

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SUNDAY TIMES TOP TEN BESTSELLER

KAREN ROSE

WHEREVER YOU RUN,
WHATEVER YOU DO...

I CAN SEE YOU

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Atlanta Polisi'nden emekli Teğmen Danny Agan'a ve gerçek hayattaki Şapka Ekibi'ne. Hepinize hizmet kariyeriniz ve suç mağdurları için adaleti sağlamaya olan bağlılığınız için teşekkür ederiz.

Dostluğun ve kitaplarımın hayata geçirilmesindeki yardımın için Danny'ye özel teşekkürler.

Sonie Lasker'a, sempai'me ve arkadaşşıma.

Disiplininiz ve adanmışlığınız bana ilham veriyor.

Antrenmanlarınız beni daha güçlü kılıyor, arkadaşşığınız beni besliyor,

ve karakterlerim hakkındaki görüşleriniz çalışmalarımı zenginleştiriyor.

Ve her zamanki gibi Martin'e. Sen benim sebebimsin.

Teşekkür

Danny Agan, Şapka Takımı için. Ve her zaman olduğu gibi, "Sadece bir tane daha!" diye söz vermeme rağmen, polis prosedürü hakkındaki tüm sorularımı yanıtladığınız için teşekkür ederim.

Marc Conterato, tüm tıbbi her zaman anlayabileceğim şekilde yanıtladığı için.

Sonie Lasker, beni sanal dünya kavramıyla tanıştırdığınız için. Gerçekten uydurduğunuzu düşünmüştüm!

Pamela Bolton-Holifield, mumyalama hakkındaki gerçekler için. Bir gün sedye yarışımız olacak

Lynn Gutierrez, Colleen Tripp ve Janet Ware, tüm barmenlik bilgileri ve harika anekdotlar için.

TinMan, "açıklardan" "beyaz şapkalara" kadar bilgisayar korsanlığı

jargonu için. Her zaman dinleyen Terri Bolyard ve Kay Conterato.

Karen Kosztołnyik, Robin Rue ve Vicki Mellor, her şey için.

Martin Hafer, psikolojik araştırma protokolündeki yardımları için. Ve çok yoğun olduğum zamanlarda akşam yemeğimi getirdiği için.

Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

Sevgili okurlar,

Görebiliyorum'da yeni bir grup kolluk kuvvetini tanıtıyorum
Minneapolis'in cinayet masası dedektifleri ve onların "Şapka Takımı".

Gerçekte Şapka Takımı Atlanta, Georgia'da cinayet masası dedektiflerinden oluşan bir gruptur. Bu konsept ve Atlanta Polisi'nden emekli Teğmen Danny Agan tarafından başlatılan gelenek ilgimi çekti. Atlanta'daki cinayet masası dedektiflerine, ilk cinayetlerini çözdükten hemen sonra, daha deneyimli diğer dedektifler tarafından klasik bir fötr şapka hediye ediliyor. Şapkalarını iş başında giyerler, kumaşları ve stilleri mevsimlere göre değişir. Danny Agan'ın sözleriyle, "Giyiniyorsun dedektif gibi giyinirseniz, daha iyi sonuçlar alırsınız. Saygı uyandırır: Bu karmaşanın sorumluluğunu kim üstlenecek?"

Bu kitaba başlarken Şapka Takımı'na saygı duruşunda bulunmak istedim. Minneapolis Şapka Timi benim hayal gücümün bir ürünü, ancak her gün kurbanlar için adaleti sağlamaya çalışan gerçek dedektiflere dayanıyor.

Umarım bu yeni grupla tanışmaktan keyif alırsınız!

, Karen Rose

Önsöz

Minneapolis, 13 Şubat Cumartesi, 21:10.

Utangaçtı. Gergindi. Mousy. Kırklı yaşların ortalarında ve çirkin kahverengi bir takım elbise giymiş rağmen rüküştü. Hiç zahmet etmemeliydi.

Martha Brisbane tam da beklediği . Bir saate yakın bir süredir kalabalık kafenin karşısından onu izliyordu. Her seferinde Kapı açıldığında doğrulur, içeri bir adam girdiğinde gözleri parlardı. Ama adam her zaman başka bir yere oturur, onu görmezden gelirdi ve her seferinde gözleri biraz daha az parlaklaştı. Hâlâ kapıyı izleyerek bekliyordu. Bir saat sonra, gözlerindeki beklenti çaresizliğe dönüşmüştü. Dibe vurmuş özgüveninin onu daha ne kadar bekleteceğini merak ediyordu. Umut ediyordu.

Onların baloncuklarını patlatmanın eğlencesine eğlence kattığını fark etmişti.

Sonunda iç saatine baktı ve çantasıyla paltosunu toplamaya başladı. Bir saat, altı dakika ve kırk iki saniye. Fena değil. Hiç de fena değil.

Tezgâhın arkasındaki barista, boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından ona sempatik bir bakış attı. "Dışarıda kar yağıyor. Belki de bağlanmıştır."

Martha başını salladı, bu hareketle yenilgiye uğramıştı. "Eminim ."

Barista ciddi bir gülümseme takındı. "Eve giderken dikkatli ol." "Dikkatli olacağım."

Bu onun sahnenin solundan çıkma işaretiydi. Martha Brisbane'in rüzgâra karşı büzülmüş bir şekilde evine doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında yan kapıdan çıktı.

Eski püskü Ford Escort, şişman ayaklarını sıkıştırıyormuş gibi görünen iki inçlik topuklu ayakkabılarıyla adımlarını küçültüyordu. Arabasına arabadan önce ulaşmayı başardı.

Ama bir kez başladıktan sonra Martha ağlamayı kesmedi.

Park ettiği yerden çıktı, otoyola çıktığında değil. Yoldan çıkıp kendini öldürmemesi bir mucizeydi.

Dikkatli sür, Martha. Eve tek parça halinde varmanı istiyorum.

Evinin önüne park ettiğinde gözyaşları dinmiş, burnunu çekiyordu; yüzü rüzgârdan kızarmış, şişmiş ve çatlamıştı. Merdivenlerden apartmanına doğru tökezleyerek çıktı, ağır

Kafeye önce evcil hayvan dükkanından satın aldığı kedi maması ve kum torbaları.

Binanın lobisinde bir güvenlik kamerası vardı ama bozuktu. Bundan günler önce emin olmuştu. Merdivenleri hızla çıktı ve ona kapıyı açtı.

"Ellerinizi dolu. Yardımcı olabilir miyim?"

Başını salladı ama ağlamaklı bir gülümsemeyi başardı. "Hayır, ben iyiyim. Ama teşekkür ederim."

O da gülümsedi. "O zevk bana ait." Bu çok yakında doğru olacaktı.

Dairesine çıkan üç kat merdiveni yorgun argın çıktı, ağır çantaları dengede tutarken iki inçlik topuklarının üzerinde sallanıyordu. Dikkatini vermiyordu. Adamın arkasında durup anahtarı kilide sokmasını beklediğini bilmiyordu.

Çantaları yere bıraktı, anahtarını aradı. Tanrı aşkına, kadın. Bütün gece bekleyemem. Acele et. Sonunda kapısını açtı, çantaları aldı ve omzuyla kapıyı iterek açtı.

Şimdi. Öne doğru sıçradı, elini kızın ağzına kapadı ve onu akıcı bir hareketle dairenin içine doğru döndürdü. Adam kapıyı kapatıp arkasına yaslanırken kadın ağır çantalarını sallayarak mücadele etti ve onu kendine doğru sürükledi. Şakağına dayanan bir tabanca, çırpınışlarını sihirli bir şekilde durdurdu.

"Martha," diye mırıldandı, "belki yaşamana izin veririm." Sanki öyle bir şey olacaktı gibi. Olmayacaktı. "Şimdi çantaları yere bırak."

Çantaları yere düştü.

"Daha iyi," diye mırıldandı. Dehşet içinde titriyordu, tam da adamın hoşuna şekilde.

Elinin altında boğuklaşan sözcükleri, dehşete kapılmış bir "Lütfen, Lütfen." Kurbanları hep böyle derdi. Kibar kurbanları severdi.

Alaycı bir tavırla etrafına bakındı. Dairesi iğrenç bir dağınıklık içindeydi, her yere kitaplar ve dergiler yığılmıştı. Masasının yüzeyi, son model bilgisayarının etrafına yığıldığı pıhtılaşmış kahve fincanları, post-it notlar ve gazeteler tarafından gizlenmişti.

Kıyafetleri doksanlardan kalmaydı ama bilgisayarı . Öyle anlaşılıyor. Hayal dünyasına yaptığı yolculuklar için en iyisi.

Silahı kızın şakağına daha sert bastırdı ve kızın kendisine karşı irkildiğini hissetti. "Elimi hareket ettireceğim. Eğer çılgılık atarsan, seni öldürürüm."

Bazen çılgılık atarlardı. Her zaman onları öldürdü.

Elini kızın ağzından boğazına doğru kaydırды. "Bana zarar verme," diye inledi. "Lütfen. Sana değerli eşyalarımı vereceğim. Ne istersen al."

"Oh, yapacağım," dedi sessizce. "Desiree."

Kadın sertleşti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin hakkında her şeyi biliyorum Martha. Yaşamak için gerçekten ne yaptığını. Neyi sevdiğini. Ve en çok neyden korktuğunu." Silahı hâlâ şakağına dayayan adam, şırıngayı almak için ceketinin cebine uzandı. "Her şeyi görüyorum. Her şeyi biliyorum. Öleceğin ana kadar ve o an da dahil. Ki bu da bu gece olacak."

Birinci Bölüm

Minneapolis, 21 Şubat Pazar, 18:35.

Cinayet masası dedektifi Noah Webster, Martha Brisbane'in geniş, cansız gözlerine baktı ve tıpkı onun gibi dondurucu havada asılı kalan bir iç çekti. İçinde derin bir hüznün, soğuk bir öfke ve kalbinin göğsünde sertçe çarpmasına neden olan korkunç bir korku vardı.

Sıradan bir suç mahalli olmalıydı. Martha Brisbane kendini geleneksel bir şekilde asmıştı. Yatak odasının tavanındaki kancaya bir ip geçirmiş ve geleneksel bir ilmik bağlamıştı. Döşemeli bir tabureye tırmanmış, sonra da onu bir kenara atmıştı. Geleneksel olmayan tek şey açık bıraktığı yatak odası penceresi ve kapattığı termostatlar. Minnesota kışı vücudunu iyi korumuştur. Ölüm zamanını belirlemek zor olacaktı.

Birçok askı gibi o da duruma uygun giyinmiş, ağır bir makyaj yapmıştı. Kırmızı elbisesi cüretkâr bir şekilde dalgalanıyor, eteği sarkan bacaklarının etrafında donup kalıyordu. En seksi beş inçlik kırmızı stiletto'larını giymişti ve şimdi bunlar ayaklarının dibindeki halının üzerinde duruyordu. Kırmızı ayakkabılardan biri yan düşmüş, diğeri ise topuğu halıya saplanmış bir şekilde dik duruyordu.

Sıradan bir suç mahalli olmalıydı.

Ama değildi. Ve kurbanın boş gözlerine bakarken, Martha Brisbane'in yatak odasındaki sıfıra yakın sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgasından aşağı kaymaya başladı. Kendini astığına inanmaları gerekiyordu. Orta yaşlı, depresif, bekâr bir kadın daha diye geçiştirmeleri gerekiyordu. Dosyayı kapatmaları ve hiç düşünmeden çekip gitmeleri gerekiyordu.

En azından onu buraya asan kişinin niyeti buydu. Ve neden olmasın? Daha önce de aynen böyle olmuştu.

İlk müdahale eden memur, "Komşuları onu bulmuş," dedi. "Olay yeri yolda. ME teknisyenleri de öyle. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Çabucak kapatmak için her şeyi yapabileceği ima ediliyordu. Noah gözlerini cesetten ayırıp memura bakmaya zorladı. "Pencere, Memur Pratt. Buraya geldiğinizde açık mıydı?"

Pratt hafifçe kaşlarını çattı. "Evet. Kimse bir şeye dokunmadı."

"yapan komşu," diye üsteledi Noah. "Pencereyi açmadı mı?"

"Daireye girmemiş. Kapıyı çalmayı denedi ama kurban cevap vermedi, bu yüzden pencereye vurmaya planlayarak arka tarafa gitti. Gece çalıştığı için kurbanın uyuyor olacağını düşünmüş. Onun yerine bunu görmüş. Neden?"

Çünkü bu sahneyi daha önce görmüştüm, diye düşündü, déjà vu göğsünü o kadar sıkıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Ceset, tabure, açık pencere. Elbisesi ve ayakkabıları, biri ayakta, diğeri yan yatmış. Ve gözleri.

Noah son kurbanın gözlerini unutamamıştı; kapakları yapıştırılarak açılmış, zalimce geniş ve boş kalmaya zorlanmıştı. Bu çok kötü olacaktı. Gerçekten çok kötü.

"Bak bakalım bina yöneticisini bulabilecek misin?" dedi. "Ben CSU ve ME'yi bekleyeceğim."

Memur Pratt ona sert bir bakış attı. "Peki ya Dedektif GQ?"

Noah yüzünü buruşturdu. Jack Phelps'in henüz gelmemiş olması ne yazık ki olağandışı bir durum değildi. Ortağının son zamanlarda dikkati dağılmıştı. Bu da birkaç kez topu taca attığını söylemenin en kibar yoluydu.

"Dedektif Phelps yolda," dedi, hissettiğinden daha fazla bir güvenle.

Pratt müdürü aramak için ayrılırken homurdandı ve Noah Jack'e karşı bir sempati duydu. Jack'i hiç tanımayan memurlar ona saygısızlık etmişti.

O dergi sağ olsun. Cinayet masasıyla ilgili yeni bir makale onları süpermen olarak tasvir etmişti. Ama en büyük yükü Jack çekmiş, yüzü lanet olası kapağı süslemişti.

Ama Jack'in parti düşkününü hafif sıklet olarak ünü çok daha önce başlamıştı. dergi üç hafta önce piyasaya çıktı ve bu utanç vericiydi. Odaklanmış Jack Phelps iyi bir polisti. Noah ortağının kıvrak bir zekâya sahip olduğunu, başkalarının atladığı bağlantıları görebildiğini biliyordu.

Noah başını kaldırıp Martha Brisbane'in boş gözlerine baktı. Elde edebilecekleri tüm hızlı zihinlere ihtiyaçları .

Telefonu çaldı. Jack'ti. Ama arayan, Noah'nın yemek masasından çağrıldığı kuzeni Brock'tu. Brock ve karısı Trina polisti ve bu durumu normal karşılamışlardı. oluşan bir ailede, içlerinden birinin çağrılmadığı Pazar yemeklerine nadiren rastlanırdı.

Noah selamlaşmayı atlayarak, "İşim var," diye cevap verdi.

"Ortağın da öyle," diye karşılık verdi Brock. Brock maçı izlemek için Sal's Bar'a gitmişti. Bu da Jack'in de Sal's Bar'da olduğu anlamına geliyordu. Lanet olsun ona.

"Onu iki kez aradım," diye Noah. Her iki arama da Jack'in telesekreterine gitmişti.

"Yeni sarışınıyla bir şeyler içiyor. Onunla konuşmamı ister misin?"

Noah başını kaldırıp Martha Brisbane'in cansız gözlerine baktı ve öfkesi iyice kabardı. Bu Jack'in görevini ilk kez savsaklayışı değildi ama Tanrı şahidim olsun ki sonuncusu olacaktı. "Hayır. İlk müdahale ekibini buraya geri getireceğim ve oraya kendim ineceğim."

21 Şubat Pazar, 18:55.

"ama Eve, bu sadece küçük bir dergi sınavı."

Eve Wilson barın karşısındaki arkadaşına bıkkın bir ifadeyle başını sallayarak baktı ve gözlerini bira musluğuna çevirdi. "Okulda yeterince sınav oluyorum."

"Ama bu eğlenceli," diye ısrar etti Callie, "seni düğüm düğüm eden o psikopat araştırma projesinin aksine. Merak etme. Sınıfta her zaman en iyi notu sen alırsın. Sadece bir soru."

Keşke not olsaydı. Birkaç ay önce Eve'in aklındaki en önemli şey A almaktı. Birkaç ay önce tez araştırmasındaki katılımcılar bir sayfadaki isimsiz, yüz­süz sayılardı. Fincanı doldurdu, bir sonrakiyle de­ğiştirdi. Bar bu gece kalabalıktı. Zihnini işle uyuşturmayı ummuştı ama endişe hep oradaydı.

Çünkü birkaç ay önce Eve üniversite kurallarını çiğneme, kendi etik de­ğerlerinden ödün verme olasılığını asla düşünmezdi. Ama o ikisini de yaptı. Çünkü artık denekler bir sayfadaki sayılar. Desiree, Gwenivere ve di­ğerlerinin başı ciddi belada olan gerçek insanlardı.

Desiree bir haftadan fazladır kayıptı. Bir şeyler yapmalıydım. Ama ne yapmalıydın? Bırakın Desiree'nin gerçek hayatta Martha Brisbane olduğunu bilmesini, onun varlığından bile haberi olmaması gerekiyordu. Deneklerin mahremiyeti güvence altına alınmıştı.

Ama Eve biliyordu, çünkü kuralları çiğnemişti. Ve bunun bedelini ödemek zorundayım.

Barın karşısındaki Callie, Eve'in sessizliğini onay olarak algılayarak dramatik bir şekilde boğazını temizledi. "Birinci soru. Hiç romantik bir akşam yemeğine çıktınız mı?"

"Meşgulüm," diye araya girdi Eve. Önümüzdeki birkaç saat boyunca Martha ve di­ğer denekleri hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu ama Callie'nin sınavı hoş bir mola değildi. İlk görüşte aşka inanır mısın, kıçımın kenarı? Bu sınavlardan nefret ediyorum. Tabii Callie'nin onları okumakta ısrar etmesinin nedeni de buydu. "Bak Cal, sen parti yapabilesin diye senin vardiyanı ben aldım."

Callie kokteyl elbisesinin çıplak bıraktığı omuzlarını silkti. "İyi denemeydi. Yerime bakacak biri vardı. Çalışıyor olman gerekirdi ama buradasın, erteliyorum."

Adildi. Her iki yumruğuyla üç kupa kulpunu kavrayan Eve, sağ eline saplanan acıya karşı dişlerini sıktı. Ama geçen yıla kadar

Elim bir kahve fincanını tutamıyordu, bu yüzden biraz acı, hareketlilik için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu. Ve bağımsızlık.

Fincanları en düzenli müdavimlerinden birinin bekleyen ellerine doğru kaldırdı, ağzının duyarlı tarafını üç köşeli Yıllarca çalıştıktan sonra normal görünen bir gülümseme. "Normal", hareket kabiliyeti ve bağımsızlıkla birlikte anılıyordu.

"Bütün gece satın aldın Jeff," dedi gizlice parmaklarını esneterek, "ve kendin bir damla bile içmedin." Bu hiç de normal değildi. "Bahis mi kaybettin?"

Memur Jeff Betz tatlı bir sırıtışı olan iri bir adamdı. "Karıma söylemeyin. Beni öldürür."

Eve bilgece başını salladı. "Barmenler asla söylemez. Bu yeminin bir parçasıdır."

Adam onun gözlerine baktı, gözlerinde minnettarlık vardı. "Biliyorum," dedi ve Callie'ye döndü. "Ateşli bir randevu mu?"

"Emin olabilirsin." Callie salladı, Sal's'a gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarla girdiğinden beri gördüğü ilgiden memnundu. Minicik elbisesi, bir dahaki sefere barda çalıştığında giyerse ona çok daha iyi bahşış kazandıracaktı. Yardıma ihtiyacı olduğundan değil.

Savcının yanında kâtiplik yapmak Callie'nin hukuk fakültesini bitirmek için kullandığı başlıca yöntemdi ama son zamanlarda hafta sonları Sal'ın yerinde çalışarak fazladan para kazanmaya başlamıştı ve bahşış kavanozu sürekli ağzına kadar doluyordu.

Bu elbise Callie'nin hatırı sayılır göğüs dekoltesiyle birleşince, tabiri caizse, fincanını taşıyordu.

Umarım Callie'nin elbisesi patronlarının aklına bir şey getirmez, diye düşündü Eve karanlık bir sesle. Çünkü olsun ya da olmasın, bir şey giymemin imkanı yok.

Tabiri caizse. Eve kıskançlığını bastırdı. Asla kendini beğenmiş olmayan Callie, Eve'in uzun zamandır sahip olmadığı, kendi derisinin içinde rahat, güzel bir kadındı.

Eve sesini hafifletti. "Randevusu onu Chez Leon'a götürüyor." Jeff ılık

çaldı. "Harcama." Sonra kaşlarını çatı. "Bu adamı tanıyor muyuz?"

"Biz" anlaşılmıştı - Sal's'ta takılan her polis buna dahildi. Sal'ın müşterilerinin yüzde sekseni polisti, bu da barı şehirdeki en güvenli yerlerden biri yapıyordu. Eski bir polis olan Sal onlardan biriydi ve buna bağlı olarak Sal'ın maaş bordrosundaki herkes de öyleydi. Yüzlerce ağabeye sahip olmak gibiydi. Eve bunun çok hoş olduğunu düşündü.

Callie, "Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı. Çıktığı kişi bir savunma avukatıydı ve bu da ona polisler arasında kötü bir izlenim kazandırmıştı. Callie de aynı fikirdeydi, tam da bu yüzden randevuyu kabul etmişti. Callie'nin kendi dünya görüşüne sürekli meydan okuması Eve'in her zaman hayranlık duyduğu bir şeydi. "Ama geç kaldı, ben de Eve'i bu küçük teste sokmaya çalışıyorum."

"Kapağında Jack Phelps'in olduğu şu MSP paçavrası mı?" Jeff dudağı kıvrılmış bir halde sordu.

MSP, Minneapolis-St. Paul dedikodusu, kültürü ve yerel meseleleri bir araya getiren bir kadın dergisiydi. Cinayet masasıyla ilgili son haberleri Sal'in müdavimlerini geçici de olsa ünlü yapmıştı. Her ne kadar polisleri beyaz şövalyelere dönüştürmüş olsa da iyi bir haberdi ve dedektifleri utandırmıştı.

Jeff Eve'e acıyan bir bakış attı. "Karım beni o lanet sınava soktu." Eve'in

dudakları seğirdi. "Geçtin mi?"

"Tabii ki. Bir erkek, bu tür şeylerden birini nasıl bilmeden mutlu bir evlilik sürdüremez." Bir veda göz kırpmasıyla birayı bekleyen arkadaşlarına götürdü, hepsi de Sal'ın yerini kendilerine mesken edinmiş polislerdi. evden uzaktaki ev.

Jeff gittiğinde Callie gözlerini devirdi. "Eğer geçirdiği zamanın yarısını burada karısıyla birlikte olsaydı, bu 'lanet olası sınav' boyunca BS yapmak zorunda kalmazdı" diye mırıldandı.

"Yargılama," diye mırıldandı Eve, buzun üzerine iki kadeh cin dökerken. "Jeff'in karısı hastanede ikinci vardiyada çalışıyor. Gündüzleri burada takılıyor, sonra da onu eve götürüyor."

Callie kaşlarını çatı. "Peki ya çocukları? Onlara kim bakıyor?"

"Çocuk yok." Jeff, barın boş olduğu ve içkiyi biraz fazla kaçırdığı bir gece, denemediğı için olmadığını itiraf etmişti. Stres evliliğini neredeyse parçalamıştı. Eve onun acısını Jeff'ten çok daha iyi anlıyordu. fark etmişti. Kimsenin görmesine izin vermediğinden çok daha fazlasını. Callie'nin bile. "Sanırım evi biraz sessiz."

Callie iç çekti. "Bir daha ağzımı bozmamak için başka ne bilmem gerekiyor?"

Eve güvenini sarsmadan paylaşabileceğı bir şeyler düşünmeye çalıştı. Callie'ye Jeff'in masasında oturan ve karısının kendisini terk edeceğinden endişe eden polisten ya da barın sonunda oturan ve göğüs kanseri teşhisi konmuş olan kadın polisten bahsetmeyecekti.

Ne çok sır var, diye düşündü Eve. Dinlemek, sırlarını saklamak, danışmanlık alanında yüksek lisans yaparken onlara yardım edebilmesinin bir yoluydu. Eğer lanet olası tezini tamamlayabilirse terapist olacak, bir dinleme kariyerini diğeriyle takas edecekti.

Ama özleyeceğim. Sal'i ve Minneapolis'te başladığı yeni hayatında kendisine çalışma ve destek olma şansı veren karısı Josie'yi özleyecekti. Jeff'i ve müşteriden çok arkadaşına dönüşen tüm müdavimleri özleyecekti.

Bazılarını diğelerinden daha çok özlediğini itiraf etti. En çok özlediğı kişi Pazar günleri hiç gelmiyordu ama bu, zil her çaldığında gözlerinin kapıya engellemiyordu. Noah Webster'ın kapıdan izlemek her seferinde nefesini kesiyordu. Uzun boylu, esmer. Güçlü. Bak ama dokunma. Artık değil. Muhtemelen bir daha asla.

Başını kaldırdığında Callie'nin onu dikkatle izlediğini gördü. Eve, hiçbir şey söylemeyen ama davranışları çok şey anlatan bir çifti işaret etti. "Onlar

bir ilişkim var."

Callie omzunun üzerinden baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Önsezi. Hiç sosyalleşmiyorlar, sürekli telefonlarını kontrol ediyorlar ama asla cevap vermiyorlar. Kadın evlilik yüzüğünü çeviriyor ve adam şarap içmek için bara geldiğinde tedirgin oluyor. Yani ya bir ilişki yaşıyorlar ya da bir banka soygunu planlıyorlar." Callie kıkırdadı ve Eve'in dudakları büküldü. "Ben ilkinden şüpheleniyorum. Kimsenin onları fark etmediğini düşünüyorlar."

Callie başını salladı. "İnsanlar neden her zaman görünmez olduklarını düşünürler?"

"başka kimseyi görmüyorlar. Kimsenin de onları görmediğini varsayıyorlar."

Callie tek başına bir masada oturan genç bir adamı işaret etti, yüz ifadesi asıktı. "O mu?"

"Tony Falcone." Tony deneyimini açıkça paylaşmıştı, bu yüzden Eve bunu tekrarlamaktan suçluluk duymadı. "Geçen hafta ilk intihar kurbanını yakaladı. Onu sarstı."

Callie yumuşak bir sesle, "bakılırsa hâlâ öyle," dedi. "Zavallı çocuk."

"Kadının gözlerini unutamıyordu. Onları yapıştırıp açmış, sonra da kendini asmıştı."

Callie irkildi. "Tanrım. Bu polisler geceleri nasıl uyuyor?" "Anlaşmayı

öğreniyorlar." Callie'nin gözlerine baktı. "Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Bizim yaptığımız gibi," dedi Callie sessizce. "Sen benden çok daha fazla."

Evet, anlaştım. Ama ne kadar iyi? Ameliyat elleri düzeltebilir ve yara izlerini en aza indirebilirdi ama sonuçta insan yine de olmak zorundaydı. Burada daha kolaydı. dünyadaki karanlığı gördü. Ama gürültü gittiğinde ve anılar zihninde yankılandığında...

Eve tedirgin bir şekilde bir içki daha hazırladı. "Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız. Bazılarının bağımlılıkları, bazılarının hobileri var. Bazıları buraya gelir." Omuz silkti. "Ben de buraya geliyorum."

Callie, "Bir süreliğine hayatı unutmak için," diye mırıldandı ve sonra ruh halinden sıyrıldı. "Bunları senin için çıkaracağım. Bu gece seni bütün barla baş başa bıraktığım için en azından bunu ."

Eve, hâlâ emirlerine itaat eden az sayıdaki yüz hatlarından biri olan sağ kaşını kaldırdı. "Dedektif Phelps ve o günkü sürtüğüne gidecek." Herkesin onları görebileceği bir yerde, televizyon duvarının yanındaki masada sarmaş dolaş oturuyorlardı. Eve'in bu seçimin kasıtlı olup olmadığını merak etmesine gerek yoktu. Jack Phelps gol attığında herkesin bunu bilmesini isterdi.

Phelps fazla ciddi ortağından ders almalı. Eve iç çekişini bastırdı. Ya da belki Noah Webster, Jack'in yanağından bir parça ödünç almalı. Jack bara her gelişinde ona asılıyordu ama Sal's'a geldiği bir yıl boyunca Webster, tonik suyunu servis ederken "lütfen" ve "teşekkür ederim"den fazlasını söylememişti.

Pazartesi günleri Phelps' birlikte gelir, ikisi için de birer cin tonik sipariş ederdi. Phelps her zaman cin, Webster her zaman tonik alırdı. Sonra Phelps kadınlarla flört eder, Webster da yeşil gözleri tetikte ama okunmaz halde suyunu içerdi.

Bir süre onun kendisini izlemeye geldiğini düşünmüştü ama haftalar geçtikten sonra böyle bir düşünceden vazgeçmişti. Yaptığı herhangi bir harekete karşılık vereceğinden değil, bu yüzden soru tartışmalıydı. Yine de aklı inatla Noah'ın Jack'in dudaklarından anlamsızca dökülen cümleleri sarf etmesi durumunda ne söyleyeceğini hayal ederek dolaşıyordu.

Elbette, hayal ve gerçek çok farklı şeylerdi. Eve bu gerçeği çok iyi biliyordu.

Callie kuru bir sesle, "Burada adil olmalıyız Eve," dedi. "Katie günün hatunu olmaktan çok daha fazlası. Tam üç haftadır Phelps'le birlikte. Bu onun için bir rekor ."

Katie, MSP makalesi yayımlandıktan sonra diğer grup kızlarıyla birlikte gelmişti ve Jack onu bir kadife balığı gibi kendine çekmişti. Ya da belki de tam . Her iki durumda da Katie yakında gidecek ve Jack bir sonraki fetihine . "Yani o daha çok ayın lezzeti. Onu alacak mısın? Bu içkiler var mı yok mu?"

"Senin hayatında değil. Katie benden pek hoşlanmıyor. Sen kendi başınasın, dostum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Phelps'le konuşmam lazım zaten. Bulduğun dergi Sal'in kopyası. Phelps'in kapağı imzalamasını istiyor, böylece onu Şapka'ya ekleyebilecek. duvar."

Sal barının bir duvarını televizyonlarla kaplamıştı ama diğer duvarlar çoğu Sal tarafından çekilmiş, hepsi de polis olan fotoğraflarla kaplıydı. Bir duvarı da kendi fotoğraflarına ayırmıştı. giydikleri klasik fötr şapkalar nedeniyle Şapka Takımı olarak bilinen cinayet masası dedektifleri. Aslında duvar MSP makalesine ilham vermişti. Bir gün çalışan yazarlardan biri Sal's'a gitmiş ve anında büyülenmişti. Halk için şapkalar gayri resmi bir üniformaydı ama Onları gururla takan dedektifler için şapkalar bir onur nişanıydı. Ekibin her üyesinin en az bir fötr şapkası vardı.

Yeni terfi eden bir dedektif ilk davasını çözdüğünde, meslektaşları tarafından kendisine bir fötr şapka hediye edilirdi. Bu bir gelenektir. Eve bundan hoşlanıyordu. Yıllar geçtikçe ve daha fazla cinayet çözüldükçe, dedektifler kendi şapka koleksiyonlarını kişisel tarzlarına ve mevsime göre tamamlıyorlardı - kışın keçe, bazen yazın hasır.

Eve, Noah Webster'ın siyah keçeden başka bir şey giydiğini hiç görmemişti. Ona yakışıyordu.

"Sal'in resim çerçevelerinin neden değiştirdiğini merak ediyordum," dedi Callie, duvardaki büyük, yeni çıplak noktayı göstererek. "Ama Phelps'in kafası bile o kadar büyük değil."

Eve kıkırdadı. "Sal bir kolaj yaptı. Tüm dedektifleri topladı. derginin sayfasını imzalamak için makalede resimler vardı. Phelps'in kapağının ortada olması gerekiyordu." Ayıldı. "Ama Phelps imzalamayacak, Sal ona yalvarsa da."

Callie'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Neden? Jack şimdi mütevazı olmaya çalışmıyor, değil mi?"

Eve, üçüncü kez cep telefonunu kontrol etmekte olan Jack'i inceledi. yarım saat içinde. Cevapsız telefonu cebine geri koydu ve dudaklarını Katie'nin somurtan ağzına götürdü. "Kim bilir Jack Phelps gibi adamlar neden yaptıkları şeyler?"

Callie'nin acı bir şekilde çatıldı. "Çünkü yapabilirler. Zavallı Sal." "Ona

Phelps'e bir kez daha soracağıma söz verdim."

Callie dergiyi kapattı ve Jack'in yüzü kapaktan yukarı baktı. Bebek hüznüne kadar Paul Newman'ın tıpatıp aynısıydı. Ve Eve onun bunu bildiğini düşündü. "Bu egoya boyun mu eğeceksin?" Callie ofladı. "Jack'ten en az benim kadar nefret ediyorsun."

Eve gülümsedi. "Ama Sal'i seviyorum. Bana çok şey verdi ve bu onun için çok şey ifade ediyor. Şapkasını takmadan önce çekilmiş eski fotoğraflarını buldu. kaza." Hayatı olan kariyerini bırakmaya zorlanmadan önce. "Kendi Şapka Takımı fotoğraflarını ifşa etmek istedi. Sal için Phelps'in egosunu birkaç dakikalığına tatmin edebilirim."

Callie'nin kaşları hafifledi. "İyi bir ruhun var Eve."

Eve utanarak içkileri bir tepsiye koydu. "Benim için bara göz kulak ol." Ama daha bir adım bile atmamıştı ki kapı açıldı, zil çaldı ve içeri soğuk bir hava girdi. Pazar günü olduğunu hatırlamadan önce gözlerini kapıya dikti.

Bara doğru dönmeye başladı, sonra durdu. Çünkü Pazar günü ya da değil, adam . Noah Webster. Çerçeveadaki bir fotoğraf gibi kapı aralığını dolduruyordu.

Birdenbire, her zaman olduğu gibi, odadaki tüm oksijen çekildi. Adam kapı aralığında durakladı ve Eve gözlerini . Fötr şapkasından parlak ayakkabılarına kadar siyahlar içinde, her zamanki gibi eski bir kara filmde fırlamış gibi görünüyordu. Sinirli, neredeyse haydutça bir şey vardı.

Eve'çekici bulmak istemediği, sarmal bir tehlikeydi. Sanki başka seçeneği varmış gibi.

Bir defans oyuncusu kadar iriydi, omuzları neredeyse kapının kenarlarına değiyordu, şapkasının tepesi çoğu erkeğin kolaylıkla geçtiği kapı çerçevesine değecek kadar uzundu. Ağır kirli sakalları çenesini koyulaştırıyordu ve parmakları dokunmak için kaşınıyordu. Bak ama dokunma. Bu mantra yerleşmişti.

Adam kapıyı kapattı ve Eve kesik kesik bir nefes aldı. Normalde adam kapıdan içeri girmeden önce hazırlanır, savunmasını hazırlardı. Bugün adam onu hazırlıksız yakalamıştı.

Callie yumuşak bir sesle, "Buna evet diyebilirim," dedi.

"Evet, ne?" Eve sordu, bakışları açlıkla bar boyunca Jack'in masasına doğru ilerleyen Noah'yı takip ediyordu. Adam fkeliydi. Durduğu yerden bunu hissedebiliyordu.

Görünüşe göre Jack de anlamıştı. Eve, Jack'in geçen kısa bir telaş titremesini, ardından sinsi bir hesaplamayı, sonra da geniş gözlü bir şaşkınlığı izledi. Jack cep telefonuna kaşlarını çattı ve Eve onun telefonunu kontrol ettiğini gördüğünü hatırladı,
Üç kere. SOB. Ortağının ona ihtiyaı vardı ve o burada oturmuş, günün hatunuyla cinsel hünerlerini sergiliyordu.

"Altı numaraya evet," diye mırıldandı Callie. "İlk görüşte aşka inanır mısınız?"

Eve gözlerini Callie'çevirdi ve onun dergiye çevirerek yine o lanet sınavı atığını gördü. "şunu kesecek misin? Cevabım hayır. HAYIR."

"şehvet o zaman. Seni suladığımı söyleyemem. şahsen çok daha güçlü, iri yarı ve kara kara düşünüyor." Makaleye ve Webster'ın resmine döndü. "Onun hakkını vermiyor."

Eve bakmayı reddetti. nemli değildi. O resmi yüzlerce kez görmüştü. Evde. Özel olarak. Callie'nin Noah'nın girişine verdiği tepkiyi herkesin içinde görmüş olması yeterince kötüydü. Ama başka kim görmüştü? Ve daha da kötüsü,

Lütfen ya da teşekkür ederimden söylemeyen bir adama duyduğu ergen hayranlığına acımış mıydı?

Yüzü ısındı ve durumu daha da kötüleştirdi. Yanağındaki yara izini biliyordu, neredeyse
Makyajının altında görünmeyen gözleri şimdi kırmızı yüzünde bembeyaz parlıyordu. Alışkanlıkla yüzünü başka yöne çevirerek tonik şişesine uzandı. Sonra yerine koydu. Konuşmalarına bakılırsa, Webster Jack'i almaya gelmişti. Kalmayacaktı.

Ellerini meşgul ederek iki strafor fincana kahve doldurdu ve kaşık kaşık şeker ekledi. "Şu lanet dergiyi kaldırabilir misin?"

"Eve, bunu sadece en iyi arkadaşın olduğum için göre. Başka kimse bir şey fark etmedi."

Eve'in gülüşü acıydı. "Bunu sadece kendimi daha iyi hissetmem için söylüyorsun."

Callie alaycı bir şekilde gülümsedi. "İşe yaradı mı?"

"Hayır." Eve gözlerini kaldırdığında Jack Phelps'in ceketini giydiğini gördü. "Ama iyi tarafından bakarsak, Phelps gidiyor. Sal için o lanet kapağı imzalamasını istemek zorunda kalmayacağım."

"Ne yazık ki geri dönecek."

Ortağı da öyle. Bir dahaki sefere hazır olacağım. Ve bir dahaki sefere bakmayacağım bile. Eve kahve fincanlarının kapaklarını kapattı. "Bana bir iyilik yap. Bunları onlara . Bu gece hava soğuk."

"Teşekkür ederim." Noah, Sal'in yeni hafta sonu barmeninden kahve fincanını aldı. Erkekler onun hakkında konuşuyordu. Kıvrımlı ve sarışın, tam bir paketti.

Ama aylardır görmeye geldiği kadın o değildi. Her hafta Sal's'a girmeden önce ve çıktıktan sonra uzun uzun düşündüğü kişi. Uzun boylu, sığut gibi esmer, sessizce arkasında duran kadındı.

Barda, kara gözleri kocaman. Beni izliyordu.

Herkesi izliyordu. Eve Wilson ona bir dişi geyiği hatırlatıyordu, başı hep yukarıda. Her zaman farkında. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Gözlerinde her zaman gizleyemediği bir kırılgnlık, bir savunmasızlık vardı. Her ne olduysa, kötü olmuştu.

Bunu için dedektif olmaya gerek yoktu. Altı ay öncesine kadar, geçmişteki şiddetin görünür bir izini, yanağındaki bir yara izini taşıyordu. Söylentilere göre bir cerrah bıçağıyla sihir yapmış, çünkü artık neredeyse hiç görünmüyordu. Söylentilere göre boynuna taktığı siyah deri gerdanlık, çok daha kötü olan başka bir yara izini kapatıyordu.

Noah o temkinli muhafızın sakın görüntüsünün ardında ne olduğunu öğrenmeye kaç kez bir fare tıklaması kadar uzak olduğunu unutmuştu. Ama yapmamıştı. Onun mahremiyetine saygı duyduğuna inanmak istiyordu ama bilmek istemediğini de biliyordu. Çünkü bir kez öğrendiğinde her şey değişecekti. Bu bilgi onu sarstı.

Buna karşılık, sarhoş müşterilerin beceriksiz girişimleri de dahil olmak üzere Eve'i çok az şey rahatsız ediyor gibiydi. Son bir yıl içinde Noah birden fazla kez onun yardımına koşmak istemişti ama o her seferinde ya tek başına ya da diğer polislerden birinin yardımıyla başarmıştı.

Erkekler onunla ilgilendi. Ondan hoşlandılar. Callie'yi arzuluyorlardı ama Eve'den hoşlanıyorlardı, bu da Noah'yı acımasızca rahatlattı. O çok daha zor olurdu Her hafta lanet olası tonik suyuyla oturduğu zaman tam tersi olsaydı, çünkü her hafta içeri girmeden çok önce ve çıktıktan çok sonra onu istiyordu. Ama istediği şeye sahip olamayacağını anlamak için etrafını saran bira ve likör bardaklarına bakması yeterliydi. Eve gibi bazı şeylere dokunmamak en iyisiydi.

Çingırağı ne kadar zor olursa olsun, Eve bu gece ürkmüştü. Koyu geyik gözleri açılmıştı. . Ve o savunmasız an için kalbi tökezledi, gözlerindeki açlık görmezden gelmek için çok uğraştığı egosunu okşadı. Ama Jack'i almaya gelmişti. Zaten bir önemi de yoktu.

Eve'in onunla , mesafesini korumaya yemin etmesinin nedenlerinden hiçbirini ortadan kaldırmıyordu. Aksine, onların altını çizdi.

Gözlerini hâlâ önünde durmuş onu inceleyen Callie'ye çevirdi. "Eve dışarı çıktığında seni sıcak bir şey isteyebileceğini düşündü," dedi, hayal gücüne çok az şey bırakan daracık siyah bir elbisenin içinde titriyordu.

"Ona olduğumu söyle. Kapıdan uzaklaşmalısın. Üşüteceksin."

Callie'nin gülümsemesi kendini küçümser nitelikteydi. "Biz kadınların moda için yaptığı şeyler."

Omzunun üzerinden bakan Noah, Callie'nin elinde tuttuğu diğer fincanı Jack'e götürmesini izledi. Ortağıyla hiç konuşmadan fincanı Jack'in üzerine bıraktı. masaya. Jack onu zaten duymazdı. Gitmek zorunda olduğu için surat asan Katie'yi yatıştırıyordu. Noah, hem Katie'nin surat asması hem de Jack'in barda cep telefonunun çekmemesiyle ilgili aptalca şarkısı ve dansı hakkında söylemek istediği şeyi ısırdı.

Noah kendi telefonunu çıkardı. Tam da düşündüğü gibi, güçlü çekiyordu. Jack'in kendi bahanelerine inanıp inanmadığından, Noah'nın bunlara inanacak kadar aptal olduğunu düşünüp düşünmediğinden ya da kimsenin ona inanıp inanmamasını umursamadığından emin değildi. Ne olursa olsun, Noah yakında onu rapor etmek zorunda kalacaktı. Jack çok fazla iş kaçırmıştı.

Kendi ortağını ihbar etme düşüncesi onu hasta ediyordu. Jack odaklandığında çok iyi bir polisti. Eğer fermuarını kapalı tutabilirse, hiçbir sorun çıkmayacaktı.

"Noah. Buraya gel." Kuzeni Brock uzak duvardaki masasından el . Noah yaklaştığında Brock sessizce, "Görüyorum ki onu bulmuşsun," dedi.

Noah başını salladı. "Olay yerinde onun gözlerine ihtiyacım var." Martha Brisbane'i düşündü, hâlâ tavanda asılı duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu kötü bir olay olacak."

"Bana ihtiyacın olursa ara." Brock, Eve'in martini salladığı bara baktı, bakışları sürekli barda geziniyordu. "Herhangi bir konuda," diye ekledi suçlayıcı bir ifadeyle.

"Yapacağım," dedi Noah ve Brock tiksintiyle başını salladı.

"Her zaman söylediğin şey bu. Ya balık tutacaksın ya da yemi keseceksin, dostum. Bu iş yeterince uzadı. Ateşle oynuyorsun, ne zaman içeri girsen bu bar."

Bu doğruydı. "Biliyorum." Yine de omuz silkti. "Bu davayı kapattığımda."

Brock'un çenesi sertleşti. "Hep böyle diyorsun."

Bu da doğruydı. Noah her zaman bu sefer Sal's'a son kez gireceğine söz verirdi ama her seferinde geri dönerdi. On yılını bir bağımlılıkla mücadele ederek geçirmiş, ancak başka bir bağımlılık bulmuştu. Eve Wilson onun zayıflığıydı, birden fazla yönden tehlikeli.

"Biliyorum," diye tekrarlardı Noah, kahvesine dört paket şekere uzanırken.

Brock şeker kabını itti. " olsam önce tadına bakardım."

Noah yaptı ve sessiz bir nefes aldı. Eve şekerini çoktan eklemişti. Son bir yıl içinde belki iki kez kahve sipariş etmiş ve her seferinde kendi şekerini eklemişti. Sadece izlemekle kalmamış, hatırlamıştı da. Brock'un yüzündeki ifade onun da bunu bildiğini gösteriyordu.

"O iyi bir barmen," dedi Noah. "Eminim senin her zaman ne sipariş ettiğini hatırlıyordur."

Brock gözlerini devirdi. "Sen lanet olası bir aptalsın, Noah."

Noah iç çekti. "Evet, bunu ben de biliyorum. Trina'ya yemek için teşekkür ettiğimi söyle. Gitmem gerekiyor."

Jack az önce ayrılmıştı, Katie koluna yapışmıştı. Eve gidip üstünü değiştireceğini, sonra da olay yerinde Noah'ya katılacağını ve tüm dikkatlerini Martha Brisbane'i kimin öldürdüğünü bulmaya odaklayacaklarını söylemişti. İşlerini yapacaklardı. Noah için iş her şeydi. Dibe vurduğunda, onu kurtaran şey işiydi. Bunu hatırlaması iyi olurdu.

Ama Noah kapıya doğru ilerlerken Eve'sabit bakışlarını hissetti ve durdu. Geri dönmeyecekti. Onu bir daha görmeyecekti. Onu bir daha görmeyecekti. Jack, Eve'in yara izi kaybolduğunda siparişlerini almaya hevesli, sık pislikti. Peki ya sen? Sen de kimsin? Orada oturup izlemişti.

Ben bir aptalım. Kasten bara doğru döndü. Yaklaşırken gözleri sessizdi, ama taktığı gerdanlığın altından boğazının çukurunda atan nabızı görebiliyordu ve daha önce gördüğü o açlık parıltısı konusunda yanılmadığını biliyordu. Fincanı kaldırdı, söylemek istediği milyonlarca şey aklından geçiyordu. Sonunda söyleyebileceği tek şeyi söyledi. Mantıklı olan tek şeyi.

"Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı, zorlukla yutkundu. "Sadece bir fincan kahve, Dedektif."

Ama daha fazlasıydı. Nezaketti, aylar boyunca tanık olduğu bir dizi nezaketten biriydi, çoğu kimsenin izlemediğini sandığı anlarda. Ama o görmüştü.

Arkanı dön ve git. Ama ne bir şey söyledi ne de gitti, gözleri kadının ellerine kaydı. Sol eli sağ elini kavıyordu. Başparmağının etrafını saran sivri bir yara izi, kısa saçlarına uyan ve mütevazı sayılabilecek kadar aşağıya inen ama yine de bir erkeğin iki kez bakmasına neden olan siyah kazağının kolunda kayboluyordu. Ve keşke.

Sakince, "Burada görecektir bir şey yok, lütfen ilerleyin," der gibi ellerini barın üzerine koydu. Ama kısa bir an için gözleri titredi ve adam nefesini kesecek kadar derin bir özlem duydu. Geldiği kadar hızlı bir şekilde kontrol altına alındı, gitti ve kadın tekrar temkinli bir şekilde sakinleşti. "Güvende kalın, Dedektif," dedi sessizce.

Şapkasının kenarına dokundu. "Kendine iyi bak." Ve güle güle.

Noah arabasına doğru yürürken fokurdayan kahveden bir yudum aldı, tatlı sıvı dilini ekşitti. Ya balık tutacaktı ya da yemi kesecekti. Bu ikincisi olacaktı. Sadece kendine zarar verdiğine inandığı sürece

sırf onu görmek için bara gidebilirdi. Ama bu gece dişlemişti, sadece ipi hafifçe çekmişti ama yine de çekmişti.

Onu yakalamadan önce oltasını geri çekerdi. Ve onu incitmeden. Her ne yaşıyorsa, kötü olmuştu. Onu da kendimle birlikte aşağı çekerek daha da kötüleştirmeyeceğim.

21 Şubat Pazar, :15.

Lindsay Barkley çığlık atarak uyandı. Köpekler. Hırılıyorlar, dişlerini gösteriyorlar, kovalıyorlar. Kaçmak. Ama koşamadı. Elleri bağlıydı ve kaçamıyordu. Üstüne çullanmışlardı, dişleri parçalıyordu.

Çığlık attı ve sivri dişler kayboldu, hırıltılar aniden sustu.

Bir rüyaydı. Nefes nefese kalmıştı. Sadece kötü bir rüya. Bir kâbus, diye düşündü zihni berraklaşırken. Hareket etmeye çalıştı ve dehşet baş döndürücü bir hızla geri döndü. Bu bir kabus değildi. Bağlandığı yatak da karanlık oda da gerçektir. İpler el ve ayak bileklerini ısıırıyordu. Hava kuruydu. Ağzı tebeşir gibiydi ve başının altındaki yastık ter ve kusmuk kokuyordu. Gözleri ateş gibi yanıyordu.

Gözlerini kırpmaya çalıştı ama gözleri sadece karanlığa bakıyordu. Gözleri açık kalmıştı. Çıplaktı. Ve çok soğuktu. Hayır. Bu gerçek olamaz.

"Yardım edin." Zihninde tiz bir çığlık olan şey boğazından boğuk bir fısıltıyla kaçtı. Kuru. Boğazı çığlık atamayacak kadar kuruydu. Beni öldürecek.

Hayır. Kaçacağım. Düşün. Düşün. Hatırladığı son şey, adamın siyah cipinin arka koltuğuna itildiği ve boynuna bir iğnenin battığı oldu.

Çok saygın görünüyordu. Temiz. Güvenilir. Fiyatını söylediğinde kibarca gülümsemişti. Bu yüzden onun cipine bindi. Hoşuna gitmemişti.

arabalara biniyordu, ama dışarıso soğuktu, o yüzden . Çok üşüyorum. Biri bana yardım etsin.

Bir olduğunu ve onu sıcak bir yere götüreceğini söyledi. Ne güzel. Yalan söylemişti. Arabayı kenara çekti, onu ön koltuktan arkaya sürükledi, kafasına silah dayadı. Sonra da boynuna bir iğne saplamıştı. Ve gülmüş, uyandığında vahşi hayvanlar tarafından parçalanacağını, lime edileceğini söylemişti. Ve bu gece öleceğini.

Köpekler konusunda haklıydı. Ölmek istemiyorum. Özür dilerim, diye dua etti, Tanrı'nın hâlâ duymasını umarak. Ölmeme izin veremezsin. Liza'ya kim bakacak?

Üst katta bir kapı açıldı, kapandı ve bir sürgü sesi duydu. Adam geliyor. Adam ışığı yaktı ve kadın görebildi. Ve gürleyen kalbi durdu.

Ayakkabılar. Duvarlar, bir mağazanın dışında hiç görmediği kadar çok ayakkabının bulunduğu raflarla kaplıydı. Ayakkabılar çiftlerine göre gruplanmıştı, topuklar dışarıdaydı. Düzinelerce ayakkabı.

En üst sıranın sonunda, sadece birkaç saat önce kendi dolabından çıkardığı beş inçlik leopar derisi stiletlerin yanında, küçük topuklu bir çift uzatılmış topuklu ayakkabı vardı.

Ayakkabılarım. Tanrım, lütfen bana yardım et. Yemin ederim bir daha asla bir numara çevirmeyeceğim. Hamburger çeviririm, her şeyi yaparım. Burada ölmeme izin verme.

Çaresiz kalan Lindsay, adam merdivenlerden inerken ipleri çekiştirdi ama çok güçlüydü. Çılgılık atmak için bir nefes daha çekti ama sesi yine kısık ve acıklı çıktı.

İçeri girdiği anda yüz ifadesi beklentiden öfkeye dönüştü. görünüm. "Uyanmışsın. Ne zaman ? Allah kahretsin," diye hırladı. "Sadece beş dakikalığına gitmiştim."

"Lütfen," diye yalvardı. "Beni öldürmeyin. Anlatmayacağım. Söz veriyorum ."

Adamın elinin tersi ağzına çarptığında acı içinde kıvranmaya başladı. Kan tadı aldı.

"Ben sana konuşabilirsin demedim," diye hırladı. "Sen bir . Hiçten de az."

Dehşet pençeledi. "Lütfen." Acı ikinci kez daha kötüydü, yüzüğü dudağına çarpmıştı.

"Sessizlik." Adam çıplak ve ereksiyon halindeydi ve kadın sakinleşmeye çalıştı. Bu sadece seksti. Belki de bu bir esaret fantezisiydi. Kuru, yanan gözlerini imalı bir şekilde adamın kasıklarına dikti. "Bunu senin için iyi yapacağım. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Avuç içi yanağına çarptığında haykırdı.

"Sanki ben senin herhangi bir şeyinin içine kendime ait bir şey koyacakmışım gibi," dedi küçümseyerek. Yatağa tırmandı ve onun üzerine çıktı. "Bana hiçbir şey vermiyorsun. Ben ihtiyacım olanı alırım."

Elleri boğazına dolandı ve sıkıca kavradı. Nefes alamıyorum. Tanrım, lütfen. Gözlerinin önünde ışıklar dans ediyordu ve o da çırpınarak sadece Bir nefes. Sadece bir nefes.

Gülüştü uzak, teneke gibiydi. Sanki bir tüneldeymiş gibi. Duyduğu son şey, adamın doruğa ulaşırken çıkardığı iniltiydi; tohumu donmuş teninde sıcaktı. Ve sonra... karanlık.

Zorlukla nefes alarak, şimdi ölümün içinde gevşemiş olan yüzüne baktı. Ellerini kadının boğazından çekerek yumruk haline getirdi. Daha iyi olmalıydı. Daha iyi olması gerekiyordu. Lanet olsun. Hesapladığından daha erken uyanmış ve uyku sonrası halüsinasyonlarını kaçırmıştı. Bu sırada halüsinasyonlar her zaman en uygun andı.

Suyun altına girerken fısıldadığı her şeyi, uyandıklarında da yaşıyorlardı. Uyandıklarında gözlerindeki dehşet... Onların korkularının herhangi bir uyuşturucudan çok daha iyi olduğunu ve orgazmını stratosfere gönderdiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Bugün ondan bu esirgenmişti. Nefes alış verişi yavaşlamaya başladı. düşüncelerin yerleşmesi için. Asıl amaç da buydu. Orgazm sadece... tesadüfi bir şeydi.

Güzel ama tamamen gereksizdi. Kızın üstünden indi. Dudağından somurtkan bir şekilde kan sızıyordu. Topladığı çöplere her zaman dikkat ederdi. Fahişeler ve bağımlılar, hastalıkla kaynıyorlardı. İğrenç.

Geç olmuştu. Onun pis kokusunu teninden temizleyecek, giyinecek ve yapılması gerekeni yapacaktı. Birinin Martha Brisbane'i bulmuş olmasını umuyordu. Günlerdir bekliyordu, bir sonraki kurbanı geçme ihtiyacı her geçen saat artıyordu. Polis son kurbanı bulana kadar bir sonraki kurbanı geçemezdi. Bu onun kendi kuralıydı.

Kurallar düzeni korur ve düzen kaosu kontrol eder. Kaos ne kadar yüksek olursa, keşfedilme şansı da o kadar artardı ve bu hiç de iyi olmazdı. O yüzden kendi kurallarına uyacaktı.

Dar yatağın üzerindeki cesede baktı. Amacına hizmet etmişti. Birinin Martha'yı bulmasını beklerken dikkatini dağıtmak, zihnini açık tutmak için bir araçtı. Zihnini bir kez öldürmeye hazırladığında, harekete geçmek zorundaydı. Eğer yapmazsa, zihni çok hızlı çalışırdı.

Seçenekler, senaryolar, sonuçlar. Dikkat dağıtıcıydı ve dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Yaptığı işte her gün zeki olmak zorundaydı. Şimdi, her zamankinden daha fazla.

Beton zemindeki çelik tutamağı kavradı. Döşeme, iyi yağlanmış rulmanlar üzerinde sessizce hareket etti ve yıllar boyunca düzinelerce cesedi attığı çukuru ortaya çıkardı. Fahişeler. Bağımlılar. Kimsenin özlemeyeceği çöpler. Dünya onlar olmadan daha iyi bir yer. Düzinelerce kurban ve polisin en ufak bir şüphesi bile olmadı.

Küçümseyerek burnunu çekti. "Modern zaman kahramanları," diye mırıldandı. Tüm dedektifler sıg, acınası bir şekilde yazılmış makalenin kendilerini utandırdığını iddia ediyordu ama o daha iyi biliyordu. Gizliden gizliye övünüyorlar, halkın gözünde bu kadar yücelmiş olmaktan heyecan duyuyorlardı.

Onlar sadece büyük silahları ve çok küçük beyinleri olan haydutlardı. Kolayca manipüle edilebiliyorlardı. Bunu biliyor olmalıydı. Onları yıllardır manipüle ediyordu. Sadece onlar bunu bilmiyordu.

Bu değişmek üzereydi. Onları alaşağı edecek, küçük düşürecekti. Herkese gerçekte ne olduklarını gösterecekti. Planının temeli oldukça basitti. Yıllardır yaptığı şeyi yapacaktı; kadınları burunlarının dibinde öldürecekti. Çukura baktı. Ama bu şekilde değil. Sessizce değil. Gizlice değil. Kimsenin fark edemeyeceği sosyetenin süprüntülerine de değil.

Seçtiği altı kadını düşündü. Yalnız yaşayan, ancak kayıplarının yasını tutacak aileleri ve dostları olan bu kadınlar, sempatik bir basın tarafından seslendiriliyordu. Değerli Şapka Takımı.

Tüm bunların amacı da buydu. Seçtiği altı kişi halkın dikkatini çekecek, onların öfkesini hiçbir , bitli fahişenin yapamayacağı şekilde çekecekti.

Elbette seçimlerindeki ironi gözden kaçmıyordu. Altısı hiç sokakta yürümemiş ya da ateş etmemişti ama onlar da fahişe ve bağımlıydı. Sadece ticaretlerini yapıyor ve bağımlılıklarını daha az geleneksel mekânlarda besliyorlardı. Ne de olsa onlar kadındı.

Yöntemini başka şekillerde değiştirmek zorunda kalmıştı. Onları buraya . Bunun yerine, seçtiği ipuçlarını bırakarak onları evlerinde pozlandırdı. Onlara dokunmadı. ellerini boyunlarına doladı. Dokunsallığın kaybolmasının deneyimi olumsuz etkileyeceğini doğru tahmin etmişti.

Ve kendini tutmak zorunda . Kendini onların üzerine bırakamazdı. Arkasında DNA bırakan her katil aptaldır. Fiziksel olmadan öldürmenin zorluğu Serbest bırakılması beklediğinden biraz daha zor olmuştu ama bu fahişe tüm gerginliğini almıştı.

Buna değerdi. Manşetler SERİ KATİL diye bağıırırdı. MÜCADELE EDİLEMEZ ve POLİSLER KABUL EDİLEMEZ. Çok doğru. Bir seri katil.

insanlar kendi bocalayacaklardı. Aman Tanrım. Yıllardır içlerinde öldürdüğünü bir bilselerdi. Aman Tanrım.

için kaç kurban gerekecekti? Martha altı kurbanından üçüncüsüydü. Ama Martha'yı henüz bulamamışlardı ve o da sabırsızlanmaya başlamıştı. Neyse ki planına sadık kalacak kadar disiplinliydi, rahatlamak için denenmiş ve doğru olana geri dönüyordu.

Fahişenin cesedini çukura sürükledi ve içine yuvarladı. Ayakkabıları hariç kıyafetlerini de içine attıDaha önce onlarca kez yaptığı gibi onları da saklayacaktı.

Yirmi yıl önce çukuru kazması için tuttuğu adamdan aldığı tulumları giydi. Kafasına sıkılan kurşunla çukurun ilk sakini olmuştu. Çelik varilden aldığı kireci çukura kürekle dökerek cesedin üzerini örttü.

Sönmemiş kireç, yaygara, karışıklık ve kötü koku olmadan etin ayrışmasını hızlandırırđı ama dikkatli olmak gerekirdi. Güçlü bir maddeydi ve neme karşı oldukça reaktifti. Bodrumunu nem gidericilerle kuru tutuyordu, bunun bir yan faydası da ayakkabılarının korunmasıydı.

Yaklaşık otuz yıl önce ilk kurbanının ayağından aldığı ayakkabılar, son üç hafta boyunca kurbanlarından aldığı ayakkabılar kadar iyi durumdaydı.

Kireci örtmek için toprak ekleyerek fahişenin gömülmesini tamamladı, çukuru örtmek için levhanın kolunu çekti. Tıpkı daha önce onlarca kez yaptığı gibi.

Ancak bu cinayet amacına ulaşmış olsa da, polis ellerinde gerçek bir seri katil olduğunu anladığında hissedeceğı zaferin bir gölgeydi.

İkinci Bölüm

21 Şubat Pazar, :55.

Tekrar özür dilerim. Yeni bir telefon almam lazım," dedi Jack, Martha'nın yatak odasından geçerken.

Noah yarım saattir bekleyip duruyordu. Jack kıyafetlerini değiştireceğini söylemişti ama gözlerinde her erkeğin tanıyabileceği bir memnuniyet vardı. Katie ile seks yapmıştı. Bir kurban tavanda asılı dururken. İşte bu . Onu ihbar etmek zorunda kalacağım.

"Her neyse Jack," dedi soğuk bir sesle, ama Jack öfkesini fark ettiyse bile belli etmedi.

"Beni Bette Davis gözlü bayanla tanıştı ve partiyi hareketlendir."

ME teknisyenleri cesedi kesmek için sabırsızlıkla ama Noah Jack'in olay yerini görmesini istemişti. Zahmet etmemeliydim. Yakında yeni bir ortağım olabilir.

"Martha Brisbane," dedi Noah sıkıca. "Kırk iki yaşında, bekâr. Komşusu tarafından bulunmuş."

"Burası soğuk. Pencereyi komşu mu açtı yoksa Bayan Brisbane mi?" "Komşu pencerenin açık olduğunu söyledi."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Ağustos olabilirdi. Kahretsın. Gözleri açık mı?"

"Evet," diye Noah. ". " Tıpkı gibi.

"Bu her gün göremeyeceğin bir şey." Sonra Jack omuz silkti. "En azından bu çabuk olur. Katie'ye tatlı için bile zamanında dönebilirim. Ne demek istediğimi anladın sen."

Noah dilini ısırđı, ME teknisyeni Isaac Londo tarafından bir yanıtıtan kurtarıldı. "Dedektif GQ sonunda burada olduğuna göre, artık onu indirebilir miyiz?"

"Hayır," dedi Noah sert bir sesle.

"Bu akşamki maça yirmi dolar yatırdım," diye homurdandı Londo. "Buradan gitmek istiyorum."

CSU'dan Micki Ridgewell kamerasını kaldırırken başını kaldırdı. "Bunda büyütülecek ne var Web? Kurban kendini tavana astı, tabureyi tekmeledi ve öldü."

Jack bir şeylerin ters gittiğini nihayet anlamış gibi kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

Lanet bir liste mi istiyorsun? "Bu sahne," dedi Noah. "Bu sahneyi daha önce görmüştüm."

Micki makul bir şekilde, "Elbette ," dedi. "On beş yıldan sonra, neredeyse her suç mahallini daha önce görmüşsündür. Ben de öyle."

"Hayır. Bu sahneyi daha önce de görmüştüm, kurbanın ayakkabılarının yerine kadar."

"Görmedim," dedi Jack, artık çok ciddiği. "Sen ne zaman gördün ve ben neden görmedim?"

"Bir hafta önce Cuma sabahı. Evdeydin... hastaydın."

Jack, Noah'nın tereddütü karşısında gerildi ve yanaklarında kızgın bir renk belirdi. "Öyleğim."

Noah görmezden geldi. Burası yüzleşmenin yeri değildi. "Bu Gus Dixon'ın yeriğdi. Onun mini kayıt cihazını ödünç çünkü benimki bozulmuştu ve bir tanıkla görüşmem gerekiyordu." Jack olmadan kapattığı bir dava için, Çünkü Jack hastaydı. "Röportajdan dönerken Dix aradı. Olay yerinde kayıt cihazına ihtiyacı vardı, ben de ona götürdüm."

"Ve bu sahne miydi?" Jack gözlerini kısarak sordu. "Bir idam mı?"

"Aynen öyle. Tabure devrilmiş, cesetten aynı uzaklıkta ve açıda. Kurban bu elbiseyi ve aynı tarz ayakkabıları giyyordu. Ayakkabılardan biri yan yatmış, diğeri ise dik duruyor. Kanca tipi, ilmik, açık pencere, her şey aynı."

Micki kaşlarını çatı. "Déjà vu yine başladı."

"Ama bu kurban asılmıştı," dedi Londo. "Gözlerinde peteşı var. Boğazındaki bağlar... Tüm yaralar kısa süreli bir asılmayla uyumlu."

"Dix'inki de aynıydı," dedi Noah. "Ama gözleri tıpkı Dix'in kurbanı gibi açıktı."

Jack yüzünü buruşturdu. "Bette Davis gözleri konusunda sadece şaka yapıyordum." Sahneyi tekrar inceleyen Jack tabureyi işaret etti. "İşin bitti mi Mick?" Tabureyi aldı ve doğrudan cesedin altına yerleştirerek geri çekildi ve Noah'nın şüphesi doğrulandı.

Tabure Martha Brisbane'in ayak parmaklarının ucundan tam on santim daha aşağıda duruyordu. "Lanet olsun," diye mırıldandı Londo. "Diğerk askıda da aynısı mı vardı, da mı?"

"Bilmiyorum. Oraya vardığımda diğerk bazı ME teknisyenleri onu çoktan kesmişti."

Micki sessizce, "Bu kurban boynunu ilmeğe yine de tabureyi tekmeleyemezdi," dedi. "Biri ona yardım etmiş."

Noah başını kaldırıp Martha'nın kocaman gözlerine baktı. "Biri onu öldürdü."

"İntihar süsü vermek için de epey zahmete girmiş," dedi Jack. "Herhangi bir not var mı?"

"Henüz bir tane bulamadık," dedi Noah.

Micki kırmızı stiletto'ları daha yakından çekti. "Sürtünme yok." Bir ayakkabıyı kurbanın ayağının yanında tuttu. "Ve çok küçük. Neden bu kadar zahmete girip

yanlış ayakkabıları mı bırakayım?"

"Acaba başka kaç tane daha sahneledi," dedi Jack.

"Ve kaç tanesini kaçırdık." Noah, Londo'ya başıyla onay verdi. "Onu şimdi indirebilirsin."

"şu daireyi kontrol edelim," dedi Jack, "sonra da gidip onu bulan komşuyla konuşalım."

"Sarah Dwyer. Martha, o yokken Dwyer'ın çiçeklerini sulayacağına söz verdi."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Jack sordu.

"İki hafta," dedi Noah. "Memur Pratt, Dwyer'ın bugün geri döndüğünü, bitkileri öldüğü için kızgın olduğunu söyledi. Martha'ya bağırmak için gelmiş ama kimse kapıyı açmayınca yangın merdivenine tırmanıp yatak odasının penceresine vurmuş ve Martha'nın asılı olduğunu görmüş."

Micki'nin kaşları . "Yangın merdivenine tırmanmak için o kadar zahmete mi girdi?"

Jack'in dudakları kıpırdadı. "Bu kadar bağı olduğu bitkilerle ilgili üç tahminim var."

"Ben de aynı şeyi düşündüm," diye itiraf etti Noah. "Ama eminim 911'i aramadan önce pencere kenarında yetiştirdiğı otlardan kurtulmuştur. Hadi burayı bitirelim. Yatak odası ve banyoyu zaten aradım. Sen mutfağı al, ben oturma odasını alacağım."

Noah, Martha Brisbane'in boş çekmecelerini ararken Jack elinde bir kutu kedi mamasıyla mutfaktan geldi. "Kurbanın bir kedisi vardı," dedi.

"Burada hiç kedi yoktu," dedi Noah ve Jack kaşlarını çatı.

"Çoklu bir katil ve kayıp bir kedi. Hiç iyi değı. Bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey ve hiç kimsenin masası bu kadar temiz değildir. Komşuyu görelim, bir akrabasını bulalım."

"Sen komşuyla konuş," dedi Jack. "Ben kapı kapı dolaşıp onu iki hafta öncesinden daha yakın bir zamanda görmüş olabilecek kişileri bulacağım."

21 Şubat Pazar, 20:20

Dell elini uzattı. "Yakınlaştırmayı bana ver."

Harvey başını salladı. "Kendi aletlerinizi getirmeliydiniz." Dell yolcu

koltuğunda kıpırdandı. "Uzun zamandır oradalar." "Bu büyük bir dava olduğu

anlamına gelir," dedi Harvey. "Dava ne kadar büyükse, o kadar sert düşerler."

"Orospu çocukları," diye mırıldandı Dell. "O makale onları lanet olası Mesihler gibi gösterdi."

Harvey oğlunun sesindeki nefreti duydu. O da aynı şeyi hissetmişti. "İşte bu yüzden dünyaya gerçeği göstereceğiz. Bu yüzden o silahı cebinden çıkarmayacaksın."

Dell'in çenesi gerildi. "Nereden biliyorsun?"

"Yapmadım, şimdiye kadar yapmadım. Ama senin yapacağın türden aptalca bir şey gibi görünüyordu. Ateş edersiniz ve onlar kahraman olmanın ötesinde şehit olurlar. Ve sen de hapse giriyorsun." Dell'e ters ters baktı. "Bir oğlumu kaybettim. Bir başkasını kaybetmek istemiyorum. Sabırlı olacağız. İzleyeceğiz, fotoğraf çekeceğiz ve

Ne tür adamlar olduklarını kanıtlayacaklar."

Dell, "Ölmeyi hak ediyorlar," dedi.

"Tabii ki biliyorlar. Ama dünyaya gerçekte ne olduklarını gösterdiğimizde hapse girecekler." Harvey'nin kaşları kalktı. "Hapishanedeki polisler ne olduğunu biliyor musun?"

Dell'in gülümsemesi sadece dişlerini gösteriyordu. "Ölmüş olmayı dileycekler."

21 Şubat Pazar, :25.

Noah mini kayıt cihazını Sarah Dwyer'ın sehpasının üzerine koydu. "Yani ben Not almak zorundayım," dedi kadın kayıt cihazına baktığında. "Martha'yı ne kadar iyi tanırdınız?"

"Onu ara sıra görürdüm. Arkadaş değildik."

"Ama ona dairenizin anahtarını verdiniz, yani ona güvenmiş olmalısınız."

Dwyer sabırsızlıkla, "Benim oturan bir hanımdı," dedi. "Bazen konuşurduk."

Noah onun ellerini sıkmasını izledi. "Tedirgin görünüyorsunuz hanımefendi."

Gözleri kısıldı. "Hong Kong'dan yeni geldim ve yirmi dört saattir uyumadım." Yemek masasının üzerindeki küçük işaret etti. "Eve döndüğümde ödüllü orkidelerimi ölmüş, komşumu daha da ölmüş buluyorum. Ve sen beni suçlama cüretini mi gösteriyorsun?"

"Kimse seni suçlamıyor." Jetlag ve şok sinirlerini açıklayabilirdi ve ölü orkideler yüzünden duyduğu öfke onu yangın merdiveninden aşağı atabilirdi. "Martha ne yaptı?"

"Bilgisayar danışmanıydı. Evinde çalıştığından oldukça eminim."

Noah boş masayı düşündü. Ne kağıtlar, ne CD'ler. Sadece bilgisayar. Evinde çalışan bir danışmanın çalıştığına dair hiçbir kanıt olmaması garipti.

"Konuşmalarınızdan herhangi birinde depresif ya da korkmuş görünüyor muydu?"

"Hayır. Genellikle Bayan Kobrecki'den ne kadar nefret ettiğimizi konuşurduk. bina yöneticisi. Kobrecki ve Martha pek anlaşılamazlardı."

Bayan Kobrecki'ye birkaç kez çağrı bırakmış ama geri dönmemişti. "Neden dönmedi?"

"Kobrecki Martha'nın domuz olduğunu söyledi. Martha etti. Bildiklerim bu kadar. Daha fazlasını istiyorsanız, Bayan Kobrecki ile konuşmanız gerekecek." Yüzünü buruşturdu. "Ya da torunuyla."

"Neden torununu sevmiyorsun?" Noah sordu.

"O bir sürüngen. Bir keresinde iç çamaşırlarımı kurutucudan çıkarıp koklarken yakaladım. Bir daha asla geceleri çamaşır yıkamadığımdan emin oldum. Sadece geceleri geliyor görünüyor."

"Adı ne?" "Taylor Kobrecki.

Neden?"

"Sadece gerçekleri topluyorum, hanımefendi. Martha'nın en yakın akrabasını tanıyor musunuz?" "Annesi. St. Paul'de bir huzurevinde."

Noah ayağa kalktı ve ona kartını verdi. "Teşekkürler. Bir şey hatırlarsanız lütfen beni arayın."

"Nedir bu?" diye sordu kuşkuyla. "Martha kendini mi öldürdü?" Noah belli belirsiz gülümsedi. "Biz sadece prosedürü uyguluyoruz, Bayan Dwyer."

"Uh-huh," dedi. "Bu gece silahım dolu ve yatağımın yanında olacak." "Bir şey var mı?" Jack, Dwyer'in dairesinden çıkarken onu karşılayarak sordu. "Belki. Sen?"

"Bupkiss. Bir akraban var mı?"

"Huzurevi, St. Paul. Bina yöneticisinden hiç telefon aldınız mı?"

"Hayır. Onunla ilgilenen herhangi bir kiracı bulamadım."

"Bir torunu var." Noah'nın kaşları . "Külot fetişi." "İlginç. Acaba Bay Külot Fetişi'nin bir kaydı var mı?"

"Ben torunla ilgilenirim, sen anneyi bul. Ara ve seninle huzurevinde ."

"Peki ya Gus Dixon'ın vaka raporları?"

"Kayıtlar, karakola döndüğümüzde her şeyi çekeceklerini söyledi."

Jack iç çekerek saatini kontrol etti. "Bu gece bana tatlı yok." Noah dişlerini sıktı. "Çok fazla tatlı yiyorsun, ortak."

Jack homurdandı. "Bunu ne zamandır tatlı yemeyen adam mı söylüyor?"

Noah başını salladı. Herkes Jack'in bir tren enkazı olduğunu görüyordu. Jack hariç herkes. "Brisbane'in annesini bul. Seninle orada buluşuruz."

Jack, "Abbott'u arayacağım," dedi, "ve ona haber vereceğim."

Abbott onların patronuydu. "Sen 'şipşak tatlını' yerken ben çoktan yedim. " Jack'in gözleri parladı, yalanı ortaya çıktı. "Ve hayır, ona orada olmadığını söylemedim."

Jack dikkatli bir nefes verdi. "Sana bir borcum var."

Noah Jack'in gözleriyle buluştu, onları tuttu. "Beni üzme, Jack. Lütfen." Jack

başka tarafa baktı. "Brisbane'in annesini bulduğumda seni arayacağım."

21 Şubat Pazar, :45.

Kalabalık, Sal'ın düz ekran televizyonlarının en büyüğüne bakarak tezahürat yapıyordu. Bu kolej basketbolu ve ev sahibi takımın yıldızı Tom Hunter topu aldı. Daha fazla söze gerek yoktu.

Eve, en eski arkadaşının ekran boyunca uçarak topu çemberden geçirmesini izledi. Bir tezahürat odayı sarstı ve Eve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"Evet," diye fısıldadı, sonra kolundan soğuk bira akınca sıçradı. Taşan sürahiyi musluğun altından çekip çıkardı ve yüzünü buruşturarak kolunu salladı. Dikkatsizdi. Üzerini değiştirecek vakti için kurumasını beklemek zorundaydı.

Bu gecenin diğer barmeni gelmemiştir. Bardaki kuyruk bitmek bilmiyordu ama şimdiye kadar kimse şikâyetçi olmamıştır. Ev sahibi takım kazanmaya devam ettiği sürece bu durum değişmeyecekti. Takım Tom Hunter'a pas vermeye devam ettiği sürece, galibiyet garantiydi.

"Arkadaşının gerçek bir yeteneği var," dedi Sal onun arkasından, sesinde sessiz bir onay vardı.

Eve atladı. Bacağı sakat olan bir adam için Sal şaşırtıcı bir gizlilikle hareket ediyordu. Ama yine de bar o kadar gürültülüydü ki düşündüğünü bile duyamıyordu. Bu gece, bu iyiydi.

"Biliyorum," dedi. Tom'un yetenekli olduğunu, onu Chicago'nun fakir bir mahallesinde yıkık dökük bir asfaltta oynarken ilk kez gördüğünde anlamıştı. O on dört, Tom on yaşındaydı, ikisi de yaşlarından büyüktü. O bir kaçaktı ve farklı bir şekilde, o da öyleydi.

Arkadaş olmuşlar, Eve'in ailesi haline gelen üç muhteşem Chicago kadınının koruyucu kanatları altında büyümüşlerdi. Ama Tom'la arasındaki bağ çok daha derindi.

Tom, Eve'in kâbuslarını gerçekten anlayan birkaç kişiden biriydi, çünkü aynı canavar onun da peşini bırakmıyordu. İkisi de Tom'un biyolojik babası Rob Winters'ın açtığı yaraları taşıyordu. Ama artık ikisi de tüm bunları geride bırakmıştı.

Yeniden keşfedildi.

Burada, Minneapolis'te olmasının sebebi Tom'du. Ülkenin en iyi okullarından birine basketbol bursu kazandığında, ona kendisiyle gelmesi, hayatını geri alması için meydan okumuştı. Karanlıktan çıkıp yeniden başlaması için.

Ve başarmıştı. Tom artık bir basketbol efsanesi olma yolundaydı, tıpkı evlatlık babası Max Hunter gibi. Sonunda karanlıktan çıktım ve

ışığa doğru. "Tom bunu kolaymış gibi gösteriyor," dedi. "On dört ayak boyundaki biri böyle hareket edemez."

"Ben onun oyunundan bahsetmiyorum," dedi Sal. "Josie'nin çocuklarıyla yaptığı konuşmadan bahsediyorum."

Eve şaşkınlıkla ona baktı. Sal'ın karısı Josie, lise öğrencisiydi. Minneapolis'in zorlu mahallelerinden birinde rehberlik danışmanı. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen hafta. Çocuklara okulda kalmalarını söylemek için tüm liselere gitmeyi planladığını söyledi. Josie'nin çocuklarına takımlarıyla bir maç yapmak için geri döneceğine söz verdi. Çocuklar hala ondan bahsediyor," dedi ve Eve gülümseyerek duygulandı.

"Böyle bir şeyi övünmeden yapmak Tom'a yakışır. İyi bir soydan geliyor."

Sal hafifçe omzunu onunkine vurdu. "Aynı yerden geliyorsunuz."

"Tam olarak değil." Tom'un annesi Caroline, onu yetiştiren muhteşem kadınlardan biriydi. Eve'kendi annesinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, hâlâ hayatta olduğundan da şüpheliydi. "Ama iyi insanlar tarafından kabul edilecek kadar şanslıydım. gittiğim her yerde."

İkinci bir sürahiyi doldurmayı bitirdi ve her ikisini de müşterinin eline tutuşturdu. Acıya karşı dişlerini sıkmayı bırakmıştı. Sürekli bir zonklamaydı. Ama bunu çok iyi sakladığını düşünüyordu. Ta ki Sal onu kenara itene kadar.

"Elini buzla kapla," dedikten sonra kızın itirazını uyarıcı bir bakışla bastırdı. "Yap şunu."

"Evet efendim," dedi uysalca ve bir torbaya buz doldurup eline yerleştirirken yüzünü buruşturdu. "Neden buradasın?" diye sordu. "Rich'in bu gece benimle birlikte olması gerekiyordu."

"Hasta olduğunu söyledi." Sal'ın elleri bekleyen siparişleri hızlıca halletti. "Sen neden buradasın? Bu gece Callie vardı."

"Randevusu vardı." Sonunda bir düzine gül ve öğleden sonra bir hokey kavgasında kendini tutuklatan bir müşterinin ortaya çıkmıştı.

Sal kaşlarını çatı. "Geçen hafta her gün çalıştın."

"Paraya ihtiyacım var. Çatımdaki sızıntı daha da kötü" dedi ama adam başını salladı.

"Hayır, kendi randevularına çıkmalısın. Bu barda saklanamayacak kadar güzelsin."

Kendisine "güzel" denmesi onu hâlâ ürkütüyordu. Ancak saklanmakla suçlanmaya katlanamıyordu. "Ben saklanmam," dedi niyet ettiğinden daha sert bir şekilde. "Artık saklanmıyorum."

Gözlerini kaçırmasına rağmen Sal'ın yüzünü incelediğini biliyordu. Yıllar boyunca insanlar görmediğini düşündüklerinde yüzüne bakmışlardı ama o her zaman dehşet dolu bakışların ve fısıltıların farkındaydı. En azından insanlar artık bunu yapmıyordu ve sırf bu yüzden estetik cerrahı azizlik mertebesine aday gösterilmeliydi.

"Özür dilerim," dedi Sal. "Burada çok sıkı çalışıyorsunuz, sonra eve gidip ders çalışıyorsunuz, sonra okula gidiyorsunuz. Ve boş kaldığın her an Fantezi Adası bilgisayar oyununuzda, havacılar ve seks partileriyle . Bu doğal değil."

"Fantezi Adası" adlı bilgisayar oyununun gerçek adı Shadow-land, çevrimiçi bir sanal oyun alanıydı. Gıcır gıcır beyaz takım elbiseli Bay Roarke yoktu ama eski TV şovunda gibi, yetişkinlerin istedikleri herhangi biri gibi , sanal fanteziler peşinde koşarken dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca oyuncuyla etkileşime girebildikleri bir yerd.

Eve, hayatını gerçek ve mecazi anlamda elinden alan saldırıdan sonra Shadowland'in cazibesini keşfetti. Sanal dünya bir oyundan çok daha fazlasıydı. Bu

Eve'in yaralı ve utanç içinde yıllarca saklandığı dış dünyayla hayati bir bağlantıydı.

Neyse ki o karanlık yıllar kalmıştı. Tom Hunter gibi o da kendini yeniden keşfetmişti. Shadowland artık bir kaçış değil, lisansüstü araştırması için bir araçtı.

En azından bu şekilde başlamıştı. Ancak araştırmasının aracı, deneklerini yakalayabileceğinden daha hızlı bir şekilde sanal fantezi dünyasına çeken gösterişli, açık bir kara delik haline gelmişti. Böylesine tedavi edici bir potansiyelle başlayan araştırma bir şekilde tuzağa dönüşmüş, yardım etmeye çalıştığı insanları cezbetmiş ve tehlikeye atmıştı.

"O 'havacılar' değil," dedi Sal'e sinirlenerek. "'Avatarlar'. Karakterler avatar. Ve bu seks partisi şeylerini nereden buluyorsun?"

Sal'in gözleri parladı ve onun kendisini bilerek dürttüğünü anladı. "Sanırım bu pek çok erkeğin fantezisi olurdu. Ama benim değil," diye hızla ekledi. "Josie bundan hoşlanmazdı."

"Eminim," dedi Eve kuru bir sesle. Sonra omuz silkti. "Ayrıca, zamanımı bilgisayar oyunları oynayarak harcamıyorum. Shadowland benim tezim için ve sen de bunu biliyorsun."

Sal'ın gözleri parıldamayı bıraktı. "Tam olarak demek istediğim bu. Oyun oynarken bile çalışıyorsun. En son ne zaman biriyle çıktın?"

Beş yıl, on bir ay ve yedi gün önce. Bunca zamandan sonra zamanın ona bu kadar çabuk geri gelmesi... dehşet vericiydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sal sessizce, o hiçbir şey söylemeyince. "Son zamanlarda çok fazla stres altındasın. Bu projen gözlerinin altında koyu halkalar oluşturuyor. Biraz izin almanı istiyorum. Bir tatile çık. Florida'ya git ve biraz güneşlen."

Eve buz torbasını lavaboya attı ve sıradaki müşterinin her zamanki içeceği olan martiniyi karıştırmaya başladı. "Tatil için para lazım, Sal. Benim hiç param yok."

"Sana biraz ödünç veririm," dedi basitçe. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Aniden çalkalayıcıyı yere bıraktı, kalbi boğazına kaçmıştı. "Kahretsin, iyi davranmandan nefret ediyorum. Neden kötü bir patron olamıyorsun?" Utanç verici gözyaşlarını yutkunarak adamın iri omzunu sıvazladı. "Paran sende kalsın. Ben iyiyim."

Başını iki yana salladı. "İyi değilsin. Endişelisin. Bunu gözlerinde görüyorum."

Martini'yi bitirdi ve bir sonraki siparişe başladı. "Keşke herkes gözlerimin içine bakmaktan vazgeçse," diye mırıldandı, Callie'nin Noah Webster hakkındaki gözlemi hâlâ tazeydi. Konu değişikliği aradı ve Callie'nin bıraktığı dergide buldu. "Jack Phelps bu gece buradaydı ama MSP kapağını imzalamasını isteyemeden gitti."

Sal hafifçe, "Ben daha çok onun duydum," dedi. "Webster tarafından."

Döndü ve onun profiline baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yan bakışları neredeyse eğleniyor gibiydi. "Kendi barımda neler döndüğünü biliyorum Eve. Webster'ın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Bir havuz vardı, bilirsin - Web, transfer istemeden ya da Jack'in saatini temizlemeden önce Phelps'e ne kadar katlanırdı."

Böyle bir münakaşanın zihindeki görüntüsü Eve'i rahatsız edici bir şekilde tahrik etti. "Kim kazandı?"

"Hiç kimse. Webster tüm tahminlerimizin ötesine geçti. İnsan ya bir azizdir ya da bir aptal." Ona doğru bir bakış daha fırlattı, bu seferki kızgındı. "Belki de ikisi de."

Eve, Noah'nın bir teşekkürden çok bir veda niteliğinde olan, acımasız bir teslimiyetle söylediği ayrılık sözlerini düşündü. "Fark etmez. Geri geleceğini sanmıyorum."

Ki bu en iyisiydi. İş, okul ve Fantasy Island bilgisayar oyunundan başka bir şeye ayıracak zamanı yoktu. Bu doğru değil. Zaman değildi

sahip değildi. Kalpti. Ve büyük bir fark yaratan diğer iç organlar.

Sal iç çekti. "Özür dilerim tatlım."

Kendi kendine gülümsedi. "Olma." Martini'yi doldurdu ve bir zeytin almak için uzandı, kutuyu boş bulunca rahatladı. Kendine ayıracak bir dakikaya ihtiyacı vardı. Bir iki dakikalığına saklanma ihtiyacı duydu. "Zeytinimiz bitti. Sen kaleyi koru. Ben getiririm."

21 Şubat Pazar, :10.

Nihayet. Şapka Ekibi sonunda bir cinayet işlediklerini biliyordu. Yeterince uzun sürmüştü. Dikkatlice kurgulanmış üç cinayet. En azından Martha Brisbane'de bunu görmüşlerdi.

Onların harekete geçmesini beklerken ne kadar fark etmemişti. Ama beklemek ne kadar sinir bozucu olsa da, Şapka Takımı'nın beceriksizliği amacını daha da ilerletmişti - onların aşağılandığını, küçük düşürüldüğünü, toplumdaki itibarlarının yok edildiğini görmek.

Rozetleri ve silahlarıyla birlikte taşıdıkları o sinir bozucu kendini beğenmişlikten sıyrıldıklarını görmek. Ve şapkalarının. O şapka takan, mafsalları kazıyan Neandertallerin her birinin kendilerini gerçekte oldukları gibi görmelerini istiyordu. Değersiz başarısızlıklar.

Bu cinayetleri intihar gibi göstermesinin nedeni de tam olarak buydu.

İlk kurbanı, hatta belki de ikincisini gözden kaçıracaklarını biliyordu. Bir intiharı kapatmaya o kadar hevesliydiler ki, arkasında bıraktığı ipuçlarını gözden kaçırmışlardı. Sonunda onları neyin bilmiyordu, sonunda ipuçlarını gördükleri için mi, yoksa sonunda bir bağlantı kurdukları için mi? Martha'dan diğer ikisine. Ne olursa olsun, yakında başkalarının da olduğunu, dikkatsizlikleri yüzünden iki cinayeti gözden kaçırdıklarını öğreneceklerdi.

Şimdi altı kurbanın üçünde ydiler, oyunun yarısına gelmişlerdi bile.

Tanrı kompleksleri olduğu için kendilerini suçluyorlardı. Daha akıllı, daha hızlı, daha yetkin olsalardı, bir numaralı kurbanın kendini öldürmediğini göreceklerini biliyorlardı. Diğerlerinin ölümünü engelleyebilirlerdi.

Kendilerini ve birbirlerini sorgulamaya başlayacaklardı. Ve ceset sayısı arttıkça, olduklarına inandıkları her şey, kendi kibirleriyle inşa ettikleri güç serabı yok olacaktı. Çünkü onların gücü hiçbir zaman olmadı.

Onların zayıflıklarından güç alarak yoluna devam edecekti. Ve gerçeğı sadece o bilecekti, çünkü kamusal cephelerine ölüm getiren asla bulamayacaklardı.

Ama şimdilik bu kadar yeter. Sonunda Martha Brisbane'i, altı kurbanından üçüncüsünü, yani Desiree'yi bulmuşlardı. Oyun resmen başlamıştı.

Dördüncü kurbanı geçelim. Dizüstü bilgisayarını açtı ve yeni avlanma alanına giriş yaptı. Shadowland'ın sanal "dünyasının" sözde anonimliği hakkında söylenecek çok şey vardı. Kurbanları oyun oynamak için oradaydı, gardları düşmüştü. Sanal dünyada, gerçek dünyada yapmayı asla hayal edemeyecekleri şeyleri söyleyebilir ve yapabilirlerdi. Onların güvenini daha kolay kazanabiliyordu çünkü gerçekte kim olduklarını bilmediğine inanıyorlardı.

Ama o biliyordu. İnternetteki milyonlarca arasından bu altısını seçmesinin nedeni .

İsimlerini, adreslerini, mesleklerini, medeni durumlarını ve çok değerli olan fobilerini, en büyük korkularını biliyordu. Her birini özel olarak Bu yüzden ellerini boğazlarına götürmemiş ya da serbest kalmalarına izin vermemiş olsa , ilk üçünü fahişeleriyle elde ettiğinden daha yoğun bir dehşete .

Geçmişte korkular sadece kurbanlarının zihnindeydi, onları sakinleştirmek için kullandığı ketaminin yan ürünüydü. Bu altılı öyle değil. Onlar ama gerçek dünyada dehşet içinde öldüklerinden emin olacaktı.

Altı çocuğundan ilki küçük alanlardan çok korkuyordu. Bir kutunun içinde dakikalar geçirdikten sonra Amy histerik bir hale gelmişti. Kalbi gümbür gümbür atarken boynundaki ipi çekmek, kaçamayan bedeni... Kontrolü kaybetmemek için gerçek bir disiplin .

Daha sonra, eve dönüp yalnız kaldığında, onun dehşet anısını canlandırmayı başarmıştı. Ama doruğa ulaşması, yaşayacağı şeyin sadece soluk bir gölgesiydi. Altı kişiden ilki son nefesini verirken bunu kabul etseydi ne olurdu? Ama daha büyük bir amaç için fedakârlık yapmak gerekiyordu.

Altı çocuğundan ikincisi olan Samantha canlı canlı gömülmekten korkuyordu. sandığı kötü bir an yaşamıştı, ayakları toprağın altında yatıyordu ve tek hava alma yolu şnorkeldi. Onu öldürdüğünde bilincinin yerinde olmasını, tamamen farkında olmasını istemişti. Onu ortaya çıkardığında bir hayvan gibi çırpınması onu rahatlatmıştı. Muhteşemdi.

Martha... o kadar da değil. Sudan o kadar da korkmuyordu. yüzden ona bunu başka yollarla ödetti. Biriktirdiği eşyalar konusunda saplantılı olduğunu anlamak için dairesine bakmak yeterliydi. Bilgisayarı dışında hiçbir şey değerli değildi ama onun kaybı da paniğe yol açmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu yüzden onu hepsini atmaya zorlamıştı.

Ve kedisini çok severdi. Bu tehditler aşırı huzursuzluğa yol açmıştı.

Martha'yı tekrar suya soktuğunda, sonunda dehşete kapıldı. Sonunda, onu öldürmesi için yalvarmıştı. Gözlerini devirdi. Sonunda, mecbur kaldığı için mutluydu.

Christy Lewis altı numaranın dördüncüsü olacaktı. Christy için büyük umutları vardı. Oh, evetsssss. Yüksek sesle kıkırdadı. Christy'nin fobisi özellikle yoğundu.

"Gwenivere, bu gece çevrimiçi misin?" Elbette . Her zaman öyleydi. Christy, Martha'nın Desiree olmadığı kadar Gwenivere değildi. Ama Shadowland'in sloganı her şeyi anlatıyordu. Bazen kimsenin adınızı bilmediği bir yere gitmek istersiniz. "Ben hariç."

Gwenivere her gece ziyaret ettiği sanal kulüp Ninth Circle'daydı. Burada eski bir Kainat Güzeli, bir piyanist ve aynı zamanda hevesli bir dansçıydı

ve esprili bir konuşmacı.

Gölgeler Diyarı gerçekten de bir hayal dünyasıydı. Gwenivere, diye yazdı. Seni çok özledim.

Christy'nin avatarı ona gülümsedi. Avatarı Pandora'nın en güzel yüzlerinden birine sahipti. O da kendi avatarı için kaliteli bir yüz ve vücut geliştirici bir fiziğe yatırım yapmıştı. Pandora'nın Façades Face Emporium'unda iyi stok vardı ve diğer bazı avatar tasarımcıları kadar pahalı değildi.

Ne de olsa sığ, narsist fantezi bağımlılarını avlarken en iyi şekilde görünmek gerekiyordu. Ama masraflar için de biraz para biriktirmek gerekiyordu. Dokuzuncu Daire'deki bar hesabı ya da Casino Royale'in en seçkin poker masasındaki hesabı gibi.

Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Christy cevap yazdı. ? Birinin Martha

Brisbane'i bulmasını bekliyordum, diye düşündü.

Avatarı Christy'nin ayırdığı bar taburesine oturdu, uzun bacakları ayaklarının yere değmesine izin veriyordu. Pandora'nın en uzun boylu, en kaslı modelini seçmişti çünkü avını en kolay çekecek şey buydu. Avcı olarak, onu hasta etse bile en iyi yemi seçmek zorundaydı.

İşe gitti, diye yazdı. Bilirsin, bir ada satın aldı, bir tatil köyü inşa etti, bir milyon kazandı. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?

Christy'nin avatarı yine gülümsedi. Oh, belki sadece bir tane.

Onunla bir süre sohbet eder, onu konuştururdu. Birkaç saatten fazla sürmezdi. Christy'nin Gwenivere kişiliğini terk edip kendisi olması için dakikalar. Bir keresinde "ağzından kaçırmış" ve ona Minneapolis yakınlarında yaşadığını söylemişti. Christy şaşırılmış ve kendisinin de öyle olduğunu söylemişti.

Tabii ki biliyordu. Onu seçmesinin nedenlerinden biri de .

Birkaç kez buluşmalarını önermişti ama Martha onu hep ertelemişti. Hâlâ Martha'nın bulunmasını bekliyordu. Bu gece buluşmalarını önerdi, sadece kahve içmek için.

Sadece konuşmak için. Hep kandılar. Her seferinde. Peki neden işe yarayan şeyi değiştirelim?

21 Şubat Pazar, :55.

Hemşire, "Normalde bu saatte ziyaretçi kabul ," dedi.

"Özür dileriz. Bayan Brisbane'i bulmamız beklediğimizden daha uzun sürdü," dedi Jack.

"Eğer Bayan Brisbane uyuyorsa, yarın tekrar gelmeniz gerekecek. Departman politikası."

"Anlıyoruz," dedi Noah. Martha Brisbane annesi için güzel bir yer seçmiş, diye düşündü. Martha'ya epey para kazandırmış olmalı.

Noah, sağlığı nedeniyle Arizona'da kışlayan kendi annesini düşündü. Ölen babasının polis emekli maaşı ve kendi maaşının önemli bir yüzdesiyle annesini oldukça rahat bir şekilde geçindirmişti. Bu maddi bir fedakarlıktı ama o onun annesiydi ve başka türlü olmasını istemezdi. Martha'nın da aynı şeyleri hissettiğini hayal ediyordu.

"Kızının ölüm haberini almak kalbini etkileyecek mi?" Noah sordu.

Hemşire, "Eğer olabilirdi," dedi ve sonra çekti. "Özür dilerim. Bunu ." Kapıyı açtı ve beyaz çarşafların arasında neredeyse kaybolan bir kadın ortaya çıktı. "Bayan Brisbane, bu adamlar dedektif. Sizinle konuşmak için buradalar."

Yaşlı kadının gözleri kısıldı. "Ne hakkında?" diye sertçe sordu. Noah atışı

kaybetmişti. "Ben Dedektif Webster ve bu da ortağım, Dedektif Phelps," dedi sesini olabildiğince yumuşak tutarak. "Kızınız Martha için buradayız. O öldü, hanımefendi. Kaybınız için çok üzgünüz."

Bayan Brisbane'ağzı ekşi bir şey yemiş gibi sıkıştı. "Nasıl?"

Adli tabip raporunu verene kadar Martha'nın ölümünün intihar olarak kalması konusunda anlaşmışlardı. Bununla birlikte, Dr. Gilles'in bir cinayeti doğrulayacağını varsayarak tanıkları sorguluyorlardı.

"Görünüşe göre kendini öldürmüş," dedi Noah.

"O zaman hak ettiğini buldu. Günahın bedeli ölümdür, Dedektif. Bu basit." Ve Bayan Brisbane gözlerini kapatıp, gözlerini kaçırdı.

"Vay canına," diye sessizce mırıldandı Jack, sonra boğazını temizledi. "Hanımefendi, sakıncası yoksa birkaç sorumuz daha var."

Bayan Brisbane gözlerini açmadan, "Benim için sakıncası var," diye tersledi. "Gitmelerini sağla. Şimdi."

"Gitmeniz gerekiyor." Koridorda hemşire omuz silkti. "Bu oldukça hafifti."

" 'Hak ettiğini buldu' mu dedin?" Jack inanamayarak sordu. "Cehennem."

"Bayan Brisbane Martha'yı onaylamadı," dedi, "ve nedenini bilmiyorum."

"Bu onaylamama yeni bir şey miydi?" Noah sordu.

"Hayır. Buraya geldiğinden beri böyle, yaklaşık altı ay önce."

"Martha en son ne zaman annesini ziyarete geldi?" Jack sordu.

"En az bir ay önce. Martha kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi görünürdü. Yardım etmeye çalıştım ama Bayan Brisbane şikayet etti. Bir daha sormamam için uyarı aldım. Keşke daha fazlasını bilseydim."

Park yerine döndüklerinde Jack, "Günahın bedeli ölümdür," diye düşündü.

"İncil, Romalılar kitabı," dedi Noah. "Amcam bir papazdı."

Jack kaşlarını çatı. "Amcan emekli bir polis."

"Bu Brock'un babası, baba tarafımdan. Bakan amcam annemin ağabeyiydi." Öleli beş yıl olmuştu ve Noah onun rehberliğini özlüyordu. Onu özlemişti.

"Her neyse. Brisbane'in annesi bir şeyler biliyordu. Onu tekrar denemeliyiz. Yarın. Bunu her kim yaptıysa daha önce bir kez yaptığını varsayarsak, bir kez daha yapacağını ."

"Bakalım Martha ve Dix'in kurbanının ortak noktası neymiş, ona fırsat vermeden görelim."

21 Şubat Pazar, :55.

"Lindsay?" Liza Barkley ön kapıyı kilitledi. Kimse cevap vermedi. Lin'in bu gece gelmesini çok istiyordu. Bu sadece bir lise oyunuydu ama rolü için çok çalışmıştı.

Ama Liza kız kardeşinin kirayı ödemek için kıcını yırtarak çalıştığını biliyordu. Benzin ve market alışverişi için de. Bir yandan da Liza'nın ders çalışmasında ısrar ediyordu. Notlarını yüksek tut. Burs al. Üniversite için hiç birikimleri kalmamıştı, her kuruş annelerini zaten kurtaramayan doktorlara gitmişti. Bir yıl sonra bile hala acıyor. Onu hâlâ özlüyorum.

Şimdi Lindsay hayatta kalabilmek için her gece ofis binasının tuvaletlerini temizliyordu. Bir gün faturaları ödeme sırası bana gelecek.

Titriyordu. Evleri o kadar soğuktu ki nefesini bile görebiliyordu. Ama ısınmak pahalıydı, bu yüzden iki kazak daha giydi ve bir yığın battaniyenin altına girerek alarmı beş buçuğa kurdu. Hâlâ bitirmesi gereken küçük bir ödevi vardı ve Lindsay o saatte yorgun ve aç bir şekilde eve dönmüş olacaktı. Aynı hem trigonometri yapıp hem de yumurta kızartabilirim, diye düşündü uykulu bir şekilde ve uykuya daldı.

Üçüncü Bölüm

21 Şubat Pazar, 11:30.

Eve en sevdiği sandalyesine kıvrılmış, Sal'in onu erken bırakmasına minnettar olmuştu. Eve geldi, Shadowland'e giriş yaptı ve avatarını doğrudan bar ve sosyal merkez olan Ninth Circle'a gönderdi. Her zamanki gibi karanlık, dumanlı ve avatarlarla doluydu.

Desiree, orada ol. Her zamanki yerinde ol, her ne yapıyorsan onu yap. Ya da yaptığın. Martha Brisbane'in avatari Dokuzuncu Daire'de görülmeyeli bir hafta olmuştu. Belki Martha gerçek dünyada bir tatildeydi ama Eve öyle düşünmüyordu.

Martha yakında ortaya çıkmazsa... Bir şeyler yapmam gerekecek. Ama ne?

Eve şimdi kendini görebiliyordu, bir Fantasy Island bilgisayar oyununda yaşayan hayali bir kişi hakkında kayıp ihbarında bulunuyordu. Polisler onun deli olduğunu düşünecekti.

Şimdilik sadece Martha ve diğerlerine sanal olarak göz kulak olabiliyordu ve bunu bile yapmaması gerekiyordu. Bilmemesi gerekiyordu. Deneklerinin isimlerini. Çift kör testler bozulmamalıydı. Ama o bozmuştu ve pişman değildi.

Sadece endişelendim. Ve bilgisayar animasyonlu bir grubun "performans" sergilediği Ninth Circle'ın sahnesinden yükselen kakofoniden dolayı yüzünü buruşturuyordu. Ninth Circle'ın "grubu" muhtemelen elinde synthesizer olan orta yaşlı bir adamdı ama kimseye zarar vermiyordu. Bazıları AC/DC cover'ına itiraz etti ama o züppe rock puristleri sesi kısılabildi.

Eve sesi kapattı. O puristlerden biriydi. Ben ne zaman... yaşlandım?

Beş yıl, on bir ay ve yedi gün önce. Bunu bir gecede iki kez hatırlamış olması onu kızdırmıştı. Ama bunu geride bırakmıştı. Çoğunlukla. Bazen.

Hayır, yapmadın Evie, diye fısıldadı zihninin gerisindeki ses, sinir bozucu bir mantıkla. Kendini beğenmiş sürtük. Ve o artık Evie değildi. Evie'yi Chicago'da bırakmıştı.

"Ben artık Eve'im," dedi yüksek sesle, sadece kendi sesini duymak için. Bu gece dairesi çok sessizdi. Dokuzuncu Çember grubunun sesi kısılmıştı, Tek ses, çatısındaki sızıntıların altına yerleştirdiği saksılara sürekli damlayan suyd.

Aklımı kaçırmadan önce bunu tamir ettirmeliyim. Ama pislik içindeki ev sahibi, çatının onarılması için defalarca yaptığı talepleri görmezden geldi. Myron Daulton evi miras almıştı ama kiracılarına karşı hiçbir sorumluluğu yoktu, hepsi de sonunda canlarına tak etmiş ve evi terk etmişlerdi. Eve son direnişçiydi.

Myron onu çıkmaya zorlarsa, satabilirdi. Müteahhitler bu eski evleri satın alıyor, yeniliyor, sonra da büyük paralara satıyorlardı. Myron bir bile hak etmiyordu. Annesini hiç ziyaret etmemişti. Doğum gününde hiç aramadı. Bazen onu ağlatırdı.

Eve yaşlı Bayan Daulton'ı çok seviyordu ve Myron'un annesinden bir kuruş bile kazanmasına izin vermezdi. Eve su tesisatını tamir etmiş, fare sorununu halletmiş ve hatta çöp bile değiştirmişti. Ama çatı çok daha büyük bir meseleydi.

Taşınmayacağım. Yani çatıyı nasıl tamir edeceğini de kendisi bulmak zorundaydı. Sürekli damlayan suları bastırmak için müzik grubunun sesini tekrar açtı. İşe koyul Eve. Desiree ve Gwenivere'i bul, böylece günlük işine konsantre olabilirsin.

Sal's akşamlarını dolduruyordu, ama gündüz işi yüksek başarısız olmak değildi. On saat sonra on sayfalık bir Anormal Psikoloji ödevi vardı. Gölgeler Diyarı'nda deneklerimi gözetlememeliydim. Ama Desiree, Gwenivere ve diğerlerine karşı sorumluluk hissediyordu.

Birçoğu ondan daha yaşlıydı. En azından kronolojik olarak. Çalışmasına katılmadan önce hepsi ibraname imzalamıştı, ancak Eve onları güvende tutma zorunluluğu hissetti. Bu dürtüyü dürüstçe yaşadığını düşündü. Bu değildi

Bir sürü işgüzar sosyal hizmet görevlisiyle büyümek, onların aşırı korumacılığının bir kısmı bulaşmadan mümkün değildir.

Eve kendi avatarını sanal dansçıların arasında gezdirerek bulmaya geldiği kişileri aradı. Desiree'nin köşedeki masasını bir kez daha gördüğünde kalbi sıkıştı. Boştu.

Bir sonraki "kırmızı bölge" vakasına geçti; gündüzleri gerçek dünya sekreteri, geceleri olağanüstü dansçı olan seksi Gwenivere, nam-ı diğer Christy Lewis. Her gece saatlerce ve son zamanlarda gündüzleri de. Christy iş yerindeki bilgisayarından oyuna kaçıyordu. Christy bunu geçen hafta Pandora'nın dükkânına sık sık yaptığı ziyaretlerden birinde itiraf etmişti. Eğer patronu öğrenirse, Christy Lewis kovulacaktı.

Eve bunun başına gelmesini istemedi. Martha Brisbane için yeterince endişeleniyordu. Martha'nın Desiree'si hem Ninth Circle'ın hem de Eve'in sanal avatar dükkânı Pandora's Façades Face Emporium'un müdavimlerinden biriydi. Desiree her hafta Eve'in "Yürümeye Hazır" avatar envanterinin yanı sıra çeşitli karışım ve eşleştirme vücut parçalarını kontrol etmeye gelirdi. Martha son üç ay içinde avatarının yüzünü altı kez yenilemişti.

Martha Brisbane bir hafta öncesine kadar günde ortalama on sekiz saat Gölgeler Diyarı'nda ikamet ediyordu. On sekiz. Kadının bir ara uyuması gerektiği düşünülürse, bu başka bir şey için fazla zaman bırakmıyordu. Martha bir ultra-kullanıcıydı, Eve'in çalışmasının negatif kontrol grubunu oluşturan pek çok kişiden biriydi.

O kadar çok başvuru almışlardı ki oyuncularını çevirmek zorunda kalmışlardı. Çok insan hayatlarını Gölgeler Diyarı'nda yaşıyordu. Benim yaptığım gibi, diye düşündü Eve. Umutsuzca o insanları gerçek dünyaya geri getirmek istiyordu. Gün ışığına. Benim yaptığım gibi.

Hey, tatlım, sana bir içki ısmarlayabilir miyim?

Eve kalabalığı taramayı bıraktı ve ekranının altındaki mesaja kaşlarını çatı. Kamerasıyla manevra yaparak güzel bir yüze baktı. Kendi deyimiyle kaliteli bir üründü ve öyleydi de. Ne de olsa kendisi tasarlamıştı.

Ama oyuncu bunu bilemezdi. Bu gece sadece Façades'te takılan avatar tasarımcısı Pandora değildi. Bu gece yeni karakteri Greer, özel dedektifti. Bu gece Greer, Christy'yi arıyordu.
Lewis ve oynayacak zamanı yoktu.

Üzgünüm ama ilgilenmiyorum, diye cevap yazdı.

O zaman neden buradasın? diye mantıklı bir şekilde sordu. Ne de olsa burası takılmak için bir yerdi.

Gerçekten ilgilenmiyorum. İyi geceler, diye yazdı. Arkasını döndü ve kalabalığın onun daha iyi anlayacağı bir dil olduğunu umarak kalabalığı taramaya devam etti.

İşte oradaydı, Gwenivere, nam-ı diğer Christy Lewis. Christy beş-iki yaşındaydı ve gerçek dünya yüzü hoş olsa da, muhteşem değildi. Çok pahalı bir yüze sahip, 1.80 boyunda bir sarışın olan Gwenivere için aynı şey geçerli değildi. Eve'in ya da Pandora'nın en iyi tasarımlarından biri.

Gwenivere, Claudio'nun tasarımlarından biri olan çok yakışıklı bir avatarla dans ediyordu. Claudio en iyisiydi. Bu da iyiydi. Eve, Pandora'nın Cepheleri'ni tebaasını onlar bilmeden gözlemlemek için başlatmıştı.

Kimsenin haberi olmadan bunu yaptı. Özellikle de yüksek lisans danışmanı Dr. Donner.

Yüzünü buruşturdu. Donner ... Bunu düşünmeye bile değmezdi. Çünkü böyle bir şey olursa, tüm araştırmaları geçersiz sayılacak. Muhtemelen yüksek lisans programından atılırdı. Marshall Üniversitesi'nden atılırdı. Ve bu . Gün ışığına çıkmak, kendine gerçek bir hayat kurmak için çok çalışmıştı.

Ama ne pahasına? Bu araştırmaya ilk başladığında inanmıştı.

Şimdi... Şimdi o kadar emin değildi. Ama bu onun yapabileceği bir şey değildi. bu gece çözmek. Christy iyiydi, her zamanki gibi flört ediyordu. Eve'in beş kırmızı bölge vakası daha vardı, üçü burada, Ninth Circle barındaydı. Diğer ikisi Casino Royale'de takılıyor, dans ediyor ve poker oynuyorlardı. Onları kontrol edecekti, sonra

konusu seri katillerin patolojisi Anormal ödevi üzerinde çalışmaya başladı.

Eve, artık zar zor görebildiği ama hâlâ hissedemediği yara izini takip ettiğini fark edince irkildi. Araştırma yapmasına gerek yoktu. Her şeye sahipti. Bir profesörün isteyebileceği arka plana sahipti. Her zaman aklındaydı, hala alay eden o ses. Beş yıl, on bir ay ve yedi gün sonra bile bu ses hâlâ yüzündeydi.

21 Şubat Pazar, 1155

Noah ön kapısını kilitledi, yorgundu. Jack'le birlikte bir saat boyunca kaçırılan cinayetin üzerinden geçmiş, onu Martha Brisbane'le ilişkilendirebilecek herhangi bir ayrıntı bulmaya çalışmışlardı ama şu ana kadar hiçbir şey bulamamışlardı. Elbette ikisi en bariz şekilde bağlantılıydı. Aynı şekilde öldürülmüşlerdi. Fakat Neden? Ve kim? Ve neden bu iki kadın?

Sonra Jack'le birlikte aylarca süren intihar raporlarını okumuşlar ve benzer olayların yaşanmaması için dua etmişlerdi. Hiçbirine rastlamamışlardı ama tüm bu intihar haberlerini okuduktan sonra Noah'nın rahatlama üzüntüsü ve içinden atmakta zorlandığı bir umutsuzluk duygusuyla karışmıştı. Tanrı'nın lütfu dışında, diye düşündü birden fazla kez.

Yorgun bir şekilde yatağına oturdu. Jack'in kendi canına kıyanlara karşı hiçbir anlayışı, merhameti yoktu. Ama ben anlıyorum. Her şeyi çok iyi anlıyorum.

On yıl önce bir gece, o kadar yaklaşmıştı ki... Tam burada, yatağının kenarında oturuyordu, bir elinde tabancası, diğerinde onların resmi vardı.

Gözleri komodininin üzerinde duran, çerçevesi yılların sürtünmesiyle aşınmış resme kaydı. Çocuk sadece iki yaşındaydı ve tıpkı onu kucağına alan kadına benziyordu. On iki uzun yıl sonra hâlâ ona bir gün daha diletebilen bir kadın. Keşke.

karar verdiği gece on iki yıl olmamıştı. Arabasının kontrolden çıkıp dünyasını da beraberinde götürdüğü gecenin üzerinden sadece iki yıl geçmişti. Karanlığın derinliklerine gömüldüğü ve bir şişenin içine daha da gömüldüğü iki yıl.

Silahını elinde tuttuğu o gece sarhoştu. Neredeyse tetiği çekecek ve hiç dinmeyecekmiş gibi görünen acıyı erdirecek kadar sarhoştu. Ama yeterince sarhoş olmamiştı. Aradığı Brock'tu, gelen Brock'tu, onu AA'ya sürükleyen Brock'tu. Brock onun kahrolası hayatını kurtarmıştı.

On yıl, diye düşündü Noah. On yıldır ayıktı. Ama acının hâlâ derinlere işlediği zamanlar, korunmasız anlar vardı. Bu gece o zamanlardan .

Artık kederden çok yalnızlık vardı. Ev çok sessizdi. Çok sessizdi. Brock'un Trina'sı ve çocukları vardı. Benim neyim vardı? Ya da kimin?

Uyuyamadığı geceler için yatağının yanında tuttuğu romanı eline aldı, sayfaların arasına sıkıştırdığı parlak kartpostalı çıkardı. Bu Sal'in tatil kartıydı. Sal ve Josie ortada duruyordu, etrafları tüm çalışanlarıyla çevriliydi. Sal'in kolu Eve'in omuzlarına sıkıca sarılmıştı, sanki onu resim için yerinde tutuyordu. Dudakları yanlara küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama kara gözleri ciddiye. Çok ciddiye.

Eve onu ilk gördüğü anda ilgisini çekmişti ve ona yaklaşmak için kendini milyonlarca kez ikna etmişti. Ama sonunda duyduğu kendi sesiydi. Merhaba, ben Noah, ve ben bir alkoliğim. Bir kadından paylaşmasını istemek büyük bir ykt.

Gözleri olan herkes Eve'in kendi yüklerini taşıdığını görebilirdi. Kendi yükünü onun omuzlarına eklemesine imkân yoktu. Kalbi ağırlaşınca Sal'in tatil kartını çekmecesine koydu.

Bu gece, tüm o intihar hikâyelerini okuduktan sonra, bir içki içmeyi o kadar çok istemişti ki... Eğer evde içki olsaydı, şu anda sarhoş olmanın eşiğinde olurdu. ekmesi daha da kötüleşirse, Brock'u gece yarısı antrenmanı için arayacaktı. Boks ringinde birkaç raunt genelde en kötü anlarını atlatmasını sağlardı.

Nedense Eve ona pek boksör gibi gelmemişti. Onun ince ellerini ve ağır bir sürahiyi bara doğru her kaldırışında gözlerindeki acıyı düşündü. Milyonlarca kez Sal'in yerinde neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı ve

onun için kaldırdı, ama kaldırmamıştı. Çünkü acısıyla birlikte bir kararlılık ve sonra da bunu başarmış olmaktan memnuniyet vardı. Kararlılık ve tatmin, anlıyordu.

Brock ona, Sal onu ilk işe bir elinin işe yaramadığını, ama onun sağlam eliyle daha hızlı çalışarak bir şekilde ayak uydurmayı başardığını söylemişti. Kendi cehennemini yaşamış bir kadındı. Ve sebat etmişti.

Benden çok daha fazlasını hak ediyordu. Brock haklıydı. O bara her girdiğinde ateşle oynuyordu. Sal'in yerine geri dönemezdi. Bir daha asla. Bu da Eve'i bir daha asla göremeyeceği anlamına geliyordu. Bu da en iyisiydi.

İşini yapacaktı. İki kadın öldürüldü. Kim tarafından ve neden öldürüldüklerini bulacaktı.

Ya sonra? Sonra on yıldır yaptığı gibi günü gününe yaşayacaktı.

22 Şubat Pazartesi, 02:20.

Christy Lewis dudaklarını büzerek rujunu ve yansımasının geri kalanını kontrol etti. Rujunu yeniydi, tıpkı böyle bir gece için sakladığı kıyafeti gibi.

Gözleri beklentiyle parlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu kadar ahlaksızca bir şey. Onunla Gölgele Diyarı'nda, Dokuzuncu Çember'de tanışmıştı. Adının John olduğunu söylemişti. olmadığından oldukça emindi, tıpkı onun boşanmadığından emin olduğu gibi. Evli, iki buçuk çocuğu ve bir köpeği olsaydı hiç şaşırmazdı. Ama sormadı. Bilmek istemiyordu.

Satış işindeydi ve seyahat ediyordu. Eğer Twin Cities'e gelirse diye açık bir davet bırakmıştı... Bu gece gelmişti. Sadece bir gece için. "Tek gecelik ilişki" kelimeleri hayal gücünü gıdıklıyordu. Daha önce hiç , üniversitedeyken bile bütün arkadaşları yapmıştı. Bu gece yapmayabilirdi bile. Bu ona bağlıydı, nasıl görüldüğüne.

Avatarına benzemesini beklemiyordu. Kim bekler ki? Eğer avatarlarımıza benzeseydik, geręek hayatlarımız olurdu.

Ama eğer sevimli ve temizse, neden olmasın? Saatini kurmayalı uzun zaman olmuştu. Ve erkekler bunu her zaman yapardı. Sefil eski kocası yapmıştı. Her zaman.

Şimdi bende.

Peki ya "John "un bir karısı, iki buçuk çocuğu ve bir köpeği olsaydı? Christy'nin Omuzları çöktü. Eğer o yaparsa, bunu yapamayacağını biliyordu. "Yaralanan taraf" o olmuştu.

Ama belki de . Rujunu çantasına attı. Belki de doğruyu söylüyordu. Ya söylemiyorsa? Dışarı çıkar, etten kemikten biriyle bir fincan kahve içerdi. Sonra da her zaman yaptığı gibi eve yalnız gelirdi.

Sonunda. Hiç gitmeyeceğini düşünmüştü. Christy Lewis'in uzaklaşmasını izledi, sonra arabasını onun garaj yoluna çekti. Taşrada yaşıyordu, en yakın komşusu çeyrek mil ötedeydi. Burası lojistik açıdan ulaşılması zor bir yerdi ama daha sonra birlikte döndüklerinde, diğerlerine yaptığı gibi ağzını bantlamasına gerek kalmayacaktı. İstediği kadar uzun ve yüksek sesle çığlık atabilirdi ve kimse onu duymazdı.

Ve çığlık atardı. Ya da belki o kadar dehşete düşerdi ki tamamen sessiz kalırdı. İnsanların en büyük korkularıyla nasıl tepki verecekleri asla bilinemezdi. Her iki durumda da, yoğun bir deneyim yaşayacağına dair büyük umutları vardı.

Gülümseyerek arka koltuğuna baktı. Christy Lewis'in en büyük korkusu, tepesinde delikler açılmış metal bir kutunun içinde güvenle saklanıyordu. İnsan çok dikkatli Kendisi dehşete kapılmamıştı ama aptal da değildi. Kutuyu evin içine, içindekiyle birlikte ısınabileceği bir yere koymuştu. Kutunun sakini soğuktan hoşlanmıyor, yılın bu zamanında kış uykusuna yatıyor. Tarafından Christy ile döndüğünde, kutunun sakini oldukça sıcak ve oldukça... hareketli olmalıydı.

Kutuyu sapından tuttu ve içinden gelen yumuşak kıpırtıdan memnun oldu. Mükemmeldi. Christy'nin en büyük korkusu uyanıyordu. Aç olacaktı. Tabii ki bunu planlamıştı. Yerden küçük bir kafes aldı, tiz sesleri duymazdan geldi.

Beklentiyle lezzetli bir şekilde ürperdi. Bu uzun süre hatırlanacak bir an olacaktı.

22 Şubat Pazartesi, 02:40.

Brock ön kolunu alnında gezdirerek beceriksizce terini sildi. "İyi misin?"

Noah iplere yaslanmış, nefes nefese kalmıştı. Neredeyse boşalmıştı. Boks ringini yıllar önce Brock'un bodrumuna kurmuşlardı; serbest ağırlıklar, kum torbaları ve kendi spor salonları için gereken her şeyle birlikte.

Noah'nın şişeden çıkmak için mücadele etmesi ve departmanın spor salonundaki diğer polislerin meraklı gözlerinden uzak için gereken her şey.

Noah burada saymak istemeyeceği kadar çok yumruk atmıştı. Bu, içini kemiren içki ihtiyacını bir aşermeye dönüşmeden atlatmanın bir yoluydu.

Bazen kum torbası kullanırdı, ama işler gerçekten kötüye gittiğinde, yumrukla karşılık veren bir şeye ihtiyacı vardı.

Brock, Noah'nın yumruklarını ikisinin de saymak istemeyeceği kadar çok yemişti.

Noah düşünerek yavaşça nefes verdi. İçini kemiren ihtiyaç hâlâ . Her zaman oradaydı. Ama arzusunun en kötüsü geçmişti. "Sanırım öyle."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Brock. Ağız koruyucusunu tükürdü, sessiz bir iniltiyle sırtını dikleştirdi ve çenesini salladı. "Sonuncusuyla beni yakaladın."

Normalde Brock'la aralarındaki rekabet eşitti ama bu geceki arzu özellikle acımasızdı, pençeleri jilet gibi keskindi. Rüya onu uyandırmış, yatağında korkmuş bir çocuk gibi titremesine neden olmuştu. Sonra özlem

Karanlıktan bir yük treni gibi fırladı. Teslim olmaya bu kadar yaklaşmayalı uzun olmuştu.

"Özür dilerim." Noah eldivenlerini dişleriyle çekiştirdi ve kuzeninin yüzüne iyice bakınca yüzünü buruşturdu. "Senin de gözünü aldım. Tanrım, Brock, özür dilerim. Kahretsin."

"Tamam." Brock dişleriyle kendi eldivenlerini parçalamaya çalıştı ama çenesindeki acıdan dolayı yüzünü buruşturarak durdu. "Daha kötülerini de yaşadım. Uzun zamandır değil ama daha kötülerini de yaşadım."

"Ellerini yukarıda tutmalıydın." Brock'un karısı Trina, onların göremeyeceği şekilde oturduğu bodrum merdivenlerinden kalktı. Uzandı ve Kocasının eldivenlerini çıkarmak için iplere sarıldı. "Günün birinde, gerçekten ağzının payını alacaksın."

Brock kaşlarını çatarak ona baktı. "Bana hiç sempati gösterilmiyor mu?" diye homurdandı. Kız çenesini kaldırarak Brock'un gözlerine baktı, kayıtsızdı. "Sana bir buz torbası yaptım."

Noah neredeyse gülümsüyordu. Trina tüm zamanların en sevdiği insanlardan biriydi. Akademiye birlikte gitmişlerdi ve onu Brock'la tanıştırmış, düğünlerinde kadeh kaldırmıştı. İki oğlunun da vaftiz babasıydı. Madalyalı bir polis olan Trina, bir kız kardeşin olabileceği kadar yakındı. Onun tüm hatalarını biliyordu ve yine de onu seviyordu.

Trina döndü ve çok az şey kaçırın gözleriyle Noah'yı değerlendirdi. "Gömleksiz iki yırtık adamın bodrumumda kapışmasını izlemekten rahatsız olduğumdan değil, ama ne oluyor?"

Noah yüzüne bir havlu sildi. "Kötü bir rüya," dedi kısaca.

"Hm," dedi. Derin odaların her birinden soğuk bir şişe su çıkardı. ceplerinden birini Noah'ya fırlattı. Diğerini Brock'un şimdiden morarmaya başlayan gözüne bastırdı. "Çenen için buz torbası üst katta. Bir fincan kahve koydum. Gel bakalım."

Trina'nın bardaklarını doldurduğu ve Brock'un çenesine bir buz torbası bastırđı mutfak masasına kadar onu takip ettiler. "ok kötü bir gün geçirmiş olmalısın. rüya," dedi sessizce.

"Evet." Noah avuçlarını yüzünde gezdirdi. "Bu gece bir askı yakaladım ama sahnelendi." Bu ikisine her Şeyi anlatabileceğini ve asla odadan çıkmayacağını biliyordu. Onlar aileden öte polislerdi. "Ve bu ikincisiydi."

"İyi değil," diye mırıldandı Trina. "Seri mi düşünüyorsun?"

"Olabilir. Jack ve ben karakola geri döndük, başka intihar raporu var mı diye baktık. Neyse ki yoktu."

Trina kahvesini yudumladı. "Peki ne rüya gördün?"

Noah bir nefes aldı. Hâlâ çok gerçekti. Çok rahatsız ediciydi. "Benim askı olduğumu."

"zc," dedi kesin bir ifadeyle. "Ama daha önce de intihar rüyaları görmüŐtün ve Brock'un yüzünü hiç bu kadar berbat etmemiŐtin."

Brock, "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı ve Brock onun elini okşadı.

"Benim oturduğum yerden değil bebeğim," dedi. Tekrar Noah'ya döndü. "Ne olmuş yani?"

"Kurbanların gözleri açıktı. Tüyler rpertici." Omuz silkti. "Rüyamda bana bakan bu karanlık gözleri gördüm." Acı dolu, koyu kahverengi geyik gözleri.

"Kurbanın mı?" diye sordu.

Noah söylemek istemeyerek başını salladı. "Hayır. Sadece tanıdığım biri." Brock'un gözleri keskinleşti. "Eve, o zaman."

Noah elindeki fincana baktı. "Evet."

Trina derin bir iç çekti. "Demek bu gece Sal'e gittin. Bir an için kafamı karıştırdın. Normalde sadece Pazartesi geceleri Brock'a yumruk atmaya gelirsin."

Noah koltuğunda kıpırdanma dürtüsüne güçlükle karşı koydu. "Pekala, geri dönmeyeceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Trina temkinli bir ifadeyle. "Peki ya Eve?"

Noah hayal kırıklığını görmezden gelerek, "Kısmet değılmış," dedi. "Hayatıma devam ediyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, ses tonu aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "O zaman hoşuna gidecek bir arkadaşım var. Joey'nin anaokulu öğretmeni. Gerçekten çok güzel ve şu okumayı sevdiğin karanlık filozoflar. Hani kafanızı bir kovaya sokup boğmak isteyeceğiniz türden."

Brock gözlerini kaçırdı ama sırtıtışını gizleyemedi.

Trina tüm cazibesi ve gülümsemesiyle öne doğru eğildi. "Sanırım onu senin için yemeğe davet edeceğim. Turta ya da başka bir şey getirebilirsin. Yarın geceye ne dersin? bak?"

Noah, Trina'nın onu bir kitap gibi okumasından nefret ederdi. "Meşgulüm."

"Salı mı? Çarşamba mı? Meşgul müsün?" Alaycı bir ses çıkardı. "Berbat bir yalancısın."

Karanlık bir şekilde kaşlarını çatı. "Sal'a geri dönmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Güzel. Ama bana Eve hakkında yalan söyleme. Hayatına devam etmiyorsun. Oyalanıyor ve debeleniyorsun."

"" dedi, kırıg n bir şekilde. "Brock?"

Brock başını salladı. "Bu gece zaten bir kez dayak yedim."

Trina ciddi gözlerini Noah'ya çevirmeden önce Brock'sempatik bir bakış attı. "Bir barmen görmek için bara gitmenize gerek yok. Onun bir hayatı var.

Sal'in dışında." Alaycı bir tavırla parladı. "Eminim yemek bile yiyordur. Ben biliyorum. Neden bunun yerine Eve'i yemeğe davet etmiyorsun?"

Noah dişlerini sıktı. "Olması gereken bu değil, Tree. Bırak gitsin. Söz ver bana."

Trina sinirlenerek masadan uzaklaştı. "Peki, tamam. Söz veriyorum. Tatmin oldun mu?"

Pek sayılmaz. Bir yanı onun bu kadar kolay pes etmesini istemiyordu. Ama Noah ayağa kalktı, onun yanağını öptü ve söylemesi gerekeni söyledi. "Evet. Yatağına dön. Ben eve gidiyorum."

"Sana kapıya kadar eşlik edeyim," dedi ve Noah iç çekerek yutkundu. Bu, söyleyecek daha çok şeyi olduğu anlamına geliyordu. Noah itaatkâr bir şekilde onu kapıya kadar takip etti ve kadın sanki oğullarından biriymiş gibi ceketini ilikledi. Kadın başını kaldırdı, sıkıntılıydı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi adam tereddüt etmeden ve kadın gülümsedi, ama üzgün bir şekilde.

"Bu gece... beni korkuttun, Noah. Eğer siz ikiniz , ben sizi durduracaktım. Çok öfkeliydin."

Gözlerini kapattı, utanç içinde yıkanıyordu. "Biliyorum."

"Günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun burada her zaman hoş karşılanacaksın. Ama Brock'un peşinden bir daha böyle gidemezsin. Çok gururlu olduğu için bunu söylemeyecektir ama onu ciddi şekilde yaralayabilirsin. Bu gece o rüyayla sarsıldın. Ama bundan daha fazlası vardı." Adamın ceketini çektişirdi. "Kahretsin, bana bak."

Gözlerini açtı ve zorlukla yutkundu. Gözlerinde suçlama yoktu, sadece sevgi vardı, şiddetli ve keskin. "Hayatına devam etmeye hazır değilsin Noah. Eve, kabul etsen de etmesen de, içinde uzaklaşmak istemediğin bir şeye dokundu. Ve bence bu gece seni zorlayan da buydu, bir rüya ya da bu dava değil."

"Biliyorum," diye mırıldandı mutsuzca. "Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Trina ona sıkıca sarıldı. "Kendine güven. Sen iyi bir , Noah Webster. Sonsuza kadar yalnız kalmayı hak etmiyorsun." Ona kurnazca bir bakış attı. "Kötü rüyalar gören tek kişi sen değilsin. Brock ve ben her gün kötü şeyler görüyoruz, tıpkı senin gibi."

"Peki rüya gördüğünde ne yaparsın Tree?"

"Bazen çikolatalı bir şeyler bulmak için buzdolabını yağmalıyorum. Bazen spor yapıyorum. Bazen de Brock'un beynini sikiyorum." Adam şaşkın bir kahkaha attı ve Brock kaşlarını kaldırdı. "Terapötik seks için söylenecek bir şey var. Belki sen de biraz almalısın."

Sözleri anında Eve'in uzun ve kıvrak bedenini onunkinden aşağı kaydırıldığını düşündürdü. Bu gece gözlerinde gördüğü özlemi, saklamak için çok uğraştığı ihtiyacı düşündü. Ürperdi ve yumruklarını ceplerinde sıktı. "Onu da kendimle birlikte aşağı çekmeyeceğim."

"Bazen Noah, her şey senin elinde değildir."

"Söz vermiştin," diye uyardı, ama bıkkınlıkla ve ısırmadan.

"Evet, öyle yaptım. Ama bazen kader devreye girer ve kışınıza tekme basar. Onun neye ihtiyacı olduğunu bildiğini . Kahretsin," diye alay etti, "neye ihtiyacın olduğunu bile bilmiyorsun."

"İhtiyacım olan şey uyku." Onun burnunun ucunu öptü. "Git, hasta olmadan önce."

22 Şubat Pazartesi, saat :00.

Christy bir saatten fazla bir süredir cam kenarındaki masada oturuyordu. Beş fincan kahve içmiş, garson kız sinirlendiğinde sipariş ettiği waffle'ları bitirmişti.

İçeri girmeye cesaret edemedi. Martha'yı izlediği kafenin aksine, bu lokantada göze batacaktı. Lokanta bütün gece hizmet veriyordu ama müşterilerinin çoğu kamyoncular ve ara sıra gelen aç gezginlerdi. Ve Christy Lewis.

Kadın çantasını karıştırırken, "Sonunda John'u beklemekten kim yoruldu," diye mırıldandı. Kadın hesabı ödedikten sonra birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve adam bunun kadınlar tuvaletine gittiği anlamına geldiğini düşündü. Adamın gözyaşlarına boğulduğunu düşündüğü yüzü lekeli bir şekilde yeniden ortaya çıkan kadın, başı rüzgâra karşı eğik bir şekilde arabasına doğru yürüdü.

Bir saat, yirmi dakika ve elli beş saniye. Christy Lewis şu ana kadar hepsinden daha uzun süre beklemişti. Kullandığı arabanın kendisi için bile çok küçük olması dışında bu durum hoşuna gidebilirdi. Ama küçük araba planın bir parçasıydı, tıpkı bu özel lokantanın seçimi gibi. Daha fazla Şapka Takımı için "ipuçları". Bu onları çıldırtacaktı. Christy beklerken yemek yemiş olması otopsi için haksız bir hediye gibi görünüyordu ama bunu şimdi değiştiremezdi.

Çenesini meydan okurcasına eğerek vizör aynasını indirdi ve yeni bir ruj sürdükten sonra tüpü kapatıp sertçe ön cama fırlattı. Öfkesinin onu eve daha hızlı götüreceğini umuyordu. İleride olacakları düşündükçe içi ürperdi ve lokantanın otoparkından onun arkasından

22 Şubat Pazartesi, saat 4:35.

Christy arabasının kapısını çarptı, ses gecenin içinde yankılandı. Çok aptalım. Yalanları internetten kaç kez duymuştu? Bilmen gerekirdi. Onları kendin söylüyorsun. Bu farklıydı. Orası Gölgeler Diyarı'ydı. Bu gerçek hayattı ve o yalan söylemişti.

Belki de oradaydı. Belki de sana bir kez baktı ve diğer tarafa kaçtı.

"Allah kahretsin." Kaldırımında tökezledi, gelecek ayın parasını harcadığı topuklu ayakkabılarına takıldı. Tıpkı Jerry'nin dediği gibi, sen tekisin. Eski kocasının sesi zihninde yuvarlanırken anahtarlarıyla boğuştu, elleri titriyordu. Beceriksiz, çirkin. Her sabah yüzüne bakmak isteyecek başka birini asla bulamayacaksın.

O haklı. Dışarıda benim gibi biri için kimse yok. Bu gece enayi yerine konmuştu, bir aptal gibi hiç gelmeyen bir çevrimiçi pisliği beklemişti,

muhtemelen göstermeye hiç niyeti yoktu. "John," her , muhtemelen şu anda ona gülüyordu.

Tıpkı Jerry'nin onu o sürtükle yakaladığında yaptığı gibi. Benim yatağımda.

Ön kapının anahtarını kilide soktu, gözleri yeni bir düşünceyle daraldı.

"Jerry." Mantıklı gelmişti. Eski sevgilisi bilgisayarlardan anlıyordu ama hacklemesine bile gerek yoktu. Tanrı bilir ne kadar zamandır Shadowland'den çıkış yapmamıştı. Kilitleri değıştirmişti ama bu onu dışarıda tutmazdı.

Eve zorla girmişti. Yanakları alev aldı. Dokuzuncu Çember konuşmalarımı oku. Onları neden saklamıştı ki? Bir ezik gibi onları tekrar tekrar okuyup, bir hayatı varmış gibi davranabilsin diye.

"Bana tuzak kurdu," diye tısladı. "Orospu çocuğı bana tuzak kurdu."

Öfkeyle kapıyı iterek açtı. Yapacağı son şey olsa bile onu, o yalancı, sikici herifi yakalayacaktı- Bir el ağzını kapattı ve kalbi dondu. Jerry. Öfke korkunun yerini aldı. Bu işi çok ileri götürüyordu. Bunun için seni öldüreceğim.

Sonra acımasızca geri çekilip başı sert bir omuza çarpınca öfkesi buharlaşıp uçtu. Jerry değıl, diye düşündü çılgınca. Jerry değıl.

"Merhaba, Gwenivere," diye mırıldandı kulağına ve kadın ona doğru savruldu. Uzaklaş. Uzaklaş. Boynuna bir iğnenin battığını hissetti. "Camelot'a hoş geldin."

Vücudu uyuşurken adamın sakince ondan geriye doğru saydığını duyabiliyordu. Onu bıraktı ve yere yığılmadan önce bir anlığına sallanmaya başladı.

"Yılanlar," dediğini duydu, uzaktan. Şimdi yüzüyordu. Uzaklaşmalıydı. . Ama hareket edemiyordu. Adamın yanında diz çöktüğünü duydu, nefesini kulağında hissetti. "Derinin üzerinde sürünen bir engerek çukuru, Christy. Kaçış yok. Kaçış yok."

Hayır. Hayır. Her yerdeler, her yerdeler. Derin bir ukurdu. yılanlar, her yerde. Tıslıyorlardı. Kalbi çarpıyor ve soğuk terler tenini ıslatıyordu. Hareket etme. Nefes alma. Aman Tanrım. Biri ayağının üzerinden kayarak geçti ve gözlerini sıkarak kapattı. Bir diğeri yukarıdan omzuna düştü ve çığlık attı. Kaçın. Uzaklaşın.

Yardım edin bana. Christy Lewis ığlığı duydu ve aniden kendi boğazından geldiğini fark etti. Gözlerini açtı, kalbi çarpıyordu, ciğerleri nefese. Sadece bir rüyaydı. Kendi oturma odasıındaydı. Ama değildi. Her şeyi kavrarken gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. Mobilyalarının yeri değiştirilmişti. Duvara doğru itildi. Saldırdı. Ama yapmadı.

Hareket edemiyorum. ılgınca çırpındı, zihni bulanıklığı gidermek için savaşıyordu. Yılan yok, dedi kendi kendine. Sadece bir rüya. Ama hala hareket edemiyorum. Kolları vücudunu sarıyor, ayak bilekleri ateş gibi yanıyor, başı... Tanrım, başı ağrıyordu. Dur. Ve düşün.

Gözlerini kırıpştırdı ama oturma odası hâlâ değişmişti. Kolları... O oturuyordu, omuzlarından beline kadar bağlıydı, sıcaktı. Kapana kısılmıştı. Sis dağıldığında zihnini dehşet kapladı. Ayak bilekleri sandalyesine iple bağlanmıştı ve şakaklarında korkunç bir baskı vardı, sanki... "Mengene mi?" diye fısıldadı inanamayarak.

"Gerçekten de canım. Bir de deli gömleği," dedi ve aceleyle geri geldi.

John'la buluşmaya gitmişti. Onu beklemişti ama o hiç gelmemişti. Ama o buradaydı. Görmek için etrafına bakındı, başındaki kesici acıdan dolayı ağlıyordu.

"Hareket etmeye alışmamanızı öneririm," dedi kuru bir sesle, hâlâ onun arkasıındaydı.

"Neden?" diye yalvardı, acı çekiyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve onları kırıpştırarak uzaklaştırdı.

"Belki de boş kafan bir mengenenin içinde olduğu içindir?" dedi küçümseyerek.

"Hayır." Kızgın görünmek istiyordu ama bunun yerine korkuyla inledi. "Neden ben?"

"Çünkü sana ihtiyacım vardı," dedi mantıklı bir şekilde. "Ve sen burada olduğun için. Ve çünkü yapabilirim. Birini seç, hangisi olduğu önemli değil. Yılanları sevdin mi Christy?"

Ürperdi. Bu onun en büyük korkusuydu. O nereden biliyordu? "Cehenneme git."

Kıkırdadı ve kadının omurgasından aşağı soğuk bir ürperti daha gönderdi. "Bayanlar sıkı durun," diye fısıldadı kulağına tıslayarak. Bu anıyı hatırlayınca içi parçalandı, korkudan hareketsiz kaldı.

Hayır. Odaklan. Uzaklaşmalısın. Dikkatini ver. Polise söyleyeceğin önemli şeyleri hatırla. . "Gerçek değillerdi," diye mırıldandı.

"Onlar değildi," diye kabul etti. "Ama o öyle." Eldivenli bir el çevresel görüş alanına girerek işaret etti. Opak lateks eldivenin içinden altın bir yüzük görebiliyordu.

Yüzüğü unutma. Polislere bundan bahset.

Ama öyle. Sözleri, yerdeki metal kutuyla birlikte aniden kaydedildi. Bir alet kutusu büyüklüğündeydi ve üstünde delikler vardı. Mandala bağlı sicim, zemin boyunca uzanıyor ve onun arkasında bir yerde son buluyordu. Adam arkasından hareket etti ve eli sicimin bir ucunu tutarak kadının görüş alanında yeniden belirdi. Adam ipi çekti ve kız o anda sesi duydu.

Bir çingirak. Uğursuz. Sessiz. Nefesi kesilmeye başladı. "Gerçek değil. Gerçek değil."

"Oh, o gerçek," diye fısıldadı, "ve aç ve rahatsız edilmekten hoşlanmayacak. Onu rahatsız edelim mi?"

"Hayır," diye inledi. Gözlerini kapattı ama adam gözlerinden birini zorla açtı ve göz kapağını sertçe sıktı. Kaşının altına soğuk bir şey sürdü ve göz kapağını hızla bastırdı. Yapıştırıcı. Gözlerini kırmak için çabaladı ama kırpamadı.

"İzleyeceksin," dedi, şimdi kızgındı. "Çünkü ben izleyeceksin diyorum." Diğer gözünü de yapıştırarak açtı, sonra kafasına bir şey geçirdi. Bir kafes. İçinde beyaz ve tamamen hareketsiz bir şeydi. Bir fare. "Ölmemiş," dedi. "Kanı hâlâ güzel ve sıcak. Sana verdiğim ilacın aynısıyla sakinleştirildi. Acaba o da senin kadar korkacak mı?"

Fareyi kafesten aldı ve ayağının üzerine koydu. Tüylerinin tenini gıdıkladığını hissedebiliyordu. Kaçmaya çalıştı ama ayak bilekleri çok sıkı bağlanmıştı. Adam ipi tekrar çekti. Yine çingirak sesi duydu. Nefes nefese kalmış, ciğerlerini doldurmaya çalışıyordu.

Nefes al. Nefes alamıyorum. Geliyor. Kaçın. Çırpındı, çığlık atmak için nefes almaya çalıştı ama tek başarabildiği dehşet dolu bir miyavlamaydı. Kapana kısıldım. Kapana kısıldım.

İpi tekrar çekti ve kutunun ön kısmı bir takırtıyla aşağı indi. Başını kaldırdı ve baktı. Bana. Donup kalan kadın sadece bakabildi. "Geliyor," diye fısıldadı, nefesi kulağında sıcaktı. "Senin için."

22 Şubat Pazartesi, saat 6:15.

Harvey Farmer yorgundu. Noah Webster'ı saatlerce takip etmiş, ancak eve döndüğünde bomboş bir evle karşılaşmıştı. Dell yine kaçmıştı. Uyuyamadığı için, kapı açıldığında taş kesilmiş bir şekilde ön kapısına bakıyordu. Dell kapıyı kapattı, gözlerinde şaşkınlık vardı. "Nerelerdeydin?" Harvey kibarca sormadı.

"Dışarı."

Harvey aniden ayağa fırladı. "Benimle böyle konuşma, evlat." Dell bir adım geri çekildi. "Ben çocuk değilim. İstedğim yere gidebilirim."

Harvey'nin gözleri artık parfüm kokusunu alınca daraldı. Oğlunun kolunu tuttu, Dell onu geri çekince afalladı. "Kim o?" Harvey hırladı.

Dell'in gülümsemesi . "Hiç kimseyle tanışmayacaksın. Şimdi izin verirsiniz..."

Harvey oğlunun geri çekilişini izledi, öfkesi yükseliyordu. "Eğer bir sürtük yüzünden yaptığımız işi berbat edersen..."

Dell durmadı. "Durmayağım. Şimdi, uzun bir gece geçirdim. Uyumaya gidiyorum."

Dördüncü Bölüm

22 Şubat Pazartesi, sabah 7:25.

Kaptan Bruce Abbott masalarının önünde durdu. "İkiniz de erkencisiniz. Brisbane soruşturmasında gelişme var mı? Dix'in kurbanıyla ilgili raporu aldınız mı? İlk askı?"

"Samantha Altman," dedi Noah, "otuz beş yaşındaydı, yalnız yaşıyordu, kısa süre önce boşanmıştı ve kısa süre önce işsiz kalmıştı. Ailesi tarafından bulunmuş ve depresyonda olmadığını söylemişler."

Abbott, "Ebeveynler bunu hep söyler," dedi. "Bu bir başa çıkma mekanizması."

Jack ellerini yüzüne sürerek uyanmaya çalıştı. "Dix parçalanmış, Kaptan. Olay yerini gözden geçirip neyi kaçırdığını anlamaya çalışıyordu."

Abbott, "Dix çoğumuzun yapacağı şeyi yaptı," dedi. "Ördek gibi vakladı, o da ona ördek dedi. Onun hatırlamadığı bir şey hatırladı mı? Rapor?"

"Sadece ailesi elbiselerin ona ait olmadığına yemin etti," dedi Jack. "Dix onlara elbiseyi ve ayakkabıları geri verdi. Altman'ların onları atmadığını umuyoruz."

"İki kadın arasında herhangi bir bağlantı var mı?"

"Çok uzak değil," dedi Noah. "Martha biraz daha yaşlıydı, serbest meslek sahibiydi. Samantha bir üretim işinden çıkarılmış ve öldükten iki gün sonra ailesi tarafından bulunmuştur. Martha öleli en az bir hafta olmuş ama kimse kayıp ihbarında bulunmamış. Adres defteri bulamadık ama onu asan kişi muhtemelen almıştır. Masası çok temizdi."

Jack, "Laboratuar bilgisayarını inceliyor, e-postaları ve kişileri kontrol ediyor," diye ekledi. "Bilgisayar danışmanlığı yapıyormuş, yani en azından bilgisayarında bir müşteri listesi bulabiliriz."

"Sebep? Şüpheli var mı?"

"Martha'nın annesi bir şeyler biliyor," dedi Noah. "Bugün onu bir kez daha ziyaret edeceğiz."

"Ve bina yöneticisi Bayan Kobrecki'den hâlâ haber alamadık," dedi Jack.

Abbott, "Külotlu sapığın büyükannesi," dedi.

"Ceketi var," dedi Noah. "Eski bina sakinlerinden üç şikayet, hepsi de uygunsuz yaklaşımlar. Hiçbiri sonuç vermedi. Hep o dedi, bu dedi oldu."

"Şikayette bulunan kadınlardan 'dedi' ifadesini alın. Bakalım bir şey çıkacak mı? Ve torununun ilk kurbanla herhangi bir teması olup olmadığını öğrenin." Abbott duraksadı. "Milyon dolarlık soruya gelelim. Başka kurbanlar olduğunu düşünüyor muyuz?"

"Hayır," dedi Noah. "İki yıl öncesine kadar Twin Cities'eki tüm intiharların raporlarını inceledik. Hiçbir olay bizim uğraştığımız iki olaya benzemiyor."

Abbott rahatlamış görünüyordu. "En azından bu da bir şeydir. ME'den haber aldınız mı?"

"Henüz değil," dedi Jack, "ama her an gelmesini bekliyoruz. Ian normalde morgun sabahki incelemesinden sonra otopsilere başlar. Bunun yüksek öncelikli olduğunu biliyor."

"edin. Neyin ne olduğunu öğrenene kadar basının bundan haberdar olmasını istemiyorum. Bütün o lanet muhabirlerden daha yeni kurtulduk. dergisi."

"Dün gece muhabirleri gördüm," dedi Jack. "Üç haftadır bizi ."

"Departmandaki herkesi izliyorlar." Abbott Jack'in masasından uzaklaştı. "Heyecan verici bir şey yapmazsan belki ."

Telefon çaldı ve Jack . "Ian'ın bir şeyi var," dedi. "Hadi gidelim."

22 şubat Pazartesi, sabah 7:30.

Liza Barkley cep telefonuna bakarken kaşlarını çattı. Lindsay eve hiç gelmemişti. Aramamıştı ve telefonu da amıyordu. Eğer kız kardeşi geç kalacaksa her zaman aradım.

Liza ne yapacağını düşünerek dudağını ısırđı. Artık Lindsay'nin hiçbir arkadaşını tanı mıyordu ve çalıştığı temizlik şirketini de hiç aramamıştı.

Ama şimdi evden ıkılmazsa otobüsü kaçıracaktı. Belki Lin kahvaltı için bir arkadaşıyla buluşurdu. Liza yle umuyordu. Lindsay o kadar çok çalışıyordu ki, sosyal hayatı Liza'nın ikinci dönem fen bilgisi testinin konusu olan mavi balinadan daha fazla tehlike girmişti. Cep telefonunu cebine attı. Ara beni, Lin. İyi olduğunu bileyim.

22 şubat Pazartesi, sabah 8:15.

Gazetesini katladı. Martha'nın intiharı Metro bölümünün çok gerisindeydi ama oradaydı. Yakında Martha'nın cinayeti maņřetlerde olacaktı, belki yarın kadar erken. Bu, adli tabibin ne kadar yetenekli olduğuna bağlıydı. Ve sonra, her gün maņřetlerde olacaktı. Kapsam

Christy Lewis'i yatak odasının tavanında asılı bulduklarında patlayacaktı. "SERİ KATİL KADINLARI BOYNUYOR" maņřeti atılacaktı.

Kırpıntıları saklamak zorunda kalacaktı. Gülümsedi. ereveletip bodrumuma asarım.

Dinamik ikilinin Brisbane vakasını yakalamış olması sadece yardımcı olabilirdi. Ne de olsa medyanın sevgilileriydiler. Basın onların her sözüne takılacak, gözden kaçan her ipucunu mercek altına alacaktı. Sonra maņřetler değişecekti. POLIS CLUELESS.

Birinin Christy Lewis'i bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Martha'dan daha çabuk zlenirdi. Her ne kadar boşanmış ve ailesi

ölmüştü, bir işi ve gerçek dünyadaki insanlarla günlük teması vardı. Gölgeleer Ülkesi'nde yaşayan Martha'nın aksine.

Christy ikinci gün de işe gelmeyince yarın ortaya çıkarılacaktı. Dinlenecek zamanı yoktu. Altıda beşi için hazırlanmaya başlamak zorundaydı.

22 Şubat Pazartesi, 08:32

"Hızlı çalışıyorsun, Ian," diye yorum yaptı Noah. "Daha sonrasına kadar bir karar çıkmasını beklemiyordum."

Ian Gilles, "Henüz elimde resmi bir şey yok," dedi. "Jack nerede?"

"Tam burada." Jack kapıdan içeri girdi, tedirgindi. "Dışarıda bir muhabir tarafından oyalandım. Dün gece bir intihara neden iki CSU minibüsü gönderdiğimizi öğrenmek istedi."

"Ona ne söyledin?" Noah sordu.

Jack omuz silkti. "Yorum yok. Başka ne diyebilirdim ki? Peki, ne var, Ian?"

Ian, Brisbane'in başını eğerek boğazını ortaya çıkardı. "Henüz otopsiye başlamadım ama bunu görmen gerektiğini düşündüm. Bağlama izlerinin tam ortasında bir iğne deliği var. İp tam olarak yerleştirilmiş, böylece delik gizlenmiş olur." "Ne enjekte

edilmiş?" Noah sordu.

"Henüz bilmiyorum. İdrar toksini bir şey göstermedi. Kan testinin sonuçlarını bu öğleden sonra bekliyorum. Şimdiye kadar, başka belirgin bir yaralanma yok, X-Işınlar kırık kemik göstermiyor ve herhangi bir cinsel faaliyete dair kanıt

bulamadım." "Dixon'ın geçen hafta işlediği intiharı kontrol ettiniz mi?" Noah sordu.

"Sınavı Janice yaptı. Şu anda ulusal ME kongresinde ama raporunu okudum."

"ME'ler bir kongrede ne yapar?" Jack sordu. "Boş , bilmek istemiyorum."

"Muhtemelen hayır," dedi Ian mizahtan eser bırakmadan. "Janice, merhumun penceresi açık olduğu için ölüm zamanını tespit etmenin zor olduğunu belirtti."

Jack masanın üzerindeki cesede doğru başını sallayarak, "Martha ile aynı," dedi.

"Doğru. Samantha'nın göz kapakları süper yapıştırıcıyla yapıştırılmış, aynı bu kurban gibi."

"Bu hiç alarm mı?" Jack sordu ve Ian omuz silkti.

"İnsanların garip şeyler yaptığını görüyoruz. İntihar amaçlı asılmaya dair diğer tüm işaretler oradaydı."

"Peki ya delinme yarası?" Noah sordu. "Samantha'da da var mı?"

"Sanırım öyle. Janice, Samantha'nın bağ yaralarının fotoğrafını çekmiş. Büyüttüm. Çözünürlüğü kaybediyorsun ama bir delinme yarası gördüğüme eminim. Emin olmak için cesedi tekrar incelemem . Ne yazık ki cesedi bir hafta önce cenaze evine teslim ettik."

Jack yüzünü buruşturdu. "Mezardan çıkarma mı?"

Noah boyun eğerek başını salladı. "Samantha Altman'ı muayene etmek ne kadar sürer?"

"Ceset gelir gelmez başlayacağım. Otopside alınan kan örneklerini bu sabah depodan çıkarttırdım ve Martha için istediğim kan testlerinin aynısı için gönderildiler bile. Ceset geri gelene kadar yapabileceğim tek şey bu."

Noah şapkasını taktı. "Bugün Altman ailesiyle görüşeceğiz. Mezardan çıkarma emri için zemin hazırlayacağız. Martha'nın otopsisi bitince bizi arayacak mısınız?"

"Kesinlikle." Ian sedyeyi muayene odasına itti.

"Sonraki durak Altman ailesi mi?" Jack söyledi.

"Ben ." Cep telefonu çaldığında Noah'nın arabasına varmışlardı. "Webster."

"Ben Abbott." Sesi hoşnutsuz geliyordu. "Brisbane'in intiharı gazetelere yansıdı ve az önce bir muhabir beni aradı.

ama editörü doğrulama olmadan buna izin vermedi. Görünüşe göre doğrulandı çünkü bir sonraki manşetinin 'Bir İntihardan Daha Fazlası' olacağını söylüyor. Hanginiz doğruladı?"

"İkisi de değil. Jack'e yaklaşıldı ama 'yorum yok' dedi. Kimdi bu adam?" "Adı Kurt

Buckland'dı. Resmi bir açıklama yapmaya ne kadar yakınsınız? cinayet kararı?"

"İan bu sabah otopsi yapacak ama Brisbane'in uyuşturulduğuna dair işaretler buldu. Ian, Altman ailesiyle görüşürken biz de Mezardan çıkarma."

"Güzel. Ian cinayet olduğuna karar verir vermez bir açıklama yapacağım. Bu, muhabirin manşetindeki rüzgarı biraz alır. Saat dörtte dönmüş ol. Micki'ye burada olmasını söyle."

". Psikiyatriste ne dersin? Bir profil çıkarmalıyız."

"Carleton Pierce saat dörtte burada olacak. Sutherland ve Kane'i beklemeye aldım."

Noah cep telefonunu cebine attı. "Hadi . Son teslim tarihimiz var."

22 Şubat Pazartesi, sabah 9:35.

Eve ahizeyi mezuniyet ofisindeki masasının üzerindeki yuvasına dikkatlice yerleştirdi. "Siktir git, göt herif," diye mırıldandı.

Bir kıkırdama sandalyesini döndürmesine neden oldu. Callie onun arkasına oturmuş, gülüyordu. "Kendini tutamadığını biliyordum. Tüm bunlar neydi o zaman?"

"Çatımda yeni bir sızıntı var, tam yatağımın üzerinde. Yatağımın yerini değiştirdim ama gecenin geri kalanında bir kovaya damladı. Gözümü bile kırpmadım."

"Yeni bir yer bulmalısın." Callie parladı. "Benim binamda boş yer var."

"Binanız benim iki kat daha pahalı."

"Bu kavrama oda arkadaşı deniyor." Callie kelimeyi çıkardı. "Benim Oda arkadaşımın kirayı ve faturaları bölüşüyoruz ve herkes mutlu. Sen de bir oda arkadaşı edinmelisin."

"Hayır." Yıllarca başkalarıyla yaşadıkdan sonra, mahremiyet istiyordu. "Kiram ucuz."

"Kiranız bir hediye. O yaşlı kadın seni sevdiği için şanslısın." Eve hüzünle

gülümsedi. "Bayan Daulton herkesi severdi."

"Biliyorum. Onu özlediğini de biliyorum. Kira kontratının bitmesine daha ne kadar var?"

"Altı ay daha. Ve Myron Daulton açgözlü küçük ellerini bundan bir saniye önce evime sokarsa lanetleneneğim."

"Eve, burası senin evin değil. Yasal olarak onun."

"Açgözlü herif, annesinin tüm kiracılarını kovabileceğini sanıyor. Elinde bir buz çatıya çıkıp lanet olası sızıntıları kendisi yapsaydı hiç şaşırmazdım."

"İşte şimdi paranoyaklaşmaya başladın. Telefondaki pislik açgözlü müydü?"

"Hayır, o çatıları tamir etmeyen bir çatı ustasıydı. O sadece yeni çatı satın alan insanlarla konuşur. Tanrı aşkına, kimin yepyeni bir çatıya ihtiyacı var ki?"

"Öyle görünüyor. Zaten başkasının evinin onarım masraflarını ödememelisiniz. Bu senin sorumluluğun değil. Hatta kira kontratı bile olabilir."

ihlali."

"Tartışmalı bir konu çünkü bu işi yapacak kimseyi bulamıyorum. Çatı kaplamanın ustalaşmak için iyi bir beceri olacağını düşünüyorum. Son zamanlarda sıhhi tesisat ve bazı küçük kablolama işleri yaptım..."

Callie'nin gözleri büyüdü. "Çatını tamir etmeyi planlamıyorsun. Yükseklikleri sevmiyorsun."

"Myron'dan daha az hoşlanıyorum. Hatta bu sabah nasıl yapmam gerektiğini sormak için eski bir aradım."

"Ne dedi?"

"Sesli mesajını aldım. Vardiyası bitince beni arayacak." "Onu bardan mı tanıyorsun?"

"Hayır, memleketten. O bir itfaiyeci."

Callie sessizce, "Chicago hakkında konuşurken yara izine dokunuyorsun," dedi.

Eve elini yanağından çekti. "İşte yüzden bu konuda konuşmuyorum." "Onları özlemiyor musun?" Callie sordu. "Aileni mi?"

Dana, Caroline ve Mia. Onları ve büyüyen ailelerini bu kadar uzakta düşünmek Eve'in kalbini sızlatıyordu. Onları özlemediği bir gün bile geçmiyordu. "Evet. Ama kalamazdım." Kalmak hatırlamak demektir. Karanlıkta saklanmaktır.

"En azından Tom burada," dedi Callie. "Ve ben. Ama çatı işine yardım edemem."

"Tom teklif etti. Sezon bittiğinde yarım düzine arkadaşını getireceğini söyledi."

Callie'nin gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Tom Hunter artı altı üniversite basketbol oyuncusu. Senin çatında. Kışın. Sen aptal bir kızsın. Yaza kadar bekleseydin

gömlüksüz çalışırlardı."

"Yaza kadar beklersem, sahip olduğum her şey sular altında kalacak ve Myron Daulton kazanmış olacak. Gitmek zorundayım. On beş dakika içinde Anormal'le görüşmem var." Eve dizüstü bilgisayarını kapatmak için uzandı, sonra durdu. Aniden. E-posta gelen kutusuna bakarak "Aman Tanrım," mırıldandı.

"Eve, Martha Brisbane kim ve neden onu Google Alert'e ekledin?"

Eve, Martha'yı bir hafta önce, Shadowland'de iki gün boyunca kaybolmasının ardından Google Alert'e koymuştu. İnternette Martha'dan bahseden her şey işaretlenecekti.

Ve gerçekten de öyleydi. Yüreği ağzına gelen Eve, bugünkü Mirror gazetesinde yayınlanan kısa makaleyi okudu. 42 yaşındaki Martha Brisbane dün gece evinde ölü bulunmuş, görünürde bir intiharın kurbanı olmuştu. Kendini asmıştı. Makale, İkiz Şehirler'deki intihar istatistiklerini vererek devam ediyordu, ama Eve sadece bir çizgi görebiliyordu.

İntihar. Bunun olacağını görmeliydim. Durdurmalıydim.

Ama Martha aylardır günde on sekiz saatini Gölgeler Diyarı'nda geçiriyordu. çalışmalarına katılmadan önce. Onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu kim bilebilirdi? Yine de... Martha ölmüştü.

Ve Eve'in onun varlığından bile haberdar olmaması gerekiyordu.

"Eve?" Callie onun omzuna hafifçe vurdu. "Kim o?"

"Sadece tanıdığım biri." Tanımamam gereken biri. Ama . Eve dizüstü bilgisayarını bir çırpıda kapattı. "Derse gitmem gerek."

Callie geride durmuş, onu inceliyordu. "Cenazeye gidecek misin?"

Dizüstü bilgisayarını bilgisayar çantasına yerleştirdi. "Eğer nerede olduğunu bulabilirsem, evet."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Eve titrek bir nefes aldı. "Evet. Teşekkürler."

"Emin olabilirsin. Çatıya tek çıkma."

Eve kendi kendine gülümsedi. Çatısı artık endişelerinin en önemsiziydi.

"Yapmayacağım."

22 Şubat Pazartesi, sabah 9:40.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." Jack şapkasını sehpanın üzerinde Noah'nın yanına koydu.

Bayan Altman'ın elleri kucağında sıkıca kavranmıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kızınız, hanımefendi," dedi Noah. Atışı yine kaybetmişti. "Samantha'nın ölümünün intihar olarak değerlendirildiğini biliyoruz ama siz ve kocanız ikna olmadınız."

"Bu ölümcül bir günah. Samantha iyi bir Katolikti. Ayini hiç kaçırmazdı." "Kızınızın intihar etmediğine inanıyoruz. Belki de öldürüldü."

Bayan Altman gözlerini kapattı. "Yüce Tanrım."

Jack ona bir an verdi. "Kızınızın giydiği kıyafetler sizde mi?"

"Her şeyi bir kutuya koyduk," diye mırıldandı. "Bir türlü bakamadık."

"Peki ya yatak odasında bulunan tabure?" Jack sordu. "Onu

ikinci el eşya satan bir dükkâna verdim. Ona bakamadım."

Noah iç çekmek istedi. "Onu hangi yere söyleyebilir misiniz?" "Grand Avenue. Neden?"

"Önemli olabilir," dedi Noah, sonra da kaybettiği yazı turaya lanet okudu. Jack'in cebinde iki yüzlü bir bozuk para sakladığından şüpheleniyordu, çünkü Noah çoğu zaman atışı kaybediyordu. "Kızınızın ölümünün cinayet olduğuna karar verebilmemiz için cesedini incelememiz gerekiyor."

Bayan Altman'ın gözleri yaşlarla doldu. "Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Bu bir saygısızlık."

"Nasıl hissettiğinizi anladığımı söyleyemem," dedi Noah nazikçe, "çünkü bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok. Ama lütfen şunu bilin ki, kesinlikle gerekli olmasaydı bu eylemi asla yapmazdık. Eğer biri kızınızı öldürdüyse, yakalanması gerekir. Durdurulmalı. Cezalandırılmalı."

Acınası bir şekilde sallanıyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Bunu ona yapamazsın."

"Bayan Altman," dedi Noah, sesi hâlâ nazikti, "Samantha'nızı öldüren kişinin başka birinin kızını öldürmesini engelleyen hiçbir şey yok. Bunu istemediğini biliyorum. Yaşadığınız acıyı başka bir ailenin yaşamasını istemezsiniz."

"Hayır," diye fısıldadı. ". " Uzaklara baktı, gözlerini kapattı. "Pekâlâ."

"Teşekkür ," dedi Noah. "Eşyalarını nereye koyduğunu söylersen biz de gideriz."

Ayağa kalktı, hâlâ ağlıyordu. "Boş yatak odasındaki dolapta."

Bayan Altman elleriyle yüzünü kapatıp ağlarken Jack, "Ben ," dedi.

Mezardan , bir yaranın neredeyse iyileşmesini beklemek ve sonra onu en kötü yollarla tekrardeşmek gibiydi. "Oturun hanımefendi," dedi Noah, o ağlarken sırtını sıvazlayarak.

Jack geri döndü ve Bayan Altman, Noah ve Jack şapkalarını belirsiz bir şekilde durdu.

"Dedektif Phelps ve ben soruşturma hakkında sizi bilgilendireceğiz. Ve merak etmeyin. Zemini eski haline getirdiklerinden emin olacağız."

Bayan Altman başını salladı. "Henüz toprağa girmedim." Noah'nın

kaşları kalktı. "Pardon?"

"Ailemiz nesillerdir aynı mezarlığa gömölü. Kazıcıları olmadığı için henüz kazamıyorlar. Toprak hala donmuş durumda. Onu ilkbaharda gömmeyi planlıyorduk." Çenesi kalktı, gözleri şimdi Nuh'unkilerle buluşurken keskinleşmişti. "Bu işi hızlandırır, değil mi Dedektif? Böylece çocuğuma bunu yapan canavarı bulabilirsiniz."

"Evet, hanımefendi. Bu işleri önemli ölçüde hızlandıracaktır. Teşekkür ."

Arabaya varana kadar ne Jack ne de Noah konuştu. Jack boğazını temizledi, gözlerinde mizah yoktu. "Atışı kaybettiğine sevindim. Ne diyeceğimi hiç bilemiyorum."

"Bana annemi hatırlattı." Sürekli onun için endişelenen. Annem bir polisin dul eşiydi. Noah onun oğlu için endişelenmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. "Bütün yaşlı kadınlar sana anneni hatırlatıyor."

"Her zaman, önce bana bir şey birilerinin ona iyi davranacağını umdum."

Jack kaşlarını çattı. "konuşma."

Noah her zaman yaptığı gibi, "Hepimiz bir ara gitmeliyiz, Jack," dedi.

Jack her zaman yaptığı gibi, "Bugün gitmeye hevesli değilim," diye cevap verdi. "Hadi şu tabureyi bulalım."

"Sonra da Brisbane'in dairesine gidip Bayan Kobrecki'nin dönüp dönmediğine bakın." "Ve onunla birlikte, külöt düşkünü torunu Taylor."

"Aynen öyle."

22 Şubat Pazartesi, 11:15.

Eve danışmanın ofisinin önünde durmuş, kalbi çok hızlı atıyordu. Bir saat boyunca Anormal seminerine konsantre olamadan oturmuştu. Martha öldü.

Bir şeyler yapmalısın. Ama ne yapmalıyım? Martha'nın intiharı Eve'in çalışmasına katılmasıyla ilgili . Ama olmadığını bilmiyorum.

Son haftalarda oyun süreleri hızla artan beş kırmızı bölgesi daha vardı. Hiçbiri daha önce ultra kullanıcı değildi. Daha önce hiç rol yapma oyunu oynamamışlardı. Ama Gölgele Diyarı ile tanıştıklarında, yine de kendilerini kaptırmışlardı.

Hafifçe parmaklarını yüksek lisans danışmanın ofis kapısına vurdu. "Dr. Donner?"

Donner başını kaldırdı. "Bayan Wilson. Toplantımızın perşembeye kadar olmayacağını sanıyordum."

"Öyle değil. Ama bir şey çıktı."

"O zaman içeri gel," dedi, okumakta olduğu dergiye dönüp bakarak.

Eve, Marshall'da yüksek lisans öğrencisi olduğu iki yıl boyunca ondan hiç hoşlanmamıştı. Tez konseptine duyduğu ilgiyi gerekçe göstererek danışmanı olmak istemişti. Yayınlanabilir olduğunu düşünüyordu, "yayınla ya da yok ol" akademik dünyasında kritik önemdeydi. Herkes geciktiğini söyledi. Bu durumdan memnun olmayacaktı. söylemek üzereydi.

"Pekala." Günlüğü uzun bir yığının üzerine fırlattı. "Neye ihtiyacınız vardı, Bayan Wilson?"

"Deneklerden birkaçı hakkında bazı endişelerim var, Dr. Donner." Sanki ezbere bilmiyormuş gibi deneklerin kimlik numaralarını yazdığı defterini açtı. Hiçbirinin gerçek ismini bilmemesi gerekiyordu.

"Ee?" diye sordu sabırsızlıkla. "Ne olmuş onlara?"

"Oyun sürelerinde yüzde üç yüzün üzerinde artışlar kaydedildi. Yaşam kalitelerini ve bazı durumlarda geçim kaynaklarını tehlikeye attıklarından endişe ediyorum."

Donner bakışlarını Eve'in yüzüne dikti ve Eve'in bir yanı geri istedi. Ama tabii ki geri çekilmedi. Hayatı boyunca Donald Donner'dan çok daha korkunç canavarlarla karşılaşmıştı.

"Bayan Wilson, oyun oynamak için ne kadar zaman harcadıklarını nereden biliyorsunuz?"

Soru için hazırlıklıydı. "Herhangi bir zamanda Shadowland'de kimlerin olduğunu bulmak için bir arama yapabilirim. Bilgisayarımı bu aramaları her gün birden fazla kez yapacak şekilde programladım ve bu sayılar bir ortalamayı temsil ediyor." Bu yalan değildi.

"Zekice," diye mırıldandı. "Ama bu deneklerin aktif oyun oynadıklarını, belki de sadece oturumu kapatmayı unuttuklarını kanıtlayabilir misiniz?"

Evet. Çünkü ben de oradayım. Onlarla konuşuyorum, etkileşime geçiyorum. Onları izliyorum.

Kız cevap vermeyince gözleri kısıldı. "Bayan Wilson? Aramanız aktif oyun süresi ile sadece oturumu kapatmayı unutmayı birbirinden ayırıyor mu?"

"Hayır, değil," diye mırıldandı.

"Özsaygı çizelgelerini yapıyorlar mı?"

"Evet ve veriler umut verici. Yüzde yirmisi sanal dünyada kendini gerçekleştirme egzersizlerinden sonra gerçek dünyada kendilerine daha fazla güvendiklerini belirtiyor. Ancak gerçek ile hayal arasındaki çizginin bazıları için bulanıklaşmasından endişe ediyorum."

Kaşlarını çattı. "Ölçülebilir depresyon veya kişilik değişiklikleri sergilediler mi?"

"Hayır. Ama son bir ay içinde depresyon veya kişilik değişiklikleri için test yapmaları gerekmedi. Bu deneklerin çoğu son bir ay içinde

birkaç hafta daha."

Rahatladı. "O zaman birkaç hafta içinde bir sorunları olup olmadığını öğreneceğiz."

Martha Brisbane için yeterince yakın değil. O çoktan öldü. Birkaç hafta içinde Christy Lewis işsiz kalabilir. "Daha sık test yapmalıyız," dedi kararlı bir şekilde.

"Bunu birçok kez belirttiniz," dedi küçümseyerek. "Ve size her açıklamaya çalıştığım gibi, çift kör statümüzü sağlamak için bağımsız üçüncü taraf test uzmanları kullanmamız gerekiyor. Bu da üniversite için paraya, denekler için de zamana mal oluyor."

"Test bütçesinde fazlalık var. Harcamaları dikkatle takip ettim."

"Daha sık gelmek zorunda kalsalardı denekleriniz sinek gibi düşerdi."

"Ama efendim," diye söze başladı ve Donner elini kaldırdı.

"Bayan Wilson," dedi sertçe, sonra gülümsedi, ama nedense gülümseme yüzünde hiç işe yaramadı. "Eve. Lisansüstü araştırmanız pek çok insana yardımcı olabilir. Gerçek dünyada rol yapma, hastalarımızın özgüvenlerini geliştirmelerine yardımcı olmak için uzun zamandır kullanılıyor. Aynı şeyi yapmak için internetin sanal dünyasını kullanmayı keşfetmek tam zamanında ve yerinde."

Zamanında, konuyla ilgili ve yayınlanabilir. Çenesini kaldırdı. "Deneklerimizin gerçek hayatlarını göz ardı edecek kadar katılım göstermelerini asla amaçlamadım. Biz sorumludur."

Gülümsemesi kayboldu. "Denekleriniz bizi sorumluluktan muaf tutan bir ibraname imzaladılar. Biz sorumlu değiliz. Sözlü ya da yazılı olarak sorumlu olduğumuzu asla belirtmeyin. Bunun için zamanım yok. Öğlen vermem gereken bir ders var, izninizle."

Eve sandalyesinden kalkmadı. "Dr. Donner, lütfen. Ya deneklerimiz Depresyon belirtileri, hatta intihar düşünceleri? Ne yapardık?

o zaman?"

"Kişinin bağımsız bir üçüncü taraf terapist tarafından tedavi edilmesini sağlarız."

Eve kucağında kenetlenmiş ellerine baktı. Martha için çok geç. "Ya varsayımsal olarak konuşursak, deneklerimizden birinin intihara meyilli?"

"Bu tartışmalı bir konu," dedi soğuk bir şekilde, hatta uyarırcasına. "Bu bilgiye sahip değilsiniz."

Yukarı baktı. Gözleri kısılmıştı, devam etmesi için ona meydan okuyordu. "Ama ya yaparsam?"

"O zaman komitenin disiplin cezasıyla karşı karşıya kalırsınız. Belki de daha kötüsü."

Eve gözlerini kapatmak istedi, karanlığa geri çekilmek istedi. Ama bu gerçektir. Martha gerçekten ölmüştü. Daha sık test yapsalardı bunu görebilirlerdi. Israr etmeliydim. Bir yıl önce, Martha'nın araştırmasının onaylanması ve finanse edilmesi. Tekneyi sallamaya değmezdi. Durum değişmişti.

Defterinden Martha'nın ölüm haberinin çıktısını aldı. "Bu 92. konuydu." Elini mükemmel bir şekilde sabit tutarak, masasının üzerinden ona uzattı.

Sayfaya baktı, sonra onu yakaladı. Yüzü karardı ve Eve'in boğazı düğümlendi. İşte bu kadar. Onu programdan atacaktı. Araştırmasını iptal edecekti.

"Sanırım onu daha sık test etseydik, yardım almasını sağlayabilirdik," dedi. "Onun ölümü benim , Dr. Donner. Başka intihar istemiyorum."

Kasıtlı olarak sayfayı parçalayıcının üzerine bıraktı ve düğmeye bastı. Bir anda sayfa ve onunla birlikte Donald Donner'a duyduğu saygı da yok oldu.

"Bunu hiç görmedim," dedi. "Hiç görmediniz. Anlaşıldı mı, Bayan Wilson?"

Eve'in dizleri titriyordu ama onun bunu görmesine izin vermeden önce lanetlenecekti. "Crystal."

Uzun bir süre masasında oturup hiçbir şeye bakmadan ne yapacağını .

Dana ne yapardı? Dana Dupinsky Buchanan, Chicago'daki bir sığınma evi olan Hanover House'da onu büyüten kadınlardan biri. Dana, özgürlüğünü ve hayatını riske atarak şiddet gören kadınların umut ve güvenlik bulmasına yardım etmişti. Benim gibi kaçaklara yardım ediyor.

Dana o insanları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. Ben de öyle yapmalıyım.

Belki artık kötü şeyler . Ama eğer olursa... Yapmam gerekeni yaparım. Gölgele Diyarı'ndaki her bir deneğinin nerede yaşadığını biliyordu. Şimdi onları gerçek dünyada, tam burada, Minneapolis'te arayacaktı. Christy Lewis ile başlayarak.

Donner öğrenirse, işi biter. Ama her şeyden vazgeçip aynaya bakabilmeyi tercih ederim. Yapması gerekeni yapacaktı, ama akıllıca. Eğer Şanslıyım, kimse bilmeyecek. Denekleri güvende olacak ve Donner değerli çalışmasını yayınlatacaktı.

Sonra yeni bir danışman bulacaktı. Ama önce, Christy. Christy'nin Gwenivere sanal dünyada haftalarca. Christy'yi gerçek dünyada getirmenin zamanı gelmişti.

22 Şubat Pazartesi, :10.

Noah, Bayan Kobrecki'nin daha kaba görünmesini bekliyordu. Bu yüzden kapıyı tatlı, yaşlı bir kadın açtığında şaşkınlığını çabucak kontrol etmek zorunda kaldı. "Bayan Kobrecki?"

"Siz dedektifler olmalısınız." Kapıyı ardına kadar açtı. "Lütfen, oturun."

"Teşekkür ," dedi Jack ilgi çekici bir gülümsemeyle. "Ulaşılması zor bir kadınsınız."

"Cep telefonumun şarjı bitmişti. Hafta sonu için uzaktaydım ve bu sabah döndüm. Olay yeri bandını görür görmez hepinizi aradım. Zavallı Martha."

"Bayan Brisbane'i ne zamandır tanıyorsunuz hanımefendi?" Noah sordu.

"Sekiz yıl. Aramızda farklılıklar vardı ama bunu yapacağını hiç ." "Ne tür farklılıklar?" Noah sempatik bir gülümsemeyle sordu.

"Onun dairesi," dedi Bayan Kobrecki sanki çok açılmış gibi küstahça. "Ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama o kadın tam bir pislik içinde yaşıyordu."

Noah, Martha'nın tertemiz dairesini düşündü. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Bir hafta önce, Cumartesi. Dışarı çıkıyordu, ki bu garipti. Pek sık dışarı çıkmazdı."

"Nereye gittiğini söyledi mi?" Jack sordu. "Hayır."

Bayan Kobrecki'nin dudakları inceldi.

"Tartıştınız mı Bayan Kobrecki?" Noah sordu.

"Evet. Ona evini temizlemezse onu evden atacağımı söyledim. Beni görmezden geldi. O kadın beni çok kızdırdı." Sonra iç çekti. "Ama bunu asla istemezdim."

"Tabii ki hayır," dedi Noah yatıştırıcı bir sesle. "Martha'nın eve döndüğünü gördün mü?"

"Hayır. Zaten onunla konuşamayacak kadar kızgın olurdum." Gözleri kısıldı. "Neden?"

"Bu rutin bir şey hanımefendi. Ölüm saatini belirlemeye çalışıyoruz. Ailesi için."

"Annesi muhtemelen Martha'nın ne zaman öldüğünü umursamayacaktır."

Noah şaşırması gibi yaptı. "Martha annesiyle anlaşamıyor muydu?"

"Hayır, nedenini de bilmiyorum. Bir keresinde Martha'ya dağınıklık hakkında bağırarak için yukarı çıktım. Kapıdan onun telefonda annesine bağırıldığını duydum. Ağlayarak kapıya geldi."

"Birbirlerine ne söylediklerini duydun mu?" Jack sordu.

"Pek sayılmaz. Martha'nın annesine bunu onun için yaptığını söylediğini duydum. Bu yüzden sürekli çalıştığını ve onu hiç ziyaret etmediğini kastettiğini düşündüm."

"Onu görmeden bir hafta geçmesi normal miydi?" Noah sordu.

"Bazen onu görmeden bir ay geçirirdim. O gece onu görmeyi planlamamıştım. Az önce kapıda karşılaştık. Onu evden çıkarmaya çoktan karar vermiştim. Son tartışmadan önce avukatım ona bir uyarı daha yapmamı ve eğer beni dinlemezse bu karmaşanın fotoğraflarını çekmemi söylemişti. Dışarı çıkması bana bunu yapma fırsatı verdi."

"Fotoğrafları aldın mı?" Jack sordu.

"Evet, Martha o akşam gittikten sonra. Normalde kiracılarıma mahremiyetine müdahale etmem ama onu dışarı çıkarmam gerektiğini biliyordum yoksa tüm evimi hamam böcekleri istila edecekti."

Noah bir zafer coşkusu hissetti. "Bu resimlerin bir kopyasını alabilir miyiz? Dosyalarımız için."

Bayan Kobrecki onları masasından aldı. "Oh, sanırım onun postalarını da almalısın. Postacı Cuma günü hafta sonu gezisine çıkarken verdi. Martha'nın posta kutusu doluydu. Daha fazla dolduramadı, ben de temizledim."

"Posta kutusuna gitmemesini anormal bulmadın mı?" Noah sordu.

"Mektuplarını kontrol etmeden haftalar geçirirdi, sanki kendi küçük dünyasındaymış gibi."

"Kirasını zamanında ödedi mi?" Noah sordu.

"Bir yıl öncesine kadar hiçbir ödemesini aksatmamıştı. Bir projeye kendini kaptırdığını ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını söyledi. Ondan sonra bankadan otomatik ödeme yaptı."

Jack postaları sıralamaya başladı, Noah resimleri. Vay canına. Mutfak lavabosu bulaşıklarla doluydu, çöp tenekesi kâğıt tabaklarla taşmıştı. Masasının üzeri çöpler, kahve fincanları ve kâğıt yığınlarıyla kaplıydı. Oturma odasında gazete yığınları vardı, o kadar çoktu ki duvar tamamen görünmez olmuştu. Birisi çok kapsamlı bir temizlik yapmış.

Jack boğazını temizledi. "Bayan Kobrecki, bu dosyayı kapatmadan önce daireye son bir kez bakmak istiyoruz. Bizim için kilidi açabilir misiniz?"

"Tabii ki. Anahtarlarımı getireyim. Arka taraftalar."

CSU olay yerini mühürlemişti. Jack'in Kobrecki'nin anahtarlarına ihtiyacı yoktu. "Ne buldun?"

"Maaş çekine benzeyen bir şey," diye mırıldandı Jack, "artı bir banka ekstresi. Siz Bayan Kobrecki ile konuşun, ben arabaya gidip kontrol edeyim."

Bayan Kobrecki odaya geri döndüğünde ikisi de ayağa kalktı. "Gidelim," dedi.

"başlamam gerekiyor," dedi Jack. " teşekkür ederim, Bayan Kobrecki."

Noah, Bayan Kobrecki'yi üst kata kadar takip etti. "Özür dilerim. Ortağım ve ben CSU'nun olay yerini bizim kilidimizle mühürlediğini unuttuk. Dosya kapandığında kilidinizi geri takacağız."

"İntiharın bir vaka olduğunu bilmiyordum," dedi Bayan Kobrecki, aniden şüphelenerek.

"Prosedür böyle hanımefendi. Bayan Brisbane'in yanındaki dairede kim yaşıyor?"

"Hiç kimse. Smith'ler orada yaşıyordu ama yaklaşık üç ay önce transfer oldular."

Noah'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Yani bu daire boş muydu?"

"Evet. Bundan sonra ikisini de aylarca kiralamayacağım." "Benim için açabilir misin? Boş daireyi?"

Bayan Kobrecki sertleşti. "Bu anahtarlıkta o birimin anahtarı yok." Oh, gerçekten mi? "Bir ustanız olduğunu sanıyordum."

"Var ama sadece kapı kolunda çalışıyor ve son kiracılar sürgü . Acele eder misiniz lütfen? Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

"Elbette." Noah kapıyı açtı ve onun tepkisini bekledi. Kadın hayal kırıklığına uğratmadı.

Nefes nefese kalışı duvarlarda yankılandı. "Aman Tanrım. Soyulmuş mu?"

"Bilgisayarını laboratuvarımıza aldık. Ama buranın geri kalanı farklı görünüyor?"

"Gece ve gündüz gibi. İnsanların kendilerini öldürmeden önce ailelerini arkadaşlarını arayıp bir şeyler verdiklerini duydum. Temizlik de yapıyorlar mı?"

"Görünüşe göre Bayan Brisbane yapmış. Evi her zaman dağınık mıydı?"

"Son zamanlardaki gibi değil. Her zaman biraz dağınıktı ve lavaboda her zaman bulaşık vardı ama iğrenç dağınıklıklar... yaklaşık bir yıl önce başladı."

Noah bir yıl önce hayatını bu kadar değiştiren şeyin ne olduğunu merak etti. "Hanımefendi, sizin için bakım ve onarımı kim yapıyor?"

"Torunum," dedi, hâlâ şaşkın ve hazırlıksızdı, tıpkı umduğu gibi.

"olmazsa, rapor için ifadesini almak istiyorum."

Gözleri bir kez keskin bir şüpheyile büyüdü. "Neden? Resimler sende, neden Taylor'la konuşman gerekiyor?"

Akıllı yaşlı kuş. "Sadece prosedürü uyguluyorum." Savunması yükselmişti. Bu anlamlıydı.

"Taylor şehir dışında. Haftalarca eve gelmeyecek." "Bir telefon numarası alabilir miyim?"

Dudakları büzüldü. "Cep telefonumda kayıtlı, ama dediğim gibi o da öldü. Ezbere hatırlamıyorum. Seni aramam gerekecek."

Ooh, çok akıllı yaşlı kuş. "Lütfen öyle yapın, Bayan Kobrecki. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Fotoğraflarımı geri alabilir miyim?"

"Raporum için onlara ihtiyacım olacak. Kopyalarını çıkaracağım ve bunları geri almanızı sağlayacağım."

Yanakları karardı. "Teşekkür . Başka bir şey yoksa?" "Hayır hanımefendi. Çok yardımcı oldunuz."

Küfretmek ister gibi baktı. Bunun yerine sessizce öfkelenerek ayrıldı. Noah kapıyı kilitledi ve olay yeri bandını yapıştırdı. Taylor Kobrecki'yi bulmaları gerekiyordu.

Beşinci Bölüm_

22 Şubat Pazartesi, :45.

Eve, Martha Brisbane'in apartman yöneticisinin karşılama paspasının üzerinde duruyordu, yumruğu kadının kapısına bir santim uzaklıktaydı. Daha şimdiden kapıyı iki kez çalmaktan kendini alıkoymuştu.

Eve'in Christy Lewis'konuşma girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Christy ofise gelmiş ve hasta olduğunu söylememişti. Bu da Christy'nin ya bütün geceyi internette geçirdikten sonra uyuyakaldığı ya da hâlâ internette olduğu anlamına geliyordu. Hayal kırıklığına uğrayan ve bir şeyler yapması gereken Eve, kadının cenazesinin nerede yapılacağını öğrenmek umuduyla Martha'nın evine gitti.

Peki ya bina yöneticisi Martha'yı nereden tanıdığını sorarsa? Onu işten tanıdığını söylersin. Bu yalan değil. Nefes alan Eve kapıyı çalmak için elini kaldırdı, tam o sırada yaşlı bir kadın yöneticinin bodrum katındaki dairesine doğru merdivenlerden iniyordu.

"Hiç istemiyorum," dedi. Kapıyı öyle sert çarptı ki duvarlar sallandı.

"Sanırım ölüm ilanını bekleyeceğim," diye mırıldandı Eve. Merdivenleri çıkmaya başladı, sonra aşağıdan gelen ayak seslerini duydu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve duyularına güvenmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Yavaşlayarak, gelen her kimse gidene kadar bekledi.

Siyahlar içinde bir adamdı. Başındaki fötr şapkaya kadar.

Oh. Bir kelimededen çok sessiz bir nefes vermişti ama duymuştu. Kapıda , sonra döndü ve kadının midesi her seferinde olduğu gibi yuvarlandı. Onu gördüm.

Bay Tonik Su'nun kendisi. Merdivenlerin başına geldi, gözleri şapkasının kenarıyla gölgelenmişti. "Eve?" Sesi en az onun kadar şaşkıncı.

"Dedektif." Beyninden dudaklarına geçen tek kelime buydu. O neden buradaydı? Neden kalbi bir piston gibi çarpmak zorundaydı?

onu her gördüğünde?

"Neden buradasın?" diye sordu, ki bu çok iyi bir soruydu.

Onun yanından kapıya doğru yürüdü. "Martha'nın cenazesinin ne zaman olacağını merak ediyordum."

"Bunu bilmiyorum," dedi. "Bayan Brisbane'i nereden tanıyorsunuz?"

Gözünü kırpmadan ona baktı, ağzı toz gibi kurumuştı. "İşten." Adamın kara

kaşları hafifçe kalktı. "Sal'in evinden mi? Onu orada hiç görmedim."

Haftada sadece bir kez geliyorsun. "Sal'in evinden değil. Ölüm ilanı için gazeteye bakacağım."

"Eve, bekle. Daha fazlasını bilmem gerek. Onu iş yerinden tanıyorsun ama Sal'in evinden tanı mıyorsun, öyle mi?"

"Sadece saygılarımı sunmak istedim. İzninizle." Kaçarken adamın fötr şapkasının siperliğinin altından bakan gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Fedora. Şapka Takımı neden buradaydı? Aniden döndü. "Martha'nın intihar ettiğini okudum."

"Gazetede öyle yazıyordu, evet," dedi, bakışları kızın rahat edemeyeceği kadar nüfuz ediciydi.

"Ama sen cinayet masasındasın."

"İntiharları araştırıyoruz."

"Ama bu yüzden burada değilsiniz. Martha kendini dün gece kapatırdın." Jack'i almaya geldiğinde o kadar kızgındı ki bunu barda hissetmişti. Şapkasının altını görebilecek kadar yaklaştı. "Martha kendini mi öldürdü?"

Çenesi neredeyse belli belirsiz gerildi. "Neden?"

Çünkü o yapmadıysa, ben suçlu ya da sorumlu değilim. Başka biri sorumluydu. Aman Tanrım. Martha öldürüldü. Kim tarafından? Ve neden? Günde 18 saat Gölgeler Diyarı'ndaydı. Gerçek bir insan onu nasıl tanıyıp da öldürebilir?

Soğuk bir nefes çekti. "Benim için önemli, tamam mı? Martha önemliydi."

Gözleri değişti ve aniden artık okunamaz hale geldiler. Bir acı, keder ve öfke parıltısı gördü. Ve birden Martha'nın da onun için önemli olduğunu anladı.

O anda Eve ona her şeyi anlatmak istedi, buna ihtiyacı vardı. Bu da onu korkutuyordu.

"O kendini öldürmedi," dedi. "Onu tanıyordunuz? Bilmek . Lütfen."

Ben yapmadım. Onu ben öldürmedim. Rahatlama, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "İş. Onu işten tanıyorum. Gitmem gerek." Kadın döndüğünde, adam onu durdurmaya çalışmadı.

"Sal'in evindeki Eve miydi o?" Noah arabaya döndüğünde Jack sordu. "Evet.

Martha'yı 'işten' tanıdığını söyledi. "

"Gerçekten mi? Martha'yı Sal'de hiç

görmedim." "Hayır, Eve bunun Martha'nın

işinden olduğunu söyledi."

Jack gözlerini kırıştırdı, açıkça şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Vay, vay, . Durgun sular derler."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Noah sinirli bir şekilde sordu.

Jack bir maaş çeki uzattı. "Siren Song A.Ş.'den Martha Brisbane'e ödenecek."

"Siren Şarkısı. Adlarını hiç duymadım," diye mırıldandı Noah.

"Ben de, bu yüzden Faye'e onları sistemden geçirmesini söyledim."

"Ve?" Faye onların ofis yöneticisiydi. "Ne dedi?" "Siren Song bir telefon seksi işi."

Noah'ın çenesi düştü. "Ne?"

"Evet. İş kayıtlarındaki numarayı aradım ama sadece sesli mesaj aldım. İşte adresleri. Gidip onları ziyaret edelim."

"Bekle." Noah'nın zihni hâlâ dönüyordu. "Eve bir telefon seksi sağlayıcısı mı?"

Jack eğlenmiş görünüyordu. "Martha da öyleydi. Kurbanımız mı? Onu hatırladın mı?" Noah ağzını açtı. Tekrar kapattı. "Lanet olsun," dedi.

Arabayı çalıştırdı ve Jack omuz silkti. "Siz oradayken Martha'nın banka hesap özeti kontrol ettim. Neredeyse her kuruşunu o hemşireye harcamış. Annesi için pahalı bir ev. Paraya ihtiyacı vardı, Web. Belki Eve'in de vardır. Bu yasadışı değil."

Sadece hayal kırıklığına uğradım. Eve'i daha çok düşünmüştü. Bir an için onu orada, bir barın dışında görmek... Bir an için Trina'nın dediği gibi kaderin onu kışından tekmelediğini düşünmüştü. Ama şimdi... Bir telefon seksi sağlayıcısı mı? "Barmenler iyi para kazanmak."

"O yüksek lisans öğrencisi," dedi Jack. "Üniversite pahalıdır."

Noah'nın kaşları daha da çatıldı. "Onun yüksek lisans öğrencisi olduğunu nereden biliyorsun?"

"İyi biri olduğum için bara gidip suyunuzu aldığımı mı sanıyorsunuz? Altı aydır Eve'i benimle çıkması için ikna etmeye çalışıyorum, ta ki... Bilirsin işte."

Evet, diye düşündü Noah acı acı. O biliyordu. Altı ay öncesine kadar Jack Eve'e gün yüzü göstermezdi. Yara izi onu uzaklaştırmıştı. Adam bir prensti.

Jack kaba bir ses çıkardı. "Bana öyle bakma, Web. Yüzünü düzelttirmeden önce ya da sonra bir hareket yapmadığın kesin."

Bazen, yemin ederim... Noah elinin sinirli bir yumruğa dönüşmesini engellemek için direksiyonu kavradı ama "Ne dedi?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Beni her atlatıyor. O pürüzsüz biri."

Noah onun dakikalar önce nasıl kaçtığını düşündü. Pek yumuşak değildi. Onun bir şeyler sakladığını biliyordu. Çok büyük bir şey. Akli hâlâ yerinde değildi.

Noah park yerinden çıkarken Jack, "Ama eminim bu işte iyidir," diye ekledi.

"Ne?"

"Eve. Telefon seksi. Dumanlı bir sesi var. Eminim iyi para kazanıyordur." Noah,

Jack'in üzerine gittiğini biliyordu ama yine de öfkesi daha da yükseldi. "Kapa çeneni.

Kapa çeneni.
Jack."

Jack kıkırdadı. "Tanrım, çok kolaysın. Ona çıkma teklif et. Hayır diyecektir ve sen de yoluna devam edebilirsin."

"Hayır." Noah kelimeyi ısrarak söyledi, sonra da pişman oldu. Jack'in onu yemlemesine izin veriyordu. Yine.

"Her neyse." Jack bir an sessiz kaldı. "Martha'nın müşterilerinden biri onu öldürmüş olabilir."

Noah konsantre olmaya çalıştı. "Muhtemelen. Faye, Martha'nın LUD'larını aldı mı?"

"Evet, ve günde en az on kez aradığı ücretsiz bir numara vardı." "Siren Song'un santraliyle bağlantısı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Jack. "Samantha'nın LUD'larını , Sammy'nin aynı numarayı arayıp aramadığına bakacağız. Belki de ikisi arasındaki bağlantı Siren'dir."

"Lanet olsun. Eğer bu sapık telefon seks operatörlerine asılıyor ve Eve de onlar için çalışıyorsa..."

"Diğer tüm Sirenlerin hâlâ hayatta olduğundan ve ağır nefes aldığından emin olalım." "Hiç komik değil, Jack."

Jack'in iç çekişi neredeyse samimiydi. "Aslında öyle olması gerekmiyordu. Bazen kendiliğinden ortaya çıkarlar. Hey, babam bir stand-up komedyeni. Bu genetik."

"Baban emekli bir podiatrist."

"Komedi kulübünde yarı zamanlı stand-up yapıyor. Kırk yıl boyunca ayaklara baktıktan sonra, bunun doğru görüldüğünü söyledi. Oldukça iyi. Henny Youngman, dikkat et."

Noah yorgun bir şekilde güldü. Tam Jack'i boğmaya hazırlanırken, ortağı insani ve... neredeyse sevimli davranmıştı. "Jack."

Jack'in dudakları kıvrıldı. "Ama sen güldün. Bir de iyi tarafından bak. Belki birimiz Eve'i Siren'den ayrılıp özel açmaya ikna edebiliriz. Ne demek istediğimi anladın sen."

İnanılmaz bir şekilde Noah yanaklarının ısındığını hissetti. "Sen sürekli bir ergen misin?"

Jack bunu kin gütmekten değerlendirdi. "Evet. Öğle yemeği yemek, Siren Song'a gitmek, sonra da Martha'nın sevgili annesiyle sohbet etmek için huzurevine dönmek ister misin?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

22 Şubat Pazartesi, :02

Liza Barkley okuldan çıkar çıkmaz telefonunu açtı. Bütün gün gizlice kontrol etmişti ama Lindsay

geri aradı.

Endişelenerek Bilgi Servisi'ni aradı ve Shotz Temizlik Servisi'ne bağlandı.

"Merhaba, benim adım Liza Barkley ve kız kardeşim Lindsay'e ulaşmaya çalışıyorum. Gece vardiyasında çalıştıktan sonra dün gece eve gelmedi. Ondan haber aldınız mı?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu ve Liza'nın midesi altüst oldu. Okul servisinin önünde durmuş, donup kalmıştı. "Kız kardeşim iyi mi?"

"Geçen Haziran ayında Lindsay'i işten çıkarmak zorunda kaldık. İşler kötüydü."

Lindsay sersemlemiş bir halde yere baktı. June mu? "Her gece işe gidiyor. Bana işlerin kötü olduğunu, işini kaybetmemek için gece vardiyasına kaldığını söyledi."

"Üzgünüm ama gece vardiyamız yok. İyi şanslar."

Liza bir an için kadar uyuşmuş bir halde durdu. Lindsay yalan söylemişti. Bunca aydır ne yapıyordu? Artık bir önemi yoktu. Lindsay kayıptı.

"Liza?" Otobüs şoförü öne doğru eğildi. "Binmen gerek. Gitme vakti geldi."

Bir şeyler yap. "Ben eve gitmiyorum. Hangi belediye otobüsü karakola gidiyor?"

22 Şubat Pazartesi, :35.

Eve oturma odasındaki doldurulmuş sandalyeye çöktü. Günde on sekiz saatini internette geçiren Martha'yı biri öldürmüştü. Rastgele miydi yoksa Shadowland ile bağlantılı mıydı?

"Bu çılgınlık," dedi yüksek sesle. "Gerçek dünyada kimse Desiree'nin kim olduğunu bilmiyordu."

Sen . Bu onu durdurdu. Ve Christy Lewis bugün işe gelmedi.

Aman Tanrım. Ya Christy'ye de bir şey olsaydı?

Eve Shadowland'e giriş yaptı, Greer avatarını seçti ve Dokuzuncu Çember'e gitti. Ama Greer aradı, Gwenivere'i bulamadı. Eve, Gwenivere'in sanal evine gitti ve... nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Kapıda siyah bir çelenk asılıydı. Bir avatarın ölümü. Kalbi hızla çarpan Eve, Greer'a kapıyı açtırdı.

Ve etrafındaki gerçek olan her şey . Eve bir inilti duyup bunun kendi boğazından geldiğini fark edene kadar ekrana baktı.

Gwenivere asılmıştı, boynunda bir ilmik vardı, yüzü cafcacflı bir palyaço gibi yapılmıştı. Kırmızı ayakkabıları . Biri yan yatmış, diğeri ise dik duruyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Eve. Nabızı artık kontrolden çıkmıştı, dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve volta başladı. Martha asılı bulunmuştu. Şimdi de Christy'nin Gwenivere'i asılıydı. Bu bir tesadüf olabilir. Ama olmadığını çok iyi biliyorsun. 911'i arayın.

Ve onlara ne söyleyeceğim? Bir sanal dünya karakterinin öldürüldüğünü mü? Bana gülerler.

O yüzden onlara Shadowland'den bahsetme. Sadece onu kontrol etmelerini söyle.

Ve nedenini sorarlar. Ben de bugün işe gitmediğini söyleyeceğim. Yine de bana gülecekler.

"911'i arayamam," dedi. "Ama birine söylemeliyim." Güvenebileceği birine.

Eğer burası Chicago olsaydı, Dedektif Mia Mitchell'i arardı. Dana ve Caroline onu büyötmüşü. Ama Chicago değildi ve Mia da burada değildi.

Tek duyabildiği oturma odasındaki saksılara damlayan su sesi olana kadar sakinleşti ve sonra ne yapacağını biliyordu. Olivia Sutherland. Olivia, Mia'nın kız kardeşi ve aynı zamanda Şapka Takımı'ndaydı. Olivia nazik bir insandı- Eve'in Sal'daki işi almasına yardım etmişti. Christy'nin başı dertteyse, Olivia Noah Webster'a söyleyebilir ve Eve'i tüm bu döngünün dışında tutabilirdi. Christy iyiye, Olivia bunu kendine saklardı.

"Sonunda düşünmeye başladın," diye mırıldandı Eve. Karakolu aradı ve Olivia'yı sordu. Ve telesekreter çıktı. "Olivia, ben Eve Wilson. Beni arayabilir misin lütfen? Acil bir durum var."

Telefonu kapattı ve dizüstü bilgisayarının ekranında asılı duran avatara baktı. "Şimdi ne olacak?"

Christy'yi kontrol etmelisin. Elleri titreyen Eve internetteki telefon rehberini aradı. Martha listelenmişti ama on iki Christine vardı. İkiz Şehirlerdeki Lewises.

Tüm deneklerin adresleri üniversitenin sunucusunda Dr. Donner'ın hesabına kayıtlı bir dosyadaydı. Bir kez içeri girdiğinde. Donner'ın yönetici asistanının bilgisayarından yapılmış. Çalışma başladığında isimleri Jeremy Lyons yazmıştı.

Jeremy Lyons da dikkatsiz davranmış ve gün içinde verdiği tuvalet molalarından birinde çalışma masasını korumasız bırakmıştı. Eve'in dosyayı bulması ve risk altında olduğunu düşündüğü deneklerin isimlerini yazması sadece birkaç dakikasını almıştı. Ev adreslerini yazacak vakti olmamıştı ve zaten onları bilmek de istemiyordu.

Bu, gerçek dünyadaki takipçiliğe çok yakındı. Şimdi onları kopyalamış diliyordu.

"Noah Webster'ı arayabilirsin," dedi yüksek sesle. Peki ona ne söyleyecekti? Gerçeğe ne dersin? Martha'nın dairesinin durduğunda ona söylemek istemişti. Onun gözlerinde güvendiği bir şey vardı. Güven değerli bir metaydı.

Benim okuldaki yerim de öyle. Eve'in sunucuya izi sürülemeyecek şekilde erişmesi gerekiyordu. Bunu yapabilecek birini tanıyordu. Dana'nın kocası Ethan bir ağ güvenliği uzmanıydı. Eve Chicago'da yaşarken Ethan için yarı zamanlı çalışmış ve ağlar hakkında çok şey öğrenmişti. Evi araması gerekiyordu.

Eğer bu işe yaramazsa, Webster'ı arar ve itiraf ederim. Parmaklarını çaprazlayarak Eve aradı ve Dana'nın tanıdık sesi cevap verdiğinde neredeyse ağlayacaktı. "Evie, nasılsın?"

"Ben iyiyim." Dana yine hamileydi, bir ay içinde doğum yapacaktı. Eve'in ona bir sorun olduğunu söylemesine imkân yoktu. "Ethan'la konuşabilir miyim? Sabit diskim yine dondu."

Dana, "Er ya da geç bana ne olduğunu söyleyeceksin," dedi. ", Ethan'ı çağırayım."

Bir dakika sonra telefonu açtı. "Eve. Nasılsın evlat?"

"Daha iyi günlerim de oldu. Ethan, üniversitemin sunucusuna erişmem gerekiyor ama oraya gittiğimi kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Neden?" Bu tek kelime Ethan'ın dile getirmediği tüm endişelerini

taşıyordu. Bu çok iyi bir soruydu. "Sana tez çalışmamdan bahsetmiştim."

"Sanal dünyada özgüven inşa etmek. Denekleriniz bütün gün Shadowland'de oyun oynuyor. Keşke ben de sizin çalışmanızda olsaydım."

"Hayır, gerçekten yok. Deneklerden biri hakkında endişeliyim. Ev adresini almam gerekiyor. Bana güvenip başka bir şey sormaz mısın?"

"Bunu yapabilirim. Başın derde girerse bana söyler misin? Birkaç saat içinde orada olabilirim."

Eve'in kalbi sıkıştı. "Teşekkür ." Ona Jeremy Lyons'ın oturum açma bilgilerini ve şifresini verdi. "Kurutma kağıdının altına gizlenmiş bir yapışkanın üzerine yazmış."

"O bir aptal," diye mırıldandı Ethan. "Şifresini yazıyor."

"Ama birçoğunun var." Ethan için yaptığı işlerden biri, müşterilerinin ağlarına girip onlara güvenlik açıklarını göstermekti. Her şey çok kolay olmuştu.

"Beni çalıştırıyor," dedi. Eve, Christy'nin avatarının sanal bir ilimden sallanmasını izlerken bir dakika geçti, sonra iki dakika daha. "Ben de . Ne bilmek istiyorsun?"

"Lewis, Christy L.'nin ev adresi, şimdilik. Dosyanın bir kopyasını bana e-posta gönderebilir misiniz?"

"Bitti ve bitti. Christy Lewis, Woodfield'daki 5492 Red Barn Lane'de yaşıyor."

Oraya varmak biraz zaman alır. "Teşekkürler."

"Eve, bekle. Başın ne kadar belada?"

"Bu testte çift kör kuralını çiğnedim. Biri öğrenirse okuldan atılırım."

"Ooh." Zihninin gözünde onun irkildiğini görebiliyordu. "Bu çok kötü, evlat." "Biliyorum, ama yapılacak doğru şey buydu."

"Sen Dana'nınsın," dedi sessizce. "Daha azını beklemezdim. Bana ihtiyacın olursa ara. Kısa bir süre için bunu ondan saklayabilirim. O ve bebek güçlüdür, endişelenme."

Eve telefonu kapattı ve asılı duran Gwenivere'e baktı. "Senin için söylemesi kolay."

22 Şubat Pazartesi, 16:05

Ian Gilles, Abbott'un küçük ofisinde toplanan ekibe katıldığında, "Bu resmen bir cinayet," dedi "Martha boğularak öldürüldü. Diğerlerinin yanı sıra şeyler."

"Başka ne gibi şeyler?" Noah sordu, sonra elini kaldırdı. "Bekle, bize söylemeden önce herkesi tanıyorsun, değil mi? Micki Ridgewell ve Carleton Pierce?"

"Elbette biliyorum Micki." Ian ona gülümsedi, yüzünde ender rastlanan bir ifadeydi bu. "Ve Dr. Pierce ile geçen yıl bir cinayet üzerinde çalışmıştık. Sizi gördüğüme sevindim."

"Ve sen." Carleton'ın önünde iki kurbanın fotoğrafları vardı ve Samantha'yı işaret etti. "Onu tekrar muayene ettiniz mi?"

"Henüz değil," dedi Ian. "Cesedini yarın alacağım. Şimdilik size sadece Martha Brisbane hakkında bilgi verebilirim. Kanında ketamin çıktı."

"Boynundaki delik yarası," dedi Jack. "Ket bir yatıştırıcı."

"Aynen öyle. Bazen saha ameliyatlarında kullanılır çünkü sakinleştirir ve hareketsizleştirir. Bu ilginç." Ian yığından bir fotoğraf çıkardı. "Bunlar akciğerleri."

Micki fotoğrafa kaşlarını çatı. "Onlar mavi. Neden lekeledin onları?" "Ben boyamadım. O şekilde geldi."

"Morarana kadar nefesini tutmayı duymuştum," dedi Jack, "ama işe yaradığını hiç düşünmemiştim. Nedir bu?"

"Bakır sülfat. Soluk borusu duvarında ve midesinde izler buldum. Bakır sülfat, ağaç köklerini temizleyen drenaj temizleyicilerinde bulunur. Sifonu çekip tuvalete atarsınız."

Micki yüzünü buruşturdu. "Ağaç köklerini mi yiyor?"

"Ve cilt. Yüzünde, makyajının altında izler buldum."

"Kızın yüzünü tuvalete mi tuttu?" Noah sordu ve Ian başını salladı.

"Sıvıyı soluması ve yutması için yeterince uzun süre ve sıklıkta altında tutulmuş. Eğer onu boğmamış olsaydı, bakır sülfat sonunda onu öldürdü. Ayrıca ölmeden hemen önce temizlik yapıyormuş. Tırnaklarının altında sünger parçaları buldum. Elleri de çok güçlü bir çamaşır suyuyla temas etmişti."

"Ev sahibesi dairenin pis olduğunu söyledi," dedi Noah, "ama temizlenmişti. Orospu çocuğu Martha'yı öldürmeden önce temizletmiş mi?"

"İşte bu yeni bir şey." Jack Ian'a baktı. "Cinsel saldırı izi yok mu?"

Ian başını salladı. "Bu kadın bir süredir cinsel olarak aktif değildi."

Noah, "Geleneksel şekilde değil," diye mırıldandı. "İşin bitti mi, Ian?"

"Neredeyse. Sol kulağının üstünde bir nasır buldum. Bunu daha önce telefon satışında çalışan kurbanlarda görmüştüm. Kulaklığın derilerine dayandığı yerdeydi."

"Martha telefonda epey zaman geçirmiş," dedi Jack kasıtlı olarak. "Kulaklığını bulamamamız, onun iş aletini aldığı, yüzünü boyadığı, evini temizlettiği anlamına geliyor... Hepsi uyuyor."

"Martha Siren Song için çalışıyordu," dedi Noah. "Bir telefon seks şirketi." Micki gözlerini kırıştırdı. "Telefonda seks operatörü müydü?"

Abbott, "Annesinin ona kızmasına şaşmamalı," dedi.

Noah iç çekti. "Belki Martha bunu fahişelik olarak görmüyordu ama annesi . Martha'nın Siren yüzünden öldürülmüş olabileceğini düşünüyoruz."

"Bir müşteri ya da onaylamayan biri tarafından," diye ekledi Jack. "Biz Samantha Altman'ın bu işe nasıl dahil olduğunu henüz bilmiyorum ama yakın zamanda işten çıkarılmıştı. Belki de daha iyi bir iş bulana kadar Siren için çalışıyordu."

"Siren Song'un çalışan listesini istiyoruz. Samantha ile bağlantı kurabilir ve bir sonraki saldırı için kimin risk altında olduğunu söyleyebilir." Eve gibi, diye düşündü Noah.

"Savcıyı arayacağım," dedi Abbott. "Mahkeme celplerini başlat. Mick, elinde ne var?"

"Borular, aydınlatma armatürleri vs. üzerinde bulduğumuz bir set dışında tüm parmak izleri kurbanla eşleşti. Bahse girerim onlar bakım görevlisine aittir."

"Taylor Kobrecki," dedi Noah. "Tüm bakım işlerini o yapıyor. Hâlâ firarda."

Micki, "Ayrıca bilgisayarını da aradık," dedi. "Görünüşe göre sürücü silinmiş."

"Sihirini konuşturup günü kurtarabilir misin?" Jack sordu.

"Sugar üzerinde çalışıyor," dedi. "Eğer orada bir şey varsa, onu bulacaktır. Bu sabah ikinci el mağazasından aldığınız tabure Martha'nınkiyle . Henüz kaynağını tespit edemedim ve kullanılabilir parmak izi de yok. Öte yandan, her iki kurbanın elbise ve ayakkabıları da bir online alışveriş ağı olan The Fashion Club'dan alınmış. Ne yazık ki bu yıl her birinden yüzlerce satmışlar ama hiçbiri Martha ya da Samantha'ya ait değil. Eğer bir şüpheli bulursak listeyi doğrulamak için kullanabiliriz ama bunun bir işaret olacağını sanmıyorum."

Carleton düşünceli bir ifadeyle, "Eğer bu katil o elbiseleri satın aldıysa, kurbanlarının bedenlerini biliyor olmalıydı," dedi. "Bu oldukça büyük bir planlama."

"Katılıyorum," dedi Micki. "Çok fazla planlama ve hata yok. Martha'nın halısındaki kedi tüyü dışında lif ya da kıl yok. Maması ve bir kutu kumu vardı ama kum kabı yoktu."

"Ve kimse kediyi görmedi," dedi Jack.

"Bu hiç iyi değil," dedi Carleton sessizce. "Seri katiller genellikle hayvanları öldürerek işe başlarlar."

"Harika." Abbott başını salladı. "Peki ya ilmik?"

"Sıradan bir ip," dedi Micki. "Herhangi bir hırdavatçıdan satın alınmış olabilir. Tavandaki kanca da aynı şekilde. Martha'nın dairesinin tavanı çok yüksekti. Kancayı kendi başına takabileceğini sanmıyorum. Bir merdivene ihtiyacı olurdu."

"Ya da bir ," dedi Noah. "Taylor Kobrecki, yine."

Abbott, "Yani külot sapığı şüpheliler listemizin başına geçiyor," dedi.

"Bayan Kobrecki Taylor'ın şehir dışında olduğunu söyledi," dedi Noah. "Ben ayrılır ayrılmaz onu aradığını düşünüyorum, bu yüzden LUD'larını, cep telefonunu ve evini telefonlar."

Jack, "Martha'nın yanındaki boş bir apartman dairesinde saklanıyor olabilir," dedi.

"Arama izni istedik," dedi Noah. "Elimizde bir neden yoktu. Şimdi olabilir."

Abbott, "Savcıyla görüşeceğim," dedi. "Carleton, profil hakkında bir fikrin var mı?"

"Beyaz erkek, yirmili ya da otuzlu yaşlarda. Yüksek IQ. Plan yapar ve dramatiktir. Ayrıntılara takıntılı." Samantha ve Martha'nın aynı pozlarda asılı duran fotoğraflarını bulana kadar tüm fotoğrafları karıştırdı. "Gözlerde onun için önemli olan bir şey var. Açık kalmalarını sağlardı."

"Bu çok ürkütücüydü," dedi Micki nefesinin altından.

"Katılıyorum," dedi Carleton. "Bunu her kim yaptıysa Samantha'yla paçayı kurtardığını düşünüyor. O yüzden Martha'yla tekrar yaptı. Ketamin kullanması ve bunu boynuna enjekte etmesi ilginç. Bu da kendine güvendiğini gösteriyor. Ian hariç, kaçınız bir kadının boynuna şırınga sokarken rahat olabilir?"

"Sence tıp eğitimi almış mıdır?" Noah sordu ve Carleton omuz silkti. "Ya da pratik."

Abbott başıyla onayladı. "Külotlu sapık hiç doktorculuk oynamış mı öğrenelim. Ian, bu yılki idam vakalarını gözden geçir. Bak bakalım başka delinme yarası olan var mı."

"Siren Song'un izini sürüp çalışan ve müşteri listesini alacağız," dedi Jack.

"Mahkeme celbi olmadan müşterilerini vereceklerini sanmıyorum, o yüzden bu işe de başlayacağız."

"Şikayette bulunan üç kadın da dahil olmak üzere kiracılarla da konuşacağız. Birileri Taylor'ın nerede takıldığını biliyor." Noah yüzünü buruşturdu. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

Faye kafasını kapıdan içeri uzattı. "Noah, birini ara. Kadın acil olduğunu söyledi."

Noah, Abbott'un telefonunu masanın kenarına çekti. "Webster."

"Ben Eve Wilson. 5492 Red Barn Lane'e gelmeniz gerekiyor. Woodfield'da."

Eve mi? Sesi titremedi ama altında yatan korkuyu duydu. "Neyin var?"

"Burada bir kadın var. Ölmüş. Yatak odasının tavanında asılı."

Hem yeni kurban hem de Eve'in artık inkâr edilemez olan bağlantısı için kalbi sızladı. "Evde misin?"

"Hayır. Arka camdan bakıyorum. Adı Christy Lewis." "Onu işten de tanıyor muydun?"

"Evet," dedi, boyun . "Sadece acele et. Lütfen." Ve kapattı. Noah ayağa kalktı. "Üç numaralı kurban."

Micki, "Ekibimi oraya götüreceğim," dedi.

"Seninle orada buluşuruz," dedi Ian. "Bu sahneyi ben de görmek istiyorum."

Carleton çoktan ayağa kalkmış, ceketinin düğmelerini ilikliyordu. " de öyle. Seni edeceğim, Ian."

Jack şapkasını taktı. "O zaman gidelim."

Abbott onlara salladı, sonra da Noah'ı işaret etti. "Sen kal. Kapıyı kapat."

Nuh itaat etti, başına gelecekleri biliyor ve bundan korkuyordu.

"Kim, nasıl ve neden?" Abbott sordu.

"Eve Wilson," dedi Noah donuk bir sesle.

Abbott iki kez baktı. "Sal'in yerinden mi?"

"Evet. Bugün Martha'nın evindeydi. Martha'yı işten tanıdığını söyledi. Bu kurban hakkında da aynı şeyi söyledi."

Abbott hâlâ şaşkın görünüyordu. "Onu asla bir telefon seks jokeyi olarak seçmezdim. Demek bir şeyler biliyor. Ne olduğunu öğren. Adamın hâlâ buralarda olma ihtimaline karşı adrese bir ekip arabası göndereceğim. Ve Bayan Wilson'ın gitmediğinden emin olmak için."

22 Şubat Pazartesi, 16:55

Eve bir polis aracının arkasında oturmuş, bileklerindeki kelepçelere bakıyor, sakın kalmaya ve ipte sallanan kadını düşünmemeye çalışıyordu
Evin içinde.

Birilerinin tellerinin birbirine karıştığını umuyordu, çünkü kelepçelenmiş ve şu anki oturma yerine itilmişti. Uzun yıllar almıştı ama sonunda bir arkadaşının ya da yoldan geçen bir yabancıнын sıradan bir dokunuşuna alışmıştı. Ama bu... polisler ellerini onun üzerine koymuştu. Beni ittiler. Bir an için yeniden on sekiz yaşına girmiş ve nefes alamayacak kadar korkmuştu.

Neyse ki korkuyu nasıl kontrol edeceğini bilecek kadar panik atak geçirmişti. Hâlâ sarsılıyordu ama artık nefes almak için bir kâğıt torbaya ihtiyacı yoktu.

Polisler gelmeden önce Callie'ye bir mesaj göndermişti. nerede olduğunu biliyordu. Sonra etrafı polis arabaları, ambulanslar ve yanıp sönen ışıklarla çevrilmişti. Christy için, diye düşündü Eve, boş gözlerinin anısı hâlâ tazeydi. Ve dehşet verici.

"Tanrı aşkına. Onu kelepçelediniz mi? Onu tutuklamamanız gerekiyordu."

Noah Webster. Pencereden yukarı baktı ve adamın şapkasının siperliği altındaki gözleriyle karşılaştı. Adam arka kapıyı açıp kelepçelerini çözerken hiçbir şey söylemedi.

"Özür dilerim Eve. Küçük bir iletişimsizlik oldu."

Eve bileklerini nazikçe ovuşturdu. "Onu gördün mü?"

"Arkadaşın mı? Henüz değil. Gel." Kolundan tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Eve kendini geri çekti, panik hâlâ yüzeye çok yakın bir yerde fokurduyordu. "Nereye?"

"Arabama. Karanlık camları var. Basının senin fotoğrafını çekmesini istemiyorum."

Peşinden gitti, ama adam yolcu kapısını açtığı anda panik içinde boğazı düğümlendi. Ailen sana yabancı erkeklerin arabasına binmemen gerektiğini öğretmedi mi?

Onun sesiydi. Winters, beş yıl, on bir ay ve sekiz gün önce onu ölüme terk eden adam. Paniklediğinde onun sesi alay ediyordu. Ya da bir adamın arabasının yanında durduğunda. Güvendiği bir adamın bile.

"Sen iyi misin?" Webster sordu.

"Ben iyiyim. İyiyim," diye tekrarladı Noah'nın sesine odaklanarak. O , şimdi ve buradaydı. Arabasına binmek için kendini zorladı, adam kapıyı çarpınca irkildi.

Direksiyonun arkasına geçtiğinde, "Beni dinlemedi istiyorum," dedi. Dümdüz önüne baktı, çenesi sertleşmişti. "İşinizi biliyoruz."

Yüzünü sakın kalmaya zorladı. Adam nereden biliyordu ki? "Gerçekten," dedi.

"Gerçekten mi?" diye tekrarladı gergin bir şekilde. "Tehlikede olabilirsin. Ben kontrol ederken burada kal."

"Tehlike" kelimesi onu duraksattı. "Beni bir daha kelepçeleme. Lütfen."

"Öyle bir planım yok."

"İşimi nasıl öğrendiniz?"

Sonra ona baktı. "Şimdilik soruları ben soracağım. Ne zaman geldin?"

Gözlerinde onaylamama vardı. Eğer Donner olsaydı, bunu anlayabilirdi. Ama Webster'ın onun yaptığı hiçbir şeyi onaylamaması için bir neden yoktu. Kuralları çiğnemişti, yasaları değil. "Seni aramadan yaklaşık üç dakika önce," dedi sertçe.

"Buraya geleceğini nereden biliyordun?"

"Christy bugün işe gelmedi. Endişelendim." "Yani onu iyi tanıyordunuz?"

"Yeterince iyi." Ki bu doğrudu. Martha, Eve'in Gölgele Diyarı'ndaki Pandora mağazasına geldiğinde tamamen mallarla ilgiliydi. Satın almak için gelmişti. Desiree avatarı için yüz güncellemeleri yaparken Christy'nin Gwenivere'i sohbet etmeye gelmişti. Martha tamamen işle ilgiliydi. Christy yalnız görünüyordu. Birkaç ziyaret içinde Christy, avatarı aracılığıyla, nerede çalıştığı da dahil olmak üzere tüm gerçek hayat hikayesini anlatmıştı.

Ve şimdi o öldü. "Gözleri." Eve zorlukla yutkundu. "Doğal görünmüyorlardı."

"Biliyorum. Martha ya da Christy'nin iş yerinden biriyle sorun yaşayıp yaşamadığını biliyor musun?"

"Onları öldüren kişi dışında mı?" diye sertçe sordu, sonra ellerine baktı. "Hayır, bunu yapabilecek başka birini tanımıyorum. Keşke size yardım edebilseydim."

"Ben de öyle. Şu ana kadar üç ölü kadın arasındaki tek bağlantımız sensin."

Eve'in çenesi yukarı kalktı. "Üç mü?"

"Evet. Diğeri Samantha Altman'dı."

Eve katılımcı listesini zihninde canlandırmaya çalıştı. Beş yüzden fazla denek vardı. Samantha Altman hatırladığı bir isim değildi. "Onu tanımıyorum."

"Seninle çalışmadı mı?" sordu, hâlâ onaylamıyordu. Hayal kırıklığına uğradım.

" sanmıyorum. Bilseydim sana söylerdim." Onun kızgın gözleriyle karşılaştı. "Yemin ederim."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu, en azından geçici olarak. "Burada kal. Ben basını uzak tutmak için. Şu anda tek bağlantımız sensin. Bunların hiçbirinin sızmasını istemiyorum."

"Merak etme," dedi suratsızca. "Anlatmak için acelem yok."

Başını salladı ve şapkasının kenarına dokundu. "Geri döneceğim."

Kaşlarını çatarak onun gidişini izledi. O ne biliyordu? Nereden biliyordu? Ve Samantha Altman kimdi? Hızla cebinden telefonunu çıkardı ve Ethan'ı aradı.

"Uzun konuşamam. Seni aradığımı görmelerini istemiyorum."

"'Onlar' kim, Eve?"

"Polis. Durum kötü. Christy Lewis öldü. Ve o ilk değil."

Telefonun diğer ucunda şok edici bir sessizlik vardı. "Aman Tanrım. Sen iyi misin?"

"Evet, eğer kelepçelendiğim ve sorgulandığım gerçeğini saymazsanız."

"Seni kelepçelediler mi?" diye şiddetle fısıldadı, sanki Dana'nın onu duymasını istemiyormuş gibi.

"Dedektif Webster kelepçeleri çıkardı. Bu bir hataydı. Buraya ilk gelen polislerin bunu yapmaması gerekiyordu. Bana gönderdiğin dosyanın bir kopyasını sakladın mı?"

"Eve," diye uyardı Ethan. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Gerçekten bilmiyorum. Eğer biri beni seninle konuşurken yakalarsa, bana bir avukat bulmanı istiyorum. Muhtemelen ihtiyacım olmayacak ama inandırıcı bir hikâye. Dosya sende mi?"

"Evet."

"Katılımcı listesinde Samantha Altman diye biri var mı bak."

Ararken kısa bir sessizlik oldu. "Listede Altman yok."

"Ben öyle düşünmüyorum. Üç kadın öldü. İki benım çalışmamdaydı, Altman değildi. Tek bağlantılarının ben olduğumu düşünüyorlar ama olamam."

"Sana bir avukat bulana kadar başka bir şey söyleme," dedi Ethan kararlı bir şekilde.

"Ben şüpheli değilim, Ethan. Kurban olacağımdan endişeleniyorlar."

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" diye homurdandı.

Az önce iki CSU , adli tabiplikten bir SUV ve ardından şık bir Mercedes gelmişti.
"Pek sayılmaz. Eğer tutuklanırsam, sen benim bir telefon görüşmesi, tamam mı?"

"Peki o zamana kadar?" Ethan sordu.

"O zamana kadar, sanırım bekleyeceğiz. Benim gitmem gerek. Merak etmeyin. Burada tamamen güvendedim."

22 Şubat Pazartesi, :10.

Noah bakakaldı. Yine de ja vu olmuştu. Tekrar. Christy Lewis yatak odasındaki bir kancaya iple asılmıştı. Elbisesi Martha ve Samantha'nınkiyle aynı tarzdaydı, ayakkabıları da öyle. Ayakkabılardan biri yan yatmış, diğeri ise dik duruyordu. Makyaj malzemeleri, döşemeli tabure, açık pencere... Her şey aynıydı.

"Tanrım," diye mırıldandı Ian. Kurbanın etrafında yürüdü. "Bu... gerçek dışı."

Carleton onu takip etmişti. "Kesinlikle ... çok gerçek olması dışında." "Ölüm saatini öğrenebilir misin, Ian?" Noah bıkkınlıkla sordu.

"Şu anda değil. Gözlerinde aynı petachiae var, ip aynı pozisyonda. Bu işi çok iyi biliyor." Başını sallayan Ian işe koyuldu.

"Onu buldun mu?" Jack sordu ve Noah onun Eve'i kastettiğini anladı.

"Evet. Lanet olası yerel polisler onu arabalarının arkasına kelepçelemişler."

Micki fotoğraf çekmekten başını kaldırdı, kaşları kızgın bir şekilde çatılmıştı. "Kilidini sen açtın, değil mi?" diye sordu. Noah ona arayanın Eve Wilson olduğunu söylediğinde afallamıştı. Noah ona Eve'in Siren Song için Martha Brisbane'le birlikte çalıştığını söylediğinde ise öfkeden deliye dönmüştü. Bir hata yapmış olmalısın, demişti, o kadar kararlıydı ki Noah buraya kadar Micki Ridgewell'in ne bildiğini merak etmişti.

"Tabii ki kelepçeleri açtım." Noah Micki'nin yüzünü inceledi. "Neden?" Micki başını salladı. "Sadece çok şey yaşadı, hepsi bu."

Noah, Micki'yi bu söyleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Daha sonra bakacaktı.

Jack sessizce, "Sanki Groundhog Day'deyiz," dedi.

Noah başını kaldırıp Christy Lewis'in "doğal olmayan" gözlerine baktı. Tıpkı diğerleri gibi onlar da yapışık bir şekilde açtı. "Biliyorum."

"Aman Tanrım." Ian aniden doğruldu ve yüzünde alarm odanın etrafına bakındı.

"Ne?" Noah da etrafına bakındı ama dışı bir şey görmedi. En azından daha önce iki kez görmediği bir şey.

"Bak," dedi Ian, sonra eteği Christy Lewis'in bacaklarından kaldırdı.

Ayak bileklerinde ip yanıkları vardı. "Onu bağlamış," dedi Noah ve sonra Ian'ın işaret ettiği şeyi gördü. Dehşete kapılarak irkildi. Kadının ayağının yan tarafında ikiz dikenler vardı. "Aman Tanrım."

Jack bir adım geriye fırladı, beti benzi attı. "Lanet olsun. Lanet olası bir yılan. Yılanlardan nefret ederim."

"Bizden daha çok korkuyorlar," dedi Micki, sonra dudakları kıpırdadı. "Belki Jack'ten değil."

Ian, "Isırığın etrafındaki nekroza bakılırsa zehirliymiş," dedi. Jack'in rengi daha da soldu. "F-" Yemini bile söyleyemedi.

"Jack?" Carleton Jack'in yüzünü incelemek için döndü. "İyi misin?"

Jack "Evet," demeyi başardı ama hızlı ve sık nefes alıp verışı ve solgunluğu hayır dediğini gösteriyordu. Carleton Micki'ye azarlar gibi bir bakış attı. "Hiç komik değil," dedi ciddi bir şekilde.

Micki Jack'e acıdı. "Evin temiz olduğundan emin olana kadar herkes dışarı çıksın," dedi.

Jack'e tekrar söylenmesine yoktu. "Hoşça kal. Arabanın yanında ."

Carleton saatini kontrol etti. "Neyse ki 6:30'da bir hastamla randevum var, o yüzden sizi yılan avınızla baş başa bırakayım." Kurbanı son bir kez baktı. "Bu katil büyüleyici bir kişilik. Literatürde daha önce böyle bir şey okuduğumu sanmıyorum. Bu gece derinlemesine bir araştırma yapacağım. Meslektaşlarıma danışın."

"Jack'i kontrol edebilir misin?" Micki sordu. "Ona güldüğüm için kendimi biraz kötü hissediyorum."

Carleton başını salladı, yüzünde sitem dolu bir ifade vardı. "Yapacağım. Ve yapmalısın da."

Carleton ve Ian gittikten sonra Noah, "Ben Jack'le dışarıda bekleyeceğim," dedi ve sadece kendisi ve Micki kaldı. Ve tabii ki kurban. Dışarıda arabasının içinde oturan Eve Wilson'ı dışındı. "Ve ben Eve'in nasıl şeyle bağlantılı. Ne biliyorsun Mick?"

"Chicago'da ona olanlar çok kötüydü. Ondan daha fazlası gelmeli."

"neriler?"

Micki'nin gözleri gölgelendi. "Eğer bir duvara toslarsan Olivia Sutherland'i ara."

"Olivia mı?" Cinayet masası dedektiflerinden biriydi. "Nasıl oluyor da Bağlanmak mı?"

"O Eve'in ailesinin bir arkadaşı. Sadece... nazik ol. Ve Jack'in ağzını kapalı tut."

Altıncı Bölüm_

22 Şubat Pazartesi, 17:15.

Dedektif Olivia Sutherland'in gözleri ortağının akşam yemeği yüzünden yaşarıyordu. "Ne yediğini söylediğimde Jennie seni öldürecek." havayı salladı. "İhtiyacım olduğundan değil. O soğanlar benim için bunu yapacak."

"Şehir dışında," dedi Kane. "Perşembe günü dönecek." Kaşlarını her zaman onu güldüren bir şekilde salladı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Sardalya da olabilirdi."

"Tanrım, bundan vazgeçtiğine sevindim." Kadın ürperdi. "Onları unutmuştum."

"Akşam yemeği için ne yapıyorsun?"

"O şeyden sonra hiç iştahım kalmadı. Zaten vermem gereken birkaç kilo kaldı."

"İyisin." Her zaman böyle derdi ama Olivia farklı olduğunu biliyordu. Birkaç yıl önce geçirdiği bir ameliyattan sonra biraz kilo almıştı ve hâlâ eski formuna dönmüş değildi. Metabolizmasının bir süre sonra yavaşladı, ama bunun otuz bir yaşında olacağını asla hayal etmemişti. Ve Tabii ki Kane ne isterse yiyebilir ve bir gram bile alamazdı. Bu adil değildi. Ve bu onun işini aksatıyordu.

"Öğleden sonra o sürüngeni de bu yüzden kaybettim," diye mırıldandı. Bir genç tarafından geçilmek bir şeydi, ama ana egzersizi kokain çekerken aldığı ağır nefes olan orta yaşlı bir satıcıyı kaybetmek... Hâlâ kendine kızırıyordu.

"Liv, o bir araç yakaladı. Senden bu şekilde kaçmasına imkân yok. Muhtemelen rüzgâra ," dedi Kane, savcının yıldız tanığından, onu ele veren bahsederken. "Tekrar ortaya çıkana kadar bekleyeceğiz. Savcının ona gelecek haftaya kadar ihtiyacı yok."

"Haklısın," diye mırıldandı, sonra cep telefonunu açtı, "Bad to the Bone "un açılış melodisini duyar duymaz Abbott olduğunu anladı. "Sutherland."

"Bu askı davasında ikinize ihtiyacım var. Cassandra Lee adında birini bulmamız gerekiyor. Siren Song adında bir telefon seks operasyonu yürütüyor."

"Dustin Hanks'i arıyoruz," dedi. "Savcının ona mahkemede ihtiyacı var."

"Bu daha önemli. Faye bu Lee için elimizdeki adreslerle birlikte bekliyor."

Olivia telefonu Kane'e uzattı. "Ben Faye. Webster'ın askı çantasına çekiliyoruz. Ve telefonuma soğan bulaştırmamaya çalış."

22 Şubat Pazartesi, 18:45.

En azından onu yine kelepçelememişlerdi. Eve karakoldaki sorgu odasında tek başına oturuyordu. Neredeyse bir saat olmuştu. Bir fincan kahveye dokunulmamıştı, kokusu çalkalanan midesiyle alay ediyordu. Aklında tek görebildiği Christy Lewis'ti. Orada asılı duruyordu.

Üç kadın ölmüştü. Biri onları öldürdü. Ve kim olduğunu bildiğimi düşünüyorlar.

Onlara anlatmalısın Eve. Onlara her şeyi anlatmalısın.

Eve kasıtlı olarak başını çevirdi ve iki yönlü bir ayna olduğunu bildiği şeye baktı. Kendi gözleri de ona bakıyordu, karanlık ve kızgın. "Peki," diye mırıldandı. "Yapacağım."

"?" Kapı açıldı ve Webster girdi. Jack Phelps hemen arkasındaydı. Jack konuşmuştu. "Bunu kaçırdık."

"Beni izliyor muydun? Bunca zamandır?"

"Hayır. Tam siz konuşurken içeri girdik." Webster masanın üzerine bir torba koydu. "Bir sandviç."

Onu itti. "Yemek yiyemem. Ama teşekkür ederim."

Webster masanın karşısına oturdu. "Patronunuzla temasa geçmeye çalışıyorduk."

Eve yüzünü ifadesiz tuttu ama midesi altüst oldu. Donner bir yüzüğe sıçacaktı. Bu intiharla ilgili olsaydı, disiplin komitesinin onun tarafını tutması mümkün olabilirdi. Ama bu intiharla ya da Martha'nın ruh haliyle ilgili değildi. O, çifte körlüğü kıran düşük seviyeli bir yüksek lisans öğrencisiydi. Tek başımayım.

Polise vereceği yardım, mesleki açıdan kendi zararına olacaktı. "Patronum."

Webster'ın gözleri onu incelerken sabitti. Kelepçelerini ilk çıkardığı ve Christy'nin evinde onu arabasına yerleştirdiği zamandan beri bir şeyler değişmişti. O zaman onaylamamıştı. Şimdi ise kibarlık görüyordu. Ve endişe. Ve şefkat.

Lanet olsun. O biliyordu. Bildiklerini her zaman söyleyebilirdi. Bardaki hiç kimse sormazdı, sarhoş olmadıkları sürece, ve Sal onların kışlarına tekme basardı. yer. Ama öğrendiklerinde hep bakarlar ve fısıldarlardı. "Evet," dedi, "patronunuz.

Personel listesine ihtiyacımız var."

Eve kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü orada kimin tehlikede olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Personel listesi mi? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Tam bunu ona söyleyecekti ki kapı açıldı ve otuzlu yaşlarının ortasında iyi giyimli bir adam içeri girdi.

"Tek kelime etme," diye uyardı. Callie'nin savunma avukatının randevusuydu. "Ben Matthew Nillson. Eve'in avukatı olarak görevlendirildim. Müvekkilimle konuşabilir miyim?"

"Ne zaman bir avukat aradınız?" Webster sordu. Eve

omuz silkti, gözleri irileşmişti. "Aramadım."

Matt ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Hoparlörü kapattığınızdan emin olun, Dedektif." Onlar gittikten sonra Matt oturdu. "'Tek kelime etme'nin anlamını biliyor musun?"

Bunu görmezden geldi ve bariz bir soruna yöneldi. "Sana ödeme yapacak param yok."

"değil. Sık sık ücretsiz avukatlık yaparım. Callie beni aradı. Olay yerine gitmiş ama polis senin götürüldüğünü söylemiş. Çok üzgündü."

"Onu korkutmak istememiştim. Bak Matt, geldiğin için gerçekten minnettarım ama bir avukata ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Bugünden sonra yeni bir kariyere ihtiyacım olacak ama bir avukata değil."

"Callie bana ihtiyacın olmadığını söyleyeceğini söyledi. Cep telefonunun sende kalmasına izin verdiler mi?"

Eve iç çekti. "Hayır."

Sanki ihtiyacı olan tek kanıt buymuş gibi başını salladı. "Bana hikâyeni anlat Eve. Bana ihtiyacın olup olmadığına ben karar vereyim."

Eve bunu düşündü. "Sen benim avukatımsın, değil mi? Yani söylediğimiz her şey gizlidir."

Kaşlarını kaldırdı. "Birkaç istisna dışında."

"Ben kimseyi öldürmedim. Ama ifademin gizli kalmasını sağlayabilirsiniz çok yardımcı olursunuz. Tamam. Başından beri. İki yıl önce yüksek lisans okuluna girdim.

22 Şubat Pazartesi, saat :00.

Abbott, Jack ve Noah aynanın önünde durmuş, Eve'i Matthew Nillson'la görüşme odasında izliyorlardı, hoparlör kapalıydı. "Ne bildiğini bilmek istiyorum," dedi Abbott. "Lanet olası avukatlar."

"Muhtemelen telefonda seks hizmeti verdiği için başının belaya gireceğinden endişeleniyordur," dedi Jack. "Onu arabada sorgulamalıydık."

"Neden ?" Abbott sinirlenerek sordu.

"İstedim" dedi Jack. "Bay Beyaz Şövalye tek kelime etmeme izin vermedi."

Noah dikkatini Eve'e vermeden önce ona ters ters baktı. "Neyle uğraştığımı bilmek istiyordum." Artık biliyordu. Ve bu hayal ettiğinden de kötüydü.

Abbott bir nefes verdi. "Şimdi avukat ."

"Bu kadınlardan hiçbirini öldürdüğünü sanmıyorum Bruce," dedi Noah. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"İstemiyorum. Ama bize ne bildiğini söyleyene kadar, o bir şüpheli. Anladın mı?"

Noah itiraz etmek için ağzını açtı, sonra . ." "Peki neyle karşı

karşıyayız?" Abbott sordu.

Noah gözlerini kızın yüzünden ayırmıyordu, tüm bunları hatırlamak istemiyordu. Evelyn Jayne Wilson hakkında okuduklarını asla unutamayacağını biliyordu.

"Neredeyse altı yıl önce saldırıya uğramış, ölüme terk edilmiş. Aslında hastaneye götürülürken yolda iki kez ölmüş." Eve'in yaşadıklarını düşündükçe boğazına bir şeyler düğümleniyordu. Bıçaklanmış, boğulmuş. Saldırıya uğramıştı. "Biraz iyileşti. İki yıl sonra da kaçırıldı."

Abbott'un gözleri büyüdü. "Aynı fail mi?"

"Hayır, farklı biri. Şiddet gören kadınların tacizcilerinden kaçmasına yardım eden bir sığınma evinde çalışıyordu. Tehlikeli işler. Birkaç yıl Chicago'daki kadını hatırlıyor musun? Hani şu sağır bir çocuğu kaçıran, sonra da bir düzine kadar insanı öldüren?"

Abbott yavaşça, "Evet," dedi ve Eve'i işaret etti. "Yani o..."

"O da bu katil tarafından kaçırılmıştı. Chicago polisi Eve'i kaçırılan çocuğun hayatını kurtarmakla suçluyor. Bu kadınları o öldürmedi Bruce."

Abbott derin bir iç çekti. "Ama kimin yaptığını biliyor."

"Bir şeyler biliyor. Bence bunu kimin yaptığını bilseydi bize çoktan söylerdi."

"Bak bakalım Siren Song hakkında konuşmasını sağlayabilecek misin, en azından sahibi Cassandra Lee'yi nerede bulabileceğimizi söyleyecek mi? Sutherland ve Kane onu arıyor."

"Ve Sutherland ve Kane onu buldu." Olivia Sutherland koridordan gözlem odasına girdi. "Ve onu tekrar kaybettim. Faye seni burada bulacağımı söyledi. Cassandra Lee Uptown'da yaşıyor. Kane ve ben oraya gittiğimizde o gitmişti. Kapıcısı ona bir taksi çağırdığını söyledi. Taksiye nereye gitmesini söylediğini duymadığını söyledi."

"Ona inandın mı?" Noah sordu.

Olivia omuz silkti. Otuzlu yaşlarının başındaydı, sarışındı, zarıftı ve çok iyi bir polisti. Micki, Olivia'nın Eve'in aile dostu olduğunu söyledi. Noah'ın soruları vardı ama onları saklayacaktı.

"Hayır," dedi, "ama yalan söylediğini kanıtlayamadık. Kane onu takip etmek için kredi kartlarını inceliyor. Bölgedeki havaalanlarını, otobüs terminallerini ve kiralık araba tesislerini alarma geçirdik." Aynaya bakarak başladı. "Eve Wilson'ın burada ne işi var?"

"Son kurbanı bulmuş," dedi Noah. "Beni aradı." Olivia'nın

dudakları sıkıca kapandı.

"Ne?" Abbott talep etti.

"Beni de aradı," dedi Olivia. "Bu öğleden sonra erken saatlerde. Masamdaki telefonuma bir mesaj bıraktı. Ben de tam onu aramak üzereydim. Nasıl oluyor da kurbanı tanıyor musun?"

"Kurbanlar," dedi Abbott. "Martha ve Christy'yi tanıyordu. Siren Song'dan." "İmkânı yok. Nasıl olmaz. Eve seks operasyonlarına karışmaz. Onunla konuşmama izin ver."

"Bu onun avukatı," dedi Jack. "İyi şanslar."

Olivia pencereye ve Matthew Nillson gözlem odasına çıktı. "Ben bir aile dostuyum. Onunla konuşacağım."

Olivia itmeye başladı ama Nillson onu durdurdu. "Müvekkilim de sizinle konuşmak istiyor ama bunun işi üzerinde yaratacağı etkiden korkuyor."

"Ne etkisi?" Jack sordu. "Adamlar arıyor, iniyor, kız parasını alıyor. Etki nerede?"

Nillson ona bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Müşteriniz," dedi Abbott. "Siren Song adında bir şirket için çalışıyor. Telefonda seks hizmeti veriyorlar."

Nillson hâlâ bakıyordu. "Sence Eve onlar için mi çalışıyor?"

"Martha Brisbane'i iş yerinden tanıyormuş," dedi Noah. "Martha Siren Song için çalışıyordu."

"Burada destansı bir yanlış anlama var," dedi Nillson. "Eve psikoloji alanında yüksek lisans yapan bir öğrenci. Martha ve Christy'yi oradaki görevleri nedeniyle tanıyor. Personel listesini istemenizin garip olduğunu düşündü. Şimdi anlaşıldı."

"Yani Eve Siren Song için çalışmıyor mu?" Abbott dikkatle sordu.

Tanrıya şükür. Noah onu Martha'da gördüğünde, bunun kader olduğunu düşünmüştü. Belki de öyleydi.

Nillson başını salladı. "Um, hayır. Siren Song için çalışmıyor." "Sana

söylemiştim," dedi Olivia memnuniyetle. "Peki neden bir avukat istedi?"

"Çünkü kendini bir köşede buldu. Görmemesi gereken bilgiler gördü. Bu bilgi onu iki kurbanda götürdü. Size yardım etmekteki rolü ortaya çıkarsa okuldan atılacağından korkuyor. Gizli bir muhbir olmak istiyor."

"CI MI?" Aynaya bakıyordu ama Noah onlara değil de kendine baktığı izlenimine kapıldı. Onu barda çalışırken izlemişti, diğer herkesi çok dikkatli izliyordu. Geçmişini bildiği için, doğuştan gelen temkinliliği çok mantıklıydı.

Onu izlemiş, başka bir adam olmayı dilemiş, onu kendinden korumak istemişti. Şimdi onun, içine düştüğü tehlikeden korunmaya ihtiyacı vardı.

Noah boğazını temizledi. "CI bazında devam edebiliriz, değil mi Bruce?" Abbott da düşünceli bir şekilde Eve'i izliyordu. Başını salladı. "Tamam. Şimdilik. Şimdilik." "O zaman başlayalım," dedi Matthew. "Senin için müthiş bir hikâyesi var."

22 Şubat Pazartesi, :20.

Olivia kapıdan içeri girdiğinde Eve rahatlamıştı. Webster ve Phelps, kaptanları Abbott'la birlikte onu takip etti. Olivia onun yanındaki koltuğa otururken Matt kapıyı kapattı.

Matt yerine otururken, "Senin rolünü gizli tutmayı kabul ettiler," dedi. Eve hâlâ temkinli bir tavırla başını salladı. "Bunu takdir ediyorum."

Webster onun karşısına oturdu. Yine bir şeyler farklıydı. Daha önce öfke ve merhamet gördüğü Webster'ın gözleri şimdi rahatlamıştı. Matt neredeyse eğlenmiş görünüyordu.

Abbott elini sıkmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Ben Kaptan Abbott."

"Biliyorum. Votka, sek."

Abbott, "Hikayenizi dinlemekle çok ilgileniyoruz," dedi.

Jack Phelps hiçbir şey söylememişti ki bu hiç de alışıldık bir durum değildi. Yan tarafta, sırtını duvara dayamış, olanları izliyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Eve Olivia'ya baktı. "Az önce ne oldu?"

Olivia'nın dudakları kıpırdadı. "Sana sonra anlatırım. Gününü güzelleştirecek." Webster rahatsız görünüyordu. "Dinlemeye hazırız."

Eve onun gözlerine baktı ve yine ona güvenebileceğini hissetti. Altı yıl ona kime güvenebileceği konusunda çok şey öğretmişti. Webster gerçek biriydi. "Sana daha önce söylemek istedim ama bana inanacağından emin değildim. Ben de kendime inandığımdan emin değilim. Ben yüksek lisans öğrencisiyim. Uzun zamandır terapist olmak istiyordum. Şiddet suçu kurbanlarına yardım etmek için."

Webster başını salladı. "Anlıyorum."

Artık onun bildiğinden emindi. "Sana bildiklerimi anlatacağım. Ama önce bana Christy'nin ne zaman öldüğünü söyleyebilir misin?" Lütfen Martha'nın kapısının önünde seninle karşılaşmadan önce olduğunu söyle. O anı zihninde yeniden canlandırıyor, bencilce sırrını saklama arzusunun Christy Lewis'in hayatına mal olmamasını umuyordu.

Webster kibarca, "Adli tabip bu sabah erken saatlerde olduğunu düşünüyor," dedi.

Rahatlama omuzlarını çökertmişti. "Teşekkür . . Tezim sanal dünyanın özsaygıyı geliştirmek için kullanılması üzerine."

"Sanal dünya mı?" Abbott kaşlarını çatarak sordu.

"RYO. Rol yapma oyunları," diye ekledi Eve, o hâlâ kaşlarını çatarken. "Shadowland gibi."

"Bu bir bilgisayar oyunu," dedi Olivia.

"Bu bir oyundan çok daha fazlası," dedi Eve. "Bu bir topluluk. İnsanlarla tanışabilir, iş sahibi olabilir, mülk satın alabilirsiniz. Hepsi de tamamen anonim olarak. En azından böyle olması gerekiyor."

"Sloganları 'Bazen kimsenin adınızı bilmediği bir yere gitmek istersiniz'," diyor Jack. "Ben oynadım. Birazcık."

"Pek çok insan 'biraz' oynayamaz. Martha yapamazdı. Bu yüzden çalışmam için onu seçtik. Sanal dünyanın potansiyelini bir öğretim aracı olarak kullanmak istedim. Büyük bir uçuş simülatörü gibi, sadece yaşam becerilerini, sosyalleşmeyi öğretmek için. Gerçek dünyada işlevini yerine getiremeyen insanların sanal dünyada pratik yapmalarına yardımcı olmak istedim."

Webster, "Böylece sosyal bilgisiz olan bir kişi reddedilme korkusu olmadan etkileşim kurmayı öğrenebilir" dedi.

"Evet. Bu insanların sanal dünyayı terk etmelerine ve gerçek dünyada kendilerine bir hayat kurmalarına yardımcı olmak istiyorum. Bu benim için çok önemli. Buraya gelebilmek, yüksek lisans yapabilmek için çok çalıştım ve bunu kaybetmek istemedim. Bu yüzden sana daha önce söylemedim."

"," dedi Webster. "Peki Martha ve Christy bu işin ?"

"Çalışmam için denekleri işe aldık. Daha önce hiç oynamamış insanlar, Christy Lewis gibi. Dedektif Phelps gibi amatörler. Ve Martha Brisbane gibi 'ultra kullanıcılarımız' dediğimiz kişiler. Martha Shadowland'de günde ortalama on sekiz saat geçiriyordu."

"On sekiz saat mi?" Abbott başını sallayarak söyledi. "Nasıl hayatı olabilir ki?"

"Martha'nın nasıl geçindiğini merak ediyordum, çünkü sürekli oyunun içindeydi."

Bunun üzerine Webster gerçekten de kızardı. Eve etrafına bakındı, sadece Odadaki herkes gözlerini onun dışında her yere dikmişti. "Tamam, ne kaçırdım?"

Olivia iç çekti. "Martha bir telefon seks operatörüydü Eve. Dedektif Webster'a onu işinden tanıdığını söylediğinde..."

Eve'in ağzı açık kaldı. "Bu çok şeyi açıklıyor." Kendi yanağının ısındığını hissetti ve yüzünün alev aldığını, yara izinin bembeyaz olduğunu anladı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben bunu... yapmam."

Webster boğazını temizledi. "Öyle düşündüğümüz için üzgünüm."

Histerik bir kıkırdama yükseldi ve onu geri itti. "Tamam. Devam ediyoruz."

"Çalışma odanız," diye sordu Olivia.

"Deneklerimiz öz farkındalıklarını artırmak için egzersizler yapıyor. Üç tane bulmak gibi ortak yönleriniz olan insanlar. Kendilerine benzeyen insanları bulmalarıyla başladı. Ya da avatarlarını. Daha sonra hobiler ve kişisel ilgi alanları için daha derine indiler."

"Avatarlar mı?" Abbott sordu, sonra omuz silkti. "Kusura bakmayın. Ben yaşlıyım."

Eve ona gülümsedi. "Hayır, değilsin. Avatar bir oyun parçası gibidir. Monopoly oynarken olduğu gibi, sen her zaman... ?"

"Ayakkabı," dedi.

"Ben demirim," diye itiraf etti ve Abbott gülümseyerek karşılık verdi. "Avatar, sanal dünyada nasıl görüldüğünüzdür. Martha, Desiree adında bir seks tanrıçasıydı. Christy ise Gwenivere adında eski bir Kainat Güzeli ve şampiyon bir balo salonu dansçısıydı."

"Kimsin sen?" Webster yumuşak bir sesle sordu ve o da bu soruyu beklemediği için ayağa kalktı.

"Ben mi? Oh, pek çok farklı insan," diye geçiştirdi. "Ama bu çalışmanın amaçları doğrultusunda Pandora olarak başladım. Façades Face Emporium adında bir dükkanım var. Avatar satıyorum."

"Satmak mı?" Abbott öne doğru eğildi, gözlerinde ilgi vardı. "Bu dünyada bir şeyler mi satıyorsunuz?"

"Her türlü şeyi satabilirsiniz. Oyuna girdiğinizde kendi avatarınızı tasarlayabiliyorsunuz, ancak bu bir şablondan. Daha benzersiz bir şey istiyorsanız, birine ödeme yaparsınız. Avatarlarım için çok fazla ücret almıyorum, bu yüzden özellikle Dünya'ya yeni gelen insanlarla çok fazla iş yapıyorum."

"Deneklerinizin çoğu gibi," dedi Webster.

"Kesinlikle."

"Onları izliyordun," dedi Jack. "Pandora olarak." Eve başını

salladı. "Evet. İşte burada başım derde giriyor." "Neden

onları izliyordun?" Webster sordu.

"Benim endişem deneklerin Shadowland'i kötüye kullanmasıydı. Ultra-kullanıcılar kullandı ama onlar bizim kontrolümüzdeydi. Gerçek dünyada dolu dolu hayatları olan insanların içine çekileceğinden endişelendim, bu yüzden kullanımı izledim. Kişilik değişikliklerini de ölçtük. Ruh hali değişimleri, uyku değişiklikleri, işe gitmeme. Ve intihar eğilimleri."

"Oh." Webster arkasına yaslandı, gözlerinde anlayış vardı. "Martha'nın intihar ettiğini okudun. Bunun senin çalışmanla bir ilgisi olduğunu düşündün. Oyunla."

"Benim korkum da buydu. Denekleri ruh hali değişiklikleri açısından aylık olarak test etmek istemiştim, ancak danışmanım bu sıklığı onaylamadı. Her üç ayda bir test ettik.

aylar. Bunun yeterince sık olmadığı konusunda endişeliydim ve hala da

endişeliyim." "Yani onları içeriden izlediniz," dedi Abbott. "Zekice."

"Ve kurallara aykırı, Kaptan. Bu insanları sadece numaralarıyla tanımam gerekiyordu. İçlerinden birkaçı Dünya'da uzun saatler geçirmeye başlayınca endişelendim. Bir kumar araştırması için insanları işe almak ve bir gecede bağımlı olmalarını izlemek gibiydi. Bu onların hayatlarını ele geçiriyordu."

"Demek gizli göreve gittin," dedi Olivia.

Eve başını salladı. "Façade'leri açtım ve insanların bana gelmesini bekledim. Düşünebildiğim en az müdahaleci yöntem buydu. Onlarla sohbet edebiliyor, ruh hallerini ölçebiliyordum ve kim olduğumu bilmiyorlardı. Martha'nın Desiree'si en iyi müşterilerimden biriydi. Takıntılı bir yüz geliştiriciydi. Bir hafta kadar önce Desiree ortadan kayboldu."

"Ne yaptın sen?" Webster sordu.

"Endişelendim. Martha'nın gerçek bir dünya tatiline çıktığını umuyordum ama çıkmadığını biliyordum. Çok sertti. Çalışma başlamadan önce de aylardır böyleydi."

Webster kaşlarını çatı. "Toplamda ne kadar süredir oyuncuydu?"

"Notlarımı kontrol etmem gerek ama belki bir yıldır?"

Webster omzunun üzerinden Phelps'e baktı. "Onun için her şey o zaman değişti."

Phelps başını sallıyordu. "Dairesindeki dağınıklık, faturalarının kaybolması.

"Evindeki dağınıklık.

annesiyile kavga ediyor. Mantıklı. Yani Martha ortadan kayboldu. Sonra ne oldu?"

"Onu aramaya gittim. Martha'yı bulamadım ama Christy'yi buldum. Christy her gece kulübe giderdi. Adı The Ninth Circle."

"Cehennemden mi?" Webster yüzünü buruşturdu. "Çok güzel."

"Burası bir dans kulübü, bir sosyal merkez. Christy'nin Gwenivere'i bir parti kızıydı. Onu ve diğer kırmızı bölgelerimi, yani en çok endişelendiğim konuları kontrol etmek için Greer'ı (avatarlarımdan bir diğeri) kullanırdım."

"Kaç tane kırmızı bölgeniz var?" Webster sordu.

"Şu anda beş tane daha var ve bir düzine daha hazırlanıyor. Dün gece Sal'dan eve döndüğümde Christy'yi kontrol . Dans ediyor ve flört ediyordu, her zamanki gibi."

"Peki bu insanların gerçek hayatta kim olduklarını nasıl bildin?" Jack sordu. "İşte burada başım gerçekten derde giriyor. Çift körlüğü kırdım."

Dedektifler birbirlerine baktılar, şaşkınlıkları açıktı.

"Çift kör, benim onların kim olduğunu bilmediğim, onların da hangi grupta olduklarını anlamına geliyor. Bunun kutsal olması gerekiyor."

"Ama sen dikizledin," diye mırıldandı Olivia.

"Büyük zaman." Eve ensesindeki gergin bir kordonu ovuşturdu. "İçeri girdim, en çok endişelendiğim deneklerin test numaralarını ve gerçek dünyadaki isimlerini buldum."

"Ve gerçek dünya adresleri?" Webster sert bir şekilde sordu.

Eve gözlerini kapadı ve Ethan'ın bu işe karışmasını nasıl gizli tutacağını düşünmeye başladı. "Bugüne kadar değil. Christy'yi nerede bulacağımı bilmem gerekiyordu. Ben sadece Martha'nın evinden geldi. Öldürüldüğünü söylemişsiniz. İşte burada işler inanılmaz bir hal alıyor."

Eve Webster'a baktı. "Martha için bir Google Alert ayarlamıştım. Bu sabah intihar ettiğini söyleyen bir makale çıktı. Ne yapacağımı bilemedim. Sonunda danışmanıma gittim. Ona Martha'dan bahsettim."

"Çifte körlüğü bozduğunuzu kabul ettiniz mi?" Webster sordu. "Bu cesurcaydı."

"Yapılacak en doğru şey buydu," dedi ve onun gözlerindeki saygıyı gördü. "Bu çalışma yüzünden başka kimsenin hayatının mahvolmasına izin veremezdim. Ama danışmanım sinirlendi. Ona Martha hakkındaki makalenin bir çıktısını verdim. O... onu parçaladı ve bana onu hiç görmediğimi söyledi."

"Piç kurusu," diye mırıldandı Abbott.

"Teknik olarak haklıydı. Ahlaki olarak değildi. Christy'nin nerede çalıştığını biliyordum. Pandora'ya geldiğinde bana işinden bahsetmişti. Christy yalnızdı. Sadece konuşmak istiyordu. Bu kadar çok çevrimiçi olduğu için kovulmaktan endişe ediyordu ama duramıyordu."

Webster sessizce, "Bağımlıydı," dedi ve Eve üzüntüyle başını salladı.

"Onu gerçek hayatta görmeye gittim ama işe gelmemişti. Düşündüm ki evdeydi, oynuyordu. Christy'yi bulamazsam, en azından Martha'ya saygılarımı diye düşündüm. İşte o zaman sizi gördüm, Dedektif Webster."

"Peki beni ne zaman aradın?" Olivia sordu.

"Henüz değil. Eve gittim, internete girdim." Eve kalbinin yeniden hızla çarpmaya başladığını hissetti. "Christy'nin evine gittim, World'e. Kapıda siyah bir çelenk vardı ve..." Sertçe yutkundu. "Asılı duruyordu. Ayakkabıları da düşmüştü."

"Nasıl?" Webster gözlerini kısarak sordu.

"Aynı gerçek dünyada olduğu gibi. Neredeyse 911'i arayacaktım ama kulağa çok çılgınca geldi. Ben de karakoldaki Olivia'yı aradım. Cep telefonu bende yoktu."

"Bu değişecek," dedi Olivia. "Sana bir şey olursa kız kardeşim kışına tekme basar."

Eve'in gülümsemesi solgundu. "Buna izin veremem. Adresini alabileceğini, onu kontrol edebileceğini ve iyi olduğundan emin olabileceğini düşündüm. Deli olduğumu düşüneceğini sanmıyordum."

"Christy'nin adresini nasıl buldun?" Webster bu kez daha sessiz bir şekilde sordu.

Matt, "Buna cevap verme," dedi ve Webster'ın kağıtlarını çatması üzerine kağıtlarını kaldırdı. "Şimdilik."

"Christy'yi görmeye gittim," dedi Eve, "bunun kötü bir şaka olduğunu umuyordum.

Ama değilmiş." "Peki ya Martha'nın kapısı?" Webster sordu. "Siyah bir çelengi var

mıydı?
da mı?"

"Bugün kontrol etmedim. Çok telaşlıydım. Ama dün itibarıyla yoktu."

Webster, "Burada işimiz bittiğinde kontrol edelim," dedi. "Peki ya Samantha Altman?"

"Gölgeler Diyarı'nda yaşıyor olabilir ama benim çalışma odamda değildi. Özür dilerim." "Nereden biliyorsunuz?" Webster bastırdı ve Matt Nillson devreye girdi.

"Bilmeniz gereken tek şey Eve'in listeyi kontrol ettiği ve Altman'ın orada olmadığı."

Webster başını salladı. "Kurbanlarımdan ikisi onun çalışma odasındağı. Tesadüf değil."

"Aynen . Beni dinleyin," diye ekledi Eve. "İki kurban sanal dünyada aşırı miktarda zaman. Üçüncüsü de olabilir, ama çalışmamın bir parçası olarak değil. Onları kim öldürdüyse Christy'nin oynadığını biliyordu, çünkü olay yerini simüle etti." "Taklit mi?"

Abbott söyledi.

"Özür dilerim, Kaptan. Taklit. Belki de üçünü de Dünya'dan tanıyordu. Belki de onları orada avladı." Christy'nin çalışması olmasaydı orada olmayacağı Eve'in şu anda üzerinde duramayacağı bir şeydi. Suçluluk duygusu daha sonra gelecekti.

Webster başını sallıyordu. "Senin deneklerinden rastgele karşılaşma ihtimali nedir Eve?"

"Oldukça yüksek, eğer buralıysa. Deneklerimizin değerlendirme için gelmelerini zorunlu tuttuk. Yerel olmak zorundaydılar. Coğrafi açıdan avantaj sağladık. Şehirlerden kadın arıyor , seçebileceği ortalamanın üzerinde bir havuz olurdu."

"Bu mantıklı," diye itiraf etti Webster.

"Ve Samantha Altman'ın oyuncu olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi Abbott.

"Oyuncu," diye mırıldandı Eve.

"Oyuncu," diye tekrarladı Abbott. "Biz farklı bir şey bulana kadar Samantha bir oyuncu değerildi."

"Diğer bağlantı," dedi Jack, "Siren Song olabilir."

"Ya da henüz bilmediğiniz bir şey," dedi Abbott. "Şimdilik hiçbir şey varsaymıyoruz."

Webster, "En azından Christy ile bu Gölge Diyar'da tanıştığını biliyoruz," dedi. "Onu bulmak için bunu kullanmalıyız. Bize yardım edecek misin?"

"Tabii ki. Ne yapmamı istediğini söyle."

22 Şubat Pazartesi, :45.

Liza karakoldan eve gelene kadar gözyaşlarını tutmuştu. Mutfak masasında otururken memurun kendisine verdiği kâğıda tekrar baktı. Kayıp ihbarında bulunmak için gitmişti ve memur bilgileri bilgisayara girmişti.

Sonra kaşlarını çatarak ona baktı. "Kız kardeşinin binaları temizlediğini söylemiştin."

"Öyle," diye ısrar etmişti Liza, ama o başını sallamıştı.

"Korkarım hayır." Kızın kendi gözleriyle görebilmesi için monitörünü çevirdi.

İki saat sonra hâlâ şaşkındı. Sabıka fotoğrafı. Suçlama şöyleydi. "Lindsay'i iki ay önce fahişelikten tutukladık. Bilmiyor muydunuz?"

Lindsay kendini satmayı seçmişti. Ve şimdi kayıptı. Onu bulmak .

Aramaya nereden başlayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bir yolunu . Birkaç fahişe bulup sorular sormaya başlayacaktı. Birileri kız kardeşini tanıyor olmalıydı. Biri onu görmüş olmalı. Bilmek zorundayım.

Lindsay bir yerlerde yaşıyor olabilir, yaralı. Bana ihtiyacı var. Denemek zorundayım.

Yedinci Bölüm_

22 Şubat Pazartesi, :15.

İnanılmaz." Abbott, Eve'in masasında oturup onlara Shadowland'i göstermesini izledi.

Noah, Eve'in sağında oturuyordu ve daha çok onun yüzündeki odaklanma ile ilgileniyordu. Onlara bildiklerini profesyonel bir şekilde anlatıyordu. Neredeyse bildiği her şeyi.

Avukatı Abbott'un masasının karşısındaki yuvarlak masada oturuyordu, Olivia da öyle, Eve Wilson'ı korumak isteyen iki kişi. Yani tek ben değilim.

Göz ucuyla ona baktı. "Ekranı görebiliyor musunuz, Dedektif?"

İzlenmekten hoşlanmazdı. "Evet. Bize Pandora avatar mağazanızı gösterebilir misiniz?"

"Dedektif Phelps'i beklediğimizi sanıyordum."

"Suç mahalline geri döndü. Mümkün olursa bize katılacak."

". " Birkaç komut yazdı. "Façades Face Emporium'a hoş geldiniz."

Abbott alçak sesle ıslık çaldı. "Bütün o yüzler. Bu çok ürkütücü."

Ağzının bir tarafı kalktı. Noah her zaman onun Mona Lisa gülümsemesini yarattığını düşünmüştü. Şimdi ise bir canavarın yüzünü kesip, ona zarar verdiğini biliyordu. Bir tarafta sinirler.

"Eski bir Vincent Price filmi gibi," dedi. Faresine tıkladı ve sarı saçlı, tatlı yüzlü bir kadın avatar ortaya çıktı. "Pandora ile tanışın. O dükkanı işletiyor."

Pandora. Tüm bunların ona keder getireceğini biliyordu ama yine de yapmıştı.

"Müşteriler , yüzleri deniyor," dedi. "Sohbet ediyoruz. Bu neredeyse... gerçek."

"Gerçekten de öyle," dedi Abbott. "Bana Martha Brisbane'in yüzünü göster."

"İşte Desiree'nin son altı yüzü, en kalitelipleri. Martha'nın yakacak Gölge dolarları vardı."

"Nereden bulmuş bunu?" Noah sordu. Yüzler uhreviydi. Çok güzeldi.

"Bilmiyorum. Çoğu ciddi oyuncu bir tutar. Bilgisayarında olmalı."

Micki, Martha'nın bilgisayarında hiçbir şey bulamamıştı. Noah, Christy'ninkinin silinmemiş olmasını umuyordu.

"Kazandığın parayla ne yapıyorsun Eve?" Olivia yuvarlak masadan sordu.

"Çoğunlukla kirayı ödüyorum. Façades Strip'te. Yer, yer, yer. Geriye kalanı Pandora sanal hayır kurumlarına bağışlıyor." Yine yarım gülümseme. "O bir toplum aktivisti."

Eve gibi. "Tüm bu yüzleri sen mi tasarladın?" Noah sordu ve o da başını salladı.

"Uzun zaman önce sanatçı olmak istiyordum. Ama elim hasar görmüştü, ben de grafik tasarım işine girdim. Yüzleri çizmek fareyle çizmekten çok daha kolaydı. kalem."

Yüzü yara bere içindeyken yüzler yaratmaya başlaması, onun anlamasını istemeyeceğini düşündüğü bir içgörüydü. "Çok iyisin," dedi ve kızın yanakları pembeleşti.

"Teşekkür ederim. Uzun zamandır yüzler üzerine çalışıyorum. İnsanlar anında kime güvenecekleri konusunda karar verirler ve yüz hatları çok . Müşterilerimin seçtikleri yüzlerle nasıl bir karaktere dönüştüklerini takip ediyorum. Bir tür yan psikoloji hobisi. Sırada ne var?"

"Önce Martha'nın sanal evi," dedi Noah.

"Greer'i alalım." Kızıl saçlı biri belirdi, çok dolgun ve çok seyrek giyinmişti.

Abbott kahkahaya boğuldu. "Kimse onun yüzünü tarif edemeyecek."

"Fikir buydu," dedi utanarak, sonra gözlerini devirdi. "Tanrım." Noah

gülümsemekten kendini alamadı. "Pandora'nın arkasındaki anlamı anladım. Neden

Greer?" Omuz silkti bilinçsizce. "Gardiyan" ya da "koruyucu" anlamına gelir. "

"Anlıyorum." Ve gördüğü şey hoşuna gitti. Hem de . Kader, diye düşündü. Belki de.

Bir cep telefonu çaldı. "Benimki," dedi Olivia. "Bayan Lee, Siren Song, az önce Vancouver'a uçmak için check-in yaptırdı. Kane'le havaalanında buluşacağım. Beni bilgilendirir misin?"

"Elbette," dedi Noah. "Bayan Lee'yi aldığınızda bizi arayın."

"Teşekkürler Olivia," diye seslendi Eve. Greer kalabalık bir caddede kendinden emin adımlarla ilerlerken, "Burası şehrin en gözde yeri," dedi. "Martha'nın Desiree'si iyi yaşadı."

"Dışarısı hep karanlık mıdır?" Abbott sordu.

"Hayır. Gerçek zamanlı çalışıyor. Eğer gündüzleri gerçek dünyada çalışıyorsanız, geceleri sanal dünyada oynarsınız."

"Ya da Martha'nın yaptığı gibi günde on sekiz saatini internette geçirebilirsin," dedi Noah.

"Çok fazla ." Eve, Greer'ı koridorda yürüttü. "İşte Martha'nın siyah çelengi."

Kapının genişliği boyunca uzanıyordu. "Bu dün orada değil miydi?" Noah sordu.

"Hayır. İçeri girmemi mi istiyorsun?"

Noah kuru bir sesle, "Duruma göre değişir," dedi. "Sanal bir arama emrine ihtiyacınız var mı?"

Eve gülümsedi. "Bağlantılarım var. Eğer daha sonra arama emrine ihtiyacım olursa, bir tane bulabilirim."

"O zaman elbette." Ama Greer kapıyı açtığında neşesi kaçtı ve bir halde bakakaldı. "Vay be. Tıpkı gerçek sahnedeki gibi. Ayakkabılarına kadar."

Eve avatarın yüzünü yakınlaştırdı. "Bunu her kim yaptıysa Martha'nın çevrimiçi dosyasına erişmiş. Desiree'nin yüzünü bir fahişeninki gibi , yani avatarını düzenlemiş."

Abbott, "Bunun senin avatarın olduğunu sanıyordum," dedi. "Senin tasarımın."

"Bazı tasarımcılar kodlarını kilitliyor, böylece müşteriler hiçbir şeyi değiştiremiyor. Ben benimkini açık bırakıyorum."

"Müşterileriniz içeri kendilerini düzenlemiyorlar mı?" Noah sordu.

"Bazen. Çoğunlukla elbiselerinin rengini değiştirirler. Desiree'nin yüzünü değiştiren kişi Martha'nın dosyasındaydı ve arkasında bir şey bırakmış olabilir. Bilgisayarını buldun mu?"

Noah, "Evet ama silinmiş," dedi. "Sürücüdeki verileri kaldırmaya çalışıyoruz."

"Bu da bir yol olabilir," diye mırıldandı, a harfini vurgulayarak.

Noah hafifçe öne eğildi. "Başka bir yol mu var?"

Bir saç teli kadar geriye yaslandı. "Elbette. ShadowCo'dan kıbarca dosyasına girmenize izin vermesini isteyebilirsiniz ya da... adli tıp çalışanlarınız başka bir bilgisayardan hackleyebilirler."

"Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun, değil mi Eve?" Abbott sordu. Matthew

masadaki koltuğundan, "Eve," diye uyardı.

Noah onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Onu nasıl göndereceğini merak ediyordu.

Eve alaycı bir şekilde gülümsedi. "O kadar da zor değil. Lise çocukları bunu her zaman yapar."

Noah, kızın bilgisayar korsanlığını inkâr etmediğini fark etti. "Bizi kulübe götür. Dokuzuncu Çember."

Kulüp, kulelerinden alevlerin fışkırdığı neon bir kaleydi. Greer kendinden emin adımlarla içeri girdi. Eve de bu şekilde hareket , uzun boylu ve kendi alanından emindi. Geçmiş göz önüne alındığında bunu nasıl başardığını merak etti.

"Grup berbat," dedi cırtlak ses karşısında yüzünü buruşturarak.

"Doğru. Ama kimse buraya müzik için gelmiyor. Ne görmek istiyorsun?"

"Christy'nin dün gece kiminle dans ettiğini gördün mü?" Noah sordu.

Dönen avatarlarla dolup taşan odayı aradı. "Hayır. Claudio'nunkilerden biriydi. Claudio, Shadowland'deki en seçkin avatar dükkanını işletiyor. Ama dansçı adam şu an burada değil. Onunla hiç konuşmadım. onun ekran adı."

Abbott, "Bir yazın," dedi. "Onu kayıtlarından takip edebiliriz."

"Belki," dedi Eve şüpheyle. "Eğer gerçek adını kullanırsa. Neredeyse hiç kimse kullanmaz. Gerçek kişisel bilgileri bulabileceğiniz tek yer bankalar ve para borsalarıdır."

"Sanal parayı takip edin," dedi Noah. "Sanırım bu her yerde geçerli."

Oturumu kapattı. "Daha sonra evden devam edeceğim. Onu görürsem hemen seni ararım."

"Ona yaklaşmayın," dedi Noah. " sonrasını biz hallederiz." Başını

salladı, koyu renk gözleri ciddiye. "Elbette."

Yalan söylediğini biliyordu ama umursamadı. Bırak girsin. Bu onlara çok zaman kazandıracaktı.

Matthew Nillson da ayağa kalkmıştı. "Seni eve götüreceğim Eve."

Hiç sanmıyorum, diye düşündü Noah. Bir gece önce onun gözlerinde gördüğü açlık parıltısını düşündü. Bugün yollarının kesişmesi tesadüf olamazdı.

"Birinin beni arabama götürmesini tercih ederim," dedi. "Hâlâ Christy'nin evinde."

"O zaman seni ben götüreceğim. Burası hâlâ bir suç mahalli," dedi Noah, Nillson itiraz etmeye başlayınca.

"değil," dedi Eve Nillson'a. "Söylediklerime dikkat edeceğim."

"Kayıtlara geçsin, sana bunun akıllıca olmadığını söylüyorum," dedi ve gülümsedi, sonra göz kırptı.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Callie'ye iyi bir rapor vereceğim. Ben hazırım, Dedektif. Gidelim."

22 Şubat Pazartesi, :00.

Webster'ın iç kaynağı Christy Lewis'in evindeydi ve o heyecanla anahtarlarını düşürmüştü. Christy'nin dairesine çıkan üç kat merdiveni onun dikkatsizliği diye düşündü. Şu anda evde değildi ama geri dönecekti. Bekleyebilirdi.

Arabasının anahtarı olmadığı için başka biriyle gitmesi gerekecekti. Eve'in, anahtarları paspasının ve arabasının altında saklayan Christy kadar aptal olduğundan şüpheliydi.

Eve'i eve getiren kişinin onu alt kattaki ön girişe bırakacağını ve orada bekleyeceğini umuyordu. Yalnız olacağını umuyordu, arkadaşının ve kendisinin iyiliği için. Daha önce bir seferde iki kişiyi öldürmüştü ama bu lojistik açıdan daha zordu.

Birkaç günlüğüne şehri terk etmiş gibi görünecekti. Ne de olsa bir ceset bulmak çok stresli olabilirdi. Eve'in susturulmasını istiyordu. Onun tezi ve altı kurbanı arasında hiçbir bağlantı olmasın istiyordu. Herhangi bir haberi olmamalıydı. Christy'nin çalışmasının bir katılımcısı olduğunu bilmemeliydi. Belki de bilmiyordu ama o buna güvenmiyordu.

Ön kapıyı açtı ve içeri süzüldü. Düzenliydi ama çatısı akıyordu. Eğer saksılara sürekli damlayan suları dinlemek zorunda kalırsa, bu onu kesinlikle delirtecekti.

Eve'in daha uzun süre damlama konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Cebindeki silah, onu zorla cipine bindirirken itaat etmesini sağlayacaktı. Diğer cebindeki şırınga taşıma sırasında onu sessiz tutacaktı. Çukurundaki imha, kimsenin onu bulamamasını sağlayacaktı. Ve arada her ne ... Pastanın üzerine krema.

Şaşkınlıkla dizüstü bilgisayarını doldurulmuş bir sandalyenin kolunda gördü. Onu geride bırakacağını tahmin etmemişti. Onu kesinlikle yanında götürecekti. Ama daha fazlası olmalıydı. Kağıtlar. Notlar. Teziyle ilgili her şeye ihtiyacı vardı. Masasını ararken aşağıda bir kapının çarptığını duydu. Lanet olsun. Onu aşağıda yakalamak istemişti.

"Evie?" Bir adam geliyordu. Adam merdivenlerden yukarı koşarken ayak duyuluyordu. "Evie?"

Kapısı aralık duruyordu ve zamanı yoktu. Elleri boş bir şekilde vestiyere daldı, dinliyordu, nabızı hızla atıyordu. Önce dizüstü bilgisayarını alıp kaçmalıydım.

"Evie?" Adam ön kapıyı iterek açtı. Dolap kapısındaki bir aralıktan adamın oturma odasına girip saklandığı yerden bir adım ötede durmasını izledi. Gözlerini yukarı kaldırıp yabancıyı değerlendirirken tek duyabildiği kendi kalbinin çarpıntısıydı. Adam iriydi, boynuna bir şırınga sokacak kadar uzun süre etkisiz hale getiremeyeceği kadar iriydi. Vur onu. Şimdi. Ama bu epey bir karmaşa yaratırdı ve o goril bedenini aşağıya indirmek üç merdivenlerden inmek en hafif tabirle zor olurdu.

Alnından boncuk boncuk terler akıyordu ve parmağı tetikte öylece .

"Evie. Kapını açık bırakmışsın. Yine." Adamın kızgınlığı korkuya dönüştü ve aceleyle yatak odasına geri döndü. "Evie?"

Dizüstü bilgisayarını al. Dolaptan çıktı ve ayak seslerinin geri döndüğünü duyduğunda doldurulmuş sandalyeye doğru bir adım attı. Lanet olsun. Dizüstü bilgisayarını bırakarak kapıdan koştu ve Eve'in ziyaretçisi aceleyle oturma odasına geri dönerken ilk kattan aşağı indi.

Kalan merdivenlerden sürünerek indi ve adrenalin pompalayarak SUV'sine tırmandı. Kırmızı bir kamyonet sokağa park edilmişti. İçeri girdiğinde orada değildi.

BlackBerry'sinden bir plaka sorgulama sitesi açtı ve adamın Illinois plakası. Adı David Hunter'dı. Benim için bir şey ifade etmiyor. Belki gider.

Kesinlikle öyle olmasını umuyordu, çünkü aksi takdirde ondan da kurtulmak zorunda kalacaktı.

Çünkü Eve'i ortadan kaldırmak çok önemliydi. Çok fazla şey biliyordu.

22 Şubat Pazartesi, :15.

Webster, Christy'nin evinden uzaklaşırken, "Seni yarın geri getirebilirim ve anahtarlarını gün ışığında arayabilirsin," dedi.

"Kelepçelendiğimde düşürmüş olmalıyım." Tereddüt

etti. "Sana zarar vermediler, değil mi?"

Ona dikkatli davranmak, saldırıya uğradığını öğrenen insanların ortak bir tepkiydi. Normalde sinir bozucuydu ama bu gece ondan gelmesi... acı vericiydi.

"Hayır," dedi sertçe, sonra çekti. "Ne zaman biri ne olduğunu biliyor. Bunu öğrenmiş olman sorun değil ama bana kırılmışım gibi davranman doğru değil çünkü kırılmadım." Sözlerini yumuşatmak için gülümsedi. "Herkes yara izimi, kötü adamları ve ne olduğunu bilmek istiyor.

ölmek nasıl bir şeydi, parlak ışıklar ve Tanrı'yı gördüm mü? Sorularınız var. Etrafta dolanmayı bırak ve sor."

Gözlerini yola çevirmeden önce ona o okunamayan bakışlarından birini attı. Kadın onun gerçekten bilmek istediği şeyi sormasını beklerken dakikalar geçiyordu ama sormadı. Bunun yerine aralarındaki hava ağırlaştı. Yüklendi. Tehlikeli, hatta.

Aslında tam burada, şu anda, onun yanındayken yıllardır olmadığı kadar güvende hissediyordu. Tehlike, onu Sal'in kapısında çerçevenilmiş olarak her izlediğinde hissettiği tehlikeyle aynıydı. Uçurumun kenarında hissi. Bir uçurum.

Ayağını uzattığında sadece havayı hissediyordu.

Sıcak, ağır hava. Sarhoş ediciydi. Kendi kendine olmayacağını söylese bile teni karıncalanıyor ve vücudu zonkluyordu. Yine de bu onu bir yıldır bilmek istediği şeyi sormaya zorladı. "Neden bara gelip tonik suyu içiyorsun?"

O başladı. "Ne?"

"Bir yıldır içki siparişini ben dolduruyorum. Sudan başka bir şey içmiyorsun. Neden?"

"Çünkü ben iyileşmekte olan bir alkoliğim," dedi, sonra sanki ona söylediğine şaşırması gibi şöyle baktı. "Bu benim personel ceketimde yazmıyor."

"Barmenler söylemez. Ama benim sorum bu değildi. Sal's'a neden geldiniz?"

Biliyordu ama bunu yüksek sesle söylemesini duymak için sapkın bir ihtiyaç hissediyordu. Bu çok acımasızca Eve. Ona seni istediğini itiraf ettirmek seni daha iyi, daha güçlü hissettirebilir ama bu onu incitir. Ona ihtiyacı olan şeyi veremezsin. Hiçbir erkeğe ihtiyacı olanı veremezsin. O yüzden bırak gitsin.

Çenesi gerildi. "Sanırım insanları izlemeyi seviyorum."

"Ben de öyle. Öte yandan, ortağınız... Jack bir gözetmen değil."

Webster, "O canlı bir tel," diye mırıldandı. "Parti hayatı."

"Herkesin inanmasını istediği şey bu. Ama bence kalabalığın içinde bile yalnız"

"Bunu duymaktan sanmıyorum." Ama o kabul etti, bunu söyleyebilirdi.

"Eminim yapmazdı. Ama senin için tonik suyunu getirdiğinde bana her asıldığında bunu gözlerinde görebiliyorum."

Elleri direksiyonda sıkılaştı. "Ona sana asılmayı bırakmasını söylememi ister misin?"

Bunu hemen bitir, Eve. Ona zarar verme. "Gerçekten fark etmez, sonuç aynı olur. Ben... müsait değilim. Kimse için." Yapabildiği kadar nazikti.

Uzun bir nefes verdi. "Anlıyorum."

Onun olduğunu görebiliyordu. "Özür dilerim Noah," dedi usulca. Öyleydi de. Hem de çok.

Direksiyon simidini yoğurdu. "Sana asla bir şey söylemezdim." "Biliyorum.

Gururum okşandı ama merak etmeni istemedim. Sen çok bunun için güzel."

Gülümsemesi acımasızdı. "Bazen," dedi gizemli bir şekilde. "Sorumu sormaya hazırım."

Profilini inceledi, klinik olarak, dedi kendi kendine. Ama bu doğru değildi. Normalde kendi yarasına dokunmamak için ellerini sıkardı ama şu anda onun yüzüne dokunmamak için sıkıyordu. Sadece birkaç adım ötede. Yanakları sakallıydı ve bunun nasıl bir his olduğunu merak etti. Parmak uçlarına karşı. Kendi yanağına karşı.

Bunu asla öğrenemeyecek olması yutması gereken acı bir haptı. "Öyleyse sor."

Dönüp ona baktı, gözleri çok yoğundu. "Neden kimse için uygun değilsin?"

Göğsü ağrıyordu ama yüzünü soğukkanlı tuttu. "Sana bunun çok kişisel olduğunu söylesem?"

"O zaman bunu kabul ediyorum. Kendine sır saklamayı anlıyorum."

Ama ona bir sır vermişti ve o da aynısını yapmak zorunda hissetti. "Yalan söyledim," dedi basitçe. "Ben kırıldım. Bu nedenle, müsait değilim."

Gergin çenesinde bir kas seğirdi. "Buna inanmıyorum." Kadının

boğazı düğümlendi. "Beni tanımıyorsun."

Bir süre sessiz . "Bu adil. Ama bu değişebilir. Seni tanımama izin ver."

"Bunun mümkün olmasını ne kadar isterdim biliyor musun?" dedi çok sessiz bir şekilde. Sesi titredi ve daha da sertleşti. "Ama bu mümkün değil. Bunu kabul edersen çok memnun olurum. Bu davada size elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım. Ama burada bitmek zorunda. Özür dilerim."

Onun yutkunmasını, çenesini sıkmasını izledi. "Pekâlâ," dedi sonunda, sertçe. "O zaman bana çalışmanızda bu sanal dünyaya bağımlı hale gelen kadınlardan bahsedin."

"Neden?"

"Çünkü senin çalışmanın bir bağlantısı var Eve. Bu kadınlardan en az ikisini öldüren her kimse, onları senin oyununda avlamış. Onları ya da en azından bir kısmını anlıyor. Onu yakalamak için onun gibi düşünmeliyim. O yüzden bana yardım et. onun yaptığı gibi kurbanlar."

Neredeyse gülümsüyordu. Kurbanlarını anlamasına yardım ederken, kendisinden de çok şey paylaşmış olacaktı. Ve onun da bunu bildiğinden emindi. "Pekâlâ. Bunu yapabilirim."

22 Şubat Pazartesi, saat 10:00.

Kaltak. Blinged-out, ağartılmış sarışın bimbo avatarından geri çekildi, kısa bir an için planından vazgeçip nerede yaşarsa yaşasın onu dışarı çıkarmak için cazip geldi.

Geber, demişti. Kadınlar anonim olduklarını düşündüklerinde kabalaşırlardı. Ona bir içki ısmarlamak istememişti. Bu sadece avatarını hareket ettirmenin bir yoluydu. Dokuzuncu Çember'de, duran avatar dikkat çekerdı. O dikkat çekmek istemiyordu.

Eve'i kaçırdığı için öfkeliydi, kaçmak zorunda kaldığı için daha da öfkeliydi. Tam olarak sakinleşmeden Shadowland'e giriş yapmıştı. Bu hata yapmak için iyi bir yoldu. Hata yapma lüksü yoktu.

Polisler Eve'i tanıyordu, dolayısıyla Gölge Diyar'ı da biliyorlardı. Şu anda bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Kimse onun burada olduğunu bilmiyordu ve bilseler bile, kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Daha da önemlisi, bundan sonra kimi hedef alacağını kimse bilmiyordu.

Sarışın sürtük listesinde yoktu. Kalabalığın arasından ilerleyerek görmeye geldiği kişiyi . Rachel Ward. Bunu dört gözle .

Rachel genç yaşta evlenmiş ama beşinci evlilik yıldönümüne ulaşamamıştı. Her şeyi berbat etmiş, kocası onlara destek olmak için kamyon şoförlüğü yaparken ilişkiye girmişti. Kocası öğrenmiş ve uygun bir öfkeyle Rachel'ın sevgilileriyle bulunduğu moteli ateşe vermişti.

Sevgilisi öldürülmüştü. Rachel duman zehirlenmesinden neredeyse ölüyordu. Şimdi, beş yıl sonra, Rachel'ın kocası hapisanede oturuyordu ve anlaşılabilir bir ateş korkusu.

Rachel bütün gün çok çalıştı. Ama geceleri sanal dünyada oynuyordu. O Delilah'ydı, Casino Royale'de haftada dört kez sahne alan bir kabare dansçısıydı. Bu gece izinliydi, bu da onu burada, Ninth Circle'da bulacağı anlamına geliyordu. Ona içki ısmarlayan ilk kişiyle "evine" gidecekti. Birkaç kez ilk o olmuştu.

Sonrasında tatlı sanal yastık konuşmasına kanmıştı. Utangaç olduğunu söylemişti ona, genel olarak kadınlara karşı. Bu yüzden hiç gerçek bir randevusu olmamış, bu yüzden sürekli çalışmış, haftada beş gece yollara düşmüş, yalnızlığını ucuz motel odalarında sanal dans ve sanal seksle geçen geceler. Ona acımıştı. Kendisinin de yalnız olduğunu söylemişti. Ve muhtaç.

Öyle tahmin ediyordu. Böyle bir fahbeş yıl bekâr kalmak için uzun bir ve sanal seks gerçeğinin yanında snk kalmalıydı.

Minneapolis'e yakın olursan bana seslen, demişti. Bir şeyler içeriz. Belki biraz dans ederiz. Bu gece ona . Ona iş için İviz şehirlere geleceğini söyleyecekti ama sadece bir geceliğine. Yarın gece.

Bu ona ihtiyaı olan her şeyi bir araya getirmesi için zaman kazandıracaktı.

Sanal dans pistini ateşe verdi ama yarın yanacak olan Rachel'dı.

Farların ışığıyla irkilerek başını kaldırıp baktı. Sürücünün ekranın parıltısını görmemiş olmasını umarak dizüstü bilgisayarını kapattı. Noah Webster'dı. Eve'i evine bırakıyordu.

Saatine baktı ve ne kadar zaman geçtiğine şaşırdı. Sadece birkaç dakikadır oyunda olduğunu sanıyordu ama yazılım daha yavaş çalışıyor, kablosuz kartını kullandığında daha uzun sryordu. Rachel'ı aramamalıydım. Eve'i izliyor olmalıydım.

O adam hala onun dairesindeyken, Eve'i yakalamak için tek şansı içeri girdiğinde alt kattaki kapıda olmalıydı. şimdi çoktan evdeydi ve beklendiği gibi yalnız değildi. Ne yazık ki Webster'ın onu öylece bırakıp şüpheliydi. Webster'ın fazla beyaz atlı prens olduğunu düşündü acı acı.

Onu oturduğu yerden vurmadığı sürece bu gece fırsat olmayacaktı ama önce Webster'ı ortadan kaldırması gerekecekti. Bunu yapmaktan nefret ederdi. Bir polisi öldürmekten hoşlanmadığından değil elbette. Ama Webster şimdi ölürse, onun ölümü benim davamı gölgede bırakacak. Basın bir polisin öldürülmesine sempati duyacaktır.

ve yaratacağı tüm o harika öfke daha başlamadan yok olacaktı.

Fazla seçeneği yoktu. Bu gece Eve'e ulaşmak için Webster'dan geçmek zorundaydı.

Beklemediği sürece. Anahtarları ondaydı. Kamyonetli adam gittikten sonra onun dairesine dönebilirdi. Kaşlarını çattı. Eğer giderse. Hunter yatıya kalabilirdi. Eve'in erkek arkadaşı olabilirdi. Öyle olsun. Hunter gitmezse ikisini de öldürecekti. Hunter uyuyana kadar bekleyecekti. Yatay. Hunter yoldan çekilince Eve'i bodrumuna götürmek çok daha kolay olacaktı.

Bu fikri daha çok sevdi. Polis cinayetlerini sona saklamak daha iyiydi. Halk hak ettiklerini bulduklarını düşünecekti. Dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi, cipini vitese taktı ve uzaklaştı. Daha sonra geri dönecekti.

22 Şubat Pazartesi, saat 10:00.

Harvey Farmer arabasını Webster'ın evinin bir blok arkasında durdurdu. Dedektifler , bu yüzden o ve Dell de ayrılmıştı. Dell, Phelps'i takip ediyordu. Harvey bunun her zaman iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Çocuk çok sinirliydi. Hayatta kalan oğlunun Phelps'i öldürmeyecek kadar akıllandığını umuyordu. Phelps onları mahvedecek bilgiye sahip olmadan önce.

Harvey, Phelps'in önce mahvolmasını sonra da ölmesini istedi. Benim gözetimimde şehit polis yok. Webster'ı karakoldan suç mahalline kadar takip etti ve şimdi de burada,
Olay yerinde anahtarlarını arayan ama bulamayan kadının evine. Kadının nasıl uyduğunu merak etti. Bugün onu Webster'la ikinci kez görüyordu.

Webster'ın herhangi bir kadınla birlikte olduğunu fark etmemişti ve onu uzun zamandır izliyordu. Cumartesi günleri çiş-çocuk basketbolu koçluğu yapıyordu. Pazarları polis kuzeniyle yemek yiyordu. Pazartesi günleri Sal's'a gider, Salı günleri de şehir merkezindeki AA toplantısına katılırdı.

Webster'ın bir kadına sahip olması Harvey'nin dişlerini sıkmasına neden olmuştu. Oğlu bir aile kurmayı planlamıştı ama VJ bu şansı asla elde edemeyecekti. Webster ve Phelps bir oğullarının hayatını çalmışlardı. Dell'i bir depresyona sokmuşlardı ki çocuk yarı deli olmuştu.

Ben de öyle. Bir yıldır doğru dürüst uyumamıştı. Ama buna değecekti. Webster hata yapmamıştı ama . Daha önce de yapmıştı. Bu an meselesiydi.

Siyah bir SUV yanından geçerken yüzünü sakladı. Hazır olana kadar fark edilmek istemiyordu.

22 Şubat Pazartesi, saat 10:00.

Noah, tanıdığı kadınlardan bahsederken onu dinlemişti. Gwenivere ve Desiree ve şimdi kurbanları ve Eve'i daha iyi anlıyordu. O ve Eve o kadar da farklı değillerdi. Ama o bunu duymaya hazır değildi. Henüz.

"Teşekkür ederim. Kurbanların sanal dünyaya olan ilgisini bir bağımlılıkla karşılaştırmak, bunu daha iyi anlayabileceğim terimlerle ifade ediyor," dedi ve biraz iç çekti.

"Sahip olduklarımızla ihtiyaçlarımızı karşılayamadığımızda, bazılarımız bizi arzuladığımız şeyden alıkoyan şeyi değiştirmeye çalışmak yerine kaçış yolu . Değişim zordur."

"Ve bağımlılık kaçışın bir aracı ya da belki de sonucudur," dedi. "Doğru. İnsanlar

Gölgeler Diyarı'na çekiliyorlar çünkü orada buldukları şey ihtiyaçlarını karşılar. Heyecan. Dikkat. Sevgi. Başa çıkamadıkları gerçek dünyadan kaçış." Omuz silkti. "İnsanların içki içmesi ya da uyuşturucu kullanmasıyla aynı sebepler."

duymak istediği daha o kadar çok şey vardı ki. Ama geç olmuştu ve eldivenlerini giyiyordu. "Anahtarların olmadan içeri nasıl gireceksin?"

"Arkadaşım Callie'de bir set var. için mesaj attım. Sadece birkaç dakikaya gelir, istersen sen de gidebilirsin. Bana bir şey olmaz."

Noah sabırsızlığını bastırdı. "Eve, Samantha Altman çalışma odanda olmasa bile, iki ölü kadınla bağlantın var. Nereden biliyorsun? hedef değil misin?"

"Sanırım öyle değil," dedi ama öyle olduğuna inanmadığı belliydi. "Bu seni gerektiği kadar endişelendirmiyor gibi görünüyor."

Parmaklarını dizine vurdu. "Şey, düşünüyordum da." "Neden şaşırmadım?" diye sordu adam ve kadın alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Sadece dinle. Üç kurbanla da Shadowland'de tanıştığını varsayalım. Onlarla sohbet etti. Bazen insanlar bir rol oynadıklarını unuturlar. Kendilerini kaptırırlar ve yine kendileri olurlar. Christy Façades'e geldiğinde öyle yapmıştı. Muhtemelen onunla da yapmıştır. Nerede yaşadıklarını, evlerinin etrafında insanların takıldığı yerleri bulur. Çocukların internette hedef alındığını duymuşsunuzdur. ama yetişkinler kendilerinin de savunmasız olduğunu unutuyor."

"Tamam. Nerede yaşadıklarını öğrenir ya da onları bir buluşma yerine çeker."

"Aynen öyle. 'Sen gün batımını seviyorsun, ben de gün batımını seviyorum. Karlı bir günde uzun yürüyüşleri seviyorsun, ben de. Çok fazla ortak noktamız var, hadi IRL'de buluşalım."

"IRL?"

"Gerçek hayatta. Yani buluşuyorlar ve kadınlar ya onu eve götürüyor ya da o onları takip ediyor. Yerel olabilir ya da ülkenin dört bir yanındaki kadınlara vuruyor olabilir."

"Bu beni daha iyi hissettirdi," dedi Noah alaycı bir şekilde ve kadının kara gözleri parladı.

"Seni daha iyi hissettirmeye çalışmıyorum. Ellerime başka bir kadının kanının bulaşmasını engellemeye çalışıyorum."

"Yani alışmanızın bu işin içinde olduğuna inanıyorsunuz."

"ünkü Christy bu yüzden Gölgeler 'ndeydi. Martha ben çalışmaya başlamadan önce ve Samantha benim çalışmama hiç katılmadı. Mesele şu ki, muhtemelen onlarla temas kuruyor. İnternette tanıştığım kimseyle buluşmayı planlamıyorum, yani güvendeyim. O yüzden endişelenme. Sen de endişelen. Çok."

"Sen de yle, Gardiyan Greer," dedi yumuşak bir sesle ve kızın yanakları tatlı bir şekilde kızardı.

Dokunmak istedi ama kızın kendisini çekeceğini biliyordu. Dün gece onun iyiliği için çekip gitmeye hazırdı. şimdi... bu görmezden gelinemeyecek kadar cesur bir işaretti.

Bir yol ayırmındaydılar, o ve Eve. Kadın yalnız yürümek istiyordu. O istemiyordu. Ama bu gece zorlamayacaktı. Ne de olsa hayır demişti.

"Touché." Arabadan indi. "Eve bıraktığın için teşekkürler. Gidebilirsin. Ben iyi olacağım."

"Aptal olma-" Kendini tuttu. "İnatçı," diye dzelitti, sonra üçüncü kattaki ışıklı pencereden bir gölge geçince kaşlarını çattı. "Oda arkadaşın var mı?"

Endişeyle pencereye baktı. "Hayır. kapıyı ."

"O zaman gel, ama aşağıda kal." Merdivenleri koşarak çıktı, kapı kolunu denedi, eli silahındaydı, kapı açılınca geri adım attı. zerinde solmuş bir kot pantolon ve boynunda bir havludan başka bir şey olmayan bir adam duruyordu. elik grisi Gözleri Noah'nın silahına kaydı, sonra tekrar yukarı baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sakince ama yumrukları havlusunun uçlarını sıkıyordu.

Müsait değilim, demişti. Noah nedenini şimdi anlıyordu. İnsanlar Jack'e yakışıklı diyordu. Jack'in bu adamdan aşağı kalır yanı yok, diye düşündü acı acı. "Kimsin sen?"

"İçeri nasıl girdin?"

Adamın mükemmel çenesi sıkıştı. "Ben burada yaşayan kadının bir arkadaşıyım."

Eminim öylesindir. "İkimize de bir iyilik yap ve " Noah gözlerini adamdan ayırmadan bir adım daha geri çekildi. "Eve," diye yüksek sesle. "Yukarı gel lütfen."

Merdivenleri hızlı bir koşuyla çıktı, sonra sahanlığa ulaştığında durakladı. "Aman Tanrım. David?" Noah'nın yanından uçarak geçti, kollarını Bay Mükemmel'e doladı, o da onu döndürdü. Onu ayağa kaldırdığında sanki Noah orada değilmiş gibiydi.

"Dur sana bir bakayım," dedi David ve çenesini yukarı kaldırdı. "Vay canına. İyi görünüyorsun evlat. Gerçekten çok iyi. Zar zor görebiliyorsun..." Kızın sesi kesilince gülümsemesi soldu. "Özür dilerim."

" değil. Çok iyi bir estetik cerrahım vardı." Gülümsemesi geri döndü. "Neden buradasın?"

"Peki içeri nasıl girdin?" Noah dikkatle tekrarladı.

Eve kaşlarını çatarak David'e baktı. "Evet. İçeri nasıl girdin?"

David kaşlarını çattı. "Kapını açık bırakmışsın. Yine."

Başını salladı, yüzü solmuştu. "Hayır, yapmadım. Artık bunu yapmıyorum. Asla."

"Buraya geldiğimde açtı. Daha dikkatli olmalısın, Evie." Noah sessizce,

"Aceleyle gittin," dedi.

"Ama ben her zaman kapımı kilitlerim. Aman Tanrım. Bilgisayarım-"

"Hâlâ burada," dedi David sakince ve Eve rahatlatarak derin bir nefes aldı. "Peki sen burada ne yapıyorsun?" Noah sordu.

David kaşlarını kaldırdı. "Çatısını onarıyorum. Sen de kimsin?"

"Bu Dedektif Webster," dedi, hâlâ endişeliydi. "Dedektif, bu benim Chicago'dan eski arkadaşım David Hunter."

Noah de onun elini sıktı. "Chicago'dan buraya onun çatısını onarmaya mı geldin?" diye sordu, sesinin bu kadar... sinirli çıkmasından rahatsız olmuştu.

"Bana bir mesaj bırakarak kendi başına nasıl yapabileceğini sordu. Birkaç gün iznim vardı ve çatıya tırmanmasını istemedim. Bak, donuyorum. Neden içeri gelmiyorsun?"

" yok. Geri dönmem gerek. Eve ile bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?" Kapı kapanana kadar bekledi. "Ev tamirati için sık sık gelir mi?"

"Daha önce hiç ziyaret etmedi." Eve düşünceli bir şekilde kapısına baktı. "Sanırım daha fazlası var, ama şimdilik sabit bir çatı alacağım. Uzun bir gün oldu. Evine git. Ben burada iyiyim."

Bunu görebiliyordu. "Benim hücrem sende. Ve eğer Gölgele Diyarı'na geri dönersen _."

"Greer dün gece Christy'nin Gwenivere'yle konuşan avatara yaklaşmayacak ve ben de sizi hemen arayacağım. Avatarlarla da buluşmayacağım. Ben hallederim. Ben iyiyim."

". " Kadın adını seslendiğinde adam yolun yarısına gelmişti. Küpeştenin üzerinden baktı, kara gözleri artık sıkıntılıydı.

"David'le birlikte değilim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ama sana yalan söylediğimi düşünmeni istemedim."

Sertçe başını salladı. "İrtibatta olacağım. Kapını kilitle."

22 Şubat Pazartesi, saat 10:20.

Geri döndüğünde David sabit hattındaydı. "Onu eve bir polis getirdi." Ona sert bir bakış attı. "Ben Ethan."

Yüzünü buruşturdu. "Ooh. Onu geri aramayı unuttum."

"Evet. Sen yaptın." Telefonu ona uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

"Ne kadar biliyor musun?" Ethan'ın sözleri fısıltı gürledi. Bu da Dana'ya hâlâ söylemediği anlamına geliyordu. En azından bu vardı.

"Özür dilerim. Ethan, polisle işim yeni bitti ve bütün gün yemek yemedim. Seni biraz sonra arayabilir miyim? Zaten bilgisayar korsanlığı konusunda tavsiyeye ihtiyacım olacak."

Ethan'ın iç çekişi yorgundu. "Cep telefonumu ara, ev telefonunu değil. Bütün çocuklar yatakta."

Telefonu kapattığında David gömleğinin düğmelerini ilikliyordu, gözleri kısılmıştı. "Sen bana neler olduğunu anlatırken ben de sana yemek hazırlayayım."

David'in mutfaktaki görüntüsü anılarını canlandırdı. "Eskiden benim için yemek yapardın."

Sustu, sonra buzdolabını aramaya devam etti. "Dana'nın otobüs terminalinden eve gelmesini beklerken," dedi sessizce.

Eve'in koruyucusu gecenin bir yarısı otobüs terminalinden dehşete düşmüş pek çok kadını almış, onları kaçmaya zorlayan tacizci kocaların öfkesini göze almıştı. David her zaman Dana için endişelenmişti ama bu onu Dana'nın çabalarını desteklemekten alıkoymamıştı. Barınaklarında yapılması gereken her şeyle David ilgileniyordu.

Dana'ya aşık olmuştu. Muhtemelen hala da öyleydi. Eve'in bildiği kadarıyla tek kelime etmemişti. Sonra Ethan ortaya çıkmış ve Dana bir kaya gibi düşmüştü. Dana'nın ailesinin büyümesini izlemek David için zor olmalıydı.

Biberleri ve soğanları kesme tahtasının üzerine koydu. "Bıçakların nerede?"

"Kilitli kutunun üst rafında. Anahtar kutunun altına bantlanmış."

Omzunun üzerinden baktı, endişeliydi. "Hâlâ rüya mı görüyorsun?"

Omuz silkti, bu konuda konuşmak istemiyordu. "Şimdi ve sonra. Ethan'ı arayacağını nereden biliyordun?"

"Çok . Telefonunu tekrar aradım ve Ethan' başka kim cevap verebilirdi ki? Bir polis arabasında oturuyordun ve bir kadın ölmüştü."

"Onu aramalıyım."

"Evet, . Ama sanırım biraz meşguldün."

Eve, David'in sebzeleri bir şeften daha hızlı doğramasını izledi. "Neden buradasın? Gerçekten mi?"

"Dana çatıya tırmanırdı. Senin de aynısını yapmanı ve aptal boynunu kırmanı istemedim. Bu arada saksılarınızdaki tüm suyu boşalttım. Taşıyorlardı."

"Teşekkürler. Tencerelerimi boşalttığın ve her şeyi bırakıp gelip bana yardım ettiğin için. Ama bir telefon yeterli olurdu. Muhtemelen çatıya çıkmazdım."

"Birkaç gün iznim vardı. Biraz uzaklaşayım dedim. Yarın yamaya başlayacağım."

Gözleri buzdolabının üzerindeki, Perşembe gününün etrafında büyük bir daire olan takvime takıldı. "Dana'nın bebek partisi Perşembe akşamı," dedi sessizce. "Annenin evinde."

Geniş omuzları çöktü ve kadın onun haklı olduğunu anladı. Dana'nın ailesi ve David'in ailesi yakındı. Büyük tatiller ve özel günler birlikte geçirilirdi. Eve'in bildiği kadarıyla Dana'nın, David'in tüm bu süre boyunca nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bu yıllar. Bu onun için işkence olmalı.

"Peki," dedi hızlıca, "Shadowland adlı oyun hakkında ne biliyorsun?"

Sebzeleri bir tavanın içine kaydırđı. "Bazen kimsenin adını bilmediği bir yere gitmek istersin," dedi ve gözlerine ulaşmayan bir sırtışıla ona döndü.

Gerçekten şok olmuştu. "Oynuyor musun?"

"Burada ve orada, itfaiyedeki çağrılar arasında. Zaman geçiyor." "Peki o zaman David, canım, senin için bir hikayem var."

Sekizinci Bölüm_

22 Şubat Pazartesi, saat 10:45.

Noah döndüğünde Micki ve Jack Abbott'un ofisindeydi. Jack ve Micki vaka notlarını gözden geçirirken Abbott bilgisayar ekranına dalmıştı. "Abbott'un nesi var?"

"Oyunu oynuyor," dedi Jack. "Shadowland onu içine çekti."

Abbott, "Ben içine çekilmedim," diye karşılık verdi. "Dokuzuncu Çember'i araştırıyorum."

Abbott'un ekranına bir erkek avatarı karıştı. "Bu sen misin?" Noah sordu

"Öyle. Asla Eve'in Greer'i gibi bir güzelin ilgisini çekemeyeceğim, gerçi bu muhtemelen en iyisi. Karım bundan pek hoşlanmazdı."

"Avatarı nereden buldun?" Noah sordu. "Oyunda

Pandora'nın web sitesinden aldım." Noah gözlerini

kırıştırdı. "Sen mi? Senin hiçbir şeyden haberin yok

sanıyordum."

"Eve'in öyle düşünmesini istedim. Ama bize söylediği her şey doğrudu. Katilimizin çok fazla teknik bilgiye sahip olmasına gerek yok. Yine de burası harika bir yer."

Başını sallayan Noah masaya geri döndü. "Bu çok tuhaf," diye mırıldandı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Micki. "Sanırım bunca yıldır aptalı oynuyordu, bana bir şeyler açıklatıyordu. Artık numarası bende var."

"Ben de iyi duyabiliyorum," diye seslendi Abbott ve Micki gözlerini

devirdi. "Ne biliyoruz ki?" Noah sordu.

"Yılanı bulduk," dedi Jack yüzünü buruşturarak. "Ondan geriye ne kaldıysa."

"Çıngıraklı ağaç," dedi Micki. "Dışarıda, karların içinde. Kafası vurulmuştu."

Noah, "Ağaç çıngıraklısının neslinin tükenmekte olduğunu sanıyordum," dedi.

"Tehdit altında," dedi Micki. "Yılın bu zamanında nadiren bulunur. Vahşi doğada kış uykusuna yatarlar. Bunun muhtemelen bir örnek olduğunu düşünüyorum. Biz Hayvanat bahçelerini ve üniversiteleri arıyorum. Şimdiye kadar kimse kayıp bir hayvan bulamadı ama umarım izini sürebiliriz."

"Ama neden?" Noah bastırdı. "Yılan ısırığı dışında her şey aynıydı."

"Deli olduğu için mi?" Jack sordu.

"Kafayı yemiş ve adli tiptan anlıyor," dedi Micki. "Şimdiye kadar ne parmak izi, ne kıl, hiçbir şey yok."

Telefon çaldı ve Abbott üçü de sessizliğe gömüldü. "Olivia," dedi ve dinlerken içini çekti. "Siren Şarkısı'nı aldılar çalışan listesi," dedi kapattığında. "Cassandra Lee haberi duyduğunda işbirliği yaptı."

Noah iç çekti. "Christy ve Samantha listede yoktu, değil mi?"

"Hayır. Web, Eve'in çalışmasına katılanların listesini al ve Samantha Altman'ın nasıl bağlantı kurduğunu bul. Micki, Martha'nın sabit diskinde bir şey var mı?"

"Henüz değil," diye itiraf etti. "Kim sildiyse iyi yapmış. Sanki hiç kullanmamış gibi."

Noah hareketsiz kaldı. "Mick, Martha'nın dağınık dairesinin fotoğrafları sende mi?"

"Benim dosyamda." Micki fotoğrafları masanın üzerine yaydı.

"Kahretsin. Daha önce masasında iki monitör vardı," dedi Noah, fotoğraflardan birine dokunarak. "Biz sadece bir tane bulduk. Ve resimdeki bilgisayar son model. Biz ucuz bir tane aldık. Bir danışmanın neden bu kadar ucuz bir bilgisayar olduğunu merak ettim."

Micki kaşlarını çattı. "Sahte bir bilgisayarın sabit diskini arayarak zaman kaybettim."

Jack düşünceli bir ifadeyle, "Bu adam çok iyi," dedi. "Çok zeki."

Micki, "Martha'nın bilgisayarını aldı çünkü sabit diskinde ve internet önbelleğinde Shadowland'e dair kanıtlar bulacağımızı biliyordu," dedi. "Hareketlerini ve hatta belki de Dünya'da kimlerle konuştuğunu takip edebilecektik."

Abbott suratsız görünüyordu. "O halde bu önemli. Martha ve Christy'nin oyun dosyalarına erişmemiz gerekiyor. Birisi avatarlarını değiştirmiş. Kim olduğunu bulursak, adamımızı da buluruz."

"Hacklemek mi istersiniz yoksa ön kapıdan mı içeri alınmak istersiniz?" diye sordu.

"Ön kapı," dedi Abbott. "Jack, külot sapığı Taylor Kobrecki'yi aramaya başla. Şu anda elimizdeki şüpheliye en yakın kişi o."

Noah, Eve'in deneklerinin bir listesini al ve herkes sabah 8:00'de burada buluşsun."

22 Şubat Pazartesi, 11:15.

Eve, Noah Webster ayrıldıktan kısa bir süre sonra Eve'in anahtarlarıyla gelen Callie'ye, "Eve gidebilirsin, biliyorsun," dedi. "David köşedeki dükkândan döndü."

"Evet, öyle." Callie, David'in tel çırpıcıyla krema sosunu çırpmasını izliyordu.

"Yemeği bitirdiğinde onu terletecek bir şeyler umuyorum."

Eve iç çekti. Her yerde kadınlar David'e karşı aynı tepkiyi verirdi. Farklı koşullar altında tanışmış olsalardı o da tanışabilirdi. Bunun yerine David

Dünyası çok karanlık ve korkutucu bir yerken güvenmeyi öğrendiği bir adamdı.

"Onu rahat bırakın. Yemeğimi istiyorum."

"Peki. Peki neden size iki tane tek kullanımlık cep telefonu getirdi?"

"Sosu için krema almaya gidiyordu zaten. Benimki kesilmişti."

"Ukalalık etme. Sana bir avukat tuttum. En azından bana bir ipucu verebilirsin."

"Matt'i gönderdiğin için minnettarım, harika bir iş çıkardı ama seni kötü bir duruma sokmak istemiyorum. Ne kadar az bilersen senin için o kadar iyi olur. Sadece eve git. Lütfen?"

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun ve eve gitmiyorum. En azından yardım etmeme izin ver."

"Buna sen sebep olmadın Cal. Bu işe karışmamalısın."

"Buna sen de sebep olmadın. Bu kadınları senin oyununu oynamaya zorlamadın."

Eve, yerel gazetede denek ilanını görmeden önce rol yapma oyunlarını hiç duymamış olan Christy Lewis'i düşündü. "Evet, Cal, duydum sayılır."

"Yüce Tanrım. Karşılaştığın her insanın yükünü omuzlamayı sana kim öğretti?"

David mutfaktan kuru bir sesle, "Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Buna karşı koyamazsın Callie. Bu onun içine en iyilerden biri tarafından yerleştirilmiş."

Eve duygulanarak, "Teşekkür ," dedi ve o gülümsedi ama gözleri sıkıntılıydı.

"Callie haklı, Evie. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Bırak polis işini yapsın."

"Öyleyim. Çoğunlukla." Dizüstü bilgisayarının ekranını Dokuzuncu Daire'ye çevirdi. "Orada olabilir, bir sonraki kurbanını avlıyor olabilir. Öylece duramam. Bir şeyler yapmalıyım."

David çaresizce başını salladı. "Tanrım, burası Dana'yankısı gibi." "Teşekkür ederim," dedi tekrar ve kaşlarını çatı.

"Bu bir iltifat değildi," dedi. "Peki yapmaman gereken ne ?"

"ShadowCo çalışanlarının bloglarını okumak. Çalışanların bloglarından çok şey öğrenebilirsiniz."

"ShadowCo'nun öfkeli çalışanlarından ne öğrenmek istiyorsunuz?" Callie sordu.

"Şirkette bir bağlantı istiyorum. Böylece içeri sızabilirim."

Callie başıyla onayladı. "Ben de senden bunu yapmanı bekliyordum. İzleyebilir miyim?"

Eve güldü. "Elbette. Eğer şanslıysam, kendisini köle gibi çalıştıran patronu hakkında atıp tutan pazarlamacı hâlâ ofiste olacak."

"Gecenin bu saatinde mi?" David sordu.

Callie, "Hukuk büroları gibi bir şeyse," dedi, "insanlar gece yarısına kadar çalışacak."

"Ayrıca, onlar Seattle'da," diye ekledi Eve. "Bu blog bir pazarlama şirketinden ShadowCo'nun CEO'suna verilen milyonlarca dolarlık ikramiye hakkında yaptığı atıp tutmanın sonuna unvanını ve telefon numarasını ekleyen dahi."

Callie, "İnsanlar neden patronları hakkında blog yazacak kadar aptallar anlamıyorum," dedi. "Yayınlandıktan sonra dünyadaki herkes görebilir. Aptallar."

"Bu salağın adı Clayton Johnson." Eve tek kullanımlık cep telefonunu kullanarak aradı.

Telefon altı kez çaldı. "Johnson," dedi, kırılmış ve sinirli bir şekilde. Mükemmel.

"Bay Johnson," dedi Eve, "benim adım Gillian Townsend. Attenborough IT Hizmetleri'nden geliyorum. Şirketinizin ağ sistemlerini desteklemek üzere anlaştık."

"Yani?" Johnson sabırsızlıkla sordu. "Zamanım yok-"

Eve telefonu kapatamadan araya girdi. "Sunucu bakımı yapıyoruz ve hala oturum açmış olduğunuzu görebiliyorum. Birkaç dakika içinde sunucunuzu kapatacağız."

"Hayır," dedi öfkeyle. "Bitirmem gereken bir rapor var ve-"

"Her şey yolunda efendim. Sunucunuzu kapatıyoruz ve hemen yedeklemeyi başlatıyoruz. Hesabınızı kendi tarafımdan doğrulayabilirim, böylece hiç boş vaktimiz yok."

"Oh." Sesi yumuşamış gibiydi. "Peki, ."

"Kullanıcı adınız ve şifreniz nedir, lütfen?" Başını kaldırdığında Callie'nin iki kafası birden büyümüş gibi ona baktığını gördü. David sadece boyun eğmiş görünüyordu.

Johnson, "JohnsonCL ve sonicsrule, hepsi tek kelime," dedi.

Eve gülümsedi. "Teşekkür . Hizmetinizde bir kesinti bile görmeyeceksiniz. Sabah ilk iş olarak şifrenizi değiştirmeyi unutmayın, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler."

"Benim için zevkti. İyi akşamlar." Eve kapattı. "İşte böyle yapılır." Callie afallamış görünüyordu. "O adama yalan söyledin."

"Evet, verdim. Ve tamamen yabancı birine şifresini ve kullanıcı adını verdi."

"O adama yalan söyledin," diye tekrarladı Callie. "David'in sana aldığı cep telefonuyla."

"Sence neden izi sürülemeyen bir telefon istedi?" David sordu. "Ama Evie, o Johnson denen adam sadece masum bir görgü tanığıydı. Onu kovdurabilirsin."

"Bu yüzden ona şifresini değiştirmesini söyledim. Eğer değiştirirse, güvenlik konusunda bilinçliymiş gibi görünecek. Merak etmeyin. Bu iş bittiğinde Ethan'a söyleyeceğim ve o da ShadowCo'ya bir satış görüşmesi yapıp ağ güvenliklerindeki büyük açıkları gösterebilir."

David gözlerini kırptırdı. "Ethan yaşamak için bunu mu yapıyor?"

"Bazen. Chicago'da yaşarken yarı zamanlı olarak onun için çalışırdım. Danışmanlık ayağını kapıdan içeri sokmak için iyi bir yol. Bir şirketin en büyük güvenlik açığı genellikle çalışanlarıdır. Ethan onlara güvenlik açığını gösterir ve yama teklif ediyor."

"Bu..." David başını salladı. "Bu sahtekârlık."

"Eğer sunucularını kişisel çıkarları için kullansaydı öyle olurdu. Ama kullanmıyor. O bir beyaz şapkalı."

Callie'nin dudakları seğirdi. "Beyaz bir şapka mı?"

Eve başını salladı. "Onlara böyle deniyor, yemin ederim. Kötü niyetle hackleyen siyah şapkalıların aksine. Eğer bir işletme Ethan'a onun hizmetlerini istemediğini söylerse, o da onlara deliğin nerede olduğunu söyler. Büyük olasılıkla bir lise öğrencisi çoktan bulmuştur."

"Bu şirketler hacklediğin için kızmıyor mu?" Callie sordu.

"Genellikle büyük peynir farkına varmadan önce deliğin onarılmasını isterler. Sonunda herkes kazanır. Bankanızın sunucusunda bir güvenlik açığı olsaydı hoşunuza gider miydi?"

", " diye açıkladı David, sonra yüz hatları huzursuzca değişti. "Yaparlar mı?"

"Ethan ve Dana'nın tüm için evin peşinatını ödedikleri zamanı hatırlıyor musun? O peşinat senin bankandan alınan bir avanstı dostum.

Bir bilgisayar korsanı sistemlerine çoktan girmiş. Keşke önce Ethan girseydi dediler."

"Hâlâ sahtekârlık," diye homurdandı, ama . Ona bir tabak makarna ve krema sosu getirdikten sonra sandalyesinin koluna tünedi. "Yani var mısın?"

"Henüz değil. Johnson küçük bir balıktı. Bir pazarlama elemanı olarak erişim hakları çok kısıtlı. Müşteri dosyalarına girebilmek için yetkilerimi yükseltmem gerekiyor. Bu zaman alacak."

"Neden daha iyi erişimi olan biriyle başlamadınız?" David sordu.

"Bilgi işlem elemanı gibi mi? Çünkü muhtemelen beni polise ihbar ederlerdi."

"Başka birini arayacak mısın?" Callie büyülenmiş bir halde sordu.

"Bu gece olmaz. Başka, daha iyi bir delik bulana kadar maceralara atılacağım."

"İngilizce," diye mırıldandı David.

"Exploitler, bilgisayar korsanlarının güvenlik açıklarını bulmak için kullandıkları kodlar, komut dosyalarıdır. Bilgisayar korsanları ağ güvenliğini büyük bir Rubik Küpü olarak görürler. İhlal edilmek için vardır. çözülmesi gereken bir bulmaca."

Callie, "Dağcıların Everest' tırmanması gibi, çünkü orada," dedi.

"Kesinlikle. Temelde gevşek bir tuğla bulana kadar ağ güvenliğinin duvarlarına vuran kod oluştururlar. Gevşek tuğlayı kırın ve içerdesin."

"Bu oyunun bir parçası," dedi David. "Hackerlar delikler açıyor, işletmeler de yama yapıyor."

Eve ona gülümsedi. "Çatılar gibi. Bazı bilgisayar korsanları, kredi kartı bilgilerini istemek gibi haince nedenlerle gevşek tuğlalar ararlar. Ama bazıları bunu sadece çünkü orada. Kodlarını paylaşıyorlar çünkü bu onlara statü kazandırıyor. Umarım bu senaryolardan biri bir ShadowCo deliği bulur. O zaman ben de

Martha ve Christy'nin dosyalarına girip hareketlerini, kimlerle konuştuklarını ve daha da önemlisi avatarlarının nasıl değiştirildiğini kontrol edin."

"Sonra da bunu Dedektif Webster'a teslim edeceksin," dedi David.

"Söz veriyorum. Polislerin ShadowCo dosyaları için arama emri çıkartması günler sürer. Bir gün içinde onlara ulaşabilirim. Sonra katili durdururlar ve benim de daha fazla ölüm vicdanımı sızlatıyor." Senaryoyu çalıştırdı, Dokuzuncu Çember'e geri ve makarnasına yumuldu. "Ve sakın bana kafamın içinde olmadıklarını söyleme. Çünkü öyle."

Ya dinlemeyeceğini bildiklerinden ya da haklı olduğunu bildiklerinden ikisi de onu düzeltmedi. Eve Callie'nin kolunu okşadı. "Evine git. David burada ve ben iyi olacağım."

"Onu bırakmayacak mısınız?" Callie sordu. "Çünkü o psikopatın peşine düşmesinden endişelenmese bile ben endişeleniyorum."

"Kanepede uyuyacağım. İtfaiyedeki o köhne kanepede uyuyabiliyorsam, her yerde uyuyabilirim. , Callie. Geç oldu. Sana bir tabak hazırlayayım ve arabana kadar eşlik edeyim."

Gitmişlerdi ve ortalık sessizdi. Damlayan su hariç. Dokuzuncu Çember grubunun sesini açtı. Kötünün iyisiydi ama zar zor.

Barda bir kez daha yakışıklı avatarı aradı, sonra kırmızı bölgeler listesine döndü. Hâlâ beş kişi vardı ve bunların üçü kadındı. Rachel Ward, Natalie Clooney ve Kathy Kirk. Onları sadece avatarlarından tanıyordu: Rachel'ın kabare dansçısı, Natalie'nin poker kraliçesi ve Kathy'nin emlak kralı.

Gerçek hayatta kim olduklarını Eve henüz bilmiyordu. Bu değişmek üzereydi. Ama önce hâlâ orada olduklarından emin olmak istedi. Kathy'nin avatarını bar taburesinde bir arazi anlaşması için pazarlık yaparken gördü. Natalie'ninki kumarhanede takılıyordu, Rachel'inki de dans ettiği gecelerde. Ama pazartesi günleri Rachel herkesle birlikte Ninth Circle'da takılıyordu.

Eve, Rachel'i ararken kapının sertçe irkildi. Dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve David'i içeri almak için ayağa kalktı. "Hatırlat da sana bir anahtar yapayım."

Karşılama paspasının üzerindeki adam aklına gelmeden önce kelimeler ağzından çıkmıştı.

Noah Webster'ın yüzü şapkasının tarafından gölgelenmişti ama gözlerindeki alaycı mizahı görebiliyordu. "Gururum okşandı," dedi. "Ama bunun için biraz erken, sence de öyle değil mi?"

Omurgasından aşağıya doğru rahatsız edici bir heyecan aktı. "Ben... Ben senin arkadaşım olduğumu sanıyordum."

"Şimdi incindim," dedi hafifçe. "Sana neden burada olduğumu bile söylemedim."

"Ben..." demek istemedim. Telaşla ayaklarına baktı, kendini toparladı ve sonra tekrar başını kaldırıp adamın o rahatsız edici karşılaştı. "İçeri gel."

Webster, kızın sevimli bulduğu bir hareketle şapkasını başından kaydırıldı. "Arkadaşını aşağıda gördüm. Callie'nin arabasının kaputunun altına bakıyordu. Çalışmıyordu."

"Callie daha büyük bir hurda yığını kullanıyor. David sorunu bulacaktır."

Webster'ın kara kaşları hafifçe çatıldı. "Yani arkadaşın arabaları ve çatıları mı tamir ediyor?"

"David her şeyden biraz yapıyor," dedi. "O da bir itfaiyeci. Ve yemek yapıyor."

"Hepsi bu," dedi Webster suratını ekşiterek ve kıkırdamak zorunda kaldı.

"Ona karşı koyabilecek bir kadınla hiç tanışmadım," dedi hafifçe.

"Sen hariç mi?" dedi adam, çok ciddi bir şekilde ve kadının midesinde bir şeyler düğümlendi.

"Ben hariç." David onun güvenini kazanmıştı. Ama bir adama sadece hoş yüzüne bakarak aşık olmak? Bir daha asla. Artık bir erkeğe güvenmeden önce bir şeyler yapmasını istiyordu. Ama Webster'a neredeyse ilk görüşte güvenmişti. Bunu inkâr etmek düpedüz yalan olurdu.

Ve Noah Webster'ın çok hoş bir yüzü vardı. Rahatsız edici bir itiraftı.

"Sizi geri getiren nedir, Dedektif?"

Gözleri onunkileri terk etti ve çok geç de olsa tek kullanımlık çantayı bıraktığını hatırladı.
telefonu bıraktı. Sandalyesine doğru yürüdü ve telefonu . "Takip edilemeyen cep telefonu mu?"

"Kontrollü telefon sahibi olmak suç değil," dedi kayıtsızca ama gerildi. Biraz.

"Hayır, değil. Ama varsayımsal olarak konuşursak, bir şey öğrenmiş olsaydın bana söyler miydin?"

"İlk aradığım kişi sen . Varsayımsal olarak konuşuyorum."

"Elbette." Dizüstü bilgisayarına baktı. "Christy ile konuşan adamı gördün mü?"

"Henüz değil. Eve geldiğimden beri kontrol edip duruyorum." Onun ekrana çok yakından bakmasını istemiyordu. "Oturun, Dedektif. Ben
"Kahveni iç."

Ama yine çok geçti. "Bu kim Eve?" Ekranının sol üst köşesindeki, aktif avatarını gösteren paneli işaret etti. "Greer gece izin mi aldı?"

Greer'e gerçekten de bu gece izin vermiş ve uzun zamandır kullanmadığı bir avatarı diriltmişti. "Ona uygun kıyafetler almam gerekiyordu. Üşümesini istemedim."

Sandalyesine oturdu ve bilgisayarını kucağına çekti. "Ben de yeni bir avatar yarattığımı sanıyordum, böylece bu dansçıya

bana verdiğın sözü tutmuyorsun."

Eve kanepeye oturdu. "Ben o kadar zeki değılim."

Gölümsemedi. "Uh-huh. Peki Eve'in bu yeni yüzü kim?"

Eve bilgisayarını aldı ve bir kenara koydu. "Ne oldu? Neden geri döndün?"

Gözleri kızgınlıkla parlayarak dizüstü bilgisayarına baktı. "Katılımcı listenize ihtiyacım var."

"Matt Nillson gittiğinde soracağınızı tahmin etmiştim. Bir ineğı olurdu, bilirsin."

"Nereden aldığımı söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Zaten yarın sana getirmeyi planlıyordum. Burada bekle. Geri geleceğim."

Noah onun yatak odasına gidişini izledi, dizüstü bilgisayar kolunun altındaydı, sonra telefonunu kontrol etti. Tek aradığı yer 206 alan kodu, ShadowCo ile aynı. O Bunu biliyordu çünkü arama izni talebi için araştırmıştı.

Eve, Shadowland'e girmeyi planlıyordu, eğer henüz yapmadıysa. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Telefonu yerine koydu ve onun bilgisayarını düşündü.

Yeni avatarına bir göz atmıştı. Karanlık, sık ve tehlikeliydi; diğer tasarımlarından farklı bir tarzı vardı ama yüzü rahatsız edici derecede tanıdıktı. Onu ölüme terk eden adamlarla tanışmadan önce çok daha genç bir Eve'e baktığını biliyordu.

Yeni avatarın adı Nemesis'ti. Noah Eve'i artık bunun bir anlamı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Kendi telefonundan internette hızlı bir arama yaptı. Nemesis, ilahi intikam tanrıçası. Eve bazı sanal kıçları tekmelemeyi planlıyordu. Bu onu heyecanlandırmamalıydı ama heyecanlandırıldığını inkâr ederse yalan söylemiş olurdu.

Eve bir elinde bir yığın kâğıtla yeniden ortaya çıktı. "Yazdırmak birkaç dakika sürdü."

Yığını aldı. "Bu çalışmada kaç kişi ?"

"Beş yüz tane, ama hepsini kontrol etmek zorunda değilsin." Bir sayfayı işaret etmek için yaklaştı ama ona dokunmadı. Hunter'a nasıl sarıldığını düşündü ve bir kıskançlık duygusu hissetti. Mantıksız ve utanç vericiydi ama oradaydı.

"Üç grubumuz var," diyordu. "Odaklanmak istediğiniz grup C grubu."

"Gölgeler Diyarı'ndalar."

"Özsaygı egzersizleri yaptıkları yer. Üç alt gruba ayrılıyorlar
-Bu çalışmaya kadar hiç oynamayanlar, ayda birkaç saat oynayanlar ve haftada birkaç saat oynayanlar. Kullanımları ile ilgili günlükler dolduruyorlar, ancak çevrimiçi zamanlarını kontrol edebiliyorum. Ağır kullanıcılar neredeyse her zaman yalan söylüyor, kullanımlarını olduğundan az gösteriyorlar."

"Martha gibi."

"Aslında alışkanlıkları konusunda dürüsttü." İşaret etti. "Bunlar en iyi kullanıcılar."

"Martha ve Christy hâlâ listede," diye belirtti.

"Onları çıkarmam gerektiğini bilmemem gerekiyor," dedi sessizce. "Ve bu berbat bir şey."

Kadının ses tonunda suçluluk duygusu vardı ve Noah elinden geldiğince bunu hafifletmek istedi. "Çalışma odasından ne zaman kaçırılmış olabilirler? Eğer takip etmiyor olsaydın?"

"Birkaç hafta içinde, kişilik değerlendirmeleri için geri gelmeleri gerektiğinde."

"O zaman iyi iş çıkardın." Onun gözlerine baktı. "Bu cinayetleri durduramazdınız. Ama her şeyi yaparak onun bir sonraki kurbanını kurtarabilirdin."

yaptın. Suçluluk duygunuzun katkınızı gölgelemesine izin vermeyin."
Gülümsedi. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

"Teşekkür . Bunun benim hatam olmadığını söylemekten çok daha fazla yardımı oldu."

Trina gözlerini kaçırmadan önce bir süre daha onun gözlerini tuttu, ama o anda kalbini sıkıştıran korunmasız bir yalnızlık gördü. Trina'nın sözleri ona bir ton tuğla gibi çarptı. Bunu hak etmiyorsun
sonsuz dek yalnız. Ve sonunda yalnız kalmak istemediğini itiraf etti. Tekrar birine sahip olmak için her şeyini .

"Bir soru daha. İnsanların gerçek dünyada anlamlı hayatları olmasını istiyorsunuz."

Yukarı bakışı gergin ve kısa süreliydi. "Evet, yani?"

"Peki, tek başına yaşamak zorundaysan gerçek dünyada yaşamanın ne anlamı var?"

Kadın irkildi ve adam haddini aştığını anladı ama umursamadı. Ön kapısına doğru yürüdü ve ona bakmadan kapıyı ardına kadar açtı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Kapıdan içeri girmeden önce birkaç saniye ona baktı. Kapı arkasından sertçe kapandı ve sürgünün tık sesini duydu. İç çekerek merdivenlerden indi ve David Hunter'ı basamaklardan birinde oturmuş, çok üşümüş bir halde buldu.

"Her şey yolunda mı?"

Hunter ayağa kalktı. "İkinizin bu gece olanlar hakkında konuşmanız gerektiğini düşündüm."

Noah gözlerini kıstı. "Sana söylemedi mi?"

"Bir suça tanık oldu ve ifade verdi. Neden? Evie'nin başı belada mı?"

"Hayır, değil." Noah yukarı bakmadan önce bir kat daha indi. Hunter onu izliyordu, yüz ifadesi kasıtlı olarak

mülayim.

"Her şey yolunda mı, Dedektif?" Hunter içtenlikle sordu.

"Hayır." Noah, Hunter'ın mükemmele yakın yüzünü inceledi. "Onu Chicago'dan tanıyordun."

"Evet." Tek kelime kırılmış ve uyarı ile bağlanmıştı.

"Dört yıl önce başına gelenleri, kaçırılma olayını ve kurtardığı çocuğu okudum. Ve ondan iki yıl önce olanları da."

Hunter'ın çenesi gerilmişti. "bir soru var mı, Dedektif?"

Evet, ama ne olduğunu bilseydi lanetlenirdi. "Dairesinde tek kullanımlık bir cep telefonu var," dedi ve Hunter'ın ifadesi yumuşadı.

"Biliyorum. Bu gece aldım. Cep telefonumun şarj aletini Chicago'da unutmuşum ve telefonumun şarjı bitti. Ön ödemeli telefon eve dönene kadar beni idare eder."

Adamın gri gözleri yalan söylerken bir nebze bile titremedi. "Bak, Eve'in Shadowland'ın sistemine gireceğini biliyorum. Girdiğinde, Shadowland'ın Beni aradığından emin misin?"

Hunter'ın dudakları inceldi. "Neden, onu tekrar kelepçeleymek için mi?"

"Ben öyle bir şey yapmadım ve oraya varır varmaz kelepçelerini çözdüm. Beni aramasını istiyorum çünkü tehlikede olduğunu düşünmüyor. Yanılma riskini göze alamam."

Şimdi Hunter'ın gözleri titriyordu ama endişeyle. "Seni aramasını sağlarım."

"Teşekkürler." Noah tereddüt etti. "Gerçekten neden geldin Hunter?"

"Çatısını onarmak için. Evie benim küçük kız kardeşim gibidir. Onun için yapamayacağım şey yoktur."

İçindeki rahatlama duygusu düğümleri çözdü. "Teşekkürler. Görüşmek üzere."

"Dedektif," arkasından seslendi Hunter, "buraya gelirken şapka takmıyor muydunuz?"

Noah başını salladı. "Bunun için yarın geri dönerim diye düşünmüştüm."

Hunter tereddüt etti. "Ona zarar verme," dedi sessizce. "Yeterince şey yaşadı."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Eve, David'in içeri girmesine izin verdi, hâlâ huzursuz hissediyordu. Kızgındı. Noah'ya karşı dürüst ama nazik olmaya çalışmıştı ama o sınırlara saygı göstermiyordu. Sürgüyü kilitledi, kaşları daha da çatıldı. "Bu öğleden sonra kapımı kilitlediğimi biliyorum. Bunu zihnimde canlandırabiliyorum."

"Sarsılmıştın," dedi David. "Hâlâ da öylesin."

"Elbette öyleyim," dedi sinirli bir şekilde. "Çalışmam için işe aldığım iki kadın öldü."

Onun yüzünü kurnazca inceledi. "Ve Noah Webster seni önemsiyor."

Eve iç çekti. "Biliyorum. Keşke yapmasaydı. Ona söylemeye çalıştım."

"Neden böyle aptalca bir şey yapasın ki Evie?" David nazikçe sordu.

"Öyle bir şey olmayacak." Sandalyesine oturdu ve artık soğumuş olan makarnasını eline aldı. "Hangisi? Sen ve Webster mı yoksa sen ve ben, sen ve Webster hakkında konuşurken mi?" Gerçek dünyada tek başına yaşamamanın ne faydası var? "Evet. İkisi de. İkisi de." Omuz silkti. "Pekala. Senaryolarınızdan herhangi biri ShadowCo?"

Dizüstü bilgisayarını açtı. "Henüz değil."

"O zaman kahve yapayım. Sanırım uzun bir gece olacak." Adam mutfağa gitti, sonra elinde iki fincanla döndü ve o sırada kadın adamın kemerinden sarkan telsize benzeyen şeyi fark etti. Bebek pembesi bir telsiz.

" da ne böyle?" diye sordu adam eline dumanı tüten bir kupa tutuşturduğunda.

Kara kaşlarını kaldırdı. "Kahve."

Gözlerini devirdi. "Hayır, o. Bu da ne böyle?" Cihazı işaret etti.

"Ah, bu." Kemerinden çıkarıp ona doğru çevirdi ve bulanık ve karanlık küçük bir ekran gösterdi. "Bebek monitörü. Bu da alıcısı."

Ahizeyi lamba masasının üzerine koydu, sonra eski kanepesine oturdu ve evde bebek yokken yetişkin bir adamın pembe bir bebek telsizine sahip olmasında garip bir şey yokmuş gibi sırt çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. Ve asla da olmayacaktı.

"Neden? Ve nereden aldın?"

"Dana'nın bebek partisi hediyesi olacaktı. Bir haftadır kamyonumda duruyordu."

Eve büyülenmiş bir halde alıcıyı inceledi. "Kamera nerede?"

"İki tane var. Biri ön üstünde, diğeri de bina kapısının dışında, alt katta. Kablosuz, menzili neredeyse dört yüz metre. Kızılötesi gece görüşü."

"Çok havalı. Ne zaman kurdunuz?"

"Biri Callie'yi arabasına kadar geçirdikten sonra, diğeri de az Webster gittikten sonra. Kahve demlenirken alıcıyı çalıştırdım. Bu roket değil. bilim."

"Webster sana ne dedi?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

"Zaten bildiğim şeyi. Senin tehlikede olduğunu düşünmediğini ama onun öyle olduğunu ." Kahvesinden bir yudum aldı, gözleri onunkilerden ayrılmıyordu. "Ve seninle ilgilendiğini."

Eve kısa süreliğine gözlerini kapattı. "David, lütfen." Adam özür dilemedi ve kadın iç çekerek dikkatini tekrar kameraya verdi. "Tehlikede olsaydım ve bir katil peşime düşseydi, bebek pembesi bir kamera onu uyarırdı, değil mi? Sence?" dedi ve kaşlarını çatı.

"Bana biraz kredi ver, Evie. Alt katta görünmeyecek bir yere koydum. Ve eğer kamerayı çıkaracak kadar yaklaşırsa yüz." Dizüstü bilgisayarından alıcıya bir video kablosu bağladı. "Video akışımız ve her iki kameranın da bağlantısı kesildiğinde çılgık atan bir alarmımız var. Bayıldım buna."

"Bebek mi? Şaka yapıyor olmalısın."

"Hepsi üç yüz doların altında. Teknoloji ebeveyn paranoyasıyla buluşuyor," dedi, sonra omuz silkti. "Ve benim paranoyam da. Ben de bunun Dana, eski sesli monitöre karşı kameralara sahip olduğu için biraz huzurlu. Gelip giden onca koruyucu çocuğu var. Çoğu iyi çocuklar ama bir tanesi bile kötü olsa yeter."

Eve'in boğazı sıkıştı. Onu hâlâ seviyor. Ne büyük bir hayat kaybı. İyi bir kalbin. "İnanılmaz derecede düşünceli," dedi kabaca. "Anladığında biraz kullanılmış olacak ama..."

Gülümsemedi. "Ona başka bir tane getireceğim. Yarın senin için bebek pembesi bir kameradan daha az dikkat çekici bir şey kuracağım, ama bu gece için işe yarayacak. Yalnız yaşayan bir kadın dikkatli olmalı. İki ölü kadına bağlı olan ve yalnız yaşayan bir kadın dehşete kapılmalı."

Yalnızlık bir ok gibi saplandı, öyle ki gerisini neredeyse duymadı. "Silahım var."

"O zaman bana ver. Bu gece kapından içeri biri girerse, hazır olmak istiyorum."

Teninde bir ürperti dolaştı. "Sen ciddisin."

"Güvenliğiniz hakkında mı? Ölümcül derecede ciddi. Şimdi soğumadan kahveni iç."

23 Şubat Salı, 12:35.

Noah, Eve'i nasıl bıraktığını ve takip ile taciz arasındaki ince çizgiyi düşünerek sessizce evine girdi. Ona acı, stres, keder, bu kötü şeylerin hiçbirini yaşatmak istemiyordu. Daha dün onu kendinden korumak için her şeyi yapmıştı. Ama o korunmak istemediğini söylemişti. Ona inanmak istedi.

Kırıldığını söylemişti. Buna inanmak istemedi ama anladı. Yatağının kenarına oturdu. Alışkanlık gereği, birçok kez elinde tuttuğu fotoğrafı eline aldı ve Susan'ı ve bebeği kaybettiğinde ne kadar kırılmış hissettiğini hatırladı.

Kederiyle nasıl başa çıktığını düşündü ve bunu Eve'in nasıl başa çıktığıyla karşılaştırdı. Aslında o kadar da farklı değillerdi. İkisi de saklanmış, gerçeklikten kaçmışlardı; Nuh şişeye, Havva sanal dünyaya. İkisi de kendilerini özgür bırakırlar.

Peki ne için? Çalışmak için. Masumları korumak için. Havva'nın Nemesis avatarı. Resmi koydu ve Eve'in kendi dünyasında suçluları nasıl cezalandırdığını merak ederek yatmaya hazırlandı. kırmızı bölge vakalarından bazılarının Shadowland'de tek gecelik ilişkilerden evliliklere kadar uzanan ilişkileri olduğunu söylemişti.

İlk tepkisi, bir erkeğin sahte bir ilişkiden nasıl tatmin olabileceğini merak etmek oldu. Sonra yıllar boyunca yaşadığı ilişkileri düşündü. Samimiydiler ama boştular ve bittiklerinde o da kadın gibi çekip gitmişti, hangi kadın olursa olsun o zamanlar öyleydi. Seksi ve ara sıra bir yemeği paylaşmanın faydasını özlemişti ama bunun dışında hiçbir şey olmamıştı.

İlişkiler göreceli bir şeymiş gibi davranın.

Ve şimdi, sessiz evinde, boş yatağının kenarında otururken, sanal bir ilişkinin cazibesini anlıyordu. İnsan yalnızsa, bazen bir sohbet çarşafı üzerinde hızlıca yuvarlanmaktan daha fazlasını ifade edebilirdi. Acımasızca gülümsedi. En azından o kadar.

Boş yatağında uzandı ama yine uyku gelmedi. Dönüp durdu. Ve sonunda uykuya daldığında, yine rüya gördü, Eve'in bu saatinde ambulanstayken, sağlık görevlileri onu küreklerle ölümden döndürdü.

Gözlerini açtı ve tavana baktı. Bu bir rüya değildi. Bunu internette bir gazete arşivinde okumuştı. Hayatını kurtaran vasisi Dana Dupinsky tarafından fark sonra hastaneye götürülürken yolda iki kez ölmüştü.

Greer the Guardian. İsim yeni bir anlam kazandı. Eve'in gerçek hayattaki koruyucusu şiddet gören kadınları korumuştı ve onunla çalışırken Eve de korumuştı. Şimdi de çalışmasında fantezi olduğunu düşündükleri bir adam tarafından takip edilen denekleri koruyordu.

Noah'nın iç çekişi boş odanın duvarlarında yankılandı. Çok uzun zaman önce ona bir kez koruyucu ve kollayıcı rolü verilmişti. Ailesini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ve şimdi yalnızsın. Yine de bir amacı vardı. Bir rozeti vardı. Bu katili yakalayacak, sonra evrak işlerini halledecek ve bir sonraki cinayete geçecekti.

İç karartıcı bir gelecek. On yıldır ayıktı ama şu anda bir içkiyi kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. , telefonunu aldı, tereddüt etti.

Dün gece Brock'u incittim. Bunu tekrar yapamaz. Yapamazdı.

Elindeki telefon çalınca . Arayan Brock'tu. "Sorun nedir?" Noah sordu.

"Yok bir şey. Bu gece seni Sal'de göremeyince endişelendim."

"Bir dava üzerinde çalışıyorum. Ayrıca, geri dönmeyeceğimi söylemiştim," diye ekledi Noah sinirlenerek.

"Bu sefer gerçekten ciddi olduğundan şüphe ettiysem beni affet," diye karşılık verdi Brock. "Eve bu gece barın arkasında değildi. Sal acil bir işi olduğunu söyledi."

Kurnazlık hiçbir zaman Brock'un güçlü olmamıştı. "Biliyorum. Benimle birlikteydi."

"Bu iyi o zaman," dedi Brock ihtiyatla. "Öyle değil mi?"

Noah'nın öfkesi alevlendi. "Hayır. Kafasında lanet olası bir hedef var. Ve benimle birlikte değildi. Aslında bana ben dahil kimseyle birlikte olmadığını söyledi."

"Ouch. Ringde bir maça daha ihtiyacın var mı?"

Noah bir gece önce verdiği zararı düşündü. "Hayır, ama benimle kahve içmek için buluşabilir misin? Evimden çıkmam gerek." Bu boş ev kabuğundan.

"Elbette," dedi Brock. "Her zamanki yerde

mi?" "Evet. Yarım saat içinde?"

23 Şubat Salı, :00.

Hunter denen adam hâlâ oradaydı. SUV'sinin donmuş koltuğunda kahvesini yudumlarken, bir blok ötedeki Illinois plakalı kırmızı kamyonete baktı. Oturma odasının ışıklarını söndürmüşlerdi. Görünüşe göre David Hunter bu gece kalacaktı. Önemli değil. Nasıl olsa onu yatağında vurmak daha kolay .

Webster gelmiş, sonra tekrar gitmişti. Eve ona ne söylemişti? O ne biliyordu?

Önemli değil, dedi kendi kendine. Gölge Diyarı'nı bilse bile beni bilemez. Yine de zihnindeki saat işliyordu. O

hareket etmesi gerekiyordu.

Ama dikkatlice. Hunter, Eve'in binasının kapısının yanındaki alıılığın arkasına bir şey . Bakalım neymiş?

Binanın yanından yaklaştı, ayakkabılarına kar yüzünü buruşturdu, ıslak ve dondurucuydu. Bir çift ayakkabı daha, mahvoldu. Yukarı çıktı alııların arasında, başı eğik, ceketinin yakalarını yüzüne doğru çekmiş.

Her neyse, pembeydi. Onu aldı, sonra öfkeyle merceğı aşağı çevirdi, önden yaklaştımadığı için minnettardı. Sakin ol. Kamera yüzünü çekmemiştı, sadece başparmağıyla tutuşunu çekmişti. Ve eldiven giyiyordu. Her şey yolunda.

Kamerayı karın içine yerleştirdi ve ayakkabısının tabanının altına koydu. Ne tür bir gözetleme kamerası pembe renkte olur ki?

Elini alt kattaki binanın kapısına dayamıştı ki içeriden bir ses duydu. Ayak sesleri, sessiz mırıltılar. Birileri geliyordu. Hunter ve Eve. Ne olmuş yani? Öldürün onları.

Parmağı tetikte, gölgelerin arasına çekildi ve ortaya çıkmalarını bekledi. Ama ortaya çıkmadılar. Cesaret edebildiğı kadar yaklaştı. Kapının kurşun camlı yan panellerinden yüksek sesle fısıldaşarak tartışıklarını duyabiliyordu ama kimseyi göremiyordu.

"911'i arayın." Hunter'dı. "Yap şunu. Tanrı aşkına." "Tamam, tamam, arıyorum ama oraya gitme. David. Hayır."

"Onun sadece bir köpek olduğunu söylediğini sanıyordum," diye tısladı Hunter. "Geri çekil ve bırak."

"Belki de öyledir. Eğer değilse, incinmeni istemiyorum. Alo? Dışarıda davetsiz bir misafirimiz olabilir." Adresi verdi. "Evet, hatta kalacağım... Hayır, dışarı çıkmayacağız."

Hunter, "Telefonunu ver ve benimkini al," dedi. "Webster'ı ara ve kıcını kaldırıp buraya gelmesini söyle. Ben 911'i bekleyeceğim."

Kendisinin de görülebildiği kurşunlu camın önünde durmadığı sürece onları göremiyordu. Merdivenlere doğru birkaç adım bile , menzile gireceklerdi. Sadece cama ateş et, camı kır, sonra görebilirsin.

Ve mahalleyi uyandırmak mı? Yakalanmak için en iyi yol bu olurdu. Polis yoldaydı. Lanet olsun. Bu gece ikinci kez kaçıyordu. Hunter'dan nefret ederek geldiği yoldan geri döndü. Bunu yaparken ayak izleri vardı.

Ne yazık ki, şimdi Eve her zaman izlenecekti. Korunacaktı. Onu uzaklaştırmak zorundaydı. Cipine bindiğinde iki blok ötedeydi. dikiz aynasında kruvazörü gördü. Direksiyonu kavradı ve şiddetle çevirdi. Ellерinde Eve'in boğazı olmalıydı.

Bir elini ceketinin cebine soktu ve Eve için olan şırıngayı hissetti. Zihni yarışyordu. Her şey hazırды. Hazırды. Bu gece asla uyumayacağım. Sadece bir tane. Bir tane.

Cipi şehre doğru çevirdi. İstedіği şeyi nerede bulacağını biliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

23 Şubat Salı, saat 02:25.

Noah, Eve'in çağrısını Brock'la birlikte nihayet gerçekten tartışmak istediği konu. Eve. Brock'u Trina'ya ve sıcak bir yatağa geri göndermişti ve korku ve beklentinin birleşimiyle buraya geri dönmüştü. Tekrar. Bir gecede üçüncü kez.

Noah kapısının üzerindeki pembe kameraya baktı. Bunun ilginç bir hikâyesi olacaktı. Kapı, 911'e cevap veren memur tarafından açıldı. Eve kollarını dizlerine dolamış, sandalyesinde oturuyordu. Adamın gözlerini yorgun bir teslimiyetle karşıladı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "David beni arattı."

Hunter koltukta oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "öyle."

"Pembe kamerayı kim koydu?" Noah sordu.

Hunter suratsızca, "Ben koydum," dedi.

"Neden buradasınız, Dedektif?" dedi yaşlı memur. "Bu bir cinayet değil."

Noah Eve'e bir bakış fırlattı. "Kişisel bir mesele. Davetsiz bir misafirle ilgili kanıt buldunuz mu?"

"Dışarıda biri vardı," dedi genç polis. "Ayak izleri silinmiş. Diğer kameralardan biri çamurun içine itilmiş. Kapı kapı dolaşalım mı?"

"Olay yeri inceleme ilk ışıktaki çevreyi kontrol edecek. O zaman kapı kapı dolaşabiliriz. Raporunuzun bir kopyasını bana gönderin." Polisler gitti ve Noah kapıyı kapattı. "Ne oldu?"

Noah pembe video alıcısını incelerken Hunter hikâyeyi anlattı.

"Hunter sözlerini şöyle tamamladı: "Kamera sinyal kaybederse sistem bir alarm tetikliyor. Adam onu çamura gömdüğünde alarm beni ." Tereddüt etti. "Eve'in ruhsatlı bir silahı var. Onu bana vermişti. Merdivenlerden inmeye başladım ama o beni takip etti."

"Burası benim dairem," dedi Eve inatla. "Benim sorunum ve benim lanet olası silahım."

Hunter başını salladı. "Hepsi bu . duymadık ya da görmedik." Noah, Hunter'ın acımasız gözleriyle karşılaştı. "İyi düşünmüşsün. Ve hızlı hareket." Hunter tekrar başını salladı. "Peşinden gitmeliydim."

Noah Eve'in gözlerini devirmesini izledi ama hiçbir şey söylemedi. "Bu adamın silahlı olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Noah. "Elimizde üç ölü var. İşi şansa bırakamayız."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Eve.

Hunter boğazından sinirli bir ses çıkardı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi Eve'i bir şahin gibi izliyoruz," dedi Noah. "Eve, kiminle ve neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak öğrenene kadar tek başına hiçbir yere gitme."

Hunter, "Sana söylemiştim," diye mırıldandı ve Noah küçük bir rahatlama anı yaşadı. Hiç değilse bu ikisi kardeş gibi davranıyorlardı.

Hızlıca ayağa kalktı. "David kahve yaptı. Biraz ister misin?"

Onun için bunların hiçbirinin kişisel bir şeyi değiştirmediğini fark etti. "Hayır, teşekkürler. Bu gece yeterince kahve içtim. Hiçbir yere yalnız gitme."

"Gelmeyecek," dedi Hunter kesin bir ifadeyle, sonra sesini yumuşattı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Eve, Noah'nın gözlerine bakmadan, "Evet," dedi. "Teşekkür . Yoruldum. David, Dedektif Webster'ı dışarı çıkarabilir misin?" Cevap beklemeden odasına geri döndü.

Hunter yanaklarını şişirdi. "Pekala."

Noah kaşlarını çatı. "Eee? Peki ne? Bu da ne demek oluyor?"

"Onun derisinin altında olduğunu." Onu kapıya kadar geçirdi. "Ona zaman ver." "

bende çok var," diye mırıldandı Noah, sonra gözlerini kıstı. "Neden pembe?"

"Bebek partisi hediyesiydi. Dedektif Sutherland diye birini tanıyor musun?" Noah

konunun aniden değişmesine şaşırdı. "Olivia mı? Çok iyi bir polis. Neden?"

"Kız kardeşi Mia en iyi arkadaşlarımdan biridir," dedi. "Bir başka iyi polis. Olivia ve ben Mia'nın düğününde beraberdik. Onu gördüğünde selamımı söyle."

"Yapacağım. Ve ciddiydim. Bu iyi bir düşünceydi. Eve'in hayatını kurtarmış olabilirsin."

Hunter'ın gözleri sertleşti. "Bu adam Eve'in işin içinde olduğunu biliyor. Nereden biliyor?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Noah acımasızca. "Beni hızlı aramada tut."

"Geleceğim. Şapkanı unutma."

"Bir süreliğine burada bırakacağım." Eğer buradaysa, geri dönmek için bir bahanesi vardı. "Teşekkürler."

23 Şubat Salı, saat 02:25.

Lindsay onun insanlığın bu yönünü görmesini asla istemezdi. Çok geç, kardeşim, diye düşündü Liza, bir sonraki mahalleye giden otobüsü beklerken.

Üç saattir arıyordu ve çoktan vazgeçmeye hazırdı. Fahişelerin çoğu yılın bu zamanında barlarda ve otellerde takılırdı. Ve Yirmi bir yaşında olmadığı için barlar onu içeri almadı. Ve otellerdeki hiç kimse Lindsay'i görmemişti.

İyi niyetli bir fedai ısınmasına yetecek kadar uzun bir süre barlardan birine girmesine izin vermişti. Bir garson ona kahve verdi. İkisi de Lindsay'i görmemişti. Cebinde, fedainin üzerine bakabileceği başka bir yerin adresini yazdığı peçete vardı. Oraya gitmek ve eve dönmek için yeterli bozukluğu vardı.

Ya hiçbir şey bulamazsan? O zaman ne

olacak? Bilmiyorum.

Az önce ayrıldığı bardan çıkan kızın beş santimlik ince topuklu ayakkabılarıyla buzun üzerinde ilerleyişini uyuşuk bir şekilde izledi. Kızın bacakları çıplaktı, kısa eteği poposunu zar zor örtüyordu, peruğu iriydi. Zıplayarak sokağın sonuna kadar gitti ve bir elektrik direğine yaslandı. Bir dakika sonra siyah bir SUV kayarak durdu ve camını indirdi.

"Yapma bunu," diye mırıldandı Liza, sanki sözcükler yardımcı olabilirmiş gibi. Kız cipin içine tırmandı ve cip sokakta bir U dönüşü yaparak geldiği yöne geri döndü.

23 Şubat Salı, :25.

Derin bir nefes aldı, doruk noktası onu titretiyordu. Yavaşça fahişenin boğazını serbest bıraktı. Gevşedi, vücudunu alçaltarak üzerine oturdu, tohumları kadının teninde parlıyordu. altında kısa siyah saçları ve uzun bir boynu vardı ve onu boğarken yüzünün Eve Wilson'ın yüzü olduğunu hayal etmişti.

Burada, bu iğrenç, pis kokulu yatakta yatan Eve olmalıydı. Ölü, açık gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Eve olması gerekiyordu. Ama değildi.

Ama küçük ketamin sersemliğine dalan fahişenin kulağına sözler, sonunda Eve'in kalbine dehşet salacaktı
Bu yatakta, onun altında. Boğazına dolanıyor, daha sıkı çekiyor, nefes alamıyorsun. Öleceksin.

Fahişe uyanmış, nefes nefese kalmış ve boğulduğunu sanmıştı. O zaman gerçekten de öyleydi. Fantezinin gerçeğe böylesine mükemmel bir buluşmasına bayılıyordu.

Kızın üzerinden indi, beton levhayı çekti ve yüzünü buruşturdu. Pazar günü kızın işi henüz bitmemişti. Bir süre çukura baktı, sıkıntılıydı. İki gün. Öldürdükleri arasında hiç iki gün geçmemişti.

Fahişenin cesedini yataktan sürükleyip çukura yuvarlarken daha dikkatli olması gerektiğini düşündü. Aynı sokağa asla iki kez gitmezdi ama bu gece gitmişti. Eve'den uzaklaşırken sanki otomatik pilota bağlanmış .

Stres yüzünden. Bu iş bittiğinde eski haline dönecekti. Her şey yeniden normal olacaktı. Koruyucu giysilerini giydi, görevini yerine getirdi ve kızın giysilerini kızın arkasından fırlattı. İş bittiğinde tablayı kapatıp kızın ucuz topuklu ayakkabılarını aldı ve dikkatlice Christy Lewis'inkilerin yanındaki rafa yerleştirdi.
Pahalı Manolos.

Geride durup koleksiyonunu inceledi. Yaklaşık otuz yılı kapsayan kadın ayakkabı modasının gerçek bir zaman kapsülüydü. Elbette çoğu modanın en gösterişli sınırındaydı, hiçbir saygın kadının giyerken ölüme yakalanmayacağı ayakkabılardı. Çoğu küçük numaralıydı, tıpkı kurbanları gibi. Bu şekilde enerjisini daha verimli kullanıyordu. Daha küçük kurbanlar daha kolay alt edilebiliyordu. Daha kolay taşınırdı. Olması gerektiği gibi tüm enerjisini bu odada olanlara bıraktı.

İstisnalar vardı. Gözleri en soldaki alt rafa kaydı. Çukurunu adamdan aldığı yıpranmış iş botlarının yanında, siyah, on bir numara bir çift çizme vardı. Sade ayakkabılardı. Çirkin. Hatta kadınsı. Otuz yıl önce modası geçmişti. Bu yüzden kilisenin yardım kutusuna atılmışlardı.

Onun bunları çöp kutusundan çıkardığını ve paçavraya dönüşemeyecek kadar yıpranmış giysilerle birlikte kullandığını hatırlıyordu. Kendisi için birkaç elbise. Oğulları için büyük olana kısa, küçük olana ise çok büyük gelecek pantolonlar. Ama umursamadı. Herkesin giydiği her dikişin sadaka kutusundan toplandığını biliyordu. Oğullarının tüm kasabanın alay konusu olması umurunda değildi.

Hiç gururu yoktu. Utanması yoktu. Bencilce, bastırılmaz bir susuzluktan başka bir şey yoktu. Raftan dikkatle pompalardan birini aldı, inceledi, hatırladı. Sürekli düştüğü için aşınmışlardı.

Sarhoş olduğu için her zaman düşerdi. Tıpkı bir sonraki şişesini kazanmak için sürekli eğlendirdiği sevgilileri gibi. Ancak onun kadar sarhoş değildi. Ve birkaçı da bir sonraki şişe için akıllarında farklı bir fiyatla gelmişlerdi.

Elini yumruk yaptı ve aniden gevşetti. Hatıra eşyalarının en değerlisine zarar vermenin bir anlamı yoktu. Ellerini onun boğazından çektikten dakikalar sonra, bu ayakkabıları onun ayaklarından aldığı günü hatırladı.

Onun sefil hayatını aldıktan saniyeler sonra.

Onun, evleri olarak adlandırmaya cüret ettiği paslı karavanın dışındaki ağaçta sallanırkenki görüntüsünü hatırladı. Gurur yoktu. Utanç yok. Şimdi, hayat yok.

Dalı dikkatle seçmişti. Uzun boylu bir kadındı. Bu genlerin ona geçmemiş olması ona sık sık komik gelmişti.

Onu yukarı kaldırıp ayaklarını sallanır halde bırakırken kendisi de buna gülmüştü. Beklediğinden daha fazla enerji harcamıştı ama buna değmişti. Tabii ki ilmiği bağlamak sorun olmamıştı. Pratik yapmak için ayları vardı. tekniği. yapacak başka pek bir şey yoktu. Kendi sırtını kollamaktan ve ellerinin onun boğazında olduğunu hayal etmekten başka yapacak pek bir şey yoktu.

Manevi tatmini, hatta son nefesini verirken duyduğu heyecanı bekliyordu. Beklemediği şey ise saf, cinsel bir boşalmaydı. İlk seferinde bu onu hazırlıksız yakalamıştı. Gözlerini kaldırdı, koleksiyonunu inceledi. Bunu her seferinde beklemesi gerektiğini biliyordu.

Elindeki ayakkabıya baktı. Onu asmış ve sallanmaya bırakmıştı. Kimse kendini öldürdüğünü sorgulamamıştı. Sonunda gittiği için herkes rahatlamıştı. Tek üzüntüsü, onun bir fahişe gibi değil de kilisenin yardım kutusundan aldığı döküntü bir pazar elbisesi giymiş olmasıydı. Ve o zaman çukurunu almamış olmasıydı. İstediği zaman onun üzerinde yürümekten zevk alabilirdi.

Ayakkabıyı rafa geri koydu ve düzgünce düzeltti. Rafa yerleştirdiği bir sonraki ayakkabı çifti, yarın gece onunla buluşmayı kabul eden altı kurbanından beşincisi Rachel Ward'ın olacaktı. Bu gece, diye düzeltti.

Ama çukura girecek bir sonraki ceset Eve'in olacaktı. Sonunda onu buraya getirecekti. Susturulacaktı, en büyük korkusu gerçekleşecekti. Neredeyse iki kez ölüyordu. Üçüncüsünde şanslıydı.

23 Şubat Salı, saat 16:30.

Dell döndüğünde Harvey Farmer parmaklarını mutfak masasına vuruyordu, soğuk ve yorgun görünüyordu. "Nerelerdeydin sen?" Harvey tersledi.

"Jack Phelps'i takip ediyorum, tıpkı anlaştığımız gibi." Oğlunun sesinde Harvey'nin hoşlanmadığı bir tavır vardı ve parfüm gibi kokuyordu. Tekrar.

"Peki Phelps ne yaptı?"

"Bir bara gittim, sonra birkaç saat dışarıda oturup bazı adamların gelmesini bekledim."

Harvey'nin kaşları kalktı, burnunu çekerek bir mola verdi. "Çocuklar mı? Gerçekten mi?"

"Hayır, öyle değil. Phelps kadınlardan çok hoşlanıyor. Bir kadın için Bu adamlar dışarı çıksınlar ki plakalarını yazabilsin. Sanırım

Şüpheliler." Dell avuçlarını yüzünde gezdirdi. "Bu planınız işe yaramıyor."

"Olacak. Sabırlı ol." Dell'in eli masaya çarptığında sıçradı.

"Sabırlı olmaktan bıktım. Ne zamandır tökezlemelerini umarak onları takip ediyorsun?"

Harvey çenesini eğdi. "Kardeşini toprağa gömdüğümünden beri." "Peki şimdiye kadar? Hiçbir şey."

"Hiçbir şey değil. Ne yaptıklarına, kimlerle görüştüklerine dair sayfalarca not... Üç haftadır bu işin içindesin." Oğlumun katillerini tanrı gibi gösteren makale yüzünden kovulmuştu. Harvey, Dell'in öfkesini memnuniyetle karşılamıştı. Şimdi ise Dell çılgınca bir şey yapmadan önce onu kullanması gerekiyordu. "Büyük bir dava üzerinde çalışıyorlar. Bir tutuklama yapmaları için baskı altında olacaklar."

Dell alay etti. "Bir dolandırıcıya çelme taksalar bile onu bulamazlar." "Aynen öyle. Birini tutuklayamadıkları zaman bir günah keçisi bulurlar." "VJ gibi," diye mırıldandı Dell.

"VJ gibi," diye tekrarladı Harvey. "İşte Webster'ın çektiğim resimleri bu gece." Fotoğraf makinesinin hafıza kartını Dell'e uzattı. "Bunları Phelps'in çektikleriyle grupla ve al. Sabah yeniden toplanırız."

23 Şubat Salı, 6:45.

Jack sandalyesine çökerek, "Erken gelmişsin," dedi.

"Yoğun bir gece geçirdim. Dün gece biri Eve'in evine girmeye çalıştı." Jack'in gözleri kısıldı. "Neden beni aramadın?"

"Denedim. Cep telefonuna mesaj bıraktım. Mışıl mışıl uyuduğunu düşündüm. Ekipler bir şey bulmuş olsaydı, ev telefonunu arar ve seni uyandırırdım."

Jack kaşlarını çatarak cep telefonuna baktı. "Kayıtlarımda senden gelen bir arama yok." Noah ona saçmalamayı kesmesini söylemek istiyordu ama bunu yapacak gücü yoktu.

"Belki de yeni bir telefona ihtiyacın vardır," dedi bitkin bir halde. "Micki'den bu sabah Eve'in dairesinin çevresini kontrol etmesini istedim. Bakalım ne bulacak. Bunlardan biri benim için mi?"

Jack'in elinde en sevdiği aldığı iki dolu fincan vardı. "İkisi de benim içindi ama senin daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor." Bir fincanı masalarına doğru kaydırды. "O da ne?"

"Eve'in test katılımcıları. Onları intihar raporlarıyla karşılaştırıyorum." "Listeyi sana o mu verdi?"

"İki kez sormama gerek kalmadı. Şu ana kadar eşleşme yok. Bu iyi haber."

"Kötü haber, elinizde uzun bir liste var ve bir sonraki hedefinin kim olduğunu bilmiyoruz."

"O kadar da kötü değil. Eve ağır kullanıcıları ayırdı. Eğer onları bir yerde buluşmak için ayartıyorsa, ne kadar sık oynarlarsa sanal dünyada onlarla karşılaşma şansının o kadar yüksek olacağı akla yatkın."

"Bana mantıklı geliyor."

Noah arkasına yaslandı ve listeyi bir süreliğine bir kenara itti. "Peki neden erkenden geldin?"

"Taylor Kobrecki'nin arkadaşlarını dün gece bir barda buldum. Bar, Kobrecki'nin büyükannesinin LUD'sindeki ilk numaraydı. Dün onu bıraktığın anda aradı."

"Eminim arkadaşları onu haftalardır görmediklerini ve Taylor'ın karıncayı bile incitmeyeceğini söylüyordur."

"Neredeyse kelimesi kelimesine. İsimlerini sorduğumda bana kitaptaki tüm telefon numaralarını verdiler, ben de gitmelerini bekledim ve plakalarını kopyaladım. Adreslerini araştıracağım. İçlerinden biri onu saklıyor olabilir." Jack şapkasını masasına fırlattı. "Gerçi Kobrecki'nin IQ'su Neandertal dostlarınıninkine yakınsa, bunu yapacak kadar zeki olmasına imkân yok."

"Onun hakkında şikayette bulunan kadınlardan herhangi biriyle konuştunuz mu?"

"Üç kişiden ikisi. İkisi de onu yatak odasının penceresinden bakarken yakalamış. İkisi de şikâyetinde bulundu ve aniden dairelerinde bir şeyler kırılmaya başladı. Sonunda ikisi de Bayan Kobrecki'nin torununu korumak için bir halı gibi yalan söyleyeceğini söyleyerek ."

"Yani o bir dikizci ve koklayıcı. Cinayet işlemeye başlamış olabilir mi? Bu büyük bir adım."

Jack omuz silkti. "Dediğim gibi, birlikte takıldığı arkadaşlarına bakılırsa, o kadar zeki olduğunu sanmıyorum. Ama onu aramaya devam edeceğiz, eğer başka bir sebep yoksa."

"Listelerden bahsetmişken, buna geri dönmem gerekiyor. Bir liste yapmamız gerekecek. Eve'in listesindeki ağır kullanıcılarla iletişime geçip karar vereceğiz. Eğer yaparsak, bunun yükünü Eve çekecektir."

"Ve eğer ," dedi Jack ciddi bir şekilde, "onlardan birini bir ipte asılı bulabiliriz. Gerçekten başka seçeneğimiz yok, Web."

"Biliyorum," dedi Noah. "Ve Eve de bunu biliyor."

"Bana isimlerin yarısını ver," dedi Jack. "Bence zamanımızı Taylor Kobrecki'nin izini sürmektense potansiyel kurbanları tespit etmeye harcasak daha iyi olur."

"Haklısın." Noah yığının yarısını ona verdi. "Ağır kullanıcılara odaklan."

Yirmi dakika boyunca sessizlik içinde çalıştılar ve sonra Jack gergin bir ses tonuyla konuştu. "Web, sanırım Samantha Altman'ı buldum."

Noah'nın kafası yukarı kalktı. "Ne oldu? Eve listede olmadığını söyledi."

"Samantha Altman gibi değildi." Jack, Noah'ya masalarının karşısındaki tek bir kâğıdı uzattı. "Adının yanına bir çek koydum."

"Samantha Porter," diye okudu Noah, sonra hatırladı. "Yeni boşanmıştı. Evlilik soyadı Porter'dı ama Altman'a geri dönmüştü."

"Ama bu çalışmaya kaydolduğunda hâlâ Samantha Porter'dı." "Eve onu en hafif kullanıcı grubuna aldı. Haftada sıfır ila beş saat."

"Samantha ölseydi oynayamazdı," dedi Jack kuru bir sesle, sonra Noah telefonu açtığına kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Eve'i

arıyorum." "Bu

saatte mi?"

"Aldırmaz."

"Noah?" Sesi uykudan boğuklaşmıştı ve adam onun yataktaki rahat görüntüsünü zihninden uzaklaştırdı. "Ne oldu?"

"İlk kurban Samantha Altman'ı dün gece bana verdiğiniz listede bulduk."

Yatak yaylarının gıcırtısını duydu. "Bu imkânsız. Kendimi kontrol ettim. İki kez."

"Yeni boşanmıştı ve Altman onun kızlık soyadıydı. Size Samantha Porter olarak kaydolmuştu. Hafif kullanıcı grubundaydı."

Bir duraklama oldu, sonra sessiz bir iç çekiş. "Çünkü ölmüştü. Haftada sıfır ila beş saatin sıfır ucunda olacaktı. Oh Tanrım."

"Kullanım geçmişini kontrol edebilir misiniz, oynamayı ne zaman bıraktığını öğrenebilir misiniz?"

"Kontrol ediyorum bile. ... İki hafta önce günde altı saatten hiçbir şeye geçmedi. Bunu görmüş olmalıyım. Bunu nasıl kaçırdım?"

"Eğer görseydiniz, çalışmaya olan ilgisini kaybettiğini düşünürdünüz."

"Haklısın." Nefes aldı. "Histerinin faydası olmaz. Neye ihtiyacın var?"

Noah'nın ona olan saygısı daha da arttı. "Sanırım Pazar gecesi Christy ile birlikte olan avatarı hiç görmediniz."

"Açık değildi." Sessizleşti. "Kendimi, yerel kadınları arayan yerel bir katilin deneklerimi bulma ihtimalinin daha yüksek olduğuna ikna etmişim, çünkü coğrafi olarak desteyi yığmıştık. Ama şimdi, üçe üç... Birinin denek listemize erişimi var."

"Jack burada. Seni hoparlöre vereceğim. Kimin erişimi var, Eve?"

"Jeremy Lyons. Dr. Donner'ın sekreteri. İsimleri o yazdı. Ve Jeremy'nin ofisine erişimi olan herkes. Jeremy kullanıcı adını ve şifresini masasındaki kurutma kağıdının altında yapışkan bir notta tutuyor. Eğer bilgisayarı açıksa, girebilirsiniz."

"Yani dosyaları isteyen herkesin fiziksel olarak ofisine gitmesi mi gerekecek?"

"Şey, hayır. Üniversitenin sunucusuna bir dış hattan bağlanırsanız, siz de içeri girebilirsiniz." Tereddüt etti. "Jeremy'nin şifresiyle bunu yapmak oldukça kolay."

Christy'nin adresini de şekilde bulmuştu. "Ofisine kimin erişimi vardı?"

"Binaya giren herkes. Jeremy çok fazla tuvalet molası veriyor ve bilgisayarını başıboş bırakıyor. Çalışmadan haberi olan herhangi biri bunu başarabilirdi."

Duymak istediği şey bu değildi. "Kimi içeriyor?"

"Dr. Donner, tez önerimi onaylayan komite, çalışmanın herhangi bir üyesi, bölümdeki yüksek lisans öğrencilerinin çoğu ve ShadowCo."

Noah kaşlarını çattı. "Neden ShadowCo?"

"Araştırmama sponsor oldular. Çok büyük bir burs değil, ama halkla ilişkiler çalışanlarının rol oynamanın sorumlu kullanımına para yatırdıklarını söyleyebilmeleri için yeterli. oyunlar."

"Başka bir deyişle," dedi Jack, "bir sürü insan."

Noah, "Belki biri onu Pazartesi gecesi Christy ile birlikte görmüştür," dedi. "Eğer evine zorla girdiyse, zorla girildiğine dair bir kanıt görmemiz gerekirdi. Onu dışarı çektiyse, umarım birileri onları görmüştür. Shadowland konuşmaları takip ediyor mu?"

"Bu kişiye kalmış bir şey. Pek çok oyuncu nereye gittiklerini ya da kiminle tanıştıklarını kimsenin bilmesini istemiyor. Anonimlik oyunun bir avantajıdır."

"Kullanıcı konuşmaları kaydetmeyi seçerse, bunlar nereye gider?" Jack sordu.

"Oyuncunun sabit diskine kaydediliyorlar. ShadowCo'nun bunları sunucularında saklayabileceğini düşünüyorum, ancak konuşmaların hacmi göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyor. Bu, kablolu iletişim şirketlerinin her bir kısa mesajı veya anlık mesajı takip etmesi gibi bir şey olurdu. Tutmuyorlar çünkü kapasiteleri yok. Christy'nin bilgisayarını aldın mı?"

"Evet, ama... bir şey bulmamız pek olası değil." Özellikle de katil Martha'nın bilgisayarında yaptığı gibi Christy'ninkini de değiştirmişse.

Jack alaycı bir gülümsemeyle, "Eski moda dedektiflik işlerine başvurmak zorunda kalabiliriz," dedi.

Noah gülümseyerek karşılık vermek istemedi. "Eve, şimdilik, bir liste istiyorum Dosyalara erişmiş olabileceğini bildiğiniz herkesi. Donner, Lyons ve yüksek lisans öğrencileri için mazeretlerle başlayacağız. Sizinle temasa geçeceğim." Noah telefonu kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eee?"

Jack kaşlarını kaldırdı. "Haklıymışım. Telefon seksinde harika olurdu."

Noah sinirlenerek dişlerini sıktı. "Jack."

"Hiç anlayışın yok," dedi Jack ve Noah dişlerini daha da sıktı.

"Christy Lewis. Pazartesi sabahı gece yarısına doğru internette avatarlarla sohbet ediyor. Saat dokuzdan önce ölmüş olmalı, çünkü işe gelmiyor."

Jack yüzünü buruşturdu. "Ve işin içinde bir yılan var."

Noah, Jack'in getirdiği kahve fincanının kapağını açtı ve her dört paket şekerini karıştırdı. "Yılanı unutamayız. Neden bir Yılan mı?"

"Çünkü o hasta bir piç. O kadar şekere ihtiyacın yok. Bu kahve güzel."

İçkiyi bıraktığında şeker onun kötü alışkanlığı haline gelmişti. "Alışkanlık. Tamam, onun hasta bir piç olduğunu biliyoruz. Üç kadını öldürdü. Yine de, neden yılan?"

"Belki Ian otopsiyi bitirdikten sonra bize daha fazlasını anlatabilir."

Noah ayağa kalktı. "Dün gece yapacağını söyledi. Yapıp yapmadığını öğrenelim."

23 Şubat Salı, 6:45.

Liza son yumurtayı pişirdi. Yiyecekleri zaman azdı ama Lindsay eve gelene kadar para harcamaktan korkuyordu. Eğer o hiç eve gelir. Polis onu aramıyordu. Kimse onu aramıyordu, benden başka kimse.

Gözlerini kapattı, çok yorgundu. Bir gece önce kilometrelerce yol kat etmiş ama eli boş dönmüştü. Kimse Lindsay'i görmemişti. Lindsay ölmüştü.

bir keder dalgası geçti. Sakın pes etme. Eğer Lindsay bir ara sokakta yaralı bir şekilde yatıyorsa, şimdiye kadar donmuştur. Sakın vazgeçme.

Çenesini kaldırdı. Bugün İngilizce sınavı vardı. Lindsay döndüğünde, sınavı geçemediği ve okul şansını kaybettiği için Liza'nın kışına tekmeyi basacaktı.

burs.

Okula gitmek için hazırlanmak üzere odasına döndü.

23 Şubat Salı, sabah 7:25.

Noah ve Jack, Ian'ı masasında bir rapor yazarken buldular. "Abbott'un sabah 8:00'deki toplantısına bir rapor getirecektim," dedi Ian. "Aşağı gelmene gerek yoktu."

"Yılan konusunda takıldık kaldık," dedi Noah. "Onu neden kullandığını bilmiyoruz ve sizin bu konuya ışık tutacak bir şey bulmanızı umuyoruz."

"Hasta bir piç olduğu için mi?" Ian suratını ekşiterek

söyledi. "Sana söylemiştim," dedi Jack.

"Ben daha bilimsel bir açıklama bekliyordum," dedi Noah. "Bir şey var mı, Ian?"

"Bolca." Çarşafı Christy'nin vücudundan çekti. "Boynunda aynı delik var ve tıpkı Martha gibi ketamin pozitif çıktı. Martha'nın aksine Christy ayak bileklerinden bağlanmıştı. İp yanıkları sadece ön tarafta, sırtta morarma var."

"Bir sandalyeye bağlıydı," dedi Noah.

"Sanırım öyle. Dirseklerinde de şişlik var." Ian başını kaldırdı, gözleri yorgun bakıyordu. "Kollar gövdenin üzerinde uzun süre böyle çapraz dirseklerde şişme olduğunu görürüz." Gösterdi. "Ama hiç
"Kol ya da bilek kısıtlamasına dair

kanıt yok." Jack kaşlarını çatı. "Deli

gömleği mi?"

"Mantıklı," dedi Ian. "Deli gömleği iz bırakmadan hareketsizleştirir. Kürek kemikleri arasında morluk buldum, kürek kemiği ile aynı yükseklikte. yemek masasının etrafındaki sandalyeler. Sanırım mücadele ediyordu, sürekli sandalyeye doğru sallanıyordu."

"Yılandan kaçmaya çalışıyorum," dedi Jack, sesinde dehşet vardı.

Noah bu düşünce karşısında ürperdi. "Onu bir sandalyeye bağladı ve üzerine bir çingiraklı yılan mı saldı?"

Jack hasta görünüyordu. "Mücadele bile sakinleştirici verilmemiş. Neden ketamin?"

"Güzel soru. Belki de ceketini giydirmek için daha önce sakinleştirmiştir," dedi Ian. "Resmi olarak ölüm nedeni bir kez daha boğulma."

"Onu dehşete düşürdü," diye mırıldandı Noah. "Neden? Hasta bir piç olması dışında mı?"

"Bazen sadece yapabildikleri için yaparlar," dedi Jack.

Noah içini çekti. "Doğru. Ama neden bir yılan? Bunun onu korkutacağını nereden bildi?"

"Çoğu insan yılanlardan korkar," dedi Jack ince bir sesle. "Bu yaygın bir fobidir."

"Sanırım. Yine de doğru gelmiyor. Başka ne var, Ian?"

Ian omuz silkti. "Ölmeden birkaç saat önce akça ağaç şuruplu waffle yedi."

"Peki ölüm zamanı ne zaman olacaktı?" Noah sordu. "Dün sabah beş ile altı arasında bir zaman."

Noah yaptı. "Yani waffle'ları gece 3:00 ya da 4:00 civarında yiyordu. Ya kendi mutfağında yapıyordu ya da dışarı çıkıyordu."

"Yemek pişirdiğine dair bir kanıt görmedim," dedi Jack. "Sanırım dışarı çıktı. Ve sabahın o saatinde servis yapan pek fazla yer yok. Bu iyi bir mola."

"Bu yüzden fotoğrafını şehirdeki tüm gece açık olan lokantalara ve waffle evlerine götürüyoruz."

"Deposunu da gazla doldurmuş. Elllerinde hidrokarbon izleri vardı."

"Benzin istasyonunun yanında bir waffle evi," diye Noah. "Samantha'yı ne zaman alacaksın?"

"Sekizi biraz geç. Size ön hazırlığımı verdiğim için burada kalacağım ve gelir gelmez Samantha Altman'ın otopsisine başlayacağım. İrtibatta olacağım."

23 Şubat Salı, sabah 7:45.

David gözlerini ovuşturarak mutfığa girdiğinde Eve yumurta kızartıyordu.

"Yeni bir kanepeye ihtiyacın var, Evie. Her yayı hissedebiliyorum."

Ona bir fincan kahve uzattı. "Biliyorum. Bahçe satışından aldım." "Evet,

fark ettim. Arada sırada birinin benim için yemek yapması güzel."

Tabaklarını masaya koydu. "Diğer itfaiyecilerden hiç yemek yapan yok mu?"

"Hamburger Helper kutusundan çıktı. Hey, bunlar oldukça iyi." "Ben bile yumurta kızartabilirim. Bugün çatımı tamir edecek misin?"

"Eğer kuru kalırsa. Az önce telefondaki kimdi?"

Eve kahvaltısını karıştırdı. "Noah Webster. Listemdeki ilk öldürülen kadını buldular. Evli adıyla kaydolmuş ama boşanmış. Üçte üç."

David iç çekti. "Berbat, evlat. Ama yine de sorumlu değilsin."

"Biz işe alım ilanımızı vermeden önce ne Samantha ne de Christy Shadowland . Benim çalışmama için avlanmak üzere oradaydılar."

"Peki ya onlardan parkta günlük yürüyüşe isteseydiniz ve saldırıya uğrasalardı? Bu da mı sizin hatanız olurdu?"

Haklıydı ama bu durumu daha da kolaylaştırmıyordu. "Hayır."

Kahvaltısını hazırlamaya koyuldu. "Gölgeler Ülkesi'ne girdin mi?"

"Henüz değil. Ağ yetkilerimi artırdım ama hâlâ krallığın sahip değilim. Yine de çok yaklaştım. Çok uzun sürmez."

"Yani bütün gün burada kalıp bunun üzerinde çalışacaksın, öyle mi?"

"Hayır. Sen bana göz kulak ol diye bütün gün burada kalmayacağım. Ama teşekkürler."

Kaşlarını çattı. "O zaman bugün nerede olacaksın?"

"Kampüste. Birisi çalışma dosyalarımıza erişmiş. Üç kadını da seçebilmesinin tek yolu bu."

Kaşları daha da çatıldı. "Peki bu kişiyi bulursanız ne yapacaksınız?"

"Merak etmeyin. Herhangi bir vatandaş tutuklaması yapmayı planlamıyorum. Webster'ı arayacağım."

"Peki ya sen kampüste yalnızken peşine düşerse? O zaman ne olacak?"

"Gizli silah taşıma ruhsatım var. Bilgisayar çantamda silahım olmadan asla evden çıkmam. Dün hariç." Dudağını ısırды. "Christy'yi öyle asılı görünce o kadar sarsıldım ki, pek çok şeyi unuttum."

"Kelepçelendiğinizi ve sorgulandığınızı düşünürsek, silahınızın yanınızda olmaması muhtemelen iyi olmuştur. Seni okula ben bırakırım. Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

23 Şubat Salı, sabah 8:05.

Abbott Morning Mirror gazetesini masanın üzerine fırlattı. "O serseri muhabir Buckland dün gece olay yerinizdeydi," diye tersledi. "Çevre güvenliğini sağlamaya ne oldu?"

Jack kaşlarını çatı. "Kurt Buckland'ı dün orada görmedim."

Micki gazeteyi Carleton Pierce ile oturdukları yere yaklaştırdı. "Ben de görmedim ve Christy'nin evi oldukça uzakta. Arabasıyla gelseydi arabasını görürdük. Biraz uzağa park etmiş ve telefoto kullanmış olmalı."

Noah, manşetinde KIRMIZI ELBİSELİ KATİL ve daha küçük puntolarla ÜÇ KADIN ÖLDÜ yazan baş sayfa haberini taradı. "Hepsinin adını vermiş Samantha dahil üç kadın. İşte annesinden bir alıntı. 'Biz kızımızın asla kendini öldürmeyeceğini biliyordu.' " Kâğıdı Jack'e uzattı. "Eminim dün Samantha'nın annesini görmeye gittiğimizde bizi takip ediyordu."

"Pislik muhabir yılanla ilgili kısmı bile eklemiş," dedi Jack, tiksintiyle gazeteyi iterek. "Biz olsak bunu saklı tutardık."

"Nerede saklandığını bulun," dedi Abbott acımasızca. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum Kırmızı elbiseleri ve yılanı biliyordu ve onun suç mahallerimizden uzak tutulmasını istiyorum."

Carleton rahatsız görünüyordu. "Bunun en iyi yaklaşım olduğuna emin misin? Bu onu daha kararlı hale getirecektir. Belki daha iyi bir müttefik olur."

Abbott kaşlarını çatı. "Ekiplerime medya mensuplarını yerleştirmeyeceğim."

Carleton yumuşak bir sesle, "Onu bir papağan gibi göğsüne bağla demedim, Bruce," dedi. "Onunki gibi zihinlere aşınayım. Eğer ona erişim izni vermezseniz, saldırıya ."

"Doktor haklı," dedi Jack. "Bu Buck-land adamının bildiklerini kontrol etmeyi tercih ederim. İyi tarafından , en azından bağlantıyı bilmiyordu."

Carleton masanın etrafına bakındı. "Peki bu ne olabilir?"

"Shadowland diye bir bilgisayar oyunu duydun mu hiç?" Jack Eve'den bahsetmeden önce Noah sordu. Noah, Carleton'ın bu olaya karıştığını fakülte danışmanından saklamasına izin verileceğinden emin değildi. Etik olarak Carleton söylemek zorunda kalabilirdi.

Carleton, "Bilgisayar oyunlarına hiç bulaşmadım," dedi. "Ama kadarıyla kurbanların varmış."

"Büyük zaman," dedi Jack. "Günde saatler."

"Oyun bağımlılığı olan birkaç hastam var. Worlds of War'dan bahsediyorlar."

"Warcraft," diye düzeltti Jack. "Benzer prensipler."

Abbott, "Üç kadının da yerel üniversitelerden birinde psikolojik bir araştırmaya katıldığını öğrendik," diye ekledi ve Noah protesto etmek istedi ama artık çok geçti.

Carleton'ın kaşları havaya kalktı. "Bunu nasıl öğrendin?" "Gizli muhbir,"

dedi Noah.

"Bu muhbirin ekiple paylaşmak isteyeceğiniz bir ismi var mı?" Carleton sessizce sordu ama kızgındı ve Noah kızmakta haklı olduğunu düşünüyordu.

Abbott başıyla onayladı. "Evet. Eğer iş o noktaya gelirse, size söyleyeceğiz."

"Şimdilik," diye ekledi Noah, "sizi bunu rapor etmek zorunda bir duruma sokmak istemiyoruz."

Carleton gülümsemesini zorlayarak, "Sinir bozucu etik," dedi. "İyi. Şimdilik. Belli ki muhbiriniz dışında birileri bu çalışmadan haberdar. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Bugün bunu araştırıyoruz," dedi Noah. "Profiliniz çok yardımcı olacaktır."

"Artık bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Bilgisayar oyunu hakkında bilgi sahibi olmak bir fark yaratabilir. Psikolojik bir çalışmayla bağlantısı olduğunu bilmek daha da büyük bir fark yaratır." Carleton'ın sesi Noah'nın hiç duymadığı kadar keskindi. "Gecemin beş saatini tamamen anlamsız bir profil için harcamış olabilirim."

Noah gözlerini kapattı. "Özür dilerim Carleton. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Sanırım hayır," diye yanıtladı Carleton. Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı, sonra başını kaldırdı. Öfkesi geçmişti ama kızgınlık hâlâ oradaydı. "Bana ne yapabileceğini söyle."

23 Şubat Salı, sabah 8:45.

"Affedersiniz. Eve Wilson'ı arıyorum."

Dr. Donner'ın iğrenç sekreteri Jeremy Lyons işaret etti. "Arkada oturuyor."

Eve dizüstü bilgisayarını hızla kapattı. Lanet olsun. Martha Brisbane'in Shadowland dosyasına girmeye çok yaklaşmıştı ama bir adam ona geliyordu. Temiz ve iyi giyimliydi ama gözlerinde kibirli bir parıltı vardı. Eve anında ona güvenmedi.

"Bayan Wilson." Elini uzattı. "Ben Kurt Buckland, Mirror'dan."

İsteksizce elini sıktı. "Bay Buckland. Şu anda oldukça meşgulüm."

Onu görmezden geldi. "Öldürülen üç kadını nereden tanıdığınızı söyleyin."

Dana'nın sığınağının sırlarını saklamakla geçen yıllar ona nasıl tepki vermemesi öğretmişti. Ama bu çok zordu. Gözlerini kırıştırdı. "Cinayet mi? Yanlış kadını yakaladınız, Bay Buckland."

"Eski bir Mazda kullanıyorsun. Mavi ve çamurluğu ezik. Öyle mi?"

"Evet. Ama hala neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Araban hâlâ Christy Lewis'in evinin önünde duruyor. Martha Brisbane'in dairesindeydin." Ona başka bir fotoğraf uzattı. Fotoğrafta Noah ile birlikteydi ve kalbi sıkıştı.

O biliyordu. Yakında herkes onun çalışmasının bu kadınları lme sürüklediğini öğrenecekti. Katilleri bildiklerini bilecek ve polis herhangi bir avantajı kaybetmek.

"Dedektifle konuşmuşsunuz," dedi. "Ne söylediğini bilmek istiyorum."

Kalbi çarparken bile rahatlamıştı. Dn geceki davetsiz misafir Bu muhabir. Katil değil. "Dedektif Webster'la konuşun." Adamın gitmesini umarak sandalyesinde döndü.

Onun yerine odasının duvarına yaslandı. "Ee. lmek nasıl bir şeydi? İki kere mi? Parlak beyaz ışıklar gördün mü? Tanrı mı? Melekleri? Yoksa cehennem ateşi ve kükürt müydü?"

fkesi kabardı ama soğukkanlılığını korudu. "Hayal gücünü kullan. Bu konuda iyisin."

"Ben Tanrı'yı ve melekleri seçiyorum. O adam seni boğduğunda canın acıdı mı?"

Acımıştı. En kötü kâbuslarında bile hâlâ acıyor. Daha da kötüsü, bu onu utandırdı.

Artık değil.

Yavaşça ayağa kalktı, bir kez daha kurban edilmekten lanetlenmişti. "Evet, çok acıdı. Boğazıma sicim doladığı yerde bir yara izi var. Görmek ister misiniz?" Her zaman taktığı deri gerdanlığı çözdü, öne doğru eğildi, çenesini kaldırdı. "Dokunmak ister misiniz? Böylece okuyucularınıza daha doğru bir şekilde anlatabilirsiniz?"

Gözleri parladı. "Blöf yapamazsın. Ya istediğimi alırım ya da kişisel hikâyeni basarım. Bana öldürülen bu üç kadından bahset ve mahremiyetin bozulmasını."

Ona gülümsedi, yüzünün l tarafını vurgulayan dolu dolu bir gülümsemeydi bu. rktc göründüğünü biliyordu. Operadaki Hayalet gibi ürkütücü. şu anda Kurt Buckland'ın yüzünde gördüğü tiksintiyi görmemek için yarım gülümsemesini mkemmmelleştirmişti.

"Mahremiyetimi çoktan ihlal ettiniz," dedi yüksek sesle. "Bu odadaki herkes beni Google'da aratıyor. Gelip bana bunu soramayacak kadar kibar olacaklar.

yüz. Ama kendi aralarında konuşurlar. Sesini bu şekilde yükseltmek kötü bir hareket. Elindeki kozu kaybettin."

"Okurlarımın geri kalanı bu kadar kibar olmayacak," diye tersledi. "İşaret edecek ve bakacaklar."

Eve, içi ikiye ayrılacağını düşündürecek kadar gergin rağmen parmaklarını gevşekçe birleştirdi. "Eğer bir hikâye istiyorsan Webster'la konuş. Benden bir bok alamazsın."

Kendini toparladı ve gülümsemesini tekrar . "Yarınki gazetenin bir kopyasını almanı sağlayacağım. Hatıra defterin için. Bunun yanına bir kupür yapıştırabilirsin."

Karanlık bir gazete fotoğrafının fotokopisini masasına fırlattı ve kadının gergin iç dünyası paramparça oldu. Bu benim. Neredeyse altı yıl önce hastaneden taburcu edildiği gün. Yüz korkunç bir şekilde yaralanmıştı, gözler geniş ve dehşet içindeydi. Eve acıyı tekrar hissetti. Ama o zaman atlatmıştı. Artık daha güçlüydü.

"Son bir şans," dedi sessizce. "Bunu başka kimse görmek zorunda değil."

Eve kendini ona dokunmaya zorladı. Ellerini sabit tutarak Buckland'ın yanından geçti, doğruca ilan panosuna yürüdü ve resmi bir raptiyeyle ortasına tutturdu. Sonra döndü, yarım gülümsemesi yerindeydi. "Senden korkmuyorum. Git buradan. Şimdi."

Diğer öğrencilerden biri odasından kalktı. Jose tuğla gibi yapılıydı ve şimdi iri ellerinden birini Eve'in omzuna koydu. "Bayan dedi ki Gidin."

"Ve dairemden uzak dur," diye ekledi Eve, "yoksa yasaklama emri çıkarttırırım."

Buckland ters ters baktı. "Senin lanet dairenin yakınından bile geçmedim."

"Bunu yargıca sakla. Uzak dur. Uzak dur. Benden uzak dur." Buckland son bir bakışla uzaklaştı ve Eve bir nefes verdi. "Teşekkürler, Jose. Sana borçluyum."

bir tane."

Korkunç resmi indirdi. "Bunu parçalamamı ister misin?" Eve resmi onun

elinden aldı. "Hayır. Sanırım saklayacağım."

Gerdanlığı onun sert parmaklarından aldı ve boynuna taktı. Eve ona teşekkür etmek için döndü ama gözlerindeki bir şey onu duraklattı. "Zaten biliyordun, değil mi?"

Omuz silkti. "Geçen yıl Anormal için araştırma yapıyordum."

Şu anda aldığı ders. "Seri katillerin zihni" diye mırıldandı.

"Rob Winters hakkında makaleler buldum." Kadın yüzünü buruşturdu, adam da yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim Eve."

"değil. Gerçekten." Kendini gülümsemeye zorladı. "Etrafta dolaşıp ona 'İsmi verilmemesi gereken kişi' diyemeyiz. Bu biraz uzun."

Dudakları seğirdi. "Sanırım bunun telif hakkı ." Nazikçe ayıldı. "Hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilemedik, o yüzden bir şey söylememeye karar verdik. Bu sizin işiniz. Senin hayatın."

"Sanırım bu sabah biraz daha geri aldım." Ve bu onu gururlandırdı.

Sevinci kısa sürdü. Donner'ın asistanı yuvarlak gözlüklerinin arkasından kötü gizlenmiş bir merakla onu izliyordu. Bütün sabah Jeremy Lyons'un mola vermesini beklemişti, böylece onun bilgisayarından çalışma dosyalarını indirebilecekti. Erişimin kendi bilgisayarına kadar takip edilmesini istemiyordu ve Ethan'ı olduğundan daha derine sokmak istemiyordu.

Ancak Jeremy inatla kalmıştı ve Donner yakında verdiği sınıftan dönecekti. Buckland'dan sonra Eve, Donner'a karşı koyacak enerjisinin kaldığından da emin değildi. Donner onun ne yaptığını bilmek isteyecekti. Martha'nın adını unutmasını emrettiği halde neden polise Martha'dan bahsettiğini.

Ayrıca Donner'ın listeye erişimi vardı. Jeremy'nin de öyle. Onlar da işin içinde olabilirdi. O sabah Noah'la konuştuğundan beri bunu yüzlerce kez düşünmüştü ama buna inanmak hiç de kolay değildi. Donner bir akademisyen, Lyons ise sinir bozucu bir çakaldı. İkisi de katile benzemiyordu.

Ama Rob Winters'la ilk tanıştığında o da böyle düşünmemişti. "Jose, Jeremy'yi yönlendirebilir misin? Buradan çıkmam lazım ve onunla uğraşmak istemiyorum."

Jose'nin gözleri kısıldı. "O küçük trollden nefret ediyorum. Onu bana bırakın."

Jose, Jeremy'nin görüşünü engelledi ve Eve fark edilmeden geçti, ancak binanın dışına çıkınca başarı balonu patladı. Arabam yok. Ve sonra Jeremy psikiyatri binasından koşarak çıktı, onu Jose takip etti. Eve içgüdüsel olarak köşeyi dönüp kendi binasıyla diğer bina arasındaki sokağa daldı. Buradan görünmeden dinleyebilir ve görebilirdi.

"Nerede o? Kahretsin," dedi Jeremy öfkeyle. "Eve

gitti," dedi Jose. "Bırak onu."

Jeremy korkmuş görünüyordu ve Eve'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ben öldüm," diye mırıldandı.

Bu sadece çok kullanılan bir deyim olabilirdi ama Eve işini şansa bırakmıyordu. Ara sokaklara, binaların arkasına ve aralarına girerek, elinde cep telefonu ile koşmaya başladı.

Onuncu Bölüm

23 Şubat Salı, sabah 8:45.

Yani tüm bunlar bir oyun içinde mi yapılıyor?" Carleton kuşkuyla sordu. "Bu... inanılmaz. Ve kesinlikle profilimin doğasını değiştiriyor."

"Nasıl yani?" Noah sordu.

"Daha önce hiç görmediğim bir zeka ve düzen seviyesi var. İçeri girip bu oyun karakterlerini değiştirebildiğini söylüyorsunuz-"

"Avatarlar," diye araya girdi Jack.

"Avatarlar," diye tekrarladı Carleton. "Teknik becerileri var ya da bunları öğrenebiliyor. Bir de zalimlik var. Size söylemek zorundayım, çünkü kurbanı aklımdan çıkaramadım. Son derece zehirli bir yılanı bulmak için tehlikeye ve çabaya girmesi, onu hareketsiz hale getirmesi... O zavallı kadının neler yaşadığını hayal etmek bile istemiyorum. Ben yılan fobisi olan hastalar var ve bunlar çok gerçek."

Micki azarlanmış bir ifadeyle Jack'e baktı. "Hâlâ ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz. yılanı nereden aldığını. Ama neden sadece Christy ile yılan? Neden şimdi yöntemini değiştirdi?"

"Peki bir dahaki sefere nasıl değiştirecek?" Jack acımasızca sordu.

Abbott, "Bir dahaki sefere istemiyorum," dedi. "Micki, olay yerinden başka bir şey var mı?"

"Evet." Jack'e yine temkinli bir bakış. "Yılan az önce bir fare yutmuştu."

Jack yüzünü buruşturdu. "Oh Tanrım."

"Henüz sindirmemişti. Katil onu öldürmeden hemen önce yutmuş olmalı kafasını . Farede bir delik bulduk. Fareye

ketamin de var."

"Neden?" Jack kelimeyi ağızından kaçırdı.

Christy'nin ayağındaki yılan ısırığını hatırlayan Noah nedenini biliyordu. Bu onu hasta etmişti.

Noah, "Fare canlı kalırdı, sıcakkanlı olurdu," dedi.
"Yılan için çekici. Fare kaçamazdı."

"Fare yemdi," dedi Carleton, sesi ince ve dehşete kapılmıştı. "Yüce Tanrım."

Abbott boğazını temizledi. "Fareyi gazeteden uzak tutun."

Jack avuçlarını yüzünden aşağı doğru çekti. "Bunu düşünmek istemiyorum. Bana birkaç dakika ver, bölgedeki tüm gece açık olan waffle evlerini bulayım, sonra yola çıkabiliriz."

"Christy Lewis'in son yemeği waffle'dı," diye açıkladı Noah. "Gece yarısı yediğini düşünüyoruz, bu yüzden yirmi dört saat açık waffle evlerini ve lokantaları kontrol etmeye gidiyoruz."

Yöneticileri Faye kafasını kapıdan içeri uzattı. "Ramsey'den telefon var. Savcının ofisi, Yüzbaşı. Brisbane'li kadının yanındaki daire için arama izniniz var."

"Teşekkürler," dedi Abbott. "Sutherland ve Kane'e aramayı yapmalarını söyleyeceğim. Taylor Kobrecki'den ne haber? Onun hakkında başka bir şey biliyor muyuz?"

"En iyi arkadaşlarıyla tanıştım," dedi Jack. "Onlardan biriyle saklanıyor olabilir."

"Onları kontrol ettireceğim. Bu sabah bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Basına vermek üzere kurbanların fotoğraflarının olduğu el ilanları hazırladık. Öldükleri gece onları gören biri varsa, adımlarını takip etmeye başlayabiliriz."

"Peki ya potansiyel kurbanları uyarmak?" Micki sordu.

"Kimi uyaracağımızı biliyor muyuz?" Carleton sordu.

Jack, "Çalışmanın ağır kullanıcılarının kimler olduğunu biliyoruz," dedi. "Muhtemel hedefler onlar."

"Bekle." Carleton elini kaldırdı. "Ağır kullanıcıların kim olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Muhbirimiz bize çalışma katılımcılarının kullanım şekillerine göre düzenlenmiş bir listesini verdi. Jack ve ben yoğun kullanıcıların iletişim bilgilerini araştıracağız, ancak bir sonraki hedefin hangisi olacağını kimse tahmin edemez."

Abbott tereddüt etti. "Listede kaç kişi var?"

"Beş yüz," dedi Noah, "ama sadece altmış hem kadın hem de ağır kullanıcı. Martha gibi beş ultra kullanıcı."

"Bana listeyi ver," dedi Abbott. "Bırakın düşüneyim."

"Çalışmayı yöneten profesörle görüşmeye gidiyoruz. O ve asistanının listeye doğrudan erişimi var. Sonra da waffle evlerini kontrol edeceğiz." Cep telefonu çaldığında Noah masadan uzaklaşmıştı. Eve. "Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu sakın bir sesle.

"Buckland adında bir muhabir tanıyor musunuz?" diye sordu, sesi gergindi. Adamın yüreği ağzına geldi. "Evet. Sanırım sen de tanıyorsun. Sizi nasıl buldu?"

"Christy'nin yerinde arabamı görmüş. Bugün beni ziyaret etti. Bir sorun olabilir."

"Buckland zaten bir sorun. Ne dedi?"

"Pek çok şey ama en çok cinayetleri öğrenmek istedi. Ona hiçbir şey anlatmadım. Dinle, arabama ihtiyacım var. Birinin beni arabayı almaya götürmesi mümkün ?"

Noah onun sesindeki nefessizliği görünce kaşlarını çattı. "Kaçıyor musun?"

"Sayılır. Dr. Donner'ın asistanı dışarıda beni arıyor." "Beni aramaya çıkmayı" tanımla. "

"Buckland gittiğinde ben de gittim. Donner'ın asistanı beni dışarıda takip etti. Binaları ve arabaları kontrol ediyor, kesinlikle beni arıyor." Sesinde korku vardı. "Ara sokaklardan çıkmayacağım. Noah, bu kötü bir Jason filminden çıkmış gibi. Bu delilik."

Kesinlikle öyleydi. "Şarküteriye gidebilir misin?" Bu bir kahve kombinasyonuydu. ev ve sandviç dükkanı. Sal'ın Yeri'nin yanında, polislerin uğrak yeriydi.

"Evet. Orada buluşuruz."

"Orada birkaç memurumuz olacak. Onlarla birlikte oturmak zorunda değilsiniz ama sizi izliyor olacaklar. Beni bekleyin." Ekibe geri döndü. "Muhbirimiz bazı sorunlarla karşılaştı."

Jack ceketini ilikliyordu. "Şarküteriye severim. Harika pastırmaları var."

"Bekle." Carleton ayağa kalktı. "CI'nızı güvende tutmaya çalıştığınızı biliyorum ve muhtemelen işe alınıyorsunuz. Ama ben etik polisi değilim. Onu vermeyeceğim. Hatta yardım bile edebilirim."

Noah dinliyordu. "Nasıl?"

"Muhbirinizin çalışmasını yürüttüğünü bilmiyorsam, bilen birini tanırım. Eğer muhbiriniz sorun yaşıyorsa, patronuyla arasını düzeltebilirim."

Noah başıyla onayladı. "Şu anda sorun patronun asistanı ile ilgili gibi görünüyor, ancak CI'ya yardım etmeyi teklif ettiğinizi söyleyeceğim. Teşekkürler, Carleton. Gerçekten."

Abbott, "Size yakında tüm bilgileri vereceğiz," diye ekledi. "Size güvenmediğimizden değil."

Noah bunun Abbott için özellikle garip olduğunu biliyordu. O ve Carleton Pierce'in geçmişi çok eskiye dayanıyordu. Hepsi biliyordu. Carleton'ın profillerini

Yıllar boyunca düzinelerce cinayet davasını çözdü. Ama Eve'e söz vermişlerdi.

"Bunu biliyorum Bruce. Bundan hoşlanmıyorum ama belli ki bu konuda bir çıkar çatışması yaşayacağıma inanıyorsun ve buna saygı duymak zorundayım. Profili çıkarması için başka bir psikolog bulmayı teklif ederdim ama benim rolümü kim üstlenirse üstlensin aynı sorunu yaşarsınız. Ayrıca, bu büyüleyici bir kişilik. Onu inceleme fırsatını kaçırmak istemem."

Abbott kuru bir sesle, "Onu daha yakından inceliyor olmanızı tercih ederdim," dedi. "Parmaklıklar arkasındayken olduğu gibi. Gidin," dedi ve Noah ile Jack'e kapıya doğru el salladı. "bir ekip arabası göndereceğim. Durum netleşince beni arayın."

23 Şubat Salı, sabah 9:30.

Eve bir kahve aldı ve raftan bir dergi kaparak diğer kahve molası verenlerin arasına karışmaya çalıştı. Şarküteri geçmişte sadece bir sandviç dükkânı olabilirdi ama şimdi öğrencilerin ve profesörlerin -ve polislerin- buluşmak, selamlaşmak, görmek ve için geldikleri lüks bir bistroya dönüşmüştü. Ninth Circle gibi, kötü grup olmadan.

"İşte bu bir şey," dedi tezgâhın arkasındaki adam. Eve baktı ve Jack Phelps'in yüzünün kendisine baktığını görünce hiç şaşırmadı. O da "körü körüne" MSP'yi yakaladı. Freudyen bir hata. Evet, doğru. Barista göz kırptı. "Bana her gün rezervasyon yaptırabilir."

"Evet. O bir şey." Şimdi Jack'in ortağı... başka bir şeydi. Eve ne olduğunu bilmeyi diliyordu. Onu istemediğini söylemişti, kendine ona sahip olamayacağını söylemişti ama korktuğunda aradığı ilk numara Noah'inki olmuştu.

Sessiz bir iç çekişle, kahvelerini yudumlayan iki memurun arkasına oturdu. Noah'ın gönderdiği polisler olabilirlerdi ya da gerçekten molada olabilirlerdi. Her iki durumda da, yakınlarda kendini daha güvende hissediyordu.

Kendini daha önce defalarca yaptığı gibi Noah Webster'ın resmine bakarken bulana kadar sayfaları çevirdi. Jack'in yüzünde bir şey vardı.

Noah ise... Yüzü engebeli ve sertti. Her zaman aklıma gelen kelime haydutçaydı.

Tehlikeli. Ama yeşil gözleri sıcak olabilir. Ve beni güvende hissettiriyor.

Şarküterinin kapısındaki zil çaldı ve gözlerini kaldırdığında Jeremy'nin içeri girdiğini ve odayı aradığını gördü. Doğruca masasına doğru geldi ve ona, ihtiyacı olursa arkasındaki polislerden yardım istemeyi düşünmesi için sadece bir an verdi.

Bunu yaparsanız, onlarla çalıştığınızı kabul etmiş olursunuz. Noah'nın soruşturmasının iyiliği için bunu olabildiğince geciktirmek istedi. Shadowland bağlantısı ne kadar uzun süre açığa çıkmazsa, Noah da üç kez katil olan birini o kadar uzun süre avlamak zorunda kalacaktı.

"Size katılabilir miyim?" Jeremy zor nefes alarak sordu. "Teşekkür ederim." Kadının hayır demesine fırsat vermeden oturdu, sonra çıkardı ve soğuktan sığağa girerken oluşan buğuyu sildi.

"Yakalaması zor bir kadınsın Eve."

Derinlere indi, doğru hissettiren bir ton buldu. Yaralı ama Kurt Buckland'la olan münakaşasından dolayı hâlâ gergin olan bir ses. "Beni aradığını fark etmemiştim."

"Donner bana izlememi söyledi, basına gidebilirmişsin. Seni küçük işbirlikçi kaltak."

Basına. Polislere değil. Donner hemen doğru şeyi yapmak yerine kötü şöhreti yakalayacağını düşünmüştü. Neden şaşırmadım? "Basına gitmedim. O adam bana geldi. Ve kaçırıdysanız diye söylüyorum. onunla işbirliği yapın."

"Çok inandırıcı bir rol, ama buraya onunla tanışmaya geldiğiniz için bu işe yaramayacak."

Eve başını salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Arkasını işaret etti. "Muhabiriniz." Eve, Buckland'ın kendini beğenmiş bir gülümsemeyle onu izlediğini görünce şaşkına döndü. Ne zamandır oradaydı? Jeremy memnuniyetle, "Bunun için programdan atılacaksın," dedi. "Zaten buraya hiç gelmemeliydin."

Jeremy'ye döndü, sarsılmıştı ama bunun olmamasını umuyordu. "Neden?" "Lisans eğitiminin çoğunu internetten almışsın. Diploman bir eyalet üniversitesinden okul."

Önündeki gelincikle arkasındaki yılanı odaklanmaya çalıştı. "Ee?"

"Yani küçük bir kurban olduğun için girdin, nitelikli olduğun için değil."

Adamın sesinde zehir, gözlerinde kıskançlık vardı. "Ve sen kalifiye misin?"

Çenesi eğildi. "Senden çok daha fazla."

Ve sonra anladı. "Sen . Bu yüzden Donner'ın yüksek lisans asistanı değil, ofis asistanısın."

Yanağındaki bir kas seğirdi. "Kesmeyi ben yaptım. Ama sırf adamın biri seni yaraladı diye seni içeri aldılar. 'İlginç bir bakış açısı' getireceğinizi düşündüler. "

Kendi liyakatinden başka bir şey için kabul edilmiş olması canını yakmıştı. Buckland'ın onları gözlemlemesi durumu daha da kötüleştirdi. Ama Jeremy artık polislerden bahsetmiyordu. , Noah? "Bunu nereden biliyorsun Jeremy?" diye sordu.

"Her şeyi biliyorum," diye küçümseyerek tükürdü. "Her şeyi görüyorum. Her tıbbi gerçeği, notlarını, en sevdiğin rengi, pancardan ve yükseklikten nefret ettiğini biliyorum. Hepsini görebiliyorum."

Her görebiliyorum... Notlarını, sevdiklerini, sevmediklerini... Orospu çocuğu. Dosyamı . Eve bu ironiye gülse mi yoksa kızsas mı bilemedi. Dosyanın içinde

Sonunda ikisini de yapmadı, rol yapmayan bir yorgunluğu tercih etti. "Bugün o muhabiri aramadım, bu yüzden geri dönüp Dr. Donner'a söyleyeceğimden endişe ettiği şeyi söylemediğimi söyleyebilirsiniz."

Jeremy omuz silkti. "Donner buraya gelene kadar gitmiyorum. Basına söylemediysen polislere söylemişsindir. Aksi takdirde dün gece onlarla birlikte olmazdın."

Yaptığı ilk mantıksal sıçrama . "Donner buraya mı geliyor? Neden?"

"Size ofisine kadar eşlik edecek orada sizi resmen programdan atacak."

Kafasının içinde alarmlar çalmaya başladı. Donner geliyordu. Benim için. "Bu sana bir yer açar mı?" diye sordu gülümsemeye zorlayarak.

Kibarca başını salladı. "Evet."

Ses tonunu arkadaşça tuttu. "Yani polise ne için gittiğimi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Jeremy. Gözleri dergiye kaydı. "Bu Webster, değil mi? Muhabirin seni birlikte gördüğü polis."

Gerçekten de öyleydi. Kaldırımında arabasından inen de Webster'dı. Yaklaşık on saniye içinde Şarküteri'nin kapısından girecek ve Jeremy ile Buckland'ın şüphelendiği her şeyi doğrulayacaktı. Saniyeler ilerledi ve o bir karar verdi.

Dün hem Christy'nin hem de Martha'nın evlerinde bulunmasını açıklamanın bir yolu vardı, umarım hem Buck-land'i hem de Jeremy'yi kapatırdı. Sadece Webster'ın anlayıp ona ayak uydurması için dua etti.

Başparmağını küçük fotoğrafın üzerinde gezdirerek gururla gülümsedi. "Evet, bu benim Noah'ım. Bence kapakta o olmalıydı ama ben biraz önyargılıyım." Ayağa kalktı, kapı çalınıp Noah içeri girdiğinde genişçe el salladı. "Noah, tatlım, buradayım."

Webster'ın gözleri Jeremy Lyons'un sersemlemiş yüzüne kaydı, sonra hiç vakit kaybetmeden yaklaştı, gülümsemesi sıcacıktı. Kalbi küt küt atıyordu.

Kulaklarında sert, göğsünde daha sert. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Greer'i ve şimdiye kadar yarattığı tüm hayali karakterleri kanalize ederek, iki kolunu da onun boynuna doladı ve dudaklarına sert bir öpücük kondurmak için yüzünü aşağı çekti, uygun olabileceğinden birkaç saniye daha fazla oyalandı.

Kolları sanki bunu binlerce kez yapmışlar gibi doğal bir şekilde ona sarıldı. Adam kaya gibi sağlamdı, tıpkı bildiği gibi. Ama dudakları beklediğinden çok daha yumuşaktı. Ve daha tatlıydı. Ve daha sıcak. Ne yaptım ben?

Geri çekildi, ayak tabanlarına kadar sarsıldı. Adamın yeşil gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık yaşanmış, bu şaşkınlık kısa sürede bir arzu parlamasıyla yok olmuştu. Hâlâ oradaydı ama kontrolü sayesinde hafiflemişti.

Ne yapması gerektiğini hatırlayarak kolunu onun beline doladı ve ağzı açık kalan Jeremy'ye döndü. "Noah, seni Jeremy Lyons'la tanıştırmak istiyorum. Kendisi yüksek lisans danışmanım Dr. Donner için çalışıyor."

Noah Jeremy'nin elini sıktı. "Tanıştığımıza oldum," dedi ve kolunu onun omuzlarına dolayarak hafifçe sıktı.

"Aynı şekilde," diye mırıldandı Jeremy.

"Jeremy, artık biliyorsun. Bunu biraz kendimize saklamayı umuyorduk. İnsanlar nasıl konuşur bilirsin. Ama..." Eve omuz silkti. "Sanırım kedi çantadan çıktı, Web."

"Bunu sonsuza dek sır olarak saklayamayacağımızı biliyorduk," dedi Webster, sesi yumuşak bir okşayışla teninde ürpertiler yarattı ve kendine bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Gölgele Diyarı'ndaki herhangi bir ilişki kadar hayaliydi.

Ona sahip olamazsın, o yüzden hayal kurma. Ama hayal edecekti, çünkü artık ona sarılmanın, vücudunu kendi vücuduna karşı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ne yaptım ben?

Noah boğazını temizledi. "Üzgünüm, kalamam bebeğim. İşe dönmem gerek."

"Oh," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak. "Anlıyorum." Ama gülümsemesi duraksadığında içtendi. "O zaman beni eve bırakabilir misin? Zor bir sabah geçirdim."

Webster yanağını kızın başının üstüne yasladı ve Eve bir an daha rüyaya tutunarak ona doğru eğildi. "Elbette," dedi adam sessizce. "Hadi gidelim."

Eşyalarını topladı ve , Webster'ın kolu hâlâ omuzlarındaydı. Sıcak yüzündeki soğuk hava iyi geldi ve uzun bir rahatlama nefesi verdi. Phelps ön yolcu koltuğunda oturuyordu, gözleri kocaman açılmıştı, belli ki her şeyi görmüştü.

Webster arka kapıyı açtı ve ancak o zaman bıraktı.

"Bana o anahtarı yapsan iyi olur," diye mırıldandı ve kızın kahkaha atmasına şaşırdı.

"Bebeğim?" diye sordu ve adam alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Panikledim. Şimdi kemerini ," dedi ve kapıyı kapattı.

Jack ilk kavşağı geçmelerini bekledikten sonra önce ona, sonra Webster'a baktı. "Ve bu... ?"

Gerçekten güzel, diye düşündü Eve, hâlâ onun tadını alıp alamadığını görmek için dudaklarını yalama dürtüsüne direnerek. Bir rüya. "Hasar kontrolü," diye mırıldandı. "Olaylı bir sabah oldu."

23 Şubat Salı, sabah 9:55.

Noah'nın kalbi durmaksızın çarpıyordu. Önce onun güvenliğinden endişe etmiş, sonra da "hasar kontrolü" adını verdiği bir öpücükle onu sarsmıştı.

Şimdi elleri direksiyonu çevirirken çaresiz bir öfkeyle çarpıyor, Buck-land'in ziyaretinin ayrıntılarını aktaran muhabirin boynu olmasını diliyordu. "Seni tehdit mi etti?" diye sordu uğursuzca ve dikiz aynasından onun temkinli olmaya başladığını görebiliyordu.

"Bununla başa çıktım," dedi. "Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu düşündüyse, artık yok."

Ve bunun için onunla son derece gurur duyuyordu. "Önemli değil. Buna hakkı yoktu." Onu kendi saldırısıyla gasp etmeye hakkı yoktu. Sanki ikinci kez kurban edilmiş gibiydi.

"Yardımcı olmuyorsun," dedi yumuşak bir sesle ve haklıydı.

"Özür dilerim." Ama üzgün değildi, gerçekten üzgün değildi.

"Her neyse," dedi, "Buckland seni suç mahallerine kadar takip ediyormuş. Beni kahve dükkanına kadar takip etti."

"Orada mıydı?" Jack sordu. "Şimdi mi?"

"Evet. Sanırım resimler hakkında sizi uyarmak için sizinle buluşacağımı düşündü. Haklı olduğunu düşünmesini istemedim. Ben de... yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım."

Hasar kontrolü, diye düşündü Noah acı acı. "Anlıyorum." "Umarım

Buckland ve Jeremy benim de davanın bir parçası olduğumu

düşünmezler.

artık. Ama olmalısın. Buckland hikayesini istiyor ve onu elde edene kadar seni takip etmeye devam edecek."

"Şu anda bizi takip ediyor," dedi Jack. "Şarküteriden ayrıldığımızdan beri."

Noah arka koltuktaki kadın yerine arkasındaki trafiğe odaklanarak tekrar dikiz aynasını kontrol etti. Koyu renkli bir Subaru güvenli bir mesafeyi koruyordu.

"Orospu çocuğu."

"İnatçılığı için adamın hakkını vermek lazım," dedi sesinde alaycı eğlenceyle.

"Çılgınca bir koşuşturmada onu kaybedecek miyiz? Bu yüzden mi bana kemerimi bağlamamı söyledin?"

Noah içinde çalkalanan öfkeye rağmen . "Kusura bakmayın. Bu kurallara aykırı."

"Kahretsin," dedi. "Yıllardır iyi bir çılgın atak yapmamıştım."

Jack ona bakabilmek için koltuğunda iki büküm oldu. "Sana çılgın bir koşu sözü versem beni öper miydin?" Jack'in ses tonunda sert ve neredeyse aşağılayıcı bir şeyler vardı ve Noah ona öfkeli bir bakış fırlattı.

Arkadan bakınca Eve'in gülümsemesi kayboldu ve utanarak gözlerini kaçırđı.
"Hayır."

"Jack," diye homurdandı Noah.

Jack alaycı bir iç çekişle koltuğuna yerleşti. "Denediği için bir adamı suçlayamazsın, Web."

Noah dilini ısırđı. Davaya odaklan, Jack'in güzel yüzünü düzleştirmeye değıl.

Eve de aynı şeyi düşünmüş olmalı. "Şimdi ne olacak? Noah ile buluşmak için orada olduğumu ima ederek işleri karıştırmaya çalıştım ama onu ikna edebildim mi bilmiyorum."

"Beni kesinlikle ikna ettin," dedi Jack .

"Jack," diye mırıldandı Noah dişlerinin arasından. Ama beni de ikna ettiğı kesin, diye düşündü. Ve şimdiden başka bir gösteri istiyordu.

Jack, sanki Noah konuşmamış gibi, "herkesi ikna ettin," diye ekledi.

"Sakıncası var mı?" Eve öfkeyle başını salladı. "Bu ciddi bir mesele, Dedektif." "Bu onun yolu," dedi Noah kesin bir ifadeyle. "Seni bir suçluyla ilişkilendirmek ne kadar

kolay olacak?
Shadowland?"

"Oldukça kolay," dedi. "Tüm yüksek lisans öğrencileri bunun tezimin bir parçası olduğunu biliyor, ancak bu sabahtan sonra Buckland ile konuşacaklarını sanmıyorum."

"Bu iyi," dedi Noah. Neredeyse ona Shadowland ağına girip soracaktı ama girseydi ona söyleyeceğini . "Şimdi, seninle ne yapacağız?"

"İyi bir fikrim var," diye mırıldandı Jack ve Noah dişlerini öyle bir sıktı ki canı acıdı.

Seni kesinlikle edeceğim. Bunu yıllar önce yapmalıydı. Neden yapmadığının birçokları için bir gizem olduğunu biliyordu. Konuşmalardan, bahis havuzundan haberdardı ama bir aptal gibi Jack'in hayatını toparlayacağını ummuştı. Sonuçta ben yaptım.

"Ne demek istiyorsun?" Eve temkinli bir şekilde sordu. Anlaşılan Jack'in mırıldanmasını duymamıştı.

"Buckland bu işe karıştığınızı biliyorsa, bunu basması an meselesidir."

"Hemen hemen her şeyi basmış," dedi Jack ekşiyerek. "Ne gibi?"

diye sordu. "Ne bastı?"

Noah tereddüt etti. "Kırmızı elbiseler giydiklerini ve katilin Christy'nin üzerinde bir yılan kullandığını."

"Yılan mı?" Kafası karışmış görünüyordu. "Gerçek bir yılan gibi mi?" "Gerçek bir çingiraklı yılan," dedi Jack acımasızca.

"Onu ısırdı." "Bunu Martha'ya o mu yaptı?" diye sordu kadın sıkıntıyla.

"Hayır," dedi Noah. "Ve neden olduğundan emin değiliz."

"Bu kadınlara cinsel tacizde bulundu mu?" diye sordu.

Jack kaşlarını çatı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Öyle mi?" diye ısrar etti ve Jack hoşnutsuz bir şekilde başını salladı. "Hayır, yapmadı."

"Böylece onlarla sanal dünyada buluşuyor, onlara kendi evlerinde saldırıyor, onları boğuyor, sonra da asıyor. Ve şimdi bir yılan kullanıyor, sıradan bir yılan.

fobi."

Noah dikiz aynasından ona tekrar baktı. Çok sessizleşmişti, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Neden yılanı kullandığını biliyor musun, Havva?"

"Belki de. Jeremy'nin bugün söylediği bir şey beni çok etkiledi. Bana neden Marshall'a ait olmadığımı söylüyordu, hiç bilmediği şeyleri ortaya atıyordu. İş bilmek."

"Nasıl?" Noah nazikçe dürttü.

"En sevdiğim renk ve pancar sevmediğimi. Ya da yüksekleri." Son kelimeleri yavaşça söyledi. "Bunları kime söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Aklıma gelen tek şey, programa ilk kabul edildiğimde bir anket doldurmuş olmam. Çalışmamızda da benzer bir şey yapmıştık, sevdikleri, nefret ettikleri, onları rahatlatan, korkutan her şeyi sormuştuk..."

Noah . "Dosyalar ondaysa Christy'nin anketini görmüş olmalı."

Eve başını salladı. "Ve eğer yılanlardan korktuğunu yazmış olsaydı, adam bunu bilirdi. Martha'nın otopsisinde tuhaf bir şey çıktı mı?"

"Mavi ciğerleri," diye mırıldandı Jack.

"Ciğerleri mavi miydi?" Eve sordu. "Neden?"

Noah, "Adli Tıp, katilinin yüzünü tuvalete soktuğunu düşünüyor," dedi. "O çalışma dosyalarını görmemiz gerek Eve. Bu katılımcıların nelerden korktuklarını söylediklerini bilmemiz gerekiyor ve mahkeme celbini talep eder etmez, bu konudaki rolün dışarı çık."

"Biliyorum." Tereddüt etti. "Dosyaları sizin için daha hızlı getirebilirim."

Jack kaşlarını çatı. "Ve daha gizlice?" diye sordu dikkatle. "Ve senin için daha güvenli bir şekilde?"

Noah ona bir kez daha ters ters baktı. "Jack."

"Hayır, sen dinle. Hackleyerek elde ettiği her şey zehirli meyvedir. Savcı tutuklamaları dünün çözü gibi atacak ve biz de onunla birlikte. Hacklemek yok. Bu işi kitabına göre yaparız."

Ortağının sesinde Noah'ın daha önce duyduğundan emin olmadığı bir öfke vardı, ama o bunun nedenine yaklaşmadan Eve sakin ve soğukkanlı bir şekilde konuştu.

"Benim bu olaydaki rolüm ortaya çıkacak, Dedektif Phelps. Bu noktada bu kesin. Komitenin önüne çıkarılacağım ve muhtemelen programdan atılacağım. Eğer bu olursa, diğer programlardan da atılırım. Kariyerimin sona erdiğini söyleyebilirim, bu yüzden gizlilik -ve kendim için güvenlik- ana endişem değil."

"Peki senin asıl endişen ne?" Jack sordu, sesi yine soğuktu.

"Bu canavara elini çok erken gösterme. Onun bildiğini öğrenirse, . Tekrar öldürecektir. Bu ona... zevk verir."

Noah'nın omurgasından bir ürperti geçti, sözlerinden değil ama onları söyleme şeklinden, sanki transa geçmiş gibiydi. "Bunun ona zevk verdiğini nereden biliyorsun?"

Uzaklara baktı, büyü bozulmuştu. "Bu çok mantıklı. İsterseniz dosyalar için mahkeme celbinizi alın. Dosya isimlerinin ne olduğunu bilmiyorum ama size bir tarif verebilirim. Bu arama emrini hızlandıracaktır. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, eve gitmek istiyorum."

23 Şubat Salı, 10:35.

Eve kendini içeri atarken, "Beni yukarı çıkarmanıza gerek yoktu, Dedektif," dedi.

Noah dairesine kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. Kadın yine resmileşmişti. Kızın gardını indirmesi çok daha hoşuna gitmişti ve bunu tekrar nasıl yapacağını merak ediyordu. "Evet, söyledim. Nerede? Hunter?"

"Muhtemelen çatı malzemeleri alıyordur." Gülümsemesi kırılıyordu. "Gördüğünüz gibi ben iyiyim. Ortağın seni bekliyor, hadi git." Pencereye gitti ve gözleri kapalı bir şekilde durdu.

"Bir dakika içinde gideceğim." Arkasında durdu, dokunmak istiyordu ama onun bunu istemediğini biliyordu. "Kendini korumak için bize erişim sağlamayı teklif etmediğini biliyorum."

"Ortağının haklı olmadığından o kadar emin olma," diye mırıldandı. "Belki de haklıydım."

Ona dokunma ihtiyacına teslim oldu ve omuzlarını hafifçe kavradı. Kadın gerildi ama pencereye yansıyan yüzü kıpırdamadı. Yoğurdu, onu döndürüp tekrar öpebilmeyi diledi. Bu sefer gerçek olduğunu anlayacaktı.

Ama yapmadı, onun yerine ellerini yanlarına bıraktı. "Seni burada yalnız istemiyorum."

Omuz silkti. "Dün gece katilin değil de Buckland'ın burada olması çok daha muhtemel. Seni takip ediyordu ve bana yapıştı."

"Yine de Buckland adınızı basarsa, üç kadını öldüren adam bu işe karıştığınızı öğrenir. O zaman senin peşine düşebilir."

Ağzı sertleşti, çenesi kalktı. "Umarım öyle olur. Onun için hazır olacağım."

Alarm kaşlarını çatmasına neden oldu. "Eve, burası Nemesis ya da Greer olarak kış tekmeleyebileceğin sanal bir dünya değil. Bu gerçek. Üç kez öldürdü. Dördüncüde gözünü bile kırpmaz."

"İşte bu yüzden Eve olarak," dedi onu sarsan bir sakinlikle, "çok gerçek bir silahım var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum. Tüm bu hayatta kalma olayı ile birlikte gidiyor."

Gitmesi gerektiğini biliyordu ama . "Hayatta kalma şeyiyle birlikte başka ne var?"

"Farklı şeyler. Her zaman şimdiki gibi değildim. Saldırıdan sonra iki yıl boyunca karanlıkta oturdum. Aynalara hiç bakmadım ve mecbur kalmadıkça evden çıkmadım, çıktığımda da korktuğum için bir karış makyajla çıkıyordum."

"Neyin?" diye sordu usulca.

"İnsanların bana bakışlarından. Önceden gençtim. Güzeldim. Sonra, bir ucubeydim. Yaralıyım. İnsanlar dehşet içinde bakıyorlardı, başlarına gelmediği için minnettar, gelebileceği için korkuyorlardı. Kimse gözlerimin içine bakmadı. Bir keresinde bir çocuğu ağlatmışım, benden çok korkmuştu."

Gözlerini kaçırdı, sesinde utanç vardı ve Noah'nın kalbi o kadar sıkıştı ki canı acıdı. Ama onun duymak isteyeceği hiçbir şey söyleyemezdi, bu yüzden durup çaresizce dinledi. Bir süre sonra bakışlarını kaldırdı ve camda yansıyan bakışlarıyla buluştu.

"Benim dünyam bilgisayarın içindeydi. Beni insanlara bağlı tuttu ve birçok yönden aklımı başımda tuttu. Sonunda cesaretimi toplayıp
Karanlıkta, insanların benim yaptığım gibi özgürleşmelerine yardım etmek bir dilekten daha fazlası oldu. Bu benim amacım oldu. İnsanların bir amaca ihtiyacı vardır, Noah. Bu hayatta kalmak için bir şey,
"

"Biliyorum," diye mırıldandı. Gerçekten de biliyordu. "Ama yakalanmanı istemiyorum."

"Yakalanacağım, Noah. Sabahları kalkmamı sağlayan şeyden vazgeçmek zorunda kalacağım." Sertçe yutkundu. "Ve bu beni öldürüyor. Ama hiçbir şey yapmadan durursam, karanlığa geri kayarım. Onu hissedebiliyorum, her zaman arkamda, beni güvenli olduğu yere geri çekiyor. Ama güvenli olsa bile, bu doğru değil. Bunu anlamayı bekleyemem."

Ama o biliyordu, onun bildiğinden daha fazla. Zihninde kendini şişeden çıkmak için çabalarken görebiliyordu. Karanlıktan. Onu oraya sürükleyen şeytanlardan kaçmaya çalışıyordu. Her gün bu kararlılığı yenilemek zorundaydı. Her gün karanlıktan kaçıyordu.

Her seferinde bir gün her zaman bayat bir metafor gibi görünmüştür. Ta ki onun hayatı oldu. "Anlıyorum." Kendi kendine gülümsedi. "Bu yüzden tonik suyu içiyorum."

Hızlı bir nefes aldı, gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Hiç düşünmemiştim."

Avucunu onun kolunda bir kez gezdirdi. "Bunu yapmanı istemedim. Ama yalnız değilsin ve seni anlıyorum. Shadowland dosyalarına ulaşmaya çalışmaya devam edecek misin?"

"Yapmamı istiyor ?" diye sordu ve adam cevabını dikkatle düşündü. bir amacı vardı ve bu amacı canlı tutmak için çok şey feda edebileceğinden şüpheleniyordu. Ama şu anda daha çok onu hayatta tutmakla ilgileniyordu. Ve hapisten uzak tutmak.

"İstediğim şey, başka birini daha öldürmeden bu adamı durdurmak. Sen de dahil. Ama yasaları çiğnemeni istemiyorum. Jack bu konuda haklı. Bize vereceğiniz yasadışı bir girişimin ürünü olan hiçbir şey mahkemede kullanılamaz. Onu yakalayabiliriz ama gitmesine izin vermek zorundayız. Ve Eve, eğer yasadışı bir şey yaparsan, seni de koruyamam."

"Senden bunu beklemiyorum." Aniden döndü, gözlerini kaldırıp baktı. neredeyse siyahtı. Yoğun. İstese de geri dönemezdi. "Durmamı ister misin?"

Arzu içinde bir fırtına gibi koptu ve ellerini yumruk yaparak kendine sakladı. Şimdi zamanı değil, Webster. Odaklan. "Sen Yakın mı?"

Koyu renk gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. O da bunu hissetmişti. "Çok."

Kendini Martha, Christy ve Samantha'yı düşünmeye zorladı. Eve'i düşündü, gözlerini kaçıramadığı için bu karmaşanın içine çekilmişti. Sonra listesindeki diğer isimleri düşündü ve bir katil lanet bir oyun oynadığı için sıradakinin kim olacağını merak etti. "Hayır," diye fısıldadı kısık sesle. "Durmanı istemiyorum."

Yerleřti. "Tamam o zaman. İřine yarayacađını dűřűndűđűm bir řey bulduđumda ararım."

Temkinli bir řekilde elini kaldırıp onun yanađına dokundu. "Daha űnce, řarkűteride..." Yanađı adamın parmak uęlarınin altında kızardı. "Bir daha olmayacak."

"Evet, olacak. Ve , bu bir rol olmayacak. İkimiz ięin de." Bir adım geri ęekildi ve elini kızın yűzűnden ęekti. "Gitmem gerek."

Başını salladı, dengesiz bir şekilde, adamın kanını kaydattı. "şapkanı unutma."

Noah řapkasını bir gece űnce bıraktıđı kitap rafından aldı. Aklını sorular dolduruyordu, sorulamayacak kadar ęok. Ama kadın ona hayatının kapısını ve o kapıyı tekrar kapatmadan űnce bir soru soracaktı. "Altı yıl űnce sana ne olduđunu okudum. Ama nedeni hakkında hiębir řey bulamadım. O adam neden seni űldűrmeye ęalıřtı?"

"Karısına ve ođluna ulařmak ięin. Onları yıllarca dűvdűđű ięin kaęmıřlardı. Onları tanırdım, ikisini de severdim. Başta kim olduđunu bilmiyordum ama sonra anladım. Caroline ve Tom'u bulmasından ve onları hayatları yeniden cehenneme dűndű."

"Yani onları uyarmanızı engellemeye mi ęalıřıyordu?"

"Kısmen, evet. Ama silahı vardı. Beni vurup iři bitirebilirdi. Merhametli bir řekilde. Ama yapmadı." Sertęe yutkundu. "Onun yerine beni sekiz kez bıęakladı. Yűzűmű yardı. Neredeyse elimi kesiyordu. Sonra da beni bođdu."

"Ęűnkű bu ona zevk veriyordu," dedi Noah acımasızca.

"Evet." Kollarını gűđsűnűn űzerinde kavuřturdu, vűcut dili ęok řey anlatıyordu. "Ne tűr bir canavar aradıđını biliyorum Noah. O ipi bođazıma daha sıkı sararken benimkinin gűzlerinin ięine baktım. Seninki durmayacak. Sen onu durdurana kadar durmayacak."

"Ya sen?" Kelimeleri boğazından zorla ęıkarmak zorunda kaldı. "Onu durdurana kadar mı?"

Gözleri karanlıktı. Stark. İnanılmaz derecede yalnızdı. "Canavarımı durduramadım. Rüyalarımda tekrar tekrar geri geliyor. Seninkini durdurmak için neredeyse her şeyi yaparım."

Sertçe başını salladı. "Kapını kilitle." Sürgünün yerine oturduğunu duyana kadar bekledi, sonra Jack'in sabırsızlıkla parmaklarını şıkladığı arabaya geri döndü.

"Şimdi işe gitmeye hazır mıyız?" diye sordu sertçe.

"Bir dakika içinde." Noah Abbott'u aradı. "Ben Web. Eve iyi ama Mirror'dan Buckland ve danışmanın sekreteri peşinde."

"Kıç ı nerede şimdi?" Abbott kuru bir sesle sordu.

"Onu az önce eve götürdük. Lyons ve Donner'la konuşmak için Marshall'a gideceğiz, sonra da waffle evlerine bakacağız. Faye, Jeremy Lyons ve Donald Donner'ı araştırdı mı?"

Abbott, "Kontrol edip sizi arayacağım," dedi.

Noah kendi kendine söyledi. "Denek dosyaları için üniversiteden resmi bir talepte bulunmamız gerekiyor. Eve her katılımcının bir ankette en büyük korkularını listelediğini söyledi."

"Yılan," dedi Abbott. "Bu aslında mantıklı. Biz talepte bulunmaz, Eve sızıntı için başvuracakları ilk kişi olacak."

"O bunu biliyor. Sonuçlarına katlanmaya hazır."

Abbott iç çekti. "Belki Carleton ona yardım edebilir, böylece bu çok fazla zarar vermez."

Noah dudaklarını yalama isteğiyle savaşıarak, "Hasar kontrolü," diye mırıldandı. "Umarım öyledir."

Telefonu kapattığında Jack'çenesi gergindi. "Şimdi işe koyulalım mı?"

Noah arabayı vitesle takmadan önce dikiz aynasından son bir kez baktı. "Evet."

23 Şubat Salı, 10:45.

Harvey kaşlarını çatarak Webster ve Phelps'in uzaklaşmasını izledi. "Burada kim yaşıyor?"

Dell, BlackBerry'sinde açtığı emlak vergisi web sitesine adresi girmekle meşguldü. "Tapu Myron Daulton'a ait."

"Webster dün gece üç kez buradaydı. O önemli biri. Webster'ın onu içeri götürürken çekilmiş bir fotoğrafı var. Ne yazık ki ne bugün ne de dün gece ona dokunmamış."

Dell . "O kahve dükkanında kesinlikle yaptı. Bir göz atın."

Harvey, Dell'in Noah Webster ve kadının tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlendiği kamera görüntüsüne baktı. "Webster, bayan arkadaşını gezdirmek için vergi mükelleflerinin araçlarını vergi mükelleflerinin zamanında kullanıyor. Ama bu yeterli değil."

"Hayır," diye mırıldandı Dell. "Yeterli değil. Yeterince

değil." "Dell. Planımızı unutma."

Dell hafifçe gülümsedi. "Elbette. Plan çok iyi işliyor."

Harvey'nin eli, o daha ne olduğunu Dell'in ağzını tokatlıyordu. "Ağzını topla."

Dell dudağının kenarına dokundu. "Sen nasıl istersen, baba." Ama gözleri sert ve öfkeliydi ve Harvey kendi oğlunu daha ne kadar kontrol edebileceğini merak ediyordu.

"Şimdi hangi yöne gidiyorlar?" Harvey sordu.

Dell elindeki navsat ekranını kontrol etti. Dedektiflerin her birinin arabasının altına bir izleme cihazı yerleştirmek Dell'in fikriydi ve çok da iyi bir fikirdi.

"Şehre doğru."

"O zaman takip et. Hemen arkandayım." Dell Subaru'dan inip kendi arabasına dönerken Harvey, Webster'ın bir kız arkadaşı olmasını düşündü. Kadınlar zayıftı. Doğru teşvikle ondan her türlü iyi bilgiyi alabilirlerdi.

23 Şubat Salı, 12:15.

"Teşekkürler." David dirseğinin yanına bir sandviç koyarken Eve kısa bir süre başını kaldırdı, sonra gözlerini bilgisayar ekranına çevirdi. "Alışverişi yaptığın için minnettarım."

"Buradayken bir şeyler yemek için daha iyi olur diye düşündüm," dedi. "Var mısın?"

"Sonunda. ShadowCo'nun güvenliği ortalamadan daha iyi. Düşündüğümde daha uzun sürdü."

"Ve? Ne buldun?"

"Beklediğim gibi. Hem Martha'nın Desiree'sinin hem de Christy'nin Gwenivere'sinin avatar dosyalarını değiştirmiş. Yüzlerini bu şekilde makyaj yapılmış gibi göstermiş. Geride bıraktığı ip ve ayakkabılarla sanal evlerindeki odaları da değiştirdi."

"Yani? Kim olduğunu bulabilir misin?"

"Doğrudan değil. Bu değişiklikleri kurbanlarının kullanıcı kimliklerini kullanarak yaptı. Ancak her iki avatar da aynı şekilde değiştirilmiştir. Eğer yeterince derine inerseniz grafikler sadece kod satırlarıdır. Değiştirdiği yerde kod biraz hantallaşıyor."

"Hantal." Ona eğlenen bir bakış attı. "Yani o bir amatör mü?"

"Belki de. Yazdığı kod işi halletti - avatarın yüzü değişti. Ama profesyonel bir programcı bunu daha zarif bir şekilde yapabilirdi."

"Şimdi Ethan gibi konuştun," dedi David kayıtsızca. "Zarif demeyi seviyor. "

"Ethan bana çok şey öğretti," dedi temkinli bir şekilde. Dana'yı sevmek David'in Ethan'dan nefret etmesi anlamına gelebilirdi ama Eve bunun doğru olmadığını biliyordu. Yine , koruyucusunu mutlu, arkadaşını ise mutsuz eden adama çok fazla övgü yağdırmamaya dikkat ediyordu.

"Sanal olarak haneye tecavüz gibi. Bu sizi gerçek dünyada tutuklatabilir."

"Şimdi Noah gibi konuştun."

"Kimin şapkası artık kitaplığınızda değil."

Sinirli bir şekilde gözlerini ekrandan ayırmadı. "Çatımı onaracak malzemeleri getirdin mi?"

"Sipariş ettim. Üçten sonra alırım. Yolda sizi arabanızı almaya götürebilirim."

"Teşekkür . Tüm malzemeler için size ödeme yapacağım." Kenara yeterince para koymuştu. Öyle umuyordu.

"Bayan Moneybags," diye alay etti nazikçe. "Ben ödeyeceğim. Sonuçta ev sahibinize yardım ettiğinizi biliyorsunuz, değil mi? Sizi kapı dışarı ettiğinde, hiçbir ücret ödmeden daha iyi bir çatıya sahip olacak."

"Ama insanları tekmeleyemeyeceğini öğrenecek. Beni tekmeleyemeyeceğini etrafta." O zaman anladı. "Yardım ediyorsun çünkü sen de onun beni tekmelemesini istemiyorsun."

"Çok fazla insan bunu yaptı," dedi sessizce. "Çoğu insanın yıkılacağı bir durumdan kendini kurtardın. Seninle gurur duyuyorum." Boğazı kapandı, gözleri doldu. Kelimeler kifayetsizdi ama onun anladığını biliyordu. "Sanal B&E'ne geri dön. Ama Webster'a bir şans vermeni istiyorum. Çatını onarmamın bedeli bu."

Onu yalnız bıraktı ama Eve odaklanamıyordu. Noah'ın yüzünü gördü. pencereden, endişeli ve anlayışlı. Bu yüzden tonik suyu içiyorum. O

Hangi yolculuğun onu iyileşmekte olan bir alkolik konumuna getirdiğini merak etti.

Onun duygularını görmeyecek ya da önemsemeyecek kadar bencil olduğu için kendini azarladı. Ve bir anlığına, onu öptüğünde aldığı tadı hatırlamasına izin verdi. Kolları onu sımsıkı sardığında ne kadar iyi hissettiğini.

Ama ona bir şans vermek? Hayır. David için bile. Çünkü sonunda Noah Webster'ı ya da bir gelecek arayan başka bir iyi adamı incitmek istemiyordu, çünkü sonunda hiçbiri olmayacaktı. Benimle olmazdı. Eve'in gerçeği buydu.

Ekranı görebilmek için gözlerini kırıştırdı ve gözlerini temizledi. Noah için, dikkatli olmak zorundaydı. gittikten sonra Ethan'ı aramış ve onun talimatıyla önlemler almış, çevrimiçi hareketlerinin izlenmesini zorlaştırmak için bir düzine proxy sunucusu üzerinden yönlendirme yapmıştı. Ama ShadowCo onu yine de bulabilirdi ve suç Noah'ın üzerine kalabilirdi.

Ve bu hiç işe yaramazdı çünkü Noah iyi bir adamdı. Bu canavarı durdurmanın bir yolu olmalıydı. Shadowland'de olduğunu, avatarlarla uğraştığını bilmek yeterli değildi. Onun gerçek dünyada yüzünü göstermesini sağlamak için bildiklerini kullanmalıydı. Bu kolay olmayacaktı. Nuh'un canavarı çok zekiydi, şimdiye kadar onlardan bir adım öndeydi. Benim daha zeki olmam .

23 Şubat Salı, :30.

Liza ilk kez dersten kaçarak gizlice çıkış kapısından çıktı. Gerçek bir ders gibi değildi, sadece aptal bir sporcu ile aptal bir toplantı. Bu Lindsay'i aramak varken aptal bir toplantıda onu deli ediyordu. O da gitti.

"Hey, kızım, ateşin var mı?"

İrkilerek etrafına bakındı. Kapının yanında bir çocuk duruyordu, kamburunu çıkarmış, elleri cebindeydi. "Hayır. Özür dilerim." Kararsızca devam etti. Çok az

Uykusuzluk ve açlık başını döndürmüştü. Sadece birkaç doları kalmıştı ve otobüs parası için onlara ihtiyacı vardı.

Otobüs durağı bir blok ötedeydi, bu yüzden rüzgâra karşı başını eğdi ve yürümeye başladı. Bir de baktı ki poposunun üzerine düşmüş, kitap çantası yere saçılmış ve kâğıtları uçup gitmiş.

"Çok özür dilerim. Dur sana yardım edeyim." Gerçekten uzun boylu bir çocuktü. Hayır, daha yaşlı. Üniversiteli olabilir. Kâğıtlarını toplayıp ona getirdi. "Bazıları biraz kirlenmiş."

"değil. Teşekkür ." Kâğıtları çantasına geri koydu ve bir sonraki küçük baş dönmesi nöbetinde tökezleyerek ayağa kalktı. Kendine not. Yemek yemeliyim.

"İyi misin?"

Yukarı baktı. Çok yukarıya. Liza beş-on yaşındaydı, o halde bu adam altı-altı yaşında olmalıydı. "Ben iyiyim."

Kaşlarını çattı ve kızın yüzünü inceledi. "İyi görünmüyorsun. Solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Gerçekten." Sonra belediye otobüsü uzaklaşırken sinirli bir şekilde ofladı. "Ama şimdi otobüsümü kaçırdım. Bir sonrakine daha yirmi dakika var." Boşa harcanan zaman. Lanet olsun.

Kadın hızlı adımlarla yürümeye başladı ve adam da onun yanında rahatça yürüdü. "Sigara içilen kapıdan mı çıktın?" diye sordu.

Ona ters ters baktı. "Beni ihbar edecek misin?"

"Hayır. Ama neden kaçıyorsun? O tip birine benzemiyorsun." "Ne tipiymiş o?"

diye sordu dişlerinin arasından, o anki halini düşünerek. O memur Lindsay'i fahişe olduğu için kayıp kişi olarak kabul etmemişti.

"AP İngilizce'ye girecek bir tip. Karanlığın Yüreği üzerine ödeviniz" diye ekledi. "Tanıdığım çoğu ileri düzey öğrenci asla dersi asmazdı. Ayrıca, gözlerin kırmızı. Ağlıyorsun."

"Alerjiler," diye tersledi.

"Şubat ayında mı?" Başını iki yana salladı. "Tekrar dene."

"Gitmem gereken bir yer var." Kadın ona tekrar ters ters baktı. "Sakıncası var mı?"

"Nereye gidiyorsun?"

Liza gözlerini devirdi. "Seni ilgilendirmez."

"Otobüsü kaçırdığın için kendimi kötü hissediyorum. Seni miyim?"

Kadın dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Hayır. Eğer beni rahat bırakmazsan polisi arayacağım. Aslında, şimdi karakola gidiyorum ve seni ihbar edeceğim."

"Kız kardeşin yüzünden mi karakola gidiyorsun?" Liza kısa bir süre

durdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sadece tahmin ettim. Aldığım kağıtlardan biri polis raporuydu. Barkley, Lindsay. İngilizce ödevindeki isim Liza Barkley'di ve sen de sabıka fotoğrafındaki gibi görünüyorsun."

Liza başını salladı. "Nesin sen? Bir tür CSI özentisi sürüngen mi?"

Gülümsedi. "Hayır, ama yardıma ihtiyacın varmış gibi ve seni gideceğin yerden alıkoyduğum için kendimi kötü hissediyorum. Buradan polis merkezine taksiyle gidebilirsin."

"Evet, doğru." Tekrar yürümeye başladı, nefesinin altında mırıldandı: "Öğle yemeğini bile karşılayamıyorum ve bu salak benden taksi çağırmamı istiyor."

"Hayır, ben öderim." Yine onun yanında yürüyordu, elinde bir yirmilik vardı. "Hazır başlamışken kendine yiyecek bir şeyler al. Pek iyi görünmüyorsun."

Liza yine durdu ve elindeki paraya baktı. "Beni korkutuyorsun."

"Bak ne diyeceğim," dedi kadın . "Şu otobüs durağının karşısında bir sandviçi var. Sana yiyecek bir şeyler alırım ve otobüsü sıcak bir yerde beklersin."

Tereddüt etti. "istemiyorum."

"Ama sen açsın. Gel ." Elinden çantayı aldı ve yürümeye başladı.

"Hey." çalışırken tökezledi. "O benim kitap çantam." "Liza, o sandviç dükkânına kadar bana güven, tamam mı?"

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi mi?" diye sordu ve aceleyle onun arkasına geçti.

Sözüne sadık kalarak sandviç dükkânına girdi ve çantasını masanın üzerine koydu. "Otur. Hemen döneceğim." Kadın itaat etti ve birkaç dakika sonra adam iki sandviç ve patates kızartması getirdi. "Ye," dedi. Yine itaat etti, açlıktan ölüyordu. "Yavaş yavaş. Son yemeğinden bu yana ne kadar zaman geçti?"

"Bu sabah bir yumurta. Ondan önce de dün öğle yemeği." Sandviçini, patates kızartmasını ve onun patates kızartmasını da yiyene kadar başka bir şey söylemedi.

Çok etkilenmişti. "Kızlar genelde yiyecekleri bir hastalıkmiş gibi seçerler. Ben Tom Hunter'ım."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Tom. Yemek için teşekkür ederim.

Acıkmıştım." "Neden dersi ektin?"

Artık aç olmadığına göre düşünebilirdi. "Sadece bir toplantıydı. Okulda kalmamızı söylemek için bizi dersten çıkardılar. Bu ne kadar aptalca? Ve sporcular... sanki okul hakkında bir şey biliyorlarmış gibi." Ona gülümsüyordu. "Ne?" diye sordu kız.

"Ben toplantıdaki sporculardan biriyim. 4.0 ile mezun oldum," diye ekledi yardımsever bir şekilde.

Liza'nın yüzü yandı. "Tanrım. Özür dilerim."

" değil. Çoğunlukla haklısın. Ama bu yüzden okullara geliyorum. Çocuklar beni dinlerse, bir tane bile olsa, buna değer. Neden okullara gidiyorsun? Polis karakolu mu?"

Onu inceledi. Yakışıklıydı, sarışındı ve mavi gözleri vardı. Toplantı duyurusundan hatırladığı kadarıyla bir basketbol oyuncusuydu. Büyük bir kolej oyuncusu. Sınıftaki bazı erkeklerin onu görecekleri düşüncesiyle ağızlarının suyu akıyordu. "Neden umursuyorsun ki?"

Omuz silkti. "Annem bir çeşit sosyal hizmet görevlisi. Bu kökleşmiş. Bak, benim bir kız kardeşim var. Onun adı Grace. Eğer başı belada olsaydı. Umarım biri ona yardım eder. Sana zarar vermeyeceğim. Hiç değilse iyi bir dinleyiciyimdir. Peki neden ağlıyordun, Liza?"

Bir nefes verdi. "Kız kardeşim kayıp." Ve ona tüm hikayeyi anlattı, yalnız yaşamak dışında her şeyi. "Dün o polis raporunu aldım ve dün gece bulabildiğim her fahişeye sordum ve kimse onu tanımıyordu. Bugün düşünmeye başladım, belki birileri onunla birlikte tutuklanmıştır, bir baskında ya da Belki biri kefaletini ödemiştir."

"Yani polisin size bunu söyleyip söyleyemeyeceğini mi bilmek istiyorsunuz?"

"Denemek zorundayım. Kimse kayıp bir fahişeyi aramaz. Benden başka kimse."

Kaşlarını çattı. "Kız kardeşini aramaya mı gittin? Fahişeleri nereden buldun?"

"İnternet. Google'da arattım ve nerede asılı olduklarını buldum."

Acı çekmiş görünüyordu. "Tamam. Birkaç polis tanıyorum. Karakola bir taksiyle gidelim, bakalım ne bulabileceğiz."

"Belediye otobüsü istasyona gidiyor. Bana polisin adını ver, ona sorayım." "Yine otobüsü kaçırdın. Ama yemek yiyordun. dur."

İç çekti. ", değil mi?"

"Henüz değil. , gidelim."

On Birinci Bölüm

23 Şubat Salı, 16:45.

Noah, Jack'in listesindeki beşinci ve son waffle restoranının önünde durdu. Eyaletler arası yolun dışında, bir benzin istasyonunun yanında bir lokantaydı. Bunun Christy'nin son yemeği olmasını umuyordu.

Donner ve Lyons'u özlemişlerdi. İkisi de ne masalarında ne de evlerindeydi. Daha sonra geri döneceklerdi, şimdi dikkatlerini Christy'nin son hareketlerine yöneltmişlerdi. Dört waffle evi basılmıştı ve ortağı sessizce somurtuyordu.

Noah'nın sabrı iyice taşmaya başlamıştı. "Hadi şu işi bitirelim." Ama Jack hareket etmedi. Oturdu, gözlerini waffle evine dikti. "Özür dilerim Web." Bu sessiz sözcükler ortağının saatler sonra söylediği ilk sözlerdi. "Ne hakkında?"

"Haddimi . Eve'in kendini kurtarmaya çalışmadığını ."

"Bu özür Eve'e gitmeli. neden söylediğini anlamıyorum."

"O kadar da karmaşık değil. Sana aylardır onun dikkatini çekmeye çalıştığımı söylemiştim."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Beni kıskanıyor musun? Ona çıkma teklif etmemi sen söyledin."

"Hayır diyeceğini düşünüyordum. Bir günden kısa bir içinde sana aşık olmasını hiç beklemiyordum."

"Bu sadece bir numaraydı." Hayır, değildi. Benim için değildi. Ve Eve bunu yapabildiğinde, kendisi için de olmadığını söyleyecekti.

Jack arabasının kapısını açtı. "Oturduğum yerden değil. Hadi gidelim."

Noah onu waffle salonuna kadar takip etti ve zihnini öpüşmeyi değil öldürmeyi zorladı. Jack'in elinde Christy'nin ehliyet fotoğrafı vardı ve hostese gösterdi.

Jack, "Biz polisle birlikteyiz, hanımefendi," dedi. "Bu kadını gördünüz mü?"

"Hayır, ama ben sizi gördüm." Dergi rafını işaret etti. "Siz Phelps."

Jack yüzünü buruşturdu. "Müdürle ya da diğer garsonlardan biriyle konuşabilir miyiz?" "Oturun, Dedektifler. Size kahve getireyim mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Noah. "Bekleyeceğiz."

Müdür aceleyle dışarı çıktı. "Ben Richard Smith. Lütfen ofisime gelin."

Jack, "Pazartesi günü erken saatlerde bu kadını gören herkesi arıyoruz," dedi.

"Bu vardiya gece boyunca burada olmazdı. Bu gece geri gelmelisin."

Bu daha önce dört kez duydukları bir şeydi. "Teşekkür , öyle yapacağız," dedi Noah.

"Ya da," diye devam etti Smith düşünceli bir şekilde, "elimizde kasanın güvenlik kamerası görüntüleri var."

Bunu daha önce de dört kez duymuşlardı ama kameraların üçü kasiyere dönüktü, yönetim soygunlardan çok çalışanların hırsızlıklarıyla ilgileniyordu. Dördüncü kameranin görüntü kalitesi o kadar kötüydü ki hiçbir şey göremediler.

"Bunun büyük yardımı olur," dedi Jack. "Teşekkür ederim."

Smith bilgisayarının başına geçti ve yazmaya başladı. "Pazar gece yarısı ile dört arası mı?"

Noah ve Jack birbirlerine etkilenmiş bakışlarla baktılar. "Dijital ortama mı aktardın?" Noah sordu.

"Yaklaşık bir yıl önce yeni bir sisteme yatırım yaptık. Yan tarafta bir soygun oldu. Bir çocuk çok kötü vurulmuştu. Eski bir sistemleri vardı ve tetikçinin yüzünü göremiyordunuz. Biz de bütün gece açığız. Tüm çalışanlarımız risk altındaydı. Ben ve yan taraftaki müdür birlikte içeri girdik, daha iyi bir sistem aldık ve herkesin bunu bilmesini sağladık. Şimdiye kadar çok iyi. Bir daha kimse bizi vurmadı."

Birkaç dakika durup kalktıktan sonra Smith başını kaldırıp baktı. "Bu o olabilir."

Noah ekrana baktığında, "Ben Christy," dedi. "Saat 3:24'tü."

"İşte o gece çalışan ekip ve telefon numaraları, eğer onlarla görüşmek için bu geceye kadar bekleyemezseniz. Sanırım orijinal dijital video dosyasını isteyeceksiniz."

"Teşekkür ," dedi Noah rahatlayarak. "Pek çok mağaza güvenliğe bu kadar önem vermiyor."

Jack'in gözleri parladı. "Otoparkta kameralarınız var. Burada ve benzin istasyonunda?"

"Evet efendim," dedi Smith gururla. "Kesinlikle öyle. Aynı anın videosunu ister misiniz?"

"Artı iki saat daha lütfen," dedi Jack, sonra Noah'ya döndü. "Eğer biri onu eve kadar takip ettiyse, onu bulabiliriz."

23 Şubat Salı, :00.

"Tom." Olivia boğa güreşi alanından geçen genç adama kocaman bir gülümsemeyle baktı. Kız kardeşi Mia'nın en yakın arkadaşlarından birinin oğluydu bu, yanında da ayık ve dehşet içinde görünen bir kız vardı ve Olivia hemen meraklanmıştı. "Pazar günü harika bir maç çıkardınız."

"Teşekkürler. Yardımaınıza ihtiyacımız var. Bu Liza Barkley. Liza, Dedektif Sutherland."

"Birkaç sandalye çekin," dedi Olivia ve Liza'nın hikâyesini anlatışını duraklayarak dinledi. Yürek parçalayıcı bir şekilde. "Kız kardeşinin hayatta olduğunu öğrenmek zor olmuş olmalı."

"Çok korkuyorum," diye fısıldadı Liza. "Ya onun... müşterilerinden biri ona zarar verirse?"

Olivia sözlerini tarttı. "Liza, bunu ballandıra ballandıra anlatamayacak kadar zeki görünüyorsun. Fahişelerin ölüm oranı yüksektir. Eğer iki gündür kayıpsa ve her zaman aradığı halde aramadıysa, bu iyi bir şey değil. İki gün sonra izini kaybettirebilir."

Liza mümkünse daha da solgunlaşmıştı ama çenesi yukarı kalktı. "Kız kardeşin var mı?"

"Evet, kız kardeşimin başı dertte olsaydı ben de hayır cevabını kabul etmezdim. İzin verin sizin için kontrol edeyim. Bir grup içinde tutuklanıp tutuklanmadığını ve kefaletini kimin ödediğini öğreneceğim ama karşılığında bir şey istiyorum. Geceleri ava çıkmayacağına söz vermeni." Liza saygıyla başını salladı. "Yine de , değil mi?" Olivia sordu.

Liza başını salladı ve Olivia içini çekti.

"Olivia?" Tom sordu ve Olivia ne biliyordu. "Hayır. Seninle gelmiyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu Tom. "ama," diye yalvardı, sonra omuz silkti. "Mia yapardı."

Olivia başını salladı. "Bu alçakça bir darbe." "Ama etkili," dedi.

"Eğer yapabilirsem, seninle geleceğim. Bir kere. Ama söz vermeni istiyorum, Liza."

Liza başını salladı. "Söz veriyorum."

23 Şubat Salı, :30.

Tom Liza'nın çantasını aldı ve başka bir taksi çağırdı. "Seni eve götürüyorum."

"Ya nerede yaşadığımı bilmeni istemiyorsam?"

"Çok geç. Adresiniz polis raporundaydı. Taksiyi terk etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Liza ona inandı. İnanmamak için çok yorgundu. "Teşekkür edip duruyorum."

"O zaman yapma, sadece bin." Onu taksiye kadar takip etti ve şoföre adresini verdi.

"İhtiyacın olmadığı halde bana yardım "

"Ben küçükken babam annemi yerden yere . İnsanlar ihtiyaçları olmadığı halde bize yardım ettiler. Bunu karşılıksız bırakmamayı uzun zaman önce öğrendim. O yüzden bana teşekkür etmeyi bırakın."

"Tamam." Bakışlarını pencereden dışarı sabitledi ve kendini gerçeği zorladı.

"Sanırım Lindsay öldü. Ama onu aramaktan vazgeçemem."

"Anlıyorum. Dün gece kaçta avlanmaya başladınız?" "On bir."

"Amcam şehirde ve onunla akşam yemeği için buluşacağım. İptal edemem çünkü şüphelenir ve bu gece seninle fahişe avlamamdan hoşlanacağını sanmıyorum." Şoförün duymaması için bunu nefesinin altında söyledi. "Ben yurda dönene kadar saat on bir ya da on iki olur. Bensiz gitme. Gelip seni arabamla alacağım. Söz ver bana."

"Peki ya polis arkadaşın? Olivia söyleyecek mi?"

"Amcama söylemek mi? Hayır. Sanırım birbirleriyle sadece bir kez bir düğünde karşılaştılar, o yüzden hayır." Kitap çantasına bir yirmilik daha koydu. "Biraz yiyecek al. Söz veriyorum"

Ben."

"Tom." Bunalmış bir halde bir kez daha söylemek zorunda kaldı. "Teşekkür ederim."

23 Şubat Salı, :50.

Jack, Abbott'un masasına bir fotoğraf bıraktı. "Onu bulduğumuzu düşünüyoruz."

Abbott kırk dört yaşında, temiz giyimli bir adamın fotoğrafını eline aldı. "Kim bu adam?"

"Adı Axel Girard," dedi Noah. "Edina'da bir göz doktoru. Pazartesi günü arabası Christy Lewis'in arabasını Waffle House'un otoparkından çıkarken takip etmiş."

"Sabıkası var mı?" Abbott sordu.

"Hayır," dedi Noah. "Yıllar önce sadece bir kez hız cezası almış. Kiliseye giden bir adam ve şehir merkezlerinde ücretsiz göz muayenesi yaptığı için yılın gönüllüsü seçildi. mahalleler."

Abbott iç çekti. "Ve katilimiz onların gözlerini açık tutuyor."

"Kesinlikle," dedi Jack ve zaman damgalı bir dizi fotoğrafı yere koydu. "Güvenlik kamerası bir saatten fazla arabasında beklediğini gösteriyor. Christy dışarı çıktığında yandaki benzin istasyonuna gitmiş. Adam arabasını ortak çıkışa daha yakın olacak şekilde hareket ettirmiş. Christy deposunu doldurmuş. Ayrılıyor ve bir dakika sonra Girard da ayrılıyor."

Abbott, "Bu fotoğrafların hiçbirinde onun yüzünü göremezsiniz," dedi.

Jack ona Girard'ın Minnesota plakasını yakından gösterdi. "Ama plakasını aldık."

"O zaman onu . Gözlemlemesi için savcılıktan Ramsey'i getireceğim. İkiniz de iyi iş çıkardınız." Abbott sandalyesinde arkasına yaslandı ve Noah'nın endişeli yüzünü inceledi. "Öyle değil mi?"

Jack kaşlarını çatı. "Web bunun çok kolay olduğunu düşünüyor."

Noah omuz silkti. "Sözde akıllı bir adam için bu gerçekten aptalca bir hareketti."

Abbott tekrar, "Kaldırın onu," dedi. "O zaman ne kadar zeki olduğunı göreceğiz. Noah, bekle. Eve'in çalışma odasındaki dosyaları birkaç saat önce istedik. Ona üzgün olduğumu söyle."

Noah başını salladı. Hayatı artık resmen bir kez daha değişmişti. "Tamam."

23 Şubat Salı, 18:20.

"Karar nedir?" David soğuk parmaklarına üfleyerek içeri girdiğinde Eve sordu.

"Çatınızda delikler var," dedi kuru bir sesle. "Yatağının üzerindeki yamaladım, diğerini de yarın yaparım." Kadının doldurulmuş sandalyesinin koluna tünedi. "Kim o?"

Eve, ekranındaki avatara doğru başını sallayarak "Gary," dedi. Gary, Ninth Circle'da bir bar taburesinde oturmuş, çok yersiz ve çok inek görünüyordu.

"Her zamanki tarzınız değil."

Tamamen vanilyaydı, tam da Eve'in istediği gibiydi. "Şablondan geliyor."

"Neden?" David heceyi şüpheyile uzattı.

"Çünkü Christy'nin öldürüldüğü gece Dokuzuncu Çember'de onunla konuşan o yakışıklı avatarı gördüm. Dokuzuncu Çember'de tanımadığım bir avatarla dans ediyordu."

"Sonra da söz verdiğiniz gibi Dedektif Webster'ı aradınız."

"Aradım ama sesli mesajını aldım." Avatarla dans eden kadının yanına koşup onu uyarmak istemişti. Kadın yeniydi, Eve'in kendi tasarımlarından biriydi. Ama onu uyarmadı ve bu onu yiyip bitiriyordu. Bunun yerine, Gary gözlerini dört açarken o bekledi.

"Gary'nin nesi var?"

"Noah'nın başının belaya girmesini istemiyorum ama Claudio'yu ziyaret etmek istedim. Erkek dansçıyı Claudio tasarladı, bu yüzden benim tasarımlarımdan birini kullanamazdım. Beni hemen fark eder ve yeni bahar serisini gözetlediğimi düşünürdü. Claudio çok paranoyaktır."

"Claudio çok pahalı," dedi David.

"Spendy. Burada öyle derler. Bana Claudio'dan almadığını söyle." "Hayır, sadece fikir almak için gittim. Shadowbucks'ımı arabalara harcıyorum. Gerçekten hızlı arabalar."

Ona gülümsedi, sevinçliydi. "Yarışçı mısın?"

"Ara sıra. Bilgisayar sistemimi yükseltmek zorunda kaldım. Monte Carlo genişleme paketi bilgisayarımınla birlikte gelenden daha fazla RAM kullanıyor."

"Poker genişleme paketini almalıydım. Ek RAM'e gerek yok."

"Ama yarış daha havalı. Kumarhanede oynuyor musun?"

"Eskiden öyleydi. Şimdi sadece izliyorum. Kırmızı bölgelerimden biri poker masasında yaşıyor. Bir süre önce haftalarca en çok kazanan bendim. Ama yarış daha havalı."

"Peki neden Claudio'yu görmeye gittin?"

"Şu avatar hakkında bir şeyler öğreneyim dedim, bakalım kime satmış." David şüpheci görünüyordu. "Sana bunu söylemeyecek, değil mi?"

"O yaptı. Gary referans istedi. Claudio, Gary'nin sadeliğine üzüldü ve ona yardımcı olmaktan mutluluk duydu, ikisi dansçıyı satın alan müşterilerin ekran adlarını verdi. Onları Noah'a vereceğim. Yakında araması gerekiyor. I bu gece çalışmak zorundayım."

David kaşlarını çatı. "Yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor."

"Polislerle dolu bir barda çalışıyorum. Bana bir şey olmaz. O kadar endişeleniyorsan benimle gel."

Başını iki yana salladı. "Tom'la akşam yemeği yiyeceğim."

Eve kaşlarını çattı. "Hiç adil değil. Gece izinli olduğum tek zaman, onun maça gittiği zaman." "Gece izin al. Eski günlerdeki gibi olur."

Kulağa hoş geliyordu. "İstiyorum ama yapamam. Dün geceyi kaçırdım ve paraya ihtiyacım var."

"O zaman seni Sal'in yerine bırakıp oradan alırım."

"Bu işe yarar. Sanırım Noah'ı tekrar arayacağım. Geç kalırsam Sal çok kızar."

23 Şubat Salı, 18:45.

"Bu bir hata." Joan Girard, Noah ve Jack kocasına Edina'daki güzel evlerinden çıkarken eşlik ederken çaresiz bir mutsuzluk içinde ellerini ovuşturuyordu. "Büyük bir hata."

"Elbette öyle." Axel Girard karısını yatıştırmaya çalıştı. "Avukatı ara, o ne yapacağını bilir. Çocukları sakın tut. Onlara yatmadan önce masallarını okumak için zamanında evde olacağımı söyle."

"İşte bu bir peri masalı, dostum," dedi Jack alaycı bir sesle. "Çocuklarına yalan söylememelisin. Ama yine de, üç cinayetten sonra küçük bir yalanın ne önemi var ki?"

"Sana söylüyorum, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Joan, içeri gir," dedi Girard, gülümsemesi zorlanarak. Fotoğraflarına doğru işaret etti Babaları götürülürken dehşete kapılmış iki çocuğun ağladığı pencereye başıyla vurdu.

Jack, Girard'ın arka koltuğa geçmesine yardım ederken hiç de nazik değildi. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut yoksa seni çocukların önünde kelepçelemek zorunda kalacağım. Hadi, Web. Gidelim."

"Bekle." Noah'nın telefonu dakikalar içinde üçüncü kez titriyordu. "Buna bakmam gerek."

"Tamam. Sadece acele et." Jack direksiyona geçti ve Axel Girard'ı izlemek için döndü. Noah arayanın kimliğine baktı. Eve. "Ne oldu?"

"Seni daha önce aramaya çalıştım," diye başladı Eve.

"Bu iyi bir zaman değil. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Hayır. Elimde bazı bilgiler var ve işe gitmem gerekiyor. Bunu barda konuşmamı isteyeceğini sanmıyorum. Erkek avatarı buldum. Dokuzuncu Çember'de."

Hâlâ arabanın dışında olan Noah arka koltuktaki adama baktı. "Şu anda mı?"

"Evet. Tam ona bakıyorum."

Ben de öyle, diye düşündü Noah, ama içgüdüleri doğru değildi. "Aynı adam olduğuna emin misin?"

"Olabildiğim kadar eminim. Bana ona yaklaşmamamı

söylemiştin." "Yani yapmadın mı? Nemesis olarak bile mi?"

"Başını belaya sokmak istemedim. Ama kullanıcı dosyalarına girdim. Avatarlar değiştirilmiş ve kodlara erişilen tarih ve saatler elimde. Hazır mısınız?"

Cebinden defterini çıkardı. Başını belaya sokmak istemedim. Noah, çalışma dosyalarını istediklerini ona söylemediği için kendine lanet etti. Söylemeliydi ama söylemedi. Sen bir korkaksın. "Evet, hazırım."

Saatleri ve tarihleri sıraladı, hepsi de son üç gün içindeydi. "O yapmadı Martha'nın cesedini bulana kadar hiçbir dosyaya erişemediniz," dedi. "Nedenini bilmiyorum. Dansçıda sizin için kullanıcı adları da var. Merak etmeyin, kimse benim yaptığımı bilmeyecek."

Noah her şeyi . "Bu inanılmaz Eve. Teşekkür ." Yarım saatlik bir

sessizlik oldu. "Sorun ne, Noah?"

Her şeyi söylemek istiyordu. Girard arka koltukta oturuyordu, dudakları kıpırdıyordu. Dua ediyor, diye düşündü Noah. Joan ön verandada durmuş ağlıyordu. Geldiklerinde ikisi de bilgisayar başında değildi. Aile yemek masasındaydı.

"Emin değilim," dedi.

"Bak Noah, bu adam Dokuzuncu Daire'de sağlı sollu kadınlara asılıyor. Eğer adam buysa, biz konuşurken avlanıyor olabilir."

Ama Girard avlanmıyordu. "Evet, biliyorum. Bana bir iyilik yap ve Abbott'u ara. Ona avatarı gördüğünü söyle. İnternete girip izleyebilir."

"Nasıl biliyor?"

"Ah, o hızlı bir çalışma. . Bu gece işe nasıl gidiyorsun?"

"Arabamı geri aldım ama David tek başıma kullanmama izin vermeye korkuyor, bu yüzden beni o götürüyor."

"David için iyi oldu. Anahtarlarını geri aldın mı?"

"Hayır. Baktım ama bulamadım. Hala Callie'nin dün gece bana verdiği seti kullanıyorum."

"Olay Yeri İnceleme'nin onları olay yerinde bulup bulmadığına bakacağım," dedi. Bir nefes aldı. "Eve... katılımcı dosyalarını üniversiteden talep etmek zorunda kaldık. Özür dilerim."

Bir süre daha sessizlik oldu. "Yapacağını biliyordum. Bu senin hatan değil, Noah."

"Hâlâ üzgünüm. daha sonra Sal'e uğrarım."

"Sorun değil," dedi ama sanki ciğerlerindeki tüm hava çekilmiş gibi ydi. Kadın bağlantıyı kesti ve adam da ciğerlerindeki tüm havanın çekildiğini hissetti.

Jack camını indirdi. "İyi misin?" Hayır. "Evet.

Geliyorum."

23 şubat Salı, :55.

"Affedersiniz, Bayan Wilson?" Eve karıştırmakta olduğu içkiden başını kaldırdığında bar taburesine tnememiş, ellerini barın üzerinde birleştirmiş minyon bir kızıl saçlı gördü. Eve onu daha önce görmüştü. Noah'nın kuzeni Brock'la evli olan Trina, ara sıra tonik suyunu içerken Noah'yla birlikte otururdu. Trina bazen kız arkadaşlarıyla gelirdi ve oldukça iyi bahşiş verirlerdi, ama Eve nedense Trina'nın bugün içki içmek için burada olduğundan şüpheliydi. Eve ne zaman incelendiğini biliyordu. Ve yetersiz bulunduğunu.

Midesindeki gerginliğe rağmen gülümsedi. "Chardonnay, değil mi?"

Trina glmsemedi. "Doğru, ama bu gece buraya içmeye gelmedim. Seni görmeye geldim. Noah ile ilgili niyetiniz nedir?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bugün onu şarküteri'de öptün. O kadar şaşırmış görünme," diye ekledi kuru bir sesle. "Dedikodu değirmenin nasıl döndüğünü en iyi senin bilmen gerekir."

"Polisler ve itfaiyeciler," diye mırıldandı Eve. "Meraklı piler. Alınma niyetim yok."

Kadının kahverengi gözlerinde kısa bir süre mizah parladı. "Alınmadım. Ne

olmuş yani?" "Seni ilgilendirmez diyebilirim," dedi Eve.

Trina'nın gözleri kısıldı. "Ama yapmayacaksın. Noah'ya değer veriyorum. O iyi bir adam."

"Biliyorum," dedi Eve sessizce.

"Ve bazı nedenlerden dolayı seni önemsiyor."

"Biliyorum," diye tekrarladı Eve, nedense kızgınlığını bir kenara bırakarak. Trina ailesini koruyordu. Eve bunu anladı. "O öpücük..." Bir şey ifade etmediğini söylemek istedi ama bu bir yalandı. "Bir hataydı. Noah'a ilgilenmediğimi söyledim."

"Onu herkesin bir yerde öptün," dedi Trina, dudakları onaylamaz bir ifadeyle incelmışti. "Bana hiç alaycı biri gibi gelmedin Eve."

Eve kızgın bir şekilde, "Ben alaycı değilim," diye karşılık verdi. Ancak birkaç müşteri onu izliyordu, bu yüzden öne doğru eğildi. "Noah ile konuş. Bunu onun söylemesi gerekiyor. Bu onun işi içindi."

Trina şaşırmış görünüyordu. "Ona yardım mı ediyorsun?" diye sordu.

"Deniyorum. Ama endişelenmene gerek yok. Her şey bittiğinde sana tutunmaya niyetim yok." Eve'in sesi sert ve alaycıydı. Çünkü yapışmak tam da onun yapmak istediği şeydi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Trina. "Ona zarar verebileceğinin farkında mısınız?"

Eve sertçe yutkundu. "Evet. O kısmı anladım. Yapmamak için elimden geleni yapıyorum." "Peki sen ilgilenmiyor musun? Hiç mi?"

Tanrım, evet. "Hayır," dedi. Sertçe.

Trina arkasına yaslandı, tüm ilkeiliği gitmişti. "Sen de en az kadar kötü bir yalancısın." Eve ona göz kırptı. "Affedersiniz?"

Trina bir kase tuzlu fıstığı yaklaştırdı. "Sen onu istiyorsun. O da seni istiyor. O iyi bir adam. Sen de iyi bir insana benziyorsun. Öyleyse sorun ne?"

Eve başını salladı. "Bekle. Onu istememi mi istiyorsun?"

"Kurutucudan çıkmış çoraplar gibi yapışmanı istiyorum." Eve bakarken ağzına birkaç fındık attı. "O çok şeyin üstesinden geldi. İnternette okuduğum kadarıyla sen de öyle. İki kayıp ruh, ikisi de birbirini istiyor... Bana romantik de ama işe yarayabilir."

Eve'in yanakları kızardı. "O kadar basit değil."

Trina'nın kırmızı kaşları kalktı. "Neden olmasın? Ölüyor musun? Altı aylık mü kaldı?" Eve öksürdü. "Hayır," dedi şaşkınlıkla.

"Hastalıklar mı? Tanık koruma mı? Gizli koca? Gizli rahibe?"

Eve başını iki yana salladı, kendini küçük bir kamyon tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. "Hayır."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Trina işaret parmağını sallayarak uyardı. "Ve sakın bana yalan söyleme."

"Evet," diye mırıldandı Eve. "Hem de çok."

"Güzel. Şimdi bir yerlere varıyoruz. Yani ondan hoşlanıyorsun, onu istiyorsun ve görebildiğim kadarıyla bir ilişkinin önünde makul bir engel yok. Biftek sever misin?"

Eve ayak uydurmaya çalışmaktan vazgeçmişti. "Evet."

"Güzel. Pazar günleri saat beşte yemek yiyoruz." Cebinden katlanmış bir kâğıt parçası .

Eve üzerinde özenle basılmış bir adres olduğunu gördü. "Başından beri beni davet etmeyi mi planlıyordun?"

"Evet." Trina o zaman gülümsedi. "Noah bana karışmayacağıma dair söz verdirdi ama bu sabahki öpücüğün daha önce verilmiş tüm sözleri geçersiz kıldığını düşündüm. Seninle konuşmak, onu yönlendirip yönlendirmediğini öğrenmek istedim." Ayıldı.

"Sen değilsin. Seni rahatsız eden her neyse gerçek. Ama zaman çok değerli ve Noah yıllarını boşa harcadı. Seni 'ilgilenmekten' alıkoyan her neyse onunla nasıl başa çıkacağını bul. Pazar günü görüşürüz."

Tabureden kayarak indi ve Eve'i arkasından bakakalmış halde bırakarak oradan ayrıldı.

23 Şubat Salı, :55.

"Yani bu adamı cinayetle ilişkilendiren tek şey, arabasının kurbanlardan birinin ardından otoparkayrılması mı?" Savcı Yardımcısı Brian Ramsey kaşlarını çatarak onları kül rengi suratlı Axel Girard'dan ayıran cama baktı. "Başka bir şey yok mu?"

"Hayır," dedi Noah. Girard ya iyiydi ya da doğruyu söylüyordu. "Bu onu en azından tutmak için yeterli değil mi?" Jack sordu.

"Onu kurbana ya da olay yerine bağlayan fiziksel bir şey olmadığı sürece olmaz."

Jack hayal kırıklığı içinde ofladı. "Kahretsin, Brian."

"Lewis adlı kadının öldürüldüğü Pazar gecesi için mazereti ne olacak?"

Jack alaycı bir tavırla, "Karısı onunla birlikte olduğunu söylüyor," dedi. "Bütün gece. Sanki bunu daha önce duymadık. Kahretsin, o resimler yalan söylemez. Oradaydı."

"Arabası ," diye düzeltti Brian. "Savunma bunu iddia edecek."

Abbott, "Çalındığını hiç bildirmemiş," dedi. "Eğer karısı bütün gece onunla birlikte olduğunu söylüyorsa, başlangıçta otoparkta olamazdı. Birileri yalan söylüyor ve lokantanın güvenlik sisteminden alınan bu resimler çok açık."

"Çok net," diye ekledi Jack. "Kadınlar her zaman kocalarının bütün gece orada olduğunu söyler."

Brian homurdanarak bunu onayladı. "Noah, çok sessizsin."

Noah kendisine ters ters bakan Jack'e baktı. Bu konuşmayı zaten yapmışlardı ve Jack mutlu bir ortak değildi. Jack aynı zamanda bilgisiz bir . Noah ona Eve'in aramasından bahsetmemişti. Bir düzine kez söylemeye başlamıştı ama... söylememişti.

"Onun sanmıyorum ama yanılma riskini almak istemiyorum. Eğer o , ona tekrar öldürme fırsatı vermek istemiyorum."

"Peki ya diğer ikisinin öldürüldüğü gecelerdeki mazeretleri?" Brian bastırdı.

Noah, "Ian'ın ölüm zamanı pencereleri diğer ikisi için geniş," dedi. "Tespit edebildiğimiz kadarıyla Girard evde karısıyla birlikteydi."

Abbott, "Bugünkü basın toplantımızda üç kurbanın fotoğraflarını dağıttık," dedi. "Haber bültenlerinde ve gazetelerde yayınlayacağız. Bu kadınları saldırıya uğradıkları gece gören birilerini bulmayı umuyoruz."

Brian, "Bu iyi ama şu anda bana bir faydası yok," dedi.

Noah, Eve'in ona verdiği, katilin kurbanlarının avatarlarını değiştirdiği tarihleri düşündü. Eğer Girard'ın o zamanlar için karısından başka mazereti varsa, temize çıkabilirdi. Ama Eve'in verdiği bilgiyi kullanırsa, Ramsey bunun nereden geldiğini bilmek isteyecek ve Girard'ın suçluluğunu kanıtlarsa, yine de kullanamayacaklardı.

Ve Eve'in hacklenmesi açığa çıkacaktı.

Noah gözlerini kırptırdı. Çok az uyku ve çok fazla endişe beynini bulandırıyordu.

"Noah?" Abbott dürttü. "Ne düşünüyorsun?"

Noah şakaklarını sertçe ovuşturdu. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Arabası oradaydı, ama o orada mıydı? Ve eğer orada değilse, arabası oraya nasıl geldi? Bir şekilde bu işe bulaşmış, Brian. Ne olduğunu anlayana kadar onu burada tutamaz mıyız? Nasıl?"

Brian başını salladı. "Onu olay yerine yerleştirene kadar tutamazsınız."

"Lanet olsun," diye tükürdü Jack. Noah'ya ters ters baktı. "Bunu tekrar yapacağını biliyorsun."

"Bunu tekrar yapacağını biliyorum," diye karşılık verdi Noah, "ama o, o olmayabilir."

Brian omuz silkti. "Onu serbest bırakın, çocuklar."

Abbott, "Evine plakasız bir araba koyacağız," dedi. "Şimdilik yapabileceğimizin en iyisi bu. Girard'la bağlantı kurmak için fiziksel bir şeyler bul. Ama önce biraz ara verip sakinleşin."

"Molaya ihtiyacım yok," dedi Jack tiksintiyle. "Ben morga gidiyorum. Belki Ian'ın Samantha Altman'la işi bitmiştir. Belki de fiziksel bir şey bulmuştur."

Jack kapıyı sertçe kapatınca Noah irkildi.

Brian Ramsey ona endişeyle bakıyordu. "İyi misin Web?"

"Çok az uyku, çok fazla kahve." Ve çok fazla endişe. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Abbott açıkça mutsuz görünüyordu. "Bay Girard'ı serbest bırakacağım. Noah, ofisime ."

Kendini müdürden azar işitmek üzere olan bir çocuk gibi hisseden Noah sadece itaat edebildi.

On dakika sonra Abbott ofis kapısını kapattı, iki elinde birer fincan kahve vardı. "Çok fazla kahve ile az kahve arasında ince bir çizgi vardır," dedi ona bir fincan uzatırken.

"Çok fazla ve yeterli olmayan ne?" Noah sordu ve Abbott omuz silkti.

"Sen söyle," dedi sandalyesine otururken. "Ve ciddiym. Söylesen iyi edersin."

Noah başını salladı. Ancak ağzı işbirliği yapmadı.

"Bugün bir ara," diye ekledi Abbott sertçe. "Jack'le neler oluyor?"

"Çok fazla ve yeterli değil," diye mırıldandı Noah, sonra patronunun gözleriyle karşılaştı. "Eve."

Abbott şaşırmamış görünüyordu. "Bölge savaşından mı yoksa soğuk savaştan mı bahsediyoruz?"

Noah güldü ama bu mutlu bir ses değildi. "İkisi de. Jack aylardır onun peşinde."

"Evet, bunu biliyordum. Sal'in yerine gidiyorum. Gözlerim var. Ve bugün Eve seninle dudak dudağa."

Noah'nın kaşları . "Bunu da mı biliyorsun?"

"Evet," dedi Abbott, Noah'ın bu soruyu sormasına bile sinirlendiği belliydi. "Göz kulak olmaları için iki üniformalı gönderdim. Onun yerine gözleri doldu. Aklından ne geçiyordu?"

Düşünmüyordum. Ona sarıldığı o birkaç saniye boyunca Noah hiçbir şey . Daha fazlasını istemesi dışında. Hâlâ da istiyordu.

"Planlı değildi, Bruce. Bir saat içinde danışmanın asistanı ve Buckland denen o pislikle karşı karşıya geldi. Bu işe karıştığını gizli tutmaya çalışıyordu. Jack onu işini korumak için bunu yapmakla suçladı."

"değil miydi peki?" Abbott sordu ve Noah başını salladı.

"Hayır. Eninde sonunda her şeyin ortaya çıkacağını ve programdaki yerini kaybedeceğini biliyor."

"Başka yüksek lisans programları da var."

" işlerden kara listeye alınacağını söyledi. Her neyse, Jack daha sonra özür diledi, kıskandığını söyledi. Beni."

Abbott yine şaşırmadan, "Evet," dedi.

"Neden her şeyi bildiğin ve beni sadece dans ettirdiğin izlenimine kapılıyorum?"

"Kaptan olmak bana bilgi getirdiğinizde başınızı sallamaktan daha fazlasıdır," dedi Abbott test edercesine. "Ekibimi tanırım. Kişiliklerin işe yaraması gerekir. Bu haftaya kadar seninki ve Jack'inki çalışıyordu." Kaşları yumuşadı. "Ve dün gece o konuşurken yüzünü görmedin."

"Ne zaman?" Noah sordu, artık kendini sinirli hissediyordu.

"Ağzını her açtığında. Seni bu davadan almam gerekiyor mu?" "Hayır." Noah derin bir nefes aldı. "Seni erkek avatar hakkında aradı, değil mi?"

"O yaptı. Onu takip ediyordum." Abbott ekranını işaret etti. "Hâlâ orada, tango yapıyor. Ve eğer oradaysa, Girard o olamaz. Bu kadar mı?"

"Kısmen, evet. Kısmen de bu doğru gelmiyor Bruce. Bugüne kadar yaptığı onca şeyden sonra, kendi arabasını kullandı ve güvenlik kameraları tarafından fotoğraflanmasına izin verdi."

"Fotoğrafının çekildiğini nereden bilebilirdi?"

"Çünkü lanet olası otoparkın her yerinde yaklaşık yüz tane tabela vardı," diye tersledi Noah, sinirli bir şekilde. "Gözetleme sisteminin amacı buydu. İki dükkân sahibi herkesin gizli kamerada olduklarını bilmesini istiyordu. Caydırıcı olan buydu." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ayrıca, onun sanmıyorum, Bruce. Bu işi uzun yapıyorum ve onun yaptığını sanmıyorum."

Abbott sessizce, "Jack de bunu uzun zamandır yapıyor," dedi.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni birkaç kez bu konuda bilgilendirmedi mi sanıyorsun?" Noah parmak eklemlerini zonklayan şakaklarına bastırdı. "Ona söyleyemediğim daha çok şey var."

"Çünkü bilmemen gerekiyor." Noah başını

kaldırdı. "Şimdi beni korkutuyorsun."

"Bunun tahmin etmiştim. Eve, ShadowCo'nun sunucusunu hackledi. Yasal olarak kullanamayacağımız ne buldu?"

"Katilin giriş yaptığı ve avatarların yüzlerini değiştirdiği zamanlar."

Abbott'un gözleri ilgiyle parlıyordu. "Axel Girard'ın mazerete ihtiyaç duyacağı zamanlar. Neden Jack'e söylemedin?"

"Bugün Eve bize deneklerin dosyalarını almak için üniversitenin sunucusuna girmeyi teklif etti. Bunu daha hızlı yapabileceğini söyledi. İşte o zaman Jack onu işini korumaya çalışmakla suçladı ve bilgileri zaten kullanamayacağımızı söyledi. Hakkında ikinci şeyde haklıydı. Ama bir hafta önce? O dosyaları kızın basabildiği kadar hızlı bir şekilde ele geçirirdi."

"Şimdi Jack'in ani ahlaki dürüstlüğünün ne kadarının gerçek inanç, ne kadarının Havva'nın onu reddetmesi olduğunu merak ediyorsunuz. Ve ne kadarı Yasadışı yollardan elde edilmiş bilgileri kabul etme isteğiniz, bir katili yakalamak istemenizden kaynaklanıyor."

Noah tek yanağını emdi. "Tanrım, korkutucu derecede iyisin."

"Bu yüzden bana orta ölçekli paralar ödüyorlar. Bildiklerimize dayanarak Girard'ın evi ve ofisi için, bilgisayarlar da dahil olmak üzere arama emri çıkartıp çıkartamayacağımızı öğreneceğim."

"Eğer suçluysa, bu gece kanıtları silecektir. Ya da yok edecektir."

"O zaman geleneksel yolu izlememiz, ShadowCo'nun kayıtlarını talep etmemiz ve işbirliği yapmalarını ummamız gerekecek."

"Şimdiye kadar yaptılar mı?"

Abbott başını salladı. "Mağdurların dosyalarını talep ettik ve 'kullanıcılarına anonimliklerinin güvende olduğu bir yer sağlamaya kararlı olduklarını' . "

Noah, "Bazen kimsenin adınızı bilmediği bir yere gitmek istersiniz," dedi.

"Aynen öyle. gece Bay Girard'a göz kulak olacağız, sonra sabah ikiniz onu iş yerinde ziyaret edeceksiniz. Eve'in katilin avatarları değiştirdiğini söylediği saatlerde nerede olduğunu öğrenin. En azından bunu yapabiliriz."

Noah ayağa kalktı. "Olivia ve Kane, Martha Brisbane'in evinin yanındaki daireyi aradılar mı?"

"Onlar yaptı. Çöp torbalarıyla doluydu. Bazıları Martha'nın mektuplarıydı."

"Çünkü ona evi temizletti." Noah kaşlarını çatı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Carleton'ın bunu bildiğinden emin oldum, böylece profiline dahil edebilecekti."

"Shadowland'deki hareketlerini gösteren herhangi bir belge var mıydı?" "Şimdiye

kadar hayır. Olivia ve Kane yarısını bitirdi. Micki'nin Halı süpürüldü ve tüm yüzeyler parmak izi için tozlandı, ama Kobrecki'nin parmak izlerini bulursak, sadece bakım yaptığını söyleyecekler. Micki yarın sabah bir ön rapor hazırlayacak."

Micki'nin düşüncesi Noah'ya Eve'in anahtarlarını bulan olup olmadığını sorması gerektiğini hatırlattı. Havva'nın bir düşüncesi diğerini teşvik etti. "Eve'in bazı ekranları vardı

O dans eden avatar için isim olasılıkları. Bunları bir izin belgesinde kullanabileceğinizi düşündü."

"Onun adını zaten biliyorum. Adı Romeo62."

Noah Abbott'un ekranına baktı. "Diğer adamına ne oldu?"

"Onu ektim. Lola'yla tanış." Lola kuzguni saçlı, heykelsi bir afetti. "Romeo'nun benimle konuşmasını sağlamaya çalışıyorum, benimle tanışmasını istiyorum. Erkek avatarım kesin bir sorumluluktü."

"Gizli görevde olman Eve'den daha iyi." Bu adamı doğru ya da yanlış tüm nedenlerle yakalamak isteyen. Her iki durumda da Noah onun oyun alanından istiyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer Girard masumsa, Romeo'nun izini sürmeye devam etmeliyiz. Jack ile işleri yoluna koyun. Birbirinize karşı çalışmanıza izin vermeyeceğim. Anlaştık mı?"

"Evet, efendim."

23 Şubat Salı, :45.

"Bayan Wilson?" Eve o akşam kendini ikinci kez çağrılmış buldu. Barda takım elbiseli bir adam duruyordu. Seyrek müşterilerden biriydi ama adını bilmiyordu ve içkisini de hatırlayamıyordu.

Barmen gülümsemesiyle gülümsedi. "Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Daha çok size nasıl yardımcı olabileceğimle ilgili. Ben Dr. Carleton Pierce. Ben bir psikologum."

Endişe ensesini gıdıkladı. "oldum," dedi adam barın üzerine bir kâğıt parçası koyarken. Kendi adını hemen tanıdı. "Tezimin özeti."

"Noah Webster ile çalışıyorum. Bugün gizli bir muhbir hakkında ilginç bir hikaye duydum. Web bu kişinin adını gizli tutmakta kararlıydı. Onu ya da kadını ihbar edeceğimden endişeleniyor. Böyle bir niyetim olmadığını bilmenizi isterim."

Eve'in nefesi kontrollüydü, kaşları karıştı. "Özür dilerim. Seni takip etmiyorum."

Nazıkçe gülümsedi. "Gerçekten size yardım etmek için buradayım. Sana yardım etmek beş dakikamı aldı.

özetinizi üniversitenin çevrimiçi kütüphanesinde bulun. Shadowland'i bir eğitim aracı olarak kullanmak inanılmaz bir tedavi potansiyeline sahip. Ama çalışmanız tehlikeli bir adamın dikkatini çekti. Dün arkadaşınızın evindeydim. Sarsılmıştım. Hâlâ da öyleyim."

Christy'nin ipte asılı olduğunu Eve'in sırtından aşağı bir ürperti indi. Gözleri...

"Dedektif Webster ile konuşmanız gerekecek, efendim. Her şey onda. bilgi."

"Çünkü ona sen verdin," dedi Pierce nazikçe. "Bu çok cesurcaydı Eve. Çifte körlüğü bozduğun için disiplin cezasıyla karşı karşıya kalabilirsin ama sanırım bunu durdurabilirim. Dr. Donner'ın patronu Dekan Jacoby'yi tanıyorum. Biz eski dostuz. Yolu yumuşatabilirim."

Onun yüzünü inceledi. "Neden?" diye sordu kel bir sesle.

"Kariyerin boyunca başkalarına ihtiyacın olacak Eve. Hepimizin ihtiyacı var. İş arkadaşlarına, uzmanlara. Akıl hocalarına. Kendini savunulamaz bir durumda buldun ve doğru yaptın. Cezalandırıldığını görmekten nefret ediyorum. Önünde harika bir kariyer var. Daha başlamadan hepsini kaybetmek senin için bir felaket olur."

Pahalı takım elbisesinin cebinden bir kartvizit çıkardı ve barın diğer ucuna doğru kaydırды. Kadın kartı cebine koymadan önce bir süre ona baktı. cebinde. Sonra görgü kurallarını hatırlayarak adamın gözlerine baktı. "Teşekkür . Bunu aklımda tutacağım."

Bir kez başını salladı. "Güzel," dedi ve ceketini ve eldivenlerini giymek için döndü.

"Dr. Pierce, Dedektif Webster geldiğinizi biliyor mu?"

"Hayır. Ama dediğim gibi, çalışmayı sizinle beş dakikadan az sürdü. Öğrenileceksiniz, ama sanırım bunu buraya gelmeden önce biliyordunuz. ileri."

"Evet, öyle yaptım," diye mırıldandı ve adamın gözlerinde saygıyı gördü.

"Dekanla konuşmam için hazır olduğunuzda beni arayın. Ama ben olsam çok fazla beklemezdim."

Adam uzaklaşırken cebindeki kartvizitle oynadı, sonra Sal dirseğinin dibinde belirince nefesini tuttu. "Kimdi o?" Sal kaşlarını çatarak sordu.

"Psikolog," diye yanıtladı Eve. "Şapka Ekibi ile çalışıyor. Tezimle ."

"Anlıyorum," dedi Sal sert bir sesle ve Eve ona baktı. Kızgın ve... incinmiş görünüyordu.

Kulak misafiri olmuş. Hiç şaşırmadım. "Devam et. Ne duydun?"

"Disiplin cezası. Dün gece de Şapkalılar'la birlikteydin. Neler oluyor?"

Eve sesini alçalttı. "Sal, tez projem bir şekilde insanlara zarar vermek için kullanılıyor. Sana bundan daha fazlasını söyleyemem. Üzgünüm."

", " dedi istemeye istemeye kabul ederek. "Peki disiplin cezası ne olacak?"

"Bilgi edinme yöntemim... kurallara aykırıydı."

Onun gözleriyle karşılaştı ve bir kez daha bir başkasının incelemesini hissetti. Ama bu farklıydı. Bu Sal'di. "Bunu tekrar yapar mıydın?" diye sordu sessizce.

"Bir kalp atışında," dedi tereddüt etmeden. "Bir kalp atışından daha az."

"Benim için yeterince iyi," dedi, sonra gözleri sinsileşti. "Peki ya öpücük?"

Eve telaşla tavana baktı. "Tanrı aşkına."

", " dedi Sal kendini beğenmiş bir ifadeyle, ellerini birbirine sürterek. " ben kazandım." Eve ona bakakaldı. "Lanet olası bir havuz mu vardı?"

"Lanet olası bir havuz değil." Sal kıs kıs güldü. "Sadece bir öpüşme havuzu."

Bilmem gerekirdi. Yükselen öfkeyi kontrol etti, bunun aşağılanmadan kaynaklandığını biliyordu. "Umarım bir paket kazanmışsındır," dedi sessizce ve adam hızla ayıldı.

"Sadece bir bira," dedi. "Eve, sorun ne?"

Her şeyi. Kullanmaya korktuğu bir kartvizit, katılmaya korktuğu bir yemeğin yol tarifi. Onu istememesi gerekirken isteyen iyi bir adam. İsteddiği ama sahip olamadığı, bu iş bittiğinde incinecek bir adam. Başlamadan önce yaşam destek ünitesine bağlı bir kariyer. Ve tüm bunların üzerine, üç ölü kadın,

Tehlikeli bir adamdı ve tekrar saldırma ihtimali vardı. Onun stokladığı fıçıda balık avlıyordu.

Ani bir ağlama dürtüsü boğazını sıktı ve kararsız bir adım geri çekildi. "Yok bir şey. Ben iyiyim. Sadece bir molaya ihtiyacım var. Bara bakabilir misin?"

Cevabını beklemeden ofisine geri döndü ve onun derin iç çekişini duydu. "Lanet olsun," diye mırıldandı, Eve'e göre bu her şeyi gayet iyi .

On İkinci Bölüm

23 Şubat Salı, saat 21:00.

Noah morga vardığında Jack'in öfkesi yatışmıştı. Ian, Samantha Altman'ın çürümüş cesedinin fotoğraflarını panosuna asmıştı.

"Bir şey var mı?" Noah fotoğrafları tarayarak sordu.

"Aynı yöntem," dedi Jack sessizce. "Sisteminde Ket var, boynunda da bir yara."

"Ve kir," dedi Ian, "ağzında."

"Ne?" Noah fotoğraflara daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildi. "Nerede?"

"Arka azı dişlerinin arasında görebilirsiniz," dedi Ian. "Cenaze evi cesedi teslim ettiğinde, onlara bu cesetle ilgili farklı bir şey hatırlayıp hatırlamadıklarını sordum."

"Ve?" Jack sordu.

"Samantha'nın cenaze töreni vardı ve merhumun yanaklarının çukurlaşmasını önlemek için yanaklarına pamuk koymak standart bir uygulamaydı. Cenaze müdürü bana güzellik uzmanı Samantha'nın yanaklarındaki pamuğu ayarlarken kir gördüğünü söyledi. Bunun garip olduğunu düşünmüş ama bunun bir intihar olduğunu biliyordu. İntiharlarda her türlü tuhaflığı görüyorlar, tıpkı bizim gibi. Bazı insanlar pislik yer. Biz bunu onların mide içeriğinde buluruz."

"Samantha'nın midesinde pislik mi buldunuz?" Noah sordu.

"Hayır, ama başka yerlerde buldum. Yanaklarındaki kiri duyduğumda, Janice'in ilk otopside aldığı tüm örneklerle geri döndüm. Sakladığı kan örneklerini çoktan göndermişim ve ketaminle birlikte geri geldiler. Janice her ihtimale karşı tırnakların altını kazımişti. Samantha'nın tırnaklarının altında bir sürü toprak vardı, sanki bir bahçeyi kazıyormuş gibiydi. Bu saksı.

toprak." Ian onların yüzlerini izlerken gözleri kısıldı. "Sana mantıklı geliyor," dedi acımasızca. "Anlat bana."

"Onu canlı canlı gömdü," dedi Noah. "En büyük korkusu."

Ian bakakaldı. "Yılanın bu muydu? Martha'nın ciğerlerindeki su da mı? Onlara en büyük korkularıyla işkence mi ediyor? Tanrım, bu adam gerçek bir prens."

"Ve biz de gitmesine izin verdik," dedi Jack duygusuzca.

Ian'ın gözleri daha da büyüdü. "Gitmesine izin mi verdiniz?"

Noah başını salladı. "Hayır, . Jack, konuşmamız gerek."

"Evetkonuşmalıyız. Ama önce bu. Ciğerlerinde kir var mıydı, Ian?"

Ian tereddüt etti. "Evet."

Noah kendini tereddüt ederken buldu. "Bunun ilk seferinde otopsi sırasında ortaya çıkması gerekmez miydi?"

"Evet, olmalıydı. Janice kaçırdı. Neden bilmiyorum ama kaçırdı."

"Eğer onu bulmuş olsaydı," dedi Jack, "çoktan bir katili arıyor olabilirdik."

Ian başını salladı, gözlerinde acı vardı. "Biliyorum. Bu onu öldürecek. O tam bir ME. Belki de acelesi vardı, bunun bir intihar olduğunu düşünüyordu. Belki de basit bir hataydı. O kadar çok pislik yoktu ama gözden kaçırmamalıydı. Hiyerarşimi bilgilendirdim ve bir iç soruşturma başlatacağız. Bu arada, bu olayla yaşayabileceğimiz gerçeğiyle yaşamak zorundayız. iki ölüm daha engellenmiş oldu."

"Resmi ölüm nedeni neydi, Ian?" Noah sordu. "Boğulma mı?" "Hayır, boğulma."

Sanırım gömülüyken nefes alabiliyordu. Bir sürü dış eti çizgisi boyunca sıyrıklar." Samantha'nın fotoğraflarını işaret etti.

açıkta kalan dişler.

Noah seçenekleri hayal etti. "Şnorkel mi?" diye sordu ve Ian başını salladı.

"Muhtemelen. Sanırım onu dışarı çıkardı, temizledi ve astı." "Nefes

alabiliyorsa, pislik ciğerlerine nasıl girmiş olabilir?" Jack sordu.

"Bilmiyorum," dedi Ian bıkkın bir ifadeyle. "Belki de şnorkele bilerek pislik koymuştur, belki de bir kazaydı."

Noah her iki durumda da bunu düşünmek istemedi. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Ian fotoğrafları panodan indirmeye başladı. "Sanırım bu kadar yeter."

Noah kabul etti. " olacağız. Teşekkürler." Jack'le konuşana kadar bekledi. koridordaydı. "bakalım. Sana bir fincan güzel kahve ısmarlayayım. Bazı şeyleri açıklığa gerek."

Jack başını salladı, hâlâ durgundu. "Pekâlâ."

23 Şubat Salı, :30.

"Merhaba Eve." Kurt Buckland kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bar taburesine kayd.

Eve dişlerini sıktı. Bara gelen ziyaretçilerden bıkkın başlamıştı. "Bay Buckland. Gördüğüm kadarıyla hâlâ beni takip ediyorsunuz."

"Şimdi, Eve. Ben sadece barda oturmuş servis bekliyorum."

"Uzun süre bekleyeceksin." Onu dışarı atmak ama Sal onların kas gücüydü ve "lanet havuz" muhabbetinden sonra o da ortalıktan kaybolmuştu.

Buckland, "Bu sabah Şarküteri'de yaptığınız gösteri çok ilginçti," dedi.

Omuz silkti. "Neye istersen ona inan."

"Bu sırrı en iyi arkadaşınızdan saklamak zor olmalı. Callie'nin görüşmediğiniz konusunda bu kadar ısrarcı olması çok ilginçti. herkes."

Eve elinden geldiğince onu görmezden gelerek barı silmeye başladı. Callie'yi uyarmalıydı ama dürüst olmak gerekirse bu düşünce aklına bile . Biraz meşguldüm.

Bara doğru bir zarf uzattı. "Burada görmeniz gereken bazı resimler var."

"Hayır, teşekkür ederim. Fotoğraflarınızı bugün zaten bir kez gördüm."

"Hayır, bunlar daha iyi. Dedektifinizin o kadar da iyi bir adam olmadığını göreceksiniz."

Başını sallayarak döndü. "Senin oyununu oynamayacağım, Buckland. Git buradan."

Barın üzerinden uzandı ve kızın kolunu yakaladı, tutuşu cezalandırıcıydı. "Bak dedim."

kabaran anlık panikle savaştan Eve, gözlerini sakince onunkilere kaldırdı ve öfkenin çılgın ışığını gördü. "Sen akıllı bir adam değilsin Kurt. Bu bar polislerle dolu. Çılgılık atıyorum ve seni kelepçeleyip götürüyorlar. Çek ellerini üzerimden. Şimdi."

Sanki bir an nerede olduğunu unutmuş gibi gözleri kırıştı. Kadını bıraktı ve kendini taburesine geri bıraktı. "Özür dilerim," dedi sertçe.

Nabızı hâlâ hızla atıyordu ama sesini eşit tuttu. "Kabul etmiyorum. Lütfen gidin."

"Eve?" Müfettiş Jeff Betz, Buckland'ın arkasından yaklaşarak onun üzerine çıktı.

"Ben iyiyim, Memur Betz. Bay Buckland da tam ." Zarfı barın üzerinden Buckland'ın eline tutuşturdu. "Bunu yanında götür. İstemiyorum."

Buckland tabureden kaydı, gözlerindeki ateş artık sönmüştü. "Temas halinde olacağım."

O gittikten sonra koluna masaj yaptı. Söylediğinden daha çok acıyordu.

"İyi değilsin," dedi Jeff. "Şuna bir ." Eve ona baktı, gülümsemesi solgundu. "Çok daha kötülerini yaşadım."

Jeff kaşlarını çatı, sıkıntılıydı. "Bu onu iyi yapmaz. Seni bir daha rahatsız ederse ararsın. Ben karımı almaya gidiyorum. Çıkarken Sal seni arabana kadar Eve."

"Arabam var ama yarın gideceğim. Merak etmeyin. İşimi şansa bırakmam." Artık değil.

23 Şubat Salı, :30.

"Neden bana Eve'in verdiği bilgilerden bahsetmedin?" Jack yorgun bir şekilde sordu.

Şarküteride buluşmuşlar ama kahvelerini ve sohbetlerini Noah'nın arabasının mahremiyetine taşımışlardı. "Çünkü bugün pek de cana yakın değildin."

"Sanırım bunu hak ediyorum. Peki ya Girard değilse? Şimdi ne yapacağız?"

"Şu anda Abbott ek iş olarak Shadow-land'in barında kadın kılığına girip bu adamı etkilemeye çalışıyor. Abbott korkutucu derecede ikna edici ve bence çok fazla eğleniyor."

Jack'in dudakları seğirdi. "Keşke bunu görmek için burada kalsaydım."

Gerginliğin bir kısmı dağıldı. "Eğer adamımız Girard ise, bu gece gözetim altında olacağız. Yarın ondan Eve'in avatar dosyalarının değiştirildiğini tespit ettiği saatlerde başka yerde olduğunu kanıtlamasını isteyeceğiz."

"Ancak evde, işte ya da insanların varlığını doğrulayabileceği herhangi bir yerde olsa bile, yine de internete girip değişiklikleri yapabilirdi. Yapabilirdi

e-postalarını kontrol ediyormuş gibi yapabilirdi. Ya da tuvalet molası vermiş ve dizüstü bilgisayarını tuvalete götürmüş olabilir. Eğer evinde ya da ofisinde kablosuz internet varsa, masasında olması bile gerekmezdi."

"Ama mazeret göstermezse, bilgisayarı için arama emri çıkartırız ve çevrimiçi faaliyetlerini kontrol ederiz."

Jack başını salladı. "Mantıklı. Tanıklık ederse, onu suç mahallerinden birine ya da genel olarak suçlara bağlayacak başka bir şey bulmamız gerekecek."

Tuvalet molası. Jeremy Lyons. Noah gözlerini kapattı. Yorgun beyni gecikmeli ve gelişigüzel bağlantılar kuruyordu. Girard'ın izini sürerken en bariz bağlantıyı gözden kaçırmışlardı. "Eve'in listesi gibi. Girard'ın buna erişimi olmalıydı. Eğer o yapmadıysa, listeyi taramak zorundayız.

Bunu yapan insanlar. Jeremy Lyons gibi, Eve'in danışmanının sekreteri. Onun en büyük korkusu gibi şeyleri bilen biri."

"Kahretsin. O geçmiş kontrollerinden herhangi birini geri aldın mı?"

"Masamda değillerdi. Yarın kontrol ederim. Şu anda uyumam gerek."

"Seni götürmemi ister misin?" Jack sordu, sesi bütün gün olduğundan daha nazikti.

"Hayır. Ben iyiyim. Ama teşekkürler."

"O zaman ben eve gidiyorum." Kapıyı açarken Jack tereddüt etti. "Kahve için teşekkürler."

Ama Jack hareket etmedi ve Noah kaşlarını çattı. "Jack? Evine git. Katie seni bekliyor olacak."

Jack'in dudakları büküldü ve konuştuğunda kendini küçümsüyordu. "Eğer şanslıysam. Sadece lanet olası bir derginin kapağında olduğum için orada. Ve bunu herkes biliyor." Noah'ın gözlerinin içine bakmak için başını çevirdi. "Sen de dahil."

Bu doğruydu. Katie, haberin yayınlanmasının ertesı günü Jack'e yapışmıştı, yıllar boyunca devam eden uzun bir çizgideki kadınlardan sadece biriydi. Noah, Eve'in Jack'i tarif edişini hatırladı. Kalabalık bir odada tek başına. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Eve'den özür dileyeceğim. Ama senden başka nasıl özür dileyeceğimi bilemedim."

Noah kaçırdı, aniden bir gece önce Brock'u aradığında olduğu gibi duygusal olarak bunalmıştı. "Biz iyi bir  iftiz, Jack. İkimiz de evlerine boş yataklarla dönüyorlar. Sizinkinde sadece sıcak bir beden var."

Jack, Noah'nın arabasından indi. "Ve bu parlak notla, eve gidiyorum."

Cep telefonu titrediğinde Noah park yerinden çıkmıştı. "Webster."

"Ben Micki. Eve'in anahtarları hakkında bıraktığınız mesajı aldım. Onları olay yerinde bulamadık. Tüm alanı metal dedektörüyle taradık. Orada değillerdi."

"Teşekkürler Mick. Aradığın için minnettarım." Endişeyle telefonu kapattı. Eve'in anahtarları orada bir yerde olmalıydı. Biri onları . Bu da birinin Eve'in dairesine serbestçe girebileceği anlamına geliyordu. Ve Eve'e. Titredi, aniden çok daha fazla  ş d .

Ani bir U dönüşü yaptı. En azından bunu düzeltebilirdi.

23 şubat Salı, 10:15.

"Buyurun." Akşam  ayını yatağındaki kadına getirmişti. Bu güzel bir alışkanlıktı. Kadın  ayı severdi ve dışarı çıktığı gecelerde, onu hemen uyutmak için biraz daha eklerdi. Yapabilirdi istediği gibi gelip giderdi ve kızın bundan hiç haberi olmazdı. Sonra uyandığında, yanında uyuyor olacaktı. giden bir şey olursa, anında mazereti olurdu. Sadelikte güzellik vardı.

"Teşekkür ederim." Yanındaki kedi yataktan atlayıp bacaklarına dolanınca kaşlarını çatarak fincanı aldı. "Ringo seni daha çok seviyor. Neden o

daha mı çok seviyorsun? Onu kardan getiren bendim."

Çünkü onu oraya ben koydum, senin getireceğini biliyordum. Kedi Ringo Martha Brisbane'e aitti ama adam Martha'ya silah zoruyla kulübesini temizletirken onun kucağında mutlu bir şekilde kıvrılmıştı. Martha'ya, kedisinin kendisini öldürmeye söz veren adamla bağ kurmasını izlemek büyük acı vermişti. O adam da sözünü tutmuştu.

Martha'nın kedisini saklamaya karar vermişti. Bu, herkesin önünde tadını çıkarabileceği bir hatıraydı. Ziyaretçiler kediye sevecek ve nereden geldiğini sadece o bilecekti. Kadının kediye kurtarmanın kendi fikri olduğuna inanmasına izin vermek, tehdit etmeden itaat etmesini sağladı. Tehditlerini önemli şeyler için saklamayı severdi. Ona sadece bir kez vurmak zorunda kalmıştı ve o da çabuk öğrenmişti. Ama bir kadını hizada tutmanın başka, daha iyi yolları da vardı.

"Ellerimdeki ciğerden olmalı," dedi gülümseyerek. Ya da kandan. Mecazi anlamda tabii ki. Çok yakında ellerinde daha fazla mecazi kan .

"Öyle olmalı," dedi, hâlâ kediye kaşlarını çatarak. Biraz burnunu çekti. "En azından o senin yanımdayken nefes alabiliyorum. Sanırım alerjim var."

Bu yüzden asla kendi başına bir evcil hayvan seçmezdi. Tabii araştırma laboratuvarındaki test akvaryumlarında beslediği yılanları evcil hayvan olarak saymazsanız. Ve o saymıyordu. Yılan evcil hayvan değildi. Yılan bir terör silahıydı. Christy Lewis'e sorun.

"Yapacak işlerim var," dedi. "Çayını iç. Ve bekleme."

23 Şubat Salı, saat 11:00.

Dizlerinin üzerinde kutulardaki bira şişelerini sayan Eve, hoşnutsuz bir iç çekişle akşam envanterini çıkardı. "Sal, keşke o içki alışverişini yapmadan önce benimle konuşsaydın. Votkamız neredeyse bitmek üzere." İnanılmaz miktarda votka tüketmişlerdi. Tanıştığı polislerin çoğu bara içmeye gelirdi. Hem de çok.

Bir yıldır tonik suyu sipariş eden alkolik Noah hariç... Beni izleyebilsin diye. Bu onu rahatsız etmeliydi. Onun yerine, acıdı. Hem de çok.

Sal'ın ayakkabıları yanında durdu ve Eve elinin topuğunu göğsüne bastırarak kutunun içine baktığını fark etti. "Sorun ne Eve?" sordu sessizce.

Her şeyi. "Sadece yorgunum," dedi ve onu görebilmek için topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

Endişe alnını kırıştırdı. "Evine git. Bu gece işimiz yok. Ben sayım yapacağım."

Sadece üç müşteri kalmıştı ama David geç kalacağını söylemek için aramıştı. "Aracım henüz gelmedi, o yüzden bitirsem iyi olacak. Ama teşekkürler."

"Jeff bana o muhabirle neler olduğunu anlattı. Daha dikkatli olmalısın."

Buckland'ın tutuşu yüzünden bileği hâlâ acıyordu. "Elbette. Sanki benim hatammış gibi," diye mırıldandı.

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledi. "Ayağa kalk. Seninle tartışmak için aşağıya inemem."

Otomatik olarak ayağa kalktı. Sal'ın sakat bacağı iyi bükülmüyordu. "Seninle tartışmak istemiyorum," diye söze başladı, ama Sal arkasından bir şişe şarap getirince durdu. Etikete kaşlarını çatarak baktı. "Alkolsüz mü? Ne demek bu? Bu mu?"

"Barış teklifi. Havuz için üzgünüm Eve. Seni neden incittiğini bilmiyorum ama incitti ve ben seni asla bilerek incitmem. Bana gerçekten neyin yanlış olduğunu söyleyemez misin?"

Gözleri yanıyordu. Bu adam ona çok şey, çok fazla şans vermişti. "Sal..." Gözlerini kaçırdı. "Sen hiç bir şeyi bu kadar çok isteyip de

asla sahip bir şey mi? Herkesin sahip olduğu ve sizin sadece hayalini kurabildiğiniz bir şey?"

"Her lanet gün," dedi adam sessizce ve kadın onun gözleriyle buluşmadan önce bacağına baktı.

Etrafı her gün hayalini yaşıyan kadın ve erkeklerle çevriliydi ve o da onlara her zaman gülümseyerek hizmet etti. "Sanırım  yle." Aceleyle ıslak yanaklarını ovuşturdu.

"Tatlım, sahip olamayacağını düşündüğün neyi bu kadar çok istiyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sadece normal olmak, sanırım."

" kimiz de bunun tamamen saçma bir cevap olduğunu biliyoruz. Ama hazır olduğunda bana ." Şişeyi kızın eline tutuşturdu. "Affedildin mi?"

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tabii ki. Teşekkür . Bir misafirim var. Bunun tadını çıkaracağız."

"Uh... hayır," dedi. "Pazar günü Trina'ya götürmen için. Web bunu alabilir."

Alkolsüz etiketine baktı, sonra tekrar Sal'e döndü. "Noah'dan haberin var mıydı?"

"Tabii ki. Akademideyken buraya gelirdi, tüm gençlerin yaptığı gibi havalı ve kabadayıydı. Ama karısının cenazesinden sonra değişt , tavşan deliğinden aşığı düştü. Yine de çıktı ve yıllarca buraya geri dönmedi."

Eve'in nefesi boğazında düğümlendi. Karısının cenazesi. Şimdi anlıyordu. Keder onu şişenin içine sürüklemişti. Onu neyin dışarı çıkardığını merak ediyordu. Zavallı Noah.

"Kaç yıl oldu?" diye fısıldadı.

"En az dokuz ya da on. Sonra geçen yıl biri emekli oldu, Web'in arkadaşlarından biri. Yıllar sonra ilk kez kapımı çaldı.

ceketini çıkar."

Eve bunu çok iyi hatırlıyordu. Noah'nın Sal'in kapısından girdiğini ilk kez o zaman görmüştü. Tek başına oturuyordu, parti etrafında devam ediyordu, elinde bir tonik suyu vardı.

Sal parmağıyla onun çenesini kaldırdı. "Bütün gece sana baktı. Kimsenin onu fark ettiğini sanmıyordum ama ben fark ettim. Seninle ilgilenen herkes beni ve Josie'yi geçmek zorunda. Ama Web'i tanıyordum. O iyi bir adamdır. Ve karısı öldüğünde etrafına sardığı kozadan nihayet çıkmasına sevinmişim. Kapılarını bu kadar çabuk kapatma Eve. Buraya ilk geldiğinden beri çok ilerleme kaydettin, bunun dışarıda kalmasına izin verme." Parmağının ucuyla yanağındaki yara izine dokundu.

Burnunu çekti. "Sanırım kötü bir patron olmadığın için ."

"Şişeyi Trina'ya götürecek misin?"

Hayır, diye düşündü üzüntüyle, ama kendini ona gülümsemeye zorladı.

"Elbette." O da gülümsemedi. "Trina haklı. Sen berbat bir yalancısın."

Kapının şingirtısı onu cevap vermekten kurtardı. Otomatik olarak döndü. Durdu. Ve Noah kapıdan içeri girerken ona baktı. Göğsü öylesine daraldı ki zorlukla nefes alabildi ve açgözlülükle, çaresizce, saklamaya çalışamayacak kadar yorgun bir şekilde onu seyretti. Bu önemli değildi. Zaten herkes biliyor gibiydi.

Noah kapıyı iterek kapattı ve kalbinin beş acı dolu atışı boyunca ona baktı.

Şişenin uyuşmuş ellerinden alındığını hissetti. "Şeytandan bahsetmişken," dedi Sal sessizce. "Ben arkaya geçiyorum."

Noah şapkasını çıkardı ve kız onun gözlerindeki parıltıyı görebildi. Adam kızgındı. Olamaz, diye düşündü, panik boğazında yükseliyordu. Bir tane daha olmasın. Bir ölü kadın daha olmasın. Odayı geçerken şapkasını hiç bakmadan bara fırlattı.

Sonra konuşmak için nefes alamadan, elleri yüzünü çevreledi ve ağzı onunkinin üzerindeydi, sıcak ve aç ve hiç nefes alamıyordu. Başladığı gibi aniden bitirdi, gözlerini görece kadar geri çekildi. "Bu gerçektir," dedi, sesi alçak ve sertti. "Ve bu benim işim için değildi. Benim içindi."

Sersemlemiş bir halde ona baktı, nefesi kesik kesik geliyordu.

"Ve senin için," diye ekledi sessizce. "Özellikle senin için." Adam ellerini kadının yüzünden çekince kadın adamın paltosunun yakalarını kavradığını fark etti. Sağ yumruğu zonkluyordu ama bırakmadı. Bırakabileceğinden emin değildi.

sağ elini paltosundan çekip aldı ve kolunu bileğinin yanından geçirdi. Yüzü karardı. "Buckland sana ellerini sürdü. Seni morartmış."

Kalbi kuduz bir sinek kuşu gibi atıyordu ve Kurt Buck-land'in parmaklarında oluşan koyu morlukları gördüğünde dizlerinin bağı çözülmüştü. "Nereden biliyordun?"

"Jeff Betz karısını almaya gittiğinde beni aradı. Bu sabah olanları duymuş ve bu geceyi bilmek isteyeceğimi düşünmüş. Bana söyler miydin Eve?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Beni yakaladı çünkü bir zarfın içindeki bazı resimlere bakmadım. O kadar da 'iyi bir adam' olmadığını göreceğimi söyledi. "

"Resimler neydi?"

"Bilmiyorum. Ben bakmazdım. Sinirlendi ve Jeff onu . Korkunçtu, sanki çok sıkı sarılmıştı ve lastik bant koptu."

Dudakları seğirdi ve onu şaşırttı. "Klinik teşhisiniz bu mu?" Kadın

gülümsemedi. "O tehlikeli biri, Noah. Dikkatli olmalısın."

Adamın gözleri kısılmıştı ve kadın, küçük mizah enjeksiyonuna rağmen hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Kasıtlı olarak hâlâ nazik parmaklarıyla tuttuğu bileğine baktı. "Sadece ben mi?"

Dizleri artık daha sağlamdı, bileğini çekerek kurtardı ve bir adım geri çekildi. "Tamam, ikimiz de. Bir dakikalığına pek akli başında görünmüyordu." Dilinin ucunu dudağına dokundurdu. Hâlâ karıncalanıyordu ve dikkatini Kurt Buckland'ın barın üzerinden atlayışını hatırlamaktan uzaklaştırıyordu. Bu benim işim için değildi. "Jeff sana Trina'nın burada olduğunu da söyledi."

"Evet. O... kulak misafiri oldu," dedi ve Eve gözlerini devirdi.

"Özel bir konuşmaya kulak misafiri oldu. Siz polisler çok meraklısınız."

"Eğer meraklı olmasaydık pek çok kötü adamı yakalayamazdık. Ve burada özel konuşma diye bir şey olmadığını bilmelisiniz. Buckland elini incitti mi?"

"Hayır, sadece bileğimdeki çürük."

"Bu orospu çocuğuna karşı bir mahkeme emrine ihtiyacın olursa diye suç duyurusunda bulunacaksın."

Onun haklı olduğunu biliyordu. ". Eğer Trina ve Buckland'ı biliyorsanız, Dr. Pierce'ın burada olduğunu da biliyorsunuz demektir."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Seni bu işin dışında tutmaya çalıştım. Carleton'ın buna izin vermeyeceğini bilmeliydim. Sana yardım edebileceğini düşündü. Sana ondan bahsedecek ve kararı senin vermene izin verecektim ama sanırım artık köprünün altından çok sular aktı."

"Sanırım öyle. Haklı olabilir. Bana yardım edebilir." "Ama?"

Omuzlarını oynattı. "Bu tür bir yardım konusunda rahat değilim." Ondan uzaklaştı, bira kutusunun yanında tekrar diz çöktü, adam yanına çömeldiğinde rahatsız oldu. Adam iri ve sıcaktı ve onun kendisini tekrar öpmesini çok istiyordu. "Başka kurban yok, değil mi? Seni gördüğümde başka bir kurban bulmuş olmandan endişelendim."

"Hayır. Bildiğim kadarıyla başka kurban yok."

"Güzel. Aracım gelmeden önce envanter yapmam gerekiyor. Git biraz dinlen."

"Eve." Havva başını kaldırmayınca, adam hafifçe çenesinden tutup onu kendisine bakmaya zorladı. "Aracın tam burada. Onu yarına bırak. Seni eve götüreceğim." Ağzı, bu kadar sevimli bulmamayı dilediği garip bir gülümsemeyle eğildi. "Ben geldiğimde Hunter da gelmişti. Kamyonetinde bir kalabalık vardı. Bütün bir üniversite basketbol takımı gibi görünüyordu."

"O ve Tom bir yerlerde bir oyun bulmuş olmalılar. Tom onun yeğenim. O bir ev sahibi takım yıldızı," diye ekledi, sesindeki utanmaz gururdan .

"Tom Hunter. Onu oynarken gördüm. Çocuk gerçekten iyi. Onu tanıyor musun?"

Eve'in kaşları umutlu ses tonuyla kalktı. "Sana bilet almamı istiyorsun, değil mi?"

"Hayır demezdim." Kız kıkırdayınca gülümsedi. "Gerçekten mi, onu nereden tanıyorsun?"

Ayıldı. "Dün o adamın altı yıl önce beni neden öldürmeye çalıştığını sordunuz."

Gülümsemesi kayboldu. "Karisına ve oğluna ulaşmak istediğini söylemiştin. Oh." Bağlantıyı kurduğunu görebiliyordu. "Tom onun oğluydu."

"Evet. Tom ve ben bir süre aynı barınakta yaşadık, yani bir birlikte büyüdük. Tom'un babası yakalandıktan sonra annesi David'in kardeşiyle evlendi. Avcılar aileden sayılır. Minneapolis'i seçmemin sebebi Tom'du."

Kara kaşları hafifçe çatıldı. "Sen mi seçtin?"

"Sonunda Chicago'da kalamayacağıma karar vermiştim. Elimde bir çeyreklik ve masanın üzerinde bir harita vardı. Yazı Carolina, tura California. Sonra telefon çaldı. Tom'a Minneapolis'te bir basketbol bursu teklif edilmişti. Ben de onunla gelmeye karar verdim."

"O zaman orada olduğu için daha da mutluyum," diye mırıldandı, doğrudan onun gözlerine bakarak.

Telaşla kutusuna geri baktı. "David nerede?"

"Çocukları yurtlarına geri götürmesi gerektiğini söyledi, ama senin beklemini istemedi, bu yüzden seni araya sıkıştırmak zorunda kalacaklarını söyledi. Ona seni eve götüreceğimi söyledim." Ceketinin cebine uzandı ve plastik bir torba çıkardı. "Barış teklifi."

"Bu gece bunlardan çok alıyorum gibi görünüyor." İçeriye bir göz attı. "Sürgü mü?"

Hafifçe kaşlarını çatı. "Olay Yeri İnceleme anahtarlarınızı bulamadı. Biri onları almış . Kilidinizi sizin için değiştireceğim."

Eve aniden üşüdü. "Dün kapımı açık bırakmadım, değil mi?"

Gözleri çakmak çakmak oldu ve onun da aynı fikirde olduğunu anladı. "Bilmiyorum ama dikkatli olmayı tercih ederim."

"Buckland dün gece olay yerindeydi. Arabamın fotoğraflarını çekti."

Noah'nın gözleri kısıldı. "Anahtarlarının onda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"mümkün, değil mi?"

Dudakları incel. "Muhtemelen bile." Sonra ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı, gözleri tehlikeliydi. "Seni evine bırakayım. Gitmeden önce kilidini değiştireceğim."

Çarşamba, 24 Şubat, 12:15.

Eve'in cep telefonu doldurulmuş sandalyesinin kolunda titredi. Arayan David'di, bu da onun ön kapıda olduğu anlamına geliyordu. Onu Noah'nın kilidi değiştirdiğini söylemek için aramıştı ve bu da Buckland'a ağır küfürler etmesine neden olmuştu. Kapıyı açtı. "Şşşt," diye uyardı.

Onu mutfağa kadar takip etmesi için eliyle işaret etti ve koltuğuna yayılmış oturan Noah'nın yanından sessizce geçti. "Uyuyakaldı," diye fısıldadı. "Sürgüyü değiştirirken ona yiyecek bir şeyler hazırladım ama . Sanırım çok yorulmuş."

"O şeyin üzerinde uyuyakaldığına göre öyle olmalı. Dün gece gözümü bile kırpmadım."

"Git benim yatağında uyu. O uyanıp eve gittiğinde ben kanepede yatarım." "Kendi yatağında uyu." Alışveriş torbasını açtı. "Blow-up yatak."

Başını iki yana salladı. "Şişirdiğinde çok fazla ses çıkaracak. Onu uyandıracaksın."

"O kadar uzun süredir uyuyor olamaz. Onu uyandırın ve evine gönderin."

Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Ama yine başını salladı. "Bırak uyusun. Sen benim yatağımı al." Oturma odasında Noah bir milim bile kıpırdamamıştı. Kilidini değiştirmek için paltosunu ve takım elbise ceketini çıkarmıştı ama hâlâ ayakkabılarını ve kravatını giyiyordu. Ve silahını.

Böyle yayılırsa boynu tutulur. Ayaklarından çekiştirdi, uzun bacaklarının ağırlığı altında sendeleyerek kanepeye doğru kaldırdı. Eğer uyanırsa, öyle olsun. Ama uyanmadı, ayakkabılarını çıkarıp kravatını gevşettiğinde bile uyanmadı.

Hareket etmesi gerekiyordu ama onun yanında çömelmiş, yüzüne bakıyordu. Gözleri adamın ağzına kaydı. O ağız öpmüştü. Şarküteride kendine bunun onun işi için olduğunu söylemişti. Hasar kontrolü. Ama onu öpmek istemişti. Aylardır bunu istiyordu.

Barda onu kendisi için öptüğü anı yeniden yaşadı. Bunu tekrar yapmasını istemişti ama yapmamıştı. Onu eve getirmiş ve ellerini kendine saklamıştı. Elleri baktı, teninin üzerinde gezinirken nasıl hissettiklerini merak etti.

Bir yıllık bakma, dokunma döneminden sonra bu, ikisini de yapmak için tek fırsatı olabilir. Ya da ikisini birden. Deneysel olarak parmak uçlarını adamın uykuda bile sert ve inatçı olan çene çizgisinde gezdirdi. Koyu renkli kirli sakalı pürüzlü ve dikenliydi. Tek parmağıyla dudaklarını sıyırdı. Yumuşaktı. Daha önce, barda onu öptüğünde sertleşmişlerdi.

Adam kıpırdamayınca daha da cesaretlendi, parmaklarının tersiyle adamın yanaklarını okşadı, saçlarını alnından itti, başparmağını adamın kaşlarının üzerinde gezdirdi. Adam tek kelimeyle çok güzeldi. Onun bundan hoşlanmayacağından oldukça emin bir şekilde alaycı bir şekilde gülümsedi.

Daha fazla keşfetme arzusuna teslim olmadan önce elini geri çekti.

"Durma." Gözlerini açtı, onunkileri tuttu. Kadın

donda kaldı. "Ben... Ben uyuduğumu sanıyordum."

"Öyleydim. Şimdi değilim." Elini tuttu, dudaklarını nabzının attığı bileğine bastırırken sanki kırılgan bir cammış gibi tuttu. Dikkatlice çekiştirerek onu kendine doğru çekti, diğer eli saçlarının arasından geçti.

Evet. Lütfen. "Hayır." Kadın ayağa fırladı ve adam onu . Düz yatıyordu Sırtını dönüp ona baktı, gözleri sesinin sormadığı soruyu soruyordu. Gözlerini kapatarak ağzının itaat eden tarafını büzdü. "Sana açıklamak zorunda değilim."

"Hayır. Hayır, zorunda ." Doğrulup oturdu. "Bana bak, Eve."

"Özür dilerim," diye fısıldadı, hem kendi adına utanmış hem de ikisi adına üzülmüştü. Adam başını salladı. "Üzgün olmana gerek yok. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece kırmızı bölgelerimi kontrol ediyordum."

yastığı okşadı. "O zaman göster bana. Onları anlamam gerek."

Hadi Eve, diye düşündü Noah. Bana bu kadarını ver. Bekledi, kadın bilgisayarını alıp ona dokunmamaya özen göstererek yanına oturduğunda sessizce nefes verdi.

Ama yapmıştı ve onu altına alıp arzuladığı şeyi almamak için elinden gelen tek şey buydu. Neyse ki kendini kontrol altında tutmuştu. Eve ona her zaman gergin ve kaçmaya hazır bir dişi geyiği düşündürmüştü. Bu gece, her zamankinden daha çok öyleydi. Ama yaklaşmaya cesaret etmişti. Bu şimdilik yeterli olmalıydı.

Yanında nefes aldı ve dizüstü bilgisayarının ekranını onun görebileceği şekilde geriye itti. "Bu gece Greer'i kullanıyorum, üç kırmızı bölgem için Dokuzuncu Çember'i kontrol ediyorum."

kokusu kafasını doldurdu ve odaklanmaya çalıştı. "Üç mü? Beş tane yok muydu?"

"Evet, ama Rachel kumarhanede dans edecek." Bunu bir profesörün ders verir gibi söyledi. "Natalie her zaman orada poker oynar. İşim bitince oraya gideriz. Christy'nin yanındaki dansçı da orada."

Bir öksürüğü bastırdı. Erkek avatar, Abbott'un kuzguni saçlı sireni Lola ile dans ediyordu. Noah kolunu kanepenin arkasına doğru kaydırdı. "Ne dans yapıyorlar?"

Omzunun üzerinden dikkatle adamın koluna baktı. Adam ona dokunmuyordu ama onun alanına girmişti. Ama kadın itiraz etmedi ve adam da kendini biraz rahatlattı. "Salsa," dedi açık yüreklilikle. "Göründüğü kadar kolay değil. Hareketleri bir dizi tuş vuruşuyla dans adımları. Hızlı ve karmaşık ve sağ elim hâlâ yeterince becerikli değil."

Bu onu hüzünlendirdiyse de sesine yansımadı. Sesinde hiçbir şey görünmüyordu ve bu da onu giderek daha fazla sinirlendiriyordu. Sonraki yirmi dakika boyunca Greer, Eve'in kalan beş kırmızı bölgesinden üçünün yerini tespit etti. Onları işaret etti ve aynı profesör tonuyla onlar hakkında bildiği her şeyi anlattı. Aslında oldukça fazla şey biliyordu, hoşlandıkları, hoşlanmadıkları şeyler, sanal dünyada ne aradıklarını.

"Bu Kathy," dedi Eve. "Shadowlandde bir emlak kralı. IRL'de ise emekli bir emlakçı. Otuz sekiz yaşında."

IRL gerçek hayatta demekti, diye hatırladı. "Otuz sekiz yaşında emekli mi oldu? Neden?"

"Kathy'nin dejeneratif bir kas hastalığı var. Bir yıldır tekerlekli sandalyede ve daha da kötüleşecek." Sertçe yutkundu. "Avatarını almak için Pandora'ya geldiğinde bana söyledi. Anlaşma yapmadığı zamanlarda, sanal tenis oynuyor. Gerçek dünyada sahip olduğu hayata burada devam ediyor. Martha ortadan kaybolduktan hemen sonra listeyi hackleyene kadar onun deneklerimden biri olduğunu bilmiyordum."

"Acı tatlı," diye mırıldandı. "Sevdiği yapabiliyor ama hepsi rol icabı."

"Bazen bu yeterli olmalı," diye mırıldandı, sonra ona baktı, yüz ifadesi aniden endişeliydi. "Noah, kendini savunamaz. Eğer adam onun peşinden gelir..."

Ekranı kaşlarını çatarak baktı. "Biriyle birlikte mi yaşıyor?"

"Hayır. Bir hizmet köpeğiyle yalnız yaşıyor. hemşire günde bir kez onu kontrol ediyor."

"Yani onunla buluşmak için evinden ayrılamıyor mu? Onun yöntemi bu."

"Hayır, o eve bağlı. Yani güvende, değil mi?"

"Bir devriye arabası gezdireceğim ve buradan ayrıldığımda onu kontrol edeceğim. kendim." Hâlâ uyanık olduğunu bildiği Abbott'un telefonunu aradı ve isteğini .
"Tamamdır."

"Teşekkür ," dedi. Sonra çekildi. "Tüm kırmızı bölgelerin hesabı tutuldu."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde sesini yükseltmedi. "Yani

kumarhaneye mi gidiyoruz?" "Evet. Son ikisini bulmak uzun sürmez."

Ki bu utanç vericiydi. Onunla zaman geçirmek istiyordu. Buna ihtiyaı vardı. "O zaman gidelim."

Greer kalabalığı ilerlerken ekranın alt kısmında bir mesaj belirdi. Bu gece sana bir içki ısmarlayabilir miyim?

"Yine o. Yemin ederim, her gece Greer'e asılıyor." Üzgünüm, erken yatacağım, diye cevap yazdı. Şuradaki siyah saçlı dansçıyı dene. Bir süredir salsa yapıyor. Eminim susamıştır.

Onu denedim. O da kabaydı.

"Onun için üzülüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece biraz ilgi görmeyi umuyor." Özür dilerim, diye yazdı. Kaba olmak istememiştim.

O zaman sana bir içki ısmarlayayım.

Bak, bu gece acelem var. Ertelemeye ne dersin? Bir dahaki sefere, kesinlikle.

Avatarın yüzü ışıldadı. Seni tutacağım.

"Bir dahaki sefere sana bir içki ısmarlamasına izin verecek misin?" Noah sordu.

"Tutamayacağım sözler vermem." Greer'ı kumarhaneye gönderdi ve sesi açtı. Birden gerçek bir Vegas kumarhanesi hissine kapıldı. Gürültü ve hareketlilik... ve beklenti. Greer bir poker masasında durdu. "Bu Natalie."

Şehvetli bir kıızıl saçlı poker masasında oturuyordu ve önündeki fiş yığınını bakılırsa çok iyi oynuyordu. Eve izlemek için bir an durakladı.

"Oynuyor musun?" Noah sordu. "Yani bir avatar olarak."

Belli belirsiz gülümsedi. "Eskiden öyleydi ama artık zamanım yok. Birkaç yıl önce, yenilmesi gereken kişi bendim. Ya da Moira avatarım öyleydi. Büyük poker şampiyonuydu."

İsimleri seçmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu. "Moira. Ne anlama geliyor?"

"Bu Moirae'nin küçük bir twist'i. Yunan mitolojisindeki Üç Kader."

"Hm." Bir an sessiz kaldı. Kader, şans ya da beceri değil. "Yani kadere inanıyor musun?"

"Keşke bilseydim," dedi sakınmadan. "Her şey çok daha basit olurdu."

"Hiç IRL poker oynadın mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Arkadaşlarla beş kartlık küçük bir oyun, asla para için değil. Ama Moira çok para kazandı."

Kıpırdandı, kanepesi onu dürttü. "Umarım onunkini rahat bir kanepede geçirmiştir."

"Hayır, o parasını çekti, ben de Moira'nın Shadowbucks'ını gerçek paraya çevirdim."

"Rahat bir kanepeye harcamadığınız parayı."

Başını salladı, tamamen ciddiydi. "Özgürlüğümü satın aldım. Beni Chicago'dan uzaklaştıracak bir araba, ilk ve son aylık kirası. Geri kalanıyla ilk sömestr okul harcımı ödedim. Ondan sonrası biraz sıkıntılı geçti ama Sal sağ olsun, idare ettim."

Noah kimsenin izlemediğini sandığı geçen yılı düşündü.

"Paranı başkasına veriyorsun," dedi, boğazı aniden . "Seni gördüm," diye ısrar etti, kız inkâr edecekmiş gibi görüldüğünde. "Seni gördüm. bahşiş kavanozundan dolarları al ve dağıt. İki kadına." Aynı iki kadın olduğunu fark etti. "Kim onlar?"

"Bir kadın sığınma evi işletiyorlar. Biraz yardıma ihtiyaçları olduğunda..."

"Bunu onlara sen ver." Sertçe yutkundu. "Sen çok cömert bir kadınsın."

Sonra başını kaldırdı, koyu renk gözleri parlıyordu. "Kader sadece bir durumdur, Noah. Doğum koşulları, yetenekler, olaylar. Seçim ise senin

bununla ilgisi yok. Kadere inanmıyor olabilirim," dedi, "ama seçime inanıyorum. Ve geri vermeye inanıyorum."

İnsanların bir amaca ihtiyacı olduğunu söylemişti ona. Ama insanların hayata da ihtiyacı vardır, diye düşündü ve ben çok uzun zamandır bir hayattan yoksunum. Eve de öyle. Bunu kendine hizmet ediyormuş gibi görünmeden söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu ki poker masasındaki bir kıpırtı o anı bozdu.

Bir yuhalama korosu patlak verdiğiğinde ekranına geri döndü. Kalabalığın favorisi Natalie büyük kaybetmişti. Çipleri toplayan, çok gösterişli bir erkek avatarıydı. "Bu da kim?"

Kaşlarını çattı. "Dasich. Kendini tam bir kart sanıyor. Hile yapar." "Nereden biliyorsun?"

"Çok sık ve çok iyi kazanıyor. Bence masada bir sırdaşı var. Ama sanal dünyada olduğumuz için bunu kanıtlamak zor."

"Sizin tasarımlarınızdan birine benziyor. Çok yakışıklı."

"Öyle ve her zaman bildiğim bir şeyi kanıtlıyor. Kötü insanlar nadiren kötü görünürler. Kötü insanlar adı görünürse, iyi insanlar onlara güvenmez. Sizin gibi polisler onları daha kolay yakalar. Ama kötü insanlar normal, dürüst görünürlerse..."

"Güvenilir mi?" diye sordu ve kadın başını salladı.

"Evet, öyle. Sonra da solucan gibi içeri girip güvenlik açığını bulup istismar edebiliyorlar."

Sesinin ne kadar sertleştiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Kırılğan. "Ya ben?" diye sordu. "Ben de senin zayıflığından faydalanmak isteyen insanlardan biri miyim?"

Başını kaldırdı, gözleri artık . "Evet, haince nedenlerle değil ama bir gündeminiz var." Sözlerini yumuşatmaya çalışarak gülümsedi. "Çok uzun zamandır yalnızsın ve yeniden birini istiyorsun. Bazı nedenlerden dolayı, bunun ben olduğuma karar verdin."

Her şeyi özüne indirgemeyi başaran bir tarzı vardı. "Ama?" diye sordu sertçe.

"Ben olamam," dedi basitçe, sonra ekranı işaret etti. "Natalie'nin avatarı sinirlenmiş ve Dasich'e karşı bir şikâyetle bulunuyor. Pek adalet şansı yok ama en azından burada ve bir yerlerde bir seri katille buluşmuyor. Bir kırmızı bölge daha kaldı ve bu gecelik işimiz bitti. Rachel Ward, neredesin?"

Noah, kendisine içki ısmarlamaya çalışan yalnız avatar gibi onu da nazıkçe hayal kırıklığına uğratmaya çalıştığını biliyordu. İpucunu alıp uzaklaşması gerektiğini de biliyordu. Ama onun gözlerindeki yalnızlığı da görmüştü ve henüz pes etmiyordu.

Greer'i karanlık bir köşede, dansçıların animasyon karakterlerinden daha erotik bir şekilde kıvrandığı bir sahneye gönderdi. "Rachel'ın Delilah'ı bu gece dans olmalı."

araştırırken Eve'in yüzü sıkıntılı bir hal aldı. "Ama o değil," dedi.

"Hayır, ama gece daha yeni başlıyor. Rachel geç kalabilir." "Peki ne

yapacağız?" Noah sordu.

"Bekleyip izleyeceğim. Eminim yapacak başka işleriniz vardır."

Noah arkasına yaslandı, koltuğunun izin verdiği kadar rahatladı. "Zamanım var."

Ona baktı ve hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı. "Bir ipucu almıyorsun, değil mi?"

Kalbi çarpmasına rağmen sakın olmaya çalıştı. "Hayır. Beni dışarı mı atıyorsun?"

Gözlerinde bir şey kıpırdadı. "Sana daha önce bir sandviç yapmıştım. Buzdolabında."

Tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Yemek yiyebilirim."

İçini çekti. "tonik su ister misin?" "Tonik sudan nefret ederim."

"Sen-?" Başını iki yana salladı. "O zaman kola, meyve suyu ya da süt?"

O ayağa kalktığında o da ayağa . "Süt. Ve sessiz olalım ki misafirinizi rahatsız etmeyelim."

Gözleri kısıldı. "Gizlice giriyorsun. Bunca zaman uyuyormuş gibi davrandın."

Gülümsedi ama acımasızca. "Dediğin gibi, bir ajandam var. Hadi yemek yiyelim."

Çarşamba, 24 Şubat, 12:45.

Olivia, Liza ve Tom'u geldiğinde, "Kız kardeşin Belle adında bir fahişeyle birlikte tutuklandı," demişti. Belle'i Liza'nın bir gece önce girmesine izin verilmeyen barlardan birinde kolayca bulmuşlardı.

"Dedektif Olivia," dedi Belle. "Nasılsınız?"

"Sizi burada görmemeyi ," dedi Olivia, ama nazıkçe. "Bu resimdeki kadını arıyorum. Adı Lindsay Barkley. Onu tanıyor musunuz?"

"Evet, onu tanıyorum. Saçlarından dolayı ona Küçük Kırmızı deriz." "Peki

onu gördün mü?" Olivia sordu. "Son zamanlarda eve gelmedi." Belle

düşündü. "Hafta sonundan beri yok. Samanlıkta çalışıyordu."

Hay Oteli, diye düşündü Liza. "Dün gece orayı kontrol ettim. Onu kimse görmemiş. Lütfen, aklınıza ne gelirse."

Belle'in yüzü sempatikti. "Jonesy'yi deneyebilirsiniz. O izliyor." "Neden?" Olivia gözlerini kısarak söyledi. "Neden izliyor? Ve kimi?"

"Sanırım kendine göre sebepleri var. Tek bildiğim bu. Bilseydim sana söylerdim. Söylerdim."

"Jonesy kim?" Olivia'nın arabasına döndüklerinde Liza sordu.

"Küçük satıcı. Aramaya gitme. Narkotikteki dostlarıma onu tanıyıp tanımadıklarını soracağım."

", " dedi Liza. "Bu gece uyumam gerek. Beni yarın arayabilir misin?"

"Bir şey biliyorsam, söylerim."

On Üçüncü Bölüm

Çarşamba, 24 Şubat, 12:50.

Rachel Ward gözleri kamaşarak bardağının boşaldığını fark etti. "Bir tane daha lütfen. Votka, sek olsun."

Barmen başını salladı. "Son çağrı beş dakika önceydi. Size bir taksi çağırayım."

Adama ters ters baktı, sonra gözlerini indirip boş bardağına baktı. O orospu çocuğu John'u beklerken kaç tane içtiğinin sayısını unutmuştu. Onu ekmişti. Onu köpürtmüştü, sonra da ekmişti.

"Hayır, beni bırakacak biri var." Topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanarak bardan uzaklaştı. Topuklu ayakkabı giymeyeli uzun zaman olmuştu. Beş yıl. Bir bara gitmeyeli de aynı süre olmuştu. Ya da seks yapmayalı. O da pek iyi sonuçlanmamıştı.

Hücresinde çürüyen Bernie'yi düşündü ve öfkeyle karışık bir pişmanlık hissetti. Eğer gidip her şeyi berbat etmeseydi... Yolda ilişkileri olmuştu, bunu biliyordu. Kamyon duraklarında sayısız kibrit kutusu ve ceplerinde prezervatif ambalajları bulmuştu. Bunu hiç inkâr etmemişti bile. Başımı okşadı ve erkeklerin ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Bu hâlâ kanını kaynatıyordu. Ve onun küçük bir rahibe olmasını, her iki haftada bir erkeğinin yatağına girmesini beklemesini mi bekliyordu? Onunla evlenirken böyle bir şey için imza atmamıştı. Düşündüğü gibi bir adam değildi.

İlişkileri karşısında bu kadar şaşırmış olması onu şok etmişti. Bu kadar öfkeli olması onu çileden çıkarmıştı. Böylesi bir vahşeti yapabilmiş olması onu hâlâ iliklerine kadar dehşete düşürüyordu. Ve yangında insanların ölmüş olması Bernie seti hâlâ unutmadığı bir şeydi. Kabuslarında hâlâ onların çığlıklarını duyabiliyordu.

Beş yıldır iyi biriydi. Kefaretini ödedi. Kiliseye gittim. Bu gece küçük bir ödöl olması gerekiyordu. İyi davranış için izin. Ama bir kez daha yanlış seçim yapmıştı. John internette çok iyi görünüyordu. Çok dürüst. Ve onun kadar azgın.

Ama onu ekmişti. Belki de içeri girmiş ama gördüklerinden hoşlanmamış ve gitmişti. Yılların ona iyi davranmadığını biliyordu. Son beş yılda yirmi yaş yaşlanmıştı. John düzgün birine benziyordu. Bir geceliğine şehre gelmiş ve sadece seks isteyen bir iş adamıydı. Bağları yoktu, Bernie'nin öğreneceği bir ilişkisi de yoktu.

Çünkü bir erkek arkadaşı olursa Bernie bunu öğrenirdi. Yöntemleri vardı. O da devlet hapishanesinden bile onu izlediğini biliyordu. Mektuplarında onun rutinine, isteki terfilerine sinsice göndermeler vardı. Yeni atlattığı gribe. Onu izlediğini, onu affetmediğini bilmesini sağlayacak her şeyi.

Shadowland'i keşfetmek gelen en iyi şey olmuştu. Kendisi olabiliyor, kimsenin Bernie'ye ne söylediği konusunda endişelenmiyordu. İnternette bir gecede yirmi erkekle yatabilirdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı. Bazen kimsenin adını bilmediği bir yere gitmek istersin. Gerçek bu değil mi? Görünüşe göre bu geceyi orada bitirecekti. Eve dönerken pil almak için durmalıyım, diye düşündü asık suratla.

Anahtarlarını aradı, sonra barmenin ona acıyan bir bakış attığını görmek için başını kaldırdı. Kendini beğenmiş piç. "İlk ayıklık testi, hanımefendi. Oturduğunuzda bana anahtarlarınızı vermiştiniz. Unutmuş olmanız araba kullanmamanız gerektiğine dair iyi bir işaret. Size bir taksi çağırayım."

Tartışmaktan daha iyisini biliyordu. Sabah işe gitmek için arabasına ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Arabasının altında gizli bir anahtarı vardı. "Tamam. Ama evimin anahtarlarına ihtiyacım olacak."

". " Bir anahtarlarını aldı, sonra anahtarlığını yere düşürdü. Adam onu almak için eğildiğinde, kadın fırsatı gördü ve ustalıkla Sayım yaparken barın üzerine yığıldığı şişelerden birini aldı ve ceketinin altına koydu.

İkinci ayıklık testi, diye düşündü kendini beğenmiş bir şekilde. Eğer müşteri senden çalabiliyorsa, o kadar da sarhoş değildir. Ayrıca, fazladan içki uyumasına yardımcı olacaktı. Beş yıl sonra ilk kez yatağında bir erkek olmasını planlıyordu. Yalnız uyumak eğlenceli olmazdı.

Barmen anahtarlığıyla boğuşuyordu. "İşte ev anahtarlarınız."

Düzgün bir baş hareketiyle aldı. "Teşekkürler. Taksimi dışarıda bekleyeceğim."

"Dışarısı 5 derece, hanımefendi."

"Biliyorum. Havaya ihtiyacım var. İyi geceler."

Çarşamba, 24 Şubat, 01:02

Rachel bir kafede buluşmak istememişti. Beş yıldır biriyle çıkmadığını söylemişti, internetten ayarlamaları yaptıklarında. Bu barı o önermişti ve onun için sorun yoktu. Park yerindeki kameralar yıllardır çalışmıyordu ve burası oldukça kötü şöhretli bir yerdi.

Müşterilerin mahremiyetlerini sevdikleri bir yer olduğundan, buraya gelen herhangi birinin burada beklerken gördüğü herhangi biri hakkında konuşması pek olası .

Bir süredir beklediği için epeyce iş yapmıştı. Rachel Ward neredeyse iki saat boyunca önceki kurbanlarını geride bırakmıştı. Ama son çağrıydı, yani yakında tökezleyerek çıkacaktı.

Ve işte oradaydı. Kaşlarını çattı. Sarhoş gibi görünüyordu. Umarım eve varabilmiştir. Alkollü araç kullanmaktan dolayı kenara çekilmesi son derece rahatsız edici olurdu, özellikle de akşam için evini hazırlama zahmetine girmişken.

Rachel çok yüksek bir çift topuklu ayakkabıyla park yerinde tökezledi. Topuklu ayakkabı giyen kadınları görmeye bayılırdı, ne kadar yüksekse o kadar iyiydi. Topallamalarını ve acı çekmelerini engellediğini umuyordu. Arabasının altından yedek anahtarı almak için eğildi, arabaya bindi ve otoyola çıktı.

Bir dakika sonra, o da takip etti.

Çarşamba, 24 Şubat, 13:40

"Rachel henüz gelmedi mi?" Noah sordu ve Eve incelemekte olduğu dosyalardan başını kaldırıp dizüstü bilgisayarının ekranını kontrol etti.

"Hayır." Rachel'ın avatarı hâlâ sahneden uzaktı ve Dasich bu akşam için pes ettiğinden Natalie yine kazanıyordu. "Öyle de olmalı."

"Evine bir kruvazör göndereceğim," dedi. "Bana adresini ver." Eve adresi katılımcı listesinde buldu. "Peki ya evde değilse?"

Gözleri keskinleşti. "O zaman onu eve kadar takip edeceğine varsayıyoruz. Ben de Bir ekip oluşturun ve onu indirmek için bekliyor olacağız." Merkez'i aradı, sonra da her seferinde bir sayfa karıştırdığı grafik yığınınına döndü. "Burada bir şey buluyor musun? Çünkü yüksek lisans öğrencilerinin çok fazla veri üretmesi dışında bir şey bulamıyorum."

Bir sandviç yedikten sonra Eve'in deneklerinin Shadowland oyun zamanlarına dair tuttuğu kayıtları görmek istemişti. Kanepede oturmuş, bir saat boyunca verileri incelemişlerdi. Eve bir esnemeyi bastırdı. "Bunu yanınızda götürebilirsiniz. Onları burada okumak zorunda değilsin. Rachel'dan haber alınca beni ara."

Kaşlarını çattı, şaşırmıştı. "Uyanık kalmak zorunda değilsin. Yorgunsan yatağına git."

Gözlerini ona dikti. "Yatağımda oturuyorsun."

İnanamaz görünüyordu. "Bu işkence aletinin üzerinde uyumayı mı planlıyordun?"

"Benim bir yatağı var ve David onun içinde. Bunu sen de biliyordun çünkü Uyan."

"Burası iki yatak odalı bir daire. Diğer yatak odasında ne var?"

"Daha fazla veriyle dolu kutular. Üzgünüm Noah ama bu gece burada kalamazsın."

"Benim uyuduğumu düşünürken sen nerede uyuyacaktın?"

"Sandalyemde. Bak, sürgümü değiştirip gitmen gerekiyordu. Alınma ama yaptığın her şey için ama tehlikede . David bu öğleden sonra yeni bir güvenlik sistemi kurdu ve burada benimle birlikte. Silahım da yanımda. Ayrıca Kathy'yi, tekerlekli sandalyedeki kadını ve Rachel'ı kontrol edeceğine söz vermiştin."

"Bir devriye aracı Kathy'nin evinin önünden geçti ve onu ön pencereden görebildi. Bilgisayarının başındaydı, tamamen hayattaydı ve güvendeydi."

"Nereden biliyorsun? Kimse seni aramadı."

"Abbott bana mesaj attı. Ama söz verdim, bu yüzden kruvazörler her şeyin normal olduğunu söylese bile eve dönerken onu ve Rachel'ı kontrol edeceğim." Bir elini kaldırdı

Kaş. "Tutamayacağım sözler de vermem." "Anladım. Ama

hiç söylemediniz."

"Ben sandalyeye geçiyorum, böylece sen de ." Kendisini ve dosyaları onun sandalyesine ve memnun bir iç çekişle oturdu. "Çok daha rahat. Silahını bana ver."

"Neden?"

"Böylece kontrol edebilirim. En son ne zaman ateşlediniz?"

"Üç hafta önce Sal ile atış talimine gittiğimde. Eğer silahımdan memnunsan, gider misin?"

Sadece elini uzattı. Gözlerini devirerek bilgisayar çantasını karıştırdı ve silahı her zaman olduğu yerde buldu. Ama bıraktığı gibi değildi. Eli üzerine kapandığı anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladı. Silahı çıkardı, kalbi bir kez daha çarpmaya başladı.

Noah silahı onun elinden aldı, sonra göz göze geldiler. "Dolu olmadığını düşünürsek, şeyle bir hedefi vurmak için çok zamanın olur. Sanırım bu seni şaşırttı."

Dehşet karnını sıktı. "Bu gece evden çıktığımda şarjörü doluydu. Buckland ve Jeremy Lyons'ın beni şarküteri'ye kadar takip etmesi beni o kadar sarstı ki

"İki kez kontrol ettim."

"Birisi çantanıza erişmiş. Çalışırken onu nerede ?"

"Arka ofiste Sal'in masasının çekmecesinde. Sonraki sorularınıza cevap vermek gerekirse, bu gece sadece ben ve Sal çalışıyorduk ama çöpler için ara sokağa açılan bir kapı var."

"Çantanı bana ver." Bir çift eldiven giydi ve bir manila çıkardı kalın bir kalemle blok harflerle yazılmış bir zarf. "Fotoğraf gibi geliyor."

Kanı daha da soğudu. "Bu Buckland'ın bana aldırmaya çalıştığı zarf."

"O zaman görmeni bu kadar istediği şeyin ne olduğunu bulalım." Kağıdı kesti zarfı çakısıyla açtı, sonra boğuk bir küfür savurdu. "Orospu çocuğu. Orospu çocuğu."

Eve onun omzunun üzerinden baktı. Ve hareketsiz kaldı. Noah'nın elinde kendisinin ve minyon bir kızıl saçlı kızın ön verandada kucaklaşırken çekilmiş fotoğrafları vardı. Evin numarası Eve'in cebindeki kâğıt parçasındaki adresle eşleşiyordu.

"Trina," diye mırıldandı. Trina'nın kolları Noah'nın boynuna , Noah da Trina'nın sırtına. Kadının yüzü adamın boynuna bastırılmıştı ve adam can havliyle tutunuyormuş gibi görünüyordu. İyi değildi. Hem de hiç iyi değil.

"Orospu çocuğu," diye tekrarladı acımasızca. "Bana sarıldı. Hepsi bu." Eve'e ters ters baktı. "Buna inanamıyor musun? O benim ailem, lanet olsun."

Onun yüzündeki endişeyi yanlış yorumlamıştı. "Hayır," dedi ve kısaca elini onun eline dokundurdu. Adam öfkeyle titriyordu. "Onu barda gördüm, seninle gördüm. Bunu yapacağına inanmıyorum. Ben de senin yapacağına inanmıyorum. O yüzden sakın ol."

Tekrar polise döndü. "Bu Buckland'ın Pazar gecesi Brock'un evinde olduğu anlamına geliyor."

"Pazar gecesi mi?"

"Aslında Pazartesi sabahı. Sabahın ikisi ya da üçü olmalı."

"Sabahın ikisinde neden Brock'un evindeydin?"

Utangaç bir tavırla omuz silkti. "Sabahın ikisinde neden burada seninleyim?" "Bu bir cevap değil, Noah."

"Evet, aslında öyle. Brock'a gittim çünkü bir içkiye ihtiyacım vardı, Brock ve ben biraz içtik, özlemimi giderdik. Sal's'a gittiğimde hep böyle olur."

Bunu suçlamadan söylemişti ama kadın yine de kendini suçlu hissetti. "Benim yüzümden."

Onun gözlerinin içine baktı. "Evet."

Eve bu son açıklamayı daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktı ve bunun yerine zamanlamaya odaklandı. "Pazartesi, sabahın ikisinde mi? Martha'yı yeni bulmuştunuz, Christy hâlâ hayattaydı ve Samantha'dan henüz kimsenin haberi yoktu."

"Benim takımım hariç." Şaşkın görünüyordu, sonra gözleri büyüdü. "Seri katil hikayesi ortaya çıkmadan önce bile beni takip ediyordu."

"Çok kişisel bir şekilde. Sana pek akli başında görünmediğini söylemiştim. Bunları gördükten sonra senin 'iyi bir adam' olduğunu düşünmeyeceğimi söyledi. Sanırım senin peşinde ve ben sadece yoluna çıktım."

Noah ensesine masaj yaptı. "Neden benim peşimde olsun ki?"

"Bilmiyorum. Onu tanıyor musun?"

"Bundan önce olmaz. Abbott'a rapor edeceğim. İyi zamanlama, tam da etrafta bir seri katil dolaşırken. Ve evet, ben de senin düşündüğün şeyi düşünüyorum."

"Bu bir tesadüf değil."

"Muhabirimizin akli dengesi daha da bozuldu. Seni tehdit etti ve ailemin etrafında dolaşıyor. Brock'u aramalıyım, Trina ve çocukların iyi olduğundan emin olmalıyım."

Ayağa kalktı, dosyaları yere yığıdı, sonra ararken volta attı. Sövdü ve bir numara daha çevirdi, sonra bir üçüncüsünü. "Evde da cep telefonlarında kimse cevap vermiyor."

"O zaman git, iyi olduklarından emin ol. Öğrendiğinde beni ara."

Omuz silkerek ceketini giydi. "Brock ve Trina'nın ikisi de polis. Eminim iyidirler."

"Eminim onlar da öyledir. Kapıyı kilitleyeceğim ve en ufak bir hışırtı duyarsam sizi arayacağım."

Ön kapıda durakladı, yüz ifadesi . "Teşekkür ." "Ne için?"

"Kuzenimin karısını aldatacak türden bir adam olmadığımı inanmak." "Bir şey değil. Noah, Rachel Ward hakkında beni arar mısınız?"

"Kruvazörden haber alır almaz. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Dikkatli olun." Kapıyı arkasından kilitledi, onun aramasını beklemek üzere sandalyesine otururken rahatlamaktan çok içi burkuldu. Ona gitmesini söylemişti ama onu şimdiden özlemişti. Evimde bir erkek olmasına alışabilirim.

Hayatımda.

Sal'ın evine onu görmeye gittikten sonra canının bir içki çektiğini itiraf etmesini düşündü. Onca ay boyunca onu izlemek için büyük bir risk almıştı. O bir

İnatçı. Muhtemelen kararlı da diyebilirdi. Her iki durumda da pes etmeyecekti.

"Ona sadece gerçeği söyleyeceğim," dedi sessizce. "O zaman kendi başına gider. En iyisi bu olacak." Ve gittiğinde, işini almış olacaktı. "Eğer okuldan atılmazsam." Dr. Pierce'ın kartı hâlâ ondaydı. Belki de kariyerinde hasar kontrolüne başlamanın zamanı gelmişti.

Çarşamba, 24 Şubat, 13:45

bakılırsa, bu çok can sıkıcıydı. Kaşlarını çatarak Rachel Ward'a baktı. Rachel, bodrum katının ortasına sürüklediği tezgâh taburesinde oldukça uysal bir şekilde oturuyordu. Deli gömleğini giydirmek ve tabureye bağlamak için onu sakinleştirmesine gerek kalmamıştı. O kadar çok içmişti ki eve kadar gelebilmiş olması mucizeydi.

Şeritten şeride savrulan bir yol tehdidi olmuştu. Neyse ki polisle karşılaşmamışlardı ve Rachel sendeleyerek evine girmeyi başarmıştı. Onu ön kapıdan içeri itmek çocuk . Bu bir rezaletti. Artık bar yok. Kahve içmekte ısrar et.

Ona bakıyordu, gözleri . Akli başında, bilinci yerinde, korkudan ölmeye hazır olmalıydı. Ama neredeyse uyuyordu, lanet olsun.

boğabilir, olay yerini hazırlayabilir ve dışarı çıkabilirdi ya da ayılmasını bekleyebilirdi. Çantasında onu hızlandıracak bir şey olabilir. Tabiri caizse. Eğlencenin yarısı onların korkularını görmektir ve eğlenceden savaşmadan vazgeçmek istemiyordu.

Çarşamba, 24 Şubat, saat 14:10.

Eve cep telefonunu sandalyesinin bir koluna bıraktı ve bilgisayarını kucağına, ellerini de sıcak kahve fincanına koyarak yerine yerleşti. Buckland silahını boşaltmıştı. Neden? Ona saldırmayı planlamış ve çaresiz kalmasını mı istemişti? Yoksa sadece orada olduğunu bilmesini mi istemişti? Nerede olursa olsun ona yaklaşabileceğini mi?

"Sadece aklımı karıştırmak için," diye mırıldandı. Kimdi bu adam? Ve hangi kendine saygısı olan gazete onu işe alırdı? Buckland bir sapıktı. Birine zarar vermeden önce durdurulması gerekiyordu. Artık çok geçti. Bileğini döndürdü. Sana zarar verdi.

Yapmıştı. Ve eğer bir polis barında çalışmasaydı ve Jeff Betz orada olup kulak misafiri olmasaydı, onu çok daha kötü incitebilirdi.

Kupasını bir kenara bırakıp Kurt Buckland'ı Google'da aradı. Ve kaşlarını çatı. Yasaldı, Mirror'da yıllar öncesine dayanan köşe yazıları vardı. Yerel şeyler, mahalle haberleri. Elbette bir seri katille ilgili içeriden bir haber onu Metro'dan ön sayfaya fırlatabilirdi ve fırlattı da. Onun "Kırmızı Elbise Katil" makalesi Salı günkü gazetenin birinci sayfasının en altında yer alıyordu.

Donner'a gösterdiği Martha'nın intiharıyla ilgili makaleyi onun yazdığını fark etti. O kadar şaşırmıştı ki muhabirin adını fark etmemişti. Yarın onun saldırısını polise bildirecekti. Ve patronuna. Durdurulması gerekiyordu.

Ekranının altında yanıp sönen bir sekme gözüne çarptı. Bu açık Shadowland penceresiydi. Birisi Greer'la konuşuyordu. Zavallı Greer. Eve onu kabarenin barında oturmuş, Rachel'ın avatarının gelmesini beklerken bırakmıştı. Eve geri döndü ve barmenin Greer'i aylaklık ettiği için azarladığını gördü.

Başka bir içki al ya da git.

Özür dilerim, Eve yazdı. Birini bekliyorum. Belki onu tanıyorsundur. Delilah mı?

O çöp mü? Bu gece burada değil.

Başka bir şey söylemedi ve Eve Greer'den barmenin bahşiş kavanozuna birkaç Shadowbucks aktarmasını istedi. Para her dünyada konuşur. Onunla konuşmam gerek. Onu kim görmüş olabilir?

Barmen avatarı tereddüt etti, sonra omuz silkti. Şuradaki, mor saçlı . Dansçının çıplak vücudu kaplan çizgileriyle boyanmıştı.

mor saçlarıyla çatışuyordu. Bazen gece takılmak için beklerken barda birlikte otururlar.

Yani, erkeklerle buluşmak gibi mi? Eve götürmek için mi? Delilah bunu sık sık yapar mı? Gecede on ya da on iki kez sık mı?

Ew. Sanal seksin cazibesini hiç anlamamıştı. Teşekkürler, diye yazdı ve bahşiş kavanozuna birkaç Shadowbucks daha ekledikten sonra Greer'i sahneye gönderdi. Affedersiniz. Bayan?

Dansçı bir direğe sarılmış, Eve'in en az salsa dansı kadar çok tuş vuruşu gerektirdiğinden emin olduğu ilgi çekici bir hareketle kalçalarını oynatıyordu. Kızlarla işim olmaz. Git başımdan.

Seninle takılmak istemiyorum, diye yazdı Eve. Delilah'ı arıyorum. O burada değil. O da kızlarla takılmaz. Şuradaki yapıyor.

Eve ürperdi. İğrenç. istemiyorum. Delilah ile konuşmam gerek. Nerede o?

Bir randevusu vardı. Dönen kalçalar zillerin ritmiyle ahlaksızca sallanıyordu. IRL.

Eve'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. IRL MI? olduğunu söyledi mi? Burada tanıştığı biriyle mi?

Dansçı kaşlarını çattı. Ben burada bir iş kadınıyım.

Dişlerini gıcırdatan Eve, Shadowbucks'ı dansçının jartiyer kemerine transfer etti. Ee?

Gerçek adını bilmiyorum. Burada John diye biliniyor. Tek gecelik bir ilişki olacak.

John'la hiç takıldın mı, burada, Dünya'da?

Hayır, benim tipim değil. Fazla kitapsever. Günlük işimde bunu yeterince yaşıyorum. Şimdi git buradan. Aynı anda hem yazıp hem dans edemem ve setim bitmek üzere.

Teşekkürler, diye yazdı Eve, sonra Greer'i kumarhaneden geri çıkardı ve Noah'nın telefonunu aradı.

Çarşamba, 24 Şubat, saat 14:15.

Noah arabasını Brock'un garaj yoluna park etti ve paniğini dizginledi. Hâlâ telefonlarına cevap vermiyorlardı. Bunun için iyi bir açıklamaları olsa iyi olurdu.

Evlerinin kapısını çaldı ve yola bakarak buraya ait olmayan bir araba olup olmadığını kontrol etti. Mahalledeki araçları tanıyacak kadar sık geliyordu buraya. Ama kapıyı çaldığında kimsenin cevap vermemesi dışında hiçbir şey garip görünmüyordu.

Anahtarlarını yüzüğünde buldu ve içeri girdi. Silahını çekip yanında tuttu, karanlık evin içinde sürünerek ilerledi, çocukları yataklarında rahat ve mışıl mışıl uyurken bulunca rahat bir nefes aldı. Brock ve Trina'nın yatak odasının kapısını hafifçe çaldı, kimse cevap vermeyince kapıyı iterek açtı. Boştu.

O sırada duşun sesini duydu. Daha doğrusu, duşun durduğunu duydu. Ebeveyn banyosunun kapısı açıldığında karşısında kaşlarını çatmış bir Brock vardı. Üzerinde sırlıklam bir bornoz vardı ve ıslak saçları diken diken olmuştu.

Brock sıkılmış dişlerinin arasından kasıtlı olarak, "Bu iyi olsa iyi olur," dedi. Noah ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Telefonuna cevap vermedin."

Brock düzensiz bir nefes aldı. "Yani gecenin bir yarısı aceleyle buraya mı geldin?"

"Brock?" Trina kapıdan içeri girdi ve Noah başını çevirdi ama onu çok ama çok küçük bir havlunun içinde görmeyi kaçırarak kadar değil.

Noah yüzünü buruşturarak ayakkabısına baktı. "Endişemin yersiz olduğunu görebiliyorum."

"Sence?" Brock sert bir şekilde sordu. "Kötü bir gün geçiren tek kişi sen değilsin." Bununla birlikte yatak odasından dışarı çıktı ve Yolda giysileri.

"Tanrı aşkına, Noah," diye tersledi Trina. "Bütün bunlar da demek oluyor?" Noah gözlerini kaçırdı. "Konuşmamız gerek."

"Şu an iyi bir zaman değil."

"Evet, bunu görebiliyorum." Cebindeki fotoğrafları düşündü, Buckland'ın telefoto lensiyle dışarıda bir yerlerde olduğunu. "Ama bu önemli."

Sabırsızca ofladı. "Peki. Her neyse. Artık bakabilirsin."

Noah rahatlayarak kadının vücudunu bir bornoza sardığını gördü. "Özür dilerim," dedi. "Telefonlarınıza cevap vermeyince paniğe kapıldım. Brock'a ne oldu?"

"Kar arabası kazası," dedi kısaca. " genç göletteki buza çarpmış. Brock olay yerine ulaştığında ölmüştü. Çocuk sadece on beş yaşındaymış."

Noah gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Özür dilerim Tree. Brock iyi mi?"

"Bitirmemiz için bize izin verseydin daha iyi olurdu," dedi kuru bir sesle. "Şu anda biraz sinirli olduğunu söyleyebilirim."

Noah dudaklarını büzerek, "Terapötik seks," dedi ve o da başını salladı.

"Duşta. Çocuklar bu şekilde inlemeleri duyamazlar."

"Trina." İtirazı bir sızlanmaya dönüştü ve kadının dudakları .

"Sana söylemiştim, biraz almalısın. Şu anda Brock ve de ihtiyacımız var."

"Tamam. Çabucak halledeceğim. Bir muhabir çalıştığım davayı öğrenmiş." Kaşlarını kaldırdı. "Eve'in bu gece barda küçük ziyaretiniz sırasında bahsettiği kişi."

Trina irkilmedi. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Nedense bunu yapacağını düşünmemiştim. Her neyse, bu muhabir Eve'in kendisine içeriden bilgi vermesini sağlamaya çalışıyordu ve Eve bunu reddediyordu. Bu gece kaba."

Trina'nın tavrı kayboldu. "O iyi mi?"

"Bir çürük dışında durumu iyi. Onu bazı resimlere bakmaya zorluyordu. Bunlar." Zarfı Trina'ya verdi ve onun yüzünün kızarmasını izledi.

"Orospu çocuğu."

"Ne?" Brock ıslak kafasına bir havlu geçirerek geri döndü. Sırılsıklam bornoz gitmiş, yerine kuru terlikler gelmişti. "Ne oldu?"

Trina ona resimleri verdi. "Pazar günü. Boks maçından sonra Noah'a sarıldım."

Brock'un gözleri parladı. "Bu da ne?" diye hırladı usulca.

"Bir hikayeyi isteyen bir muhabir tarafından gasp girişimi. O resimleri Eve'in bilgisayar çantasına bıraktı ve orada tuttuğu silahı boşalttı. Onları gördüm, burada olduğunu biliyordum ve paniğe kapıldım." Eliyle zayıf bir şekilde banyoyu işaret . "Özür dilerim."

Brock yatağının kenarına oturdu. "Sanırım aciliyetini anlayabiliyorum."

Trina kolunu Brock'un omuzlarına doladı. "O fotoğraflar büyük bir aile kırımına neden , Noah. Brock'un akıllı bir adam olmasına sevindim."

"Ve sana güveniyor," dedi Noah. Onun bir amacı olduğunu düşünen Eve'in aksine. Sanırım benim de var. "Çocuklara göz kulak ol, tamam mı?"

"Emin olabilirsin." Brock ona resimleri verdi. "Bu adamı ihbar edeceksin, değil mi?"

"Sabah ilk iş. I-" Cep telefonu cebinde titreşti. "Ben Eve. İyi olduğundan emin olduğumda aramamı söyledi." Vücudunu Brock ve Trina'dan uzaklaştırdı, konuşmasını gizlemekten çok paylaştıkları bilmiş gülümsemeden kaçınmak için. "İyiler," dedi. "Sadece bir... yanlış anlaşılma."

"Bu iyi," dedi. "Çünkü Rachel'ın öyle olmadığını düşünüyorum." Kızın açıklamalarını dinlerken çenesi gerildi. "Kimseye yaklaşmaman gerekiyordu."

"Şey, ben yaptım. Beni dava et. Noah, başı dertte. Kruvazörler ne dedi?"

Saatini kontrol etti ve kaşlarını çatı. "Henüz bir şey yok ve duymuş olmam gerekirdi. Sizi tekrar arayacağım." Merkez'i aradı ve duyduklarından hoşnut kalmadı. "O zaman ikinci kruvazöre mümkün olan en yüksek hızda ilerlemesini söyleyin.

Işıklar, siren yok. Yola çıkıyorum." Artık sırtımayan Trina ve Brock'a döndü. "İlk ekip bir kaza ihbarı aldı, araba buzda kaymış ve bir direğe çarpmış. Kazazedelerin yanındalar."

"Onlar ilk müdahale ekipleriydi," dedi Trina sakın bir sesle. "Kalmak zorunda olduğumuzu . Kurallar böyle."

"Biliyorum," dedi Noah acımasızca. "Umarım çok geç kalmamışsızdır. Çocuklara göz kulak ol. Seni yarın ararım. Gitmem gerek."

Çarşamba, 24 Şubat, 02:20.

Aman Tanrım. Rachel nefes almaya çalıştı ama yeterince derin bir nefes alamadı. Kollarını ona dolamıştı. Hareket edemiyordu. Hayal meyal, kollarının vücudunun üzerinde çapraz bir şekilde kollarının içine sokulduğunu hatırlıyordu. Onu karnına yuvarlarken acımasızca çekmiş, dizi sırtına keskin bir şekilde girmişti. Onu bağladı... kollarını bağladı.

Farkındalığı sarsıntılarla geri dönerken çenesi göğsüne düştü. Beyaz. Gözlerini kırıştırdı. Beyaz kumaş onu kalçalarına kadar örtüyordu. Bunun ötesinde... kendi çıplak bacaklarını gördü, uyluklarının arasındaki soğuk havayı hissetti ve çıplak olduğunu anladı. Yardım edin bana.

Kalbi hızla çarpıyordu ama zihni hâlâ yavaştı. Çığlık. Ama tek sessiz bir miyavlamaydı. Ağzı bantla kapatılmıştı. Neredeyim ben? Gözleri çılgınca sağa sola bakıyordu. Bodrumdayım. Kendi bodrumumdayım. Mutfak tezgahındaki bir taburede oturuyorum.

Onu göremiyordu, tanımıyordu. İrkildi. Adam onun arkasındaydı. Nefes alışını duyabiliyordu. Sonra kokusunu aldı. Benzin kokusu. Burnunu, gözlerini yaktı ve o geceyi hatırladı. Gaz, duman, sıcaklık. Yanan etin pis kokusu. Ve çığlıkları. Dışarı çıkamayanların acı çığlıklarını duydu.

Hayır. Çık dışarı. Uzaklaş. Vücudunu zorladı ama hiçbir yere gitmedi. Elim kolum bağlı. Kaçamıyorum. Kalbi çok hızlı atıyordu. Çok hızlı. Baş dönüyordu. Bernie. Bernie olmalıydı. Bir şekilde dışarı çıkmıştı. Bunu planlamıştı. İntikamını.

Beni öldürecek. Tabureyi tekrar, şiddetle itti, taburenin gevşediğini hissetti ama tabure hızla geri çekildi, dört ayağı da içini titreten bir gümürtüyle yere indi.

"Daha iyi," diye mırıldandı kulağına. Kız sese doğru başını salladı ama adam hâlâ kızın arkasındaydı. Sonra taburenin etrafında yürüdü, önünde durdu ve çenesinden tutarak onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bernie değil. "Tam olarak akli başında değil ama daha bilinçli."

Nefesi kesildi. Bir çakmak. Gözlerinin önünde tuttu ve çakmağı çaktı. Gözlerini alevden alamayarak geri çekildi. Adam gülümsedi. Küstahça.

"Seni bekliyordum Rachel. Herkesin önünde iyi davranışlardan sonra gölgelere karışabileceğini ve hayal dünyasında arzuladığın hayatı yaşayabileceğini düşündün. Delilah'nın görünmez olduğunu düşündün ama kimse gerçekten görünmez değildir."

Delilah. Shadowland. John. Bu bir tuzaktı. Bir tuzaktı.

Adam geri adım attı ve kadının gözleri onu takip etti. Pantolonunun üzerine çizme ve... itfaiyeci pantolonu giymişti. Pantolon çok büyüktü, belinde açıklık vardı. Belki de

belindeki silah dışında palyaço gibi görünüyordu. Arkasında bir yangın söndürücü gördü. Onun yanında da bir sırt çantası. Ve sırt çantasının üstünde... ayakkabılarım. Düzgünce bir arada.

"Korku ilginç bir şeydir," dedi ve bakışları tekrar adamın yüzüne kaydı. Adam gülümsüyordu, gözleri soğuk ve acımasızdı. Öleceğim. "Yılan korkusu gibi pek çok korku bir şekilde içgüdüselidir. Yüksek bir korkuyu temsil ederler. tehlike farkındalığı. Bu korkular eylemlerimizin kontrolünü ele fobiye dönüştür. Sen, Rachel, aşırı bir fobiye sahipsin. Kişisel geçmişin göz önüne alındığında, anlaşılabilir bir fobi."

Adamın nefesini yüzünde hissedebiliyordu. "Sanırım hapisteki eski kocan senin yakıldığını duyunca kıkır kıkır gülecek. Şiirsel adalet, öyle değil mi?"

Cebinden ekstra uzun bir kibrit çıkardı ve bir asa gibi salladı. Hayır. Omurgasından aşağı yeni bir dehşet dalgası yayıldı ve gözlerini sımsıkı yumdu.

"İhmal ettim," dedi. Parmakları gözünü açmaya zorladı ve adam göz kapağını geri bastırmadan bir saniye önce gözünün üzerinde ıslaklık hissetti. Yapıştırılmış. Adam diğer gözünü de yapıştırmaya çalıştığında kadın debelendi ve adam hırlayarak yüzüne bir tokat attı. "Kımıldama."

Geri adım attı, çakmağı çaktı ve uzun kibriti çaktı. "Ve daha fazla ." Bir ateş hattı halka şeklinde yayıldı. Etrafında. Baktığı her yere. Yaklaşıyordu. Acıtıyordu. Yaktı. Dur. Durdur şunu. Acıyı durdur. Boğazındaki feryat bant tarafından boğuldu, kulakları alevlerin çıtırtısı ve tıslamasıyla doldu.

Ve sonra adam oradaydı, boğazına sicim doluyordu ve tek görebildiği onun gözleriydi, canlı ve gülüyordu. Adam gülüyordu.

Onun güldüğünü duyabiliyordu, çok . Sonra inlemeye başladı. Çok uzakta...

Uzun, kesik kesik bir nefes verdi, sevinç ve öfke arasında gidip geldi. Kendini tutamamış, kontrol edememişti. Bırakmıştı. Ve bu...

İnanılmazdı. Ürperdi, kasları seğirmeye başladı. İnanılmazdı.

Gözleri onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. Şimdi boştu, genişti, dehşete düşmüştü, ona bakıyordu çünkü bunu talep ediyordu. Fahişeler hep yukarı bakardı. Asla aşağıya değil. Bir daha asla. Kavrayışını gevşetti ve Rachel'ın boğazındaki sicim ellerinde gevşedi. Zihni temizleniyor, mantığı geri geliyordu. İnanılmaz ama delice. Dikkatle inşa edilmiş yangın bölgesinden çıktı ve yangın söndürücüyü kaparak, birkaç dakika sonra hızlandırıcının etrafına yerleştirdiği alev bastırıcı halkadan kurtulacak olan alevleri söndürdü. Yangın sönmüştü. Hem de birden fazla şekilde.

Sinirli bir şekilde pantolonuna baktı. Kıyafetleri muhtemelen menisini içeriyordu ama emin olmalıydı. Arkasında DNA bırakamazdı. Arabasının arkasında çamaşır suyu vardı. Bu ve yangın, kontrolünü kaybettiğine dair kanıtları gizlemek için yeterli olacaktı. Ona ait hiçbir şey kalmayacaktı.

Çarşamba, 24 Şubat, saat 14:30.

Telefon çaldığında Harvey aniden uyandı. Körlemesine el yordamıyla aradı. "Ne?"

"baba," dedi Dell. "Adamlarımız harekete geçti." "Neredesiniz?"

"Bana söylediğin gibi Phelps'i takip . Webster'ı bulmak için sana gösterdiğim gibi GPS cihazını kullan."

Bir şeyler ters gidiyordu. Oğlunun ses tonunda güvenemediği bir tatmin notası vardı. Bacaklarını yatağın üzerinde salladı ve pantolonunu kaptı. Bu gecedен sonra değişecekler. Phelps'i takip edeceğim. Dell ikisinin de pişman olacağı aptalca bir şey yapmadan önce.

Çarşamba, 24 Şubat, saat 14:45.

"Bu mı? Emin misiniz?" Noah kaldırımında iki üniformalı memurun yanında duruyordu.

Üniformalılar başlarını salladı. "Evet, Dedektif. Merkezin Rachel Ward için bize verdiği adres bu posta kutusu dükkânı."

Noah bitkin bir halde etrafına bakındı. Jack hiçbir yerde görünmüyordu. Onu cep ve ev telefonundan üçer kez aramış, her seferinde Jack'in sesli mesajını almıştı. Jack'in saatler önce kafede ayrıldıkları zamanki ruh halini düşündü. Jack'in eve gidip zil zurna sarhoş olduğunu görebiliyordu.

Bu da onun kendi zamanındaki işi. Ama bu Jack'in değildi. Ve Rachel'in zamanı tükeniyor olabilirdi. "Teşekkürler." Eve'i aradı. "Adresi tekrar söyle."

"Neden? Rachel iyi mi?"

"Bilmiyorum. Burası bir posta kutusu dükkânı. Tekrar kontrol edin." Adresi tekrar okudu. "Bu bir eşleşme. Çalışmanıza kayıt olurken ev adresini vermemiş."

"Ne yapacağız?"

"Çoktan yapmam gereken şey onu sistemden geçirmektir. Arayacağım Sen." Arabasına bindi ve telsizle Rachel Ward'ın adresini istedi.

Yerinde duramayarak Jack'i tekrar aradı. Hâlâ cevap yoktu. Merkezden Rachel Ward için dört olası adres , bunlardan biri Jack'in evinden sadece bir mil uzaktaydı. Lanet olsun. Jack, hangi cehennemdesin?

Noah'ın desteğe ihtiyacı vardı. Parmağı Abbott'u aramaktan kıl payı kurtulmuştu ama bir şey onu engelliyordu. Kabul et. Kendi ortağını ihbar etmek istemezsin. Henüz değil. Zihni olasılıkları gözden geçirdi ve Olivia'da karar kıldı. Çoktan , alıştırma yapmasına gerek yoktu. Adresleri paylaşıp Rachel'ı daha hızlı bulabilirdi.

Olivia telefonunun ilk çalışında cevap verdi. "Sutherland." "Ben

Noah Webster. Neredesin?"

"Şehir merkezinde geziniyor, gelecek haftaki duruşma için bir tanık arıyorum.

Neden?" "Yardıma ihtiyacım var."

"Jack nerede?" "Ben..."

bilmiyorum."

"Oh." Tek hece her şeyi anlatıyordu. "Tamam, nerede olduğunu söyle. Seninle buluşacağım."

"Hayır, ayrılmamız gerek. Kontrol etmem gereken dört adres var. Kurban." Ona adreslerden birini verdi, sonra da açık bir yatak odası penceresi olup olmadığına dikkat etmesini söyledi. Eğer bir tane , çok geç kalmış olacaktı. Eğer , bir ortağa ihtiyacı olacaktı.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu.

"Birini ben alayım, diğer ikisine de kruvazörler gitsin. Teşekkürler Liv."

Çarşamba, 24 Şubat, 03:05.

Geri çekilip eserini inceledi. Altıda beş. Boynundan asılı Rachel Ward hiç bu kadar iyi görünmemişti. Ayakları biraz su toplamıştı ama polis eve girer girmez bir yangın çıktığını anlayacaktı. Ne kadar çabuk fark edileceğini merak ediyordu. Belli ki yarın işe geç kalacaktı.

Dizüstü bilgisayarının başına oturarak açık Shadowland hesabına girdi ve çelengi sanal kapısına astı. Onu boyayamayacağını zaten biliyordu. Avatar'ın yüzünü. Rachel Delilahsını Pandora'dan almamıştı, bu yüzden dansçıyı sanal bir ipe asmak ve sanal sahneyi ayarlamakla yetinmek zorunda kalacaktı. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi bunu da birkaç tıklamayla yapabilirdi. . Sonra bilgisayarını aldı, Rachel'in evinden çıktı, sürgüyü arkasından kilitledi ve anahtarını cebine attı.

Rachel'in mahallesinin sınırına kadar gelmişti ki kalbi neredeyse duracaktı. Mahalleye giren bir polisti. Sıradan bir polis değil. Bir cinayet masası dedektifi.

Olivia Sutherland. Kalbi kulaklarında çarpmaya başladı. Nasıl olmuştu da Biliniyor mu? Buraya gelmesini kim söyledi? Arabası yanından geçerken yavaşladı ve adam nefesini tuttu. Onu durdurmak için hiçbir yasal nedeni yoktu. Polis Christy'nin cinayetinde kullandığı arabayı lokantanın güvenlik kamerasında gördükten sonra arabasını ve plakasını değiştirmişti. Hepsi planın bir parçasıydı.

Sutherland arabayı sürmeye devam etti ve tuttuğu nefesi bırakarak dikkatle neredeyse ıssız olan iki şeritli otoyola çıktı, gerçekten batıya gitmesi gerekirken doğuya gidiyordu. Batı, otoyola ve eve doğruydı. Ama ona katılan başka polisler varsa, onlar da onunla aynı yoldan geleceklerdi ve onu bulmalarını istemiyordu.

Sutherland'i kim aradı? diye öfkelenildi. Rachel Ward'dan kimin haberi vardı? Şimdi yeniden nefes aldığına göre, oldukça iyi bir fikri vardı.

Noah Webster'da çalışmaya katılanların listesi vardı, biliyordu. Ama o listede beş yüz isim vardı. Sıradakinin Rachel Ward olduğunu nasıl tahmin etmişlerdi? Hiçbir iz bırakmamıştı, onları bir sonraki eylemi konusunda uyarmak hiçbir ipucu bırakmamıştı.

Kurban. Webster'ın ortalama bir polisten daha zeki olduğunu kabul ediyordu ama bu yine de onu çok zeki yapmıyordu. Webster'ın kahin olmadığı da kesindi.

Eve olmalıydı. Nasıl bildiğinden emin değildi ama içgüdüleri ona kızın tehlikeli olabileceğini söylemişti. Şimdi onu hafife aldığını fark etmişti. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktı.

Kendini sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye zorladı. Eve, Martha ve Christy'yi biliyordu, şimdi de Rachel'ı. Asıl hedef olduklarını biliyordum çünkü hep Gölgeler Ülkesi'ndeydiler. Çünkü ben de onlarla birlikte oyundayım. Ve Eve'in de öyle olduğunu fark etti. Öyle olmalıydı. Zeki kız. Kendi iyiliği için fazla zeki.

Webster'a Gölge Diyar'dan bahsetse bile korkacak bir şey olmayacağını düşünmüştü ama . Bu gece yakalanmaya çok yaklaşmıştı. Eve çok yaklaşmıştı. Ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Ne yazık ki hiçbir zaman yalnız değildi.

Onu dışarı çek, öldür. Hâlâ işe yarayabilirdi ama o tetikte ve dikkatli olduğu sürece işe yaramazdı. Dengesini bozmak zorundaydı. Onu ölümüne korkutmalıydı. Sonra onu dışarı çekecek ve öldürecekti.

Çarşamba, 24 Şubat, saat 15:10.

Eve, Nuh'u yanlış adrese yönlendirdiği için kendine lanet ediyordu. Ama nasıl bilebilirdin ki? Bilemezdi, biliyordu ama ya sırada Rachel varsa? Ya onu zamanında bulamazlarsa? Rachel Ward'ın başına bir ölüm daha gelecekti.

Listeye bakıyor, daha kaç adresin posta kutusu deposu olduğunu merak ediyor, onları hızlı bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Bu tekrar olursa diye. Bir daha olamaz. Bu adamı durdurmak zorundayız.

Katılımcı listesindeki adres sütununu yakınlaştırdı. Ve sonra adreslerin yanındaki sütuna bakarak kendine bir kez daha lanet okudu. Sosyal Güvenlik numaraları. Kahretsin, her katılımcının sosyal güvenlik numarası vardı. Noah'nın kontrol etmesi gereken dört Rachel Wards olduğunu zaten biliyordu. Bir araştırma yapmıştı. onlar telefonu kapatır kapatmaz kendi adresini kontrol etti. Sosyal Hizmetler ona hangi Rachel Ward'un onların olduğunu söyleyecekti.

Ethan'ın o sabah konuştuklarında kendisi için belirlediği kullanıcı adı ve şifreyle geçmiş kontrolleri için kullandığı web sitesine giriş yaptı ve öngörüsü için onu kutsadı. Bildiği bilgileri girdi ve araştırmayı başlattı.

Rachel, neredesin? Lütfen iyi ol.

Çaresiz hisseden Eve, Shadowland'e geri döndü ve Greer'i geri aldı. Belki de boşuna endişeleniyorlardı. Belki de mor saçlı dansçı yanıliyordu. Belki de Rachel'ın Delilah'sı sanal bir seks partisi için lanet olası bir sanal futbol takımını sanal evine götürmüştü.

Sal'i düşündü. Ne kadar . Havacılar ve seks partileri, gerçekten.

Eve, Greer'a Delilah'nın kadar rehberlik etti, endişesi boğazını sıkıyordu. Ve sonra içten içe doğru olduğunu bildiği şeyi gördü. Çok geç. Biz

çok geç.

Greer'ı yavaşça Rachel'in kapısındaki siyah çelenkten uzaklaştırdı, içeride ne olduğunu görmek istemiyordu. Eve hâlâ Christy Lewis'in boş gerçek hayatta ona bakan gözler. Sanal eşdeğerini bir kez daha görmesine gerek yoktu.

Dört. Samantha, Martha, Christy ve şimdi de Rachel. Dört kadını öldürmüştü.

Ekranının alt kısmında geçmiş kontrolü web sitesinin sekmesi yanıp sönüyordu. Araştırması tamamlanmıştı. Artık çok geçti.

Eve körü körüne cep telefonuna uzandı ve Noah'ı aradı.

Çarşamba, 24 Şubat, saat 15:15.

Olivia arabasını Noah'ın verdiği adresin önüne park etti ve eve doğru yürüdü. Karanlıktı. Sokağın geri kalanı gibi sessizdi. Dikkatlice arka tarafa, karların arasına doğru ilerledi ve yukarı baktı.

Yüreği ağzına geldi. "Kahretsin," diye fısıldadı.

Üst kattaki yatak odasının penceresi ardına kadar açıktı.

Bölüm On Dört

Çarşamba, 24 Şubat, saat 15:15.

Noah cep telefonundan Eve'in aramasına cevap verdi. "Henüz hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Ben biliyorum," dedi sessizce.

Noah arabasını yavaşlatarak çizdiği adresten bir blok ötede durdu. "Anlat bana."

"Rachel'in adresini buldum." Olivia'nın şu anda kontrol ettiği adres buydu.

"Nasıl?" diye sordu. Kadının sesinde yenilgiyi duydu ve anladı. Artık çok geçti. "Onların sosyal aktiviteleri vardı. Onlara küçük bir çalışma bursu ödedik

ve Vergi amaçlı sosyal bilgiler. Geçmişini araştırdım ve aradığımız Rachel'ı buldum."

"Ama?"

"Gölgeler Diyarı'ndaki kapısında siyah bir çelenk var. Çok geç kaldık, Noah."

"Olduğun yerde kal," diye emretti. "Ve kendini suçlu hissetmeyi bırak. "Ve kendini suçlu hissetmeyi bırak. yapabilirim."

"Tamam," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

"Evet. Ben de." Telefonu kapatır kapatmaz telefonu tekrar titredi. Olivia. "Onu bulmuşsun," dedi donuk bir sesle.

"Açık bir pencereye bakıyorum, ikinci kat. Nereden biliyorsun?"

"Eve onu oyunda ölü buldu. CSU'yu ara. On beş dakika içinde orada olurum." "Ya Jack?"

Noah arabasını vitesle taktı. "Hâlâ telefonuna cevap vermiyor." "Noah,

Abbott'ı aramalıyız. Jack'i korumaya devam edemezsin."

"Biliyorum. Bensiz içeri girme. Geçen sefer zehirli bir yılan kullanmıştı." "Daha fazla eğlence ve oyun," dedi acı acı. "Bu adam aşağılık bir pislik."

Olivia, Rachel'in evinin önünde onu bekliyordu. Jack yerde bulunamamıştı.

"Sanırım arka kapıdan girmek daha kolay olacak," dedi Olivia.

Sadece bir omuz darbesi yetti. "Polis," diye seslendi Noah, silahını çekmişti.

"Yanık kokusu alıyor musun?" Olivia mırıldandı.

"Evet. Bu yeni bir şey." Ward'ın yatak odasına girerken silahını indirdi. Diğerleri gibi o da orada asılıydı. Ayakkabılarına kadar.

"Gözleri," diye fısıldadı. Bunu ilk kez bizzat görüyordu. Kurbanların gözlerinde olay yeri fotoğraflarında yakalanmayan bir şey vardı. Rachel'in koluna dokundu, sonra döndü, kendi gözleri de irileşmişti. "Noah, hâlâ sıcak."

Noah iki adımda oradaydı. "Belki bir saattir burada," dedi.

"Eğer öyleyse." Yuvarlak mavi gözleri öfkeyle parladı. "Tam ben içeri girerken bir araba mahalleden ayrılıyordu. Kahverengi Civic. Onu kaçırdım. Birkaç dakika daha hızlı olsaydım..."

Hayal kırıklığı pençelerini geçirdi. Kahretsin, eğer Jack cevap verseydi... Düşüncesini bitirmesine izin verdi. Bu kadın yaşıyor olacaktı ve biz de bir katili gözaltına almış olacaktık.

"Christy Lewis'i eve kadar takip ettiğinde kahverengi bir Civic kullanmıyordu," dedi sıkıca. "Ama araba değiştirmek onun en yeni işi olabilir."

"hatırlıyorum. Arayacağım."

O bunu yaparken Noah da yolda olan Micki'yi aradı. "Bir tane daha var."

"Bu sefer yılan var mı?" Micki sordu ve Noah çömelerek Rachel'ın ayak bileklerini kontrol etti.

Midesi bulandı. "Hayır. Görünüşe göre Bayan Ward ateşten korkuyormuş."

Olivia kahverengi Civic'e BOLO ihbarı yapmayı bitirdi ve onun yanına çömeldi, güzel yüzü dehşet içinde yüzünü buruşturdu.

"Ah, kahretsin, Web," diye mırıldandı.

"Ne yaktı?" Micki sordu.

Noah, Rachel Ward'ın kabarmış etini görünce sertçe yutkundu. "Ayakları."

Çarşamba, 24 Şubat, 16:15.

"Yanık kokusu aldığımı sandım," dedi David, Eve'in yanmış bir tencereyi bıraktığı ocağın üzerine eğilerek. "Bunu asla temizleyemeyeceksin. Ne pişirmeye çalışıyordun?"

"Kakao." Kahve, çalkalanan midesine fazla gelmeye başlamıştı. Rachel ölmüştü. Çok geç kalmıştık. "İlk partiyi yaparken dikkatim dağıldı ve kavruldu."

Dirseğinin yanındaki bardağı aldı ve tadına baktı. "Fena değil."

"Bir şeyler yapabilen tek kişi sen değilsin," diye mırıldandı. "O zaman kendin yap."

Onun yerine bir yudum daha aldı. "Tarifi nereden buldun?"

"İnternet." Bardağını aldı, sıcak kakaoyu kenarlarından akıttı. "Yatağına dön."

"Yapamam. Bir şeylerin yanık kokusunu aldığımda uyanırım. Ben bir itfaiyeciyim, unuttun mu?" Bunu alaycı bir şekilde söyledi ama kız gülümsemedi. "Dökül bakalım." Artık ciddiye.

"Bana neler olduğunu anlat."

Buckland ve fotoğraflarla başlayıp Rachel'la bitirerek duraksayarak itaat etti. Hikâyesi boyunca David'in yüzü kararmıştı. "Bu Buckland denen pisliğin bir seri katille aynı anda ortaya çıkması benden başka kimse yok mu?"

"Hayır, bu Noah'yı da rahatsız ediyor. Buckland resmen radarda. Ama Buckland birkaç yıldır haber yapıyor. Yerel renkler, ölüm ilanları. Birdenbire insanları öldürmeye başlaması..." Omuz silkti. "Düşünemeyecek kadar yorgunum."

"O zaman yatağına git tatlım. Ben kanepede yatarım."

"Hayır, uyuyamıyorum. Rachel ve diğerklerini düşünmeden duramıyorum."

"Senin hatan değıl," dedi yumuşak bir sesle, kızın çenesini yukarı kaldırarak. "Webster'la ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Arkasına yaslandı, kaşları kalktı. "Peki... seni öptü mü?"

Ses tonu o kadar ilgi çekiciydi ki gülümseyebilirdi. Ama bardaki o öpücüğün düşüncesi, çok... tescilli. Çok gerekli. İmkânsızdı. Gözleri acıdı. "Dur."

"Neyi bırakayım, Evie? Büyük bir hata yapmanı engellemeye çalışmayı mı? Bir daha saklanmana izin vermeyecek kadar çok şey gördüm."

Sefalet, kutsanmış öfke için kenara çekildi. "Saklanmıyorum. Artık saklanmıyorum."

"Artık Dana'nın sığınağında saklanmıyorsun diye saklanmadığını mı sanıyorsun? Webster'ı silmen için bana iyi bir sebep söyle. Sakın bana çok yaşlı olduğu için olduğunu söyleme, çünkü o benim ve seni incitmek zorunda kalacağım."

Uzun, sessiz bir nefes verdi. "Nedenini biliyorsun."

Adam tam tersi bir şaşkınlıkla ona baktı ve sonra yüz ifadesi tekrar değişerek yıkılmış bir anlayışa dönüştü. "Oh, Evie. Mümkün değil..."

"Hayır, yapamam," dedi onun anlamını çarpıtarak.

"Bu Webster'a ya da seni önemseyen başka bir erkeğe haksızlık olur. Çocuk bile istemeyebilir. Özellikle de bu yaşta."

"Onun yaşında olduğunu sanıyordum," dedi sessizce.

"Öyleyim. Ve çocuk istiyorum. Ama değer verdiğim bir kadın, ne istediğimi bildiğini düşündüğü için bana bir şans çok öfkelenirim. İnsanları tanıdığını sanıyorsun."

Sözleri onu sarsmıştı ama gurur her daha derindi. ""

"Çünkü onları inceliyorsun? Onları izlediğin için mi? Bir bok bildiğin yok, evlat. Winters seni doğradığından beri arkana yaslanıp dünyanın gidişini izliyorsun."

Kadın irkildi. "Çizgiyi aşıyorsun David."

"Birinin bunu yapmasının zamanı gelmişti."

titreyerek ayağa kalktı. "Sanki uzman sensin? Sevdiğin kadının evlenmesine seyirci sen mi? Hâlâ geride durup onun bebek üstüne bebek doğurmasını, başkasıyla bir aile kurmasını izleyen sen mi?"

David sarsıldı, yüzü kış bronzluğunun altında solgunlaştı.

"Evet," dedi acı bir şekilde. "Fark ettim. Bunca yıl Dana'ya nasıl hissettiğini söylemeyi hiç düşündün mü? Yoksa onun nasıl hissettiğini bildiğini mi varsaydın? Ne istiyormuş?"

Aralarında sonsuz dakikalar gibi görünen bir sessizlik vardı. "I nasıl hissettiğini biliyordu," dedi sonunda. "Beni sevmiyordu. Hiç . Hayatını diğer insanları kurtararak, çılgınca tehlikeli şeyler yaparak geçirdi, kendini hiç düşünmedi. Kendini hiç düşünmedi ta ki..."

Eve bu kadar dikkatsizce sarf sözler için keskin bir pişmanlık duydu. "Ethan."

Kararsızca başını salladı. "Sonra hayatı onun için değerli hale geldi, çünkü kaybetmenin ona ne yapacağını görebiliyordu. Çünkü onu seviyor."

Kendini topraktan daha aşağı hissetti. "David, özür dilerim."

"Hayır. Haklıydın. Onun başka biriyle evlenmesini izledim, çünkü onu severdim. Sanırım hala seviyorum. Ama Dana bana aynı şekilde hissettiğine dair tek bir işaret verseydi, yemin ederim hiçbir şey beni geri tutamazdı. Ve eğer çocuk sahibi olamasaydı, üzüldüm ama bunun bir önemi olmazdı. Belki de Webster sadece yoldaki bir tümsektir. Alistırma aşkı, eğer istersen. Ama belki de o senin mutlu olma şansındır.

"Evie, arkana yaslanıp geçip gitmesini izleme. Başka bir şansın gelip gelmeyeceğini asla bilemezsin. İçgüdülerine güvenmenin zamanı geldi. Ben yatmaya gidiyorum. Daha fazla tencere yakma."

Onun gidişini izledi, acı çekerek. için de. Ama o . Konu erkekler olduğunda, içgüdülerini berbattı. Ve bu sadece çocuklar için değildi. Her şeydi.

Şimdilik, yaptığı işe geri dönecekti. Masasının üzerinde Noah'la birlikte inceledikleri kullanım kayıtları ve grafikler yığın halinde duruyordu. Onu kurtarmak için çok geç olmadan bir sonraki hedefin kim olacağını onlara söyleyecek bir şeyler olmalıydı.

Çarşamba, 24 Şubat, saat 4:25.

"Jack'in telefonuna cevap vermediğini bana söylemeliydin," dedi Abbott sakince, gözleri Rachel'ın küçük CSU ve ME ordusunun doluştuğu küçük evindeydi.

Noah arabasına yaslanmış, toplanan komşuları izliyor ve katillerinin olay yerine gelip gelmediğini merak ediyordu. Kına yakmak için. "Özür dilerim. Yapmalıydım."

Dördüncü cinayetin ortaya çıkmasıyla birlikte patronunu aramıştı ve Abbott'un personelinin biraz sarsıldığını fark etmesi uzun sürmemişti. Abbott hiç memnun olmamıştı.

Abbott aynı sakin tonda devam etti: "Bir daha açık iznim olmadan dedektiflerimden birini çağırırsan, kışını gelecek haftaya tekmelerim."

"Tamam. Sadece Olivia'yı suçlama. O sadece yardım etmeye çalışıyordu."

"Yapmayacağım. Seni suçluyorum. Jack'in üç haftadır sahnelere geç kaldığını bana ne zaman söyleyecektin? Yoksa daha mı uzun oldu?"

"Ara , daha uzun. Yatağındaki kadına bağlı. Kadınlar kendi yollarına gidiyor ve sonra Jack geri dönüyor." Noah huzursuzca omuz silktili. "Bu gece hiç görünmemesi... Bu anormal."

"Yola çıktı. Onu aramadığını iddia ediyor." Noah

gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Abbott, "O da böyle söylüyor," dedi.

"Bunu daha önce de yapmıştı. 'Ah, cep telefonum çekmiyor,' " diye taklit etti Noah. Cep telefonunun giden arama kaydını getirdi. "Cep telefonunu ve ev telefonunu aradım."

Abbott telefonunun ekranını taradı. "Parmakların bu gece çok yürüdü, Noah."

Noah sinirli bir şekilde telefonunu kapattı. "Olaylı bir gün oldu," dedi sıkıntıyla.

". Bana bilgi vermeni, sonra da eve gidip uyumanı istiyorum. Olay yerini incelemek CSU'nun gecenin büyük bir bölümünü alacak. Bana ne olduğunu söyle. oldu."

Noah da öyle yaptı, Eve'in kırmızı bölgesi Rachel Ward'ın olması gereken yerde olmadığını keşfetmesiyle başladı, Olivia ve kendisinin tüyler ürpertici

Keşif. Bu noktada, yorgunluktan sesi düz ve ifadesiz bir şekilde gerçekleri anlatıyordu.

"Onun düzeneğini bodrumda bulduk. Kimse alevleri görmesin diye pencereleri kapatmış. Duman dedektörleri devre dışı bırakılmış. Ateşin onu bağladığı tabureyi yalamasına izin vermiş. Ayak ve bacaklarında üçüncü derece yanıklar var. Micki yangın müfettişlerini aradı."

"Tamam," dedi Abbott. "Hızlandım. Evine git, Noah. Berbat görünüyorsun."

"Tamam." Tartışmadan itaat etmesi yorgunluğunun bir göstergesiydi. Arabasına doğru ilerledi, sonra Jack'in arabası kendi arabasının önünde durunca durdu.

Noah, Jack yaklaşırken Abbott'la birlikte bekledi. Ve akşamdan kalmaydı. Noah bu bakışı tanıdı. Bunu kendi aynasında defalarca görmüştü.

"Abbott beni aradığınızı söyledi," dedi Jack hiç espri yapmadan. "Beni hiç ."

"Seni altı kez aradım." Ortağının gözlerindeki suçluluk duygusunu görmezden gelen Noah devam etti. "İlk arama 2:25'te yapıldı. Rachel Ward o sırada hâlâ hayatta olabilirdi."

Jack inkâr edercesine başını salladı. "Yemin ederim telefonunu hiç almadım. Uyuyakalmışım."

Noah bir adım daha yaklaştı, sesini fısıltıya indirdi. "Ne kadar içtikten sonra?"

Gözlerindeki suçluluk duygusu yerini öfkeye bıraktı. "Bir. Bu seni ilgilendirmez."

"Hayır, beni . Ama Rachel onun olduğunu düşünebilir. Sen bir kadeh içkinin etkisiyle uyurken o ölmekle meşguldü."

Jack'in yanakları karardı. "Seni orospu çocuğu."

Arkalarında Abbott boğazını sertçe temizledi ve Noah öfkesini dizginledi. "Olivia saat 3:15'te bu mahalleden ayrılan bir araba görmüş," dedi Noah. "Bu araba plakalar Axel Girard'ın karısının üzerine kayıtlıydı."

Jack'in gözleri parladı. "Sana onun doğru olduğunu söylemiştim. Ama sen bunun mantıklı olmadığını söyledin."

Noah elinin gerçekten yumruk haline gelmiş olmasından dehşete kapılarak bir adım geri atmak zorunda kaldı. Öfkesini yuttu ve hiçbir şey söylememeyi başardı.

Jack, Noah'nın sıkılı yumruğuna bir bakış attı "Girard şimdi nerede?"

"Nezarethanede," dedi Noah. "Evinin önüne park ettiğimiz arabayı aradım. Girard'ların yatakta gibi görüldüğünü söylediler. Ama Axel'in bir şekilde başka bir arabaya gizlice binmiş, Rachel Ward'ı öldürmüş, sonra da arabayla gitmesi gereken sürenin yarısı kadar bir sürede kendini eve ısınlamış olma ihtimaline karşı onu aldıldım." Abbott'a bakmak için döndü. "Sabah sekizde. toplantı mı?"

"Dokuz olsun. Jack, derhal yeni bir cep telefonu almanı bekliyorum."

Adli tıp teknisyenleri, ceset torbasını taşıyan sedyeyi iterek Rachel'in evinden çıktılar. Jack dönüp arabasına binmeden ve uzaklaşmadan önce sertçe yutkundu.

"Söylediklerim için kendimi kötü hissetmeliyim," diye mırıldandı Noah, "ama hissetmiyorum."

"Jack kötü bir yolda," dedi Abbott. "Onu kendinden kurtaramazsınız. Sadece o kurtarabilir."

"İlk adım," dedi Noah sessizce, sonra bunu yüksek sesle söylediğini fark etti. Alkolik olduğunu teşkilattaki hiç kimseye açıklamamıştı, hatta bu konuda hiç konuşmamıştı. Brock ve Trina dışında kimse, ta ki Eve'e söyleyene kadar. Ve o hiç irkilmemişti. Şimdi yüzünde yargılayıcı bir ifade olmayan patronuna döndü. Noah içini çekti. "Biliyorsun."

"Her zaman biliyordum," diye azarladı Abbott. "Size söyledim, personelimi tanımak benim işim."

"İşte bu yüzden orta büyüklükte paralar alıyorsunuz."

Abbott'un ağzı kıvrıldı ama gözleri . "Eve git ve uyu. Bu bir emirdir. Saat dokuzda görüşürüz. Evee teşekkür ettiğimi söyle. Neredeyse günü kurtarıyordun."

Harvey, yarım blok ötedeki boş bir satılık evin garajının altından dürbününü yere bıraktı. "Webster neredeyse Phelps'e çarpıyordu." Arabasını Harvey'nin Subaru'sunun bulunduğu sokağın aşağısına park etmiş olan Dell'e döndü.

Hâlâ zoom lensiyle gözlem yapan Dell gülümsedi. "Mavi duvarda bir çatlak."

Dell'in ses tonu kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne biliyorsun evlat? Ne yaptın sen?"

Dell omuz silkti. "Zaten sallantıda olan bir ilişkiyi biraz daha zorladım, hepsi bu."

Harvey uzun bir süre sessiz kaldı. "Phelps bu gece buraya gelmekte gerçekten geç kaldı," dedi sonunda. "Bana çocukların bir saat önce yola çıktıklarını söylemiştin."

Dell neşeyle, "Görünüşe göre Phelps uyumuş," dedi.

Harvey, Webster'ın izlediği dolambaçlı yolu, posta kutusu dükkanında durduğunda adamın yüzündeki yorgun panik ifadesini düşündü. Son bir saattir zamana karşı yarışıyor ve işte burada, Phelps'in evine bir milden daha az bir mesafede oturuyorlardı.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Burada bir kadın öldü. Bana bunun senin için önemli olduğunu söyle."

"Benim için önemli olan V'nin ölmüş olması," dedi Dell acı bir şekilde. "Benim için önemli olan bu."

"Bunu biliyorum," dedi Harvey usulca. "Bunu her gün, her dakika biliyorum."

"Onu öldüren adamlar serbestçe dolaşıyor. Bunu her gün her dakika biliyor musunuz?"

Harvey koltuk başlığına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Ne. Ne yaptın. Sen. Yaptın?"

"Sana söylemeyeceğim." Sonra Dell, Harvey'nin eli dışarı fırlayıp onu parkasının yakasından yakaladığında ve bükerek havasını kestiğinde nefesini tuttu.

Harvey öfkeyle vites koluna doğru eğildi. "Bana anlatacaksın. Hata . Ben senin babanım. Seni bu dünyaya ben getirdim. Yapabilirim-"

"Beni dışarı çıkar," diye alay etti Dell, gözleri nefretle parlıyordu. "Ne var biliyor musun? Artık beş yaşında değilim ve senden korkup altıma işemiyorum. V beni dövmek için burada değil, o yüzden ben kendim döveceğim. O yüzden vur bana ihtiyar. Eğer yapabileceğini düşünüyorsan."

Harvey tereddüt etti, sonunda büyümüş olabilecek küçük oğluna isteksiz bir saygı duyuyordu. Onu tiksintiyle iterek serbest bıraktı. "Sadece söyle Ne yaptın bana?"

"Bu polislerin kamerada çuvallamasını beklerken ben de senin kadar yaşlanacağım. Ben de durumu kontrol altına almaya karar verdim. Bize bir Truva Atı buldum."

"Biraz mantıklı ol, evlat," diye tersledi Harvey.

"İçeride biri var, bir kadın. Phelps'e sarıldı, onun için yanıp tutuştuğunu düşünmesini sağladı. Ama bizim için onu izliyor."

"Peki ya bu gece? Phelps'in uyuyakaldığını söylemiştin."

Dell omuz silkti. "Viski şişesini biraz değiştirmiş. Sadece uyumasını için. Belli ki çok fazla değil, çünkü bu sefer gerçekten ortaya çıktı."

"Başka zamanlarda ortaya çıkmadı mı?"

"Birkaç gündür ortalıkta yok. Ortağı ona çok kızgın. Bu geceki gibi birkaç bölüm daha geçirirlerse birbirlerine düşman olacaklarını düşünüyorum."

köpekler onlar."

Ne düşünüyordun, evlat? Phelps bir saat önce uyanmış olsaydı, o kadın yaşıyor olabilirdi. "Peki hareket halinde olduklarını nasıl anladın?"

"Phelps'in telefonunu titreşimde tutuyor," dedi Dell, "ve aranmayı bekliyor."

"Pazar günü Brisbane'li kadının evine gideceklerini böyle anladın. Arabalarını hareket ettirdiklerinde GPS'in öttüğünü söylemiştin."

"Öyle, ama o biraz ekstra sigorta. Bazen bip sesiyle uyuyorum."

"Yani Phelps'e söylemek yerine seni aradı."

"Evet. Sonra Webster'ın tüm mesajlarını ve aramalarını gelen kayıtlarından silmiş. Sanırım o gittikten sonra biri onu tekrar arayıp uyandırmış olmalı."

"Seni aptal herif," diye Harvey. "Telefon şirketini kontrol ederlerse Webster'ın aradığını kanıtlayacaklar. O zaman birinin onlarla taşak konusunda alarma geçerler."

"Olabilir. Şu anda çok kızgınlar, muhtemelen yapmazlar. Yaparlarsa da fark etmez, çünkü Phelps'in zamanının yarısını kendisinin yaptığını söylüyor. Webster'ın çağrısını almamış gibi davranıyor, parmaklıkları yokmuş gibi. Herif beceriksizin teki. Ben sadece biraz hızlandırdım."

"Ama bu sefer Phelps kendisi yapmadı ve bu sefer bir kadın öldü. Telefon kayıtlarını kontrol ederlerse, senin bu fahişen ilk kişi olacak. Ve eğer onun ilk kişinin sen olmayacağını düşünüyorsan, düşündüğümünden daha aptalsın demektir."

"O konuşmayacak ve ben de aptal değilim. Her şeyi planladım."

Harvey oğluna baktı ve Dell'in nasıl yoldan saptığını merak etti. Oğlunu tekrar görevinin başına çekmesi gerekiyordu. "Bu seferlik bu işin peşini bırakacağım. Ama kimse

senin yüzünden ölse iyi olur. Bunu düzeltmenin yolu bu değil ve ben de seninle birlikte batmayacağım. Önce tüm operasyonu durduracağım."

"Kesinlikle haklısın," dedi Dell . "Gitmem gerek." Subaru'dan inip kendi aracına bindi ve Harvey midesi çalkalanarak onun gidişini izledi.

Çarşamba, 24 Şubat, 05:15.

Noah, Abbott'un eve gitme emrine itaat etmeyerek, Axel Girard'ı çılgınca volta atarken bulduğu uğradı. Girard başını kaldırmış, panik içinde vahşi gözlerle bakıyordu.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Hayatımı mahvediyorsun."

"Onu kurtarmaya çalışıyorum. Seninle konuşmam gerek. Volta atmayı bırakıp beni dinler misin?"

Girard durdu ama vücudu hâlâ bastırılmış enerjiyle titreşiyordu. "Ne demek kurtarmak?"

"Bu gece bir kadın daha öldürüldü," dedi Noah. "Plakası eşinizin üzerine kayıtlı bir araba uzaklaşırken görülmüş."

Girard'ın rengi soldu. Körlemesine hücreindeki karyolanın kenarına çöktü. "Neden?"

"Çok güzel bir soru. Neden birinin seni hedef alacağını düşünüyorsun? Senden nefret eden biri var mı? Son zamanlarda kimseyi kızdırdın mı?"

Girard parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı. "Hayır. Hastalarım, komşularım iyi geçinirim. Hiç düşmanım yok. Beni burada daha ne kadar tutacaksınız?"

"Bilmiyorum. Seninle katil arasında bir bağlantı bulmam gerekiyor." "Aman

Tanrım," dedi Girard, panik gözlerine geri dönmüştü. "Karım ve çocuklarım." "Sivil

dedektifler hâlâ evinizi izliyor. Aileniz güvende." Noah, Abbott'u dışarıdaki koridorda ayakta dururken buldu,

Kaşlarını çatarak. Ve bekliyor.

"Onunla konuşmak zorundaydım," dedi Noah. "Ne bildiğini öğrenmek zorundaydım." "Ve?"

"Hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Ona inanmaya meyilliyim. En azından bildiğini bilmediğine. O tertemiz bir adam ve biz onu yatağından sürüklemekten önce suç mahallinden evine geri dönemezdi."

"Ona başka bir kadının öldüğünü söyledin mi?"

"Evet. Şok olmuş gibiydi. Yedim."

"Tamam. Ben de onunla ama onu birkaç saat daha var olmayan düşmanları geviş getirmesi için yalnız bırakacağım. Şimdi evine git. Yatağına git."

Çarşamba, 24 Şubat, 05:15.

Artık temizdi, duman kokusu gitmişti, bu gece giydiği kıyafetler çoktan çukurda çürümeye başlamıştı. Rachel Ward'ın ayakkabılarını dikkatle, o akşam daha önce oraya koyduğu erkek Nike'larının yanına yerleştirdi. Rachel'in sol ayakkabısını düzeltti, tamamen düz olduğundan emin olduktan sonra Nike'lardan birinin içine yerleştirdiği yuvarlak gözlüğü ışığı daha iyi yakalayacak şekilde eğdi. Bu daha iyi. Kesin şeyleri severdi.

Zaten Rachel'in evindeydiler, polisler. Orada onun bulmalarını istemediği hiçbir şey bulamayacaklardı. Rachel'i infaz ederken çok titiz davranmıştı.

Her şeyi enine boyuna düşünmüş ve zaman çizelgesinin hızlandırılması dışında bu gece gerçekten korkunç bir şey olmadığı sonucuna varmıştı. Şapkalılar Shadowland'i . Katılımcı listesini biliyorlardı. Bunların hiçbiri onları bana yaklaştırmıyor bile.

Ancak Eve'in Rachel'dan haberdar olması çok yaklaşmıştı. Yine de fark etmezdi. Altı kişi arasında altıncısı karanlık bir at olacaktı. Kimsenin listesinde olmayacaktı. Kimsenin radarında olmayacaktı.

Yine de Eve'in olaya dahil olması işleri çok çabuk hızlandırmıştı. Basın, polisin ne bildiğini ve daha da önemlisi ne bilmediğini henüz öğrenememişti. Manşetlerin çalkalanması için yeterli zaman olmamıştı. Başarısızlıklar ve halkın hayal kırıklığı artacaktı. Şapka Takımı mahvolmaya yakın değildi. Onları birkaç gün kendi hallerine bırakmak zorunda kalacaktı. Muhabirlere arayı kapatmaları için zaman vermeliydi.

Bu arada dinlenmesi gerekiyordu. Formda olmasına rağmen eskisi kadar genç değildi. Yirmi yıl önce bunu başarmak çocuk oyuncağı olurdu. Şimdi ise... Kendini yavaşlatması gerekiyordu. Fiziksel gücünü azaltıp zihinsel gücünü artırmalıydı. Eve'e odaklanmalıydı. O gerçekten de bir meydan okumaydı. İyi bir meydan okumayı severdi.

Kurbanlarından aldığı cep telefonlarını sakladığı çekmeceyi açtı. Cep telefonu teknolojisinin son on yılda ne ilerlediğini görmek oldukça eğlenceli ve geçmişte küçük bir gezintiydi. Çekmecenin en altında çekmecede artık tamamen arkaik olan çağrı cihazları vardı. Ama yığının üstünde aradığı hücre vardı.

Cebine koydu. Aramayı buradan yapmak gerçekten de aptalca olurdu. Çağrı cihazı günlerinde daha kolaydı, diye düşündü. Polislere teknolojik avantaj sağlayacak sınır bozucu bir GPS yoktu. Bu aramayı öyle bir yerden yapacaktı ki polisler peşlerine düşecekti. Bir tehdit ve kırmızı bir ringa balığı. Gerçek bir ikili.

Çarşamba, 24 Şubat, sabah 6:00.

Eve sarsılarak uyandı ve başını kaldırdı. Mutfak masasında, kullanım kayıtları ve grafik yığınının üzerinde yüzükoyun uyuyakalmıştı. Sonra bir küfür mırıldandı. Lanet olası kakao bardağını da devirmiş, kalanları henüz gözden geçirmediği yığınlardan birinin üzerine dökmüştü.

fazla kakao kalmamıştı, çoğu kâğıdı . Neyse ki hepsi sabit diskinde saklıydı. Bu partiyi tekrar basacaktı. Kahverengi kakao lekeleriyle lekelenmemiş bir sayfaya gelene kadar grafikleri hızlıca karıştırdı.

Ve kendini bir sandalyeye bıraktı. Günde on altı saate kadar sürekli oyun oynadığını ve sonra... hiçbir şey olmadığını gösteren bir grafikti. Grafik üç haftalıktı.

İçini bir korku kaplayan Eve, dizüstü bilgisayarını açıp listeye baktı. Konu 036, bir ultra kullanıcı olan Amy Millhouse'du. Google'da arattığında Eve'in beklediği sonuçlar çıktı, ancak makaleyi açıp okuduğunda yine de midesi bulandı. West Calhoun'dan Amy Millhouse 7 Şubat Pazar günü ölü bulundu. Kendisi...

"Kendini astı," Eve yüksek sesle okudu. Gözlerini kapattı. "Tabii ki yaptı."

Yorgun bir şekilde cep telefonunu buldu ve çevir tuşuna bastı. Noah'nın cep telefonu yaptığı son aramayı. Yaptığı son beş arama. "Ben Eve. Seninle konuşmam gerek."

"Hemen geliyorum."

"Hayır, değilsin- Bekle." Ama adam kapatmıştı. Telefonunu kapattı, beş saniye geçmeden kapısının çalınmasına nedense şaşırmadı. Adam bir elinde şapkası, diğerinde cep telefonu ile karşılama paspasının üzerinde duruyordu. İstedikim her şeye benziyordu.

"On beş dakikadır burada dikilip kapıyı çalıp çalmamaya karar vermeye çalışıyorum," dedi, sonra ağzının bir köşesi kalktı. "Kadere inanmadığına emin misin?"

Kapıyı daha geniş açtı. "Hayır. İçeri gel."

Şapkasını kitap rafının üzerine koydu. "Hayır, istiyor musun, istemiyor musun?"

Başı ağrıyarak ona baktı. "Soru neydi?"

Adam kızın yüzünü avucunun içine aldı ve kız ağlamak istedi. "var?"

Kelimeleri telaffuz etmek istemedi. Henüz değil. Bunun yerine yüzünü onun avucuna çevirip bir nefes aldı, sonra geri çekildi, yeni bir korku kaydı. "Rachel ateşten korkuyordu."

Başını salladı, gözleri acıyla doluydu. "Evet."

"Ne kadar geç kaldık?" "Bir saat.

Belki iki."

Bir adım geri çekildi. "Yani biz sandviç yerken ve kütüklere ve Kurt Buckland için endişelenirken ve onu doğru bulmaya çalışırken adresi..."

Tekrar başını salladı. Sertçe yutkundu. "Evet."

Çok geç fark etmişti ki, adam çoktan kendini bu duruma sokmuştu. Rachel'ı keşfetmiş, dehşeti ilk elden yaşamıştı. Rachel sadece onun acısını artırıyordu. "Özür dilerim."

İlk kimin hareket ettiğinden emin değildi ama adamın kollarındaydı ve adam onu çok sıkı tutuyordu. Ama o da aynı sıkılıkta tutunmuş, yumruklarını adamın sırtına bastırmıştı. Adam sertti, canı yanıyordu. Ve buradaydı. "Neden geri geldin?" diye fısıldadı.

Derin bir nefes alarak göğüslerini göğsüne bastırdı. "Önce eve gittim," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse duymuyordu. "Ama orada benim için hiçbir şey yoktu."

Oh, Noah. Eve bir an daha dayandı, sonra geri çekildi. Kelimeler boğazında düğümlendi. Onları zorla çıkardı. "Burada senin için de bir şey yok. Özür dilerim."

"Buna inanmıyorum," dedi şiddetle.

Başını yorgunca salladı. "Neye istersen ona inan. Bu onu daha az doğru yapmaz."

Gözlerini kapattı. "O zaman beni neden aradın?"

Göğsü ağrıyordu. "Sanırım bir tane daha buldum. Adı Amy Millhouse."

Gözlerini açtı ve Sal'in evindeki tüm o zamanlar gibi boştu. "Göster bana."

Onu mutfağa kadar takip etti ve grafiğe, ölüm ilanına baktı ve omuzları çöktü. "MPD bu intihara müdahale ederdi. Bu raporu okumuş olmalıyım. Martha ve Samantha'ninkine uzaktan yakından benzeyen hiçbir sahne bulamadım." Adam çok hareketsiz kaldı ve kadın onun hoşlanmadığı bir şey düşündüğünü görebiliyordu.

"Ama?" diye sordu.

"Ama Jack yarısını okudu. Bu gece onu bulamadım. Rachel evinden bir mil uzaktaydı ve cevap vermedi. Aramalarımı almadığını söyledi. Uyuyakaldığını söyledi."

"Pazar gecesi Sal'in evinde, sen gelmeden önce telefonunu üç kez kontrol etti."

"Biliyorum. Brock söyledi."

"Onu ihbar edecek misin?"

Omuzları daha da çöktü. "Çoktan yaptım. Yapmak zorundaydım." "Özür dilerim."

Başını çevirip ona ters ters baktı. "Şunu söylemeyi kes." Onu incittim.

Onu asla incitmek istemedim. ", Noah. Sana bir şey açıklamam gerekiyor."

Mutfak sandalyesi onun ağırlığı altında gıcırdadı. Oturdu, ellerini kavuşturdu. "Eee?" dedi adam sertçe.

"Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum," diye karşılık verdi. "'Sorun sende değil, bende' diyebilirim ama bunu yutmazsın. 'Kırıldım' demeyi denedim ama bunu da kabul etmedin. Bana ne olduğunu okudun. Winters."

"Evet." Kelimeyi ısırdı. "Ve eğer bir dolandırıcı onu hapishanede öldürmemiş olsaydı, bunu yapmak ."

"Sanırım sıraya girmeniz gerekecek. Çok kötü bir adamdı. Ama çok yakışıklıydı. Karizması vardı. Memleketindeki çoğu insan onu severdi. O bir polisti."

"Biliyorum. . Karısını ve oğlunu aradığını söylemişsiniz."

"Caroline ve Tom. Kaçmışlar, yeni bir hayata başlamışlardı. Tom ve ben Arkadaşları vardı ve gelenleri kimseye anlatmaması gerekiyordu ama biriyle konuşmak zorundaydı. Bana her şeyi anlattı, her tokadı, her yanığı... Tom ondan nefret ediyordu."

"Bunu anlayabiliyorum."

", Chicago'ya geldiler. Dana, benim vasım, Caroline gibi kadınların yeniden başlamasına yardım etti." Tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Dana sahte kimlikler, sosyal sigortalar temin etti."

Kaşları kalktı. "Kendini gerçekten ortaya koydu. Peki ya Hunter?"

" biliyordu. Hiçbir zaman yasadışı işlere karışmadı ama üzerine düşeni yaptı, ufak tefek işler yaptı. Barınağı fiziksel olarak işlevsel tuttu."

"Çatıyı mı onardın?"

Hüzünle gülümsedi. "Evet. Ama bu Caroline'ın ilk gelişinden çok sonraydı. Onunla tanıştığımda Caro' GED'si vardı, üniversitede bir işi vardı ve diploması üzerinde çalışıyordu. Onun için çalıştım, tarih bölümünün ofisinde. O her zaman ait olduğumu hissettirdi." "Sonra?"

"Eski patronumuz öldü ve yerine David'kardeşi Max geldi." Noah kaşlarını

çatıyordu. "Max Hunter. Bu ismi biliyorum."

"Çok uzun zaman önce Lakers'ta oynadı. Uzun boylu, yakışıklı, acı çeken bir ruh." Senin gibi, diye düşündü ama bunu kendine sakladı. "Max spor kariyerini sona erdiren bir kaza geçirdi. Okula geri döndü, profesör oldu ve yıllar sonra,

Bölüm başkanımız. Ben de on sekiz yaşındaki her normal kızın yapacağını yaptım."

"Ona aşık mı oldun?"

"Taş gibi. Ama Max'in gözü sadece Caroline'deydi. Bunu fark ettiğimde, her ikisine de söylememem gereken bazı şeyler söyledim, başka biri olsa köprülerimi yerle bir edecek şeyler. Ama Caroline beni sevdi." Eve boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Bilmediğimiz şey Caro'nun eski sevgilisinin onu bulmuş olduğuydu. Tom'u geri istiyordu ve Caroline'ın bunu ödemesini istiyordu. Söylediğim şeyler için özür dilemek üzere Caro'ya gitmişim ve Winters oradaydı, Tom'u arıyordu. Tom hafta sonu için gitmişti. Hatırladığım kadarıyla kamp gezisine. Winters beni tarttı, genç, aptal ve çok savunmasız olduğumu gördü. Bakım elemanı gibi davrandı. Adı Mike. Max'le olan gafıma sempati duyuyormuş gibi davrandı. Çekici olduğumu düşünüyormuş gibi yaptı."

"Öyleydin," dedi Noah şiddetle. "."

"Öyleydim. Bana çıkma teklif etti, beni sarhoş etti. Hayır, birayı o ısmarladı. Bardağıma doldurduğu her damlayı isteyerek içtim. Yasal değildim ve umurumda da değildi. Onu isteyerek eve götürdüm ve... isteyerek eğlendirdim."

Noah'nın yanağında bir kas seğirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Ertesi sabah gitmeye çalıştı. Onu yanımda tutmaya çalıştım, beni tekrar istemesini sağlamaya çalıştım." Gözlerini kapattı, bu kısım sanki şu anda oluyormuş gibi netti. "giydim, biraz dans ettim ve cebinden bir resim düştü. Tom'un bebeklik fotoğrafı. Caro'nun Tom'un bebeğini bıraktığını biliyordum. Yıllar önce kaçtığında geride bıraktığı resimler."

"Ve sonra anladın," dedi adam sessizce ve kadın gözlerini açtığı anda adamın solgunlaştığını gördü.

"Ve sonra anladım. Gerisini biliyorsun. , , kesti, kesti, sicimle boğdu ve beni ölüme terk etti. Ben öldüm. İki kez. Burada olduğum için çok şanslıyım."

Konuşmaya çalıştı, dudaklarını büzdü. "Eve..."

"Her şey yolunda, Noah. Geçmişte kaldı. Ama anlamanı istiyorum. Hiç kimse böyle bir şey yaşayıp da değişmeden kalamaz. Dana'nın barınağına düşmeden önce de yeterince berbat durumdaydım. Annem bir bağımlıydı, bir vuruş için ruhunu satardı."

"Ve kızı da mı?" Noah boğuk bir sesle sordu.

"Hayır. Çünkü kaçtım. Yakalandım, koruyucu ailede kaldım. Tekrar kaçtım, başka bir koruyucu aileye. Tekrar kaçtım ve Chicago'ya ulaştım. Bağlılık kurmakta, herhangi bir erkekle normal bir ilişki yaşamakta yeterince zorlanırdım, ama şimdi... Bu mümkün değil."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Neden? Hâlâ anlamıyorum."

Yanakları . "İyiyim. Winters'tan sonra histerektomi oldum. Her şey gitti."

Nefes verdi. "Bu mı?"

Ona ters ters baktı. Adam son derece rahatlamış görünüyordu. "Hayır, o kadar değil. Ama bu kadar yeter."

"Yani? ocuk sahibi olamazsın. Umurumda değil

Eve." "yle diyorsun."

"Ciddiyim."

Acısını hafifletmeye çalışarak ona gülümsedi. "Bunu kastettiğini düşünüyorsun. Ve eğer 'öyle' olsaydı, bunu kendin öğrenmen için sana bir fırsat verirdim. Ama bu sadece bir parçası. Noah, ben..." Omuz silkti, gülümsemesi kayboldu. "Geceleri uyanıyorum, sanki her şey oluyormuş gibi çığlık atıyorum. Ve ben... şiddet yanlısıyım. Gerçekten şiddet yanlısıyım."

"Bana zarar vereceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Biliyorum, yapardım. Bazen uykumda yürürüm. Elimde bir kasap bıçağıyla mutfakta uyandığım oldu. Kazara kimseye zarar vermemek için kendimi sığınaktaki odama kilitlerdim. Çoğu zaman uyumazdım. Gecenin yarattığı olmuşum." Zorla gülümsedi. "Gün içinde garip zamanlarda uyurdum. Hâlâ da öyle."

Yavaşça başını salladı. "Yani... bu mı?"

Gözlerini devirdi. "Lanet olsun, için ne yapmam gerekiyor?" "Bundan daha fazlası.

Bu kadar mı?"

"Hayır." , kendine çoktan soğumuş olan bir fincan kahve doldurdu ve bir kenara koydu. "Ben sadece kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Bunu kabullenemiyor musun?"

"Eve, bana bak." Sesi alçak ve çok sıcaktı. Sanki dev bir el onu zorluyormuş gibi sertçe döndü. Adamın bakışlarıyla buluştu çünkü bir şekilde o emretmişti. Gözleri parlıyordu. "Beni istemediğini söyle, söz veriyorum ."

O istedi. İhtiyacı vardı. Ama . Bu yüzden gözlerini kapadı ve hiçbir şey söylemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sessizce. "Zamana ihtiyacın var, değil. Benim zamanım var. Boşluğa ihtiyacın var, sana boşluk vereceğim. Ve eğer bana gitmemi söylersen ve bunda ciddiysen, giderim. Ama şimdilik buradayım. Geri geldim çünkü ihtiyacım vardı. Eve, sana ihtiyacım vardı."

Ve sonra oradaydı, kolları yine ona sıkıca sarılmıştı. Yanağını saçlarına yasladı ve kadın bir kez daha denemek zorunda kaldı. Onun iyiliği için. "Ben iyi bir bahis değilim, Noah."

"Ben de öyle. Bakalım nereye varacak, tamam mı?"

Kadın ikna olmamıştı. "Canını yakacağım," dedi sesi çıkmadan.

"Bıçakları saklayacağım," dedi, sesinde alaycı bir eğlence vardı ama kadın gülümseyemedi.

Daha fazlası vardı, çok daha fazlası ve ona söyleyecek kelimeleri yoktu. Kendisi anlayacak ve sonra kendi başına gidecek. Ve sen de ona "Sana söylemiştim." diyebilirsin.

Bunun boş bir zafer olacağını biliyordu. çekildi. "Yemek yedin mi?" Adam hafifçe kaşlarını çattı. "Beni en son beslediğinden beri yemedim."

"Otur." Cep telefonu çaldığında buzdolabını açmıştı. "Mesaj," dedi ve ekranı okudu. Sonra dondu, ağzı açık kaldı.

Noah telefonu onun elinden aldı. " 'Ailen sana yabancı erkeklerin arabasına binmemen gerektiğini öğretmedi mi? Bu da ne demek oluyor? "

Eve'in dizlerinin bağı çözüldü ve Noah onu bir sandalyeye ittiğinde karşı koyamadı. "Rob Winters'ın beni öldürmeden önce söylediği son şey buydu."

On Beşinci Bölüm

Çarşamba, 24 Şubat, sabah 6:30.

Hücreyi kapatıp enerjisini kesti, mesajı tamamlanmıştı. Bu onu sarsmalı, diye düşündü gülümseyerek. Sonra tekrar arabasına bindi ve eve doğru yola koyuldu. Karısının alarmı onu önce hâlâ yaklaşık kırk beş dakikası vardı. Eğer evde sabah gazetesini okumuyorsa, karısı cevaplamaya hiç niyeti olmadığı sorular sorabilirdi.

Bu kadar rahat uyuyan bir karısı olduğu için oldukça şanslıydı. Elbette akşamları içtiği bitki çayının içine ara sıra koyduğu sakinleştirici, ihtiyaç duyduğunda uykusunun derin olmasını sağlamak için uzun bir yol kat etti. Ayrıca Şanslıydı ki kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, uyanırken bile onun ne yaptığını fark etmemişti. Nadiren gazete okur, bilim dergilerini televizyona tercih ederdi.

Yirmi yıl boyunca hiçbir şeyden şüphelenmeden kendi küçük dünyasında yaşadı.

Kimse yapmadı. Çünkü ben çok ama çok dikkatli ve çok ama çok iyiyim.

Çarşamba, 24 Şubat, sabah 7:05.

"Eee?" David Hunter sordu. Eve mesajı aldığı anda, Noah onu için kapıyı yumruklamıştı. O kadar solgundu ki Noah bayılacağını düşünmüştü. Neyse ki Eve kendi kendine kendine gelmişti. Hunter şimdi ele geçirilmiş bir adamın yoğunluğuyla kahvaltı hazırlıyordu. Ya da dehşete düşmüş bir adamın. "Onu yakalamak için ne yapıyorsun?"

Noah ellerini yüzünde ovuşturdu. "Mesajın izini sürüyoruz. Şu ana kadar kayıtlı olmayan bir numara olarak görünüyor."

"Kullan at hücre mi?" Hunter sordu.

Noah kaşlarını kaldırdı. "Olabilir. Herkes bir tane satın alabilir."

Hunter gözlerini devirdi. "Sanırım bunu hak ediyorum."

"Hayır, hak ," dedi Noah. "Özür dilerim. Sadece yorgunum."

Hunter onun önüne kabarık altın rengi bir omlet koydu. "En son ne zaman uyudun, Noah?"

"Tanrım. Hatırlamıyorum. Cumartesi gecesi olabilir mi?"

"Dinlenmezsen düşeceksin. Ne zaman rapor vermen gerekiyor?" "Dokuzda."

Omlete yumuldu ve neredeyse iç çekecekti. "Bu gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler. İşin bitince git Eve'in yatağında uyu. Ben onun iyi olduğundan emin olacağım."

Duşa çekilmişti, hâlâ solgundu, gözleri hayalet görmüş gibi periliydi. Noah öyle olduğunu tahmin etti. "Onun da uyumaya ihtiyacı var."

"Yapmayacak," dedi Hunter. "Kendini güvende hissedene kadar olmaz. O sandalyesinde uyuklayacak."

"Bıçakları saklamak isteyebilirsin," dedi ve Hunter ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Onları kilitli bir kutuda tutuyor. Yemek yapmayı bitirdiğimde onları kilitleyeceğim."

"Tamam, yatağı ben alırım." Noah gözlerini kırıştırdı. "Yabancılarla arabaya binme olayını kim biliyordu? Winters'ın ona bunu söylediğini kim biliyordu?"

"Biz yaptık, aile olarak, çünkü o bize söyledi. Bunun basına sızmasına asla izin vermedik."

"Biri biliyordu," dedi Noah karanlık bir sesle. Eve'in dizüstü bilgisayarına baktı. "Kullanabilir miyim?"

Hunter tereddüt etti. "Benimkini kullan. O biraz... bilirsiniz, bilgisayar konusunda."

Hunter dizüstü döndüğünde Noah tabağı neredeyse kazıyarak temizliyordu.

"Bir tane daha ister misin?" Hunter sordu ve Noah başıyla onayladı.

"Sakıncası yoksa." Dizüstü bilgisayarını açtı. "İyi bir aşçısın." "Çok pratik yapıyorum. İtfaiyem için yemeklerin çoğunu ben yapıyorum."

"Şanslılar. Pazar günleri kuzenim ve karısına yemeğe zamanlar dışında mikrodalgada yemek yiyorum. Pazar günü hâlâ buradaysanız, hoş geldiniz."

Hunter'ın dudakları kıpırdadı. "Teşekkürler, ama Cuma günü gitmiş olacağımı bilmek seni mutlu edecektir."

Noah gülümsemedi. "Eve seni özleyecek."

Hunter kuru bir sesle, "Eve döndüğümüzde hiçbirimizi özlemeyecek kadar meşgul olacağını umuyorum," dedi.

"Anlaşıldı." Noah ekrandaki arama sonuçlarına kaşlarını çatarak baktı. "Rob Winters bana çok fazla hit getiriyor, çoğu da seri katiller hakkında. "Bu adam kaç kişiyi öldürdü?"

"Bildiğimiz kadarıyla en az altı. Evie yedi yaşında olacaktı."

Nuh boğazında yükselen safrayı yuttu. "Hapishanede öldürüldü, değil mi?"

"Evet. Sanırım Tom'un umudu, diğer mahkumların Winters'ı tanıdıktan sonra kirli bir polis olsaydı, ondan geriye bir poşete koyacak kadar bile kalmazdı. Kalmadı."

Hunter'ın sesi sertleşmişti ve Noah'ya Winters'ın sadece Eve'i değil, bütün bir aileyi travmatize ettiğini hatırlattı. "Hangi hapishane? Chicago'da mıydı?"

"Hayır, Kuzey Carolina. Hangi hapishane olduğunu hatırlamıyorum ama kardeşim Max bilir."

"Mecbur kalmadıkça ona hatırlatma yapmayalım."

Hunter omlet karışımını tavaya dökerken gergin yanağındaki bir kas seğiriyordu. "Kardeşim Winters'ı bulduğunda, piç kurusu onu dövmüştü. Caroline neredeyse tanınmaz haldeydi ve elleri boğazındaydı. Max Anılarla, rüyalarla uğraşıyor ama Winters'la ilgili unuttuğu hiçbir şey yok."

Noah Susan'ı ve bebeği düşündü, on iki yıl önce gitmişlerdi. Onları düşünmediği ya da kendi kâbuslarında hayal etmediği bir gün bile geçmiyordu. "Haklısın. Özür dilerim."

"Gerek yok. Sadece çok kötü bir zamandı."

"Sanırım buna farklı bir açıdan yaklaşabiliriz. Buckland Eve'in geçmişini araştırdı. Bir gazetenin internet arşivlerini karıştırırken Winters'ın tehdidine varsayalım. Winters ölmeden önce hiç röportaj vermiş mi?"

"Muhtemelen," diye David. "Pislik herif kendi konuşmasını dinlemeyi severdi."

Noah hapishane röportajlarını araştırdı. Neyse ki Winters parmaklıklar ardında uzun süre kalmadığı çok fazla röportaj yoktu. Adalet, diye düşündü şiddetle. Umarım acımıştır. Hem de çok.

"İşte bir tane," dedi Noah. Winters'ın "yabancı adamların olduğu arabalar" yorumu da dahil olmak üzere saldırılarını ayrıntılı olarak anlattığı canlı bir röportajın metniydi. Hunter'ın hatırlamasını istemeyerek kendi kendine okudu. Winters'ın Eve hakkındaki övgülerini okurken Noah'nın başı döndü. Çenesi iyice sıkıldı, yumrukları daha da sertleşti. Umarım çok acımıştır.

"Buckland'ın onu bulması uzun sürmezdi," dedi sonunda. Eve'in gözlerindeki bakışı hatırladı, o büyük şoku. Korkuyu. Ve utancı. "Bunu Eve'i kızdırmak için kullanması çok şey anlatıyor."

Hunter tabağına bir omlet daha koydu. "Peki onun hakkında ne yapacaksın?"

Noah çatalını alabilmek için sıkılı yumruklarını gevşetmeye zorladı. "Dün gece silahını kurcaladığını bir BOLO gönderdim. Bugün Eve şikâyetle bulunacak ve onu yakaladığımda hiç gazete görmemiş olmayı dileyecek."

Hunter bir kez başını salladı. "Güzel."

"Tatlı olan ne?" Döndüklerinde Eve'in kapının önünde durduğunu gördüler. Kısa saçları ıslak bir şekilde diken diken olmuştu. Ağlıyordu, hem de çok. Hunter ona doğru bir adım attı ama Eve onu savuşturmak için bir elini kaldırdı. "Şimdi olmaz. Lütfen."

Tatlı olan ne?"

Noah görüşmeyi kapattı ve Hunter'ın dizüstü bilgisayarının kapağını indirdi. "Sadece şikâyetini bildireceksin ve biz de Buckland'ı bir kafese koyacağız. aittir."

Hunter, "Seni karakola götüreceğim," dedi. "Otur. Yemek yemen gerek. Webster'ın uyuması gerek. Eğer ikiniz de kendinize bakmaya başlamazsanız, hastalanacaksınız."

İnanılmaz bir şekilde, ağzının kenarı bir gülümsemeyle kalktı. "David strese insanlarla ," dedi Noah'a ve Hunter kıllandı. Oturdu, bunu yaparken ikisine de dokunmamaya dikkat etti. "Ben oturuyorum ve yemek. Ama karakola kendim gideceğim." Hem Hunter hem de o itiraz etmek için ağızlarını açtıklarında kadın yine elini kaldırdı. "İsterseniz beni takip edebilirsiniz ama o raporu doldurduktan sonra okula gideceğim ve orada etrafım insanlarla çevrili olacak. Saat 10'da Anormal seminerim var. Tüm bunlar bittiğinde okuldan atılmamış olursam, geride kalmak istemiyorum."

Hunter bakışlarını Eve'den Noah'ya çevirdi. "Ona izin mi vereceksin?"

Yüzü soğukkanlı ve sakindi. Ama kara gözleri duygularla çalkalanıyordu ve Hunter onun en azından bu kontrol kısıntısına ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Onu durduramam," dedi Hunter'a, "ama hepimiz onu izleyeceğiz. Ve silahını kanıt olarak alıyorum," dedi Eve'e.

" değil. Bir tane daha var. Birkaç tane var."

"Elbette ," diye mırıldandı Noah. "Bu hayatta kalmakla ilgili bir Şey. Anlıyorum. Açık alana park edeceğine ve insanların yanında kalacağına söz ver."

Başını salladı. "Söz veriyorum."

"Tanrı aşkına," diye hırladı Hunter ve tezgâha dönüp sinirle yeşil biberleri dilimlemeye başladı. "Madem aptallık yapacaksın, bari kamyonetimi al."

"Neden?" Eve hâlâ çok sakın bir şekilde sordu.

"Buckland Mazda'nızın içinde sizi arıyor olacak. Ayrıca, arabanızın bir ayarlamaya ihtiyacı var ve ben başka birinin sizi öldürmesi konusunda endişelenirken bu bana yapacak başka bir Şey verir."

Ayağa kalktı, elini Hunter'ın koluna koydu ve Hunter'ın çılgınca doğraması durdu. "Beni sevdiğin için endişelendiğini biliyorum. Ve yenilmez olmadığımı herkesten iyi biliyorum. Ama burada sinersem, o kazanır ve ben kaybederim. I Dikkatli olacağıma söz veriyorum. Seni her saat arayacağım ve Buckland'ı görürsem hemen 911'i arayacağım. Ama saklanamam. Senin için bile."

Hunter'ın omuzları çöktü ve Noah boğazını temizledi. "Ben onu takip edeceğim, o da polis garajına park edebilir. Eğer onu takip ederse, onu yakalarız."

"Peki ya o gidince?"

"Sigortayı almanın bir yolunu bulacağım."

Hunter bir kez başını salladı. "Eğer kapsama alanına girmezse beni ara, anladın mı?"

Eğildi ve Hunter'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamamen."

Noah ayağa kalktı, kalbi kararsızdı. Hunter'ın yanında Eve özgürdü ve Noah, Hunter'a karşı ne kadar gardını aldığını fark etti. Ama ona zaman ve alan tanıyacağına söz vermişti. "Ben bir saat uyuyacağım. Bensiz gitme."

Çarşamba, 24 Şubat, sabah 9:00.

Ekibin geri kalanıyla birlikte Abbott'un ofisine oturduklarında Noah Jack'e başıyla kısa bir selam verdi. Bir saatlik uyku biraz fark yaratmıştı. En azından yeniden düşünebiliyordu.

Hâlâ üst düzey yetkililerle toplantı halinde olan Abbott'u bekliyorlardı. Noah şu anda patronunun orta ölçekli maaşının bir kuruşunu bile kıskanmıyordu.

Beklerken garip bir sessizlik oldu. Micki ve Olivia endişeyle ona ve Jack'e baktılar. Olivia'nın partneri Kane, bir şeyleri kaçırdığını fark etmiş gibi görünüyordu ama bunu zorlamayacaktı çünkü partnerinin onu daha sonra bilgilendireceğine güveniyordu. Olivia ve Kane en iyi çalışan çiftlerden biriydi. Abbott'un çalışanlarından herhangi birinin ilişkileri. Noah onları kıskanırdı.

Ian, Rachel'ın olay yerindeydi ve gecenin geri kalanında çalışmıştı. Berbat görünüyordu. Masada tamamen dinlenmiş olan tek kişi Carleton Pierce'ti, ama o bile masanın etrafındaki yüzleri tek tek kontrol ederken kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" Carleton sordu. "Ve ben soruşturmadan bahsetmiyorum."

"Dün gece kurbanın evine ulaşmakta çok geç kaldık," dedi Noah. "Kırk dakika içinde çoktan ölmüştü."

Carleton'ın kaşları çatıldı. "Onu kim buldu?"

"Yaptım," dedi Olivia. "Ve katili on dakika ile kaçırdım."

"Anlamıyorum. Nereye bakacağını nasıl bildin?"

"Bir ipucu daha aldık," dedi Jack sıkıca. "Muhbirimizden."

"O biliyor, Jack," dedi Noah. "Carleton, dün gece onu görmeye gittiğini biliyorum. Sırada hangi deneğin olduğunu bulmayı başardık ama sinyallerimiz karıştı ve şimdi Rachel Ward öldü."

"Anlıyorum," dedi Carleton, Jack'in taş kesilmiş yüzüne bakarak. "Keşke ."

Sonra Abbott geldi. "Bana bir şey bulduğumuzu söyleyin, millet." Kapıyı kapattı, yüzü neredeyse Jack'inki kadar taş gibiydi. "En azından az önce yediğim dayak için bir merhem. Ian?"

"Otopsiyi bitirdim. Kurbanın kanındaki alkol oranı 0.15'ti."

"Vay canına," dedi Micki. "Bu onu neredeyse turşu gibi yaptı. Ama şaşırmadım. Arabasının koltuğunun altında bir votka şişesi bulduk. İçini boşaltmış."

"KET kan testi sonuçları henüz gelmedi," dedi Ian, "ama herhangi bir delinme bulamadım.

Boynunda yaralar var. Christy'nin dirseklerinin etrafında da aynı şişliği buldum, yani bahse girerim yine deli gömleği kullanmıştır. Savunma yok.

Ayak bileklerinde bağ yaraları olmasına rağmen ellerinde yaralar vardı. Ayakları yanarken bir sandalyeye bağlanmıştı."

Noah hatırladı. Mekandaki kokuyu. Yanan et. Hâlâ midesini bulandırıyor.

"Ayaklarını mı yakmış?" Carleton sustu. "Aman Tanrım."

"Ayaklarda ve baldırlarda yanıklar var," dedi Ian. "İdrarda amfetamin pozitif çıktı."

"Abbott, Kendi kendine mi verdi yoksa adam mı verdi?" sordu.

"Sadece bir iğne izi vardı. Sanırım içkiyi dengelemek için ona verdi."

Micki, "Onun uyanık olmasını istedi," diye mırıldandı.

"Böylece onu ateşle korkutabilecekti," dedi Jack. "Geçmişini kontrol ettim. Beş yıl önce eski kocası onu fark etmiş, bu yüzden onu sevgilisiyle buluştuğu motele kadar takip etmiş ve

yer. Sevgilisi ve iki görgü tanığı öldü. Rachel kapana kısılmıştı. Şiddetli duman zehirlenmesi geçirdi ve neredeyse kendisi de ölüyordu."

"Bu bulduğum eski akciğer yarasını açıklıyor," dedi Ian. "Merak ettim."

"Eski kocası şimdi nerede?" Olivia sordu.

"Eyalet hapisanesi," dedi Jack, "yirmi beş yıldan ömür boyu hapse mahkûm. Ve bu sabah hâlâ orada. Adamın hücreğini bizzat müdüre kontrol ettirdim."

Carleton, "Yani bu kurbanın belgelenmiş bir yangın korkusu vardı," dedi. "Katil bunun onun en büyük korkusu olduğunu düşünmüş olabilir."

"Ya da bunları alabilir." Noah masanın üzerine bir yığın anket koydu. O sabah teslim edilmişlerdi. "Denekler Marshall'da çalışmaya başladığında dolduruldu."

"Alabilir miyim?" Carleton soru formlarına uzandı. " 'En büyük korkunuz nedir?' 'Neden bu korkuya sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz? Samantha canlı canlı gömülme korkuyordu çünkü...' Bir sonraki sayfaya geçti. "İlginç. Onun Kuzenleri onu çocukken sahilde kuma gömmüş ve nefes alması için ağzına bir şnorkel orada bırakmışlar."

Abbott, "Yani katil onu diri diri gömdü," dedi.

"Ticari sınıf saksı toprağında," dedi Micki. "Herhangi bir bahçe mağazasından temin edilebilir. Oh, ve onu küvete gömmüş. Samantha'nın yaşadığı daireye bir ekip gönderdim. Henüz kiraya verilmemişti. Ya da, şansımıza, çok iyi temizlendi. Küvetin etrafındaki harç kenarının altında toprak ve gider kapağında birkaç parçacık bulduk."

"Peki ya Martha Brisbane?" Abbott sordu.

"Sudan korkuyor," dedi Carleton sayfayı tarayarak, sonra yüzü sempatiyle eğildi. "Oh. Babası boğulmuş. Martha görmüş. O zaman beş yaşındaymış."

Noah çenesini sıktı. "Biliyor musun, bu adamdan daha fazla nefret edemeyeceğimi düşünüp duruyorum ama bir yolunu buluyorum. Bunu okumak, sonra da kullanmak..."

Carleton basitçe, "O bir sosyopat," dedi. "Sadist bir sosyopat. Başkalarının acılarından zevk alıyor. Christy Lewis, yılan fobisi... Sadece

"Çünkü." Omuz silkerek başını kaldırdı. "Yazdığı şey buydu. "Öylesine. "

"Yani herhangi bir travmatik olay yaşamadı mı?" Jack sordu.

"Ya da paylaşmak istemedi," dedi Carleton. "Orada pekala biriydi. Yılan fobisi olan pek çok hasta görüyorum ve çoğu bana nedenini söyleyemiyor. Bir kısmı içgüdüsel. Yılanlar tehlikelidir ve insanlar tehlikeli şeylere karşı bir korku geliştirmiştir. En güçlü olanın hayatta kalması gibi."

"Ve şimdi de Rachel Ward," dedi Abbott. "Ateşten korkuyor. Nedeninden bahsetti mi?"

"Sağcı Cumhuriyetçilerden korktuğunu söylüyor, ki bu bir HAYIR cevabıdır -Sizi . Kişiler size doğruyu söylemek alaycı bir üslup kullanacaklardır."

"Ama," dedi Olivia, "Jack'in yaptığı gibi onu Google'da aratıp ."

"Ama o kadar basit değildi," dedi Jack kaşlarını çatarak. "Birinin araştırması gerekiyordu. Önce onu Google'da arattım ve hiçbir şey bulamadım. Geçmişini araştırdım, beş yıl önce başka bir isim kullandığını gördüm ve evlilik belgelerini kontrol ettim. Hikayeyi öğrenmek için eski sevgilisini Google'da arattım."

Noah, Jack'in gözlerine bakarak "aferin" anlamında başını salladı ve Jack'in hızlıca başını rahatladı. "Yani," diye düşündü Noah, "katilimiz onun sağcı Cumhuriyetçi cevabının sadece bir hile olduğunu anladı ve daha derine indi. Bunu buldum. garip."

"Neden?" Abbott sordu.

"Kesinlikle," dedi Noah. "Neden? Neden bunu olduğu gibi kabul edip başka birini seçmiyorsun? Listede beş yüz isim var. Neden Rachel Ward?"

"Belki de çok müsait olduğu içindir," dedi Jack. "Her gece çevrimiçi oluyordu."

"Muhtemelen," dedi Noah. "Dün gece birkaç komşuyla konuştum, kendi halinde, hiç dışarı çıkmayan, gerçek anlamda içine kapanık biri söylediler. Shadowland'de bir kabare dansçısıymış ve her gece eve bir düzine 'erkek' götürüyormuş."

Abbott kaşlarını çatarak, "Şu sanal seks olayını anlamıyorum," dedi. "Bu yaygın mı?"

"Eve'e göre nadir görülen bir şey değil. O da anladığından değil," diye ekledi Noah aceleyle.

Abbott'ın gözleri doldu. "Rachel'in arabasının koltuğunun altında bir içki şişesi ve on beşlik bir BA varsa, muhtemelen onunla bir barda tanışmıştır. Nerede olduğunu bulun."

"Şehirde fazla bar yok," diye mırıldandı Jack alaycı bir tavırla. "Ama bu da bir

başlangıç." "Peki ya dün gece gördüğüm araba?" Olivia sordu. "Kahverengi Civic."

"BOLO'dan bir şey çıkmadı," dedi Micki. "Girard'ın karısının arabası da garajdaydı."

"Girard'ın bu adamla ne bağlantısı olduğunu bilmek istiyorum," dedi Noah. "Ya hızlı bir mermiden daha hızlı ya da Girard'ın ciddi bir düşmanı var."

"Girard kim?" Ian ve Carleton aynı anda sordular.

"Christy'yi eve kadar takip eden arabanın sahibi Axel Girard," dedi Jack kesin bir ifadeyle.

Olivia, "Rachel'in mahallesinden çıkarken gördüğüm plakanın sahibi karısı," diye ekledi.

Abbott, "Kendisi aynı zamanda bir optometrist," dedi. "Ve örnek bir

vatandaş." Ian, "Bütün kurbanların gözleri açık kaldı," dedi. "Göz

doktoru olmak

göz doktoru tesadüf olamaz. Sanırım bir mazereti var, yoksa onu çoktan tutuklamış olurdunuz."

Noah kuru bir sesle, "Christy için çok iyi bir mazereti vardı ama Rachel için çok iyi bir mazereti vardı," dedi. "İki adamımızın birkaç saat önce plakasız bir arabada oturması gibi.

evler yıkıldı, bütün gece boyunca."

Carleton, "Bu çok iyi bir mazeret," dedi. "Gizlice kaçmış olma ihtimali var mı?"

"Muhtemelen"-Noah omuz silkti-"ama eve dönüş yolu boyunca yüz yirmi ile sürece zaman çizelgesi çalışmıyor."

"Peki Girard şimdi nerede?" Carleton sordu.

"Onu buraya getirttim," dedi Noah "her şeyden çok kendi güvenliği için. Eğer başka bir şey olursa, tam olarak nerede olduğunu bilirdim. Ama bu sabah gitmesine izin verdim. Hâlâ evini gözetleyen bir arabamız var."

Abbott, "Dr. Girard'la konuşun," dedi. "Bir katilin ona neden bu kadar düşkün olduğunu öğrenin. Bir bağlantı olmalı. Bu adam çok titiz davranmış. Hiçbir şey değilse bile, Girard'ın onu öldürmüş olma ihtimali var mı bilmek istiyorum. o listeye erişim. Başka ne var?"

"Dr. Donner ve Jeremy Lyons," dedi Jack. "Nerede olduklarına ihtiyacımız var. Şu anda çalışma dosyalarına en çok onlar erişebiliyor."

"Onlarla henüz konuşmadın mı?" Olivia şaşırarak sordu.

"Donner'ı bulamadık," dedi Noah. "Sabah derslerinden sonra hiç ortaya çıkmadı. Lyons'la Evele birlikte Şarküteri'de buluştuk ama Jack'le üniversiteye döndüğümüzde o da gitmişti. Sonra Axel Girard'ın kokusunu aldık ve saatlerce onun peşinde koştuk."

Abbott, "Bugün geri dönün ve Christy, Rachel ve Martha için mazeretlerini alın," dedi. "Peki ya senin külotlu sapık? Taylor Kobrecki."

Kane ilk kez konuşarak, "Arkadaşlarına sorduk," dedi. "Rüzgarın içinde."

Olivia, "LUD'ları Bozeman, Montana'dan arandığını gösteriyor," dedi, "en son bu sabah. Eğer cep telefonu ile konuşuyorsa Rachel'ı öldürmüş olamaz. Bozeman'ı alarına geçirdik."

Kane omuz silkti. "Ama bir suçlunun mazeret oluşturmak için cep telefonunu bölge dışından başka birine aldırması ilk kez olmuyor."

"O kadar zeki olsaydı şaşırdım," dedi Carleton. "Onu kontrol ettim. Lise mezunu ama zar zor. Özel ihtiyaç sınıfları, organizasyon yok. Böyle bir plan oluşturacak keskinliğe sahip değil. Bence kaynaklarınızı başka bir yerde kullanmanız daha iyi olur."

"Anlaştık," dedi Abbott. "Başka bir şey var mı?"

"Belki," dedi Noah. "Çalışmadaki kullanım kayıtları, yoğun oyun süresinden bir gecede hiçbir şey yapmayan başka bir katılımcıyı gösteriyor. Adı Amy Millhouse'du."

Jack tedirgin görünüyordu. "Öyle miydi?"

"Evet. Üç hafta önce intihar etti."

"Tüm intihar raporlarını kontrol ettik," dedi Jack. "Hiçbiri bu sahnelere benzemiyordu."

"Biliyorum, bu yüzden 'belki' dedim. Kontrol ."

Abbott Noah'a düşünceli bir bakış attı. "Yap o zaman. Sonra Donner ve Lyons'u bul. O lanet listeyi bilen herkesi kontrol et. Olivia, Kane, Rachel'ın dün gece onunla nerede bulunduğunu . Birileri bu adamı görmüş. Saat beşte burada buluşalım. Web, sen kal."

Herkes gittiğinde Noah, "Amy'ye olanları yeni öğrendim," dedi. "Sana söylemem ."

Abbott arkasına yaslandı ve onu inceledi. "Neden yapmadın?"

"Eve bu sabah beni aradı, Girard'la holdingde konuştuktan sonra. Bana grafikleri ve Millhouse'un ölüm ilanını gösterirken Kurt Buckland'dan geldiğini düşündüğümüz bir mesaj aldı. Chicago'da ona saldıran adamdan bir alıntıydı. Sarsılmıştı."

"Sanırım öyle. Ve?"

"Ve bu Buckland ona bu davayla ilgili ayrıntıları vermesi için baskı yapmaya çalışıyor." Ona Buckland'ın Sal'in evine yaptığı ziyaretten ve Trina'yla çekilmiş fotoğraflarından bahsetti.

Abbott kaşlarını çatarak dinledi. "Bu işle ilgilenecek birini bulacağım. Sen bu davaya odaklan. Anladın mı?"

"Evet."

"Ve bir dahaki sefere, gruptan önce ortağınıza potansiyel yeni kurbanlardan bahsedin."

Noah yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Evet, efendim."

Çarşamba, 24 Şubat, sabah 9:10.

Winters'tan sonra Eve, etrafta insanlar ağlamak için duşu uygun buldu. Su hıçkırıkları örtüyor ve göz şişmesini en aza indiriyordu. O zamanlar çok fazla duş almıştı.

Çok . Şimdi de polis merkezinde bir sandalyede oturmuş Buckland hakkında suç duyurusunda bulunmayı beklerken çok temizdi. Mesajı onu fena halde sarsmıştı.

"Ben Memur Michaels," dedi polis memuru nazik bir gülümsemeyle. "Sizi Sal'ın yerinde görmüştüm."

"Bud Lite," dedi, kendi gülümsemesini zorlayarak.

"Beline dikkat etmelisin," diye yaptı, sonra ayıldı. "Dün gece ne oldu?"

Eve ona detayları anlatırken kaşlarının kırıışmasını izlediğini söyledi. "Ve bu sabah bana mesaj attı. Dedektif Webster çoktan iz sürmeye başladı." Michaels'ın yüzündeki inançsızlık ifadesine kaşlarını çattı. "Bana inanmıyorsun."

"Hayır, hiç de öyle değil. Sadece şaşırdım. Kurt'ü tanıyorum ve bu onun yapacağı bir şey değil."

Eve kolunu çekiştirerek gece boyunca biraz solmuş olan morluğu ortaya çıkardı. "Bunu o yaptı. Ve başka bir polis, Jeff Betz, her şeyi gördü."

"Elbette sana inanıyorum. Sadece bunu Looey'den asla tahmin edemezdim." Eve arkasına yaslandı, şimdi kendi alnı da kırışmıştı. "Looey mi?"

"Evet. Bazı ocuklar Kurt'e öyle diyor. Nedenini sormayın. Benim zamanımdan önceydi."

Looey. Sal'ın yarı düzenli mşterisiydi, elli yaşlarında bir Michelob adamıydı. Tanıştığı Buckland henüz otuzunda bile değildi. "Sizin Kurt Buckland neye benziyor memur bey?"

Michaels kalemini yere bıraktı. "Neden?"

"Aynı adamdan bahsedip bahsetmediğimizi merak ediyorum. Dün gece beni kaçıran adam otuz yaşlarında, belki de beş-on bir yaşlarında, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü." Konuşurken Michaels'ın gözlerini inceliyordu. "Senin Kurt Buckland değil."

"Hayır." Michaels'ın da aynı kötü hissi taşıdığını görebiliyordu. "İfadenizi alayım Bayan Wilson, sonra Kurt' kontrol edeceğim. Yani, Looey'i."

Onu tehdit eden adam, yumuşak huylu Metro muhabiri Kurt Buckland değildi. Bu da tehdidini daha da tuhaf ve korkutucu kılıyordu. Ve birden Noah'ya karşı daha da kişiselleşti. "Kaleminiz var mı? kağıt?"

Michaels bunları ona verdi ve o da hızlıca gördüğü adamın taslağını çizdi. Altı yıl önce eli kesilmeden önce yapabileceği düzeyde bir çalışma değildi ama fena sayılmazdı. "Bu o," dedi. "Ne olur ne olmaz."

"Fena değil. Onu hiç görmedim ama Looey'i görmeye gittiğimde bunu da yanımda götüreceğim."

arşamba, 24 şubat, sabah 9:40.

Noah masasına döndüğünde Jack'i öfkeyle kendi eşyalarını bir kutuya atarken buldu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Jack başını kaldırdı, ağzı sıkı. "Taşınıyorum."

Jack'in kolunu tutarak kutuya bir kitap atmasını engelledi. "Neden?"

Jack bocaladı. "Düşündüm ki... Abbott'tan yeni bir ortak isteyeceğini sanmıştım."

Noah nefesini dışarı üfledi. "Kahretsin, Jack. O bana bağıırıyordu, sana değil. Sana Amy Millhouse'dan bahsetmeliydim ama onu daha bu sabah öğrendim." Jack'e Kurt Buck-land'deki son gelişmeleri anlattı. "Abbott onun icabına bakacak."

Jack yanaklarını . "Eve onu ihbar mı ediyor?"

"Şu anda bunu yapıyor olmalıydı. Yeni bir cep telefonu aldın mı?" Zayıf da olsa bir zeytin dalıydı.

"Bugün yapılacaklar listemde. Marshall Üniversitesi'nin yakınında bir dükkan var. Bir şeyler alacağım.

Donner ve Lyons'la konuştuktan sonra." Noah'nın gözleriyle karşılaştı. "Gerçekten sadece bir içki içtim, Noah."

Noah bir omzunu kaldırdı. "Bazen bir tanesi . Hadi gidelim." "Bekle."

Jack, Noah'nın omzunun üzerinden işaret etti ve Noah döndü.

Eve onlara doğru yürüyordu. Noah birkaç saniye sadece baktı. Koyu renk gözleri kapalıydı ve küçük kızından hiçbir iz yoktu.

yan gülümseme. Bir şeyler yanılttı. yeni bir şey. "Bana bir dakika izin verir misin?" diye sordu Jack.

"Tabii. Arabada bekleyeceğim."

Eve, Jack yanından geçerken başını salladı, sonra gözlerini Noahnınkilere dikti ve bunun iyi bir şey olmayacağını anladı. "Kurt Buckland'a karşı şikâyetimi daha yeni tamamladım."

"Güzel." Onu boş bir odaya götürdü ve kapıyı kapattı. Kolundan tutarak kolunu yukarı itti. "Memura bu çürüğü gösterdin mi?"

Elini çekerek serbest bıraktı. "Evet. Dinle. Dün gece Buckland'ı araştırdım sizin davanızla ilgili bu makalenin onun ilk ön sayfa makalesi olduğunu gördüm. Yaptığı her şey Metro'da yer almış, tıpkı Martha'nın davasıyla ilgili ilk makale gibi. İntihar."

"Yani öne geçmek için zorbalık ve şantaj mı yapıyor? Aşırı, ama bu yapıldı."

"Bugün buraya gelip şikayetimi bildirene kadar ben de öyle düşünüyordum. Tahmin edin ne oldu? Memur Michaels onu tanıyormuş. Kurt'ün elli yaşlarında olduğu ve herkesin ona Looey dediği ortaya çıktı."

Noah kaşlarını çattı. "Looey'i tanıyorum. Dartta iyidir. Buckland'dan mı?" "Görünüşe göre öyle."

"Peki, o zaman... tüm fotoğrafları çeken adam kim? Ve seni kim tehdit etti?"

"Birinin bunu gerekiyor. Bu kişisel bir mesele Noah. Sana karşı."

"Harika," diye mırıldandı. "Bir dikkat dağıtıcı daha."

"Peki ne yapacaksın?"

"Buckland hakkında ya da her kimse? Bu adamı bulup cezasını çektirmek istiyorum ama şu anda yapamam. Şu anda, konuştuğun memurun işini yapmasına izin vereceğim. Ve şimdi seni okula kadar takip edeceğim. Jack ve ben Donner'la konuşmalıyız."

"O zaman gitmeliyiz, çünkü geç kaldım."

Ama ikisi de kımıldamadı. "Dün gece seni hiç öpemedim," diye mırıldandı.

"Sal'in evinde yaptın."

"Bu biraz tek taraflıydı. Sen beni hiç öpmedin."

"Çok şaşırdım," dedi, başparmağı çenesini okşadığında titreyerek.

Jack onu bekliyordu ve yapacak çok işleri vardı ama Noah'nın bir dakikaya ihtiyacı vardı, sadece bir dakikaya. Eve için. İkimiz için de.

"Bunu adil bir uyarı olarak kabul et o zaman." Adam onun ağzını kendi ağzıyla kapatarak karşılık vermesini istedi ve kalbi birkaç kez çarptıktan sonra karşılık verdi. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek, tıpkı olduğu gibi onu öptü, hiçbir şeyi . Kolları adamın boynuna dolandı ve adam onu kendine çekerek vücudunu onunkine uydurdu. Tatlı ve ateşliydi ve çok daha fazlasını istiyordu. Ama burası yeri değildi, bu yüzden kendini durmaya zorladı.

Zor nefes alıyordu, gözleri kapalıydı. Parmakları adamın kollarında gezinirken titriyordu. Avuçlarını birbirine bastırarak alnını parmaklarının ucuna .

"Neden?" o kadar yumuşak fısıldadı ki, yakalamak için öne eğilmek

zorunda kaldı. "Neden ne?" diye sordu adam hoyratça.

Başını kaldırdı, yüz ifadesi harap olmuştu. "Neden ben? Neden beni istiyorsun?"

"Bu şu anda verebileceğimden daha uzun bir cevap. Bu akşam benimle yemek ye."

"Çalışmak zorundayım."

"O zaman sonra. Ben

beklerim."

". " Katlanmış ellerini nazikçe göğsüne doğru itti. "Derse gitmem gerekiyor."

Çarşamba, 24 Şubat, 10:25.

"Dedektifler, dün sizi kaçırdığım için çok üzgünüm. Lütfen ." Dr. Donald Donner odasının diğer tarafındaki iki sandalyeye el salladı.

Dağınık bir masa.

"Bulunması zor bir adamsın," dedi Jack. "Dün seni aradık."

Donner dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi. "Karım ve ben hasta olan annesini görmeye gittik."

Noah yüz ifadesini yumuşak tuttu; Donner'ın Eve'le son etkileşimini düşündüğünde bunu yapmak zordu. Ama Donner'a ilk kez baktıktan sonra Noah onu listesinden silmişti. Donner'ın listeye erişimi olabilirdi ama bir kadını tavanından kaldıracak fiziksel güce sahip değildi.

"Asistanınız Bay Lyons ile de konuşmak istiyoruz ama onu da bulamıyoruz."

Bunun üzerine Donner kaşlarını çatı. "Dün öğleden sonra izin aldı ve bu sabah geldi. Bu onun yapacağı bir şey değil. O çok güvenilir. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

Kirli işlerini yaptırmak için başka bir çakal bulman gerekecek, diye düşündü Noah yaşlı adamı küçümseyerek. Ama o ve Jack mazeret peşindeydiler ve şimdilik iyi oynayacaklardı.

"Çalışmalarınızdan biri, devam etmekte olan bir toplantı sırasında gündeme geldi. soruşturma," dedi Jack. "Katılımcıların Shadowland adlı bir oyun oynadığı çalışma."

"Evet. Bu, yüksek lisans öğrencilerimden Eve Wilson'ın eseri." Dudakları inceldi. "Ama sanırım sen bunu zaten biliyordun. Önemli değil. Nasıl yardımcı olabilirim? Sen?"

"Bize dün gece nerede olduğunu söyleyerek başlayabilirsin," dedi Noah. "Bütün gece."

"Neden?" diye sordu, gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu ve Jack kaşlarını çatı.

"Cinayeti araştırıyoruz, Profesör. Dört kadın öldürüldü." "Bunun benim çalışmamla ne ilgisi var?" Donner sordu.

Noah, adamın kafa karışıklığının gerçek olup olamayacağını merak ederek, "Dört kurban da katılımcıydı," dedi. "Dördü de Shadowland oyununa büyük ölçüde katılmışlardı."

Donner ağır ağır arkasına yaslandı, yüzüne inançsızlığı kazınmıştı. "Şaka yapıyorsun."

"Biz şaka yapmayız Profesör," dedi Jack, "özellikle de böyle bir konuda."

Donner'ın yüzündeki renk soldu. "Dört kadın mı?" diye fısıldadı. "Çalışma odamda mı?" Donner'ın solgun yanaklarında ikiz kıpkırmızı bayraklar belirirken, Nuh'un ilk sorusu onu yakalamış gibiydi. "Haklı mıyım? Şüpheli olduğumu anladınız mı, Dedektif? Benden bir mazeret sunmamı mı istiyorsunuz?"

Noah, "Çalışmayla bağlantılı olan herkese soruyoruz Profesör," dedi. "Sizi hızlıca listeden çıkarabilirsek işimiz çok daha kolay olur."

"Elbette," diye mırıldandı dalgın dalgın. "Karımla birlikte uyuyordum."

Noah aldı. "Pazartesi sabahı gece yarısı ile beş arası nasıl olur?"

"Uyurken. Karımla birlikte."

Tedirgin olmaya başlamıştı. "Pekâlâ," dedi Noah sakince ve Donner kontrolünü yeniden kazanmaya çalışır gibi göründü. "Deneklerinizi öldüren kişinin hem katılımcı listenize hem de çalışma başladığında doldurdukları anketlere erişimi olduğunu düşünüyoruz."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Anketlerden elde ettiği bilgileri onlara işkence etmek için kullanıyor," dedi Jack kesin bir ifadeyle.

Donner irkildi. "İşkence mi etti? Onlara işkence mi etmiş? Dört kadın kim?"

Noah kaşlarını çattı. "Gazeteleri okumuyor musunuz, Dr. Donner? Kurbanlardan üçü dün listelendi. Ön sayfada."

Donner zayıf bir hareketle günlüklerini işaret etti. "Pek haber okumam."

Tamam. "Dört kurban Samantha Altman, Martha Brisbane." Donner'ın yüzünde kalan renk de kaybolunca Noah durdu. "Profesör?"

"Martha Brisbane mi dediniz?" Donner kararsızca sordu. "Yüce Tanrım. İntihar ettiğini sandım." Sanki çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi aniden sustu.

"Bunu nereden biliyorsunuz, efendim?" Jack sessizce sordu. "Gazete okumuyorsunuz."

"Yüksek lisans öğrencim Eve... bana o söyledi. O zaman bunun bizim çalışmamızla olduğuna inanmamıştım. Diğerleri mi? Kimdi onlar?"

"Christy Lewis ve daha dün gece Rachel Ward," dedi Jack.

"Anlıyorum." Jack'e baktı. "Benden ne istiyorsun?"

"Listeye ve bu anketlere erişimi olan herkes."

"Ben... Ben bilmiyorum. Asistanım isimleri girmiş ama komite onları gruplara ayırmış. Ben sadece denek numarasına göre sonuçları gördüm. Kimsenin her şeyi görmemesi gerekiyordu. Çift kör çalışmanın amacı budur."

"Peki ya anketler? Nasıl kullanıldılar?" Noah sordu.

"Bunlar temel ölçümün bir parçasıdır. Bir profil, bir kişilik endeksi oluştururlar."

"Kimse onları okudu mu?" Jack sordu.

"Çeşitli öğrenciler," dedi. "Ama hiç kimse deneklerin gerçek isimlerini görmedi. Cevapları standart bir protokole göre gireceklerdi."

Noah burada kullanabilecekleri hiçbir şey olmadığını düşündü. O ve Jack ayağa kalktılar. "Teşekkür ederim," dedi Jack. "Marshall ve Shadowland'i basından uzak tutmaya çalışıyoruz. Katilin ne kadar çok şey bildiğimizi bilmemesini umuyoruz. İşbirliğiniz için minnettar oluruz."

Donner başını salladı, yüzü griydi. "Elbette," diye mırıldandı. "Eğer Bayan Wilson'ı görürsen, ona söyle... Ona üzgün olduğumu söyle. Onu dinlemeliydim."

"Ben ona söylerim," dedi Noah. "Asistanınız sizi ararsa, hemen bize haber verin."

"Elbette." Donner'ı başını ellerinin arasına almış, titrer halde bıraktılar. "Eee?"

Arabalarına döndüklerinde Jack "Evet?" dedi.

"Bu cinayetleri işlemek için fazla... zayıf." "Zihinsel

olarak mı yoksa fiziksel olarak mı?"

"İkisi de."

Jack başını salladı. "Katılıyorum. Donner'ın mazeretini doğrulayalım ve Jeremy Lyons'u bulalım."

Noah dişlerini sıktı. "Kahretsin, keşke o küçük sansarı dün yakalamış olsaydım."

"Sanırım hepimizin dikkati biraz dağıldı," dedi Jack. "Donner ve Lyons' LUD çekelim ve eşlerini ziyaret edelim."

On Altıncı Bölüm

Çarşamba, 24 Şubat, 11:20.

Callie, her şey , " dedi Eve, öğle yemeği tepsisini Şarküteri'deki tek boş masaya koyarken. Oturdu ve bilgisayar çantasını güvenli bir şekilde ayaklarının arasına kaydırđı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Seni aramalıydım ama bu adamın sana geleceğini hiç düşünmemiştim."

Öfkeli Callie, Eve'i Anormaller dersinden çıkarken durdurmuş ve Noah Webster hakkında Eve'in bilmesi gereken bilgilere sahip olduğunu söylemişti. Daha fazla "Buckland" yalanı.

"Onunla konuştuğuma inanamıyorum. Evli bir adamla ilişki yaşadığınızı, Webster'ın Susan adında bir karısı olduğunu söyledi."

Demek adı buydu, diye düşündü Eve. Sal, onun öldüğünü söylemişti. On yıldan fazla bir süre önce. İç çekerek Callie'nin elini okşadı. "Sakin ol. Webster'a iyi olduğumu bildiren bir mesaj göndermeliyim."

"O adamın seni yakaladığını bildiğim için rahatladım. Mesaj mı atıyorsun? Neden sadece aramıyorsun?"

Eve mesajlaşmaktan nefret ederdi. Kısa mesajlar bile başparmağının zonklamasına neden oluyordu. "O çalışıyor. Görüşme sırasında onu rahatsız etmek istemiyorum."

"Bana telefonunu ver. Senin için yaparım. Ne söylemek istiyorsun?" "Um..."

Callie ile şarküteride. İri yarı eski bir güreşçi tarafından
Adı Jose. Şu anda etrafım en az altı polisle çevrili. Oldukça güvendeyim. Merak etme Eve."

Callie ona meraklı bir bakış fırlattı, sonra usulen mesajı girdi. Sonra da kaşlarını çattı. "Bu sabahki ne?" Kızgın gözlerini kaldırdı. "Bu Buckland denen herif sana mesaj mı attı?"

"Evet." Eve hâlâ . "Bak, beni nasıl öğrendiğini biliyorum. Noah'yı takip ediyordu ve ben de tesadüfen oradaydım. Ama seni nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum. Ne kadar soğukkanlı bir avukat olacağım. Sadece tek bir yanlış iddiada bulundu ve ben de bunu yuttum, hem de sonuna kadar."

"Kendini bu kadar hırpalama Cal. En iyi arkadaşın söz konusu olduğunda objektif olman beklenemez. Seninle nasıl bağlantı kurdu?"

"Önce cep telefonumdan aradım ama derste olduğum için kapalıydı. Bana seni tanıyıp tanımadığımı soran bir sesli mesaj bırakmış ama onu görene kadar duymadım."

"Sana yaklaştı mı? Sana dokundu mu?"

"Hayır. Son dersimden çıktığımda beni bekliyordu. Sonra Noah Webster'ın düğün fotoğrafını burnumun dibine soktu ve bana evli bir adamla ilişki yaşadığını söyledi. Ona mümkün olmadığını, kimseyle görüşmediğini ve kesinlikle evli bir adamla olmadığını söyledim. Bana kartını verdi. Bir şey duyarsam aramamı söyledi."

Eve öne doğru eğildi. "Ama seni aradı. Cep telefonundan."

Callie'nin kaşları . "Ona benim numaramı kim vermiş olabilir?"

Arkalarından gelen bir ses, "Dün konuştuğun adam bu olmalıydı," deyince Eve ve Callie kimin konuştuğunu görmek için döndüler. Konuşan Eve'in bir gün önce, Noah'nın gelmesini beklerken MSP'nin bir kopyasını satın aldığı sırada konuştuğu baristaydı.

"Neye benziyordu?" Eve sordu.

"Yuvarlak gözlüklü kısa boylu," dedi. "Erkek arkadaşın gelip seni öpmeden önce sana zor anlar yaşatan kişi."

Jeremy Lyons. Eve daha fazlasını sormaya başladı ama Callie araya girdi. "Ne öpücüğü?"

"Dergi makalesindeki polislerden biri," dedi barista ona. "Kapak adamı değil Ama makalenin içindeki adamlardan biri."

Callie sırtıtmaya başladığında Eve yanaklarının ısındığını hissetti. "Boş ver onu," dedi Eve hızlıca. "Yani biz ayrıldıktan sonra muhabir gözlüklü kısa boylu adamla mı konuştu?"

"O yaptı. Kısa boylu adam da bu işe bulaştığı için çok mutluydu. Muhabire senin ve polisin gerçekten bir çift olduğunuza inanmadığını ve bunu kanıtlayabileceğini söyledi.

Arkadaşlarına doğruyu söyleteceğini söyledi. Hatta telefon numaranı bile alacağını söyledi." İkinci ifadeyi Callie'ye yöneltti. "Muhabir ona kartını verdi ve gitti."

"Nereye gitti?" Eve sordu.

"Arabasına bindi ve hepinizin gittiği yöne doğru sürmeye başladı." Eve kaşlarını çatarak ona baktı. "Buradan ayrıldığımda hangi yöne gittiğimi gördün mü?"

"Tatlım, siz ikiniz ayrıldığınızda herkes ne tarafa gittiğinizi izledi."

Eve yanan yüzünü elleriyle kapattı. "Aman Tanrım. Ne kadar utanç verici."

"Ne kadar büyüleyici," dedi Callie zevkle. "Sonra ne oldu?"

Barista komplocu bir tavırla, "O ve Şapkalı adam gittiler, adam kolunu ona dolamıştı, çok sıkı," dedi. "Ve o nefis Dedektif Phelps yolcu koltuğundaydı. Bu beni çok mutlu etti." Eve'e alaycı bir bakış attı. "Onu tanıdığını hiç ."

Eve omuz silkti, hâlâ utanç içindeydi. "Üzgünüm ama Jack Phelps'in tipi olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ne büyük kayıp. Bak, tezgâhın arkasına geçmeliyim. Ne kadar üzgün olduğunu gördüm ve ne gördüğümü sana bildirmek istedim."

"Teşekkür ," dedi Eve içtenlikle. "Gerçekten."

Barista gittiğinde Callie hiçbir şey söylemedi, sadece kahvesini yudumladı ve bekledi.

Eve gözlerini devirdi. "Jeremy Lyons'un izini kaybettirmek istedim. Polislerle ya da gazetelerle ya da her ikisiyle de işbirliği yaptığımdan emindi. Ona yanlış bir fikir vermek istedim."

"Yani bu bir oyundu," dedi Callie, belli ki anın tadını çıkarıyordu. "Sadece bir öpücük."

Eve gözlerini kıpırdayan ellerine indirdi ve Callie sevinçle öttü. "Birden fazla mı?"

Eve'dudakları hâlâ karıncalanıyordu. Vücudunun diğer her santimetre karesi gibi. "Oh, evet."

Callie içini çekti. "Ve bunun işe yaramaması için bir neden bulacaksın. Bu aptalca bir neden olacak ve boğulan bir adamın o... çember... şeylerden birine tutunması gibi ona tutunacaksın."

Eve gülümsemek zorunda kaldı. "Can mı demek istiyorsun?"

"Kapa çenenini," dedi Callie, ama . "Bana ona bir şans vereceğini söyle." "Şimdi David gibi konuştun."

"Seksi olduğu kadar zeki de görünen biri. Peki senin sebebin ne Eve? Neden Webster'la olan bu ilişkinin yürümeyeceğine kendini ikna ettin? Ona güvenmiyor musun?"

Eve huzursuzca omuz silkti. "Sorun da bu zaten. Onu ilk gördüğümde ona güvenmiştim."

"Bu nasıl bir sorun olabilir?" Callie kızgın bir şekilde sordu.

"Çünkü... Ben sadece insanlara güvenmem. Özellikle de erkeklere. Ona benzeyenlere." "Nasıl yani? İnanılmaz yakışıklı mı?"

"Hayır. Güvenilir." Eve yüzünü buruşturdu. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum."

Callie'nin ifadesi yumuşadı. "Belki de aradığın kişi o olduğu için ona güveniyorsundur."

"Buna inanmak isterdim." Adam onu o ofiste öptüğünde gerçekten ne yapmak istediğini düşündü ve yüzü kızardı. "Bu akıllıca değil."

"Sen ne zamandan beri bilge oldun? Bunu iki gün önce söylememiştin."

"Bu benim çatımla ilgiliydi, şöyle değil..." Noah Webster'ı büyük lokmalar halinde yutmakla ilgili değil. Odadaki her nefesi tüketen öpücüğü düşündükçe hâlâ harareti artıyordu. Ve onunla yemeğe çıkmayı kabul etmişti. Ne düşünüyordum ki? Daha fazlasını istediğini. Çok daha fazlasını. "Boş ver."

"Seni izlerken bile tahrik oluyorum," dedi Callie. "Peki nasıldı?"

Eve cep telefonunun çalmasıyla cevap vermekten kurtuldu. "Noah," cevap verdi, Callie'nin sevinçli sırtışını görmezden gelerek. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi. "Mesajını aldım. İyi emin olmam gerekiyordu."

"Ben iyiyim. Noah, o Buckland denen kişi Callie'yle de temasa

geçti." "Onu kendisiyle konuşmaya nasıl ikna etti? Onu da tehdit etti mi?"

"Hayır. Ondan bilgi almaya çalışıyordu. Ona evli olduğunuzu, eşinizin adının Susan olduğunu ve benim de diğer kadın olduğumu söyledi. Callie'den birlikte olmadığımızı, dün yalan söylediğimi doğrulamasını istedi... biz... bilirsin işte."

"Evet, biliyorum. Ve haklıydın." Sesi gergindi. "Bu kişisel bir mesele. Susan'ı öğrenmek için yıllar öncesine gitmesi gerekti. Orosu çocuğu."

"Bir yolunu ," dedi sessizce.

İç çekti. "Biliyorum. Ayrıca Donner için endişelenmene gerek olmadığını söylemek istedim. Sana üzgün olduğunu söylememi istedi." Bir araba sesi duydu.

Kapı onun tarafında çarptı. "Sal'den bu akşamki yemek için izin istedin mi?"

"Henüz değil." Eve başını kaldırıp hâlâ merakla onu izleyen Callie'ye baktı.

"Ama sanırım bir süreliğine yerime bakacak birini bulabilirim."

"Bu gece senin yerine bakmamı ister misin?" Callie telefonu kapattıktan sonra sordu.

"Onunla yemeğe gitmemi istiyor."

"O zaman senin vardiyanı ben alırım. Benim paraya, senin de romantizme ihtiyacın var.

Elbette, eğer gerçekten ilgilenmiyorsanız, seve seve yerinize geçebilirim."

" değil," dedi Eve kuru bir sesle. "Her ne kadar fedakârlığın benim kalp." Dokunuşlar. "Hey, şu muhabir kılığındaki adam sana kartını verdi mi?" "Evet,

verdi. İşte burada." antasını açtı.

"Dokunma ona. Bana verdiği kartı gösterdim. Belki seninkinden parmak izi alabilirler."

Callie'nin kaşları kalktı. "Neden sadece Noah Webster'a vermiyorsun?"

"ünkü şu anda biraz meşgul." Eve sırt çantasını karıştırdı ve boş bir zarf çıkardı.

"Eldivenini giy, sonra kartı buraya bırak."

Callie itaat etti, sonra arkasına yaslandı, yüzünde eğlenen bir kuşku vardı. "Bundan zevk alıyorsun."

"Biraz," diye itiraf etti Eve. "Gizli kapaklı bir şey yapmayalı uzun zaman oldu. En azından gerçek dünyada." Eşyalarını topladı. "Her zaman aceleye gelirdi. Gitmem gerek."

arşamba, 24 Şubat, 12:00.

"Yani Jeremy Lyons kayıp mı?" Abbott sordu.

Noah, Abbott'un masasındaki sandalyelerden birine yığıldı. "Evine uğradık. Karısı oradaydı. Dün gece eve gelmemiş ve karısı da dün sabahtan beri onu görmemiş. Kızlarını kreşten almamış ve aramadı, mesaj atmadı, e-posta göndermedi, hiçbir şey yapmadı, bunun olağandışı olduğunu söyledi."

"Aramamıza izin verdi," diye ekledi Jack, "ama şüpheli bir şey

bulamadık." "Peki ya Donner?"

"Ben paramı Donner'dan önce Lyons'a yatırırdım," dedi Jack. "Donner bu cinayetleri işleyecek kadar iyi bir fiziksel durumda görünmüyordu."

Abbott, "Lyons da firarda," diye . "Lyons'un mali kayıtlarını çıkarın. Bakalım son zamanlarda büyük ödemeler almış mı?"

"Listeyi sattığını mı düşünüyorsun?" Jack sordu, sonra omuz silkti. "Bu mümkün."

Abbott, "Parayı takip et," dedi. "Dün Girard'ın mali kayıtlarını istedim. Lyons'la bağlantılarını arayacağız, Axel'in neden kurban olarak seçildiğini açıklayacak herhangi şey."

Abbott'un kapısı hafifçe çalındı ve Faye kafasını içeri uzattı. "Millhouse'daki kadınla ilgili polis raporunu getirdim, Noah."

"Teşekkürler, Faye." Noah raporu gözden geçirdi ve kaşlarını çatı. "Bunu okudum Jack, Martha'yı bulduğumuz ilk gece. O kadar çok okuduk ki Amy Millhouse'un adını hatırlayamadım ama bu intihar notunu okuduğumu hatırlıyorum. 'Özür dilerim. Aileme ve kiliseme yaşattığım acılar için Tanrı beni affetsin. "

"Ancak ayakkabıların ve açık pencerenin olduğu başka bir rapor görmedik."

"Çünkü bu öyle değil. Soruşturma memuru oraya vardığında, Birisi Amy Millhouse'u çoktan kesip yatağa yatırmıştı. Resme bakın. Mütevazı kıyafetler, temiz bir yüz. Makyaj yok."

"Gözleri mi?" Abbott sordu.

"Yapıştırıcıdan söz edilmiyor," dedi

Noah. "Onu kim buldu?" Jack sordu.

"Annesi."

Abbott, "Git annesiyle konuş," dedi. "Sonra da Girard'ları ziyaret et. Adamımızın neden Axel'i seçtiğini bilmek istiyorum."

"Seninle Amy'nin annesinin evinde buluşuruz," dedi Jack. "İşimiz bittiğinde gidip bir telefon alacağım."

"Bunu bu sabah, Donner ve Lyons'la tanışmadan önce yaptığını sanıyordum."

Jack umursamaz bir tavırla omzunu silktilti. "Mağazaya uğradım ama sıra çok uzundu."

Noah onun uzaklaşmasını izledi ve tekrar aynı hizaya gelmelerinin ne kadar süreceğini merak etti. Omzunun üzerinden baktı. Abbott keskin gözlerle onu izliyordu.

Abbott'un tek söylediği, "Bir yolunu bul, Web," oldu.

Çarşamba, 24 Şubat, 12:20.

Eve, Olivia Sutherland'i çizmelerini masasına dayamış, kız kardeşi Mia'ya o kadar çok benzerken buldu ki, Eve kiminle konuştuğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Olivia'nın masasının köşesinde bir Yunan büstü vardı.

Şapka Takımı fötr şapkasını takan tanrıça, büyüleyici bir şekilde yamuk duruyordu. Masanın geri kalanı neredeyse acı verici bir şekilde düzenlenmişti.

"Hey," dedi Eve.

Olivia başını kaldırdı ve Eve'i görünce gülümsedi. "Evie. Özür dilerim. Eve."

"değil. Eski bir arkadaşım şehre geldi ve bana Evie diye sesleniyor, ben de yeniden alışmaya çalışıyorum. David Hunter'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Onu unutmak biraz zor," dedi Olivia alaycı bir ifadeyle. "Mia'nın düğününde beraberdik."

Eve, "Seninle koridorda yürüdü," diye hatırladı.

Olivia sırttı. "Diğer kadınların gözlerinden fırlayan hançerler yüzünden hayatımın tehlikede olduğunu hissettim. Peki David neden burada?"

"Çatımı onarıyor. Akıtıyor."

"Ona selamımı söyle." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Aslında Memur Michaels'ı görmeye gelmiştim ama orada değildi ve bir saat sonra dersim var, o yüzden bekleyemem." Önceki akşam yaşananları anlattı.

"Bu adam sana saldırdı mı?" Olivia sarışın kaşları çatılmış bir halde sordu.

"Verdi. Her neyse, kartını arkadaşşıma verdi." Katlanmış bir kâğıtla birlikte çantasından çıkardı. "Parmak izleri orada olmalı. Ona dün sabahki ölü kadınlardan bahsetmezsem basacağını söyledi."

Olivia katlanmış sayfayı açtı ve irkildi. Sonra iç çekti. "Tanrım. Özür dilerim Eve."

"değil. Ben böyle görünüyordum. Dikkatli bakarsanız yara izini hala görebilirsiniz."

"Biliyorum." Olivia huzursuzca omuz silkti. "Son ameliyatından sonra bakmadan edemedim."

"Biliyorum," dedi Eve. "Herkes onları görmediğimi . Her neyse, bu iki şeyi Latent'a verebileceğini düşündüm. Belki parmak izi çıkar mı diye bakarsın."

Olivia'nın dudakları kıpırdadı. "Çok fazla polisiye dizi izliyorsun." Eve

gülümseyerek karşılık verdi. "Yani onları gönderecek misin?"

"Elbette. Onları Micki Ridgewell'e götüreceğim ve Memur Michaels'ın bunu benim yaptığımı bildiğinden emin olacağım. Eğer bu adam seni bir daha rahatsız ederse, beni ara."

Eve yine gülümsedi, bu kez hüznle. "Noah'yı ve diğer insanların bir listesini aradıktan sonra."

Olivia'nın kaşları kalktı. "Yani artık 'Noah' mı oldu? Orada neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Eve dürüstçe.

"Bu adil." Olivia tereddüt etti. "Mia her konuştuğumuzda seni soruyor." "Eğer şaşıırırdım. Beni sokaktan aldı, biliyorsun." "Bilmiyordum. Seninle nasıl tanıştığını bana hiç anlatmadı."

"Sokaklarda yaşayan bir çocuktum. Mia hâlâ devriye memuruydu. Birkaç başka kaçakla birlikte dolandırıcılık yapıyordum ve biri 'polis' diye bağırırdı. Girmek için yanlış sokağı seçmişim. Mia oradaydı ve sonra ben onun ekip arabasının arkasında olduğumu

biliyordum." Olivia sırtıttı. "Seni tutukladı mı?"

"Hayır. Bana cehennemi yaşattı ve beni düzeltebilecek birine götüreceğini söyledi. O kişiler Dana, Caroline ve sığınma eviydi."

"Seni düzeltmek için oldukça iyi bir iş çıkardıklarını söyleyebilirim."

"Bunu onlara söylemelisin. Mia beni sorduğunda ne diyorsun?"

"Ona seni Sal's'ta gördüğümü, sağlıklı ve güvende göründüğünü söylüyorum. Sonra hep mutlu olup olmadığını soruyor ve ben de ona bilmediğimi, bizi barın arkasından izlediğini ama hiç söylemek zorunda kalıyorum. Bir dahaki sefere mutlu olup olmadığını sorduğunda ona ne söylemeliyim?"

"Ona mutsuz olmadığımı söyle. Derse gitmem gerek." Eve kapıya doğru bir adım atmıştı ki Olivia'nın masasındaki bir kâğıt parçası gözüne çarptı.

İkiz Şehirler'in barlarının listesi. "Sal'in yerinden başka bir yerde parti vermeyi mi planlıyorsun? Canı yanacak."

"Dün geceki kurbanın katille bir barda tanıştığını düşünüyoruz."

Eve zaman çizelgesini düşündü. "Son çağrı geç bir saatte olmalı. Biz oldukça erken kapatıyoruz. Son çağrı zilini çaldığımda hangi müşterinin bir içki daha isteyeceğini garanti edebilirim. Sanki hiçbir zaman tekrar alkol görmek. Diğerleri kadehlerinde kalanları geri atıyor, hesaplarını kapatıyor ve sonra bana gece barlarına gideceklerini söylüyorlar." Birkaç tanesini işaretledi. "Bana gittiklerini söyledikleri yerler bunlar."

"Mükemmel," dedi Olivia listeyi tarayarak. "Bu bize biraz zaman kazandıracak."

"Güzel. Şimdi gitmem gerekiyor. Saat 1'de dersim var. Noah'ya burada olduğumu söyleme. Bir eskortla seyahat etmem gerekiyor ama bu tam bir baş belası."

"Web bu adam için endişeleniyor." Olivia hem atletik hem de zarif bir hareketle botlarını yere doğru salladı. "Henüz öğle yemeği yemedim. Arkandan geleceğim."

Çarşamba, 24 Şubat, 1305

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler Bayan Millhouse," dedi Noah.

Geraldine Millhouse başını sıkıca salladı. "Ben her zaman polise yardım ederim," dedi.

Jack bu seferki atışı kaybetmişti ve başlamak için boğazını temizledi.

"Hanımefendi, kızınız Amy'nin ölümü hakkında konuşmak için buradayız."

"Kızım intihar etti. Ne olmuş yani?"

"Bazı takip sorularımız var," dedi Jack. "Kayıtlarımıza göre kendini asmış ama polis geldiğinde cesedi kesilmiş. Bunu siz mi yaptınız?"

Bir an için hayır diyeceğini sandılar ama o sertçe başını salladı. "Evet." Sarsıntılı bir nefes aldı. "Dayanamadım..." Sesi kırıldı. "Onu o halde görmeye dayanamadım."

"Hanımefendi, onu tam olarak nasıl bulduğunuzu bilmemiz gerekiyor," dedi Jack.
"Bu çok önemli."

"Onu odasında asılı buldum," dedi. "Onu kestim ve yatağının üzerine koydum."

"Kıyafetlerini değiştirdiniz mi, Bayan Millhouse?" Jack sordu ve kadın
irkildi.

"Hayır." Gözle görülür bir şekilde titreyerek ayağa kalktı. "Git

buradan, lütfen." Hem Noah hem de Jack oldukları yerde

kaldılar.

"Bayan Millhouse, bilmemiz gerekiyor," diye tekrarladı Jack. "Kızınızın intihar
etmemiş olma ihtimali olduğunu düşünüyoruz. Belki de o
öldürüldü."

Bayan Millhouse sandalyesine çöktü, yüzündeki renk solmuştu. "Ne?"

"Son birkaç gündür gazeteleri okudunuz mu hanımefendi?" Noah nazikçe sordu.

"Hayır. Gözlerim pek iyi görmüyor."

Sırtı ya da elleri de öyle. Noah artrit belirtilerini görebiliyordu. Bu kadının kızını
olmasına imkân yoktu, en azından kendi başına.

"Son zamanlarda birkaç kadın öldürüldü," dedi Jack, "ölümlerine intihar süsü
verildi. Lütfen bize karşı dürüst olun. Nasıl buldunuz
Kızı mı? Odanın nasıl görüldüğünü, onun nasıl görüldüğünü, hatırlayabildiğiniz her
şeyi bilmemiz gerekiyor."

Bayan Millhouse elleriyle yüzünü kapattı, acınası bir şekilde sallanırken boğazından
boğuk bir hıçkırık kaçtı. "Asılmıştı, bir fahişe gibi giyinmişti. Buna dayanamadım."

"Birini aradın mı?" Jack hâlâ nazikçe sordu.

"Oğlum, Larry. Geldi ve benimle ilgilendi. Her şeyle o ilgilendi." Jack yumuşak bir sesle, "Larry'yle konuşmamız gerek, hanımefendi," dedi. "O şimdi nerede?" "İşte. 3M için çalışıyor. Kimyager."

Noah başını yukarı kaldırma isteğini kontrol etti-3M yapıştırıcı yaptı. Hızlı bir bakış ona Jack'in de aynı sonuca vardığını söyledi.

Jack'in gülümsemesi hem hüznü hem de cesaret vericiydi. "Hanımefendi, karakola gelip Amy'nin ölümüyle ilgili hatırladığınız her şeyi bize anlatırsanız çok yardımcı olursunuz. İşimiz bittiğinde sizi eve götüreceğiz. Bizimle gelir misiniz?"

Sarsılmış bir halde başını salladı. "Oğlumu aradıktan sonra ceketimi alacağım."

O ayağa kalktığında Noah ve Jack ayağa kalktı. "taşımaya yardım edeyim," dedi Noah yumuşak bir sesle. "Bana onun numarasını verirsen, senin için oğlunu arayabilirim."

Çarşamba, 24 Şubat, 1305

Eve birkaç dakika geç kalarak sınıfın arka tarafındaki boş sandalyelerden birine oturdu. Donner'ın haftada bir düzenlediği etik semineriydi ve sabahtan beri bundan korkuyordu. Noah, Donner'ın özür dilediğini söylemişti ama yine de...

Neyse ki Donner henüz gelmemişti. Son zamanlarda çok geç kalmıştı. Bazen ortaya çıktığında ortada hiçbir neden yokken sinirli oluyordu. Bu, eski mezun öğrencileri endişelendiren bir kişilik değişimiydi. Hatta iki Donner yıllar önce çoğu kişi için bir akıl hocası, bazıları içinse bir arkadaş olarak görülüyordu. Artık öyle değil. Ve kesinlikle benim için de değil.

Cep telefonu çaldı. Arayan Olivia'ydı. "Şu anda konuşamam," diye fısıldadı Eve. "Dersteyim."

"Binanızın önündeyim. Sana istasyonda ihtiyacımız var," dedi Olivia gergin bir şekilde.

Eve'in midesi bulandı. "Noah?"

"Hayır, Looey. Kurt Buckland'ı biliyorsun. O kayıp. Olayları seninle birlikte gözden geçirmeliyiz. Şimdi. Seni ya ben götürürüm ya da arkandan gelirim."

Eve bilgisayar çantasını çoktan omuzlamıştı. "Yola çıkıyorum."

Çarşamba, 24 Şubat, 14:30.

Yirmi dört saat içinde ikinci kez kendini şanslı hissediyordu. Dün gece Rachel'ın ve suç mahallinin üzerinde bir dakika daha oyalansaydı, yakalanacaktı. Şimdi, bir dakika daha geç kalsaydı Eve'i kaçıracaktı.

Onu evde yalnız bulmayı umarak dairesine gitmişti. onu zorla cipine bindirip çukuruna geri götürecekti. Bunun yerine, tam arabası uzaklaşırken onun sokağına çekmişti. Mesajı görüp görmediğini, korkup korkmadığını merak ederek onu takip etti.

Kadının korkmuş ya da en azından kızgın olmasını umuyordu. Kızgın insanlar dikkatli olmazlar, farkında olmazlar. Onu yoldan çıkarıp cipine bindirmek daha kolay olurdu.

Yakında kayıp olduğu anlaşılacaktı. Polis departmanındaki arkadaşları onun katilini bulmaya çalışacaklardı. Ama hiçbir ipucu . Çünkü onlara hiçbir ipucu vermemişti.

Çarşamba, 24 Şubat, 15:00.

Jack, Noah'nın arabasının arkasına yanaştı ve Girard'ların evinin önündeki kaldırımında ona katıldı. "Yeni telefonunu aldın mı?" Noah sordu.

Jack cevap olarak yeni ve parlak bir cep telefonu uzattı. "Ama öğle yemeği yemedim." "Şarküteriye gittim," dedi Noah, "muhabir çocuğun geri geleceğini umuyordum." "Geldi mi?"

"Hayır, ama yemek yemeye vaktin olmaz diye sana fazladan bir sandviç aldım."

Jack bütün gün boyunca ilk kez onun gözleriyle karşılaştı. "Teşekkür ederim. Minnettarım. Bunu dört gözle beklemiyorum," dedi ve bakışlarını Axel Girard'ın ön kapısına çevirdi.

"Ben de, ama Girard'ın nasıl bağlandığını bilmemiz gerek, çünkü dün gece Rachel Ward'ı o öldürmüş olamaz. Bence Girard bizimle karısından daha yatkın olacaktır."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Jack gözlerini kısarak sordu.

"Dün gece onu görmeye gittim. Onu yatağından kaldırdıktan sonra ona bir açıklama borçlu olduğumu hissettim. Arabasının tekrar görüldüğünü söyledim ve ona tuzak kuran birini bulması için baskı yaptım. Sana daha önce söylemeliydim ama başka şeyler çıkmaya devam etti."

Jack kızgın görünüyordu ama kendini . "Sanırım şimdi bana söylediğin için sana teşekkür etmeliyim."

Noah iç çekti. "Jack."

"Unut . Geraldine Millhouse'un oğlunun uçağı gelmeden önce sadece bir saatimiz var."

Millhouse'un patronu gönülsüzce seyahat programını vermişti. Neyse ki Larry Millhouse o anda otuz bin feet yükseklikteydi ve cep telefonuna ulaşamıyordu. telefon görüşmeleri ya da kaçış.

Tahmin edildiği gibi Joan Girard onları gördüğüne sevinmemişti. Çok kibar bir şekilde, "buradan," dedi ve kapıyı yüzlerine kapattı.

Noah kapıyı tekrar çaldı. "Bayan Girard, lütfen kocanıza burada olduğumuzu söyleyin." "Hayır!" Cevap kapalı kapıdan geldi. "Gidin buradan."

Jack gitmeye başladı ama Noah başını salladı. "Axel Girard kapıya ."

Bir dakika kadar sonra kapı açıldı. Axel Girard'ın yüzü yorgun ve bitkin . "İçeri gel," dedi sessizce.

Bayan Girard kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir kenarda duruyordu. Hiçbir şey söylemedi ama gözleri öfkeliydi. Axel, "Oturma odasında oturalım," dedi.

"Dün gece konuştuklarımızı karına anlattın mı?" Noah hepsi oturduktan sonra söyledi. "Yeni kurban hakkında mı?"

Axel başını salladı. "Ben yaptım."

"Kocam suçlu değil," diye tısladı Joan. "Ama sen onu gece vakti sürükleyip götürdün. Hapse. Ve çocuklarımız bunu görmek zorunda kaldı."

"Çocuklarınız bunu görmek zorunda kaldığı için üzgünüm," dedi Noah sakince, "ama elimizde beş ölü kadın var ve şu ana kadar gözaltında kimse yok. Kocanızın araçlarını iki suçun bazı unsurlarıyla ilişkilendirebiliriz. Şimdi, ben onun suçlu, hanımefendi, ama inkar edilemez bir bağlantı var. Eğer bir şey biliyorsanız bize yardım etmelisiniz, yoksa başka bir kurbanımız daha olabilir."

Axel bitkin bir halde, "Bizden bu kadar nefret eden birini düşünemiyoruz," dedi. "Bayan Rickman'la köpeği bahçemize pislediği için tartıştık ama hepsi bu."

"Marshall Üniversitesi ile herhangi bir bağlantınız var mı?" Noah sordu.

"Orada birkaç ders almıştım," dedi Joan, "ama uzun zamandır almamıştım. Neden?"

"Bay Girard mı?" Noah sordu.

"Marshall'ın önünden geçtim ama kampüse hiç girmedim. Neden?" "Bu gece hakkında konuşmamız gerek," dedi Noah, konuyu hafifleterek.

Axel'in gözleri kısıldı. "Peki ya bu gece?"

"Gece boyunca sizi gözetim altında tutmak istiyoruz. Joan öfkeyle ağzını açtığı anda Noah aceleyle ekledi: "Bulmayı umabileceğin en iyi mazeret bu . Dün gece evinizi izleyen plakasız bir arabamız vardı. Bu dedektifleri bu gece sizinle birlikte eve yerleştirmek ve tüm kapılarınızı içeriden izlemek istiyoruz."

"Evimize polis mi yerleştirmek istiyorsunuz?" Joan dişlerini sıkarak sordu.

"Joan," dedi Axel, elini onun elinin üzerinde kaydırarak. "Eğer bu olayı geride sağlayacaksa, bırakalım yapsınlar. Pekâlâ, Dedektifler. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, şimdilik hepsi bu kadar," dedi Noah. "İrtibatta olacağız." Jack'le birlikte tekrar kaldırıma çıktıklarında Noah içini çekti. "Nedense Girard ile adamımız arasında kolay bir bağlantı olmayacağını biliyordum."

"Biliyorum," dedi Jack arabasının kilidini açarken. "Bir sonraki durak havaalanı mı?"

"Evet. Millhouse'un uçağı geliyor-" Noah'ın telefonu çaldı. Alan kodu 708 olunca kaşlarını çattı. "Webster."

"Bu David Hunter."

Noah'nın kaşları daha da çatıldı. Hunter'ın sesi hafifçe bulanıklaşmıştı ama alttan alta hissedilen bir korku vardı. "Sorun nedir?"

Hunter kalın bir sesle, "Önce ben 911'i aradım, sen," dedi. "Biri beni yoldan çıkardı. Siyah bir SUV arkamdan geldiğinde batıya doğru gidiyordum. Lincoln Navigator, belki iki yaşında. Ön sağ farı kırık olacak. Geçmek istediklerini düşünerek yavaşladım ama viraja geldiğimizde beni yolun dışına ittiler. Takla attım," derken kelimenin üzerinde tökezledi. "Kahretsin. Çok acıyor."

"Yaran ne kadar kötü?" Noah ters bir şekilde sordu.

"Başımı çarptım. Arabadan çıkamıyorum. Kapı sıkışmış." Kelimeyi zorladı.

Noah'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Eve'in

arabasındasın." "Aynen öyle. Bul onu."

"Sınıfta olduğundan emin , sonra seninle hastanede buluşacağım."

"Tamam." Hunter'ın sesi daha ince çıkıyordu. "Kahretsin, bu acıtıyor. Sanırım kolum kırıldı."

"Ben onu ararken ortağımla telefonda kal. Konuşmaya devam et Hunter." Noah cep telefonunu Jack'e uzattı. "Biri Hunter'ı yoldan çıkarmış," dedi Jack, içinde öfke kaynıyordu. "Eve olması gerekiyordu." Biri Eve'i öldürmeye çalışmış. Buckland ya da her kimse. "Bana telefonunu ver. Onu bulmam gerek."

Telefonları değıştirdiler ve Noah Eve'i aradı ama telefonu sesli mesaja düştü. Eğer derste olsaydı, telefonunu kapatırdı. Eğer yaralıysa... "Marshall'a gitmem gerek," dedi Jack'e. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Jack tereddüt etti, sonra Noah'nın kolunu kısa bir süre için sıktı. "Endişelenmemeye çalış. Larry Millhouse'la konuştuktan sonra seni ararım."

"Teşekkürler." Noah telefonunu geri aldı ve Eve'in söylediği yerde olması için dua ettiği Marshall'a doğru ilerlerken Hunter'la konuşmaya devam etti.

On Yedinci Bölüm

Çarşamba, 24 Şubat, 15:10.

Bu o," dedi Eve, polis ressamının bilgisayar ekranına bakarak.

Olivia, yazıcıdan saldırganın yüzünün bir kopyasını alarak, "Bunu ," dedi.

"Çiziminiz işimi çok kolaylaştırdı," dedi sanatçı. "Bu bize avantaj sağlayacak."

"Eğer Looey hâlâ hayattaysa." Adamın barın karşısına geçerken gözlerindeki bakışı düşündükçe Eve'in kanı donuyordu. O ben olabilirdim.

Memur Michaels gerçek Kurt Buckland'ın dairesinde kan bulmuştu. Olası bir cinayet olarak ihbar etmişti ve Olivia da kanı almıştı.

Olivia'nın ortağı Kane, Rachel Ward'ın fotoğrafını geç kapanan bölge barlarına tek başına götürüyordu. Eve cinayet soruşturmasının en yüksek önceliğe sahip olması gerektiğini bilse de, Olivia'nın Kurt Buckland'ın davasıyla ilgileniyor olmasından dolayı rahatlamış hissetmekten kendini alamıyordu.

"Eve." Olivia yanında kül rengi yaşlı bir adamla bekleme salonuna doğru yürüdü. "Bu Jim Rosen, Kurt Buckland'ın patronu. , burada konuşabileceğimiz bir oturalım."

"Çok üzgünüm," dedi Rosen. "Gazetenin bu adamın eylemleri hakkında hiçbir bilgisi yoktu."

Eve, "Martha'nın intiharı hakkındaki hikâyesini Pazartesi günü yayınladınız," dedi. "Neden?"

"Kurt pazar günü beni aradı. Bir ipucunu takip ettiğini söyledi. kendini asan bir kadının evinde büyük bir polis varlığı olduğunu ve komşularından biri olan Sarah Dwyer'in polisin olayın bir intihardan daha fazlası olduğuna işaret ettiğini söylediğini aktardı."

Bu, onu Noah'nın yoluna ilk çıkararak haber olmuştu. "Ama siz sadece bunun bir intihar olduğunu yazdınız, hem de Metro bölümünde."

"Kurt'ün Metro editörü ve ben, resmi polis teyidi olmadan bunu bir intihar olarak yayınlayacağımız konusunda anlaştık. Pazartesi günü Yüzbaşı Abbott, Martha Brisbane'in öldürüldüğüne dair ifade verdi. O sırada Kurt bana diğer iki kurban Samantha Altman ve Christy Lewis hakkında elinde kanıtlar olduğunu ve ailelerinin polisin kendileriyle konuştuğuna dair ifadelerini içeren e-postalar gönderdi. Kurt'ü yıllardır tanırım ve ona güvenirim. Haberi yayınladım."

"Hikayeyi sana bizzat mı anlattı?" Olivia sordu.

"Hayır. Ek olarak e-postayla göndermiş. Ama dediğim gibi, Kurt'ü yıllardır tanırım."

"Pazar gününden sonra onunla Brisbane cinayeti hakkında konuştun mu?" Olivia sordu.

"Hayır. Metro'daki masasında oturduğunu sanıyordum. Metro editörü onun benimle olduğunu sanıyordu. Buna inanamıyorum." Gerçekten yıkılmış görünüyordu. "Kurt öldü mü?"

Olivia'nın tek söylediği "Araştırıyoruz," oldu. "Bu adamı gördünüz mü?" Eve'in bir ressama tarif ettiği adamın bir kopyasını ona gösterdi.

Eve'in cep telefonu cebinde titredi, ama Jim Rosen'ın cevabını bekleyerek onu duymazdan geldi.

"Sanmıyorum," dedi sonunda. "Özür dilerim."

"Eğer seninle tekrar iletişime geçerse," dedi Olivia, "oyuna devam et. O zaman hemen beni ara."

"Yapacağım." Ayağa kalktı ve Eve'e acı dolu bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla bu adam dün gece seni incitmiş. Benim tanıdığım Kurt Buckland asla bir sineği incitmezdi. Saldırgan bir yapısı yoktu. Hiçbir nedenle bu tür taktiklere kesinlikle göz yummayız."

"Teşekkür ," dedi Eve. "Umarım Bay Buckland sağ salim bulunur."

Rosen sertçe başını salladı. "İsterseniz bu çizimi ön sayfaya koyarız."

"Şimdilik sessiz kalalım," dedi Olivia. "Peşinde olduğumuzu anlarsa kaçacaktır. Hâlâ onun Buckland olduğuna inandığımızı düşünürse daha da cesaretlenir. Bir şey duyarsam seni ararım."

Adam gittiğinde Eve onun yüzünü aradı. "Buckland öldü, değil mi?" "Dairesinde bulduğumuz kan miktarına göre mi? Evet."

Eve ürperdi. "Dün gece Sal'in evinde hiç korkmadım. Etrafta bu kadar polis varken olmaz. Ama şimdi korkuyorum."

"Güzel. Korkmalısın. Hiçbir yere yalnız gitmeni istemiyorum, tamam mı? Ne kadar baş belası olduğu umurumda değil."

"Seninle tartışmıyorum. Kartvizitinden işe yarar bir parmak izi alabildiniz mi?"

"Henüz değil. Micki'den Latent'ten birini Sal'in barının alması için göndermesini istedim. Eğer dokunursa, belki oradan bir şeyler bulabiliriz."

"Her gece yaptığım gibi dün parlattım. Bir şey alacağından şüpheliyim." Cep telefonu tekrar titrediğinde Eve kaskatı kesildi. Cebinden çıkardı. "Ben Noah."

"Al şunu," diye emretti Olivia.

"Hey," dedi Eve, sesine parlak bir nota katarak. "Ben iyiyim." Sonra dinlerken içindeki her şey bir kez daha soğudu. David'i. "Onu nereye götürdüler?"

"Northwest General," dedi. "Müdahale eden sağlık görevlileriyle konuştum. Durumunun stabil olduğunu, sadece kafasına sert bir darbe aldığını söylediler. Eve, senin arabayı kullan."

Eve nefesini içine çekti ve geri vermekten aciz görünüyordu. Nefes al. "Biliyorum. Olivia ile istasyondayım. Onlar gerçek olduğunu düşünüyorlar

Kurt Buckland öldü. Oturma odasında kan bulmuşlar. Bir sürü kan." Sesi titriyordu ve onu durduramıyordu. "Noah, Buckland'ı o öldürdü. Az önce beni de öldürmeye çalıştı."

"Olivia'yla konuşmama izin ver," diye sertçe emretti.

Eve sözünü sakınmadan telefonu Olivia'ya uzattı. David yaralıydı. Stabildi ama yaralıydı. Benim arabamdaydı. Yaralıydı çünkü benim arabamdaydı. Onun ben olması gerekiyordu.

Olivia'nın sesini duyabiliyordu, sabit ve yetenekliydi, ama kafasının içinde çarpan nabzın etkisiyle bir fısıltıya dönüşmüştü. "Benim olmam gerekiyordu," dedi Eve.

Olivia onun kolunu sıktı. "Biliyorum. Paltonu al. Seni Northwest General'a götüreceğim."

Çarşamba, 24 Şubat, 15:45.

SUV'u park ettikten sonra parmaklarını kendi arabasının direksiyonuna vurarak oturdu. Farını derhal tamir ettirmesi gerekecekti.

Iskalamıştı. Arabasındaki Eve Wilson değildi. Hunter'dı. Tam karşısına gelene kadar bunu bilmiyordu. O kadar şaşırmıştı ki, ellerini direksiyondan çekerek çarpmasını engellemişti. planladığı darbe.

Küçük araba yoldan çıkmış, bir kez takla atmıştı ama olması gerektiği gibi alev topu haline gelmemişti. Iskaladım. Tek parlak nokta Hunter'ın onu teşhis edemeyecek olmasıydı. Cipinin renkli camları yüzünün görünmesini engellemişti.

Artık Eve'e ulaşmak imkânsızdı. Polisin onu gözlerinin önünden şüpheliydi. O yüzden şimdi daha denenmiş ve doğru bir yöntemle başvurmak zorundaydı.

Onu vurmak zorunda kalacaktı. Webster bundan hoşlanmazdı. Eğer söylentilere inanılacak olursa, Webster ve Wilson arasında çok daha fazlası vardı.

gözle görülenden daha fazla. Webster onun intikamı alınana kadar rahat etmeyecekti. Önemli değil. Eninde sonunda Webster'ı da vuracaktı.

Ama altıncısını öldürdükten sonra. Bu, şüphelendikleri her şeye meydan okuyan kurban olacaktı. Oyunun kurallarına uymayan kurban.

Çarşamba, 24 Şubat, 15:45.

Olivia, Eve ve bir hemşireyi David Hunter'ın gözleri kapalı yattığı küçük odaya kadar takip etti. Yüzü yara bere içindeydi, bir gözü şişmişti ve şakağında büyük bir bandaj vardı. Bir kolu atel içinde hareketsizdi ama bunun dışında bütün görünüyordu.

Olivia nefes aldı. Yanında Eve de aynısını yaptı. Eve kendini oldukça iyi toparlamıştı. Bu şartlar altında benim yapabileceğimden daha iyi.

Olivia hissettiğinden daha sakin bir sesle, "Gördün mü?" mırıldandı, "Sana iyi olacağını söylemiştim."

"Bilinci yerinde mi?" Eve hemşireye fısıldadı.

"Evet, öyle," dedi David. Tek gözünü açtı, gözlerini kısarak baktı. "Ah. Parlak ışık." Eve yatak demirini tuttu ve dayanmaya çalıştı. "Neren yaralı?"

"Kesikler, çürükler ve kırık bir kol. Sırtımı ve boynumu kontrol ediyorlar ama şu ana kadar çok iyiyim." Eve'in arkasından baktı ve açık gözleri şaşkınlıkla parladı. "Olivia."

Olivia gülümsemesini dostça koruyarak Eve'in yanına geçti. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." "Nasılsın?" diye ağırbaşlı bir şekilde sordu ve Olivia'nın kalbi yavaşça dönmeye başladı. onu ilk kez gördüğünde.

"Hemen hemen aynı. Öte yandan sen daha iyi görünüyordun. Seni son gördüğümde smokin giyyordun ve iliğinde bir karanfil vardı,

Kilisedeki her kadına yerlerine kadar eşlik etmenizi diletıyor ve bunu yaptığınızda onları kendinizden geçiriyorsunuz."

"Mia'nın düğününden sonraki sabah beni görmedin," dedi. "Sanırım başım neredeyse şimdiki kadar kötü hissediyordu, ama yüzüm o kadar çirkin değildi."

"Çok fazla şampanya bunu yapar." Onun gözlerindeki gölgeyi izledi ve o geceyi, söylediği şeyleri ne kadar hatırladığını merak etti. Ve yaptıklarını. "Ama ben olsam yüzün için endişelenmezdim," diye ekledi hafifçe. "Daha önce de çok güzeldin."

"Teşekkür ," dedi kuru bir sesle, sonra Eve'e baktı. "Seni o mu , evlat?"

Eve başını salladı. "Beni sakinleştirdi. Beni korkuttun. Hayır, dehşete düşürdün." "Arabanın sende değil de bende olmasına sevindim."

"Ah, evet." Eve alay etmeye çalıştı ama bu daha çok hıçkırık gibi geldi. "Sanal dünyanın Bay Mario Andretti'si. Daha çok Mario Kardeşler gibi."

Hafifçe sinirlenmiş görünüyordu ki bu cesaret vericiydi. "Ben de gerçek dünyada yarıştım."

"Kaportacı dükkânın varken," dedi Olivia sessizce. İtfaiye departmanı için bırakmadan önce. O gece söylediği her kelimeyi hatırlıyordu ama onu yine şaşırttığını görebiliyordu. "Bana yeniden inşa ettiğini söylemiştin. klasik arabalar ve onları çok hızlı sürdüler."

"Şampanyanın açtığı sırlar," dedi huysuzca. "Sanırım bana hız yaptığım için ceza kesmediğiniz için şanslıyım." Gözlerini kapattı. "Senin peşinde olduğunun farkındasın, Evie."

"Evet," diye fısıldadı Eve. "Ben-"

"Eğer üzgün olduğunu söylersen kıcına tekmeyi basarım," dedi David. "Ayağa sonra. Webster bu pisliği yakalamak için ne yapıyor?"

"Webster bu davada değil," dedi Olivia. "Ben ."

David tek gözünü tekrar açtı. "Pekâlâ. Bu pisliği yakalamak için ne yapıyorsun?"

"Şu anda bu pisliğin amacını anlamaya çalışıyorum. Neden Eve? Neden şimdi?"

Eve tekrar, "Sanırım Noah'yı gerçekten hedef alıyor," dedi. "Ben sadece yoluna çıkıyorum."

Olivia bundan pek emin değildi. "Eğer bu doğruysa, neden Noah olduğunu hâlâ anlamıyorum."

"Sence nedeni bu değil mi?" David sordu. "Eve'in sadece bir yan ürün olduğunu mu?"

"Bundan önce olabilirdi. Ve biz gerçek Buckland'ın kaybolduğunu bulmadan önce. Eve'in peşinden gelen adam bir muhabir değil. Gerçek Buckland'a saldırdığını, belki de onu öldürdüğünü düşünüyoruz."

David zaten solgun olan yüzünü daha da solgunlaştırdı. "Aman Tanrım."

"Eve'in güvende olduğundan emin olacağız," dedi Olivia. "Ama sana yalan söylemek istemedim."

"Teşekkür ." Eve'e ters ters baktı. "Korumasız tuvalete gitmesen iyi edersin, evlat."

"Ne derlerse yapacağım David. Söz veriyorum." Eve çekingen bir tavırla onun alnındaki saçları taradı. "Anneni arayacağım. Ona neler olduğunu anlatırım."

"Hayır," dedi David kararlılıkla. "Bu bütün aileyi ayağa kaldırır. Her şeyi bırakıp buraya gelirler. Hepsi birden. Cubs olmadan Chicago gibi olacak."

Eve tereddüt etti, sonra isteksizce başını salladı. "Pekâlâ. Doktor iyi olacağını söylerse anneni aramam. Tom'u aradım. Sesli mesajını aldım. Denemeye devam edeceğim."

"Teşekkürler. Bu gece çalışmayı , değil mi?" "Hayır. Callie

benim vardiyamı alıyor. Benim... Benim planlarım var."

David'in gözleri kurnazca kısıldı, sonra bakışları başlarının üzerinden kalktı.

Olivia omzunun üzerinden baktı. Noah buradaydı, odayı bir anda küçültmüştü ve daha önce onun Eve hakkında ne hissettiğinden şüphe ettiyse bile, şimdi kesinlikle hiçbir şüphesi yoktu. Yüzünün her yerinde yazıyordu. Zavallı adam gerçekten kötüydü. Anlayabiliyorum.

"David'le konuşmam gerek," dedi Noah'ya. "Eve'e bir fincan kahve getirebilir misin?"

"Elbette." Noah kolunu Eve'in omuzlarına şefkatle doladı. "Hadi gel."

Eve hiç itiraz etmeden ona yaslandı. "Daha sonra döneceğim David."

Onlar gittikten sonra Olivia David'in yatağının yanına bir sandalye çekti ve not defterini çıkardı. "Tamam, bana neler olduğunu anlat. Hatırlayabildiğin her şeyi."

David'in omuzları yorgun bir şekilde çöktü. "Fazla bir şey yok. Eve'in arabasını birkaç parça almak için götürüyordum. edecektim. Radyoda Hank vardı ve şarkı söylüyordum."

Yukarı baktı, dudakları kıvrıldı. "Hank'e şarkı söylemelisin. Sanırım bu bir country müzik yasası gibi bir şey. Sırada ne var?"

"Yol her iki yönde de tek şeritliydi ve ben limitte gidiyordum. Siyah bir SUV beni geçecekmiş gibi davrandı, sonra direksiyonu kırdı ve bana çarptı. Sadece bir kez."

"Tabağı gördün mü?"

"Hayır. Ön sağını benim arka soluma vurdu. Kırık bir far gördüm. Bir hendeğe girdim, yuvarlandım ve baş aşağı durdum. Eve'in 7/24 koruma almasını istiyorum."

"Bunu göreceğim. Söz veriyorum."

"Sözün iyi. Ben... Bu adamı arayanın sen olduğuna sevindim. Teşekkür ."

Eli yatağın kenarında, sadece birkaç santim uzağında duruyordu ve ona dokunmak istiyordu. Neredeyse tanıştığı her kadının bulduğu o yüze dokunmak.

karşı koymak imkansız. Ben de dahil. Ama o gece söylediği her kelimeyi hatırladığı için, bir şekilde ayaklarına kapanmayı başaramayan tek kadının, onun istediği tek kadın olduğunu biliyordu.

Gururlu olduğu için Olivia ellerini kendine sakladı. "Eve'le biz ilgileniriz," dedi hızlıca. "Numaramı hemşireye bırakacağım. Bir şey hatırlarsanız arayın."

Adam onu durdurduğunda gitmek için dönmüştü.

"Olivia, bekle. Bilmen gereken başka bir şey var."

Eve'in, Noah'nın David'in odasına girdiğini söylemesi için kimseye ihtiyacı yoktu. Onun kendisini izlediğini hissetmişti, tıpkı onca ay boyunca kendisini izlediği gibi. Koridordayken ona döndü, elleri paltosunun altından kayarak sırtının sıcaklığına tutundu. Adamın kolları çelik bantlar gibi onu sardı ve hiçbir şey söylemeden ona sarıldı.

Yanağını onun göğsüne dayadı ve dinlendi. Adam yanağını onun başına yasladı ve kadın onun yerleştiğini hissetti. İşte özlediğim şey bu, diye düşündü. Buldukları şey buydu. Caroline, Dana, Mia. Dinlenecek bir yer buldular. Güvende olmak için. Yalnız olmamak için.

Eve içten içe bunun sürmesini diledi. İçten içe biraz olsun umutlanmasına izin verdi.

"Telefonuna cevap vermediğinde çok korkmuştum," diye mırıldandı. "Lütfen bunu bana bir daha yapma."

Birinin onun için endişelenmesi yeni bir şey değildi. Ama Noah gibi birinin endişelenmesi çok yeniydi. Bu daraltıcı hissettirmeliydi. Zayıflatıcı. Ama öyle değildi. Soğuk bir günde yanan sıcacık bir ateş gibi sıcak ve davetkâr hissettiriyordu.

"Seni korkutmak istememiştim. Buckland'ın gerçek patronuyla konuşuyordum."

"Biliyorum. Olivia söyledi."

Yüzünü ona daha sert bastırdı. "Senden bu kadar nefret etmesine, Looey'den bu kadar nefret etmesine ne sebep olabilir? Tanrım, Noah, Looey muhtemelen ölmüştür."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Bir yolunu . O zamana kadar gözümün önünden ayrılma."

"Tamam." Olivia salona girip boğazını temizleyene kadar ona sarıldı.

"Seninle konuşmak istiyor, Noah," dedi. "Eve, sana kahve getireyim."

Noah ellerini Hunter'ın parmaklığına dayadı. "O kadar da kötü görünmüyorsun."

Hunter arkasına yaslanmış, gözleri kapalı duruyordu. "Eğer o arabada Eve olsaydı, ölmüş olurdu. Elinde direksiyonla mücadele edecek gücü yok."

Noah bir nefes verdi. "Biliyorum. Olivia'nın çok iyi bir polis olduğunu da biliyorum. O da bu işin içinde."

"Dün gece Eve'e Shadowland cinayetleri için bu adamı arayan olup sordum. Zamanlamanın çok tesadüfi olduğunu söyledim. O da bunun senin zihin."

"Evet, öyle. Ve Liv'in içinde olduğunu biliyorum. Bu işte birlikte çalışacağız."

"İşte bir parça daha. Olivia'ya söyledim. Pazartesi akşamı geldiğinde, şu bebek monitörü kameralarını takacaktım."

"Pembe olanlar. Hatırlıyorum."

"Eve bunun Shadowland olayı yüzünden olduğunu, aşırı hevesli davrandığımı düşündü. Bunu ona söylemedim, daha fazla endişelenmesini istemedim. Zaten . Size ev sahibiyle sorunlar yaşadığını mı söyledi?" "Çatısının aktığını söyledi."

"Evet, buranın izin verdi. Oraya ilk gittiğimde, onun dönmesini beklerken? Hasarı kontrol etmek için çatıya çıktım. Bulduğum delikler insan yapımıydı."

Noah gözlerini ona dikti. "Tüm bunların arkasında ev sahibinin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tanrım, bilmiyorum. Kulağa çok çılgınca geldiği için neredeyse hiçbir şey söylemeyecektim."

"Hayır, iyi ki yapmışsın," dedi Noah. "Olivia ve ben edeceğiz." "Olivia

Eve'in polis koruması alacağını söyledi."

Noah, telefonuna cevap verene, sesini duyana kadar parçalayan dehşeti acıyla hatırladı. Onun iyi olduğunu biliyordu. "Evet." Benim.

Hunter açık Noah'nın gözlerine baktı. "Senden başka mı?" "Evet. Eğer

istediği buysa. Aksi takdirde, ben olacağım."

"Tamam. Ona sana bir şans vermesini söyledim ama bunun onun kararı olmasını istiyorum. Onun için hissetmesini istemiyorum-" Hunter dondu kaldı. "Bu yüzük de ne?"

Noah yan kendi sağ eline baktı. "Üniversite yüzüğüm. Neden?"

"Yüzünü hiç görmedim ama ellerini gördüm. Üzerime doğru gelirken baktım ve elini üzerinde gördüm. Yanlarda ve arkada renkli camlar vardı ama ön camda yoktu, bu yüzden onu görebiliyordum. Zar zor."

Noah'ın nabızı sarsıldı. İşlerine yarayabilecek bir şey. "Sanırım benimki gibi bir yüzük takıyordu."

"Evet," dedi Hunter acımasızca. "Tıpkı bunun gibi."

"Bu yaygın bir tasarım, ama başlangıç için bir yer. Olivia'ya söyleyeceğim ve nereye varacağımızı göreceğiz."

"Affedersiniz, Dedektif." Bir hemşire önünden itti. "Bay Hunter'ın tomografi çektiirmek için yukarı çıkması gerekiyor. Bekleme odasında bekleyebilirsiniz."

"Tamam," dedi Noah, sonra parmaklığın üzerinden eğildi. "Merak etme. Benimle güvende olacak."

Eve, Noah onlara katıldığıında otomattan aldığı bir fincan kahveyi ona uzattı. "Ekstra şekerli. Muhtemelen yeterince tatlı değil ama makineden alabileceğinizin en iyisi."

"Teşekkür ," dedi. ", üçümüzün konuşabileceği bir yer bulalım."

"Eve," diye başladı Olivia, bekleme odasının sessiz bir köşesini bulduklarında, "Noah'ı gözüne kestirdiğini ve senin yoluna çıktığını düşündüğünü biliyorum, ama Hedefin siz olabileceğiniz ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız."

"İstediğiniz kadar bakın," dedi Eve. "Ben değilim."

"Yine de," dedi Noah, "sana zarar vermek isteyebilecek ya da sana karşı kin besleyen herkesin bir listesini yapmanı istiyoruz. Buna ev sahibiniz de dahil."

Eve'in gözleri büyüdü. "Şaka yapıyor olmalısın. Myron Daulton? Eğer David bunu söylediye, kafasını düşündüğümüzden daha sert çarpmış demektir."

Noah, "Daulton'un o binayı satıp kazanmasını engelliyorsunuz," dedi.

"Biliyorum, ama..." Eve iç çekti. "Tamam, bir liste yapacağım. Ama Buckland o adam Myron Daulton değil, bunu sana hemen söyleyebilirim. Myron elli yaşlarında ve Homer Simpson gibi yapılı. Peki ya parmak izleri? Sana verdiklerimden bir şey bulabildin mi?"

"Sistemde kayıtlı değil," dedi Olivia. "Kartvizitteki ve bana getirdiğin eski fotoğrafın kopyasındaki parmak izlerini araştırdık Eve. Eşleştiler Looey'in evinde parmak izleri bulduk, bu yüzden onu oraya koyabiliriz, ancak AFIS'te eşleşme yok."

Noah'nın kaşları havaya kalktı. "Bugün meşguldün," dedi Eve'e.

Eve kuru bir sesle, "Benim de zamanım oldu," dedi. "Başlangıçta neden Looey'i taklit ettiğini bilmek istiyorum ve eğer bu seninle ilgiliyse Noah -ki öyle- bu adama ne yaptın? Ya da o senin ne yaptığını düşünüyor? İntikam peşinde koşan bir katili yakından gördüm ve bu adamın tek derdi intikamdı. Seni ortaya çıkarmak ve bedelini ödetmek."

Olivia, "Sen ve Jack eski davalarınıza geri dönmelisiniz," dedi. "Kayıtlara geçmesi için."

"Jack ve ben onu tutuklasaydık, AFIS'te görünürdü."

"Eğer o sırada çocuk yaştaysa değil," dedi Eve. "Ya da intikam başka biri içindir."

Olivia ve Noah eğlenen bir bakış attılar. "İşimi mi istiyorsun Eve?" Olivia sordu.

Eve hüzünle gülümsedi. "Ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin. Ama serseri eli, bu yüzden yapamam."

Olivia Eve'in dizini okşadı. "Çok abartılıyor. Ve kendi şeytanlarını kovalayamazsın. Başkalarınınkini kovalamaktan memnun olmalısın." Tekrar Noah'ya baktı.

"Abbott'un saat beşteki toplantısının zamanı neredeyse geldi. Eve ile ne yapmalıyız?"

"Bizimle gelmek zorunda," dedi Noah.

"Affedersiniz," dedi Eve. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Burada, David'le kalıyorum."

"Doktorlar onunla kalmana izin vermeyecek," dedi Noah. "Gece boyunca ona bakacaklar ve senin gitmeni isteyecekler. Ayrıca benimle akşam yemeği yiyeceksin."

İyi geceler. Callie. "Peki ya arkadaşım Callie? Cep telefonu numarası onda var. Nerede yaşadığını biliyor olabilir." Sesindeki paniği duydu ve yutkundu.

Olivia kaşlarını çatı. "Onun cep telefonu numarasını nereden bulmuş?"

"Jeremy Lyons. D n sabah bana inanmadı ve muhabir arkadaşa, ona gerçek hikayeyi anlatacak arkadaşlarımla nasıl temasa ge e e ini söyledi."

"Callie şimdi nerede?" Olivia sordu. "Sal'ın

yerinde vardiyamı alıyorum."

Olivia başıyla onayladı. "O zaman olduğu yerde güvende. Sal'a gelirse onu orada tutmaları gerektiğini söyleyeceğim. Ben de Biri ona evine kadar eşlik etsin. Size gelince, bekleme odasından çıkmazsanız sizi burada bırakaca ız. Hastane güvenliğine ressamın robot resminin bir kopyasını vereceğiz, böylece onu izliyor olacaklar."

"Burada güvenli bir yerde kalacağım," diye söz verdi Eve. "Ben aptal değilim."

 arşamba, 24 şubat, 16:55

"Eve iyi mi?" Noah, Abbott'un küçük yuvarlak masasında yanına oturdu unda Jack sordu.

Olivia'yla birlikte Abbott'un saat beşteki güncelleme toplantısına geldiklerinde, otopsinin ortasında olan Ian dışında herkesi masanın etrafında toplanmış bulmuşlardı.

"Evet. Aslında o sırada buradaydı," diye cevap verdi Noah, "Kurt Buckland'ı taklit eden adamın kimliğini belirlemek için bir ressamla birlikte çalışıyordu."

Jack'in gözleri önce genişledi, sonra daraldı. "Biri Kurt Buckland'ın kimliğine mi bürünmüş? Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Noah bir i  geçirdi. Yıpranmış zihninin bir yerinde, öyle olduğunu düşünüyordu. " z r dilerim Jack. Ayrı ayrı araba kullandığımız için bugün konuşacak fazla zamanımız olmadı."

Abbott boğazını temizledi ve Olivia'ya oturması için yer gösterdi. Hem Noah'ya hem de Jack'e kaşlarını çatarak, "Bunları sırayla paylaşalım," dedi. "D n gecek olaydan bir şey çıktı mı?"

"Micki, Hem kullandığı hızlandırıcının hem de alev bastırıcının bileşimini elde ettik. Her ikisi de her yerde bulunabilen yaygın markalar. İzlerini sürmenin bir yolu yok. Samantha Altman'ınki de dahil olmak üzere dört olay yerini taradık. Ne parmak izi ne de saç teli bulduk. bu adam adli olarak."

Carleton, "Muhtemelen her tıraş etmiştir," dedi. "Bu seri katiller arasında yaygındır. Gerçekten başarılı olanlar nasıl iz bırakmayacaklarını bilirler."

Abbott alaycı bir tavırla, "Tanrı'ya şükür ki çok başarılılar," dedi. "Peki ya Rachel Ward? Bu adamla nerede tanıştığını biliyor muyuz?"

"Son Çağrı Bar'da," dedi Kane. "Bu arada Eve'e teşekkür etmeliyiz. Listeyi daha geç kapanan barlarla daraltması bana çok zaman kazandırdı."

Carleton Kane'e döndü. "Rachel Ward normalde Son Çağrı'da mı takılırdı?"

"Hayır," dedi Kane. "Barmen onu sadece dün gece gördüğünü söyledi. Bir adamı bekliyormuş ve bekledikçe daha da sarhoş oluyormuş. Adam kadının anahtarlarını almış ve ona bir taksi çağırmış. Taksi şirketinden teyit ettim. Taksi geldiğinde Rachel gitmişti."

"Güvenlik kameraları mı?" Abbott sordu.

"Kırık. Muhtemelen yıllardır," diye yanıtladı Kane. "Orada yardım yok. Bu gece geri dönüp otoparkta takılan birilerini görmüşler mi diye bakabilirim."

"Yap şunu." Abbott sinirli bir nefes aldı. "Şunu açıklığa kavuşturalım ki komutana akşamki gelişmeleri aktarırken bizi yanlış tanıtmayayım. Olay yerlerinin hiçbirinde adli tıp bulgumuz yok. Donner karısı tarafından, Girard da bizim tarafımızdan tanık olarak gösterildi. Jeremy Lyons hala kayıp. Son kurbanın kardeşi ya da ilk kurban Amy Millhouse da dahil olmak üzere diğer herkesin sağlam bir mazereti var."

Carleton, "Tüm intihar raporlarını kontrol ettiğinizi söylediğinizi sanıyordum," dedi.

"Yaptık. Ama kaçırdık çünkü kardeşi onu kesti ve kıyafetlerini değiştirdi. Yüzünü falan temizledi," dedi Noah.

Olivia, "Anladığım kardeşi sen getirmişsin, Jack," dedi. "Ama onun da tanığı var, öyle mi?"

Jack başıyla onayladı. "Avukatıyla birlikte Dördüncü Görüşme'de. Chicago'daki bir iş gezisinden uçakla dönüyordu ve bu sabah orada olduğunu doğruladım. Millhouse bu sabah herhangi bir toplantıya katılmadıysa, Rachel Ward'ı öldürdükten sonra oraya gidip sonra da uçakla geri dönmesinin mümkün olabileceğini düşündüm."

Carleton, "Yapılacak akıllıca bir şey olurdu," diye izin verdi. "Bu katilin profiline çok uygun. İşe yarasaydı iyi bir düşünce olurdu Jack."

Jack iç çekti. "Teşekkür ederim. Ama Millhouse sabah 8:00'den havaalanına gittiği saate kadar toplantıdaydı ve saat yedide otelindeydi.

Rachel Ward'ın evinden doğruca Chicago'ya gitmiş olsa bile, buradan Chicago'ya gelmesine imkan yok. Tutkalla çalışıyor olsa da katilimiz o değil. Mükemmel olurdu."

"Kız kardeşi Amy'nin Shadowland'de oynadığından bahsetti mi?" Noah sordu.

"Hayır. Tek kelime etmedi. Hemen avukatını aradım."

Abbott kaşlarını çattı. "Ramsey onu en fazla bir cesedi rahatsız etmekle söylüyor ve muhtemelen bunu yapmayacaklar. Burada işimiz bittiğinde kardeşiyle bir kez daha konuşacağız, sonra da onu serbest bırakacağız."

"Peki ya Amy'nin ?" Noah sordu ama Jack başını salladı. "Çoktan yeni kiracılar

geldi. Bunca zaman sonra bir şey bulabileceğimizden şüpheliyim. Bina yöneticisi burayı elden geçirdiklerini, boyadıklarını, halıları temizlediklerini söyledi. Burası bir shi-shi mahallesi."

"Peki olay yerinin neye benzediğini biliyor muyuz?" Micki sordu.

"Sadece kıyafetlerini değiştirmişler," dedi Jack. "Annemin daha önce söylediği tek şey bu ve kardeşi Larry konuşmadı. Ian, Amy Millhouse'un otopsi raporuyla birlikte bizi arayacak. Amy yakılmış, yani istesek de mezardan çıkaramayız."

"Teşekkürler," diye mırıldandı

Noah. Jack başını salladı.

"Elbette."

"Küçük bir iyi haberimiz var," dedi Abbott ama yüz ifadesi bunu göstermiyordu. "Axel Girard'ın mali kayıtları iki ay önce kendisine bir kredi kartı verildiğini ve kartın St. Paul'deki bir posta kutusuna postalandığını gösteriyor."

"Bu çok açık görünüyor," dedi Noah, "Christy Lewis'i beklerken Girard'ın arabasının güvenlik kamerasına yakalanması gibi. Bu çok açık görünüyor. basit."

"Çünkü öyle," dedi Kane. "St. Paul'deki posta kutusuna arama izniyle gittim ama boştu. Bir yönlendirme emri vardı - tüm postalar şehir merkezindeki bir posta kutusu dükkanına gönderiliyordu. O da caddenin karşısındaki başka bir posta kutusuna yönlendirilmiş."

Abbott pencereyi işaret etti. "Buradan postane şubesini görebilirsiniz."

"O kutu," dedi Kane, "doluydu. Çoğunlukla önemsiz postalar ama kredi kartı da oradaydı."

Abbott, "Şu ana kadar karttan herhangi bir harcama yapılmadı," dedi.

"Onu kullanmaya hiç niyeti yoktu," dedi Olivia sessizce. "Her suç mahallini kurduğu gibi bunu da bizi oyalamak için kurdu."

"Ve başarılı oldu." Kane başını salladı. "Bütün öğleden sonra Rachel Ward'ın kızıyla konuşmam gerekirken beni şehrin dört bir yanına koşturdu. iş arkadaşları."

"Bu nasıl iyi haber olabilir?" Micki sordu.

"Çünkü profiline katkıda bulunuyor. Bizimle oynuyor," dedi Carleton ekşiyerek.
"Bir adım bile atmadı."

"Henüz," dedi Noah suratsızca.

"Yine de," diye tekrarladı Carleton. "Bu adam, neredeyse kesin olarak bir erkek, düzen ve kontrol için bir dürtü sergiliyor. Her sahne, tam olarak doğru, tamamen aynı. Bulduğunuz ipuçları onun tasarımı. Elbise, ayakkabılar, Olay yerinin kendisi. Geride ne kıl ne de lif kalır. Ne ve nasıl arayacağınızı biliyor."

"Çok fazla televizyon seyrediyor olabilir," diye homurdandı

Jack. "Belki de," dedi Carleton. "Ya da eğitilebilir." Abbott

sıkıntıyla arkasına yaslandı. "Polis olabilir mi?"

Carleton kaşlarını hafifçe çatarak, "Belki," diye tekrarladı. "Düzen ve kontrol ihtiyacı genellikle kolluk kuvvetlerinde görülen özelliklerdir. Alınmak gibi bir niyetim yok elbette." Masadakiler kaşlarını çatınca hemen ekledi. "Kadınlara karşı bir aşağılama görüyorum, onları evlerinden biçiminde ve onları en kötü korkularını yaşamaya zorlarken bir acımasızlık var. Bu da başka bir kontrol gösterisi."

"Neden kadınları hor görüyorsunuz?" Abbott sordu. "Annesinden falan mı nefret ediyor?"

Carleton, "Bütün erkekler annelerinden nefret ettikleri için kadınlardan nefret etmezler Bruce," dedi, "ama bu en yaygın faktördür. Hepimizin bir tür annesi vardı. Kadınları hor görmesinin annesiyle olan kötü ilişkisinden kaynaklanıyor olması tamamen mümkündür. Tacizden de kaynaklanıyor olabilir. Onları öldürdüğü uygulamalı şiddet göz önüne alındığında bunun daha olası olduğunu söyleyebilirim."

"Neden gözlerini yapııştırıyorlar?" Micki sordu ve Carleton iç çekti.

"Kendisine bakmalarını, onlara hükmedenin kim olduğunu bilmelerini istiyor."

"Ama onlara cinsel saldırıda bulunmuyor," dedi Jack. "Neden yapmıyor?"

"Buna ihtiyacı olduğunu düşünmüyor," dedi Carleton. "O bundan daha güçlü."

"Hayır, onlardan korkuyor," dedi Olivia ve herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Carleton'ın kaşları kalktı. "Affedersiniz?"

Olivia omuzlarını huzursuzca oynattı. "Kusura bakmayın doktor ama onları çıplak ve deli gömleği içinde bağlayıp saldırmamak mı? Onları giydiriyor, Yüzlerini boyuyor, seksi ayakkabılar giydiriyor... Onları fahişe gibi bırakıyor."

Noah bunu düşündü. "Bir süredir bir erkekle fiziksel seks yapmamış yalnız kadınları seçiyor ve onları en fiziksel yol hariç her şekilde fahişe yapıyor."

"Sonra da onları asıyor ve bulunmalarını bekliyor," diye bitirdi Jack. "Son kurbanı bulunana kadar asla bir sonraki kurbana başlamıyor."

Carleton, "Bu düzen için bir dürtü," dedi. "Teorin ilginç Olivia, ama ben burada korku göremiyorum. Sadece zekâ, güç ve kontrol var."

"Ve küstahlık," diye ekledi Kane. "Caddenin tam karşısında bir posta kutusu kurmak."

"Sabırlı olan çok az kibirli katille karşılaştım," dedi Noah düşünceli bir şekilde. "Martha hariç tüm kurbanları öldürüldükten sonraki birkaç gün içinde bulundu. O bir haftadan fazla orada asılı kaldı. Acaba beklerken sabırsızlandı mı? Ne yapabilirdi, Carleton? Düzeni bozulursa?"

Carleton, "Sanırım bu, bunu neden yaptığına bağlı," diye cevap verdi. "Seni hiçbir şeye götürmeyen ipuçlarıyla seninle alay ediyor. Belki de sadece polislerden nefret ediyordur."

"Ya da onlardan korkuyor," diye ekledi Olivia inatla ve Carleton gülümsedi.

"Ya da onlardan korkuyor," diye izin verdi. "Vaka çalışmalarını araştırdım ve benzer bir şey bulamadım. Bu katil benzersiz."

Abbott alaycı bir tavırla, "Bizim için üç kez şerefe," dedi.

"Yüzbaşı?" Faye kapının arkasından baktı ve Abbott onu içeri buyur edince içeri girdi. "Az önce televizyon haberlerinde hikayeyi gören birinden telefon aldık. Martha Brisbane'i 13 Şubat'ta gördüğünü söylüyor."

"Öldüğü gece," dedi Noah. "Kim bu kadın?"

"Priscilla Bolyard. Kocasıyla birlikte bir kafede oturuyordu ve Martha uzun bir süre pencerenin yanında oturdu, belli ki birini bekliyordu, sonra 9:15'te ayrıldı."

"Tam zamanı nasıl hatırladı?" Noah sordu.

"Kocası paralı bir maçı izlemek için eve gitmek istediğinden Martha'nın hemen arkasından gitmişler. İşte iletişim bilgileri: Priscilla ve Stuart Bolyard." Faye endişeli bir yüz ifadesi takındı. "Bayan Bolyard özellikle 'MSP kapağındaki yakışıklı dedektifi' istedi. Tüm detayları senin için saklıyorlar, Jack."

Jack sandalyesinde kamburlaştı, yüzü karardı. "Harika," diye mırıldandı. "Onlarla konuşacağız," dedi Noah.

Noah ayağa kalkmaya başladığında Abbott, "Bekle," dedi. "Henüz kimse ayrılmıyor. Buckland davası. Oturun, bize bildiklerinizi ve bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu anlatın."

Çarşamba, 24 Şubat, 17:15.

Eve bekleme odasındaki vinil kanepeye yerleşti ve dizüstü bilgisayarını çalıştırdı. David hâlâ taranıyordu, yani vakti vardı. Shadowland'e giriş yaptığında, Kathy Kirk'ün Dokuzuncu Daire'den gelip gittiğini görünce rahatladı. Eve, Noah'dan bu gece Kathy'ye koruma sağlamasını istemek için bir not aldı. Kadın kırmızı bölgelerinin hiçbiri güvenli değildi ama Kathy'nin durumu onu özellikle savunmasız hale getirdi.

Arkasından gelen bir sesle sıçradı ve omzunun üzerinden kapıya baktı. "Sal."

"Sen iyi misin?" Sal talep etti. Yüzüne bakmak için sandalyelerin etrafından dolandı. "Arkadaşına ne olduğunu duydum. O sen ."

" olması gerekiyordu," diye düzeltti Eve. "Özür dilerim Sal, seni arayıp bu adam hakkında tekrar uyarmam ."

Sal'ın gözleri kısıldı. "Sen bizim için endişelenme. Bu pisliğin robot resmini bara astım, eğer geri dönecek cesareti varsa onu indiririz."

Sal genellikle kavgacı bir tavır takınmazdı ama Eve onun korktuğunu biliyordu. Ve yas tutuyordu. "Looney için üzgünüm."

Boğazını hışımla temizledi. "Looney iyi bir adamdı. Kimseyi incitmezdi. Jeff Betz duvarda sürünüyor, keşke o adamı tekrar elime geçirebilseydim diye. Eve, burada neler oluyor? Bu çılgınlık."

"Evet, biliyorum," dedi Eve asık suratla. "Dikkatli ol, tamam mı? Eğer geri gelirse..."

"Eğer geri gelirse, bu yaptığı son şey olacak."

"Sal," dedi Eve, kolunu ısrarla kavrayarak. "Bana hiçbir şey yapmayacağına söz ver-"

"Ne gibi bir şey, Eve?" diye sordu, çok sessiz bir şekilde. "Aptalca mı?"

Eve bir endişe ürpertisi hissetti. "Tehlikeli. Sal, sen benim için önemlisin."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Kahretsin Eve. Barımda sana elini sürmesinden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Tereddüt etti. "Sen ve Josie... bana karşı çok iyiydiniz. Anne baba gibi. Beni yüzüstü bırakıp kendini öldürtme. Kendimi asla affetmem."

Bir an sessiz kaldı. ". Callie bu gece çalışıyor. Ona göz kulak oluruz."

"Teşekkür . Sal, dün gece senin ofisindeydi. Bilgisayar çantama bir şey koydu. Arka kapıyı kontrol etmelisin, sürgüyü attığından emin ol."

Sinirli bir ses çıkardı, boğazında bir hırıltı. Ama konuştuğunda sakindi. "Oturacağım. Seninle oturmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Callie'ye göz kulak olsaydın kendimi daha iyi hissederdim. Olivia'nın tüm güvenlik görevlileri onu izliyor."

Ayağa kalktı. "Tamam o zaman. Bana ihtiyacın olursa ara, tatlım. geleceğim."

"Teşekkür ederim." Eve onun gidişini izledi ve sakın kalması için dua etti. Yarı

dilekle

Bu Buckland sahtekârı, elli polisin onu yakalbara geri dönecekti, ama çok nazikçe değil, sevdiği insanlardan uzak durmasını umarak.

Kıpırdamadan oturmak için çok sabırsızlanan Eve, arama ekranını açtı ve bunu yapmayı planladığını fark etmeden önce Noah'ın adını yazdı.

Olivia'nın söylediği hiçbir şey Eve'in bu "muhabirin"

Kan davası Noah'a karşıydı. Ama neden? Ve neden şimdi? Noah'ın adı, Şapka Takımı hakkındaki MSP makalesine bağlantılarla dolu bir sayfayı geri getirdi. Bu yeni, makale. Son birkaç hafta içinde çıktı. Üç hafta. Amy Millhouse üç hafta önce ölmüştü. Tesadüf mü? Mümkün değil.

Eve bunu düşündü. Makale dedektiflere çoğu istenmeyen pek çok ilgi getirmişti. Sal ve benim gibi bazı insanlar dedektifleriyle gurur duyuyordu.

Ancak, bu olumlu yaklaşımı pek hoş karşılamayacak başka bir unsur daha vardı Polis için basın. Kimi? Noah tehlikeli insanları ortadan kaldırırdı. Herhangi ondan nefret edebilir.

"Evie? Aman Tanrım, Evie."

Eve başını kaldırdığında Tom Hunter'ın aceleyle bekleme odasına girdiğini gördü. Yanında uzun boylu genç bir kadın vardı. Solgundu, gözleri kasvetli ve kırmızı çerçeveliydi ve

Eve bekleme odasının diğerk ucundan bile onun çaresizliğini hissedebiliyordu. Eve dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve Tom'un ellerini tutarak ayağı kalktı. "O," dedi. "Derin bir nefes al."

Tom ürpererek bir nefes verdi. "Mesajlarınızı yeni aldım. Özür dilerim."

"?" Eve sordu, sonra öne doğru eğildi. "Peki o kim?" "Bu Liza," dedi Tom. "Bir arkadaşım. David nerede?"

"Tomografi çekilecek. Rahatla," dedi Eve. "Her yoluna girecek." Beceriksizce bir kenarda duran Liza'ya elini uzattı. "Ben Eve."

Liza onun elini sıktı, ama çekingen bir tavırla. "Tom bana senden bahsetti."

Eve, Liza'nın elini tuttu ve onun çökmüş yüzünü inceledi. Kız bayılmak üzereymiş görünüyordu. "Liza, en son ne zaman yemek yedin?"

Yüzünü buruşturdu. "Hatırlayamıyorum."

Tom kıza hafif sitemkâr bir bakış attı. "Sana yiyecek almanı söylemiştim."

"Aldım. Ama yemeyi unuttum," dedi kız isyan edercesine.

"Kafeterya ikinci katta," dedi Eve. "Ona biraz yemek getir." "Tamam. Bir şey ister misin?"

"Hayır, öğle yemeğı yedim. Ve eğer David'in bana ihtiyacı yoksa, benim bir... akşam yemeğı... şeyim var." Tom'un gözleri büyüdü. "Akşam yemeğı mi? Randevu gibi bir şey mi?"

Eve yanağının ısındığını hissetti. "Evet, bir randevu gibi."

"Zamanı gelmişti. Kimmiş o? Onunla tanışabilir miyim?"

"Sanırım bu hoşuna giderdi. Senin hayranın sayılır. Siz ikiniz yemek yiyin, sonra geri gelin ve arkadaşınızı tanımama izin verin."

Spekülatif bir tavırla onların gidişini izledi. Eve yıllardır kendi gözlerinde dehşet ve umutsuzluk görmüştü ve Liza'nın gözleri de her ikisiyle doluydu. Tom'un ihtiyacı olanlara yardım etme eğilimini de biliyordu. Tom'un tehlikeli bir işe bulaşmamış olmasını umuyordu.

Tabii ki konuşabildiğimden değil. David tomografi çektiriyordu çünkü Eve kendini Shadowland cinayetlerine, sonra da Noah'a ve dolayısıyla onlara zarar vermek isteyen bu manyağa bulaştırmıştı.

Eve iç çekerek oturdu ve Noah hakkındaki makaleleri araştırmaya devam etti. Burada bir şey var. Sadece bulmam gerekiyor.

On Sekizinci Bölüm

Çarşamba, 24 Şubat, 17:30.

Kapı çaldığında Harvey mikrodalga fırında pişirdiği yemeği bir kenara bıraktı. Webster

karakoldaydı, o da akşam yemeği yemek için eve dönmüştü. Uzun bir hafta olmuştu ve Webster uzun saatler çalışmıştı, bu da Harvey'nin de öyle olduğu anlamına geliyordu.

Onu görünce irkilerek kapıyı açtı ve oğlunun bir zamanlar tüm kalbiyle sevdiği kadını gördü. "Katie, tatlım. Burada ne işin var?"

Katie oturma odasına geldi, güzel yüzü solgundu. "Konuşmamız gerek."

Harvey onun bir sandalyeye oturmasına yardım etti. "olduğunu sanıyordum. Neyin var?"

Katie ona baktı, gözleri korkuyla parlıyordu. "Dell nerede?"

Harvey onun yanına oturdu, bir endişe vardı. "Bilmiyorum. Neden?"

"Bu inanılmaz." Başını iki yana salladı. "Neyin peşinde olduğunu biliyor muydun?"

"Artık emin değilim. Konuş benimle."

Parmaklarını ağzına bastırdı. "Kendini kaybettiğini biliyordum ama bunu yapacağını hiç düşünmemiştim... Dell'in başı dertte. Onu bulmalı ve şehirden çıkarmalıyız."

"Neden? O ne yaptı?"

"Polisler onun birini öldürdüğünü söylüyor."

Harvey bu kez inkâr edercesine başını salladı. "Hayır, oğlum bir katil değil." "Bir muhabiri öldürdüğünü söylediler. Kurt Buckland."

Harvey kaşlarını çatdı. "Bu ismi biliyorum."

"V'nin cenazesini haber yaptı. Sal's adında bir bara geliyor."

Webster'ın haftada bir gittiği yer. "biliyorum. Dell onu Sal'in yerinde mi öldürdü?"

"Hayır. Ama Sal's'a giden polisler Dell'in barmeni taciz ettiğini ve bugün onu öldürmeye çalıştığını söyledi. Bütün hafta Buckland'ın adamı gibi davrandığını söylediler ama bu sabah Buckland'ın dairesini kanlar içinde buldular. Buckland kayıp ve Dell'in yaptığını söylüyorlar." Histerikleşmeye başlamıştı, nefes nefese kalmıştı.

"Sakin ol," diye emretti Harvey. "Bunu nereden biliyorsun?"

Soru karşısında şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Üç haftadır Sal'de takılıyorum. Dell onu tuzağa düşürebilsin diye Jack Phelps'e yalakalık yapıyordum. Bu senin planının bir ."

Harvey bakakaldı. "Dell'in Truva Atı sen misin?"

Başını salladı. "Phelps'in yanına sokulup onu içeriden izlemem gerekiyordu."

"Uyutmak için ona ilaç ver," dedi Harvey usulca.

"Bu kendimi korumak içindi. Adamın bana dokunma düşüncesine dayanamadım."

"Sana zarar mı verdi?" Harvey usulca hırladı.

"Hayır, ama o bir seks bağımlısı. Bunun için işten kaytarıyor ve ben ilk değilim. Dell'in dediği gibi, adamın kendini kovdurması an meselesiydi. Biz sadece hızlandırdık."

Harvey arkasına yaslandı. "Yani onunla yatarak Dell'in Phelps'i kızartmasına yardım mı ediyorsun?"

Kadın irkildi. "O piç kurusu V'ye yaptıkları için bunu hak ediyor. gerekeni yapacağım."

Bunların hepsi delilik. "Dell neden Buckland'ı öldürsün ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Tabii ki mantıklı. Çok mantıklı."

Harvey ve Katie arkalarına bakmak için döndüler. Dell mutfak kapısında duruyordu. Arka kapıdan girmişti. "Bu da demek oluyor Dell?" Harvey sordu.

Dell'in gözleri Harvey'nin kanını dondurdu. "Sen söyledin. Beni ettin."

Harvey'nin anlaması bir dakika sürdü ama anladığında ayağa fırladı. "Polislere Buckland'ı öldürdüğünü söylediğimi mi söylüyorsun? Ondan haberim bile yoktu."

"Hayır, ama dün geceyi biliyordun. Senin kurallarına göre oynamıyordum. Aptal kurallar. Oturur, bekler ve ölene kadar o ikisini izlerdin. Acınacak haldesin."

"Polisleri ben çağırmadım, Dell." Harvey bir adım geri çekildi. "Neden arayayım ki?"

"Çünkü kontrolü kaybettin. Artık senin 'oğlun' değildim. Senin planının bir yılı boşa harcamasına ve benimkinin üç hafta içinde sonuç vermesine dayanamadın."

Harvey, "Benimle bu tonda ," diye uyardı ama sesi titriyordu.

Dell acı acı güldü. "İstediğim tonda konuşurum. Ne istersem yaparım. Ve sen beni durduramazsın. Kimse durduramaz."

"Dell," diye araya girdi Katie, "gerek. Beni anlamadın mı? Mesaj mı? Seni uyarmaya çalıştım. Polisler Sal'ın yerinde senin robot resmini dağıtıyor."

"Kapa çeneni," diye hırladı ve yumruğunun tersiyle ona vurdu. Kanepeye savrulan kadın ağlamaya başladı. "Bunların hepsi senin suçun zaten, seni lanet olası fahişe."

Harvey, oğlu bir darbe daha indiremeden Dell'in kolunu yakaladı. "Kes şunu. Hemen kes şunu. Sana ne oldu bilmiyorum ama

bir kadına vurmaya tahammül edemezsin."

Dell kolunu kurtarmak için hiçbir hamle yapmadı. Burun , göz göze ve Harvey ilk kez gerçek korkunun farkına vardı. "Hayır," dedi Dell usulca.

"Sadece küçük çocuklara vuruyorsun. Bil bakalım ne oldu baba? Ben artık küçük bir çocuk değilim. Ve beni ispiyonlamamalıydın."

Harvey'nin kalbi çok sert çarpıyordu. "Söylemedim. Söylemedim. Bana kimseyi öldürmediğini söyle, ben de seni saklayayım. Kaçarsan polislere nerede olduğunu bilmediğimi söylerim."

"Kaçmıyorum çünkü işim bitmedi. Sen," diye bağırdı kapıya doğru ilerleyen Katie'ye. "Buraya geri dön. Seninle işim bitmedi." Katie koşmaya başladı ama Dell onu saçlarından yakalayıp kanepeye fırlattı. "Seninle işim bitmedi dedim."

Harvey öne bir adım attı ama Dell'in yumruğu çenesine saplanınca sendeleyerek geri çekildi. Hayatta kalan oğlu bir cebinden susturuculu bir silah, diğerinden de bir çift kelepçe çıkarınca donup kaldı. "Kendi silahımı getirdim. Aletler," diye alay etti Dell. Katie'ye kelepçeleri taktı ve onu yüzüstü kanepeye yatırdı. "Şimdi olduğun yerde kalacaksın."

"Dell. Bunu neden yapıyorsun? Katie sana ne yaptı?"

Dell'in kahkahası kanını bir kez daha dondurdu. "V'nin masum olduğunu sanıyordun ama değildi. O adamı öldürdü. Ama en başta neden o dükkânda olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Harvey, gözlerini Dell'in elindeki silahtan ayırmadan. "Bana nedenini söyle."

"Çünkü paraya ihtiyacı vardı. Çünkü daha fazla şey almak istiyordu. çünkü nişanlısının onu başka bir adamla terk etmesinden korkuyordu. Ve tahmin et ne oldu? Adam haklıymış. Kadın sadece onu kullanıyor, parasını onun kazanabileceğinden daha hızlı harcıyordu."

"Bu doğru değil," dedi Harvey. "Katie VJ'yi aldatmazdı. Onu seviyordu."

Dell Katie'yi tekrar saçlarından tutup kaldırdı. "Ona VJ'in öldüğü gün nerede olduğunu söyle."

Katie dehşet içinde, "Seninle," diye fısıldadı.

Dell onu sarstı. "Daha yüksek sesle."

"Seninleydim," diye bağırdı Katie. "Seninleydim. VJ'in yatağında. Seninleydim."

Harvey nefes alamıyordu. "Kardeşinin nişanlısıyla mı yatıyordun?"

"Pek uyuyamadı," dedi Dell acı sesle ve Katie'yi tiksintiyle yere fırlattı. "Son üç gecedir hiçbir gece fazla uyumadı. haftalar."

"Onunla birlikte miydin?" Harvey belli belirsiz sordu. "Bütün bu geceler boyunca mı?"

"Phelps yan odada ölü gibi uyurken. Biliyorum. Mide bulandırıcı, değil mi?"

Ama Dell hasta görünmüyordu. Delirmiş gibiydi. "Bunu nasıl yaparsın Dell?"

Dell yavaşça başını salladı. "V her zaman hayattan daha büyüktü. Beni senden kurtardığı, seni bu hale getiren her neyse onun suçunu üstlendiği zamanları sayamam. deli." Adamın gücü tükenmiş gibiydi ve Harvey silahı almak için fırsat kollayarak onu izledi.

"Hep V olmak istemiştim," diye devam etti Dell, hüznle. "Bütün kızları o kaptı. Katie bana asıldığında... Ben sadece onun teklifini kabul ettim. Ve geçen yıl boyunca bununla yaşadım."

"Dell'i baştan mı çıkardın?" Harvey fısıldadı. "Ve hâlâ onunla yatıyor musun?"

Katie'nin yüzünden yaşlar süzüldü. "VJ çalışıyordu. Yalnızdım ve bu bir gün oluverdi. Bunu planlamamıştım."

Şaşırmış bir halde bakakaldı. "Ama hâlâ onunla yatıyorsun."

"Bana ihtiyacı olduğunu söyledi," diye hıçkırđı Katie. "Phelps'i birlikte yakalayabileceğimizi söyledi. Ona ödetebileceğimizi. Phelps'e bunu ödetmek istedim."

"Oh, yapacaksın," dedi Dell. "Merak etme. Başrolde sen olacaksın."

Harvey başını kaldırıp oğluna baktı. Gözlerindeki o çılgın ışık gitmiş, yerine daha dehşet verici olan, eğlenen bir kopukluk gelmişti. "Ne yapacaksın?"

"Düşündüm de. Büyük bir beceriksizlik sonucu işini kaybettikten sonra Phelps kendini öldürse harika olmaz mıydı? Sonra onu tekmeledim. Kadınları seviyor. Yatağında, kafasından vurulmuş yeni sevgilisinin yanında ölü bulunsaydı daha da harika olmaz mıydı? Bunun dergi kapağında nasıl görüneceğini bir düşünün. Manşetlere taşınırdı. Dünya Phelps'in gerçekte kim olduğunu görürdü. Bu onu mahvederdi."

"Bunu yapamazsın," diye ağzından kaçırdı Harvey.

Dell'in gözleri kısıldı. "İzle beni, yaşlı adam."

"Hayır, hayır," diye geri çekildi Harvey, zaman kazanmaya çalışıyordu. Kanepede Katie korku içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Yani, sadece Phelps'i cezalandıramazsın. Webster da oradaydı. O ne olacak?"

"Onun için de bir planım var. Endişelenmeyin." Dell bir adım öne çıktı. "Neden Buckland?" Harvey sordu.

Dell onun korkusundan keyif alarak gülümsedi. "Hikayenin basılacağından emin olmak istedim."

"Köşesini ele geçirmek için bir muhabiri öldürüp onun kılığına mı girdiniz?"

"Hayır. Onu öldürdüm çünkü yazmasını istediğim hikayeyi yazmayı reddetti. Meslek etiğı ve doğrulama hakkında sızlanıp durdu. Haklı olduğum ortaya çıktı." Bir adım daha atarak silahını Harvey'nin göğsüne doğrulttu. "Ama bitirmeye yakın değildim. Yazacak günler süren hikâyelerim vardı. Beni gerçekten ispiyonlamamalıydın baba."

"Ben yapmadım. Yemin ederim-" Sessiz bir patlama sesi duyuldu ve Harvey inanamayarak göğsüne baktı. Kırmızı gömleğine yayılıyordu ve hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu.

Dell yakınına eğildi. "Onca yıl bize vurmamalıydın, o yüzden bu benim ve V içindi." Hıçkırarak ağlayan Katie'yi ayağa kaldırdı. "Gitme zamanı."

Çarşamba, 24 Şubat, 17:30.

"Peki bu Buckland sahtekârının Shadowland katiliyle bir bağlantısı var mı?" Noah ve Olivia hikâyeyi bitirdiğinde Abbott sordu. "Onlar katil olabilir mi? aynı kişi mi?"

Carleton başını salladı. "Pek olası değil. Mizaçları tamamen farklı. Sahtekâr pervasız, Gölgele Diyarı katili ise çok dikkatli ve titiz. İkisi de tehlikeli ama aynı kişi değil."

Abbott, "Sahtekârın neye benzediğini bildiğimizi düşünürsek, bu gerçek olamayacak kadar iyi olurdu," diye homurdandı. "Ama zamanlama hiç de tesadüf."

"Bu Hunter," dedi Micki. "Tam olarak ne gördü?" "Siyah bir SUV," dedi Olivia.

"Ve bir yüzük," diye ekledi Noah. Olivia'ya söylemişti ve o da bunu çoktan BOLO'ya eklemişti. Elini kaldırdı. "Üniversite yüzüğüm gibi, ama üniversite yüzüğü olan pek çok insan var. Ve çoğu okul aynı yüzük şirketlerini kullanıyor, bu yüzden tasarımlar aynı."

Kane sağ elini kaldırdı. Yüzüksüzdü ama parmağını oynattı. "Bir tane vardı."

Olivia büyülenmiş bir halde ona baktı. "Bunu bilmiyordum, Kane. Ne okudun?"

Kane'in gülümsemesi biraz utanç vericiydi. "Dans. Futbol oynamama yardım etti."

Carleton sağ elini kaldırarak, "Bende de bir tane var," dedi. "Eğer elimizdeki tek şey buysa onu bulmakta zorlanacağız.
devam et."

Noah kesin bir ifadeyle, "Biliyorum," dedi.

"Parmak izleri sistemde yok," dedi Olivia, "ama elimizde bir robot resim var."

"Buckland'ın cesedinden iz yok mu?" Abbott sordu.

"Şimdiye kadar, hiç." Olivia acımasız görünüyordu. "Teknik ekip, Buckland'ın dizüstü bilgisayarından Mirror'ın editörüne gönderdiği ve ölü kadınlarımızla ilgili makalenin yer aldığı e-postanın izini sürüyor."

"Pekâlâ." Abbott iç çekti. "Dönüp dolaşıp ölü kadınlarımıza geliyoruz. Şüpheli yok, adli tıp yok ve bir sonraki saldırıyı kime yapacağına dair hiçbir fikrimiz yok. Shadowland unsurunu basına verip vermeyeceğimize karar vermem gerekiyor. Artıları? Eksileri?"

Noah, "Pro, araştırmaya katılan kişileri uyarıyoruz," dedi. "Katılımcılara internette tanıştıkları yabancı insanlarla buluşmak için evlerinden çıkmamalarını söylüyoruz."

Olivia gözlerini devirdi. "Sanki söylenmeleri gerekiyormuş gibi."

"Con," dedi Jack, "ona elimizi göstereceğiz."

"Eğer bağlantıyı ortaya çıkarırsanız," dedi Carleton sessizce, "değişecektir. Bunca zamandır bizden bir adım öndeydi. Eğer yöntemini bildiğimizi düşünürse, yeni bir yöntem bulur."

"İşte tam da bu yüzden Eve bu davayla bağlantılı olmamak için çok uğraştı," dedi Noah. "Shadowland avantajımızı kaybetmemizi istemedi."

"Yani söylemememi mi istiyorsun, Noah?" Abbott sordu.

"Hayır, bize birkaç gün kazandırdı diyorum ama bu kadınlar için zaman tükeniyor. Bu adamı bulmaya hiç yaklaşamadık.
tekrar."

Carleton omuz silkti. "Kadınlar evlerini terk etmeyi bırakırlarsa kurban olmaktan da kurtulurlar. Ama onu yakalama fırsatını da kaybedebilirsiniz. Muhtemelen başka bir yere gider ve her şeye yeniden başlar. Karar senin Bruce."

Abbott ellerini kavuşturdu ve ağzına bastırdı, korkunç bir seçim yapmak zorunda olan bir adamın resmiydi.

"Ben olsaydım," dedi Noah sessizce, "söyledim. Beş kez öldürdü. Altıncısını bulmak istemiyorum ve ne yapacağını tahmin edemeyiz."

Abbott kaşlarını kaldırdı. "Jack mi?"

"Katılıyorum. Ya yine geç kalırsak? Hayatımın sonuna kadar Rachel Ward'ın vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalırım." Jack sertçe yutkundu. "Artık yok."

Abbott başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Haberi . Umarım bu kadınlar bunu duyar."

"Yüksek risk altında olan iki kadın var," dedi Noah. "Onları bizzat aramalıyız."

Abbott, "Bana onların bilgilerini getir," dedi ve masasındaki telefon çaldığında içini çekti. Hoparlörü açtı. "İan, hoparlördesin. Hepimiz buradayız. Neyiniz var?"

"Amy Millhouse'un otopsisinde alınan kan örneklerinde ket bulundu. Otopsi raporuna göre, ölüm nedeni diğerleri gibi boğulma. Yine de olağandışı bir şey vardı. Kurbanın

Tırnakları yırtılmıştı ve ellerinin her yerinde sıyrıklar vardı. Neyse ki muayene görevlisi dosya için bazı fotoğraflar çekmiş."

"Savunma yaraları mı?" Jack sordu.

"Ben öyle düşünmüyorum. Daha önce gördüklerime dayanarak, Amy'nin yaralarının sert bir şeye pençe atarken oluştuğunu söyleyebilirim."

"En büyük korkusu," dedi Carleton. "Küçük bir alan mı? İçine kapanmak mı?"

"Bu mantıklı," dedi Ian. "hepsi bu kadar. Başka bir şey öğrenirsem seni ararım."

Abbott hoparlörü kapattı. "Basına bir açıklama yapacağım. Noah, Jack, Millhouse'un kardeşiyle konuşun, sonra da Martha'yı kafeden çıkarken gören çifti ziyaret edin."

"Peki ya Jeremy Lyons?" Noah sordu. "Onu henüz bulamadık."

Abbott, "Mali kayıtlarında da herhangi bir usulsüzlük görünmüyor," dedi. "Kane, Lyons senindir. Onu bul. Olivia, muhabirimizi Kurt Buckland'ın evine girerken ya da çıkarken gören olmuş mu öğren. Yakın akrabalarına kayıp olduğunu bildirdik mi?"

"Bir anket yaptık ama elimizde kroki olduğuna göre geri döneceğiz. Buckland evli değil, çocuğu da yok. Sal arayacak birini tanıyor olabilir. Sanırım yüzük pek yardımcı olmayacak."

"Maalesef, sanırım haklısın. Kane, Rachel Ward'ın dün gece gittiği bara da istiyorum. Onu bekleyen birini görüp görmediğini öğren. Şimdi yukarıda bir toplantım var." Abbott suratsız görünüyordu. "Beni her şeyden haberdar et."

Çarşamba, 24 Şubat, 18:10.

Biri omzuna dokunduğunda Eve bekleme odasındaki sandalyesinde sıçradı. Dizüstü bilgisayarının üzerine eğilip çenesini kaldırdığında Carleton Pierce'ın karşısında durduğunu gördü. Kulağındaki kulaklıkları çıkardı. "Dr. Pierce. Beni korkuttun."

"Adını söyledim ama beni duymadın."

Eve dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Biraz müzik dinliyordum. Zaman geçirmeye çalışıyorum." Gerçekte yerel televizyon haberlerinden video izliyordu. çevrimiçi arşiv. Suç kayıtlarının birçoğu Noah'ın davalarıydı. Ama ana kadar hiçbir şey bulamamıştı.

"Arkadaşınızın yaralandığını anlıyorum. Umarım ."

"Öyle olacak." Ayağa kalkarak merakla onu inceledi. Bardaki insanları başka bir ortamda gördüğünde genellikle farklı görünürlerdi ama Pierce temelde aynı görünüyordu. Yine pahalı bir takım elbise giymişti, altın kol düğmeleri bileklerinde göz kırpyordu. "Teşekkür ederim."

Bir adım geri çekildi ve onun gözlerine bakarak nazikçe gülümsedi. "Zor birkaç gün geçirdin Eve. Karakoldan eve dönüyordum ve nasıl olduğunu görmek için uğrayayım dedim."

"Çok ." Bu da onu kuşkulandırdı. Bu da paranoyasından utanmasına neden oldu. Kendine gel, Eve. "Ben iyiyim. Bu adamı yakaladıklarında daha iyi olacağım."

"Bugün Dekan Jacoby'den bir telefon aldım."

Eve'in gözleri kısıldı. Jacoby, Donner'ın patronuydu. "Neden?"

"Şey, çünkü o benim arkadaşım," dedi hoşgörülü bir gülümsemeyle. "Ve gelecek dönem bir ders vermem hakkında konuşuyorduk, çünkü Donner'ın emekli oluyor."

"Özür dilerim," dedi, sonra sözleri kafasına dank kaşlarını çattı. "Donner emekli mi oluyor?"

"Evet. Görünüşe göre birkaç hafta önce haber vermiş ama bu kamuya açık bir şey değil. Sağduyulu olacağınıza inanıyorum."

Birkaç hafta önce mi? "Elbette," diye mırıldandı Eve.

"Her neyse, Jacoby'ye sizden bahsetmedim ama o sizin çalışmanızdan bahsetti. Üniversite dün tüm proje dosyalarınız için bir talep aldı ve polisle tam bir işbirliği yaptı. Polisle çalıştığımı biliyordu ve bilgi almak istedi. Polisin Marshall'ın psikoloji bölümüyle nasıl bağlantı kurduğunu öğrenmek istedi."

"Ve sen dedin ki?" Eve sakince söyledi.

"Devam etmekte olan bir soruşturmanın unsurlarını ifşa etme özgürlüğüne sahip olmadığımı söyledim. Sorular sorduklarını bilmenizi istedim. Jacoby bana ve benim

karısını akşam yemeğine davet etti. Bize katılmak isterseniz, herhangi bir şeyle suçlanmadan önce davranışlarınızı açıklamamız için bir fırsat olacaktır. Resmi bir dava açtığında, sistemin içindesiniz demektir." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ayrıca, şehirdeki en iyi pirzolanın tadını çıkaracaksın. Eğer mezun olduğum okulu doğru hatırlıyorsam, bir sürü sucuklu sandviç yemiştin."

Kendini gülümsemeye zorladı. "Yaptığınız her şey için minnettarım efendim ama bu gece burada kalmam gerekiyor. Arkadaşımın bana ihtiyacı olabilir. Kartınız bende var ve neredeyse on kez arayacaktım. Ama sürekli bir şeyler oluyor." Bekleme odasını işaret etti. "Biraz meşguldüm."

"Emin misin Eve?" diye sordu, artık ciddiydi. "Polis ekibi, potansiyel kurbanları uyarmak için Shadowland bağlantısını kamuoyuna duyurma kararı aldı. Yakında neyi, kime ve ne zaman söyleyeceğinize dair kararlar sizin elinizden çıkacak."

Eve'in omuzları çöktü. "Bunun bir olduğunu biliyordum. I-"

"Eve?" Tom geri dönmüştü, Liza hâlâ . Liza daha iyi görünüyordu ama Tom paniğe kapılmıştı. Arkadaşını nazikçe bir sandalyeye itti ve koşarak yanına geldi. "David'in nesi var?"

Tom'un Pierce'ı gördüğünü ve yanlış bir fikre kapıldığını fark etti. "Bir şey yok. David hâlâ taranıyor. Bu onun doktorlarından biri değil." Tereddüt etti. "Tom, bu Dr. Pierce. Dr. Pierce, arkadaşım Tom. Dr. Pierce benimle okul hakkında konuşmak için burada."

"Tanıştığımıza oldum," dedi Tom temkinli bir sesle.

Pierce Tom'a kibarca başını salladı, sonra Eve'e döndü. "Çok fazla bekleme."

"Bu da böyle?" Pierce gittiğinde Tom sordu. Eve sandalyesine çöktü, başı zonklamaya başlamıştı. "Uzun hikâye."

Tom Eve'in yanına oturdu. "Zamanım var,

Evie." "Arkadaşın daha iyi görünüyor," dedi

Eve.

"Evet, Şimdi de bok gibi görünüyorsun," diye karşılık verdi Tom. "Kimdi o adam?" "Tom, ben... ben okuldan atılmama neden olabilecek bir Şey yaptım."

Tom ona baktı. "Bu da ne böyle?"

"Son zamanlarda öldürülen kadınları biliyor musun? İntihar gibi görünenleri? Hepsi Gölgeler Diyarı çalışmamın katılımcılarıydı."

"Kahretsin. Ama bunun için seni nasıl suçlayabilirler ki?"

". Ama kurbanların kimliklerini biliyorum çünkü gereken dosyalara baktım. Bu hile yapmaktır ve okuldan atılabilirim."

Tom'un yüzü d Ő t . "İmk n  yok. O kadar çalıştın ki... Ah, Evie."

Onun elini okşadı. "Biliyorum. Ama eğer daha kolay olacaksa, bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın her Şey yoluna girecek. Ayaklarımı tekrar yere basaca ım."

"Her zaman ayaklarının üzerinde duruyorsun," dedi sessizce. "Bu özelliğini her zaman takdir etmişimdir."

Eve'in bo azı d   mlendi. "Teşekkür . Buna ihtiyacım vardı."

Kolunu ona dolayarak sert bir kardeŐçe sarıldı. "Hep annemin ya da Dana'nın kuralları  i nedi i için tutuklanaca ını düŐünürdüm. Senin olacağını hiç ."

Eve'in kakhahası titrekti. "Git David'i rahatsız et. Muhtemelen taramayı bitirmiŐtir."

"Randevunla tanışmak istiyorum. Senin için yeterince iyi olduğundan emin olmalıyım."

Benim için çok iyi, diye düşündü üzüntüyle. "Ayrılmadan önce seni tanıştırac ım. Şimdi git."

Sarsılmış bir halde Tom'un gidişini izledi. Dean Jacoby sorular soruyordu... Shadowland bağlantısı yakında tüm haberlere çıkacaktı... Buckland kayıptı ve muhtemelen  lm Ő t ...

Bunu düşünme. Zihnini korkudan uzaklaştırmaya çalıştı, alışkanlıktan bilgisayarını kucağına çekti. Düşün. Buckland kayıptı. Noah hakkındaki makaleleri araştırıyordu ama Kurt Buckland da kurbanlardan biriydi. Dün gece sinirleri o kadar bozulmuştu ki Buckland'ın makalelerini çok derinlemesine .

Kurt Buckland, diye arama ekranına yazdı ve sonuçları okumaya başladı.

Çarşamba, 24 Şubat, 18:10.

Noah ve Jack görüşme odasına girdiğinde Millhouse'un avukatı ayağa kalktı. "Bu çok çirkin," diye söze başladı. "Müvekkilim-"

"Gitmekte özgürsünüz," dedi Noah. "Ama önce bazı sorulara cevap verirsiniz seviniriz."

"Kız kardeşim intihar etti. Neden bir suçlu gibi burada olduğumu anlamıyorum."

Noah onun yanına oturdu. "Kız kardeşiniz intihar etmedi, efendim."

Larry Millhouse'un ağzı açık kaldı. "Kız kardeşimin öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Jack. "Biz de tam olarak bunu söylüyoruz. Kız kardeşini kesip kıyafetlerini değiştirmeden önce olay yerini tam olarak nasıl bulduğunu bize anlatmanı istiyoruz."

Millhouse başka tarafa baktı. "Bir fahişe gibi giyinmişti, dekolteli kırmızı bir elbise ve bu... makyaj. Amy asla böyle giyinmezdi. Ve gözleri... açıktı. Yapıştırılmıştı."

"Peki ya ayakkabılar?" Jack sordu.

"Yüksek topuklar. Kırmızı. Amy milyon yıl geçse de böyle ayakkabılar giymezdi."

"Peki ya pencere?" Noah sordu.

"Tamamen açık."

"Bir not var mıydı?" Jack sözünü bitirdi ve Millhouse başını salladı.

"Hayır," dedi sefilce. "Ben de bir tane yazdım. Annem çok üzgündü, sadece Amy'nin onu gerçekten sevdiğini görmesini istedim."

Jack Millhouse'a sertçe baktı. "Tüm bu unsurlar beş cinayette ortaktır. Olay yerini değiştirerek, ne olduğunu anlamamızı zorlaştırdınız. dört kadın daha hayatını kaybetmeden önce devam ediyordu."

Millhouse endişeyle avukatına baktı. "Başım belada mı?" "Yetkililer hayır diyor," dedi Jack. "Yani gitmekte özgürsün."

Ama Millhouse sandalyesinden kalkmadı. Gözleri kapanmıştı, yüzü hâlâ solgundu. "Biri kız kardeşimi öldürdü," diye mırıldandı, sanki daha yeni kafasına dank ediyormuş gibi. "Neden?"

"Nedenini bilmiyoruz," dedi Noah, "ama kurbanlarını çevrimiçi bir bilgisayar oyunu aracılığıyla biliyoruz. Shadowland."

Larry Millhouse gözle görülür bir şekilde irkildi. "Ne demek istiyorsun?" "Bu oyunu duydun mu?" Jack sordu.

Millhouse çıplak bir hareketle başını salladı. "Ona gösterdim. Sonra o da içine çekildi."

"Çok oynadı mı?" Noah sordu.

"İnanılmaz bir şekilde bu işten para kazanıyordu. Ben eğlence için oynadım. Amy ise para kazanmak için oynuyordu."

"Nasıl para kazanıyordu?" Noah sordu.

"Kumarhanede kumar oynardı. Poker, blackjack, tüm oyunlar. Çok kazandı. Kazandıklarını aldı, daha iyi semtlerde emlak alıp sattı."

Shadowbucks'ları gerçek paraya dönüştürdü. Günlük işinden ayrılmak üzereydi."

"Yani kumarhanede vakit geçirmiş. Orada biriyle tanıştığından bahsetti mi?"

"Yaptıysa bile bana söylemedi. Online dünyada bu kadar çok zaman geçirmesi konusunda tartışıyorduk. Açıkçası çok şaşırmıştım. Tanımadığım bir insan haline gelmişti. Onu orada asılı bulduğumda..." Sesi kesildi. "Bunun gibi..."

"Demek onu aşağı indirip kıyafetlerini değiştirdin," dedi Jack sessizce.

"Evet." Millhouse başını ellerinin arasına aldı, ağlarken omuzları titriyordu. "O benim küçük kız kardeşimdi, lanet olsun. Ona oyunu gösterdim. Bu benim hata."

Avukatı omzunu sıvazladı. "Artık gidebilir mi?"

Noah elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Bir dakika," dedi. "Bay Millhouse, bu katil diğer kurbanların bilgisayarlarını da almış. Ölümünden sonra kız kardeşinizin dairesindeki bilgisayarda farklı bir şey fark ettiniz mi?"

Millhouse ellerini yüzünden aşağı doğru sıyırarak kontrolü sağlamaya çalıştı. "Bilmiyorum. Sadece otomatik pilottaydık, anlıyor musun? Annemin göğüs ağrıları vardı ve ben de suçluluk duygusuna dayanamadım. Elbiseyi yaktım. Karıma diğer her şeyden kurtulmasını söyledim."

Tabii ya. Zaten bu adam geride bir şey bırakmazdı, diye düşündü Noah acı acı, sonra ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Bay Millhouse."

"Herhangi bir ipucunuz var mı?"

Bir tane bile değil. "Evet," dedi Noah. "Haber aldığımızda ararız."

Noah koridorda Jack'i bekledi ve kapıyı arkalarından kapattı. "Yeni bir şey biliyoruz," dedi Noah. "Martha ve Christy zamanlarını Dokuzuncu Daire. Rachel zamanını bar ve kumarhane arasında bölüştürüyordu. Amy Millhouse kumarhanede takılırdı."

"Yani kurbanlarını avladığı iki yer biliyoruz. Bunun ne yardımı olacak?"

"Henüz bilmiyorum." Ama Noah kime soracağını biliyordu. Saatini kontrol etti. "Akşam yemeği için planlarım var. Ara verelim ve 8:30'da Bolyard'ların evinde buluşalım."

Jack şapkasını taktı. "Katie'yi iptal etmek zorunda kaldım. Belki yine de ona yetişebilirim."

"İyi şanslar," dedi Noah ve ciddiye. Jack'in

gölümsemesi düzdü. "Sana da."

Çarşamba, 24 Şubat, 18:40.

"Eve?" Elleri dizlerini sıktığında çenesi yukarı kalktı ve dizüstü bilgisayarının üzerinden Noah'nın gözleriyle karşılaştı. Çömelmiş, paniklemiş görünüyordu. Öyle de olmalıydı.

"Seni kez aramaya çalıştım ama cevap vermedin."

Çantasından cep telefonunu çıkardı. "ve değiştirmeyi unutmuşum. Özür dilerim. Seni tekrar korkutmak istememiştim."

Panik gözlerini terk etmiş, yerini endişe ve kendi duygu karmaşasına rağmen tenini karıncalandıran bir beklentiye . "David nasıl?"

"Daha iyi. Tom şimdi onun yanında. Noah, sanırım onu buldum."

"Kimi?"

"Senden nefret eden adam. Otur ve bak." Öyle yaptı, bir kolunu onun sırtına geçirdi ve daha yakına eğildi. Bu da yüzünü hemen yanına getirerek nabzını hızlandırdı. Niyetinin de bu olduğundan şüpheleniyordu. Onu tutmak Gözlerini dikerek indirdiği resmi işaret etti. Adamın gümüş rengi koyu bir sakalı, sert bir ağzı ve daha sert gözleri vardı. "Onu tanıdın mı?" diye sordu, sesi biraz daha boğuk çıkmıştı.

"Hayır." Sonra başını çevirerek ağzını onunkine birkaç santim yaklaştırdı. "Yapmalı mıyım?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Dikkatini ver, Noah."

"Öyleyim." Ama geri çekilmek yerine yaklaştı ve ağzını onunkinin üzerine sürdüğünde sert bir şey yoktu. Bunun yerine tatlılık ve sıcaklık. Gözleri kapandı ve ona doğru eğildi, bir elini kaldırıp yüzüne dokunarak yavaş ve telaşsız olana kadar öpüşmeyi derinleştirdi, bu da onu daha da yıkıcı hale getirdi. Görkemli, zengin ve doluydu. Ve doğruydu.

Bu haklılık daha sonra kaybetmeyi çok daha zor hale getirecektir.

Bir araya geldikleri kadar yavaş bir şekilde geri çekildi, avucu hala onun yanağını kavırıyordu. Boğazında yükselen gözyaşlarıyla savaşıırken gözleri onunkileri aradı. Cehennem gibi bir gün olmuştu. Herkesin duyguları sınırda olurdu.

"Bazen," diye mırıldandı, "barın arkasındayken ve gözlerin çok üzgün büyüyor. Ne gördüğünü hep merak etmişimdir. Şu anda da bunu merak ediyorum."

Gözyaşları biraz daha ve onları yuttu. "Neden sormadın?"

Gözlerinde pişmanlık titreyordu. "Bunu kaç kez yapmak istediğimi bir bilsen. Ama seni izledim ve kırılman olduğunu anladım. Savunmasız."

"Değilim," diye itiraz etti.

"Öylesin. Ben de öyleyim." Tereddüt etti. "Eve, ben çocukken annem alkolikti, kontrolden çıkmıştı. Asla onun gibi olmak istemedim. Disiplin istiyordum ve zayıf olmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Orduya katıldım, bir tur yaptım ve babam gibi polis olmaya kararlı bir şekilde geri döndüm. Ben beş yaşındayken görev başında öldü. Bu annemin içki içmesine neden oldu."

"Evlendin," dedi kadın ve adam başını salladı. "Ama o öldü," diye ekledi. "Nasıl öldü?"

"Araba kazası," dedi kısaca. "Bu da beni... içmeye başlattı."

, yüzü hâlâ onunkinden birkaç santim ötedeydi. "Seni kim kurtardı?"

"Kuzenim, Brock, ilk başta. Büyürken onun evinde benimkinden daha fazla zaman geçirdim çünkü annem hep sarhoştu. Dibe onu aradım ve yardım etmesi için yalvardım. Beni ilk AA toplantıma götürdü, ben kururken yanımda durdu. Annem milyonlarca kez AA'ya katılmış ama her seferinde bırakmıştı. Bunu yapmamaya kararlıyım ama çok zordu.

Annem beni içkiyle savaşıırken gördü, onun izinden gittiğimi gördü ve bu onu değiştirmeye itti. Birlikte AA yaptık."

"Ve hala ayık mı?"

"On yıl sonra ikimiz de öyleyiz. O şimdi güneyde. Yazları geri geliyor."

"Onu seviyorsun," dedi Eve sessizce, biraz da kıskançlıkla. ". Ve öyleydi de.

"Ben de öyle. Eve, ben kaosla büyüdüm. Disiplin ya da disiplin yanılması benim için önemli. Barda oturdum, seni izledim ve seninle konuşmadığım, şeytanlarımı sana yüklediğim için kendimle gurur duydum. Ama sanırım sadece korkuyordum. Eğer seni içeri alırsam, tutmayı başardığım kontrolü kaybedeceğimden. Bu yüzden mesafemi korudum."

"Bütün bir yıl boyunca mı?"

"Yardım etmedin," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Bana bakmadın bile. Neden?"

Dürüst davranmıştı. O da daha az dürüst olamazdı. "Çünkü istedim," dedi. "Seni istedim. Ve bu beni korkuttu. Hâlâ da korkutuyor."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bununla başa çıkmak için zamanımız var." Dikkatini tekrar ekrandaki adama verdi. "Onu neden tanıyayım ki?"

Gözlerini Noah'ın yüzünden ayırmaya ve zihnini elindeki işe geri döndürmeye zorladı. "Bu, Jack'le birlikte yaklaşık bir yıl önce neredeyse tutukladığınız adamın babası. Adı Harvey Farmer. Oğlu Harvey Farmer, Jr. idi ama halk ona V. diyordu."

Noah yavaşça başını salladı. "Evet, tamam. V Farmer'ı hatırlıyorum. Bir soygun yapmıştı.

Market sahibini yüzünden vurarak öldürdü. V'yi bir arkadaşının evinde saklanırken bulduk. O , biz takip ettik. Jack onu ve V kaçmak için bir otoyoldan karşıya geçti."

"Geceleyin, karda," dedi Eve, sayfalarca arama sonra nihayet bulduğu Buckland makalesini hatırlayarak. "Ona çarpan kamyon durmaya çalışmış ama duramamış."

"Doğru. V olay yerinde ölmüştü ve biz de dosyayı kapattık. Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Kurt Buckland V'nin cenazesini haber yaptı. Metro bölümünde." Makaleye geçiş .
" 'Arkadaşları tarafından V olarak bilinen Harvey Farmer, Jr.
Bugün. Babası Harvey Farmer, Sr. ve kardeşi Dell Farmer hayatta. Tanıştığınız kişi."

"Muhabir mi? Nereden biliyorsun?"

"Sana göstereceğim. Babası V'nin cenazesindeydi ve Buckland bunu çekti. buldum." Mezarın başında duran sakallı adamı gösteren bir resme tıkladı. "Sanırım yanında duran Dell, ama yüzünü göremiyorsunuz."

Eve, Farmer Sr.'ın yüzünü büyütülmüş ve grenli ama kullanılabilir bir şekilde içe aktardığı favori tasarım yazılımını getirdi. "Sakalını, saçındaki akları, birkaç kırışıklığı alın ve gözlerini birbirine biraz daha yaklaştırın..." Konuşurken istikrarlı bir şekilde çalıştı. "Ve işte. Bir sahte muhabir. Dell Farmer."

Noah gözlerini kırıştırdı ve bakakaldı. "Vay canına. Bu inanılmaz. O küçük resme bakarak bu benzerliği asla göremezdim. Hiç de bariz değil. Sen nasıl gördün?"

Övgüsü kadının içini ısıttı. "Yüzleri inceliyorum. Bilirsiniz, insanların bir yüze güvenip diğerine güvenmemesini sağlayan şey nedir? Hangi özellikler bizi rahatlatır ve hangileri bizi korkutur."

"Shadowland'de avatar tasarım dükkânınızı açarken de bunu kullandınız."

Omuz silkti. "En azından yarı pratik bir şekilde kullanabilirim."

Yine onu inceliyordu. "Ona güvenden," dedi sessizce. "Rob Winters."

İrkildi. "Evet. Genç ve aptaldım." "Ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceksin."

"Bir daha asla o kadar genç olamayacağım ve dua ediyorum bir daha asla o kadar aptal olmayacağım." Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Ve bir daha asla bir erkeğe güvenmeyecek misin?"

" bu değil. Sana güveniyorum. Aksi takdirde seninle asla arabaya binmezdim."

"O zaman kendine güvenmiyorsun. Bana güvendiğine dair kendi yargına güvenmiyorsun."

Başını salladı, sonunda anladığı için hem rahatlamış hem de üzgündü. "Karışık, biliyorum."

Ayağa kalktı. "Olivia'ya bu bilgiyi vereceğim."

"Onun peşinden kendin gitmiyor musun?"

"Bu Olivia'nın davası. Eğer yardımına ihtiyacı olursa, bunu isteyecektir."

"Elbette." Eve dizüstü bilgisayarını meşguldü. "Beni istasyona geri götürürsen, David'in kamyonetini alacağım. Callie bu gece çalışıyor, ben de Sal'de takılacağım. Eminim nöbetçi olmayan memurlardan biri bizi eve bırakacaktır, yani tamamen güvenli olacak."

"Eve." Gözleri kararlılıkla parlıyordu ama sesi nazikti. "Hadi yemeğe gidelim. Sonra nerede kalacağına karar . Çantanı bana ver. Senin için taşıyım."

Anlıyordu ama çekip gitmiyordu. "Arkadaşım Tom... seninle tanışmak istiyor."

Noah'nın gözleri parladı. "Topçu mu? Güzel." Kolunu sahiplenircesine onun omuzlarına doladı. "Bu eve getirilip aile?"

"Evet. Sanırım öyle."

On Dokuzuncu Bölüm

Çarşamba, 24 Şubat, 19:20.

Evinizi seviyorum."

Noah fırının kapağını kapattı ve ona yaslanmak için döndü. Eve mutfak masasına oturdu, kızgınlığı büyük ölçüde geçmişti. "Ve arkadaşın Tom'u sevdim."

Ağzı kalktı. "Peki ya Pazar günkü maçın biletleri?"

Sırıttı. "Bunlar acıtmadı." Ayıldı. "Yani... artık kızgın değil misin?"

Omuz silkti. "Kızgın değildim. Sadece beni buraya getirmene şaşırdım."

"Yakında Jack'le buluşmam gerekiyor, bu yüzden sahip olduğumuz az zamanı garsonları bekleyerek geçirmek istemedim. Bir dahaki sefere masa örtüleri ve daha güzel yemekler olan bir yere gideriz."

"Dondurulmuş pizza iyi ve yediğim pek çok yemekten daha iyi."

Gergindi. Ben de öyleydim. Onun yanındaki sandalyeye oturdu ve elini tuttu. "Sadede geleceğim. Bana güvendiğini söylemiştin. Neden? Benimle ilgili bir şey mi? Yüzümle mi?"

"Nedenini bilmiyorum. Sadece biliyorum. Klişe olacak ama bu seninle ilgili değil. Benimle ilgili."

"Yani seni korkutan şey bana hiçbir neden yokken güvenmen mi?"

Heyecan, kara gözlerindeki endişeyle savaşıyordu. "Altı yıl önce aceleci davrandım," dedi. "O zamandan beri bu hatanın bedelini her gün ödedim. Artık çok sık aceleci şeyler yapmıyorum."

"Güvenli oynuyorsun. En azından erkeklerle."

"Esasen, evet." Çenesini kaldırdı. "Ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Çenesini kaldırmasını bir uyarı olarak algıladı ve başka bir yönden yaklaşarak geri döndü. "Rob Winters size saldırdıktan sonra iki yıl boyunca karanlıkta saklandığınızı söylemişsiniz."

Beklediği gibi irkilmedi. "Şiddete uğramış kadınlar için bir sığınma evinde yaşıyordum. Evden nadiren çıkardım, gece vardiyalarının çoğunu ben alırdım."

"Çünkü uyumaktan korkuyordun." Rüya görmekten, birini incitmekten korkuyordu.

"Evet. Bebeklere baktım, korkutmak için çok küçük olanlara. O zamanlar yaralarım çok kötüydü."

"İki yıl sonra ne oldu?" Biliyordu ama bunu ondan duymak istiyordu.

"Sığınma evimize bilmeden bir katil getirdik, kendi intikamı için bir çocuğu kaçırان bir kadın. Ama siz bunu biliyorsunuz. Tüm haber arşivlerini okudunuz."

Yapmıştı ve iliklerine kadar ürpermişti. "Çocuğu kurtardınız ama neredeyse ölüyordunuz."

"Alec cesur bir çocuktur. İkimizi de kurtarmaya

yardım etti." "Şimdi nerede o?"

Gülümsedi. "Chicago. Lise son sınıfta okuyor. Uyumlu ve mutlu."

"Peki günü ve çocuğu kurtardıktan sonra ne oldu?"

"Dana ve Ethan kadını yakalayıp polislerle teslim ettiler. Dana benim annem, ablam ve gözetim memurum gibi bir şey, hepsi bir arada. David'in baldızı Caroline ve Olivia'nın kız kardeşı Mia ile çok iyi arkadaşlar. Hepimiz bu şekilde birbirimize bağlıyız."

"Onları seviyorsun, Chicago'da geride bıraktığın insanları. Güveninizi kazandılar."

Gözleri keskinleşti. "Sen psikoloji bölümünden olmalısın."

"Sadece anlamaya çalışıyorum," dedi hafifçe. "Bir süredir buradasın. Minneapolis'te iki yıl kaldınız, peki ortadaki iki yılda neredeydiniz?"

"Saklanıyordum," dedi tek kaşını kaldırarak. "Bu konuda iyiyimdir."

"Öyle olduğunu biliyorum. Nerede saklanıyordun?"

"Gizli barınağımızda bir katilin olması gizliliğimizi tehlikeye attı. Dana kapattı, Ethan'la birlikte büyük bir ev aldılar ve şimdi de koruyucu annelik yapıyor. Onun yanına taşınabilirdim ama kendi alanıma ihtiyacım vardı. Ben de o zamanlar mükemmel bir yer olduğunu düşündüğüm, yeni kör olmuş insanlar için bir rehabilitasyon merkezinde işe girdim."

Noah kaşlarını çattı. Bunu bilmiyordu. "Seni göremedikleri için mi?"

". Orayı seviyordum. Geceleri diplomam üzerinde çalışabiliyordum ve araziden ayrılmama hiç gerek kalmıyordu."

Bu onu kızdırdı. "İki yıl için mi? Neden oradan ayrıldın?"

"Müşterilerimizden birinden bir tekme yedim. Bir kazada görme yetisini kaybetmişti - yeterince zordu ama o bir cerrahtı. Ona göre kariyeri sona ermişti."

" miydi?"

"Tabii ki hayır. Ameliyat yapamıyordu ama başka şeyler yapabiliyordu. Zamanla ve çok fazla dırdırla bunu kabul etmeye başladı. Hayatına yeniden başladı, kendini yeniden keşfetti."

"Onu kurtardın."

Utanarak başını salladı. "Hayır. Ben sadece onun arkadaşıydım."

"Bunu görebiliyorum." Tüm rağmen Eve, kalbi dolu, besleyici bir ruha sahipti. Onu ilk çeken de bu özelliğiydi. "İnsanlarla ilgileniyorsun. Bu bir yetenek."

Onu şaşırttığını görebiliyordu. "Teşekkür ."

"Yani arkadaşın rehabilitasyon merkezinden ayrıldı mı?" diye sordu ve başını salladı. "Şu anda öğretmenlik yapıyor. Ama gitmeden önce, kendisiyle biraz

yüzleşti.

Benimle birlikte. Bana karanlıkta saklandığımı söyledi. Bana cehennemi yaşattı. Dana ve diğer tüm arkadaşlarım ve ailem de bana aynı şeyi söylemiş olsa da, bunu ondan duymak daha anlamlıydı."

"O da senin güvenini kazanmıştı."

"Evet. Kazandı."

"Yani, dönüp dolaşıp, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde bana güveniyorsun. Sana bir şey sormama izin ver." Daha yakına eğildi. "Sana ne yapacağımdan korkuyorsun?"

Yanakları karardı ve özenle yaptığı makyajın altından yara izi göründü. Ona eski yara izinin ameliyattan önce bile kendisini hiç rahatsız etmediğini söyleyebilirdi ama ona asla inanmayacağını biliyordu. Henüz değil.

"Eve?" diye sordu kadın bir şey söylemeyince. "Benimleyken kontrolünü kaybedeceğinden mi endişeleniyorsun?" Gözleri parladı ve adam bir vuruş yaptığını anladı. Durmadı, çünkü ona ulaşmak için bir duası varsa, bunun şimdi olması gerektiğini biliyordu. Ondan bir kez uzaklaştı mı, bir daha geri dönmesi mümkün değildi. "Sana bir şey hissettireceğimden mi korkuyorsun? Altı yıl sonra Yıllarca kenardan izledikten sonra sonunda bir şeyler hissedecek misin?"

"Hayır," diye tersledi. Ama bir santim bile kıpırdamadı.

"O zaman neden korkuyorsun?"

"Bir şeyler hissetmeye bağımlı olacağımı," diye hırladı. Aniden ayağa kalktı ve sandalyesini itti. "Kimseye sahip olmamayı seçmek, kimseye sahip olmaktan daha iyidir."

Birine bağımlı olmak, sadece onu kaybetmek. "kaybetmek daha iyidir" saçmalığı mı? Bektan bir şey. Bunu yaşayamam. Yaşamayacağım."

Arkasına yaslandı, onu izlerken kalbi küt küt atıyordu. "Beni istiyor musun Eve?"

"Evet," diye tısladı. "İlk kez bara doğru yürüdüğünde yaptım. Gözlerimin içine baktın ve bunun ne kadar nadir olduğunu bilseydin, ne olduğunu bilirdin. anlamına geliyordu."

"Ve ben bir yıl boyunca hiçbir şey yapmadım," diye mırıldandı. "Seni istemediğimi düşündün."

"Fark etmezdi. Senin ilgilendiğini bilmek büyük bir ego artışı oldu ama bu hiçbir şeyi değıştirmez." Fırındaki pizzayı kontrol ediyormuş gibi yaparak arkasını döndü ama elleri titriyordu. "Bu hiçbir şeyi Farklı şeyler istiyorsak ilerlememiz mantıklı. Daha önce bir karın vardı. Sanırım yine bir eş istiyorsun. Bir aile."

"Bunu konuşmuştuk," dedi sabırla. "Sana çocuk sahibi olamamanın önemli olmadığını söyledim. Uykunda yürürsen bıçakları saklayacağımı söyledim. Uykum çok hafiftir," dedi alaycı bir şekilde, sonra ayıldı. "Bunların hiçbirisi önemli değıl Eve."

"Sana inanmıyorum. Bunun önemli olmadığını düşünüyorsun ama bir gün baba olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeye başlayacaksın."

"Baba olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde. "Benim bir oğlum vardı. Geçen Kasım ayında on dört yaşında olacaktı."

Kadın hareketsiz kaldı. "O da mı kazada öldü?"

"Evet. Onu ve karımı kaybetmek, yaşamayı umduğum en zor şeydi. Haklısınız. 'Sevdim ve kaybettim' saçmalık ama hayatımın bir parçası oldukları için hiç pişman değılim." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Daha fazla çocuğa ihtiyacım yok. Eğer bir bebeğim olsaydı, onu severdim ama bunu yaptım. Tekrar yapmama gerek yok."

"Ve hala sana inanmıyorum." Koluna dokundu, parmakları titriyordu. "Ama senin buna inandığını biliyorum." Dudaklarını büzdü, soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Pek aç değilim. Şimdi beni David'in kamyonetini almaya götürür müsün?"

Eğer istediği buysa gitmesine izin vereceğine dair kendine söz vermişti. "Tamam," dedi. "Bu gece nerede kalırsan kal, evini bir ekiple gözetleyeceğim." Bir fırın eldiveni aldı ve pizzayı fırından çıkardı, sonra pizzaya baktı. "Bu sabah bana seni neden istediğimi sormuştun. Sana yemekte anlatacağımı söyledim. En azından bunu hâlâ yapabilir miyim?"

"Elbette." En küçük fısıltıydı.

"Bir yıl önce Noel'den hemen önceydi. Birisi emekli oluyordu ve Sal'in yerinde parti verdiler. Seni ilk kez o zaman gördüm."

"Hatırlıyorum."

"Barın arkasındaydın. Ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Son ilişkim doğal bir ölümle sonuçlanmıştı ve programımı değiştirecek kadar hoşlandığım başka biriyle tanışmamıştım. Belki sana bir merhaba derim, çıkma teklif ederim diye düşündüm. Sonra kapı açıldı ve bu kadın içeri girdi. Ömür boyu sarhoş gibi görünüyordu. Kirliydi ve ekşi viski kokuyordu. Onu hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum. Birkaç polis onu dışarı atmaya çalıştı."

"Ama sen onlara izin vermedin. Onu oturttun, kahve verdin ve sana hikayesini anlatırken onu dinledin. Anlattığında ağladın bile."

"Oğlu ölmüştü. Noel, birini kaybeden insanlar için zor dönemdir."

"Biliyorum. Hikâyesini bitirmesine izin verip belki bir taksi çağırırsın diye düşünmüştüm. Ama hayatta kalan oğlunu aramak için yeterli bilgiye sahip olana kadar onu konuşturdunuz, sorular sordunuz. Onu almaya geldi, çok utanmıştı ama onu sokağa, karın içine itmeyecek kadar önemsedğin için minnettardı."

"Bunu kim yapmış olabilir?"

Ona bakmak için döndü. "Yıllar boyunca anneme bunu yapan düzinelerce barmen. Telefonlar alırdım: 'Noah, annen sokakta dolaşıyor. Onu almak için acele ederdim ve bir barmenin onu dışarı attığını görürdüm. Ona serseri derlerdi. Sanırım öyleydi ama o hala benim annemdi. Hiç gerek yokken o kadına karşı nazıktın."

"Herkesin yapması gerekeni yaptım."

"Ama çok azı biliyor. Ertesi hafta ve ondan sonraki hafta Jack'le birlikte Sal'ın yerine geri döndüm. Tonik suyumı sipariş ettim ve seni izledim. Zaman geçtikçe, sayamayacağım kadar çok insana karşı nazık olmanı izledim. Bütün o geceler neden gelip suyumı sipariş ettiğimi sormuştun. Uzak kalamadığım içindi. Şimdi bu kadar uzun süre beklediğim için kendime kızıyorum." Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam bu işin peşini bırakması gerektiğini biliyordu. En azından şimdilik. "Hadi, ceketini alayım ve seni gitmek istediğin yere götüreyim."

Adam kapıya doğru ilerledi ama kadın olduğu yerde kaldı, yüzünde belirsizlik oynaşıyordu ve adamın kalbi umutla doldu. "Gidiyor muyuz yoksa Kalıyor musun?" diye sordu.

"Beni bir yere koydun. Eğer , deneseydim... hayal kırıklığına uğrardın."

Geri geldi ve kadının omuzlarını ellerinin arasına aldı. "Olabilir. Ama o zaman belki de benimle hayal kırıklığına uğrayacaksın. Ama denemezsen nasıl bilebilirsin ki?" Onu sertçe öptü, ayak parmaklarının üzerinde doğrulup onu geri öptüğünde rahatladı. Öpücüğü bıraktı, nefes alış veriş i dengesizdi. "Başkalarının hayatlarının geçip gitmesini izlemekten yorulmadın mı? Ben yorulduğumu biliyorum."

Nabızı boğazının çukuruna vuruyordu. "Bana bir söz ver."

"Eğer yapabilirsem."

"Eğer hayal kırıklığına uğrarsan, çek . Kalma çünkü gidersen ben parçalanırım."

Alnını onunkine yasladı, elleri onun omuzlarını yoğururken titriyordu. "Çok fazla endişeleniyorsun Eve."

"Biliyorum," dedi. "Ama o zaman sen de biliyorsun. Bunu ortak bir zemin olarak kabul edebilir miyiz?"

Ellerini kızın yüzünde kavuşturdu. "Bence bundan daha iyi bir ortak zemin bulabiliriz." Ama tereddüt etti, ona nerede dokunabileceğinden emin değildi. "Ne yapabilirim?"

Çenesi adamın avuçlarına sıkıştı. "Bilmiyorum."

Noah omurgasının katılaştığını hissetti. "O zamandan beri kimse olmadı..."

"Omuz silkti. "Bir. Pek iyi gitmedi."

Ağzını kıvırdı. "Yani, burada baskı yok. Bir fikrim var. Bana güveniyor musun?"

Koyu renk gözleri gölgelenmişti, korku tüm o güzel uyarılmayı bastırıyordu. Ama korkusuna rağmen başını salladı. "Evet. Sana güveniyorum."

"O zaman ceketini al ve benimle gel."

Çarşamba, 24 Şubat, 19:45.

İnsanların kapılarını kilitleme konusunda daha dikkatli olmaları beklenirdi. Özellikle de polise bir kadını öldürülmeden hemen önce gören son kişilerin kendileri olduğunu söylemişlerse. Ama Bolyard'lar dikkatli davranmamıştı. Ve Artık ölmüşlerdi.

Onlar polisle konuşmadan bu çifti öldürerek elini göstermişti. Katilin Bolyard'ları nereden bildiğini merak edeceklerdi. İçlerine bakacaklar, bir sızıntı olduğunu düşüneceklerdi. Birbirlerinden şüphelenmezlerdi, çünkü polisler böyle . Ama bunun bir önemi yoktu. Potansiyel serpintileri yönetmiş, iyi yerleştirilmiş tek bir telefon görüşmesiyle başlamadan önce kendi yönündeki herhangi bir araştırmayı kesmişti. Çünkü ben düşünüyorum. Onlar sadece tepki veriyor.

Şimdi planına, kimliğine yönelik diğer tek tehdit Eve Wilson'dı. Zeki ve dikkatliydi. Kafesini daha sert sarsmanın zamanı gelmişti.

Çarşamba, 24 Şubat, 19:45.

Eve, Noah onu garajına götürdüğünde kendini gülerken buldu; garajda oldukça eskimiş bir Dodge Charger vardı. Parçalar arasında yolunu bulmuş ve şimdi arka koltukta oturmuş, Noah'ın yanına tırmanmak için çabalamasını izliyordu.

Ofladı, nefesi soğuk havada asılı kaldı. "Gördün mü, sana eğlenceli olacağını söylemiştim."

"Bir kayropraktöre ihtiyacın olacak" dedi.

İri bedenini yanına sıkıştırdı. "Yaşlı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır, sadece irisin."

Kaşlarını kaldırdı, hınzırca sırıttı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak başını salladı. "Sen kötüsün ve hava soğuk. Ve bu araba kesinlikle daha iyi günler gördü. Gitmiyor her yerde."

"biz kullanmayacağız." Kolunu ona doladı, eldivenli eli ağır paltosunun üzerinden omzunu okşadı. "İçine park edeceğiz."

Ona baktı. "Sen delisin."

Sırıltısı o kadar tatlı bir şeye ki kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Ve gülümsüyorsun. Bu, masöre gitmeye değer."

Duygulanmıştı, kaçırdı. "Bu senin araban mı?"

"Öyle." İçeriye doğru sarkan vinil tavana vurdu. "Birkaç yıl önce aldım ama üzerinde çalışmak için fazla zamanım yok."

"Neden bu araba? Benim hurda yığınımдан daha kötü görünüyor."

"İşte burada yanıyorsun. Bu kaslı bir araba." "Kasları

körelmiş," dedi alaycı bir ifadeyle.

Kıkırdadı. "Çocukken ben de buna benzer bir araba kullanırdım." Ona kemerli bir bakış attı. "O arabanın arka koltuğunda büyük bir aksiyon yaşadım."

Bu üstü kapalı söz karşısında nefesi kesildi. "Acil servisteki doktorlara utanç verici yerlerdeki donmaları açıklamak istemediğimiz sürece gece fazla hareket edeceğini sanmıyorum."

"Yıllar önce, ergenlik çağındayken hiç park etmedin mi?" diye ipek gibi sordu ve kışlık giysilerine ve onun vücudunun sıcaklığına rağmen kadın titredi.

"Hayır. Tanıdığım oğlanların hiçbirinin arabası yoktu, tabii çalınmamışlarsa." Başını onun omzuna yasladı, aynı anda hem rahat, hem minnettar, hem de beklenti içindeydi. "Peki bu park etme işi nasıl işliyor?"

"Oldukça basit. Ben gidebildiğim kadar uzağa gitmeye çalışıyorum, sen de beni durduruyorsun. Tabii ki donma meselesi bir sorun, bu yüzden çoğunlukla sadece boyun eğiyoruz. Mesela Bu." Ve onu, kemikleri sıvı gibi hissedene ve teni giydiği kat kat giysilerin altında fazlasıyla ısınana kadar öptü. Nabızı, tıpkı onu her öptüğünde olduğu gibi derinlerde zonkluyordu.

Yüzüne dokunabilmek, her dokuyu öğrenebilmek için eldivenlerinden birini çekip çıkardı, yüzünü eline çevirip avucunu öptüğünde ürperdi. Ağzına geri döndü, hiçbir karşılık beklemeden hazzın üzerine haz kattı ve aniden bunu yapmasını diledi. Eldivenli elleri güvenli bir şekilde sabitlenmişti, biri omzunda, diğeri başının arkasını kucaklıyordu.

Gözlerini görebilecek kadar geri çekildi. Işığın içinde parlıyorlardı. Karanlık ve orada gördüğü tasmalı arzu nefesini kesti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Yapmak istemediğin hiçbir şey yok."

O zaman bu onun oyunuydu, onun kurallarıydı. Heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da. "O zaman bir şey dene ve seni durdurmak isteyip istemediğimi görmeme izin ver."

Bir an hareketsiz kaldı, sonra koltuğun ortasına doğru kaydđ ve onu kucağına çekerek üzerine oturmasını sağladı. Kız aşağıya bakarken o da yukarıya baktı ve elleri sırtından aşağıya, kalçasının geçerek uyluklarına uzandı. Parmakları, kadını panikletmeyecek kadar alçak ama kalbini hızlandıracak kadar yüksek bir şekilde onu okşuyordu.

"Kanepeniz berbat durumda," diye fısıldadı, "ama sandalyeniz bana bir dizi fantezi yaşattı."

Ve o kadar hızlı ki, çıplak teninin kendi tenine karşı nasıl hissedeceğini hayal edebiliyordu. Onun ağzını kendi ağzıyla kapattı ve kalçalarını ona doğru bastırdı, vücudu keşfin ilk şokuyla sarsıldı. Onu istediğini söylemişti. Yalan söylemiyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzü sertti. Acıkmıştı. Vücudu sert ve dolgundu ve kalçaları, teması uzatmaya çalışarak hareketlerini kovalamasına neden olan bir ritimle kalktı. "Benimle alay ediyorsun," diye fısıldadı dudaklarına karşı.

Gölüşü yumuşak ama gergindi. "İşe yarıyor mu?" "Evet."

Elleri onun kalçalarını kavradı, onu aşağı çekti ve boğazından sessiz bir inilti çıkararak kendini ona doğru sürttü. İyi hissettiriyordu, çok iyi ve daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Titreyen elleriyle ceketinin fermuarını çekiştirdi. Adamın elleri kalçalarından ayrılıp, altına giydiğı yünün fermuarını çekmeye başladı. Eldivenlerini çıkardı, sıcak avuçları giydiğı süveterin altından yukarı kayarak göğüslerini avuçlarken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı, aralarındaki tek şey sutyeninin ince pamuğuydu.

"Evet?" diye sordu huysuzca.

"Evet," diye fısıldadı, adamın pamuğı kenara itmesini diledi, bunu yaptığında inledi.

Başparmakları meme uçlarını okşadı ve kadın kendini onun vücudunun keskin çıkıntısına doğru indirirken her kası daha da sıkıldı. Çıkardığı sesler sert, istek ve ihtiyaç doluydu. Ağzını tekrar aldı ve kendi kendine biraz gıcırdattı.

Aniden durdu ve ellerini gevşemeye zorladı. Bir an sonra kalçaları geriye düştü ve kadın üşüdüğünü hissetti. Arabanın camlarını buğulandırmışlar. Onun Gözleri kapalı ve çenesi . Kontrolü pamuk ipliğine bağlıyordu ve bu bilgi onu heyecanlandırıyordu.

"Neden durdun?" diye sordu boğuk bir sesle, adam giysilerini düzelttiğinde. "Çünkü hâlâ yapabilirdim. Bir dakika sonra daha fazlasını deneyebilirdim." "Belki de bunu yapmanı isterdim."

Sertçe yutkundu. "Donma bölgesine girmiş olurduk," dedi sessizce.

Elleri titreyerek adamın siyah saçlarını nemli alnından itti. "Sen hiç... bilirsin... arka koltukta oturdun mu?"

Kararsız sırtışı parladı. "Yılın bu zamanı mı? Hayır." Kısa bir süre için kızın poposunu okşadı, okşama kızın zevkle mırıldanmasına neden olan bir okşamaya dönüştü. Sonra cep telefonu pantolonunun cebinde titreyerek ikisini de irkiltti. "Muhtemelen Jack'tir."

Eve kucağından indi ve o da telefonunu aramaya koyuldu. Bir dakika dinledi, sonra Eve'e hızlı bir bakış fırlattı. "Hayır, o burada benimle. Ne oldu? Adres?" aldı, yüz ifadesi artık . "Jack'i seninle orada buluşacağım. Arayan Olivia'ydı," dedi ve telefonu kapatıp tekrar çevirerek Jack'in cevap vermesini bekledi. "Harvey Farmer, Sr.'ı bulmuş. Hadi Jack, aç şunu."

"Çok hızlıydı," dedi Eve.

"Yeterince hızlı değil. O öldü. Jack, kahretsin, ara beni." Arabadan inerek daha fazla numara tuşladı. Ters bir şekilde araması için mesajı tekrarladı.

ve garaj kapısını onun için açık tutarken tekrar aradı.

"Bruce," dedi onları evine alırken. "Ben Noah. Olivia seni aradı mı?... Güzel. Beni de aradı ama Jack'i aradığımda yine cevap alamadım. Evinden ya da cep telefonundan. Farmer'a gidiyorum ama Jack'e tekrar ulaşamazsam aramamı söylemiştin." Telefonu kapattı, Eve'in bilgisayar çantasını aldı ve yürümeye devam etti. "Hadi gidelim."

"Olivia oğlunu buldu mu Dell?" diye sordu emniyet kemerini bağlarken. "Hayır.

Bu yüzden hâlâ benimlesin."

"Babasını nasıl buldu?"

"Kurt Buckland'ın telefonundaki LUD kayıtları o adresten bir telefon görüşmesi yapıldığını gösteriyor. Harvey Sr.'ın adına kiralanmış bir ev."

Tamamen dedektif moduna geçmişti. "Babası nasıl ölmüş?" "Göğsünden vuruldu. Evdeki tüm pencereler açıkken."

Kendisi de üşüdüğünü hissetti. "O aynı adam olamaz, Noah. Bu kadınları öldüren adam sabırlı ve titiz biri. Dell Farmer dengesizdi."

Arabasının kapısını açtı. "Biliyorum. Ben de aynı fikirdeyim, Carleton Pierce da öyle."

"Pierce bu gece hastanede beni tekrar görmeye geldi. Bana Shadowland bağlantısını kamuoyuna açıklayacağını ve potansiyel suçluları uyaracağını söyledi. kurbanlar."

"Sana söylemeliydim. Özür dilerim."

"Olma. Umarım bir sonraki kadını kurtarır."

Çarşamba, 24 Şubat, 20:25.

Noah, Eve'e "Burada kapının yanında dur ve hiçbir şeye dokunma," dedi. "Tamam," dedi Eve, gözleri Harvey Farmer'ın cesedine sabitlenmiş bir halde.

"Bakma," dedi, onu başka bir yerde bırakması gerektiğini düşünüyordu ama onun için endişelenirse doğru düşünemeyeceğini de biliyordu.

"Çok geç," dedi ve el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Git. Ben iyiyim."

Hayır, değildi ama işini yapmak zorundaydı. "Olivia, elimizde ne var?" Olivia

cesedin yanına çömeldi. "Göğse bir kurşun, büyük kalibreli.

Vücudu hala sıcak. Yüzüne bir yumruk yemiş gibi görünüyor. Olay Yeri İnceleme ve Adli Tıp'ı aradım."

"Dışarıda park etmiş mavi Subaru mu? Onu daha önce görmüştüm. Pazartesi günü Eve ile kafeden çıktığımızda Jack ve beni takip ediyordu. Oğlunun."

"Bekle," dedi Eve durduğu yerden, tam da onun kalmasını istediği yerden. "Dell Farmer oradaydı, . O mavi Subaru'ya nasıl bu kadar çabuk gidebildi? Barista, Dell ve Jeremy Lyons'un o ayrılmadan önce bir dakika konuştuklarını söyledi. Lyons ona Callie'nin cep telefonu numarasını vermeyi teklif etmiş. O sırada sen, ben ve Jack bir blok ötedeydik ve mavi Subaru da oradaydı."

O ve Olivia etkilenmiş bir bakış paylaştılar. "Kız ayakları üzerinde düşünüyor," diye mırıldandı Olivia.

"Öyle," dedi Noah. "Dell'in arabası David'i yoldan çıkarmak için kullandığı siyah SUV. Subaru babasına ait olmalı."

"Subaru'dan daha önce haberim yoktu," dedi Olivia. "Mahallede siyah bir SUV görenleri arayan polisler var. Dell Minnesota DMV veri tabanında yok, yani muhtemelen kayıtlıdır-"

"Noah." Eve bir kitap rafının önünde durmuş, yüzündeki ifade

donuklaşmıştı. Adam bir anda onun yanına gelmiş, omzunun üzerinden

bakıyordu. "Ne?"

"Bu." Dokunmadan çerçeveli bir fotoğrafı işaret etti. "Bu V, ölen oğlu. kadına bak." Omzunun üzerinden baktı, gözleri dehşetle kararmıştı. "Bu Katie, bardan. Jack'in Katie'si. Noah, bu sadece seninle ilgili değil. Jack'le de ilgili."

"Jack nerede?" Olivia sıkıca sordu.

"Telefonuna cevap vermiyor," dedi Noah, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Yapmak zorundayım
."

"Sadece git," diye araya girdi Olivia. "Ben ararım, seninle orada buluşmak için destek çağırırım."

Çarşamba, 24 Şubat, 20:30.

Aslında bu fikri ona Eve vermişti ve bu ironi çok lezzetliydi. Arabasında oturmuş, video oynatılırken dizüstü bilgisayarının ekranını izliyordu. Bu bir Asheville, Kuzey Carolina'daki bir TV kanalının arşivinden indirilen röportaj.

Altı yıldan biraz daha eskiydi. Çok iyi iş görür.

"Peki sonra ne yaptınız?" diye soruyordu muhabir, yüzünde hafif bir tiksintiyle.

Kamera, üzerinde çalıştığı en acımasız seri katillerden birinin yakışıklı yüzüne geçti. Rob Winters sırtarak, "Onu ben öldürdüm," dedi. "Onu etkisiz hale getirdim, yatağa attım ve 'Ailen sana yabancı erkeklerle arabaya binmemen gerektiğini öğretmedi mi? Sonra boynuna bir sicim doladım ve çok sert bir şekilde çektim. Karşı koydu, ben de onu bıçakladım. Altı düşünüyorum."

Muhabir hafifçe soluklaşarak "Sekiz," diye düzeltti. "Karnından sekiz kez."

Winters bir kez daha sırtarak, "Haklı olmalısınız," dedi. "Siz muhabirler ev ödevinizi yaptınız. Onu sekiz kez bıçakladım. Tırmalamaya çalıştı Ben." Hatırlayarak gülümsedi. "Çok alıngan bir . Ben de önce elini sonra yüzünü kestim."

"Neden yüzü?" diye mırıldandı muhabir. "Yani, onu çoktan öldürmüştünüz bile."

"Çünkü." Winters omuz silkti. "Çünkü güzel olduğunu düşünüyordu. Çünkü istedim. Çünkü yapabilirdim. Mücadele etmeyi bıraktı, ben de

Yine sicim. Gerçekten onu öldürdüğümü sandım. Ama sorun değil. Ben buradayım ama o , hayatı boyunca yara bere içinde." Ayıldı, siyah gözleri soğudu. "Yani ikimiz de özgür değiliz. Bununla yaşayabilirim."

"Anlıyorum. O zaman edelim. Sonra ne oldu?"

Sonrasında Winters tüyler ürpertici bir vahşeti, kendi yakalanmasıyla sonuçlanan kontrolsüz bir öldürme çılgınlığını anlattı. Röportajın tamamlanmasından iki hafta sonra Winters hapisane duşunda bıçaklanmıştı.

Çünkü kontrolünü kaybetti. verici. Böyle... kötülük yüzünde ilgi çekiciydi. Derinlemesine incelemek için büyüleyici. Onunla bizzat konuşma fırsatını çok isterdim.

Ama Winters gitmiş olsa da mirası kaldı. Eve Wilson hala korkuyordu. Nasıl bakacağınızı bilerseniz bunu gözlerinde görebilirdiniz. Ve ben .

Cebinden o sabah ona mesaj atmak için kullandığı cep telefonunu çıkardı, sonra videoyu tam aradığı kareye geri sardı. Eve'i aradı, sonra kaşlarını çatı. Cevap vermiyordu. Geçmişinden küçük bir kesit oynattığında onun nefesini duymayı çok isterdi. Önemli değildi, yakında gözlerindeki korkuyu görecekti.

Sesli mesaj için bip sesi geldiğinde, video oynatma düğmesine bastı, ardından cep telefonunu dizüstü bilgisayarının hoparlörüne tuttu. İşi bittiğinde gülümseyerek bağlantıyı kesti.

Sonra polis telsizini açarak arabayı sürmeye başladı. Webster'ın Bolyards'ı ne zaman keşfettiğini bilmek istiyordu. Eve küçük arabasını geri aldığında Ama asıl korkacak olan Noah Webster'dı, özellikle de bugün erken saatlerde hayatına kastedilmesinden sonra. Webster onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermezdi.

Bu kötü olurdu ama Webster'ın yakında nerede olacağını biliyordu. Bolyard'ları görmeye git. Ne bildiklerini öğren. Webster iyi bir asker gibi bu emirlere uyacaktı. Webster nerede olursa, Eve de orada olacaktı.

Hazır olacağım.

Çarşamba, 24 Şubat, 20:45.

"Aman Tanrım." Noah kaldırımından Jack'in evine doğru koştu, Eve'i elinden tutup çekti, sonra durdu, midesi ayaklarına düştü. Sağlık görevlileri, sedyelerinin üzerinde katlanmış bir ceset torbasıyla Jack'in evine giriyorlardı.

Abbott onları kapıda karşıladı, suratı asıktı. "Jack ölmemiş," dedi. Sedyeyi işaret ederken Noah'nın nefesi kesildi. "O zaman kim?" "Katie. Jack'in koleksiyonundan bir silahla başından vuruldu."

"Bunu o yapmadı," diye sertçe söze başladı Noah ama Abbott elini kaldırdı. "Jack hastaneye gidiyor. Durumu kötü."

Noah bacaklarının titrediğini hissetti ve kararlılıkla dizlerini kilitledi. "Ne oldu?"

"Yatağının yanında boş bir şişe bulduk ama sağlık görevlileri da hap aldığını düşündü. Hiç bulamadık."

Noah, Jack'in bunu yapmayacağını söylemek istedi ama bunun doğru olduğundan emin değildi.

Eve sessizce, "V Farmer'ı otoyola kadar kovalayan Jack'ti," dedi. "Bu Dell'in intikamının bir parçası."

"Katie'yi Jack'in öldürmediğini biliyorsun," diye ekledi Noah ve Abbott başıyla onayladı.

"Ama prosedürü takip ediyoruz. Örtbas suçlaması yok. Noah, içeri giremezsin."

Noah gözlerini kapattı, Abbott'un haklı olduğunu biliyordu. "Bana ne gördüğünü anlat."

"Katie yatakta yatıyordu, başından vurulmuştu." Abbott duraksadı. "Dayak yemişti. Jack onun yanında yatıyordu, kendinden geçmişti, silahı

komodinin üzerinde, şişeyle birlikte. Bunu yarın sabah fark etseydik, Jack ölmüş olacaktı. Cevap vermediğinde beni araman iyi oldu. Ve Eve, iyi iş çıkardın. Olivia bana haber arşivlerinden bağlantı kurduğunu söyledi. Katie'yi V Farmer'la o fotoğrafta görmek Jack'i temize çıkarmak için önemli olacak."

Eve'in başını sallayışı da, Nuh'un sırtına dayadığı eli gibi sakindi. "Dell'in babasını öldürdüğünü mü varsayıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedi Abbott. "Neden?"

"Çünkü bunu neden yaptığını merak ediyorum. Ve listesinde başka kimler

var?" Noah endişesini bastırmaya çalışarak, "Senin olduğunu söylemek

doğru olur," dedi. "Ve sen," diye cevap verdi. "Jack'i nereye götürdüler?"

"İlçe," diye yanıtladı Abbott, "ama kimsenin onu görmesine izin vermiyorlar. Babasını aradım ve onunla hastanede buluşmak üzereyim."

"Onunla konuşmam gerek," dedi Noah. "Bugün yeni bir ortak istediğimi sandı. Rachel Ward'ın ölümüne çok üzüldü. Benim desteğimi aldığını bilmesini istiyorum."

Abbott, "Durumu stabil hale geldikten sonra bunu ona söyleyebileceksiniz," dedi. "Şimdilik yapabileceğiniz en iyi şey işiniz."

"Haklısınız. Martha yapan çifti kontrol edecektik. Bolyard'ları. Bunu yapmak için hala zamanım var. Ben onlarla konuşurken Eve benimle kalabilir."

"Sorun değil," dedi. "Dizüstü bilgisayarım var. Her yerde meşgul olabilirim."

Abbott onlarla birlikte yürüdü, Eve Noah'nın arabasına binip kapısı kapanana kadar bekledikten sonra Noah'ya birkaç adım uzaklaşmasını işaret etti. "Jack hayatta kalırsa, bir süre ayağa . Bu soruşturmayı yürütmek için yeni bir ortağa ihtiyacın olacak."

Noah her iki seçeneği de düşünmek istemiyordu ama Abbott'un haklı olduğunu biliyordu. "Kim?"

"Henüz bilmiyorum. Gelecek yıl olsaydı Olivia derdim çünkü Kane'in emekliliği yaklaşıyor. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve en kısa zamanda size haber vereceğim.

yap." Nuh'un omzunun üzerinden Eve'in arabada beklediği yere baktı. "Güvenli bir eve gitmesi gerekiyor."

Noah o sığınakta saklandığı onca yılı düşündü. "Gideceğini sanmıyorum."

"Onu ikna et," dedi Abbott sertçe. "Onu taşımana izin veremem. Eğer dışarıda güvenli bir yer bulamazsan, güvenli bir ev bulur ve onu içeride tutarız."

Noah bir kez daha Abbott'un haklı olduğunu bilerek başını salladı. "Başka bir şey var mı?" "Sadece kendi davana odaklan. Beş kadın öldü."

"Onları unutmadım Bruce," dedi Noah, sonra şık bir Mercedes yanaşınca başka bir şey söylemek zorunda kalmadı.

Carleton Pierce dışarı çıktı, yüzü endişeyle gerilmişti. " oluyor?" Abbott'ın kaşları çatıldı. "Burada ne işin var Carleton?"

"Jack ile işim var."

"Ne tür bir iş? Seni neden aradı?" Abbott bastırdı ama Carleton'ın gözleri Jack'in ön kapısından dışarı itilen sedyeye sabitlenmişti, ceset torbası fermuarlıydı.

"Aman Tanrım. Jack... ?"

"Seni neden aradı, Carleton?" Abbott tekrar sordu.

Carleton'ın gözleri sedyedeki ceset torbasından hiç ayrılmadı. "Bunu size söyleyemem."

"Bu Jack değil," dedi Noah ve Carleton'ın şaşkıın bakışları onunkilerle buluşmak için döndü.

"O zaman kim o?"

"Jack'in kız arkadaşı," dedi Abbott. "Jack seni neden aradı? Bilmem gerek."

Carleton'ın omuzları rahatlayarak çökmüştü ama şimdi yeniden dikleşmişti. "Bruce, bana sorma. Sana söyleyemem. Jack nerede?"

Abbott karanlık bir sesle, "Muhtemelen şu anda acil servistedir," dedi. Carleton'ın gözleri tekrar büyüdü. "Neden?"

Abbott'un çenesi gergindi. "Alkol ve sakinleştiriciyi karıştırmış olabilir."

Carleton sessiz bir nefes verdi. "Lanet olsun. Jack'in prognozu nedir?" "İyi

değil." Abbott, sağlık görevlilerinin Katie'nin cesedini yükleyişini izledi.

"Ama şu anda onunkinden daha iyi. Kaba olmak istemem Carleton ama yapacak işlerimiz var."

"Tamam. Jack hayatta kalırsa ona uğradığımı , değil mi? İkinizle de yarın sabah toplantısında görüşürüz." Başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

"Mutsuz psikiyatrist," diye belirtti Noah.

"Onu mutlu etmek benim işim değil," diye tersledi Abbott.

"Hasta bilgilerini ifş a etmeye izni yok, Bruce. Bunu sen de biliyorsun. Burada olması Jack'in ikimizin de düşündüğünden daha fazla etkilendiği anlamına geliyor."

"Biliyorum," dedi Abbott acımasızca. "Ve bu Jack için hiç iyi değil." "Jack

uyandığında, bunu onun yaptığına inanmadığımı söyle, tamam mı?"

Abbott'un kızgın ifadesi çöktü. "Elbette. Şimdi git ve işini yap. Beni haberdar et. Ve Eve için güvenli ev konusunda emirlerime uy."

"Amcan iyi birine benziyordu," dedi Liza sessizce. Ziyaret saati sona erdiğinde hastaneden çıkmışlar ve Tom'un arabasına binerek şehir merkezine doğru yola koyulmuşlardı. "İyi olacağına sevindim."

Tom'un çenesi sertleşmişti. "Birinini onu öldürmeye çalıştığına inanamıyorum. Ya da Eve'i." "Bir ailen olduğu için şanslısın," dedi ve onun omuzlarının çöküşünü izledi.

"Umudunu yitirme. Lindsay hâlâ dışarıda olabilir. Annen nasıl?"

"O iyi. Ona hala söylemedim. Şu anda oldukça kırılgan durumda." Liza ona yalan söylediği için kendini kötü hissediyordu ama annesinin öldüğünü bilseydi, onu yalan söylemeye zorlardı.

başka bir yerde yaşamak. Şimdilik, hareket etme ve arama özgürlüğüne ihtiyacı vardı. "Ailenle birlikte olman gerekiyorsa, sorun değil. Jonesy denen adamı kendim arayabilirim." Olivia'nın arayıp da bulamadığı tek kişi hakkında bilgi vermemiştir. Fahişe Lindsay'i görmüş olabileceğini söyledi.

"Ben geliyorum. Eve için endişeleniyorum. Senin için de endişelenmek istemiyorum."

Çarşamba, 24 Şubat, 21:25.

Jack'in evinden uzaklaşırlarken Noah, "Oldukça sakindin," diye yorum yaptı.

"Pek sayılmaz," dedi dürüstçe. "Ama dağılmakla sana yardım ettiğimi düşünmüyordum. Pierce neden buradaydı ve Abbott seni bu kadar üzecek ne söyledi?"

"Carleton bu gece Jack ile bir toplantısı olduğunu söyledi."

"Toplantı randevu anlamına gelir. Jack'in intihar girişimini yalanlamak için iyi değil."

"Aynen öyle. Şu anda ikimiz de çok heyecanlı değiliz."

"Ve? Noah, Abbott'un ne dediğini bilmek istiyorum. Benim hakkımda konuştuğunu biliyorum."

Ona doğru baktı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Çünkü seninle konuşurken gözlerimin içine baktı." Noah iç çekti. "Senin güvenli bir eve gitmeni istiyor."

Eve bu düşünce karşısında içi çalkalansa da hafifçe gülümsedi. "Hayır," dedi ve adam itiraz edemeden yoluna devam etti. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Hayır. Jack ile pek iyi bir ilişkim olmadı."

"Bunu söyleyebilirim. Sal bana Jack'in çok çabuk ortak değiştirdiğini söyledi." "Son birkaç yıldır bu doğrudur," dedi, sesinde suçluluk duygusu vardı.

"Noah, Katie bir bitki olsa bile, Jack onun evine girmesine izin verdi. Yatağına. Çok az tanıdığı bir kadına karşı gardını indirdi."

Noah yola geri dönmeden önce ona uzun uzun baktı. "Sana söylemek istedim Amy Millhouse ilk kurbandı. Kardeşi olay yerini değiştirmiş, biz de bu yüzden kaçırdık. Emlak sattığını ama çoğunlukla kumarhanede takıldığını söyledi. Yüksek bahisçi."

"Rachel'in dansçı arkadaşı onu kumarhaneden aldığını söyledi, yani orada avlandığını biliyoruz. Amy için oraya gitmesi mantıklı. Ağır kullanıcıların olduğu yere gitti. Kumarhaneden hiç ayrılmayan bir kırmızı bölge vakam daha var. Dün gece bütün gece , her zamanki gibi. Ama risk altında olabilir."

"Natalie," diye hatırladı. "Masada hile yapan avatarla oynuyor."

"Dasich," dedi karanlık bir sesle. "Natalie'yi kontrol etmem gerek. Şu anda orada olmalı."

"Oyuna buradan erişebilir misin? Şu anda mı?"

Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Kablosuz kartım var, yani her yerde kullanabilirim."

"Natalie'yi kontrol ettikten sonra Amy Millhouse'un kapısında siyah bir çelenk olup olmadığına bakın."

"Tamamdır." Eve, Greer'ı önce Natalie'nin avatarının her zamanki oturduğu kumarhaneye yönlendirdi. Ne yazık ki Natalie için Dasich de oradaydı ve fişlerin aslan payına sahipti. "Natalie kaybediyor ama güvende. Şimdi Amy'ye gideceğim."

Greer'i Amy'nin evine gönderdi ve kaşlarını çatı. "Evet, Amy'nin kapısında siyah bir çelenk var. Bu sabah yoktu." Noah'ya döndü, sıkıntılıydı. "Christy ve Rachel'ı öldürür öldürmez kapılarına çelenk koydu ama siz fark edene kadar Martha ve Samantha'yı bekledi. Amy'nin bu sabah çelengi yoktu. Senin bildiğini nereden biliyordu? Henüz hiçbir basın mensubu bunu fark etmedi."

"Bunlardan herhangi birini nasıl öğrendi?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Dell'in makalesi Martha, Christy ve Samantha'dan haberdar olduğunuzu öğrendi. Bu sabah işe gelirken radyoda Rachel'ın öldürülmesiyle ilgili bir haber duydum. Ama Amy'yi nereden biliyordu?"

"Jack ve ben bugün Amy Millhouse'un annesini görmeye gittik ve Jack havaalanından karakola kadar kardeşine eşlik etti. Sanırım bizi izliyor."

"Dell Farmer'ın yaptığı gibi," dedi, "ama o bunun için tamamen yanlış." Araba kaldırıma yanaştı ve yavaşlayarak durdu. "Neden burada duruyorsun?"

"Burası Bolyard'ların evi. Martha Brisbane'i katilinden başka canlı gören son insanlar olabilirler. , burada tek başına kalamazsın."

"Kulaklığım yanımda," dedi. "Mahremiyete ihtiyacın olursa her zaman takabilirim."

"Senden bunu isteyebilirim." Adam şapkasını taktı ve kadın bir dakikalığına kendini bakışlarına bıraktı. "Ne?"

"Şapkayı sevdim," dedi sesi boğuklaşarak. "Her zaman ."

Uzun bir süre ona baktı, yüzünün büyük bir kısmı gölgede kalmıştı. ama onun bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. "Hadi şu işi . Bu gece seninle biraz vakit geçirmek istiyorum." Adam onun yanına geldi, arabanın kapısını açtı ve onu ayağa kaldırdı. Soğuğu zorlukla hissederek Bolyard'ların garaj yoluna kadar onu takip etti, zili çaldığında birkaç adım geride durdu.

Cevap gelmeyince kapıyı sertçe çaldı.

"Belki de dışarı çıkmışlardır?" Eve çekingen bir tavırla sordu ve o da kaşlarını

çattı. "Olabilir. Ama bizi bekliyorlardı. Karısı Jack'le tanışmak istiyordu." acı bir şekilde ekledi. Eve elini onun sırtında gezdirdi, keşke onu rahatlatabilseydim diye düşündü. Adam omuzlarını dikleştirdi. "Ben iyiyim. Bunu yapmam gerekiyor."

"Bu" onun işiydi, biliyordu. Bir katili bulmak, durdurmak ve böylece bir şekilde ortağı için teraziye dengeledi. Garaj yoluna doğru yürüdü ve garaj kapısının üstündeki pencerelerden içeri baktı.

"Hadi," dedi, sesi artık sertti ve kadının midesi sıkıştı.

"Ne?" dedi, onu evin arkasından, karın içinden takip ederek.

"İkisinin de arabası garajın içinde park halinde. Evdeler." Evin arka tarafına geçtiler ve adam avucunu açarak elini kaldırdı. "Burada kal."

Başını salladı, adam silahını çekmiş mutfak kapısına yaklaşırken nefes almak için kendini zorladı ve yorgun bir küfür savurdu. Birkaç adım ilerledi ve pencereden içeriği görebildi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

İki kişi mutfak masasının üzerine yığılmıştı. Çok fazla kan vardı. Noah kapıyı çekti ve kapı açıldı. Eve bir adım daha atmadı.

eve girip nabız kontrolü yaptı. Sonra geri , başka hiçbir şeye dokunmadı.

"Onlar öldü," dedi açıkça. "ama."

Bir kez daha onu takip etti, bu sefer arabaya geri döndü ve telsizi kapıp destek çağırdı. Ve CSU'yu. Ve ME'yi.

Yorgun bir şekilde dirseklerini direksiyona dayadı ve başparmaklarını şakaklarına bastırdı.

Eve elini onun kolunda gezdirdi. "Martha Brisbane'i gördüklerini kim bilebilirdi?"

"Ekibim, telefonlarına çıkan kişi ve çiftin anlatmış olabileceği diğer herkes. O lanet makale yüzünden Jack'le buluşmaya çok kararlıydılar." Ağzı buruştu. "Kim bilir başka kimlere böbürlendiler?"

"Ama bu sadece övündükleri kişinin saklayacak bir şeyi varsa önemli olur."

Adam ona baktı. "Yani ya katili tanıyorlardı ve bunu bilmiyorlardı..."

İçindeki korku adamın gözlerindeki korkuyla eşleşti. "Ya da sen yaparsın," dedi.

Yirminci Bölüm

Çarşamba, 24 Şubat, 21:30.

Webster buradaydı, Eve de, tıpkı gibi. Bu en önemli andı, Webster cesetleri bulduğunda şok olmuştu.

Bolyards ve diğer herkes ortaya çıkmadan önce. Webster'ı alabilirse, Eve toplamak için olgunlaşmış olacaktı.

Ama Webster arabasını üç metre uzağa çekmişti. Silahını indirdi, hayal kırıklığına uğramıştı. Düzgün bir atış yapamıyordu ve yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Her zamanki polis Webster hâlâ kendi silahını çekmişti ve bunu kabul etmek ona acı verse de Webster daha iyi bir nişancıydı. Iskalarsam, ölürüm. Ölmeyi planlamıyordu. En azından bu gece.

Phelps olabilir. Beklediği kıvılcım . Basın haberin üzerine atlayacak ve Phelps'in Rachel Ward'ın ölümünden dolayı suçluluk duyduğu ortaya çıkacaktı. Basının yakalamasına izin vermektense, son yumruğunu atmak için mükemmel bir zamandı.

Şapka Takımı savunmaya geçecektir. Shadowland araştırmasına katılanları yaklaşan tehlikeye karşı uyardıklarını söyleyeceklerdi. İkiz Şehir'eki kadınların güvende olduğunu.

Yarın gün sonunda, çalışmayla hiçbir bağlantısı olmayan başka bir kurban bulunacak ve Şapka Ekibi'nin elinde ne bir ipucu ne de bir savunma kalacaktı. Plansız.

Basın onları çarmıha gerecekti. Bu mükemmeldi. Kamuoyu önünde olurlardı. Beceriksiz soruşturmalarını haklı çıkarırken Jack Phelps davasında herhangi bir örtbas görüntüsünden kaçınılması.

yeniden kazanmaya çalışarak ve şüphelileri arayarak oradan oraya koşturuyorlardı. Axel Girard'ın birkaç günlük kafa karışıklığından daha fazlasına iyi geleceğini ummuştu ama sorun değildi. Tertemiz göz doktoru hiçbir zaman planladığı kurban olmamıştı.

İki yeni şüphelinin tohumlarını atmış, Şapka Ekibi'nin çarkları dönmeye devam ederken saatlerce eğlenmesini sağlamıştı. Başından beri şüphelileri planına dahil etmişti.

İlk destek aracı Bolyard'ların evinin önünde duruyordu. Yakında her yer polis kaynayacaktı. Şimdilik geri çekildi, hayal kırıklığına uğramıştı ama zarar görmemişti.

Eve artık Gölgele Diyarı'na yaptığı gezintilerle ona zarar veremezdi ama bunun artık bir önemi yoktu. Webster'a ne kadar yardım ettiğinin artık bir önemi yoktu, Çünkü çalışmasının ve Havva'nın kendisinin rolü sona ermişti. Artık onu susturmasına gerek yoktu.

Şimdi sadece onu istiyordu. Kısmen intikam için, bu doğrudu. Ama bundan daha fazlasıydı.

Winters'ın Eve Wilson'ı "öldürdüğü" anı ve onun hayatı için nasıl savaştığını hatırlamasını izlerken şaşırtıcı bir şekilde tahrik olmuştu. O dövüşü istiyorum. O korkuyu. Ellerimin gücünü boğazında hissetmek istiyorum. Ayrıca İtiraf etmeliydi ki, egonun bir parçasıydı. Ünlü bir katilin başarısız olduğu yerde başarılı olmak çok tatmin edici olurdu.

Arabasını çalıştırdı ve gecenin karanlığında sessizce uzaklaştı.

Bu ilginçti, diye düşündü Dell, karanlık araba uzaklaşırken kamerasını yakınlaştırarak izliyordu. Birileri Noah Webster'dan en az kadar nefret ediyor.

Arabayla uzaklaşan adamın izlendiğini bilmediğinden emindi. Bilseydi, Webster'ın arabasına silah doğrultmazdı. Anlaşılan iyi bir açığı yakalayamamıştı ya da korkmuştu, çünkü tek bir el bile ateş etmeden oradan ayrılmıştı.

Dell adamın plakasını not etti ve dikkatini aracında oturan ve çok üzgün görünen Webster'a verdi. Üzgün görünmesi gerekirdi. Ortağı az önce ölü kız arkadaşıyla yatakta bulunmuştu. Çok güzel manşetler atılırdı.

Phelps'in "intiharı" başarılı olsaydı daha güzel olurdu, diye düşündü acı acı. Phelps'in tam olarak ölmeden önce fark edilmiş olması en hafif deyişle sinir bozucuydu.

Dell'in manşeti yazan kişi olmaması da sinir bozucuydu. Babası o lanet çenesini kapalı tutabilseydi, Buckland olarak hâlâ haber gönderiyor olabilirdi.

Ben . Ne saçmalık. Harvey söylemekle tehdit ve söyledi de. Ama ödeme zamanı geldiğinde Harvey küçük bir kız gibi sızlandı.

V hep yapacağını söylerdi. V her zaman, eğer ikisi çocukken güçlerini birleştirmiş olsalardı onu ağlatabileceklerini söylerdi. Ama ben hep çok korkardım. Bu gece hiç korkmamıştı. Kızgın ve haklıydı.

Ama artık Webster kim olduğumu biliyor. Webster, Harvey'nin evine gitmişti. Yaşlı adamın cesedini bulmuşlardı. konuşmaları duymuştu, benim için arama emri çıkarılmıştı. Ama aracını gözden kaçırmışlardı. Onu siyah bir Lincoln Navigator'da bulmuşlardı.

Tıpkı o silah doğrultan adamın kullandığı gibi. Her şey yerli yerine oturunca Dell sırttı. Webster'ın peşinde üç adam yoksa, Navigator'daki adam Kırmızı Elbiseli Katil'in ta kendisiydi. Dell kamerayı bıraktı ve BlackBerry'sini çıkararak Navigator'ın plakasında ters arama yaptı. Sonra çıkan isme kaşlarını çattı.

Donald Donner. Bu ismi daha önce nerede görmüştü? Oh, evet. Bu ismi Marshall'da Jeremy Lyons denen dallamanın masasının arkasındaki kapıda görmüştü.

"Sanmıyorum, Dr. Donner," diye mırıldandı. "Onu ilk ben gördüm. O bana ait."

Ama önce, manşetler. Onları yazamazdı, ama emin olurdu ki başka biri yaptı. Buckland'ın kişi listesinde bulduğu bir numarayı aradı. "Merhaba. Sizin için bir ipucum var..."

Çarşamba, 24 Şubat, 21:55

Eve, Noah'nın tam güçle çalıştırdığı araba ısıtıcısına rağmen soğuktu.

Bu gece dört ceset görmüştü. Katie'yi de bu sayıya dahil , ceset torbasının görüntüsü zihninde tazeydi. Onu pazar günü görmüştüm, ona günün srtg demiştim. Eve, Katie'nin Dell'in gazabını hak edecek ne yaptığını merak etti. Ya da adam sadece aklını mı kaçırmıtı?

Babasını ldrd. Ve beni öldürmeye çalıştı. Ve David'i. İnledi. David'i araması gerekiyordu. Meraktan lecekti. Bilgisayar çantasından cep telefonunu çıkardı ve cevapsız bıraktığı tüm aramalara bakarak yüzünü buruşturdu.

"zr dilerim," dedi David hırlamaya balamadan önce. "ok meguldm. Sana zarar veren ŗu adam-"

"Biliyorum. Olivia beni aradı. Hastanedeki güvenliği artırmış."

Eve'in kanı daha da dondu. "Senin peşinden geleceğini mi düşünüyor? Benim için uğraıyordu."

"İçini ŗansa bırakmayacağını söyledi. Sen iyi misin?" "Fiziksel olarak

iyiyim. Duygusal olarak... Bu gece dört ceset gördüm." "Webster sana izin mi verdi?" Sesi fkeli geliyordu.

"Beni gözünün önünden . O ne görürse, ben de onu görüyorum."

Bunun zerine homurdandı. "Tom bana akam yemeği yiyeceğinizi söyledi. Nasıl geçti?" Eve her ŗeye rağmen ağzının bir tarafının kalktığını fark etti. "Fena değildi."

"Senden gelen parlak bir onay. Buna sevindim. Bunu hak ettin."

"Biraz uyu. Ben güvendeyim." Telefonu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarını almak için çantasına uzandı ve eli fermuarlı cebindeki sert çıkıntıya dokundu. Birden Harvey Farmer'ın görüntüsü zihninde canlandı, oturma odasında yerde l yatıyordu, göğsünde bir delik vardı. Dell bir yerdeydi. Silah ona vurmak istemediği sürece bilgisayar çantasında taşıması pek bir ie yaramayacaktı.

Başını kaldırarak pencereden iki tarafa da baktı ve silahını çantasından çıkarıp ceketinin cebine koydu ve birden kendini çok daha güvende hissetti. Natalie ve Kathy'nin de güvende olduğundan emin olmak için dizüstü bilgisayarını açtı. Kathy'nin avatarı Ninth Circle bar , Natalie'ninki ise hâlâ poker masasındaydı.

Natalie büyük kaybediyordu. Dasich'in ise dağ gibi fişi vardı. Yani adil değil. Adam hilebazın teki. Eve bir sonraki elin, her zaman Natalie'nin yanında oturan avatar Cicely'ye gitmesini izledi. Bir keresinde, Cicely'nin deneklerinden biri olup olmadığını anlamak için Greer'ın ekran adını öğrenmek üzere onunla karşılaşmasını sağlamıştı. Ama değildi.

En azından senin bildiğin kadarıyla. Omurgasından aşağı yeni bir ürperti yayıldı.

"Kahretsin." Bir düzine avatarım var. Herhangi biri de olabilir. Hiç tanımlamadığı kırmızı bölgeleri . Ve şu anda bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Kumarhaneden gelen bir kükreme onu yere baktırdı. Cicely avatarı kazanmaması gereken bir el kazanmıştı. Olağanüstü şanslıydı, tamamen yetenekliydi ya da tamamen hile yapıyordu.

Natalie kabul etti ve resmi bir şikayette bulundu. Bir arbede . Daha fazla eğlence ve ga-

Eve, arabanın camına vurulup bir çılglık neden olan bir vuruşla hareketten çekildi. Nefes alarak camı indirdi. "Yüzbaşı Abbott, beni korkuttunuz."

Gülümsemedi. "Web senin için güvenli bir ev ayarladığımızı söyledi mi?"

Eve ısıltı ısıltı gülümsedi. "Gülümsedi. İlginiz için teşekkür ederim."

Abbott arabasının kapısını açtı. "Seni şimdi oraya götüreceğim. Benimle gel."

Eve başını sallayarak arkasına yaslandı. "Alternatif düzenlemeler yaptım."

"Burada kalamazsın. Burası bir suç mahalli."

Eve ona baktı, zihninde gözleri şüpheyle kısılmış olsa da ifadesini yumuşak tuttu. "Aracım gelir gelmez buradan ayrılacağım."

Abbott'un çenesi sıkıştı. "Alternatif planlarınız nedir?"

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Sal ve karısıyla kalıyorum," diye yalan söyledi.

"Webster'ın dikkatinin dağılmasına izin veremem. Jack'le olan bu karmaşa yeterince kötü."

"Jack nasıl?" diye sordu, Sal'i aramaya karar vermeden önce konuyu değiştirerek.

"Yıkadılar ama henüz iyileşmedi. Konuyu değiştirme Eve. Noah'ın seninle ilgilendiği için bir tehdidi kaçırmamasını istemiyorum. Bu onun hayatı anlamına gelebilir. Ya da senin."

Bu şekilde söyleyince Abbott mantıklı geldi. "Anlıyorum."

"O zaman bu dava çözülene kadar ondan uzak duracaksın."

Eve onun sokak lambasının sert bir şekilde aydınlattığı yüzünü inceledi. "Dikkat dağıtmayacağım."

Kabul etmediğini bildiği için ona ters ters baktı. "Kabul etmediğine emin ol."

Arabanın kapısını kapatıp uzaklaşmaya başlamıştı ki Noah, Bolyard'ların evinden Micki Ridgewell'le birlikte çıktı, ikisi de suratsız görünüyordu. Eve, hâlâ açık olan araba penceresinin dışında konuşulanları dinleyebilmek için Shadowland'in kıstı.

"Ölüm zamanı mı?" Abbott Noah'a sordu.

"Yedi ile sekiz arasında," diye cevap verdi ve Eve'in kalbi sıkıştı. Bu, eski arabasının arka koltuğunda öpüşükleri zaman olabilirdi.

"Size ne söylemeyi planladıklarına dair bir işaret var mı?" Abbott sordu.

"Hayır." Noah ensesini ovuşturdu. "Ama 7:47'de bir telefon görüşmesi yapmışlar."

Micki yavaşlayarak durmakta olan yerel bir TV haber minibüsünü işaret etti.
"Onlara."

Şık bir palto ve yüksek topuklu ayakkabılar giyen bir kadın yaklaştı. "Ben Regina Forest," dedi. "Bana burada neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Burası bir suç mahalli," dedi Noah. "Gitmek zorundasınız."

Forest'ın yüz ifadesi korku ve ilginin kasıtlı bir karışımına dönüştü. "Bay Bolyard?"

"Yorum yok," dedi Noah ama o uzaklaşmadan Regina yaklaştı.

"Stuart Bolyard ofisimizi aradı. biriyle konuştu." Gözleri kedi gibi kısıldı. "Bildiğim her şeyi size anlatacağım.
özel."

"Ne bildiğine bağlı," dedi Noah. "Peki ne biliyorsun?" "Bay Bolyard

haberlerde Kırmızı Elbise hikâyesini gördüğünü söyledi ve kadınlardan birini tanıdığını söyledi. Onu bir kafede gördüğünü ve buluşmak için polisi aradığını . Neden polise söylemediğini sordum. Aradığında polis her şeyi biliyordu ve karısının "ünlülerle ilgilendiğini" söyledi. Jack Phelps'le tanışmak istemiş. Phelps nerede?"

Abbott, "Şu anda görevde değilim," dedi. "Başka ne var?"

"Yani tüm bunları zaten biliyor muydun?" diye sordu. "Ayrıca bir adam gördüğünü söyledi.

Hemen gideceğim." İğneleyici bir şekilde "Ve sana söylemediğini."

Noah'nın gülümsemesi tatsızdı. "Hanımefendi, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi devam eden bir cinayet soruşturmamız var. Lütfen bizimle oyun oynamayın."

"Hayal bile edemezdim. Personel beni telefona çağırdı ve kendimi tanıttığımda Bay Bolyard karısının da benimle tanışmak ve televizyona çıkmak istediğini söyledi. Ona daha fazlasını duymam gerektiğini . Bana adamı aynı tekrar gördüğünü söyledi. Yerel üniversitelerden birinde profesör olduğunu söyledi. Ellili yaşlarda, boynuz çerçeveli gözlükleri ve papyonu vardı ve kahvesini içerken elleri titriyordu."

Donner, diye düşündü Eve. Hakkını yemeyelim, Noah gözünü

kırpmadı. "Onu tanıyor musunuz, Dedektif?" Forest kurnazca sordu.

"Bay Bolyard bu adama yaklaştı mı?" Noah cevap vermek yerine sordu.

"Evet. Bugün onu gördüğünde, öldürülen kadınla birlikte ayrılan kendisi olup olmadığını sormuş. Profesörün sinirlendiğini ve inkar ettiğini söyledi. Papyonlu adamı tanıyor musun?" Parmağını salladı. "Ve soruyla cevap vermek hiç adil değil."

"Olabilir," dedi Noah. "Onaylar onaylamaz size özel haberinizi vereceğiz. Asistanınızın şu anda çektiği kaseti yayınlamayacak ?"

Forest onu dikkatle inceledi. "Elbette. Sadece bana kazık atma, tamam mı?"

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," diye mırıldandı Noah, bir başka araba caddeyi hızla geçip fren gıcirtısıyla haber minibüsünün arkasında dururken. Biri kameralı iki adam çıktı.

"Dedektif Webster?" Kamerasız olan koşarak caddenin karşısına geçti. "Dedektif Phelps'in cinayet-intihar girişimi hakkında yorum yapabilir misiniz?"

Forest'ın kaşları havaya kalktı ve Noah'nın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Yorum yok," dedi Noah yumuşak bir sesle.

Regina Forest, aynı derecede yumuşak bir sesle, "Bence bu da bir ihanet sayılır," dedi ve minibüsteki yardımcısına kaseti çekmeye devam etmesini işaret etti.

Muhabir atlatıldığı sinirlenmiş görünüyordu. "Nelson Weaver, The Mirror. Jack Phelps'in kız arkadaşını öldürdüğü ve aşırı dozda uyuşturucu aldığı doğru mu? içki ve haplar?"

"Hayır. Yorum," diye tekrarladı Abbott zorla.

Forest'in dudakları bu kez küçümseyerek kıvrıldı. "Nelson, bence bir kahve içmeliyiz. Sohbet edelim." Yanında kafası karışmış gazeteci olduğu halde uzaklaştı.

"Lanet ," diye mırıldandı Abbott. "Jack'in mahremiyeti buraya kadarmış."

"Ama artık beş kadını kimin öldürdüğünü biliyoruz," dedi Noah, sesi garip bir şekilde kopuk çıkıyordu. "Gidip Donner'ı alacağım."

Abbott, sanki Eve'in hâlâ orada oturduğunu hatırlıyormuş gibi yavaşça Noah'nın arabasına doğru döndü. "Onu orada tutması için Donner'ın evine bir ekip arabası göndereceğim, sonra da onu alacağım. Benimle Donner'larda buluşmadan önce onu Sal'lara bırak."

Bu da ilginçti, diye düşündü Dell, zoom'undan izlerken. Mirror'dan gelen adamı, onu aradığından beri bekliyordu ama TV haberlerinden gelen hatun biraz sürpriz oldu. Görünüşe bakılırsa Phelps'in geliş ve gidişlerini izleyeceklerdi.

Phelps hâlâ ölebilir, diye düşündü iyimser bir şekilde, ama ölmese bile yüzü İkiz Şehirlerin her yerine yapıştırılacaktı. Bir polisin intihara teşebbüs etmesi CNN tarafından haber yapılacak kadar büyük bir olaydı. Hatta belki Yahoo için bile yeterince büyüktü.

Herkes MSP makalesini okumuş ve Phelps'in bir tanrı olduğunu düşünmüştü. Artık onun bir katil ve korkak olduğunu biliyorlardı. Başka bir deyişle, herkes gerçeği biliyordu.

"Şimdi sıra Webster'da," dedi büyük bir sırtışıla. Webster'ı gerçekten acıtacak yerinden nasıl vuracağını biliyordu. Adam ailesini önemsiyordu.

Çarşamba, 24 Şubat, 10:15.

Noah, Bolyard'ların evinden uzaklaşırken direksiyonu sıkıca kavradı. "Abbott'la aranızda ne oldu?"

"Dikkatin dağılmasın diye benim yolundan çekilmemi istiyor. Ona uyacağımı söyledim."

Noah öfkesini bastırdı. Kolay bir başarı değildi. "Sal'e giderek mi?"

"Sal'in beni koruyacağını düşündüm. Abbott beni güvenli eve kendisi götürmeye çalıştı ve bu ." Derin bir nefes aldı. "Noah, ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ona sert bir bakış attı. "Ne hakkında?"

"O insanlar, Bolyardlar... Onlar biz..." Omuz silkti.

"Biliyorum. Ama bana Jack'in hiç tanımadığı bir kadını yatağına alarak kötü bir seçim yaptığını söylemiştin. Haklıydın. Bolyard'lar da kötü bir seçim yaptı. Bize bildiklerini anlatabilirlerdi ve Donner kafalarını uçurmadan önce onu yakalayabilirdik. Ama yapmadılar. On beş dakikalık şöhretlerini istediler."

"Görünüşe göre anladılar," dedi üzüntüyle. "Ama sana dönelim. Abbott haklı. Şu anda senin için dikkat dağıtıcı bir unsurum. Beni Sal'in evine bırak. Callie ile eve gideceğim ve polislerden birinden bizi takip etmesini isteyeceğim. Hatta eve geldiğimde seni ararım. Böylece güvende olduğumu bilersin."

"Benim daha çok hoşuma giden bir fikrim var. Brock ve Trina'nın evi," dedi Trina zorla başını sallayınca gözlerini kırıştırdı.

"Hayır. Onların çocukları var. Dell'i onlara götürmem mümkün değil. Önce güvenli bir eve gideceğim."

Kalbi sıkıştı. Bunu söylemesini beklemiyordu ama şimdi söylediğine hiç şaşırmamıştı. "Çocukları Brock'un babasına gönderdiler. gece. Emekli bir polis ve neler olup bittiğini anlıyor. Çocuklar orada tamamen güvende olacaklar. Bolyard'ların evindeyken Brock'u aradım ve onlar için sorun olmadığını söyledi." Kaşlarını kaldırdı, umduğu gibi ilgi çekiciydi. "Trina gerçekten iyi bir aşçı."

"Onları söndürmek istemiyorum. Peki ya Callie?"

"Onu Brock'a da götürebilirim. Siz kızlar birbirinizin tırnaklarını falan yapabilirsiniz."

Güldü ve başını salladı. "Dikkatinin dağılmamasını sağlar mı?" "Evet."

"O zaman ben giderim. Farklı bir yol bulduğun için teşekkür ederim." Kadın adamın yüzünü inceledi, adamın yüzü karanlıkta sıkıntılıydı. "Donald Donner'ın beş kadını öldürdüğüne inanıyor musunuz?"

Ona doğru baktı. "Öyle mi?"

Parmağını salladı. "Soruyla cevap vermek doğru değil," dedi Orman kadınıyla alay ederek, sonra omuz silkti. "Hayır, bilmiyorum. Kızgın ama unutkan. Bazen ders verirken gidiyor, boşluğa bakıyor. Kendisine ne verildiğini unuttur. Onun takıntısı yayınlanmak. Bu cinayetleri işleyecek zihinsel organizasyona ya da açıkçası fiziksel güce sahip olduğunu sanmıyorum. Oldukça yaşlı."

Noah düşünceli bir şekilde başını salladı. "Söylediğin

gibi." "Ama yine de onu sen alacaksın."

"Oh, evet," dedi suratsızca.

"Bu çiftin Martha'yı Şarküteri'de gördüğünü varsayıyorum," dedi Eve, "çünkü Donner öğle yemeği için oraya gidiyor. Cumartesi gecesi oraya gider mi gitmez mi? Bilmiyorum."

"Umarım Şarküteri'nin güvenlik videosu biraz ışık tutar." Kucağındaki bilgisayara bir göz attı. "Donner'ın Gölge Diyar'dan haberi var mıydı? Yani, oynadı mı?"

"Evde ne yaptığını bilmiyorum. Her konuştuğumuzda ona oyunu açıklamama ihtiyaç duyuyordu. Eğer unutkanlık numarası yapıyorsa, çok iyi bir oyuncu."

"Katılıyorum. Kırmızı bölge vakalarını kontrol ettin mi? Olmaları gereken yerde mi?"

"Evet." Onun elini hafıfçe sıktı. "Bolyard'lar için üzgünüm. Jack için, tüm bunlar için."

"Senin suçun değil."

"Öyle demek istemedim. Olanlar için özür dilemiyorum. Ben... üzgünüm. Tüm bu acıyı ve ölümü görmek zorunda olduğun ve bunun seni incittiği için üzgünüm."

Duygu, yorgunluk, coşku... hepsi boğazını kapatan bir dalga halinde kabardı. Özlediği şey buydu. İsteddiği şey. İhtiyacı olan şey. Sesine güvenmek istemeyerek elini yanağına bastırdı ve orada tuttu.

Çarşamba, 24 Şubat, 10:30.

Bolyard'lar arka kapılarını kilitlememişlerdi. Donner kilitleri konusunda daha dikkatli görünüyordu.

Bodrum kapısının camını kırdı, içeri uzandı ve kapı kolunu içeriden çevirdi. Evi hızlıca gözden geçirdiğinde Donner ve karısının evde olmadığını gördü. Lanet olsun. Donner'ın bu gece burada olması gerekiyordu. Bir randevuları vardı. Piç kurusu beni ekti.

Bolyard'ları öldürmeden önce onu yakalamalıydım. Bu zor olabilirdi. Sadece Donner nereye gitmiş olursa , mazeretinin eskisi kadar zayıf olmasını umabilirdi.

Yine de bu onu Bayan Donner'ı öldürmek zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Asıl planında olmayan insanları öldürmek onu rahatsız ediyordu ve hala da fazlasıyla rahatsızdı.

Bolyards.

O kahvehanenin dışında durup beklemeliydim, tıpkı Diğerleri. Ama Martha'yla tanıştığı gece o kadar soğuktu ki. Dışarıda arabasında otururken dikkatleri daha çok üzerine çekerti.

İçeride. Ama şimdi planlanmamış iki cinayeti vardı ve bunu açıklamak için fazladan çaba sarf ediyordu.

Acele etmesi gerekiyordu. TV haber muhabiri muhtemelen çoktan Stuart'ın ev telefonundan söz verdiği röportajı almak için Bolyard'ların evine gittiğinde, onun yerine Webster'ın suç mahallini buldu. Çok yakında burası polis kaynayacaktı. Evi boş bulmaları gerekiyordu, çünkü Donner'ı kaçırmıştı.

Doğruca Donner'ın banyosuna gitti ve kaşlarını çattı. İki diş fırçası da banyo rafındaki şişe ve teneke kutularda boşluklar bırakarak birkaç banyo malzemesi gibi gitmişti. Donner'lar akşamdan daha uzun bir süre için gitmişlerdi.

Ancak Donner'ın mutfağında gülümsemek zorunda kaldı. Yalnız bir highball vardı bardak masanın üzerinde. Bardağı kokladı. Donner burbon içiyordu. Altı kurbanından altıncısının evinde bir şişe olduğundan emin olacaktı. Bardağı plastik bir torbaya attı.

Donald Donner Webster'ın gözünde hiçbir zaman gerçek bir şüpheli olmamıştı ama Webster bile somut kanıtları açıklayamazdı.

Donner'ın nerede olduğuna gelince... Bir önseziyle mutfaktaki kablosuz telefonu tekrar aramaya başladı ve numara bağlanamadan telefonu kapattı. Numarayı hafızasına kaydederek BlackBerry'sini çıkardı, internete bağlandı ve ters arama yaptı.

Ah. Numara Donald'ın annesi Adele Donner'a aitti. Elbette bunu teyit edecekti ama içgüdüleri ona Donald'ın buraya çekildiğini söylüyordu.

411'i aradı, bağlanmasına izin verdi ve operatör cevap verdiğiğinde telefonu kapattı. Adele'in numarasını son arananlar listesinden çıkarmıştı, böylece polisler onun yaptığını yapamayacaktı. Donner'ın LUD'larından numarayı alabilirlerdi ama bu zaman alırdı.

Zaman onun pek sahip olmadığı bir şeydi. Geldiği yoldan ayrıldı, hem de çok erken değil. Sokağı döndüğünde, bir ekip arabası

mahallede, ışıklar yanıyor ama siren sessiz. Üzgünüm çocuklar. Dr. Donner binayı terk etti.

Çarşamba, 24 Şubat, 11:00.

"Güzel yer," diye mırıldandı Eve. Brock ve Trina, bacasından sıcacık bir duman tüten tuğla bir evde yaşıyorlardı. Sadece bakmak bile midesi bulanıyordu.

"İyi insanlar," dedi Noah sessizce. "Neden gerginsin?" "Ailenle tanıştığında ciddi olursun."

"Onları bardan tanıyorsun."

"Bu farklı. Bu... kişisel."

"Kesinlikle öyle. Bu gece beni Tom'la sen tanıştırdın," dedi.

"Biliyorum." Tom'un Noah'yı sanki babasıymış ve o da serseri bir gençmiş gibi sert bir şekilde incelemesinden dolayı yüzü hâlâ utançla kızarmıştı. "Çocuk tam bir baş belası."

"O sizi seviyor. Siz onun ailesisiniz. Ben de sınavı geçtim," diye ekledi Noah kaşlarını kaldırarak, sonra da gülümsedi. "Trina zaten senden hoşlanıyor. Sen neden Gergin misin?"

"Bilmiyorum. Belki de örümcek hislerim bugün o kadar uzun süre karıncalanma modundaydı ki sinirlerim kısa devre . Polislerin bu heyecanla nasıl başa çıktığını bilmiyorum."

Kapısını açmak için yanına geldi. "Normalde bu kadar heyecanlı olmaz. Normalde her şey evrak işidir. Telefonunu unutma."

Bilgisayar çantası yan ve telefonu ön cebinden dışarı kaymıştı. Alışkanlıkla telefonu çevirip açtı. "Bir milyon cevapsız çağrım var."

"İçeride arayı kapatmak için vaktin olacak," dedi, sesinde biraz sabırsızlık vardı.

Ayaklarını hareket ettirdi. Yapacak işleri vardı ve kız yine onun dikkatini dağıtıyordu. "Özür dilerim. Gergin olduğumda erteliyorum."

"Kes . Olmana gerek yok." Adam kolunu kızın omuzlarına doladı ve kız ona yaslandı, Trina'nın ön kapısına doğru yürürken başı onun omzundaydı. "Güzel hissettiriyor, değil mi?" diye mırıldandı kulağına ve kız titredi.

Çünkü . Ve bu onu da tedirgin ediyordu. İç çekti.

"Sadece tadını çıkar, tamam mı?"

Nefesini tuttuğunu fark etti. "Tanrım. Bu kadar zor olmamalıydı." "Rahatlamaya çalış. Şu anda endişeleneceğin en son şey benim."

"Sen öyle san," diye , sonra adamın cebindeki cep telefonu bacağına çarpıp titreyince sıçradı.

"Eve, sakın ol. Trina ısırmaz. En azından artık." Arayanın kimliğine bakana kadar gülümsüyordu. "Ben Abbott." Ön verandada durdu ve bir adım geri çekilerek patronunu dinlerken yüzünü başka tarafa çevirdi.

Eve neler olduğunu bilmek istemiyordu. Gün onu yakalıyordu ve aniden bunalmıştı. Bu kadar yeter. Bu gece olmaz. Ama Noah'nın araması hızlı değildi ve çok fazla enerji, gelen aramalara bakmak için telefonunu açmasına neden oldu.

Aman Tanrım. Mesajı gönderen aynı numaraydı. Gözlerini Noah'a kaldırdı, Noah şu anda araba yolunun enine doğru volta atıyor ve Abbott'la onun duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyordu. Eli titreyerek sesli mesaj için hızlı arama tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü.

"Ailen sana yabancı erkeklerin arabalarına binmemen gerektiğini mi?"

Zor nefes alıyordu, soğuk hava ciğerlerini acıtıyordu. Dizlerinin bağı ve uyuşmuş bir halde verandanın kenarına çöktü. Bu oydu. O'ydu. O olamazdı. O ölmüştü.

Ama öyleydi. Çığlık atarak uyanana kadar kâbuslarıyla alay eden ses. Telefonu parmaklarının arasından kayarak verandaya çarptı ve Noah'yı kendine getirdi.

Karda bir dizinin üzerine çökerek ona doğru koştu. "Ne?" "O."

Başını sertçe salladı, temizlemeye çalıştı.

"Dell Farmer?"

"Evet. Hayır. Tanrım." Nefes nefese kalmıştı ve dudaklarını büzerek burnundan nefes almaya çalıştı. "Sesli bir mesajdı. Winters'ın sesi."

Noah afallamış bir halde hızlıca geri çekildi. "Emin misin?"

Dişlerini sıktı. "Kesinlikle. O sesi rüyalarımda duyuyorum. Kahretsın."

"Şşş," diye yatıştırdı Noah. Telefonunu aldı, mesajı tekrar oynatmak için numaraları tuşladı. Ve yüzü asıldı. Telefonu cebine koydu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Olivia'ya söyleyeceğim. Onu bulacağız."

"Nasıl etti? Sesini nasıl aldı?" Sesindeki histeriyi duydu, onunla savaştırmaya çalıştı. "Nasıl bildi?"

"Bilmiyorum. Belki eski bir röportajdan. Bu sabah internette birkaç tane buldum. Nefes almaya çalış, tatlım. Sadece kelimeler. Winters sana zarar veremez. Şimdi." Kolları ona sarılmış, onu tutuyordu. "Seni bir daha asla incitemez."

Harvey Farmer ve Katie'yi düşündü. Kurt Buckland ve David'i de. "Ama Dell yapabilir. Yapmak istiyor. Vazgeçmeyecek."

"Nefes al." Brock ve Trina'nın kapısına vurdu, ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir sesle. Ama kimse cevap vermedi ve tekrar, daha sert vurdu. "Aç şu lanet

kapı."

Sadece birkaç santim açıldı ve Trina'nın yüzü kenarından görüldü. "Noah," dedi parlak bir sesle. "Eve, bu ne sürpriz." Sonra kaşlarını çattı. "Git," diye mırıldandı. "Şimdi."

"Lanet olsun Tree, ikiniz de çıplak olsanız ve lanet avizelerden seks yapsanız bile umurumda . Çekilin." Noah omzuyla kapıya vurarak açtı.

Trina'nın sözleri gözlerindeki bakışla uyuşmuyordu, diye düşündü Eve uyuşukça. Yavaş yavaş Trina'nın gözlerindeki ifadeyi kavradı. Kaç. Nabızı bir roket gibi atan Eve geri çekildi ama artık çok geçti. Trina görüş alanından çekildi ve Eve bir elin kolunu tutup onu içeri sürüklemesinden bir saniye önce yüksek bir gümbürtü duydu.

"Hayır," diye gürledi Noah, onu geri çekmeye çalışarak. Eve vahşi bir kedi gibi çırpındı. Ama artık çok geçti. Şakağına bir silah dayandığında hareketsiz kaldı.

Noah da hareketsiz kalmıştı. "Dell Farmer," dedi sessizce.

Ne büyük bir şok, diye düşündü Eve, vücudu hareketsizken bile zihni hızla çalışıyordu.

Bir kol boğazına kilitlendi ve onu sıktı. "Büyük ve güçlü Noah Webster," diye alay etti Dell. "Kendi kışını bile bulamazdın. karanlık."

"Görünüşe göre seni buldum," dedi Noah sakince, odağı Dell'in yüzündeydi.

Dell yine alay etti. "Evet, doğru. Çünkü babam beni verdi." Noah şaşırmış

görünüyordu ama dikkati dağılmamıştı. "Hayır, ." Eve, Trina'nın elleri ve

ayakları bağlı, sersemlemiş bir halde duvara yaslandığını görebiliyordu.

Brock nerede? Sonra Eve ayaklarının ucuna kalktı, Dell'in silahı kafasına daha sert saplandı.

"Bana yalan söyleme Webster," diye hırladı.

Eve sesini buldu. "O değil," dedi. "Seni ben buldum. O kadar da zor değildi."

Dell kaskatı kesildi ve bir anlığına silahtan gelen basınç . Ama kendini toparladı ve namluyu daha sert bastırdığında Eve acı içinde irkildi. "Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim. Kurt Buckland'ın bir makalesini buldum, içinde babanın V'nin mezarı başında çekilmiş güzel bir fotoğrafı var. Babana çok benziyorsun." Etkili olması için durakladı. "Ya da benziyordun, onu öldürene kadar. Göğsündeki o delikle birlikte artık ona pek benzemiyorsun."

"Kapa çeneni." Ama Dell'in elinde hafif bir titreme hissedebiliyordu.

Noah'nın onu izlediğini, beklediğini ve tetikte olduğunu görebiliyordu. Cebindeki silahın ağırlığını hissetti ve Dell'in dikkatini onun da hissetmeyeceği kadar dağıtmayı umdu.

"Babanı sebepsiz yere öldürdün Dell," dedi Eve yumuşak bir sesle. "O seni ele vermedi."

Dell şimdi titriyordu. "Kapa çeneni. Lanet olsun sana."

"Sana masum olduğunu söyledi mi? Merhamet için yalvardı mı? Yine de onu vurdun mu?"

Adamın kolu kadının boğazına dolandı. Nefes almaya çalışarak ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

"Bırak onu Farmer," dedi Noah, sesi onunki kadar . "Hayır. Hayır. Sen de

öldürdün Webster. Bunu sen başlattın."

"Kardeşini ben öldürmedim Dell," dedi Noah. "O bir suçtan kaçıyordu. Biz takip ediyorduk. Bizim işimiz bu."

"O hiçbir şey yapmadı."

Eve onun çaresizliğinin kokusunu alabiliyordu, pis bir koku.

Noah makul bir şekilde, "Bir dükkân sahibini öldürdü," dedi. ". "Çünkü onu buna o sürükledi."

"O mu? Katie'yi mi kastediyorsun?" Noah sordu.

"Evet. Kötü değildi. V kötü değildi." Ama şimdi sesi o kadar da emin gelmiyordu. Eve onun kafa karışıklığını hissetti ve önceki geceyi, ona polislerle çevrili bir barda olduğunu hatırlattığı o kısa anı hatırladı. Öfke vardı kafa karışıklığına dönüştü, sonra tekrar soğuk kontrolüne döndü. Dell şu anda, öfke ve kontrol arasındaki o anda oradaydı ve Eve, Noah'nın dikkatini vermesi için dua ediyordu. Kendini ölü bir ağırlığa dönüştüren Eve ayaklarını kaldırdı ve onun pençesinden kurtuldu.

"At silahını Farmer," diye buyurdu Noah, kız yere düşüp yuvarlanırken bile.

Top gibi kıvrılmıştı, başını dışarı bakacak kadar çevirdi. Noah silahını Dell'e doğrultmuştu ama Dell de silahını Eve'e doğrultmuştu. İki adam birbirlerine baktı.

"Onu öldüreceğim," dedi Dell, sesi tıpkı önceki gece olduğu gibi soğuk ve alaycıydı, "sen izlerken. Nasıl olsa beni öldüreceksin, tıpkı V.'ye yaptığın gibi. onu da yanımda götüreceğim."

Eve elini ceketinin cebine soktu ve silahını çıkardı. Dizlerinin üzerine çöktü ve silahı tutan ele doğru nişan aldı.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi ve Dell'in başı döndü, gözleri irileşmiş ve ürkmüştü.

Noah'ın ihtiyacı olan tek şey buydu. Hızla arayı kapattı, Dell'in bileğini acı verici bir şekilde bükerek onu yere itti, Dell çılgınca mücadele ederken kendi silahı Dell'in omurgasına dayandı. Noah, Dell'in silahını kontrol etmek için mücadele ederken homurdandı, bir dizi sırtına saplanmıştı, diğeri ise kolunu yere bastırıyordu.

"Geri çekil," diye hırladı Noah Eve'e. "Çık git buradan. Şimdi."

"Seni öldüreceğim," diye bağıyordu Dell aynı anda. "Hanginiz olduğu umurumda değil."

Eve, Dell'e doğru birkaç adım süründü ve silahını kafasına doğrulttu. "Kes şunu," diye tersledi. "Yoksa o lanet kafanı uçururum. Ölmek istemezsin Dell. Ben de o yollardan geçtim ve inan bana hiç eğlenceli değil. Yalan söylemiyorum. Ve senden korkmuyorum."

Dell nefret dolu gözlerle ona baktı. Noah saniyeler içinde Dell'in silahını elinden aldı, sonra da ellerini arkadan kelepçeledi. Dell'in bükülen bacaklarının üzerine diz çöken Noah başını kaldırdı, gözleri öfkeyle kararmıştı. "'Geri çekil'in hangi kısmını anlamadın?"

"Seni duymadım," dedi Eve kayıtsızca. "Çok yüksek sesle 'Seni öldüreceğim' diye bağıyordu."

Noah gözlerini devirdi, sertçe destek çağırdı, sonra elleri ve ayakları bağlı, oturur pozisyona gelmeye çalışan Trina'ya baktı. "Brock nerede?" diye sordu.

"Yatak odası," dedi Trina. "Buraya geldiğinizde bizi öldürecekti, size de izletecekti."

Eve ayağa kalktı. "Ben giderim." Kalbi şaşırtıcı derecede sabit bir şekilde arka tarafa koştu ve bir mutfak bıçağı almak için durdu. Brock yatak odasında yerde yatıyordu, elleri bağlı ve ağzı tıkalıydı. Ama gözleri açık ve öfkeliydi. Kadın ağzındaki tıkacı çıkardı. Ağzını.

Ağzından çıkan ilk kelimeler "Herkes iyi mi?" oldu.

"Evet. Öyle mi?" Yüzünü buruşturdu. "Ooh. Kafanda kötü bir şişlik var."

Gözlerini devirdi. "Bu resmi zihninden silmek için ne kadar ödemen gerekiyor?"

Eve onun iplerini keserken kıkırdadı. "Pazarlık yapacağız."

Yirmi Birinci Bölüm

Çarşamba, 24 Şubat, 11:20.

Eve, Brock'la birlikte yardımsız yürüyerek ortaya çıktığında Noah rahatlamış bir nefes verdi. "Yaralanmadıkları için mutlu olsan iyi olur, seni küçük pislik," diye mırıldandı Noah.

", " diye hırladı Farmer. "Sen izlerken hepsini öldürebilirdim."

Noah öfkesine hakim oldu. Zar zor. Miranda'yı okumuştı ama Farmer çığlık çığlığa bağırıyordu. Farmer tekrar çığlık atmaya başlayınca Brock yanına koştu ve Farmer'ı tutarken Noah da cebinden plastik puflar çıkarıp Farmer'ın tekmeleyen ayaklarını sabitledi.

Eve, Trina'nın bağlarını kesti ve Dell'in camı kıracak bir ses tonuyla verdiği intikam sözünün ortasında kanepeye uzanmasına yardım etti.

"Doktor lazım mı?" Noah sordu.

Brock ve Trina birbirlerinin yaralarını kontrol ettiler. "Hayır," dedi Brock, "sanırım sadece biraz buzla idare edebiliriz. Eve kötü bir şişliğim olduğunu söyledi." Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Başka türlü asla bilemezdim."

Artık her şey bittiğine göre, Noah Eve'e bir göz attı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kadın hâlâ sakindi ve elinde Trina'nın kasap bıçaklarından birini tutuyordu. Noah biraz yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Eve'in çenesini kaldırdı, çenesinde bir morluk oluşmuştu ve çenesi sertleşti. "Sana vurdu."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"İyiden çok daha iyiydin." Ona sarılma ihtiyacı duyan ama Brock ve Trina'nın meraklı gözlerle her hareketini izlediğinin farkında olan Noah geri adım attı. "Abbott'ı arayacağım. Siz üçünüz gidip kendinizi buzlayın."

Brock, Trina'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Buzumun yanında burbon alacağım."

"Görevde değilim," diye karşılık verdi Eve, onlarla birlikte mutfığa doğru yürürken gülerek.

Noah onun büyüleyici bir kadın olduğunu düşündü. Çoğu zaman geride durur ve dünyanın akışını izlerdi. Ama kendini dünyanın içinde bulduğunda, parlıyordu.

Dikkat dağıtmak mı? Belki de. Ama hoş bir şey. Farmer'a baktı. Bu herif gözaltında olduğuna göre, artık tehlikede değildi. Güvenli bir eve ihtiyacı yoktu.

Onu evine götürebilir. Ya da benimkine. O akşam kaldıkları yerden devam etmeyi düşünürken sertçe yutkundu. Ama diğer öncelikler önce gelir.

Noah cebinden telefonunu çıkardı, adrenalini çoktan azalmıştı. Abbott ona Donner'ın gittiğini söylemiş ve kendisiyle ve CSU ile Donner'ın evinde buluşmasını emretmişti.

Abbott telefonu açtığında, "Bruce, ben Noah," dedi.

"Neredesin sen?" Abbott sertçe sordu. "Ve bu de ne?"

"Kuzenimin evinde ve gürültü Farmer'dan geliyor. Eve'i Brock'la kalması için getirdim ama Farmer zaten buradaydı ve bekliyordu. Uzun lafın kısası, elleri kelepçeli ve yerde yatıyor."

"Aman Tanrım," dedi Abbott, ses tonundaki asit boşalmıştı. "Herkes iyi mi?"

"Brock'un kafasında bir darbe var. Trina, Eve ve benim bazı çürüklerimiz var. Farmer yaşıyor." İki üniformalı memur ön kapıdan girdi. "Destek sadece geldi."

"Güzel. Onu hapiste çürürken görmek büyük bir zevk olacak. Olivia'ya haber veririm." "Peki ya Donner?"

"Hâlâ ondan bir iz yok," dedi Abbott ama Noah'ın dikkati bir anda çığlık atmaya bırakmış ve şimdi çılgın bir sırtlan gibi gülen Farmer'a odaklanmıştı.

"Bekle," dedi Noah Abbott'a, sonra Farmer'ın yanına çömeldi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen," dedi Farmer. "Donner'ı arıyorum. Bu gece seni neredeyse haklıyordu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Farmer omuz silkti, yüzünde bir gülümseme vardı. ". Ya da belki , o zaman pow. Gece-gece-Noah ve senin güzel Eve'in de olacak."

Noah yakınına eğildi. "Bana bildiklerini anlat," dedi sessizce.

Farmer'ın sırtışı daha alaycı bir hal aldı. "Yoksa ne yaparsın? Beni öldürmek dışında bana yapabileceğin başka bir şey yok." Sırtışı alaycı bir hal aldı. "O zaman git kendini becer."

Noah ayağa kalktı ve üniformalılara başıyla işaret etti. "Onu içeri alın. Tekrar göz hapsine alın. Ben bunu yaparken çığlık attı ve adi bir avukatın ona haklarının hiç bildirilmediğini söylemesini istemiyorum. Onu bağlı tutun ve lanet olası ayaklar," diye seslendi arkalarından.

"Ne demek istedi?" Abbott sordu. "Gece-gece-Noah."

"Bilmiyorum. Ama Donner'ın adını daha önce duymuştu." Sonra Noah hatırladı. "Tabii ya. Dün Marshall'daydı. Donner için çalışan Jeremy Lyons'la tanıştı. Donner'la o zaman tanışmış olabilir. Donner'ın evinde ne buldunuz?"

"Arka kapıda kırık cam var, evde kimse yok. Görünüşe göre o ve karısı gitmişler."

"Lanet olsun. Nerede olduğunu biliyor muyuz?" Noah talep etti.

Abbott, "LUD'ları için işlemde olan bir talebim var, Noah," dedi. "Ve bir BOLO. Komşulardan hiçbiri nereye gitmiş olabileceklerini bilmiyor."

Noah iç çekti. "Donner'ın bizim adamımız olmadığına gerçekten inanmışım. Şimdi kaçtı ve Çılgın Çiftçi beni yakalamak için dışarıda olduğunu söylüyor. "Donner'ın bizim adamımız olduğuna
"Başından beri onu izliyordum."

"Bana gönderdiğin iki kadının, Natalie Clooney ve Kathy Kirk'ün evlerinin önüne gözetim koydum. Şimdilik Eve'in sık kullandığı kişileri tespit ettik, yani kurban havuzu uyarıldı. Sen eve git, biraz dinlen. Oldukça yoğun bir gün geçirdin."

Noah kendini tartışamayacak kadar rahatlamış buldu. "Hepimiz öyle değil miyiz? Jack nasıl?"

"Hâlâ kritik durumda. Sabaha kadar öğreneceklerini söylediler. Herhangi bir haber alırsam sizi ararım."

Perşembe, 25 Şubat, 12:25.

Noah motoru kapattı ve ikisi de garaj yolunda otururken her şey sessizleşti. Son derece şanslıydılar.

Ya da kader gülümsemişti. Eve artık hangisine inandığından emin değildi.

Tek bildiği, sessizliğin her kilometrede daha da arttığıydı. Adam evine giden sapaktan dönmediğinde, bu anın gelmekte olduğunu anlamıştı. Aklı sürekli onun eski arabasının arka koltuğuna gidiyor ve içinde tahrik ve korku dönüyordu. Çok fazla korku. Zihninde bunun asılsız olduğunu biliyordu. Noah ona zarar vermezdi.

Tam bir dakika boyunca garaj kapısına baktıktan sonra, göz ucuyla Noah'ya bir bakış . Adam suratsız görünüyordu. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti ve kadın merhameti ikisi için de kolay bir çıkış yolu olarak gördü.

"Noah, yorgunsun. Beni eve götür ve biraz dinlen, tıpkı Abbott'un emrettiği gibi."

"Bunu istiyor ?" diye sordu ve kadının çarpan kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

"Eğer içeri girersek, sonra ne olacak?"

Gözünü kırpmadı. "Uyuyabiliriz. Ya da uyumayız. Karar senin."

İçindeki her şey sıkıştı. "Sadece ayak parmağımızı daldırıp nereye gideceğini görebilir miyiz?"

"İstediğin her şeyi yapabiliriz Eve," dedi ve topu tekrar onun sahasına gönderdi.

"Sadece..." Omuz silktilti. "En son bir erkekle seks yaptığımda beni öldürmeye çalıştı."

Şimdi gözlerini kırptırdı. "O zaman ve şimdi arasında bir tane daha olduğunu söylemiştin." "Pek iyi gitmeyen bir tane daha. Aslında hiç iyi gitmedi."

Şapkasının siperliği altında gizlenen kara kaşları yukarı kalktı. "Neden?"

"Yapamadı. Gerçekten denedi ama... yapamadı."

"Onu sevdin mi?"

"Hayır. Daha çok arkadaşlar arasında karşılıklı bir iyilik gibiydi." Dudaklarını büzdü. "Evet."

Noah şapkasını kafasına geri itti ve ona baktı. "Anlamıyorum."

"Peki, şu doktoru hatırlıyor musun? kaza geçiren?" "Onunla seks mi yaptın?"

"Şey... hayır. Mesele de bu zaten. O ve ben bir gün konuşmaya başladık ve ben hala yapabiliyor muyum diye merak ettim. Bilirsin, eğer her şey hala... işe yarıyorsa. Denemeye istekli olduğunu söyledi."

Noah kuru bir sesle, "Ne adam ama," dedi.

"Evet, şey." Eve garip bir şekilde kıkırdadı. "Şimdi komik geliyor ama o zamanlar ikimiz için de komik olmadığı kesin. Sanırım kendimden çok onun için üzülmüştüm."

"Şaşırtıcı değil," diye mırıldandı.

"Yaklaşık bir yıl önce beni aradı. Biriyle tanıştı ve mutlu. Ve işlevsel." Gülümsemesi yarı sevecen yarı mahcuptu. "Bunu bildiğimden emin oldu."

"Ne adam ama," dedi Noah tekrar. Parmağını kızın çenesinin altına soktu ve kız tekrar ona bakana kadar çekiştirdi. Sonra başı eğildi, ağzı onunkini kapladı ve onu öyle bir öptü ki ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı. Yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. "Ayak parmağını daldırmak ister misin Eve, yoksa soğuk bir havuza mı dalmak istersin?"

Gözlerinde, istese görmezden gelemeyeceği ateşli bir meydan okuma vardı. Ve rahatlamış bir şekilde, bunu istemediğini fark etti. "Soğuk havuz," dedi ve onun Gözleri parladı, muhtemelen zaferle. Ama bu sorun değildi çünkü kendisi de zafer kazanmış hissediyordu.

Noah ön kapının sürgüsünü fırlatıp kızın bilgisayar çantasını ve ceketini alacak kadar durakladı. Sonra elini tuttu ve onu yatağına götürdü.

Brock ve Trina'nın evinde bir anlık bir içgörü yaşamıştı. Eve'in tüm dış sakinliğine rağmen, o ürkekti. Hatta korkuyordu. Hayatının son altı yılı tamamen ayak parmaklarını suya daldırmakla geçmişti.

Ama insanlarla yüz yüze geldiğinde onu izlemişti. Etkileşime giriyordu. Canlanıyordu. Sadece o dürtüye ihtiyacı vardı. Benim de öyle. Onları bir araya getiren şeye ihtiyacı vardı. Kader ya da şans ya da her ne dersiniz deyin, bir gün daha tonik suyunun başında onu izlemeye niyeti yoktu.

Yatağının yanında durdu, silahını komodinin üzerine koydu. Sonra ellerini kızın kısa saçlarının arasına soktu ve onu ilk gördüğü andan beri istediği şekilde ağzına aldı, bastırıldığı şeyi hissetmesine izin verdi. çok uzun bir yıl boyunca. Alçak sesle, tatmin olmuş bir mırıltıyla ona doğru eğildi,

Denge için bileklerini kavradı, sonra elleri kollarından aşağıya kayarak takım elbise ceketini sırtına yasladı. Öpüşürken rahattı. Bundan sonra olacaklar için de rahat olması için dua etti.

"Bu oyunun kuralları bunlar," dedi dudaklarına karşı. "İstediğin zaman 'dur' ya da 'bekle' dersen yaparım. Ama hiçbir şey söylemezsen, devam ederim. Tamam mı?"

"Tamam," dedi nefes nefese, parmakları adamın sırtına batıyordu. "Sadece acele et."

Ama acele etmeyecekti. İhtiyaç duydukları dürtmeyi yapmıştı ama yolculuğu kaçırmalarına neden olacak kadar hızlı uçmaya hiç niyeti yoktu. Sırtını kavrayan eller göğsüne ve boynuna doğru kayana kadar onun ağzında zaman geçirdi, onu uzun, derin ve gür bir şekilde öptü. Ağzını kadının hissedebildiği yanağında ve hissedemediği yara izinde gezdirdi.

Dudaklarını boynundan aşağıya, onu hiç onsuz görmediği deri gerdanlığın üzerinden ve yanından geçirdi, ta ki kazağının yakasına gelene kadar. Takım elbise ceketini omuzlarından itip yere düşürmüştü ve gömleğini pantolonundan çekiştiriyordu ve onu yatağa atıp derinlere dalmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Ama acele etmedi, acele etmedi. Onu zorlamadı. Buna ihtiyacı yoktu. Kadın gömleğinin düğmeleriyle boğuşuyordu ve adam ona yer açmak için geri çekildi.

Başını kaldırdı, gözleri karanlık ve yoğundu. "Ellerim beceriksizdir."

"Benim için fark etmez." Kadın sözlerini bitirdiğinde, adam gömleğini silkti.

Bir an için sadece ona baktı ve adam garip bir şekilde... alçakgönüllü hissetti. "I Takım elbiselerinizin altında neler olduğunu hep merak etmişimdir," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu öğrenebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Yanıldığına sevindim."

Bunun üzerine utangaç bir şekilde gülümsedi ama elleri birbirine kenetlenmişti. O Yine gergindi ama kadın ona durmasını söylememişti, o da yeniden başladı. Öptü.

Ta ki o da onu öpene ve elleri çözölüp göğsünde düzleşene kadar... Adam ürperdi.

Bunu özlemişti. Buna ihtiyacı vardı. Başını onun omzuna koydu. "Durma."

"Yapmayacağım." Ve yapmadı, avuçlarını ileri geri yelpazeleyerek araştırdı.

Başını kaldırdı ve kendisine dokunan kızın yüzünü izledi. Onun da buna ihtiyacı vardı. "Yaz mevsimini seviyorum," dedi aniden ve kız başını kaldırıp baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Neden?"

"Çünkü barda giydiğın bu gömlek var." Parmaklarını kazağının altında, karnının üzerinde gezdirdi ve kaslarının kasıldığını ve titrediğini hissetti. "Yüksek kesilmiş. Belli bir şekilde döndüğünde dövmenin bir kısmını görebiliyorum. Nedir o?"

Sertçe yutkundu. "Neden kendin öğrenmiyorsun?"

"Bunu yapabilirim." Kazağını başının üzerinden çekerek bir düzlüğü ortaya çıkardı, Ağzını sulandırmaması gereken ama sulandıran kullanışlı bir sütyen. Yavaşça onu yatağa doğru itti ve parmaklarını üzerinde gezdirerek onu takip etti. derisini yüzdü.

Dudaklarını kadının göğüslerinin arasına bastırdı ve sonra başını kaldırmak için kendini zorladı. "Bu beni bütün yaz deli etti." Sarmaşıklar kot pantolonunun belinden yukarı doğru süzölüyor, bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu. Bazıları minik çiçekler taşıyordu. Bazı yerlerde sarmaşıklar diğerlerinden daha kalındı.

Nefesini tutuyordu. Parmak ucunu kalın sarmaşıklardan birinin üzerinde gezdirdi, altındaki sertleşmiş, kabarmış deriyi hissetti. Ve anladım. Onlar Sekiz kez bıçaklanmasından kalan yara izleri. Korkunç bir şeyi güzel bir şeye dönüştürmüştü.

Onunla göz göze gelmeyi bekledi, tüm üzüntüsünü ve kederini üzerinden atana kadar bekledi. göremeyeceğı kadar derine öfkelen-di. Geriye kalan tek şey

Gurur. Ve arzu. "Bu müthiş bir dövme," dedi sesi boğuk ve kısık arasında bir tonda.

Sonra nefes aldı, gerginliği azaldı. "Devam ediyor. Bilirsin işte. Aşağıya."

Nuh'un ağzı, parmakları kot pantolonu bedeninden ayırıp sarmaşıkların ne kadar aşağıya indiğini görmek için kaşınırken bile kıvrıldı. "Bunu görebiliyorum."

Dişlerinin arasından nefes verdi. "Acele et, Noah."

Ama acele etmesine izin vermedi. Sütyeninin üstündeki teni öptü, sonra omuzları yataktan kalkıp daha fazlasını isteyene kadar altından öptü. Sonunda parmaklarını saçlarının arasından geçirip ağzını göğsüne doğru çekti ve adam teslim oldu, pamuğun içinden sertçe emdi, kumaşı ittiğinde inledi.

Adam diğer göğsünü de ağzına aldığı anda kadın daha da yukarı kıvrıldı ve zevkle mırıldandı. "Daha fazla," diye fısıldadı. " yap. Lütfen. Beni daha fazla bekletme."

Elleri titreyerek kot pantolonunu ve dantelli külotunu uzun bacaklarından aşağı çekti, onu çıplak ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bırakarak tepkisini bekledi.

Sesinin bir ergeninki gibi çatlamadığından emin olmak için beklemek zorunda kaldı. "I

Giysilerinin altında ne olduğunu hep merak etmişimdir. Bunu öğrenebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Hiçbir şey söylemedi, hâlâ bekliyordu ve vücudu zonklarken bile kalbi sıkışıyordu.

"Eve, çok hayal ettim ama hiç hayal etmemiştim. Çok güzelsin."

Gözleri kapandı ve düğümlendi. "Acele et," diye fısıldadı ve Noah onun dehşet içinde olduğunu biliyordu. Noah lanetlemek, hayır, onu yaralı ve korkmuş halde bırakan adamı öldürmek istiyordu. Ama bunun şu anda ikisine de faydası olmazdı.

Baskı yok, diye düşündü ve kendi pantolonunun bir anahtar şingirtisiyle yere düşmesine izin verdi. Kadın biraz irkildi ama adam gördü. Yanına uzandı.

ve tekrar başladı, öptü, okşadı, ta ki elleri gevşeyip kalçaları kalkana, vücudu onunkini arayana kadar.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Ben hazırım." Ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Hayır, değilsin." Sesini yumuşak tuttu. "Bana bak, Eve."

Gözlerini açtı. Orada uyarılma vardı ama yine de çok fazla korku vardı. Elini dudaklarına götürdü, sonra da parmaklarını vücuduna dolayarak aşağı indirdi.

"Bu çok iyi hissettiriyor," dedi boğuk bir sesle. "Kendini iyi hissetmeni istiyorum, korkmanı değil." Ağzını bir kez daha kendi parmağıyla kapattı ve kalçaları huzursuzca hareket edene ve boğazından küçük çığlıklar fışkırana kadar önce bir, sonra iki parmağını içine sokarak onu kızdırdı.

Şimdi, diye düşündü. Şimdi olmalıydı. Yavaşça, dikkatlice, yüzünü izleyerek içine itti. Gözleri onunkilerle buluştuğunda rahatlama bir tuğla gibi çarptı yüzüne. Tahrik kazanmıştı.

Eve de öyle. Gözlerini onunkilerden ayırmadan hareket etmeye başladı ve gözleri zevkle bulutlandığında tüm lanet dünyayı fethetmiş gibi hissetti. Eve onun etrafında sarsılarak , adam başını onun omzuna koydu ve onu takip etti.

Sonraki dakikalarda baş döndürücü bir rahatlama hissetti. Daha güçlü orgazmlar yaşamış olabilirdi ama hiç bu kadar tatmin edici olmamıştı. Daha sonra güçlü olmak için zamanı olacaktı. Şimdi onları yan yatırdı ve yaptıklarının tadını çıkardı.

Eve bir nefes verdi. "Bunun bittiğine sevindim," diye mırıldandı. Adam irkilerek ona göz kırptı. "Affedersiniz?"

Yüzünü buruşturdu. "demek istemedim. Demek istediğim... cehennem. Soğuk bir havuza daldık ve ben çok korktum ama sen... sen bana karşı çok sabırlıydın. Bundan çok keyif almış olamazsın." Kaşları kalktı. "Gerçi sen son derece işlevseldi."

Şaşkın bir kahkaha attı. "keyif aldığımı bilmeni isterim. Senin gibi."

Utangaç ve çekici bir şekilde gülümsedi. "Öyle yaptım."

"Sonunda havuza göre, bir dahaki sefere ikimiz de daha çok keyif alacağız." "Bir dahaki sefere mi?" Meraklanmış görünüyordu. "Bu ne zaman olabilir?"

Tekrar güldü. "Bana birkaç dakika ver."

"Teşekkür ," diye mırıldandı. "İtmeye ihtiyacım olduğunu anladığın için." "Bana güvendiğin için teşekkür ederim." Tek kaşını kaldırdı. "Ve... bilirsin işte."

"Biliyorum," dedi bilgece. "Tekrar öğrenmek isterim. sakıncası yoksa."

"Sanırım fedakarlık yapabilirim."

Perşembe, 25 Şubat, 12:30.

Adele Donner'ın evinin önünden geçerken Donald'ın arabasını garaj yolunda görmekten memnun oldu. Ev karanlıktı, içindekiler yatmışlardı. Şimdilik, Donner'ın karısı ve çok yaşlı annesiyle birlikte kalıyor olması harika bir mazeret oluşturunuyordu.

Şapka Takımı'nın Donner'ı bir süreliğine almasına izin verecekti. Sorgularlar. Sorgularlar. Sert, korkutucu seslerini kullanacaklardı. Donner inkar edecek ve titreyecekti. Belki onu hemen tutuklayacaklardı ama Donner'ın hakimın belirleyeceği kefaleti ödeyecek kadar mal varlığı vardı. Sonra da onu alıp kimsenin bulamayacağı bir yerde tutacaktı.

Polisler her yeri didik didik ararken, basın öfkeden kuduracak ve halkın Şapka Takımı'na olan saygısı azalacaktı. Ve yeterince aşağılandıklarında, Donner kendini asmış olarak bulunacaktı, intihar notu tam bir itiraftı.

Webster davayı kapatır, yenilir ve kötü karşılanır. Ve sonra her şeyin eski haline döneceğim. Kimsenin özlemeyeceği toplumun tortularını sessizce ortadan kaldırıyorum.

Adele Donner'ın evinden uzaklaştı. Altı çocuğunun altıncısının ölme vakti gelmişti.

Perşembe, 25 Şubat, 12:30.

Virginia Fox aynaya baktı ve öfkeyle içini çekti. Güzel bir kadın değildi ve bu erkekler için her zaman önemliydi. Bu adamın farklı olacağını ummuştu ama öyle olmayacağını biliyordu. Ekran adı Dasich'ti. Gerçek adı John'du.

Shadowland'de yeniydi, öğrenmeye hevesliydi ve tüm erkekler gibi, gerçekten bir şeyler başarabilecek kadınların kokusunu nasıl alacağını biliyordu. Ona yardım etmiş, işin inceliklerini göstermiş, işini öğrendiğinde kaçmak için bir bahane bulacağını biliyordu. Bu yüzden buluşmak istediğinde şok olmuştu.

Yakınlarda yaşadığını öğrenince daha da şaşırdım. Wisconsin'de. Gece geç saatte buluşmak istemiş. Garip vardiyalarda çalıştığını söyledi ama Virginia şifreyi biliyordu. Evliydi ve karısını aldatıyordu. Önemli değildi. Asla sekse kadar gitmeyecekti. Hiç gitmedi de.

Adamlar bir baktı ve kaçmaya başladı.

O bir trol değildi. "Natalie gibi güzel ama iyiyim," hırladı aynaya, öfkeyle rujunu ağzına sürdü. Güzel Natalie, akıllı Natalie. "Yeni terfi aldım ve büyük bir zam aldım" Natalie. "Ben senin yeni patronunum" Natalie'si.

"Natalie'yi siktir et." Ruju çantasına attı.

Natalie'yi Diyarı'na, ona haddini bildirmek için getirmişti. Benim dünyamda rekabet etmesini sağlamak için. Ama şeytani bir cin ona dokunmuştu ve Natalie pokerde de iyiydi. Şeytanla lanet olası bir anlaşma. "Beni kullandı. Bildiklerimi aldı ve beni kendi evimden attırdı."

Bana sırt çevirdi, beni aldattığım için ihbar etti. Bu adil değildi. Doğru değildi. Yetenek puanlarımı oluşturmak için aylarımı harcadım. Aylarca. Ve şimdi, hepsi gitmişti. Elimden alındı.

Natalie. "Tanrım, o kaltaktan nefret ediyorum."

John başından beri onun hakkında haklıydı. Sırf daha iyi görünmek için beni kullanıyordu.

Son Virginia olacaktı. En azından bu gece bir erkekle buluşacaktı, evde tek başına poker oynayan Natalie'nin aksine. Oyunun içine çekilmişti.

Virginia, Natalie'nin bağımlı olmasını umuyordu. Belki de işini kaybederdi. Virginia neşelendi. Hey, bu mümkündü. O zaman Natalie havalı evini, güzel arabasını kaybederdi. Ve sürünerek nereye geleceğini sanıyorsun? "Buraya," diye yüksek sesle bağırdı Virginia, ön kapısını çekerek kapatırken. Ve sonra intikam zamanı gelecek.

Çantasını arabasına öyle bir fırlattı ki, sekti. "Kıçını tekmeleyeceğim kaldırıma öyle bir çarpacaksın ki patinaj izleri kalacak. Bana bu gece erkeğimle buluşmamamı söyle. Güvenli olmadığını söyle." Açgözlü kaltak. Bütün erkekleri, parayı ve gücü kendisi için istiyordu.

John, Natalie'nin elde edemeyeceği bir adamdı. Virginia bunu görecekti.

Perşembe, 25 Şubat, 12:30.

girdi ve Virginia'nın arabasını dışarıda park edilmiş görünce memnun oldu. Onu kandırmak çok kolaydı, arkadaşı Natalie'yi çok kıskanıyordu. Eminim Natalie "arkadaşının" kendisini ne kadar hor gördüğünü bilmiyordu. Natalie için her şey çok kolay olmuştu, kariyeri, ailesi, hatta sahip olduğu erkekler Natalie'nin hayatına girip çıkıyordu. Virginia Natalie'nin maceralarını dinlemek zorunda kalırken, onun hafife aldığı erkekler.

Virginia, Natalie'den öç almak için onu Shadowland poker masasına davet etmişti ama bunun yerine Natalie'nin de başarılı olduğu bir alan bulmuştu. Yapmak zorundaydı

Bunca yıldır bu kadar zorlu birkaç rakiple karşılaştığını itiraf etmeliydi. Aslında Natalie Clooney'i öldürmeyi hiç planlamamıştı. O, şimdiye kadar karşılaştığı gerçek rakibe en yakın kişiydi. Sessizce öldürmeye geri döndüğünde Shadowland'e yeniden kaydolacak ve başka bir avatar satın alacaktı. Poker masası bir gerçekten sevdiği bir yerdi, bu yüzden geri dönecekti.

Ve bunu yaptığında, oyununu bozacak bir Virginia olmayacaktı. O geldiğinde, Virginia toplamak için olgunlaşmıştı. Natalie'yi pokerde yenmek için ondan yardım almak zor değildi. Onu, kendisine karşı olan patronundan karanlık korkusuna ve beceriksiz terapistine kadar pek çok konuda içini döktüğü yan sohbetlere çekmek de zor olmamıştı. Bu kadını uzun süre dinlemek zorunda kalan herkese acıyordu.

Mızmızlanan bir kadından nefret ederdi. Annesi mızmızlanırdı. Her zaman. Sonunda ondan bıkmıştı. Dünyanın da Virginia Fox'u dinlemekten bıktığını düşünüyordu.

Yakında dünya biraz daha sessiz olacaktı.

Perşembe, 25 Şubat, 13:45.

Eve başını Nuh'un omzuna yaslamış yatıyordu. Parmakları Nuh uyurken göğsünde yükselip alçalan kaba tüylerle oynuyordu.

Ama zihni ve bedeni tamamen uyanıktı. Noah yalan söylememişti. İkinci seferde ikisi de çok daha fazla zevk almıştı. Zihni ve bedeni titriyordu, hatırlıyordu.

Çok daha fazlası. İlk seferinde soğuk bir havuza dalmamış, uzun süreli bir süzülüş yaşamıştı. İkinci sefer? Kesinlikle bir dalıştı, hızlı, öfkeli ve tatmin edici.

Her iyi kazanılmış sancıdan haberdar olarak kıvrıla kıvrıla gerindi. Sanki ilk seferinde tüm yavaş ve nazikliğini kullanmıştı. Sonunda kontrolünü kaybetmiş, sert ve derin bir şekilde dalmış, acımasızca onu bir cehennem yolculuğuna sürüklemişti.

Geldiğinde kendini canlı hissetmişti. Yenilmez. Ve o geldiğinde, onun yüzünü izlemiş ve sonunda kendini yeniden güzel hissetmişti. Bütün. Çok uzun zamandır ilk kez.

Ve şimdi, sessizlik içinde, bu noktaya başka biriyle gelip gelemeyeceğini merak ediyordu. Callie'nin ona "doğru kişi" olduğu için güvendiği teorisini düşündü. Belki de öyleydi. Belki de değildi. Bu uzun vadede doğru olsun ya da olmasın, o şimdilik kesinlikle aradığıydı ve Eve onun reddedeceğinden şüphelendiği bir minnettarlık hissetti.

Gözü komodinin üzerindeki küçük bir resme takıldı ve onu uyandırmamaya özen göstererek resmi almak için yavaşça uzandı. Yatak odasının ışıklarını söndürmüşlerdi, bu yüzden resmi perdelerin arasından gelen ay ışığına tutmak için ondan uzaklaştı. Küçük bir çocuğu olan bir kadındı ve okşayan bir başparmağın pürüzsüzleştirdiği ahşabın kayganlığını hissetti ve onu yatağında oturmuş, kaybettiği ailesine bakarken hayal etti. Boğazı kapandı ve hissettiği umut ve güzellik biraz söndü.

Bir daha asla böyle bir aileye sahip olamayacaktı. Benimle olmaz.

"Bu Susan," dedi adam sessizce ve Susan yerinden sıçradı. "Ve Noah," diye ekledi. "Benim oğlum."

Üzerini örtmek için battaniyeleri yukarı çekti. Harekete baktı, gözleri artık kalbini sakladığını bildiği o boş ifadeye büründü.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedi adam doğrulup başının arkasına bir yastık iterken.

"Uyumuyordum. Sadece sana sarılmanın keyfini çıkarıyordum. Uzun zamandır bekliyordum."

"Evet, ." Kadın resmi uzattı ve adam aldı, gözleri hâlâ boştu.

"Susan balistikte bir memurdu," dedi. "Akademiye yeni bitirmiştin ve üzerimde yüz dolar bile yoktu. Her nasılsa, yine de benimle ilgileniyordu."

Eve'in boğazı düğümlendi. Herhangi bir kadının Noah Webster'a aşık olduğunu hayal etmekte zorlanmıyordu. Onu ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. "Çok güzeldi. Noah Jr. da öyleydi."

Sonra alaycı bir şekilde gülümsedi. "Beşinci Noah. Zavallı çocuk."

Gülümsemesi kadının boğazındaki mengeneyi biraz olsun gevşetti. "Yani annen sana Noah Webster adını verirken profesörlük yapmıyordu. Merak ettim."

"Annem Webster'ın sözlüğü olmadan 'profesör' kelimesini heceleyemez," dedi, sesinde gerçek bir şefkat vardı. "Akıllı bir kadındır ama hayatını kurtarmak için heceleyemez. Noah sözlüğüyle gerçek bir aile bağı yok, çok eskiden bu ismin itibarlı bir isim olduğunu düşünen bir büyükten başka."

"Öyle," dedi. "Ve sana yakışıyor."

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu benim adım. Annem bana Noah adını vermek zorundaydı, ben de ona Noah adını vermek zorundaydım." İç çekerek resmi inceledi. "Onları kaybettiğimde hayatımın bittiğini düşünmüştüm."

Adam konuşmak istiyor gibiydi, o da mecbur kaldı. "Bir kaza olduğunu söylemişsiniz."

"Evet. Futbol maçından eve dönerken arkadaşlarıyla dolu bir araba kullanan aptal bir genç. Radyonun sesi çok yüksekti ve çok eğleniyorlardı. Kırmızı ışıktı geçtiler. Onlardan kaçmak için direksiyonu kırdım, buzda kaydım, yoldan çıktım ve bir tepeden aşağı yuvarlandım."

Hikâyeyi sanki bir polis raporuymuş gibi anlatmıştı. "Peki ya aptal çocuklar?" diye sordu.

"Olay yerinden kaçtılar ama polis arkadaşlarımdan biri daha sonra onları ."

Battaniyenin altında üşüdüğünü hissetti ve dizlerini göğsüne çekti. "Ya sonra?"

"Baş aşağı ve ben bayılmıştım. Kendime geldiğimde Susan'ın kanaması vardı, uyanmam ve bebeğe yardım etmem için yalvarıyordu. Ama

çok geç oldu." Sertçe yutkundu ve resmi kasıtlı olarak komodinin üzerine geri koydu. "Çok, çok uzun bir süre onun sesini zihnimde duydum."

Eve'in yanakları ıslanmıştı. "Bu senin hatan değildi."

"Hayır. Yine de sonu değıştirmedi."

Çenesini dizlerine dayadı. "Winters aklımdan çıkmayan kötü bir şarkı gibi. Hapishanede öldü. Bir mahkum onu duşta bıçakladı."

"Biliyorum. Buna sevindim, çünkü bunu de yapmak isterdim."

Tamamen ciddiye ve tuhaf bir şekilde bu ona kendini güvende hissettiriyordu. "Öldüğünü öğrendiğim gün herkes Caroline'ın evinde toplanmıştı, bilirsiniz, Tom'un annesi. Piknik yapıyorlardı. Ben gitmedim, Dana da benimle evde kaldı. Kimsenin yüzüne bakamadım."

"Anlaşılabilir."

"Belki de. Acaba o gün biri beni evden dışarı atsaydı ne olurdu? O kadar uzun süre karanlıkta saklansaydım."

"İkinci bir tahmin yapamazsın, tatlım. İnan bana, bunu uzun süre yaptım. Ve her seferinde kendimi boş bir şişenin dibine bakarken buldum."

"Haklısınız. Bunu biliyorum ve kimseyi suçlamıyorum. Belki kendim hariç."

"Artık buna bir son vermeliyiz, şimdi ve burada." Başparmağıyla kızın ıslak yanaklarını okşadı. "Onu yendin Eve. Hayatta kaldın."

"Sen de öyle."

"Zar zor ve ailemin çok yardımıyla, ama . Ve işte buradayız."

Peki nereye gideceğiz? Eve onun karşısında, kaybettiği güzel ailesinin resmine baktı. "Sana sahip olduğun gibi bir aile veremem."

Çenesi gerildi. "Ben de sana bunun önemli olmadığını söylemişim."

"Ve ben hala sana inanmıyorum. Sen çok iyi bir . Baba olmalısın. Sadece fikrini değiştirirsen sorun olmayacağını bilmeni istedim. Anlayışla karşılarım."

Karanlıkta bile onun gözlerinin parladığını görebiliyordu. "Eve, beni gerçekten ." Birden aşağı kaydı, sırtüstü yattı ve gözlerini tavana dikti. Sonra içini çekti. "Bütün gece orada tek mı oturacaksın?"

"Muhtemelen hayır," dedi temkinli bir şekilde.

"Buraya gel." Kız ona uyana kadar bekledi ve başını omzuna yasladı. "Beni istemediğine karar verebilirsin," dedi pragmatik bir şekilde, ancak sesindeki kırılğanlığı duydu. "Karşına genç bir adam çıkar... istediğinin bu olduğuna karar verebilirsin. Ne olacağını bilemeyiz Eve. Şimdilik elimizde olan bu."

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Şimdilik istediğim şey bu."

Adamın , kızın hiçbirini okuyamayacağı kadar çok duygu yer değiştirmişti. "Güzel," dedi adam. "Şimdi uyumaya git. Bir seferde sadece bir gün yaşayabileceğin konusunda iyi bir otoriteye sahibim."

Daha da yaklaştı, avuçlarını adamın göğsünü kaplayan kaba siyah kılların üzerine koydu. Adamın kıllı bir göğsü olduğu için saçma bir şekilde mutluydu. Avucunun içindeki bu gıdıklanma, parmak uçlarının altında sürekli atan kalbini hissetmek, yaşayacağını hiç düşünmediği bir şeydi. Bir erkeğin kokusu memnun bir şekilde burnunu çekti. Ve basitçe, saçma bir şekilde mutlu olduğunu

fark etti. "Eve?"

"Hmm?"

"Ölmek nasıl bir şeydi?"

Başını kaldırıp onun yüzüne baktı, yeşil gözlerinin boş ve bekler olduğunu görünce şaşırmadı. "Eminim herkes için farklıdır."

"Senin için nasıldı?"

Gözleri fotoğrafa kaydı. En sevdiklerinin acı içinde olduğunu bilmek, karısının çaresiz çılgınlıklarını duymak zorunda kalmak ve onları kurtarmak için çaresiz.

"O..." Doğru kelimeyi aradı. "Cezbetti. Gel. Dinlen. Korkmuyordum ama kızgındım. Sadece on sekiz yaşındaydım ve gitmek istemiyordum. İki kez bayıldım. Aradaki zamanda sağlık görevlilerinin onlarla kalmam için bağırdıklarını duyabiliyordum ve 'Deniyorum' diye istedim. İşte o zaman korkmaya başladım. Sanki... bataklık gibiydi ve ayağımı basamıyordum ve her şey tekrar elimden kayıp gitti. İkinci sefer daha zordu. Sadece dinlenmek istedim. Ama savaştım. Ve geri dönmeyi başardım. Umarım duymak istediğin buydu."

"Her zaman korkmamasını umdum," dedi kısık sesle. "Ama onun savaşmasını istedim."

Eve parmak uçlarını onun yanağında gezdirdi. "Seni seviyor muydu?"

"Evet."

Bunu kadının gözlerini yakan bir güvenceyle söylemişti. "O zaman eminim savaşmıştır. Ama artık savaşamayacak kadar yorulduğunda, eminim kendini güvende hissetmiştir. Tıpkı oğlunuz gibi."

Sertçe yutkundu. "Teşekkür ederim."

Onu öptü. "Bir değil." Omzuna doğru kaymaya başlamıştı ki, adamın elleri yüzünü kavradı, daha fazlası için onu tekrar ağzına çekti ve öpücük saniyeler içinde patladı. Adam onun kalçalarını kavradı ve eski arabasının arka koltuğunda olduğu gibi onu üzerine doğru çevirdi.

"Lütfen." Adam kadının ağzını yerken sözcükler boğazında düğümlendi. Bu kez yalvaran oydu ve Eve kendini güçlü hissediyordu. İlk seferinde sabırlı davranmış, ikincisinde kontrolünü kaybetmişti ama bu sefer ona ihtiyacı vardı.

Birdenbire tamamen uyarılmıştı ve Eve kendini onun üzerine bırakarak onu içine aldı. Adamın parmakları kalçalarına saplanıp sertçe aşağı indirerek her santimini hissetmesini sağladığında nefesi kesildi. Eve arkasına yaslandı ve adam daha da derine indi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı, elleri göğüslerini örttüğünde ve hareket etmeye başladığında bir nefes tısladı. Kalçalarının çılgın ritmine ayak uydurdu, durmaması için ona yalvarırken adı dudaklarında bir ilahiye dönüştü.

Duramıyordu. Bu bir dalgaydı, inanılmaz yüksek bir dalgaydı ve adam inleyene, ağzını göğsünün üzerine kapatmak için yükselene, açlıkla emene, elleri sırtında sertçe onu aşağı bastırana, vücudu yukarı bükülene kadar tepesine bindi.

Sonra dalga kırıldı ve kadın haykırdı. Kollarını adamın başının etrafına doladı ve dalgayı içine çekerken onu kendine yakın tuttu, vücudu kaskatı kesilip ona karşı sarsılırken adamın çığlığını zar zor duydu. Omuzları çöktü ve yüzünü göğüslerinin arasına gömdü, onunla birlikte dünyaya geri dönerken kasları seğiriyordu.

Tek kelime etmeden yastığına , da yanında götürdü, nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyordu. İçinden bir kahkaha yükseldi, tamamen mutlu bir ses. "Her zaman böyle... işlevsel misinizdir, Dedektif Webster?"

"Hayır." Başının tepesine yorgun bir öpücük kondurdu. "Sen benim için iyisin, Eve."

Ve bir şekilde bu kadar basitti. Bu kadar kolay. "Sen de benim için iyisin." Kızın kolları adamın boynuna dolandı ve adamın elleri kızın sırtından aşağı poposunu sahiplenip nazikçe yoğurdu. Ve sonunda uyku geldi.

25 Şubat Perşembe, saat 15:15.

İniltiyle karışık ürpertici bir nefes verdi. Tanrım. Öldürdükten sonra Virginia Fox, buna ihtiyacı vardı. Kalbi göğsünde çarparken, sıkıdığı boğazını bıraktı ve arkasına yaslanıp bodrum katındaki dar, pis yatakta yatan kadına baktı. Adını bilmiyordu ve umurunda da değildi.

İndi, vücudu hâlâ seğiriyordu. Virginia'nın evinde neredeyse kendini kaybediyordu, onu sonsuza dek sustururken sadece bir ipliğe tutunmuştu. Çünkü gördüğü Virginia'nın değil, Eve'in yüzüydü. Eve'in boğazı, Eve'in dehşeti olduğunu hayal etmişti.

Virginia'yı giydirip sahneyi hazırladıktan sonra cesedini tavandaki kancaya asarken elleri bir okul çocuğununki gibi titriyordu. Ama son kurbanının son detaylarını tamamlarken bile kontrolünü kaybetmemişti. Pièce de résistance.

Virginia'yla işi bitmişti, altısıyla da işi bitmişti ama bir ateş yanıyor, zihni düşünemeyecek kadar şiddetle çalkalanıyordu. yüzden körlemesine şehre gitmiş, kimsenin gözden kaçırmayacağı başka bir yer seçmişti. Artık tekrar düşünebilirdi. Yatağındaki ölü yabancıya baktı. Yakında Eve'in yüzünü görüyormuş gibi yapmak zorunda kalmayacaktı. Yakında o yataktaki Eve olacaktı, onu yukarı iten onun dehşeti olacaktı.

Yarın, Webster'ın Virginia'nın bakarkenki ifadesini görecek. Kalıntılarının görüntüsü polislerin aklında çok uzun süre kalacaktı. Kendilerini sorumlu hissedeceklerdi. anladıklarından, tahmin edebildiklerinden o kadar emindiler ki. Potansiyel kurbanları uyarmışlardı.

Hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu onları yiyip bitirecek, güvenlerini tuğla tuğla parçalayacaktı.

İyi bir gece geçirmişti. Temizlendikten sonra eve gidip uyuyabilirdi. Yorgundu ama iyi bir bu. Altı işinden altıncısı bitmişti. Şapka Takımı kibirleri ve beceriksizlikleri yüzünden ifşa olacaktı. O da rahatlayacak ve gösterinin tadını çıkaracaktı.

Beton levhayı geri çekti ve kaşlarını çattı. Bundan sonra bir süre ara vermesi gerekecekti. Görünüşe göre aynı anda çok fazla ceset süreç. Jeremy Lyons'un elinin kir ve kireç tabakasının arasından çıktığını görünce yüzünü buruşturdu.

Son avını bağlayan ipleri kesti, sonra durdu ve kadının yüzüne baktı. Ama gördüğü bu gecenin ölü fahişesi değildi. Pazar günününkiydi. Vahşi köpekler. vahşi köpekler tarafından parçalanacağını söylemişti. Gözleri mavi, saç dipleri kumraldı.

Zihni açıldı, çağrışım tıkladı. O yüzü görmüştü. Bu gece. Nerede görmüştü?

Hastanede. Yorgun ve... dehşete düşmüş görünüyordu. Ölü fahişeyi yattığı yerde bırakarak, eski cep telefonlarını sakladığı çekmecenin yanına gitti. İçinde düzinelerce cüzdan ve ehliyet vardı. Pazar günkü fahişenin ehliyetini buldu. Lindsay Barkley. Bir sonraki çekmecede onun cep telefonunu buldu ve orada sakladığı fotoğraflara tıklayarak açtı.

İşte oradaydı. Bu gece gördüğü kız.

Neden hastanedeydi? İyice düşündü, onunla birlikte olan uzun boylu genç adamı hatırladı ve bir nefes aldı. Genç adam Eve Wilson'ı tanıyordu.

Belki de kız hiçbir şey bilmiyordu. Ama bu riski göze alamazdı. Lindsay'in ehliyetine baktı. Nerede yaşadığını biliyordu. Sabah toplantısına giderken uğrayacaktı. Kızla biraz sohbet ederdi. O alırdı ona kolayca bakabilir.

Bu geceki fahişeyi ayak bileklerinden yakaladı ve onu çukura sürükledi. Oldukça doluydu ama iki kişi daha alabileceğini düşündü. Lindsay'nin kız kardeşi ve Eve'in uzun boylu oldukları doğrudu ama ikisi de zayıftı. Onlar çok fazla yer kaplar.

Ve sonra bir süre daha yok, dedi kendi kendine. Ki bu bir sorun değildi. Bu çaba tamamlandığında, stresi yönetilebilir bir düzeye inecek ve birkaç ay içinde bir sonraki avını avladığında, çukur da öyle olacaktı.

Perşembe, 25 Şubat, saat 15:30.

Olivia'nın cep telefonu çaldı ve onu dinlenme odasındaki karyolada gördüğü çok hoş bir rüyadan uyandırdı. Dell Farmer çetin cevizdi. Kane ve Abbott sırayla onu sorgularken Olivia da birkaç göz kırpmıştı. Gözlerini kırpıştırarak telefonunu açtı. "Sutherland," dedi bir esnemeyi yutkunarak.

"Adım Tom. Tom Hunter."

Olivia doğrulup karyolanın yanındaki ışığı yaktı. "David mi?" Tabii ki iyiydi. Öyle olmalıydı. Eğer bir sorun olsaydı hastane onu arardı.

herhangi bir sorun olmadı.

"Evet. Onunla saat on civarında konuştum ve uyumaya gidiyordu." Telefonun diğer ucunda Tom'un iç çektiğini duydu. "Bu kulağa çok paranoyakça gelecek ve çok kızacaksın."

Olivia elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Amcanın güvenliği bende," dedi. "O iyi olacak."

"Olivia, bu gece dışarıdaydım. Liza ile."

Olivia'nın gözleri kısıldı. "Çıkmayı tanımla. 'Randevu' gibi mi? Yoksa 'kötü adamları avlamak' gibi mi?"

"İkincisi. Bekle," diye araya girdi kadın patlamadan önce. "Aradığımız şeyi bulduk. Dün gece fahişenin bahsettiği adam, Jonesy, onu bulduk."

"Ve bundan bana bahsetmeyi düşünmediniz mi?"

"Bağırırdın çünkü biz dışarıda arıyorduk."

"Kesinlikle bağırırdım," diye . "Annen sana göz kulak olmamı istedi, Tom. Benim için sorun yaratıyorsun."

"Yirmi yaşındayım," dedi sessizce. Bu bir kabadayılık ya da gösteriş değildi. Tom Hunter yedinci yaş gününden önce erkek olmaya, hırpalanmış annesini savunmaya zorlanmıştı.

"," dedi aynı sessizlikle. "Jonesy'yi bulmuşsun. Liza'nın kız kardeşini görmüş müydü?"

"Evet. Fahişeleri alan arabaları izlediğini ve plakalarını not ettiğini söyledi. Eğer zenginlerse..."

"Onlara şantaj yapardı. Harika. Lindsay'i arabaya binerken mi görmüş?"

"Evet, ama listenin artık olmadığını, arabayı sattığını ve ne tür bir araba olduğunu hatırlamadığını, ama tarih ve saati hatırladığını söyledi. I

ona inanmadım ama listeyi kime sattığını bana söylemesini sağladım." Olivia iç çekti. Jonesy'yi tanıyordu. "Ona ne kadar ödedin?"

"Yüz." "Tom."

"Biliyorum," diye tükürdü Tom, sinirli bir şekilde. "Damon adında birine sattığını söyledi. Bir yüzlük daha bana Damon'ın 'iş adresini' getirdi. "

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "İnce buzun üzerindesin, evlat. Damon büyük bir satıcı."

"Bunu çözdüm. Onu buldum ve ne istediğimi söyledim. Listesine baktı. Ve bu da paranoyak kısmı. Onu siyah bir SUV'a binerken gördüğünü söyledi. Lincoln Navigator."

Olivia gözlerini kırıştırdı ve Twin City yollarında kaç Navigator olabileceğini merak etti.

"Biliyorsun," dedi Tom, o hiçbir şey söylemeyince. "David'e çarpan gibi."

"Evet, anladım. Bu garip ama imkansız değil." Ayrıca Dell Farmer'ı yakalamışlardı. Ama cipini değil. Eski püskü bir Corolla kullanıyordu ve kadın Navigator'ını nereye park ettiğini sorduğunda kahkahalarla gülmüştü.

"Biliyorum ve neredeyse seni bununla rahatsız etmeyecektim. Ama üzülmeğe tedbirli olmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Damon plakayı paylaşmadı, değil mi?"

"Hayır açıkçası onu zorlamak istemedim. Ödümü kopardı."

"Bütün gece senden duyduğum ilk akıllıca şey bu. Tom, seni nefes almak kadar kolay bıçaklayabilirdi. Sana bir şey söylemesine bile şaşırdım."

"O bir basketbol hayranı," dedi Tom alaycı bir ifadeyle. "Cebimde biletlerim vardı. Eğer onu daha erken almazsan, Pazar günü maç saati geldiğinde nerede oturacağını biliyorum."

Olivia şakaklarına masaj yaptı. "Annen beni öldürecek."

"Annem ve Dana bana öğretti. Sığınma evinde geçen onca yıl, yeni kimlikler, gecenin köründe kadınları ve çocukları taşımak... Annemin sana bağırmasına imkan yok."

"İyi noktaya değindin. Tamam. İşte anlaşma. Annene ne söylemeyeceğim ve bir daha Liza'yla tek başına dışarı çıkmayacaksın."

"Kız kardeşini bulana kadar pes etmeyecek. Ya da cesedini."

Kardeşlik bağları. Olivia bunu anlıyordu. "Yarın seninle geleceğim. Liza nerede?"

"Onu dairesine ben bıraktım. Onu kapıya kadar geçirdim," diye ekledi savunmacı bir tavırla.

"Sen iyi bir . Belki de fazla. Artık tek başınıza hafiyelik yapmak yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Teşekkürler, Olivia."

"Tom, bekle. Liza'nın ailesi tüm bunların neresinde?"

"Annesi hasta ve Liza henüz onu endişelendirmek istemiyor. Babası ortada yok."

"Tamam. Ne bulabileceğime bir bakayım. Biraz uyu." Olivia sıkıntıyla telefonu kapattıktan sonra narkotikten eski bir arkadaşını aradı. Umarım Damon'ı buraya getirmeye yetecek kadar uyuşturucu bulabilirlerdi ve o da Damon'ın gerçekte ne bildiğini öğrenebilirdi.

Bölüm Yirmi İki

Perşembe, 25 Şubat, saat 4:00.

Çok yorgundu. Arabasını karısının BMW'sinin yanına park etti ve garajda uyumak istedi ama karısı boş bir yatağa uyandığında onun nerede olduğunu merak edecekti. Karısından nefret etmiyordu.

Karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkileri vardı. Cömert bir para aldı. desteğini esirgememiş, tüm doğru etkinliklerde koluna girmiş, asla seks beklentisi içinde olmamış ve sırrını özenle saklamıştır.

Ya da onun sırrı olduğuna inandığı şey. Yirmi yıllık evliliği boyunca onun eşcinsel olduğuna inanmıştı. Bu en uygun çözüm değildi ama adamın kendisine neden hiç dokunmadığını tatmin edici bir şekilde açıklıyordu. Mutfağın kapısını kapattı, ışığı açtığında kaşlarını çattı. Bir şeyler farklıydı. Bunu anlaması sadece bir saniye sürdü.

Kedinin kabının yerini değiştirmişti. Bir şeyleri değiştirmesinden hoşlanmazdı. Bunu biliyordu. Evlilikleri boyunca ona vurması gereken tek olay bu olmuştu. Çabucak öğrenmiş ve o zamandan beri her şeyi onun sevdiği gibi tutmuştu. Bu geceye kadar.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek dolapları açtı. Güzellik uykusunu alıp almaması zerre kadar umurunda değildi, ama o onun örtüsüydü. Şimdiye kadar olduğu tek şey buydu. Kedinin mama kabı hiçbir yerde görünmüyordu. Belki de kırmıştı ve onun bilmemesini umuyordu.

Her zaman bilirdi, her zaman herhangi bir eşyanın yerinde olmadığını anında görebilirdi. Merdivenleri tırmanırken öfkeden kuduruyordu. Yorgunluktandı ve öfkesini . Onunla sabah ilgilenecekti, uyandığında onun yanında mışıl mışıl uyuduğunu görecekti.

Her zaman yaptığı gibi bu gece de ona bir fincan çay getirmişti. Dışarı çıkarken her zaman yaptığı gibi, gece boyunca uyumasını sağlayacak kadar uyuşturucu katmıştı. Bu hafta her gece yaptığı gibi. Yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

Ve durdu. Kadın yatakta değildi. Dikkatlice döndü. Ve tekrar durdu.

Pencerenin yanındaki basma sandalyelerden birinde oturuyordu ve elinde bir silah vardı. Kalbi daha sert atmaya başladı. Silahı tanıdı. Evinde bulundurduğu birçok silahtan biriydi. Kadın onun gitmişti. "Nedir bu?" diye sordu sessizce.

"Bu gece çay içmedim," dedi. "Ya da dün gece. Ya da o gece daha önce." Anlamlı bir şekilde durakladı, başını eğdi. "Ya da ondan önceki gece."

Pazar günü. "Neden çayını içmedin?" diye sordu, sesine incinmiş bir nota katarak. Ufak tefekti, idare edilebilirdi. Silahı almak sorun olmazdı.

"Kediniz . Sürekli hapşıırıyordum, bu yüzden bir alerji hapı aldım."

"Bunun çayla ne ilgisi var?" Adam öne doğru bir adım attı ve kadın silahını yumuşak bir şekilde kaldırdı. İlginç. Yirmi yıldır evliydi. silah kullanabildiğini hiç bilmiyordu. Geriye dönüp baktığında, muhtemelen sormalıydı.

"Daha fazla ," dedi kadın ve adam altta yatan korkuyu duyabiliyordu. Panik. İğrenme. "Ve ellerini görebileceğim bir yerde tut. Alerji hapı çayın içine koyduğunuz şeyle etkileşime girdi. Bu beni hasta etti. I çayı kustum. Pazar gecesı geldiğinde uyanıktım. Aslında pazartesi sabahı. Bütün gece dışarıdaydın."

"Bir hastamla birlikteydim," diye yalan söyledi.

"Seks yaptın. Bunu her zaman söyleyebilirim. Ayın en yeni çocuğuyla gizlice işine gittiğini sanıyordum. Bu iyiydi, ama sonra pazartesi gecesı de gittin. Uyuduğumu düşünerek yatağa girdin. Parfüm kokusu aldım. Kadın parfümü. Alternatif yaşam tarzını kabul edebilirdim. Seni gizlemeye razıydım. Ama sen aldatıyordun. Kadınlarla."

Şaşkınlık numarası yaparak başını eğdi. Cebindeki silaha ulaşması gerekiyordu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Eşcinsel olmadığım için mi kızgınsın?"

"Yapma," dedi iğrenerek. "Beni etkilemeye çalışma bile. Seni takip ettim."

Gözlerini kısmıştı. "Ve?"

"Ne yaptığını biliyorum. Dün gece seni gördüm. Seni diğer evine kadar takip ettim, arabayı değiştirdiğini gördüm, sonra o kadını beklediğini izledim. barın dışına çık ve onu evine kadar takip et." Arkasına yaslandı ve ona eşit bir bakış attı. "Düşündüm ki, 'Onun başka bir evi var. Başka bir hayatı. Hatta belki başka bir karısı. Bu yüzden beni istemiyor' diye düşündüm. Merak etmeye dayanamadım ve bugün o eve geri döndüm."

Yumruklarını sıktı. "Buna hakkın yoktu."

Güldü, içi boş, donuk bir şekilde. "Aman Tanrım. Orada durup bana haklardan bahsedebilir misin? Bodrumunu gördüm. Ayakkabılarını. Aman Tanrım. Sen bir canavarsın. Ne kadar zamandır? Ne zamandır öldürüyorsun?"

"Otuz yıl," dedi, sonunda birine söyleyebildiği için garip bir şekilde memnun olmuştu.

Çaresizce başını salladı. "Ben... çukuru açtım. Bunu düşünmeden edemiyorum. Gözlerimi her kapattığımda o elin yukarı kalktığını görüyorum. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben istedim," dedi basitçe ve kadın inanamayarak başını salladı.

"Sen bir canavarsın. Ve kimse senin bunu yapabileceğine inanmayacak. Herkesi kandırdın. Ben hariç herkesi. Senin ne olduğunu biliyorum ve bu yanına kalmayacak." Kadın tetiği çekmeye başladı ama adam daha hızlıydı. Öne doğru sıçradı ve silahı kadının elinden aldı, kadının acı çığlığı zar zor fark edildi. Silahı yatağa fırlattı ve onu kendine doğru sürükledi, kolu boğazındaydı. Silahının susturucusu yoktu ve ateş etmesi tüm mahalleyi uyandırabilirdi.

Cebinden kendi susturuculu silahını çıkararak onu banyoya çekti ve küvetin içine itti, mücadele ederken onu tuttu. "Sadece bir soru.

Kedim nerede?"

Dönüp ona baktı, korkusunun içinde meydan okuyordu. "Öldü," diye tükürdü.

Çenesini sıktı. "Seni kaltak." Sonra onu kafasından vurdu, kadın yere yığılırken geri çekildi. "Bekâr kalmalıydım," diye mırıldandı nefes nefese. "Kahretsin."

Şimdi arkadaşlarına onun nereye gittiğini açıklamak zorundaydı.

Perşembe, 25 Şubat, sabah 7:00.

Kahve. Noah derin bir nefes aldı, aroma onu uyandırdı. Seks ve kahve. Bir erkeğin bundan daha fazlasına ihtiyacı olduğundan emin değildi. Yataktan yuvarlandı, Dell'le uğraşmaktan biraz gıcırdıyordu ama zihni uyanıktı. Gece boyunca hiç telefon almamıştı, yani Eve'in son iki kırmızı bölge vakası olan Natalie Clooney ve Kathy Kirk iyiydi.

Donner'ın beş kadını öldürdüğüne hâlâ inanmıyordu ama Farmer'ın alaycı "pow" ve "night-night-Noah and his pretty Eve, " sözlerinin önemsiz sataşmalardan daha fazlası olduğuna dair çok kötü bir his vardı içinde. Donner işin içindeydi, yoksa kaçmazdı.

Pantolonunu giydiğinde Eve'i mutfakta üzerinde sadece gömleğiyle oturmuş, sabahki gazete manşetine kaşlarını çatmış bir halde buldu. Eve'in ensesine bir öpücük kondurdu ve gömleğinin altından göğüslerine bir bakış attı. "Seni gömleğimin içinde seviyorum," diye mırıldandı.

Omzunun üzerinden yukarı baktı, kara gözleri sıkıntılıydı. ". "

Kadın ona ön sayfayı verdi ve adam bir yemin tısladı. "Sanırım bunu bekliyorduk," dedi acımasızca. Şapka Takımı Cinayet-İntihar, diye yazıyordu manşet. Öfkesini kontrol altında tutarak makaleyi taradı. "Sanki Jack'in yaptığını biliyormuşuz gibi konuşuyorlar."

Kahvesini doldurmak için ayağa kalktı, sonra bir fincanı dirseğinin yanına koydu ve omzuna eğildi, yanağını onunkine bastırdı. Özlemini duyduğu destek ve şefkatti bu ve açgözlülükle içine çekti.

Farmer'ın yakalanmasından ve birkaç sayfa sonra babasının öldürölmesinden bahsediyorlar ama kimse Jack ve Katie'nin cinayet nedenini açıklamıyor," diye mırıldandı.

"Dün gece onlar için her şeyi bir araya getirmeliydik." "Neden yapmadınız?"

"Bu artık bir iç soruşturma. Jack'i aklamaları gerekecek."

"Bu sabah hastaneyi aradım. Herhangi bir bilgi vermiyorlar."

"Abbott bir şey duyduğunda arayacağını söyledi. Sanırım bu noktada hiçbir haber olmaması yine de iyi haberdır. Keşke MSP o lanet makaleyi hiç yayınlamasaydı. Dün gece sen Brock'u çözerken Dell derginin bizi tanrı gibi gösterdiğini haykırıyordu."

"İlk okuduğumda 'beyaz şövalyeler' düşünmüştüm." Onun şakağını öptü. "Yumurta ister misin? Omlet yapamam çünkü bıçakları bulamadım."

"Uykunda konuşmaya başladın, ben de kalkıp onları silah kasama kilitledim. Sana bir anahtar yapacağım, böylece uyanırken onlara ulaşabilirsin."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Özür dilerim."

"Olma. İkimiz de yüklüüz Eve. İkimizin de kabusları var." Tereddüt etti. "Benimki özellikle ne zaman bara gitsem kötü oluyor."

Şimdi kaçırdı. "Yani eğer biz..." Onun giydiğı gömleğı karıştırdı. "Böyle devam ederse işi bırakmak zorunda kalacağım."

"Bunu beklemezdim Eve. Sal ve Josie'nin senin için, senin de onlar için ne ifade ettiğini biliyorum. Ama seni orada ziyaret edemem." Gömleğinin kuyruğunu çekiştirerek onu kucağına çekti. "Bu böyle devam ederse, hem alıp hem vereceğiz. Büyük planda, senin işin, benim bıçaklarım, önemli bir şey değil."

Başını onun omzuna yasladı. "Dün gece rüyamda onu gördüm."

"Biliyorum. Tüylerim diken diken oldu." Onu bir süre uyanık tutan kemik derinliğinde bir ürperti.

"Keşke onları durdurabilseydim."

"Geçecekler Eve, rüyalar ve sesler. Benimki yıllar sürdü, seninki daha uzun sürebilir." Onun elini tuttu, parmaklarını birbirine geçirdi. "Her şey yoluna girecek."

Birleştirdikleri ellerini dudaklarına bastırdı. "Sana inanıyorum." Sonra aniden elini ters çevirdi, ifadesi birden gerildi. "Dell Farmer yüzük takmıyordu."

Noah eline baktı, göğsü korkuyla gerilmişti. "Hayır, değildi."

"David onu yoldan çıkaran adamın seninki gibi bir yüzük taktığını söyledi. Yani ya David yanılıyordu, ya Farmer yüzüğünü kaybetti, ya da..."

"Ya da başka biri David'i yoldan çıkardı." Harvey Sr.'ın evindeki sahneyi hatırlamaya çalışarak gözlerini kapattı. "Babası da takmıyordu." Cebinden cep telefonunu çıkardı. "Olivia'yı arayacağım."

Telefonu çevirdiği sırada ön kapısı çaldı. Kapıyı açtığında Olivia elinde çalan telefonu tutuyordu. "Konuşmalıyız, Web." O daha bir söyleyemeden kadın içeri girdi, sonra durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Merhaba hayatım."

Eve kaçma girişimini durdurdu ve duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu, uzun bacakları çıplaktı. Yüzü kıpkırmızıydı, yara izi gözle görülür şekilde beyazdı. "Olivia," dedi uyarırcasına.

"İyi bir gece geçirip geçirmediğini soracaktım Web, ama görüyorum ki yaptı." Eve'e baktı. "Ve bir dahaki sefere kız kardeşim mutlu olup olmadığını sorduğunda, evet demeyi bileceğim."

Noah bir elini yüzünde gezdirdi. "Giyinmek için bize bir dakika ver. Cezvede kahve var. Seninle Dell Farmer hakkında konuşmamız gerek."

"Bu yüzden buradayım. Senin ve Jack'in arabasını takip ediyordu. Cihazı senin motor bloğunun altında buldum. Jack'in arabasında da bir tane vardı."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi Noah. "Bizi ne zaman takip edeceğini nasıl bildiğini merak ediyordum. Her kurbanın olay yerindeydi ve ailelerle görüştüğümüzde oradaydı."

"Katie'nin cep telefonu kayıtlarını kontrol ettim," dedi Olivia. "Dell'in cep telefonuna yapılan pek çok arama, Jack'le aranızda üç hafta öncesine kadar yapılan aramalarla eşleşiyor."

"MSP tribünleri vurduğundan beri," dedi Eve, "ve Katie Jack'e asıldı."

"Jack her arandığında Dell'e tüyo veriyordu. Bir şey duydun mu?"

"Bana hiçbir şey söylemiyorlar," dedi Olivia, "bilincinin yerinde olmadığı dışında."

Noah aniden, "Çiftçi yüzük takmıyordu," dedi.

"Başka biri David'i yoldan çıkarmış," dedi Eve. "Başka biri benim peşimdeydi."

Olivia şaşırmış görünmüyordu. "Farmer dün gece siyah bir SUV kullanmıyordu. Ve bu konuda onu sorguladığımızda bunun gerçekten komik olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Donner'ın bu gece seni neredeyse hakladığını söyledi," dedi Noah yavaşça, zihninde bir parça yerine oturuyordu. "Mirror'daki o muhabirle yaptığı görüşmelerin izini sürdün mü?"

Olivia'nın dudakları inceldi. "Jack hakkında o saçma haberi yazan kişi mi? Evet, numarası Dell'in arama kayıtlarında var, muhabir gelmeden on beş dakika önce."

"Bolyard'ların evinde," dedi Noah. "Orada olduğumuzu biliyordu. Ve o muhabirin ilk sorusu Bolyard'ların cinayetiyle ilgili değildi, Jack'le ilgiliydi."

"Dell oradaydı," dedi Eve. "Bir şey gördü. Birinin seni yakalamaya çalıştığını görmüş."

"Bizi yakalamak," diye düzeltti Noah. "Dün birileri önce sizi yakalamaya çalıştı."

"Orada, Bolyard'ların önündeydi," dedi Olivia. "İkisi de oradaydı. Dell ve katil. Diğer katil." Gözlerini kırıştırdı. "Üzgünüm, uzun bir gece oldu."

"Neden? Neden ben?" Eve sordu ama gözlerindeki ifadeden Noah onun bildiğini anladı.

"Her şey Shadowland'le ilgili," dedi. "Testiniz. Denekleriniz."

"Neredeyse Rachel'ın evinden çıkarken yakalıyorduk onu," dedi Olivia. "Çünkü bizi uyardın."

Eve sersemlemiş bir halde duvara yaslandı. "Ve şimdi de gitmemi istiyor. Lanet olsun, neden hep bu insanlara bulaşıyorum? Tam bir bela mıknatısıyım."

"Dell, Donner'ın adını söylediğimi duyunca 'pow' saçmalığına başladı ve Bolyard'lar o TV muhabirine o gece Martha'yı takip edenin Donner olduğunu söyledi."

Eve başını salladı. "Dr. Donner'ın beş kadını öldürdüğünü hâlâ düşünemiyorum, Noah. Yapamam."

"Ben bu konuda sorun yaşıyorum. Ama onu bulana ve kaçana kadar bunu bilemeyiz."

"Dell onun nerede olduğunu biliyor olabilir mi?" Eve kararsızca sordu ve Olivia başını salladı.

"O konuşmaz. Ben de ona herhangi bir anlaşma teklif etmek istemiyorum."

"Bunu ekiple konuşalım," dedi Noah. "Giyinip seni takip edeceğiz."

Perşembe, 25 Şubat, sabah 7:30.

"Acele et," diye mırıldandı Liza, dairesinin merdivenlerinden aceleyle inerken. "Geç kal, geç kal." Sözler okul otobüsü içindi. Otobüsü kaçırırsa Üç mil yürümek zorunda kalacak ve ilk derste ki sınavını kaçıracaktı. Apartmandan dışarı fırladı, okulun sonundaki otobüs durağında çocukları görünce rahatladı. blok.

"Acelen ne?" Liza sırtında keskin bir şey hissetmeden bir an önce ipeksi sesi duydu. "Çığlık atarsan ölürsün," diye söz verdi bir erkek sesi usulca.

Yine de bağırarak için nefesini içine çekti ama adamın eli ağzını kapatarak başını geriye doğru çekti. Adam güçlüydü, onu kendi binasıyla bir sonraki bina arasındaki sokağa sürükledi. Korku ona güç verdi ve çırpınarak adamın elini ısırdı. Silah aniden sırtından kayboldu ama başının yan tarafına aldığı bir darbeye sersemledi. Sersemlemiş halde dövüşmeye çalıştı, ta ki boynuna bir iğne batana kadar.

Saniyeler sonra onu kolunun altına almış, karda sürüklüyordu. İleride karanlık bir aracın dış hatlarını görebiliyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama ağzını oynatamıyordu. Hiçbir şeyi hareket ettiremiyordu. Tom. O yapmaz saatlerce gittiğini biliyordum.

Adam kadının göz kapaklarını kapattı ve kadın onları açamadı. "Kız kardeşin öldü," diye fısıldadı kulağına. "Ve yakında sen de öyle olacaksın." Sonra sert bir şekilde arka koltuğun döşemesine düştü ve araba uzaklaştı.

Perşembe, 25 Şubat, sabah 8:00.

Ekip Abbott'un komutanla yaptığı toplantıdan dönmesini beklerken, Abbott'un masasının etrafındaki hava sessizce kasvetliydi. Noah, Eve'i kendi masasına oturtmuş ve kimse için kıpırdamamasını emretmişti. Şu anda üzerinde hepsinin en büyük hedefi.

Olivia ve Kane, Dell ile görüşmelerinde geçirdikleri sonuçsuz saatlerin ardından yorgun düşmüşlerdi. Micki de birden fazla olay yerini koordine ettiği için bitkin görünüyordu. Ian oturduğu yerde . Morgdaki dört yeni ceset adli tabipleri gece boyunca meşgul etti.

Carleton'ın omuzları çöktü, gözleri Jack'in boş sandalyesindeydi. Hiçbir haber artık iyi haber değildi.

Abbott geri döndü ve yüzüne bir bakış toplantının iyi geçmediğini gösteriyordu. Komutanın tedirgin olmakta hakkı vardı. Beş kadın ölmüştü ve ellerinde hiçbir şey yoktu.

Abbott masanın üzerine bir yığın yerel gazete fırlattı. Hepsinin manşeti Jack'in cinayet-intihar iddiasıydı, ama her birinde Mirror'ın YENİ KIRMIZI ELBİSELİ KURBAN BULUNDU başlığının Rachel Ward'ın ölümüyle ilgili ayrıntılar içeren eşit derecede zarar verici bir varyasyonu vardı. Manşetin altında daha küçük puntolarla "İki Tanık Öldürüldü" ve "Polislerin Elinde İpucu Yok" yazıyordu.

Kâğıtlar masanın üzerinden kayarken Ian sarsılarak uyandı, Micki sessizce elini okşadı.

Abbott, gazeteler hakkında hiçbir şey söylemeden, "Jack değişmedi," diye söze başladı. Manşetler kendileri için konuşuyordu. "Doktorlar umutlu değil. Babası onunla birlikte."

Noah öfkesi geçene kadar gözlerini kapattı. "Ne aldığını biliyor muyuz?"

Abbott dudaklarını büzdü. "Bu hassas bir konu. Dava İç İşleri'nin elinde ama hepimiz Jack'e kurulduğunu biliyoruz. Dell Farmer'la bağlantılı olabileceği için size bazı bilgiler verme yetkisi aldım. Donner..."

"Bu da beş ölü kadınla bağlantılı olabilir," dedi Noah acı acı. "Yani IA bize yardım mı ediyor?"

"Daha çok isteksizce işbirliği yapıyor gibiydi. Jack'in viski şişesinde Oxycodone ve Valium vardı. Boş reçete şişeleri Dell'in arabasındaydı."

"Rachel'ın evinde sadece bir içki içtiğine yemin etti," dedi Noah içi boş bir sesle. "Katie başından beri içkisine bir şeyler katmış olmalı. Oraya çok geç gittiği için onu suçladım."

Olivia onun kolunu kısa bir süre sıktı. "Bilmiyordun, Noah."

Micki yumuşak bir sesle, "Jack, Katie ortaya çıkmadan önce de çok geç kalıyordu," diye ekledi. "Sanırım mükemmel bir fırtınaydı."

Carleton yorgunca başını salladı. "Uygun bir tanımlama," diye mırıldandı. "Ne büyük kayıp." "Dell'in parmak izleri Jack'in evinde miydi?" Noah sordu.

"Evet," dedi Abbott. "Dell oradaydı. Ancak şu ana kadar Donner'ın evinde Dell'in parmak izlerini bulamadık, bu yüzden aralarındaki tek bağlantı Dell'in dün geceki rantı gibi görünüyor."

"Peki ya Donner?" Noah sordu. "LUD'larını henüz almadık mı?"

Abbott, "Hâlâ onları bekliyoruz," dedi. "Burada işimiz bittiğinde, Marshall'daki ofisini arayacağız ve yakın akrabalarını kontrol edeceğiz. Arama emirlerini bir gecede imzalattım."

"Biz mi?" Noah sordu.

"Biz," diye onayladı Abbott. "Sana yeni bir ortak bulana kadar birlikte gideceğiz."

Çok uzun bir gün olacaktı. "Tamam."

Abbott kuru bir sesle, "İçtenlikle onaylamanıza sevindim," dedi. "Kane, Jeremy Lyons hakkında bir şey var mı?"

Kane, "Marshall'daki güvenlik dün gece arabasını otoparklardan birinde bulmuş," dedi. "Evini aramamış, kredi kartlarını kullanmamış, çocuğunu kreşten almamış."

Abbott, "Yani Lyons ya battı ya da öldü," dedi. "Bu da bizi bunu kimin yaptığını belirlemeye yaklaştırmıyor. Tek parlak nokta Eve'in tespit ettiği iki potansiyel kurbanla temasa geçilmemiş olması ve hala güvende olmaları."

"İşi bitmiş olabilir," dedi Olivia. "Onu neredeyse Rachel Ward'ın evinden yakalıyorduk. Belki bu onu durmaya ikna etmek için yeterliydi."

Carleton ikna olmamış görünüyordu. "Siz onu durdurana kadar ya da yapmaya çalıştığı her neyse onu başarana kadar duracağını sanmıyorum."

"Ne yapmaya çalışıyor?" Abbott tersledi. "Lanet olsun."

Carleton alınmamış görünüyordu. "Bunu sana yap. Seni kızdırmak. Fırlatıp at."

"Çok iyi bir iş çıkarıyor," diye homurdandı Abbott. "Ama demek istediğini anlıyorum. Donner'ı bulduğumuzda bazı cevaplar almaya başlayacağız."

"Tanrım, umarım odur," diye mırıldandı Noah.

"Ama yine de öyle olduğunu düşünmüyorsun," dedi Abbott, sonra omuz silkti. "Axel Girard'a komplo kurdu, Donner da bir tuzak olabilir. Dell'in ne bildiğini ve bunu nasıl bildiğini bilmemiz gerekiyor."

"Farmer konusunda dikkatli olmalıyız. Onun gerçekliği mantıklı değil. Haklı değil," diye ekledi Carleton, herkes ona şaşkın şaşkın bakınca. "Söylediklerini buna göre değerlendirmeliyiz."

"Şu anda elimizdeki tek şey o," dedi Abbott, "mantıklı ya da değil. Ian, bir şey var mı?"

"Bolyard'lar aynı silahla, 9 milimetrelik bir silahla vuruldu. Harvey Farmer ve Katie Dobbs aynı ama farklı bir silahla, daha yüksek kalibreli bir silahla öldürüldü. Katie'nin yüzünde yırtıklar ve morluklar vardı, muhtemelen bir yumruk yüzünden." Tereddüt etti. "Katie ölümünden bir saat önce cinsel ilişkiye girmiş. Muhtemelen rızaya dayalı."

Noah dişlerini sıktı. "Jack ona tecavüz etmedi. Dell yaptı," dedi, Dell'in Eve'e ne yapmış olabileceği düşüncesi yeni bir mide bulantısı dalgası yaratırken bile.

"IA'ya söylemiştim," dedi Ian sessizce. "Kan sıçramalarına, Katie'nin vücut ısısına ve Jack'in kimyasal seviyeye bakılırsa, Katie vurulduğunda bilinci zaten yerinde değildi. Ancak bunu kesin olarak söylemek daha zor olabilirdi, eğer oraya orada olmasaydık. O açık pencere işleri oldukça bulandırabilirdi."

"Yani," dedi Abbott, "en azından soruyu sormamız gerekiyor. Harvey'nin ve Jack'in evlerinin pencereleri açık. Dell'in beş kişiyi öldürmüş olma ihtimali var mı? kadınlar?"

Carleton başını salladı. "Dell'in Shadowland katilinin yönteminin bu unsurunu kapmış olması çok daha muhtemel. Buckland'ın editörünün gerçek olarak kabul ettiği haberleri yazarak hızlı bir çalışma yapmış gibi görünüyor. Aptal bir adam değil."

Abbott alaycı bir tavırla, "Sadece kendi gerçekliğinde mantıklı değil," dedi. "Olivia, Katie onun kardeşinin nişanlısıydı ama Jack'e zarar vermek için onu kullandı. Burada bir şey var.

Onu köpürtmek için kullan. Onu heyecanlandır, sonra da konuşur. Ben istiyorum Dell'in dün gece ne gördüğünü biliyorum. Micki, Bolyard'ların evinden bir şey çıktı mı?"

"Zorla giriş yok. Şimdilik adli tıp yok. Görünüşe göre onları yemekte yakalamış. Karısı muhtemelen kapı aralığından vurulmuş. Yüzüstü yemeğin içine düşmüş. Kocasını üzerine yığılmış, muhtemelen onu koruyordu."

Abbott, "Donner'la bir kahvehanede karşı karşıya gelmeyerek onu daha iyi koruyabilirdi," diye homurdandı. "Başka ne var?"

Micki küçük bir plastik torba çıkardı. "Rachel'in oturma odasında bulunan kedi tüyü. Martha'nın halısından aldığımız kedi tüyüyle eşleşiyor. Katilin kimliği hakkında bize daha fazla bilgi vermiyor ama onu yakaladığımızda savcıya verebileceğimiz bir bağlantı, tıpkı bunun gibi." Masanın üzerine bir fotoğraf koydu. "Christy, lokantadan çıkarken. Ayakkabılarına bakın."

Yaptılar, herkes kaşlarını çattı. "Ve?" Noah sordu.

"Bunlar Manolos, çifti dört yüz dolar," dedi Micki.

"Harcamak," dedi Olivia. "anlamıyorum. Ayakkabılar neden bu kadar önemli?"

Micki, "Çünkü dolabında değillerdi, evinin hiçbir yerinde değillerdi," dedi.

"Hatıra eşyaları," dedi Carleton. "Seri katillerin hediyelik eşya alması çok yaygındır ve ayakkabılar en sık saklanan şeyler arasındadır. Tekrar, Onu bulduğunuzda güzel bir bağlantı, ancak bir profil oluşturmamda bana pek yardımcı olmuyor."

Micki mutsuz görünüyordu. "Artık işim bitti."

Abbott, Carleton'ın ses tonunu yumuşatmaya çalışarak, "İyi iş, Mick," dedi.

Carleton yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Küçümsemek istememiştim. Onun bir şeyler biriktirdiğini bilmek de aynı şeyBunun bana faydası yok, sana faydası var." O

saatine baktı. "Dokuzda bir hastam var. Jack'in durumunda bir değişiklik olursa beni arayın."

," dedi Abbott, sonra da ekibe döndü. "Bugün Donner'ı bulmaya ve Dell Farmer'ı çökertmeye odaklanacağız. Noah, sen ve ben Donner'ın Marshall'daki ofisine gidip arama emrini uygulayacağız. Olivia ve Kane, Farmer'ın var."

"Peki ya kahve dükkânı?" Noah sordu. "Televizyon muhabiri Bolyard'ın Donner'ı orada gördüğünü söyledi. Ellerinde kasetler olacak. Eve, Donner'ın Şarküteri'de yemek yediğini söylüyor. Oradan başlayalım."

Abbott başını salladı. "Bu sabah açılır açılmaz şarküteriye gittim. Güvenlik kamerası sadece kasayı gösteriyor ve barista Martha, Bolyard ya da Donner'ı hatırlamadı. Saat ikide burada buluşalım. Saat üçte basın toplantım var, o yüzden bana bir şeyler getirin." Onların gözlerine baktı, suratı asıktı. "Bir katil iyi olurdu. Web, sen benimlesin."

Noah şapkasını ve paltosunu almak için masasında durdu ve Eve'i dizüstü bilgisayarının ekranına bakarken buldu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Meşgul olmaya çalışıyorum. Natalie dün gece kumarhanede büyük kazandı çünkü Dasich ve diğer bir oyuncu hile yaptıkları için dışarı atıldılar ve-" Dudaklarını büzdü. "Gevezelik ediyorum. Dr. Pierce çıkarken uğradı. Dün gece Dekan Jacoby ile yemek yediğini söyledi. Ben olduğumu biliyorlar. Jacoby'nin bu sabah beni görmek istediğini söyledi, ama ona beni burada kalacağına söz ver."

Ne söyleyeceğinden emin değildi. "Eve, sen doğru yaptın. Ne olursa olsun."

"Biliyorum," dedi ve sonra pişmanlıkla gülümsedi. "Neyse ki çok iyi bir , böylece hâlâ bir kariyerim olacak. Sen masanı al. Yapacak işlerin olduğunu biliyorum."

" yok. Sen burada kal. Ben çıkıyorum."

"Noah?" Adam ceketini iliklerken kadın ayağa kalktı. "David'i bu sabah hastaneden ediyorlar ve onu eve götürmem gerekiyor. Sonsuza kadar burada kalamam."

Evet, yapabilirsin. Düşünce endişenin üzerine çıktı ve onu bir kenara sakladı. Bunun için daha sonra zamanımız olacaktı. Sabırsızlıkla bekleyen Abbott'a baktı. "Bruce?"

Abbott sinirli görünüyordu. "Onu daha sonra birine bıraktırırım. Şimdi gidelim."

"Kaptan, bekleyin." Faye bir elinde bir kâğıtla aceleyle yanlarına geldi. "Donner'ın LUD'ları. Son araması saat 10:40'ta 411'i aramış, ama ondan önceki arama saat 18:00 civarında annesine gitmiş. İşte adresi. Bu adresi almamı ister misin? yerel halk sizinle orada buluşur mu?"

Abbott açgözlülükle kâğıtları aldı. "Evet, ara onları ama biz oraya varana kadar geride kalmalarını söyle. Teşekkürler, Faye. Noah, hadi gidelim."

Perşembe, 25 Şubat, sabah 8:30.

Olivia ve Kane, Dell Farmer'a bir kez daha saldırmaya hazırlanırken Olivia narkotikten gelen bir telefonla yüzünde buruk da olsa bir gülümseme belirdi.

"Ne?" Telefonu kapattığında Kane sordu.

Ona Tom Hunter'ın gece yarısı yaptığı aramadan ve elinde plaka bilgisi olabilecek Damon adlı satıcıdan bahsetti. "İki SUV tesadüf olabilir ama varsayımında bulunamayız. Arayan narkotikteki eski dostumdu. Damon'ı gözaltına aldılar."

"Üzerinde ne kadar vardı?"

"Eğlence amaçlı. Ama bu şartlı tahliyesini ihlal ediyor, yani işimiz var. Navigator'ın plakasını görüp görmediğini bilmek ."

"Anlaşma isteyecek," dedi Kane asık suratla, ona Eeyore'u hatırlatan tarzıyla.

"Biliyorum. Savcıya gidelim, bakalım bize tanıyacak mı?" Kane

nezarethanenin kapısında durakladı. "Peki ya o?"

Olivia dönüp Noah'nın masasında oturmuş, bilgisayarının başında kamburlaşmış olan Eve'e baktı. "O oyunu kazıyor, bulabileceğimiz bir şey bulmayı umuyor. kullanın."

Asansöre doğru yürürlerken Kane, "Keşke o lanet oyunu hiç duymamış olsaydım," dedi.

Olivia düğmeye öyle sert ki parmağı büküldü. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Perşembe, 25 Şubat, sabah 8:45.

Liza çığlık attı. Kaçıyordu, kaçamıyordu. Lindsay kovaladı, yüzü gri ve solgundu. Ölmüştü. O öldü, o öldü. Ama çığlık Liza'nın ağzından hiç çıkmadı, boğuk bir homurtu olarak çıktı. Vücudu hareket etmiyordu. Ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu fark etti. Elleri ve ayakları bağlıydı. Burnundan nefes aldı.

Ağzını. Bantla kapatılmıştı. Aceleyle geri geldi. Adam, eli ağzının üzerinde, boynunda bir iğnenin acısı. Bana ne verdi? Neredeyim ben?

Gözlerini bir aralık açtı, göz kapakları itaat edince rahatladı. Karanlıktı ve hareket ediyorlardı. Bir araba. Onun arabasını hatırladı. Bagajdayım.

Şimdi kaybetme, diye emretti kendine. Aldığı nefeslere odaklandı. Nabzı sabitlendiğinde yalnız olmadığını anladı. Kan kokusunu alabiliyordu.

Aman Tanrım. Lindsay. Gözlerini kapadı, bakmayı reddetti. Belki de seni korkutmak ve itaat etmeni sağlamak için yalan söyledi. Belki de hayattadır, belki de sana ihtiyacı var. Gözlerini aç ve bak. Kahretsin, kızım, bak. Kalbi kulaklarında çarparken gözlerini açtı ve karanlıkta görebilmek için gözlerini kırıştırdı. Sonra kokusunu aldığı şeyi gördü.

Dondu kaldı, çığlığı boğazında düğümlendi. Gözlerini aç. Açık gözler. Bana bakıyordu. Lindsay ölmüştü. Ben de öleceğim.

Perşembe, 25 Şubat, 9:15.

Noah silahını çekmiş bir halde Adele Donner'ın garaj yolundaki arabayı kontrol etti. "Karla kaplı. Bütün gece buradaymış." O ve Abbott ön kapıdan çıkarken iki üniformalı memur arka kapıya gitti. Çıkışları kapatmışlardı.

Abbott kapıya sertçe vurdu. "Polis," diye . "Dışarı çık, Donner."

Kapı açıldı ve biri doksan yaşlarında, diğeri ise Belki de elli yaşındaydı. "İkimiz de Bayan Donner'ız," dedi yaşlı kadın çenesini kaldırarak. "Ne istiyorsunuz?"

Donner'ın annesi ve karısı. Karısının gözleri kızarmış ve şişmişti. sessizce ağladı. Yaşlı kadının gözleri berrak ve buz gibi soğuktu. Abbott başlarının üzerinden baktı. "Kenara çekilin hanımlar. Lütfen."

"Arama izniniz var mı?" diye sordu doksan yaşındaki adam.

Abbott, "Evet," diye söze başladı ama Noah elini kaldırdı.

"Bayan Donner, neden burada olduğumuzu biliyorsunuz. Lütfen bunu daha da zorlaştırmayın."

Donner'ın annesinin çenesi titredi, bu onun tek zayıflık belirtisiydi. "O burada değil."

Abbott'un çenesi sertleşti. "Burada değil de ne demek? Arabası burada. Karısı burada. Oğlunuz nerede, Bayan Donner?"

Donner'ın karısı gözlerini sildi. "Arka tarafta. Gölette."

Noah koşmaya başladı. Karda tek bir ayak izi vardı ve görünüşe bakılırsa yeni değillerdi. Üzerlerini dolduran kara bakılırsa saatler öncesine . Eve geri dönen hiçbir ayak izi yoktu. Donner gece gitmiş ve geri dönmemişti.

Noah karda ilerleyerek üniformalılara dağılmalarını işaret etti. Ama gölete vardığında aniden durdu. Nefesi havada asılı kaldı. Göletin donmuş kenarındaki banka baktı. Tabancasını indirdi. Artık ona ihtiyacı yoktu.

"Lanet olsun," diye küfretti üniformalılardan biri, Donald Donner'ın beyninin olduğu yere basmadan önce zar zor durmayı başararak. "Bu da ne böyle?"

Noah dudaklarını büzdü ve içindeki yuttu. Hayvanlar hayvanların yaptığını yapmıştı ama Donner'dan geriye, yüzüksüz sağ elindeki tabancayı görecektik kadar bir şey kalmıştı.

Döndüğünde Abbott'un da ona baktığını gördü. Birlikte eve geri döndüler ve ön kapıyı tekrar çaldılar. Bu kez Donner'ın annesi onları içeri aldı.

"Bunun sona ermesini istiyoruz," dedi vakur bir tavırla ve şapkalarını büfenin üzerine koyduktan sonra onları Donner'ın karısının bir sandalyede oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağladığı oturma odasına götürdü. Adele Donner kendini bir kanepeye bırakmış, doksan yaşının her biri gibi görünüyordu.

"Beyninde tümör vardı," dedi Adele. "Doktorlar ona yüzde otuzdan daha az bir şans verdiler. Oğlumun tek istediği çalışmasının bir kez daha yayınlandığını görmektir." Yanındaki masadan mühürlü bir zarf aldı ve Noah'a verdi. "Size bir mektup yazdı, Dedektif. Size vermemi söyledi."

Donner'ın eşi, "O asla kimseyi incitmezdi," dedi. "Çalışmasının... Tüm o kadınların öldüğünü bilerek yaşayamazdı."

"Kendini ne zaman vurdu?" Noah usulca sordu.

"Dün gece saat sekiz civarı," diye yanıtladı Adele. "Şu bank onun en sevdiği yeri."

Noah saat sekiz diye düşündü. Ev telefonundan gelen son arama 411'e gitmeden önce.

"Silah sesini duydun mu?" Abbott sordu.

Her iki kadın da başını salladı. "Ve bittiğini biliyorduk," dedi Adele. "Donald'ın istediği buydu. O kadar çok acı çekmişti ki ona hayır diyemedim."

"Neden 911'i aramadın?" Abbott daha nazik bir şekilde sordu.

Adele Donner gelinine hızlıca bir göz attı. "Ben geceleri araba kullanmıyorum ve dün gece o... şey, o araba kullanamadı. Bu sabah şerifi görmek için kasabaya gitmeye karar ."

Donner'ın karısı gözlerini kapattı. "Kayınvalidem 911'i aramak istedi. Ama onu götürdüklerinde burada olmak istemedim."

Noah ayağa kalktı, omuzları ağırlaşmıştı. "Onunla ilgilenecek birini bulacağız."

Arabada Abbott acımasızdı. "Hâlâ beş cinayeti de işlemiş olabilir, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama sence yaptı mı?"

"Hayır. Mektupta ne yazıyor?"

Noah içindekileri taradı. "Beklediğiniz gibi. Eve'e selamlarını ilettili."

Abbott arabayı çalıştırdı. "Bunu iletmenin bir sakıncası olmayacağına eminim."

Noah'nın çenesi gerildi. "Neden davranıyorsun? O ortaya çıkmasaydı elimizde bir dava olmayacaktı."

"Ortaya çıkmadı, Noah. Onu buraya sürüklemek zorunda kaldık."

"Doğru değil. Daha önce hep makul davrandın. Şimdi sorun ne?"

"Sorun şu ki o dikkat dağıtmaya devam ediyor." "O bir hedef."

"O zaman onu güvenli bir eve koyun. Haklı olduğumu biliyorsun."

Abbott haklıydı. Eve de haklıydı. Ama Abbott'un emri onu güvende tutacaktı.

"Sen yapmazsan ben yaparım," dedi Abbott sessizce. "Ciddiyim, Noah."

Noah başını salladı. "Tamam. Onu Brock'a geri götüreceğim. Bu işe yarar mı?"

Abbott sinirlenerek, "Onu ben alırım," dedi. "Senin odaklanmanı istiyorum. Ve yemin ederim, bunu sana bir kez daha söylemek zorunda kalırsam... Söylemeyeceğim. Seni bu davadan çekerim."

"Tamam," dedi Noah dişlerini sıkarak. "Seni anlıyorum."

Perşembe, 25 Şubat, saat 10:45.

Eve dizüstü bilgisayarını çantasına koyarken, "Brock'lara gitmeyeceğim," dedi. "Çocukları sonsuza dek uzak kalamaz ve ben de üzerimdeki bu hedefi onların başına geçirmeyeceğim." Abbott'a baktı, teslim olmuştu. "Ben güvenli evi alacağım."

"Eve," diye söze başladı Noah ama kadın elini kaldırarak onu durdurdu.

"Güvenli evlerde kablolu yayın var mı?" diye sordu Abbott ve Noah'ı şaşırtan bir şekilde gülümsedi.

"Sörf tüm kanallar," dedi Abbott, "ve ücretsiz wi-fi." Dudakları kıvrıldı.

"İstediğim yemeği sipariş edebilir miyim?"

"Eve," dedi Abbott kuru bir sesle. "Hadi gidelim."

"Bekle," dedi. "Noah, David ne olacak? Onunla kim ilgilenecek?"

"Kardeşi Max," dedi Noah. "Chicago'ya dönene kadar David'le kalacak."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Max'i mi aradın?"

Noah başını salladı. "Hayır, David'i aradım. Görünüşe göre Tom dün gece üvey babasını aramış ve ona tüm hikâyeyi anlatmış. Max birkaç saat önce Chicago'dan ayrılmış."

Zoraki bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve adam bu sözde hapsedilmenin ona ne kadara mal olduğunu biliyordu. "Beni görmeye gelecek misin?"

Kimin gördüğünü umursamadan kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Emin olabilirsiniz. Şimdi git." Paltosunu giymesine yardım etti ve çenesini kaldırarak onun uzaklaşmasını izledi. beklemeye başladık.

Masasının üzerindeki telefon çaldı ve gözleri hâlâ kızın üzerindeyken telefonu . "Webster."

"Benim adım Natalie Clooney. Dün gece memurlar sizi aramamı söylediler."

Noah telefona sarıldı, histerik kekelemesi karşısında dehşete kapıldı. "Eve. Abbott'a geri gelmesini söyle." Elini bırakarak telefona cevap verdi. "Ne oldu Bayan Clooney?"

"Arkadaşım. Virginia. O öldü."

Abbott acımasızca yaklaşırken Noah sandalyesine çöktü, Eve de arkasından "Nasıl?"

"Asılıyor." Natalie hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Gözleri... Gitmişler."

Perşembe, 25 Şubat, 11:10.

Noah kendini Virginia Fox'un evinde bulacağı şeye zihinsel olarak hazırlamaya çalışmıştı ama bunu yapmasına imkân yoktu. Kadının gözlerinin içine baktı. Göz çukurları çukurlaşmıştı ve midesini kontrol altında tutmak için elinden gelen tek

şey buydu. "Bunu Donner yapmadı," dedi kısık sesle.

"Hayır, ," dedi Abbott, sesi donuklaşmıştı.

"Neden olmasın?" Soru, Ian Gilles ve ME teknisyenlerinin arkasından gelen Carleton Pierce'dan geldi. Carleton odaya girdiğinde olduğu yerde durdu. "Yüce Tanrım."

Micki olay yerinin fotoğraflarını çekerken Noah geri çekildi. "Donald Donner dün gece intihar etti. Saat sekiz sularında."

Carleton iki kez baktı. "Ne yaptı?"

"O kendini öldürdü, tamam mı?" Noah hırladı, sonra kendini sakinleşmeye zorladı. "Özür dilerim. Kötü bir gün geçirdim. Donner ölüyordu. Dün gece kendini vurdu."

"Bu sahnenin fotoğrafını çekmek için neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandı Micki. "Diğerleri gibi görünüyor."

"Kurban hariç," dedi Noah. O da diğerleri gibi giyinmişti. Aynı elbise, aynı ayakkabılar, aynı makyaj. Gözleri dışında her şey. "Virginia Eve'in listesinde yoktu."

"Ne? Nereden biliyorsun?" Carleton sordu.

"Çünkü Eve az önce beni aradı. Masamda oturmuş, lanet listeyi kontrol ediyor ve bu kadın listede yok. Ve eğer onu bulamazsak, kadın Sıradaki."

"Sıradaki o olmayacak," dedi Abbott. "Biz konuşurken Kane onu güvenli bir eve götürüyor."

Noah Carleton'a döndü. "Virginia listede yoktu ama haftalardır Eve'in kırmızı bölge vakalarından biri olan Natalie'nin yakın arkadaşıydı. Neden?"

Şimdi değişti mi? Her kurban o . Neden olmayan birini seçti?"

"Bilmiyorum," dedi Carleton ters bir ifadeyle. "Belki de sadece bizi içindir."

"Evet, oldu." Noah oturma odasına gitti, Natalie kanepede oturmuş kendini sallıyordu, yüzü tehlikeli derecede solgundu. "Bayan Clooney, size birkaç soru sormam gerekiyor."

Natalie kansız dudaklarının arasından, "Elbette,"

dedi. "Bayan Fox'un bir programcı olduğunu

söylemişsiniz."

"Ofis asistanı, aslında, O ve ben şirkette birlikte çalışmaya başladık." "Aynı ofiste mi?"

"Hayır. Sertifikalarımı aldım ve birkaç yıl önce terfi ettim. Ben bölümümüzün müdürüyüm. Virginia rapor veriyor... insanlar."

"Herhangi bir erkek arkadaşından ya da yeni bir ilişkiden bahsetti

mi?" "Hayır. Şey, evet, ama gerçek dünyada değil."

"Gölgeler Ülkesi'nde o zaman."

"Evet. Poker masasında bir adamla tanıştı. Oh Tanrım." Tekrar ağlamaya başladı.

"Ona Yüzbaşı Abbott'tan aldığım uyarıdan bahsettim. Sadece onun bir hayatı olmasını engellemeye çalıştığımı söyledi. Şimdi o öldü." Yüzünü kapattı ve sallandı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama benimle kal. Siz ikiniz Gölgeler Ülkesi'nde birlikte mi oynadınız?"

Natalie ellerini indirdi ve bir nefes aldı. "Vegas'ta kumar oynamayı çok severdi ama piyasa çöktüğünde çok kaybetti ve sanal kumar oynamaya başladı. Daha ucuzdu."

"Harika gidiyorsun. Şimdi, Gölgele Ülkesi çalışmasının bir parçası olmaya nasıl geldin?"

"Gazetedeeki ilanı görmüş ve oyundan hoşlanacağımı söyledi. Ona çalışmayı yapıp yapmayacağını sordum ama terapide yeterince psikiyatrist gördüğünü söyledi. Ama oynamam onun için önemli görünüyordu, ben de katıldım."

"Anladığım kadarıyla iyi bir poker oyuncusuymuşsun."

"Daha önce hiç oynamamıştım. Ama her şeyi kolayca öğrenirim. Her gece birlikte poker oynardık. Dün gece kavga ettik. Korkunç bir kavga."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Ben kazanıyordum ve o benim adıma mutlu görünüyordu. Ama birkaç hafta önce başka bir oyuncuyla tanıştı ve değişti."

Eve bundan bahsetmişti. "Dasich. O ve arkadaşın hile yaptıkları için atıldılar."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hem sanal dünyada hem de gerçek dünyada üzerindeydi. Ama Virginia'yı bilmiyorduk. Neden korkuyordu, Bayan Clooney?"

"Karanlık," dedi ince bir sesle. "Virginia karanlıktan çok korkardı."

"Nedenini biliyor musunuz?"

"Evet. 95 yılında Kobe'de büyük bir deprem olduğunda ailesi Japonya'da yaşıyordu. Üç gün boyunca karanlıkta mahsur kalmış, her yerde ölü insanlar varmış. O zamandan beri karanlığa dayanamazdı. Her zaman her odada bir ışık açık tuttu."

Böylece orospu çocuğu onun gözlerini alır. "Teşekkür . Sizi eve bırakması için bir memur göndereceğim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Perşembe, 25 Şubat, 11:10.

O lanet liste yüzünden," dedi Eve, Noah'nın masasında otururken. Olivia ve Kane, Abbott'un emriyle onu güvenli eve götürmek için hazır bekliyorlardı. Henüz değil. Düşünmem gerek.

Kane, "Ama Fox kadını listede yok," dedi.

"Aynen öyle. Bizi için," dedi Eve. "Listenin bizde olduğunu biliyordu."

"Biz diye bir şey yok. " Olivia kaşlarını çatı. "Biz varız ve sen varsın. Sen artık bunun bir parçası değilsin Eve. Zaten çok fazla tehliledesin."

"Ve onu yakalayana kadar da öyle olmaya devam edeceğim. Jeremy Lyons nerede?"

"Hâlâ kayıp," dedi Kane. "Kredi kartı hareketleri ya da aile ve arkadaşlarla iletişim yok."

Ölmüş olabilir. Ya da bir katil olabilir. "Mezun öğrencilerin mazeretlerini kontrol ettiniz. Donner yapmadı, çünkü elinizde bir kişi daha var ve olay olduğunda ölmüştü."

Olivia ve Kane birbirlerine baktılar. "Eve, gidiyorsun," dedi Olivia sakinçe. Eve'i ayağa kaldırdı ama Eve onun kolunu çekip geri oturdu.

"Bir düşüneyim. Virginia listemde yoktu ama Natalie ile arkadaşlardı. Otur, Olivia. Otur Olivia. Lütfen. Bunu yapmam gerek. Burada bir şey var." Eve dizüstü bilgisayarının ekranındaki listeye baktı. Ama cevap burada değildi. Olivia pes edip hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle arkasına bir sandalye çekerken Shadowland'e tekrar giriş yaptı.

"Abbott kışımı askıya alacak," diye homurdandı Olivia. Eve cevap

vermedi. Kullanıcı hesaplarını kontrol ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kane onun arkasında durarak sordu.

Eve alnını ovuşturdu. "Sorma, söyleme. Hack', tamam mı?" "Harika," dedi

Kane, etkilenmiş bir ifadeyle.

"Onu cesaretlendirme," diye tısladı Olivia, sonra da içini çekti. "Ne arıyoruz?"

"Emin değilim. Bu Virginia Fox'un hesabı. Bu da onun poker avatarı, Cicely." Ekranı işaret etti. "Cicely poker masasında Natalie'nin avatarının yanında otururdu. Ama Virginia'nın başka avatarları da var. Bunu Pandora'dan satın aldı. Yani benden." Eve'in gözleri kısıldı ve kalbi daha sert atmaya başladı. "İmkânı yok."

"Neyin yolu yok?" Kane onun omzuna doğru eğilerek sordu.

Eve Pandora avatarına tıkladı. "Yüzümü değiştirdi. Kodumu değiştirdi."

Olivia, "Katilin kurbanlarının avatarlarına yaptığı gibi," dedi.

"Parmak izi gibi bir şey mi?" Kane sordu. "Kod değişimi mi?"

"Hayır. Yani, ben de herkes gibi tasarım için yazılım paketleri kullanıyorum, yani kodum benzersiz değil. Ama değişimin şekli ve yerleşimi Martha ve Christy'nin avatarlarında gördüğümüzle aynı. Ya Virginia ona Pandora'nın yüzünü nasıl değiştireceğini gösterdi ya da Pandora ona gösterdi."

"Hangisi olduğunu nasıl anlayabilirsin?" Kane sordu.

Eve mesajlaşma alanına gitti. "Dünya'da konuşabilir ya da avatardan avatara özel mesajlar gönderebilirsiniz. Böylece kimse gerçek adınızı veya hesap adınızı bilmez."

"Virginia birine mesaj mı gönderdi?" Olivia öne doğru eğilerek sordu. "Lütfen?"

"Evet, öyle yaptı." Eve onları karıştırdı. "Onları sakladığı için şanslıyız. İşte ona değişiklikleri yapması için kesip yapıştırması gereken metni gönderdiği mesaj." Omzunun üzerinden baktı ve Olivia'nın gözleriyle karşılaştı. "Üç haftalar önce."

"Bütün bunlar başladığında," dedi Olivia. "Mesajı kime gönderdi?"

Eve mesaj başlığını tıklayarak açtı ve hiç şaşırmadı. "Ne şok ama. Dasich'e gitmiş. Kahretsin, o adamda bir sorun olduğunu biliyordum. Virginia'dan Cicely ve bu Dasich dün gece hile yaptıkları için kumarhaneden atıldılar."

"Peki bu Dasich avatarı için nasıl canlı bir beden bulacağız?" diye sordu

Olivia. "Onun hesabına giriyorum," dedi Eve, yazmaya başlamıştı bile.

"Kim olduğunu bilmiyorsan nasıl?" Kane sordu.

Eve tereddüt etti. "Avatar ile başlayan bir hesaba erişmek en yüksek yetkiyi gerektirir. Sonuçta, bazen kimsenin adınızı bilmediği yerlere gitmek istersiniz."

"Bu yetkiye sahip misin Eve?" Olivia sessizce sordu.

"Evet. Yönetici seviyesine gelene kadar ayrıcalıklarımı artırmaya devam ettim ama henüz kullanmadım. Daha önce buna ihtiyacım yoktu, çünkü kurbanların gerçek isimlerini çalışmadan biliyordum ve Virginia aslında gerçek ismiyle kaydoldu. Avatardan hesaba doğru geriye doğru gittiğimde, şu noktalarda bayrakları kaldırabilirim ShadowCo." Olivia'ya tekrar bakmak için döndü. "Bunun geri dönüp Noah'ya ya da herhangi birinize zarar vermesini istemiyorum."

"Peki ya sen?" Olivia sordu.

Eve omuz silkti. "Dava açabilirler. Yine de günü kurtarırsak, kim bilir? En azından, her yerdeki kıllı avuçlu hackerlar için bir tanrıça olacağım. Ama artık çok geç. Araştırmayı çoktan yaptım ve... bir kazananımız var. Dasich avatarı Irene Black hesabına ait."

"Yani Irene Black bir erkek mi?" Kane sordu.

"Irene Black herhangi biri olabilir. Abbott'a kimsenin kayıt olurken gerçek adını kullanmadığını söylemişim. Virginia'nın bunu yapması sürpriz oldu. Ben yapmadım." O

Irene Black'in dosyasını açtı. "Bunlar bu oyuncunun sahip olduğu tüm avatarlar, beş tane. Görünüşe göre biri hariç hepsini Pandora'nın dükkanından almış. İşte Dasich, poker oyuncusu." Eve her birine tıkladı, sonra aniden sandalyesinde geriye doğru sarktı. "Aman Tanrım."

"Ne?" Olivia daha yakına eğildi. "Ne?"

"Şu avatar. İçki içen adam. Ninth Circle'da dolaşıp kadınlara içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağını soruyor. Bara her Greer avatarıma asılırdı. Bu şekilde avlanıyordu."

", " dedi Olivia aceleyle. "Kimse gerçek adını kullanmazsa, onu nasıl bulacağız?"

"Parayı takip et," diye mırıldandı Kane. "Axel Girard'ın kredi kartının izini sürmek için tüm şehri dolaşırken Web'in yaptığı buydu. Irene'in finansal bilgilerine erişebilir misin?"

Eve tıkladı, ardından azarlayıcı bir mesaj kaşlarını çattı. " 'Bu bilgilere erişim yetkiniz yok. Hesap engellendi. " Hayal kırıklığı içinde Kane'e baktı. "Görünüşe göre, kredi kartı bilgileri için süper yönetici erişimi var. Ve ben de muhtemelen ShadowCo'ya büyük bir işaret fişegi attım. burada." Hızla oturumu kapattı. "Eğer iyilerse, nerede oturduğumu zaten biliyorlar. Kahretsin."

Olivia, "Bunun başa çıkacağız," dedi. "Bizim bir ismimiz var. Irene Siyah." Sandalyesini itti ve Eve'i ayağa kaldırdı. "Ceketini giy. Kane, Abbott geri dönüp kışımıza tekmeyi basmadan önce onu buradan çıkarıp güvenli eve götür."

Eve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayır, Abbott'u arayacağım, sonra Dell'e bir kez daha gideceğim. Seni ziyaret edeceğim, sana dosya olan bir pasta getireceğim," diye ağırbaşlı bir şekilde şaka yaptı. "Bu iş yakında bitecek."

"Umarım. Noah'a söyle..." Eve'in yanakları ısındı. "Ona dikkatli olmasını söyle."

"Emin olabilirsin. Şimdi git buradan. Kane'in yanında güvendesin. Ona hayatım pahasına güveniyorum."

Yorgunluktan gözlerini kırıştıran Olivia onların gidişini izledi. Altı ölü kadın, iki Lincoln Navigator, deli bir Farmer ve Damon adında bir uyuşturucu satıcısı. Ve şimdi bu karışıma bir de Irene Black eklenmişti. Abbott'u aramak için cep telefonunu çıkarmıştı ki telefon çaldı. Arayan savcının ofisiydi. "Sutherland."

"Ben Brian Ramsey. İyi haberlerim var. Satıcın Damon'la anlaşma yapmaya yetkiliyim. Yirmi dakika içinde benimle Interview'da buluş. Umarım aradığınızı bulursunuz."

"Evet. Ben de." Olivia Ramsey ile buluşmak üzere yola çıktı, yolda Abbott'u aradı.

Perşembe, 25 Şubat, 11:30.

Eve ve Kane asansörle aşağıya inerken Eve'in aklı hâlâ meşguldü. Arabasını. ", elimizde Irene Black var ama iş yine de listeye geliyor. Bu cinayetleri her kim işlediyse o lanet listeye erişimi vardı."

Kane, "Jeremy Lyons yaptı ve o kayıp," dedi.

Eve iç çekti. "Donner yaptı ve o öldü. Sanırım hasta olduğunu bilmek bazı tepkilerine farklı bir ışık tutuyor. Zamanı tükeniyordu."

"Bir miras bırakmak istiyordu," dedi Kane sessizce. "Çoğu insan bunu yapar."

"Doğru. Acaba gerçekten yeterince sık test yaptığımıza inanıyor muydu yoksa kendini buna ikna mı ediyordu Ona insanların hayatlarını etkilediğimizi anlatmaya çalıştım ama kişilik testi sonuçları olmadan bunu yapamazdı. inan bana."

"Fark edeceğinden şüpheliyim."

Asansör kapıları açılırken başını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kane omuz silkti. "Ölüyordu. Çaresizdi. Çaresiz insanlar beklenmedik şeyler yaparlar. Muhtemelen sen yapsaydın bile sonuçları görmezden gelirdi. testler."

"Hayır, onları görmezden gelemezdi. Onları görmemiş bile olabilir. Sonuçlar doğrudan bağımsız üçüncü taraf terapistten komiteye gitti. Bu, denge ve denetlemenin bir parçasıydı. Eğer kişilik testleri büyük değişimler göstermeye başlarsa, kırmızı bölgelerde olduğu gibi, komite çalışmayı durdururdu."

Otoparka doğru yürürlerken Kane, "Arabam sağ tarafta," dedi. "Peki kimdi bu üçüncü taraf terapist?"

Eve durdu. "Bilmiyorum. Bilmemem , tıpkı deneklerin gerçek isimlerini bilmemem gerektiği gibi."

Kane de durmuştu. "Donner kim olduğunu biliyor muydu?"

"Evet." Bir nefes verdi. "Ve Donner'ın bildiklerini Jeremy de . Bana öyle söyledi."

"Peki o kişinin listeye erişimi var mıydı?"

Eve cevap vermek için ağzını açtı, sonra Kane'in bir kaya gibi garajın beton zeminine düşmesini şok içinde izledi. Sersemlemiş bir halde yukarı baktı.

Park halindeki iki aracın arasında fötr şapkalı bir adam ceketinin cebine bir sopa yerleştiriyordu. Diğer elinde susturuculu bir silah tutuyordu. "Neredeyse kesinlikle bu listeye erişimi olduğunu söyleyebilirim."

Tanıdığı bir yüze bakarak durdu. Ama hiçbir zaman tam olarak güvenmemişti. Sonra içgüdüleri kabardı. Kaçmak. Eve bilgisayar çantasını adamın koluna doğru savurarak silahı elinden aldı. Silah birkaç metre öteye sıçrarken homurtusu yankılandı.

Döndü ve kadar hızlı koştu. Sonra ateş kalçasını delip geçtiğinde acı dolu bir çığlıkla dizlerinin üzerine çöktü. Lanet olsun. Beni vurdu. Kendini ayağa kaldırdı ve adam arkasından geldiğinde biraz daha ilerlemişti.

park etmiş iki arabanın arasına soktu ve onu geriye doğru sürükledi. Kolu boğazındaydı, onu geriye doğru büküyor ve havasını kesiyordu.

Eve adamın boğazını sıkarak kolunu kavradı, nefes almaya, çığlık atmak için havayı içine çekmeye çalıştı. Sonra boğazının yan tarafında bir diken hissetti. Saniyeler içinde vücudu gevşedi, görüşü bulanıklaştı. Çok uzaklardan adamın sesini duydu kulağında, bozuk ve yavaş.

"Eve. Ailen sana yabancı erkeklerin arabalarına gerektiğini öğretmedi mi?"

Perşembe, 25 Şubat, 12:10.

Noah, Abbott ve Micki'nin peşinden nezarethaneye daldı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Eve gitmişti. "Ne oldu lan?"

Kane masasında oturuyordu, kafasında bir buz torbası vardı. Olivia onun yanında duruyordu, solgundu ama gözleri berrak ve odaklanmıştı.

"Durum?" Abbott sordu. Virginia Fox'un evinden dönerken yol boyunca hem cep telefonuna hem de telsize emirler yağdırmış, Noah da arabayı cehennemden çıkmış yarasa gibi kullanmıştı.

"Garaj ," dedi Olivia kararlı bir şekilde. "BOLO çıktı, şehrin her yerindeki araçlar alarında. Şehir dışındaki ana arterlere barikatlar kurdum ve otoyollarda nöbet tutuyorum. Eyalet devriyesi hava desteği ile yolda."

Abbott başını gergin bir şekilde salladı. "İyi işti." Kane'e göz ucuyla bir kez daha baktı. "Onu görmedin mi?"

Kane perişan bir halde başını salladı. "Hayır."

"Ne oldu?" Noah ısırdı.

Kane başını kaldırdı, gözlerinde acı vardı. "Bir dakika önce konuşuyorduk, sonra uyandım."

Olivia onun yanına oturdu. "Kane yaklaşık yedi dakika sonra geldi ve ihbarda bulundu. Hemen güvenlik kamerasına baktım. Arkasından biri geldi ve ona bir sopayla vurdu. Eve bilgisayar çantasını ona doğru savurdu ve

kaçtı. Kadın silahı elinden aldı ama adam silahı geri aldı." Kadın tereddüt etti ve Noah'nın kalbi durdu.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Onu vurdu, sonra da sürükleyerek ." Elleri titriyordu. "Farklı bir kamera, onu plakası Donner'a kayıtlı siyah bir BMW'ye bindirdiğini gösterdi."

Noah az önce gördüğü şeyi, Virginia Fox'un gözlerinin grotesk bir şekilde . Bir katilin şu anda Eve'e ne yaptığını düşünmeyecekti.

Ama tek düşünebildiği buydu. Ona zarar verme. Sadece ona zarar verme. Ama ona zarar verecekti. Onu öldürecekti. Durdur şunu. Tanrı aşkına polis ol. Noah parmaklarını kafasında kenetledi ve başını kaldırdı. "Ne kadar kötü kanaması vardı?"

"," dedi Olivia, "yani hayati bir şeye çarpmış olması pek mümkün değil."

Hayati bir şeye çarptı. Eve'e çarptı.

"Özür dilerim Web," dedi Kane kısık sesle.

"Senin suçun değil." Noah uyuşmuş bir halde sandalyeye çöktü. "Neye benziyordu? Tanrı aşkına, kameradaydı."

Olivia başını salladı. "Kane'e çarparken değil. Bir minivanla bir SUV'un arasına girdi. Tek görebildiğiniz Kane'in düştüğü. Eve'i vurduktan sonra arabaların arasında kaldı ve onu sürüklerken eğiliyordu. Kısa boylu. Tahminimce 1.80 boylarında. Yakası açık bej bir palto ve siyah bir fötr şapka giyiyordu, bu yüzden yüzü görünmüyordu. Videonun gönderilmesini istedim, böylece tekrar izleyebiliriz. Elimizdeki her şeyi BOLO'ya koydum. Herkes arıyorum."

"Garajdan nasıl çıktı? Parayı nasıl ödedi?" Noah umutsuzca sordu.

"Orada otuz dakikadan az kaldı," dedi Olivia yorgun bir ifadeyle. "Biletini yuvaya koydu ve kol yukarı kalktı. Ücret alınmadı. Tanrım, Noah, çok üzgünüm."

"O zaman buraya daha önce park etmiş. Otuz dakikadan daha kısa bir süre orada kalırsa kredi kartına ihtiyaç duymadan ya da görevli kabininden geçmeden çıkabileceğini biliyordu."

"Bunu ben de düşündüm. Şu anda güvenlik, BMW'nin buraya park etmiş olabileceği diğer günlerdeki kayıtları kontrol ediyor."

"Ve garaja bir takım koydum," diye ekledi Micki, "Eve ile mücadele ederken geride bir şey bırakmış olabilir."

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı. "Dell. Bir şeyler biliyor. Onu konuşturmamız gerek."

"Bütün gece uğraştık," dedi Olivia sert bir sesle. "Konuşmayacak."

Bırak da onunla konuşayım, diye düşündü Noah acımasızca.

Benimle konuşacak. "Sakın sorma," diye uyardı Abbott.

Noah başka tarafa baktı. Düşün. "Dell'in üzerinde ne bulduk? Aracında?"

"GPS izleme ekranı," dedi Olivia. "Kurt Buckland'ın cep telefonu ve izi sürülemeyen birkaç cep telefonu. MSP'nin bir kopyası. Sen ve Jack hakkında çok eskiye dayanan gazete haberleri. Tüm davalarınız. Mahkemede ifade verdiğiniz zamanların tutanakları."

"Bir sürü resim," diye ekledi Micki. "Aylar öncesine ait. Hem Dell'in hem de Harvey'nin arabalarında kameralar bulduk, yani ikisi de gözetliyordu."

"Resimleri görmeme izin verin," dedi Noah, sesi düzdü.

"Noah, evine git," dedi Abbott. "Şehrin her yerinde arabasını arayan gözlerimiz var. Herkes aciliyetin farkında. Onu bulacağız."

Noah düşmanca bir tavırla, "Bırak da şu lanet olası resimleri göreyim," diye tekrarlayınca Abbott omuz silkti.

"Peki, görelim bakalım. Faye," diye seslendi, "güvenlik şefini kasetlerin bir kopyasıyla birlikte buraya getir. Onları kendim incelemek istiyorum."

Grup olarak Abbott'un ofisine geçtiler ve Micki bir yığın fotoğrafı Abbott'un yuvarlak masasının üzerine bıraktı. "Ne aradığını bilmiyorum Web," dedi.

"Ben de bilmiyorum. Kameralar nerede?"

"Kanıt odasında," dedi Micki. "Ben getiririm." Olivia'nın telefonu çaldığında oradan ayrıldı.

Olivia kimliği görünce yüzünü buruşturdu. "Ramsey beni Damon'la görüşmede bekliyor."

"Git," dedi Abbott. "İyi şanslar."

O gittiğinde Noah kafasını kaldırmadı. Tek bir düşünceyle fotoğrafları sıralıyordu. Burada bir şey vardı. Olmak zorundaydı.

Perşembe, 25 Şubat, 12:10.

Annenle baban... Eve nefes alamıyordu. Sadece Winters'ın ipi tutup çekerken yüzüne bakabiliyordu. Nefes alamıyorum. Öleceğim. Tekrar. Ailen yapmadı mı- Hayır. O konuya tekrar girmeyeceğim.

Gözlerini sert bir sarsıntıyla açtı ve kendini Dr. Carleton Pierce'in eğlenen yüzüne bakarken buldu. Ona gülümsedi ve yüzünü hafifçe okşadı. Onu ısırmaya çalıştı ama başı döndüğünde sanki pekmezin içindeymiş gibi yavaşça hareket etti.

"Bana ne verdin?" diye sordu ona, kelimeleri bulanıklaşmıştı.

"Ketamin. Merak etme, etkisi . Ve bağımlılık yapmıyor, gerçi bunun pek bir önemi yok. Bağımlılık yapıp yapmadığını umursayacak kadar uzun yaşamayacaksın. vardı."

"Noah... seni bulacak."

Pierce yüksek sesle güldü. "Hayır, yapmayacak canım, ama kendini daha iyi hissettirecekse böyle düşünmeye devam et. Bacağın nasıl?"

"Vuruldu," dedi dişlerini sıkarak. Adamın arabasının arka koltuğunda yatıyordu ve kalçası kurşunun etini delip geçtiğı yerden yanıyordu.

"Seni ," dedi alaycı bir tavırla. "Kan kaybından ölmeni istemiyorum. Seninle işim bitmedi. Aslında, daha başlamadım bile." Adam gülümsedi ve Eve gerçek korkuyu tattı. Bu gülmsemeı daha önce Winters'ın yüzünde görmüştü... beni öldürmeden önce.

"Çok iyi," dedi. "Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Mesajımı beğendin mi?"

Acı korkuyla karışarak ciğerlerindeki nefesi geri çekti. "Dell olduğunu sanıyordum."

"Ve böyle düşünmeniz benim için uygun. Ama şimdi, övgüyü ben istiyorum." Adam elini cebine atıp bir şırınga daha çıkardı ve kadın yuvarlanmak, hareket etmek, kaçmak için kendini zorladı. Ama adamın dizleri kadının kalçalarına kenetlendi. "Bana karşı koymazsan daha az acır." İğneyi boynuna sapladı. "Bu seni gideceğimiz yere gtrene kadar tutacak. Dinle, Eve." Kulağının yanına bir mikro-kaydedici yerleştirdi ve bir düğmeye bastı.

Ve Eve bir kez daha Winters'ın sesini duydu. "Onu sekiz kez bıçakladım. Beni penelemeye çalıştı. Alınan küçük bir şeydi. Ben de önce elini sonra yüzünü kestim."

"Neden yüzü?" diye sordu başka bir adam. "Yani, onu çoktan öldürmüştünüz bile."

"Çünkü güzel olduğunu düşünüyordu. Çünkü ben istedim. Çünkü yapabilirdim."

Hızla soluyordu, öncekinden daha hızlı. Gözlerini kırpıştırdı ve kayıt cihazını kapatarak Pierce'a yaklaştı. "Seni öldüreceğim," diye fısıldadı, "nk yapabilirim. Çünkü bunu istiyorum. Çünkü bu bana zevk verecek. Ama bu

Çabuk. Ölmüş olmayı dileyeceksin, ama Winters'ın yaptığı kadar kolay yapmayacağım. Merak etme Eve. Göreceksin."

Geri adım attı ve burun deliklerinden tatlı soğuk havayı çekti. Bu çok iyi olacaktı. Eve'i karısının arabasının arkasına zorla bindirdiğinden beri sürekli bir uyarılma halindeydi. Bunca zamandır karısını ve Liza'yı bagajda taşıdığını bilmek... Bu çok iyi olacaktı.

Kendini onu sadece bir kez öldürmekle sınırlamayacaktı. Eve daha önce iki kez ölmüştü. Bunu tekrar tekrar, an be an yaşamasına izin vereceğim. Ellerini onun boğazına doladığını, onu neredeyse ölüme götürdüğünü hayal ediyordu. Sonra geri gelmesine izin verdi. Ve kendini bıraktı. Tekrar ve tekrar. İnanılmaz bir deneyim olacaktı.

Arka koltuktan kaydı ve iki da baktı. Kimse gelmiyordu. Şehir sınırlarının oldukça dışında bir yan yola çekmişti, polis telsizindeki konuşmalara bakılırsa akıllıca bir hareketti. Şehri ve otoyolları arıyorlardı ama onu burada asla aramazlardı. Yine de acele etmesi gerekiyordu. Evinden sadece yirmi dakika uzaktaydı.

Eve'i eve götürmeden hemen önce ona uygulamak üzere bir şırınga daha hazırladı. Uzun boyluydu ve görüldüğünden daha güçlüydü. Garajda neredeyse kaçıyor. Kaltak. Omzunu nazikçe döndürdü. Onun bilgisayar çantası bir tuğla kadar sertti. Bu yüzden hep minyon tipleri seçerdi. Zapt etmek için çok daha az çaba harcıyorlardı.

Ana olay için daha fazla enerji. Eve'i bodrumdaki dar yatağa bağlayana kadar onunla tekrar dövüşmek istemiyordu. Ama hazır olduğunda... Kendi şartlarında dövüşmelerini seviyordu. Bu her şeyi çok daha iyi yapıyordu. Eve hayatının avı olacaktı.

Diğer yolcuları kontrol etmek için bagaja doğru gitti. Karısı hâlâ sessizdi. Ölü olmak buna yardımcı olmuştu. Liza da hâlâ sersemlemişti. Ona fazla sorun çıkarmazdı. Ölü bir kadınla yolculuk ettiğini fark ettiğinden beri katatonik sınırdaydı. Muhtemelen hâlâ onun kız kardeşi olduğunu düşünüyordu. Bu onu gülümsetti.

"Kız kardeşini aramaya gelmemeliydin," diye mırıldandı. "Ve o bir fahişe olmamalıydı. Ama öyleydi, sen de öyle yaptın ve şimdi

benim."

Bagajı kapattı ve evine doğru yola koyuldu. Karısının yaklaşan uzun süreli yokluğunu açıklamak için detayları düzenlemek sabahın büyük bir kısmını almıştı. Arabasına döndüğünde polis telsizinden başka bir cinayetin daha keşfedildiğini duyması tamamen şans eseri idi. Webster'ın son "Kırmızı Elbise Cinayeti" karşısındaki dehşetini izleme fırsatının tadını çıkarmadan geçmesine izin veremezdi. İyi ki de öyle yapmamıştı. Donner'ın onu daha fazla tuzağa düşürmeden önce öldüğünü bilmek güzeldi.

Elbette bu sabah Virginia'ya yaptığı ziyaretten çıkan en iyi şey Eve'in güvenli bir eve gittiği haberi idi. Bir kez yerleştikten sonra, şüphe uyandırmadan ona ulaşmak neredeyse imkansız olacaktı.

Onu polis garajına götürmek gerekli bir riskti. Ve itiraf etmeliydi ki müthiş bir heyecandı. Ama daha iyi heyecanlar da gelecekti.

Perşembe, 25 Şubat, 12:45.

Noah başını ellerinin arasına aldı. Şehrin her yerinde gözler vardı ama kimse bir şey görmemişti. Bir saat önce gitmişti. Onu kaçıran kişinin kilometrelerce uzakta olması için yeterli bir süre. "Pierce nerede? Daha iyi bir profile ihtiyacımız var."

Abbott, "Ben onu ararım," dedi ve Micki her ikisi de uzun menzilli zoom'a sahip iki fotoğraf makinesiyle döndüğünde Noah fotoğraf yığınlarını tekrar aramaya başladı.

"burada," dedi. "Ve sanırım 'neredeyse seni yakalıyordu' derken ne demek istediğini anladım. "

Noah'ya görüntü ekranını gösterdi ve sürpriz bir şekilde siyah bir cipin gölgeli iç kısmını işaret etti. "Bu her kimse sana ve Eve'e silah doğrultmuş."

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Farmer'ın elinde dün gece Jack'in evinin önünde çekilmiş fotoğraflarınız var," devam etti, "ama bu hafıza kartında bulunanların çoğunun çıktısını çoktan almış."

"O yüzden aramaya devam ediyoruz," dedi ve tekrar aramaya başladı. Hiçbiri ne aradığını bilmeseydi de masadaki herkes bir deste aldı.

Abbott onlara tekrar katıldı. "Carleton'a bir mesaj bıraktım. O resimleri bana ver, Noah. Onlara zaten iki kez baktın. Farklı bir şeye bak."

Noah ona Martha Brisbane'in fotoğraflarını uzattı ve yeni bir deste aldı. Christy Lewis'in evinden gelmişlerdi. Pazartesi gecesi. Fotoğrafları üç gün önce o gece neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Önce o ve Jack gelmişlerdi. Eve'i devriye arabasının arkasından çıkarırken ve memurlar onu çözerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Onu kendi arabasına bindirmiş ve sonra ekibin geri kalanı dalga dalga gelmişti-Ian, Micki ve Carleton.

O gece Jack'in yılandan korktuğu geceydi. Noah, Jack'in evden ayrılıp Eve'le birlikte arabaya bindiği resmi gördü. Sonra Ian'ın gittiğini, onu Carleton'ın izlediğini hatırladı. Noah bazı resimleri nasıl sıralayacağını bilemediği için kaşlarını çatı. Bir tanesine gözlerini kısarak baktı, ne ya da kim olduğundan bile emin değildi.

"Bu Eve'in arabası Christy'nin evinin önüne park etmiş," dedi. "Ama bu kim?" Fotoğrafı ışığa doğru çevirdi. Jant kapağının yanında kamburlaşmış bir adamdı.

"Bu Carleton," dedi Micki. "Bruno Maglis'i nerede görsem tanırım."

"Hep ayakkabılar mı, Micki?" Abbott kızgınlıkla sordu.

"Christy'nin ayakkabıları önemli ," diye ısrar etti inatla, "Dr. Pierce ne derse desin. Noah, sen iyi misin?"

Noah fotoğrafı gözlerine bir santim yaklaştırmış, hâlâ gözlerini kısarak bakıyordu. "Bu hâlâ Farmer'ın fotoğraf makinesinin hafıza kartında mı?"

"Evet." Farmer'ın çektiği fotoğraflar arasında gezinmeye başladı. "Neden?"

Noah kalbinin her atışını hissedebiliyordu. "Sadece büyüt. Elini görmek istiyorum."

Noah ellerinin titrememesi için dua ederek kamerayı aldı. "Benimki gibi bir yüzüğü var."

"Yani?" Abbott söyledi. "Dün bize yüzüğünü gösterdi."

"Elindekiler Eve'in anahtarları. O gece biri Eve'in anahtarlarını çaldı." Abbott kaşlarını çatı. "Ciddi olamazsın, Noah."

"Eve anahtarlarını düşürdü. Micki, CSU'nun bölgeyi taradığını ve onları bulamadığını söylemiştin."

Abbott hâlâ başını sallıyordu. "Bunların anahtarları olduğunu varsayarsak, onları almış olması bir şey ifade etmez."

"Onlar onun," dedi Noah inatla. "Anahtarlarını ararken, anahtarlığında bir polis düdüğü olduğunu söyledi ve işte orada.

O gece burada, bizimle birlikteyken birisi dairesine zorla girmiş, ancak herhangi bir zorlama izi yok, çünkü anahtarlarını kullanmış. Gecenin ilerleyen saatlerinde kilidini değiştirdim ve birkaç saat sonra o kişi geri geldi. Buckland olduğunu düşündük."

"Dell demek istiyorsun," diye düzeltti Abbott.

"Her neyse. Beni dinle. Dün gece Bolyard'lara gittiğimde ilk düşündüğüm şey, birinin onları öldüreceğini nasıl bildiğiydi. Bizden biri olabilir miydi?"

"Bu çok saçma. Bolyard Don'la yüzleşti..." Abbott'un sesi kesildi. "Donner'la hiç konuşmadı. Donner'a tuzak kuruluyordu. TV haberlerini kim aradıysa yalan söylemiş."

"Aynen öyle. Bolyard başka birine söylemiş olabilir ama onların öldürülmesinden fayda sağlayacak tek kişi kahvede gördüğü kişiydi. Donner değildi. Ayrıca Pierce Pazartesi gecesi Christy'nin olay yerindeydi çünkü Eve'in çağrısını aldığım da buradaydı. Bu sabah Virginia Fox'taydı ama Natalie aradığında burada değildi. Virginia'nın evine geleceğini nereden biliyordu? Onu sen mi aradın Bruce?"

Abbott yavaşça başını salladı. "Ben öyle sanıyordum."

Micki ve Kane de başlarını sallıyorlardı. "Liv yapmadı," dedi Kane. "Ben..." diyene kadar birlikteydik. Yutkunduk. "Ta ki Eve'i garaj."

Noah acımasızca başını salladı. "Yani hiçbirimiz onu aramadık ve Virginia'nın adı listede yoktu. Ama oraya gideceğimizi biliyordu. Orosu çocuğu bizi izlemek istedi."

"Buna inanamıyorum," dedi Abbott. "Bu çok inanılmaz. Carleton Pierce'ı yıllardır tanırım. Yıllardır."

Noah yaklaştı. "Bir düşün Bruce. Sen Kane'in Eve'i güvenli götüreceğini söyledğinde o Virginia'daydı. Sonra da gitti. Yirmi dakika sonra Eve gitti."

Abbott dudaklarını büzdü. "Donner'ın intiharına Virginia Fox'un cinayetinden daha çok üzölmüşü. Donner'a tuzak kurdu ama onu öldürdüğünü bilmiyordu. kendisi."

Kane hareketsiz kaldı. "Bana vurmadan hemen önce Eve'le çalışma hakkında konuşuyorduk. Donner'ın çalışmadaki herhangi birinin dengesizleşmesi ya da intihara meyilli olması ihtimaline karşı bağımsız bir üçüncü taraf danışman atadığını söyledi. Kim olduğunu bilmiyordu. Ona sadece bu kişinin denek listesine erişimi olup olmayacağını sordum."

Abbott'ın çenesi seğıirdi. "Donner biliyordu. Başka kim bilebilir ki?"

"Jeremy Lyons," dedi Noah. "Ama o kayıp. Nerede o? LUD'larını aldık mı?"

Abbott masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı. "Evet. Faye bunları üst düzey yetkililerle görüşmemden önce bana verdi ama biz aceleyle Donner'lara gittik." Eliyle Kağıtları Noah'a.

"Bunlar ev LUD'leri," dedi Noah. "Jeremy'nin hücrelerini istedik." Abbott, "Üst yazıda onun ya da karısının adına hücre olmadığı yazıyor," dedi.

"Kullandığın kadar öde telefonları vardı," dedi Kane. "Bayan Lyons kurşulları saydıklarını söyledi."

Noah evlerindeki LUD'ları taradı ve bir numara öne çıktı. "Bu Eve'in cep telefonunu iki kez arayan numarayla aynı. Biri mesaj, diğeri sesli mesajdı."

Abbott, Noah'nın omzunun üzerinden bakarak, "Bu numara Lyonses'in ev telefonunu Pazartesi gününe günde en az bir kez, saat 17:00'ye doğru aramış," dedi.

"Lyons çocuğunu aldığında," dedi Kane. "Bu Jeremy'nin hücresi."

"Eve'e hangi mesajı ve sesli mesajı bıraktı?" Micki sordu.

"Rob Winters'ın son sözleri," diye mırıldandı Noah. "Eve'in en büyük korkusu. Dell Farmer olduğunu sanmıştık ama Jeremy Lyons'mış."

"Jeremy Lyons'ın telefonuydu," diye düzeltti Kane. Noah

Kane'e baktı. "Jeremy'nin öldüğünü düşünüyorsun."

Kane perişan görünüyordu ama başını salladı. "Eve için bir çakaldı, ama Herkes çocuğunu sevdiğine yemin ederdi. Salı günü onu hiç almadı ve evi hiç aramadı."

Noah ayağa kalktı. "Onun evine gidiyorum. Pierce'in evine."

"Peki sonra ne olacak?" Abbott dedi ki. "Eve'in anahtarlarının yanında bir ayakkabı olması arama izni için yeterli değil."

"Umurumda değil." Noah şapkasını kaptı ama Abbott onun kolunu yakaladı.

"Otur, Noah." Sesi kırbaç gibiydi. "Yarı yolda bırakıp kaçmayacağız. Ramsey'i arayıp arama emri çıkartmak için neye ihtiyacımız olduğunu öğreneceğiz. Bu arada Kane ve Micki, Marshall'a gidip Donner'ın ofisine arama emrini tebliğ edin ve Pierce'tan bahsedip bahsetmediğine bakın. Bilinen bir ilişki bize Pierce'ın evi ve ofisi için arama emri çıkarttırır. Pierce'ı Donner'la gören var mı diye bakın. Altılı kupa paketinde fotoğrafını çekin."

"Burada öylece oturmayacağım," dedi Noah. Sesi titriyordu ama umurunda değildi.

"Evet, öylesin. Ama Donner'ın karısını arayacağız. Takvimi ya da günlüğü var mı diye bakarız. Pierce'ı onunla görüp görmediğini soracağız. Yasalara uyacağız. Mick, sen sür. Kane hala biraz şaşkın görünüyor. Bir şey bulursan beni ara, hiçbir şey olmasa bile. Git hadi."

Perşembe, 25 Şubat, 13:05.

Memur homurdanan Damon'ı bir hücreye götürürken Brian Ramsey, "İyi iş çıkardın," dedi. "İstedğim kadar alçalmak zorunda kalmadım ve sen de ihtiyacın aldın."

Olivia, Damon'ın verdiği plaka numarasına baktı. "Umarım yasaldır."

"Numara yapmak için yolun yanlış tarafına giden varlıklı beyler iyi birer şantaj kurbanı olurlar. Kimse karısının trollük yaptığını bilmesini istemez."

"Teşekkürler, Brian. Bunu arayıp kime ait olduğunu öğreneceğim."

Çantasını tekrar koydu. "Merak ettiğimi söylemeliyim." Sonra kendi telefonu çaldığında gözlerini devirdi. "Telefonun çekmediği günleri özlüyorum."

Olivia onu yalnız bırakmak için odanın bir tarafına geçti. "Hey, Faye, çalıştırman için bir Wisconsin tabağım var."

"Buraya geri dönmen gerek kızım," dedi Faye. "Burası bir hayvanat bahçesi."

Olivia doğruldu, zaten bulantılı olan midesi çalkalanıyordu. "Neden? Jack mi? Eve mi?"

"Hayır. Haber yok. Fotoğraflara baktılar ve Dr. Pierce olduğunu düşünüyorlar."

Olivia çelik masanın köşesine yaslandı. "Ne?"

"Beni duydunuz. Carleton Pierce. Tabağı bana ver. Ben çalıştırırım."

Sersemlemiş olan Olivia, Ramsey köşesine oturduğunda masanın titrediğini hissetti. Döndüğünde Ramsey'nin kendisine baktığını gördü, en az kendisi kadar sarsılmış görünüyordu.

"Abbott arıyor," dedi Ramsey. "İkimizi de ofisinde istiyor."

Telefonunu kulağına götüren Olivia ayaklarını hareket ettirdi ve Faye geri döndüğünde koridordaydı. "Senin için bir isim buldum. Black, Irene, altmış iki yaşında.

Adres bir posta kutusu, Eau Claire, Wisconsin. Size bir şey ifade ediyor mu?"

"Evet. ." Irene Black etrafta dolandı. "Abbott'a bilgi ver. Biz geliyoruz."

Çıkışa doğru koşarlarken Ramsey ona baktı. "Cip kime ait?"

"Shadowland avcımız."

"Yani artık bir adresimiz var?" dedi ama kadın başını salladı.

"Bir posta kutusu. Bunu daha önce de yapmıştı. Bu bir kabuk oyunu. Seninle Abbott'un yerinde buluşuruz."

Telefonu tekrar çaldığında arabasından üç adım uzaktaydı. "Sutherland." "Ben Tom Hunter."

Havva'yı bilmiyordu. David de bilmiyordu. Lanet olsun. "İyi bir zaman değil Tom."

"Bekle. Liza'yı aramaya çalıştım ama telefonuna cevap vermiyor. Endişelendim ve okulu aradım ama bugün hiç gelmedi."

Olivia çarpan alnını arabasına yasladı. "Adresine bir araba göndereceğim."

"Şimdi buradayım. Olivia, o gitti ve komşusu annesinin geçen yıl öldüğünü söyledi. Kız kardeşiyle yalnız yaşıyormuş." Adamın panikle nefes aldığını duydu. "Binadaki her kapıyı çaldım, dairesinden çektiğim bir fotoğrafı gösterdim. Yaşlı bir kadın onu bir adamla arabaya binerken gördüğünü söyledi. Liza'nın hasta göründüğünü söyledi."

Olivia kendini hasta hissetti. "Ne tür bir araba?" "Siyah BMW."

Safra yaktı ve Olivia onu geri yuttu. "Benimle ofisimde buluş. Soru sorma. Sadece arabana bin ve olabildiğince hızlı bir şekilde benimle buluş."

"Bir şey biliyorsun. Ne biliyorsun? Ne biliyorsun?"

"Tom, sakın olman gerek. Sakın olmana ihtiyacım var. Eve gitti."

Bir nefes daha çekti. "David biliyor mu?"

"Henüz değil. Benimle ofisimde buluş. Şimdi."

Perşembe, 25 Şubat, 13:20.

Eve ürpererek bir nefes verdi. İkinci kez daha zor olmuştu. Görüntüler daha yoğun, Winters'ın sesi daha gerçekti. Çünkü istedim. Çünkü yapabilirdim. Çaresizdi, hareket edemiyordu, çılgılık atamıyordu.

Tıpkı beş yıl, on bir ay ve on bir gün önceki o gecede gibi, diye düşündü ve ani bir netlikle hiç çılgılık atmadığını fark etti. Winters onu öldürürken bir kez bile.

Yardım için hiç bağırmadım. Orada yattım ve bana bunu yapmasına izin verdim. Bugün, otoparkta, koşmuştu ama yardım için çığlık atmamıştı. Eğer çığlık atsaydım.

Farkındalık yavaş yavaş geri geliyor, zihnindeki sis dağılıyordu.

O zamanlar bunun bir önemi yoktu. O zamanlar Dana'nın Chicago'daki dairesi şehrin o kadar kötü bir yerindeydi ki kimse ona yardım etmezdi. Ama bugün... Kahretsin. Bir polis otoparkındaydım ve hiç sesimi çıkarmadım.

Ve şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Nefes alış veriş sert pantolonlardan yavaş hava çekişlerine dönüşmüştü. Hava soğuk ve kuruydu. Burnunu yakıyor, boğazını yakıyordu. Ağzı pamuk gibiydi. Ter kokuyordu. Kusmuk.

Üşüyorum. Panik mızrak gibi saplandığında sakinleşmek için çabalayarak bir nefes verdi. Çıplağım. Bilekleri başının arkasından bağlanmıştı. Ayak bilekleri birbirine ve yatağa bağlıydı.

Görecelerinden korktuğu için gözlerini kapalı tuttu.

Yanında metallerin çarpışma sesini duydu. Kazıma. Savrulma. Bu sesi daha önce de duymuştu. Nereden geldiğini anladığında panik canlı bir şeye dönüştü.

Oradaydı. Bıçak bileyliyordu.

"Dövmelerinizi çok beğendim," dedi dostça. "Sanki numaralarla boyanmış gibi."

Gözlerini kapalı tuttu. Neden? Çığlık atmak istiyordu ama adam bunu ona zaten söylemişti. Çünkü bunu istiyordu. Çünkü bu ona zevk veriyordu. Onun en büyük korkusunu biliyordu ve bunu kullanıyordu. Nasıl yapacağını biliyordu. Zihin, davranış, fobi üzerine çalışmıştı.

"Onların en kötü onlara karşı kullandın," dedi, sesi kuru havadan çatlayarak.

"Martha, Christy ve diğerleri. Neden? Bu daha mı iyi oldu?

Eğlenceli mi?"

"Öyleydi. Ve seninkinin daha da iyi olacağını biliyorum."

Adam yaklaştığında irkildi. Adamın sıcaklığını hissetti, sonra da burnunun dibinde bıçağının metal kokusunu aldı. "Gözlerini aç Eve, yoksa ben senin için açarım."

Christy Lewis'in açık kalmış gözlerini hatırladı. Eve gözlerini açmaya zorladı, içindeki ürpertiye bastırmaya çalışıyordu. Adamın yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi, gözleri beklentiyle parlıyordu. Bıçağı gözlerinin önünde salladı, sonra ucunu yüzünden aşağı, eski yara izinin üzerinden geçirdi. ama bunu ona söyleyemezdi.

"Bu bir yol haritası gibi," dedi eğlenerek. "Sadece çizgilerin üzerinde kalmam gerekiyor. Ya da belki birkaç tane yenisini yaparım."

Söyleyecek bir şey aradı. Onun dengesini bozacak bir şey. Ona zaman kazandıracak herhangi bir şey. Noah ve Olivia arıyorlardı. Sadece onlara zaman tanımalıydı.

"Kim olduğunu biliyorum."

"Umarım öyledir. Size kartımı vermiştim." Bunun üzerine gülümsedi.

"Hayır, senin dünyada kim olduğunu biliyorum. Kadınlara içki ısmarlamak için kaç kez yalvardın? Kaç kez reddedildin?"

Sıkılmış görünüyordu. "Avatarlar, Eve. Her şey görünüşte."

"Tam olarak değil. Bir öz vardır, bir de tarz. Senin yoktu. Dasich."

Gözleri çakmak çakmak oldu ve onu şaşırttığını görebiliyordu ama hemen toparlandı. "Biraz poker oynadım. Greer."

Adam bir adım geri çekildi ve kadın bir başka yaltaklanmayı kontrol etmek zorunda kaldı. Kız çıplaktı. Adam da öyleydi. Ama kurbanlarına asla cinsel saldırıda bulunmazdı. Noah öyle demişti. Ama Pierce ereksiyon halindeydi. Tahrik olmuştu. Neden onlara tecavüz etmemişti?

"Kurbanlarınıza hiç saldırmadınız," dedi kadın ve adam durup onu inceledi.

"Hayır, cinsel olarak değil," diye kabul etti. "O kurbanlar değil." Tekrar gülümsedi. "Ama onlar özeldi. Bir proje de diyebilirsiniz."

Eve yutkundu, kasıklarına ya da bıçağına bakmamak için kendini zorladı. Ona korkusu üzerinde güç veremezdi. Bunun yerine onun gözlerine odaklandı. "O kadınları evlerinde asılı bıraktın. Neden beni getirdin Burası mı? Burası her neresiyse."

"Dediğim gibi. Altı kişi özeldi. Diğerleri değildi. Kimsenin umursamadığı toplumun süprüntüleri. Onları buraya getirdim ve burada öldüler." Saçlarından tutup başını yataktan kaldırdı ve duvara bakmaya zorladı. "Bak," diye alay etti, "ve korkmamaya çalış."

Bakarken duyduğu boğuk ses kendi boğazından geldi.

Ayakkabılar. Duvar raflarla, raflar da ayakkabılarla kaplıydı. Nefesi yine zor geliyordu ve tek duyabildiği kulaklarındaki nabız atışlarıydı. Yakınına eğildi ve başını yukarı kaldırdı. "Tanıdık bir şey görüyor musun?"

Botlarım. Onları yan yana dizmişti, baldır üst sıranın sonunda katlanmıştı. Öksürmesine neden olan bir nefes çekti. Bir su şişesi aldı, ağzı açılana kadar burnunu tuttu ve onu içmeye zorladı. "Normalde misafirlerime içecek bir şey vermem. Ama sanırım bir süre burada kalacaksınız."

Şişeyi ve bıçağı bir kenara bıraktı ve kendini yatağa atarak kadının üzerine çıktı. Yakınına eğildi ve ellerini boğazına doladı. O zaman adamın gerdanlığını çıkardığını ve boğazının tamamen açıkta olduğunu fark etti.

"Hep merak etmişimdir," diye mırıldandı. "Ölmek nasıl bir şeydi?"

Elleri sıkılmamıştı. Benimle oynuyor. Noah ve Şapka Takımı'yla oynadığı gibi. Şapka Takımı. MSP makalesi Dell'i doldurmuştu.

Öfkeli bir çiftçi. Pierce'ın ilk kurbanı da aynı zamanda kaybolmuştu. Mantıklı.

"MSP'de polislerin bu kadar ilgi görmesi nasıl bir şeydi?" diye sordu. Küçümseme. Küçümseme duymaya ihtiyacı vardı. "Erkek şapkası topluyorlar." Tek kaşını kaldırdı. "Sen kadın ayakkabısı topluyorsun. Sert adamsın. Bugün taktığın şapkayı nereden aldın? EBay'den mi? Çünkü onu hak etmedin."

Adam yumruğuyla ona vurduğunda homurdandı. Kan tadı aldı ve tatmin olduğunu hissetti.

Kadının yanında, göğsü öfkeli nefesleriyle inip kalkıyordu ama kendini sakinleştirdi. Hızlı bir bakış, cinsel gücünün büyük kısmının da sakinleştiğini gösteriyordu.

"Kendini akıllı sanıyorsun," dedi ellerini tekrar boğazında gezdirerek. "Ben sadece bir yüksek lisans öğrencisiyim. Profesyonel olan sensin. Psikiyatrist olan sensin."

Kadın kendini acıyarak gülümsetti. "Ve sen de az önce yaptın."

Adam ona tekrar vurduğunda başı sertçe bir tarafa savruldu, sonra elleri boğazını tuttu ve sıkıttı. Nefes alamıyordu. Gözlerinin önünde beyaz ışıklar dans ediyordu. Nefes alamıyordu.

Yüzü yaklaştı, gözleri öfkeyle kararmıştı. "Sen bir hiçsin. Yaşamana ya da ölmene ben karar veririm. Burada güç benim elimde. Sen bir hiçsin."

Panik bastırıp onu üzerinden atmaya çalışana kadar kıpırdamadan durdu. Nefes borusundaki baskı arttı ve görüşünün kenarları karardı. Her şey karardı ve sonra adam aniden bıraktı.

Nefes nefese kalmış, havayı içine çekiyordu.

Arkasına yaslandı, çenesi eğik, gözleri sertti. "Kimsenin seni bulamayacağı bir yerde bir yatağa bağlısın," dedi açıkça. "Sen benimsin. Sana saygı duyacağım." Yakınına eğildi, başparmakları soluk borusunun üzerindeydi. "Bunu elde etmek için seni öldürmem gerekse bile."

Ona içki içirdiğine sevinen Eve ağzında nem buldu ve adamın yüzüne tükürdü. Gözleri öfkeyle parladı ve yumruğunu kaldırdı. Sonra indirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Akılsızca, Bayan Wilson. Burada güç benim elimde ve sizi nasıl yıpratacağımı biliyorum. Sizi yıpratmaktan zevk alacağım." Üzerinden indi ve pantolonunu astığı ahşap merdivene gitti. Ceplerinden birinden bir şırınga çıkardı ve kadın kaskatı kesildi. Adam gülümsedi. "Bu sefer kulağına ne fısıldayayım?"

Umurunda değildi, çünkü onu sakinleştirdiği her an, onu boğmadığı ve Noah'ın bulmak için haralayabileceği zamandı. Yine de çok minnettar görünmek istemiyordu.

"Lütfen, yapma." Geri çekildi. "Bana bir daha ilaç verme." Yap şunu. Yap şunu.

Eğildi ve iğneyi boynuna batırdı. "Uyandığında yüzünü Cadılar Bayramı'ndaki bir gibi oyuyor olacağım. Bir daha kimse sana bakamayacak."

Oda bulanıklaşmaya başladığında Martha ve Christy'yi düşündü. Ve Virginia'yı. Bunu yapacağını biliyordu. Ve bundan zevk alacaktı. Acele et, Noah. Lütfen.

Tiksintiyle masadan bıçağı kaptı ve merdivenlere yöneldi, köşede büzülmüş halde hafif bir hareket görünce durdu. Odanın karşısına geçti ve kızın çıkardığı iniltiden zevk alarak ona ters yumruk attı.

"Sırada sen varsın." Sonra tırabzandan pantolonunu aldı ve kapıyı çarparak yukarı çıktı. Kara kara düşünerek mutfağında oturdu ve pencereden evini çevreleyen ormana baktı. Onu hafife almışım. Beni sinirlendirmesine izin verdim.

Bunu ödeyecekti. Dizüstü bilgisayarını yaklaştırdı, aradı ve Winters'ın onu parçaladıktan sonra Chicago'da bir gazetede yayınlanmış bir fotoğrafını buldu. Çıktısını aldı ve masanın üzerine koydu. Sözünün eri bir adamdı. İşi bittiğinde, kız yine böyle görünecekti.

Son derece neşeli bir şekilde kendine bir sandviç yaptı ve haberleri izlemek için oturdu. Her şey Virginia Fox ve Kırmızı Elbiseli Katil hakkındaydı. Daha sonra bir basın toplantısı olacaktı. Dinlediğinden emin olmalıydı.

Şimdilik yeniden toparlanmaya, zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı. Alışkanlık dışı olarak Shadowland'e giriş yapmaya başladı, sonra durdu. Onun Dasich olduğunu biliyordu. Bu muhtemelen Webster'ın da bildiği anlamına geliyordu. İzliyor olabilirlerdi.

Önemli değil. Yeni bir hesap, yeni bir profil oluşturacaktı. Ne de olsa, kimsenin adınızı bilmemesini istediğinizde gittiğiniz yerd. Bir tane satın alırdı. yeni bir avatar, kumarhaneye geri dönmek ve yeniden başlamak. Poker masasını , hep sevmişti. Yıllar boyunca arka oda poker oyunlarında çok para kazanmıştı, genç yaşta emekli olmaya yetecek kadar. Karısı öldüğüne göre, paylaşmak zorunda değildi. Şimdi, yeni Shadowland kişiliğine ne isim verecekti?

Bodrumundaki kadını düşündü. İblis, diye yazdı ve gülümsedi. Koruyucu avatarına "Greer" adını veren bir kadının Lucifer'in eski bir formunu tanır. Ve Lucifer'in Havva'sını ezdiği gibi, ben de benimkini ezeceğim. Çukuruna attığı ya da ipe astığı her kadını ezdiği gibi.

Uzun zaman önce ağaç dalında asılı duran Irene'i düşündü. Günlerce, haftalarca, akbabaların kemiklerini temizlemesi için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar süre fark edilmemesini tercih ederdi. Ne yazık ki John beklenmedik bir anda eve gelmiş ve onu asılı bulmuştu. İyi bir evlat gibi, John şerifi aramıştı. John onu öldürdüğünü biliyordu. Ama kardeşi hiçbir şey söylememişti. Çünkü ondan en az benim kadar nefret ediyordu.

Ama o iş bitmişti. Başka bir şey olmasa bile, Irene ona bir hizmette bulunmuştu. Ona iyi bir cinayetin ne kadar zihin açıcı göstermişti. Ve ona poker oynamayı öğretmişti. Şimdi Gölgeler Diyarı'na dönecek ve sadece birkaç dakikalığına oynayacaktı. Sadece zihnini boşaltmak için. Sonra oraya geri dönecek ve... benim olanı alacaktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Perşembe, 25 Şubat, 13:20.

ne var?" Brian Ramsey evrak çantasını Abbott'un masasına sordu.

Abbott masada onları bekliyordu. Çok solgun bir Noah kenarda oturmuş, küçük bir televizyonda otoparktaki güvenlik kamerasının görüntülerini izliyordu. Kambur duruyordu, yüzü ekrandan birkaç santim uzaktaydı, bir elinde uzaktan kumanda vardı.

Olivia, Kane'in betona düşüşünü ve Eve'in sersemlemiş yüzünü görünce irkildi. O klibi on kez izlemişti, Eve'in vurulduğu, enjekte edildiği ve sonra sürüklendiği her seferde midesi bulanıyordu. Noah'nın neler yaşadığını hayal bile edemiyordu ama bir şekilde dayanıyor gibi görünüyordu.

"Fazla değil," dedi Abbott suratsızca. "Yaratıcı olabileceğinizi umuyoruz. Eve'in anahtarlarının yanında bir ayakkabı fotoğrafı var. Bu Pierce'ın ayakkabısı." Resmi masanın üzerinden Ramsey'e doğru kaydırdı. "Birisi o gece Eve'in anahtarlarını alıp evine girmiş ve daha sonra geri dönmüş."

Ramsey başını salladı. "Herhangi birinin ayakkabısı olabilir. Başka ne olabilir?"

"İki," dedi Abbott, "elimizde otoparkın güvenlik kamerasından bir fotoğraf var."

Ramsey kayıtsızca, "Yüzünü göremiyorum," dedi. "Ya da ayakkabılarını. Ya da boyunu. Sıradaki?"

Abbott sinirli görünüyordu. Noah tek kelime etmemiş, bakışlarını küçük televizyona sabitlemişti. Olivia onu nazıkçe uzaklaştırmak, kumandayı elinden almak istedi ama bir şeyler yapmanın değerini de anladı.

"Üç," dedi Abbott, "elimizde Donner'ın tarih defterinden sayfalar var. Karısı bunu eşyalarının arasında bulmuş. Bilgisayarına taratıp e-posta eki olarak . Biri dün gece için olmak üzere, bir muhbirle altı buluşma gösteriyor,

Ama Donner o sırada çoktan ölmüştü. Bayan Donner kocasının kanser tedavisinin bir parçası olarak bir danışmanla görüştüğünü söyledi. Pierce'ı tanıdığını bildiğini ama bunun sadece sosyal bir ilişki olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Ramsey. "Bu tarih kitabı şimdi nerede?"

Abbott, "Yerel halk bunu Bayan Donner'dan almış," diye yanıtladı. "Yas tutuyor ama işbirliği yapıyor."

"Yani kanıt zincirinde iyiyiz. Başka ne var?"

"Siyah BMW," diye devam etti Abbott. "Biri Bayan Pierce adına kayıtlı. Garaj kamerasının yakaladığı plakalar Donner'a aitti ama Donner'ın plakaları annesinin garaj yolundaki arabasının üzerindeydi."

Ramsey, "BMW plakaları birbirinin kopyası," dedi. "Tamam, devam et."

Abbott, "Elimde başka plaka yok," diye homurdandı. "Bu yeterli değil mi?"

"Daha fazlası var," dedi Olivia. "Bu sabah Liza Barkley'i kaçırmak için siyah bir BMW kullanılmış." Tom'la yaptığı telefon görüşmesini açıkladı. "Liza'nın kız kardeşi Lindsay, en son Irene Black adına kayıtlı siyah bir SUV'ye binerken görülmüş."

Ramsey kaşlarını kaldırdı. "Daha önce de söylemişsiniz. Irene Black kim?"

Olivia, omuz silkmiş olan Abbott'a baktı. "Söyle ona," dedi.

Olivia göz ucuyla Noah'a baktı. "Eve, Virginia tarafından gönderilen mesajları takip ederek katilin oyunda kullandığı hesabı buldu.

Hesaptaki Irene Black. Bir adres ya da çünkü erişimi yoktu ve program onu dışarı attı."

Ramsey gözlerini kapattı. "Eve içeri girdi, değil mi?"

Noah'nın omuzları sertleşti, bu hâlâ dinlediğinin tek göstergesiydi. Videoyu başa sarmış ve tekrar izliyordu. İşkence

diye düşündü Olivia.

"Evet," dedi Olivia Ramsey'e, kesin bir ifadeyle. "Onu canlı bulduğumuzda tutuklayabilirsin."

Abbott, "Ama bir adresiniz var," dedi.

"Wisconsin'de bir posta kutusu, kayıp bir fahişeyi kaçırın bir cipin plakasından," dedi Olivia gergin bir şekilde. "Bu iyi doktorun psikolojik profilini genişletecektir."

Ramsey acı çekmiş görünüyordu. "Bu yeterli değil. Temel olarak elinizde Donner'ın randevu defteri ve Pierce'ın karısının siyah BMW'si var. Geri kalan her şey zehirli bir araştırmanın meyvesi."

Olivia, "Damon'dan gelen tabak değil," diye ısrar etti.

"Ama sadece Eve'in oyunda bulduğu şey yüzünden Pierce'a bağlanıyor," dedi Ramsey, hayal kırıklığına uğramış bir . "Keşke size yardım edebilseydim ama edemem. Bu bilgilere dayanarak bir tutuklama emri yazsam bile hiçbir yargıç bunu imzalamaz." Ayağa kalktı ve fotoğrafları masaya geri koydu. "Bir şey bulduğunuzda beni arayın. daha fazla."

Olivia kalbi boğazında, onun gidişini izledi. "Kahretsın."

"Onu geri getirin." Hırıltı, yüzü televizyon ekranından bir santim uzakta olan ve vücudu koparılmış bir tel gibi titreşen Noah'dan geldi. "Şimdi. Ramsey'i hemen geri getirin."

Ramsey asansörü bekledi, perişan görünüyordu. "Brian," diye seslendi Olivia. "Çabuk gel."

Geri döndüklerinde Abbott'ı gözlerini kısarak televizyon ekranına bakarken buldular. Noah videoyu tek bir karede dondurmuştu. Eve, taba rengi bir palto , iki büküm bir figür tarafından sürükleniyordu. Paltonun yakaları yukarı kaldırılmış ve fötr şapkası çekilmişti. yüzünü saklıyordu. Kadraj, adamın eldivenli eli siyah bir BMW'nin arka kapısının kolundayken .

"Pencereye bak," dedi Noah ısrarla, resmi büyüterek.

"Dur. Dondur şunu," diye emretti Ramsey. Çünkü orada, pencere camında sadece bir kare yansıyan Carleton Pierce'ın yüzü vardı.

Noah omuzlarının üzerinden baktı, gözleri boştu. "Bu yeterli mi?"

"Yeter de artar bile," dedi Ramsey. "Yola koyulun. Arama emri imzalandığında seni arayacağım."

Abbott ceketini giymeye başlamıştı bile. "Liv, sen benimlesin. Noah, sen burada kal."

Noah ayağa kalktı. "Hayır. Geliyorum. Oraya emirlere uyacağım ama burada kalmayacağım."

Abbott bir saniye düşündükten sonra başını salladı. ". Yanlış bir hareket seni uzaklaştırırım. Anlaşıldı mı? Olivia, Kane'e Irene Black'ın Wisconsin posta kutusunu bulmasını söyle, sonra sen ve Micki bizimle Pierce'de buluşun. Teşekkürler, Brian."

"seni takip edeceğim," dedi Olivia. "Tom Hunter'ı her an bekliyorum. Liza Barkley'nin eşkalini telgrafla bildirmem gerekiyor."

Perşembe, 25 Şubat, 13:50

Abbott, Noah ile birlikte Pierce'ın çok pahalı evinin önünde arabadan inerken, "Arama emrimiz var," dedi. Micki zaten CSU ekibiyle birlikte bekliyordu.

"Burada değil," dedi Micki ve Noah bunu beklemesine rağmen kalbi sıkıştı. "Bir komşumuz Pierce'ı bu sabah karısının arabasıyla giderken görmüş, siyah bir BMW. O da burada değil, sadece Pierce'ın Mercedes'i var."

"Noah, sen üst katı al," dedi Abbott, "ben ana katı alacağım ve Micki, sen de bodrumu al. Hadi içeri girelim."

Pierce'ın evi bir mezar kadar sessizdi. Abbott onları yüksek sesle anons etti, Noah, Eve'in burada olmadığından emin olmasına rağmen kalbi boğazında yukarı koşarken. O hâlâ hayattaydı. Buna inanmak zorundaydı, yoksa aklını kaçıracaktı.

Büyük odayı bulmadan önce iki boş yatak odasını aradı. Yatak düzenli bir şekilde yapılmıştı ve hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Ama çamaşır suyu kokusu alıyordu. Ebeveyn banyosuna doğru ilerledi ve soluk kaldı. Koku burada o kadar güçlüydü ki gözleri yaşardı.

Eve değil. Eve olmasına izin vermeyecekti. Hiçbir şeye dokunmadan geri çekildi ve Micki'yi bulmak için aşağı indi. Mutfakta dolapları açıyordu.

"Bodrum temizdi. Örümcek ağlarından başka bir şey yoktu. Bu dolaplar türlerine göre düzenlenmiş, her kutu ve kutu alfabetik olarak sıralanmış. Doktorumuzun takıntılı kişiliğinin ders kitabı." dedi ve bir kutu kedi mamasını havaya kaldırdı. "Ben hiç kedi görmedim. Sen gördün mü?"

Kedinin canı cehenneme. Kalbi boğazına kadar tırmandı. "Hayır, ama biri ana banyoda ekstra konsantre çamaşır suyu kullanmış."

Yüzünü buruşturdu. "Oh, lanet olsun. Bir saniye içinde oraya çıkacağım." Çöp kutusunu açtı ve bir dakika kazdı, bir elinde açılmış bir kedi maması kutusu, diğerinde parlak bir şeyle geldi. "Bak."

Noah'nın sabrı tükeniyordu. "Lanet olası kedi umurumda değil," diye bağırdı.

"Bak," diye tekrarladı, daha güçlü bir şekilde. "Bu tasmanın üzerinde Martha'nın kedisinin adı yazıyor."

Tasmayı aldı ve ışığa doğru tuttu. "Ringo."

"Olivia ve Kane'in Martha'nın yanındaki boş daireden çıkardıkları bazı eski veteriner kayıtları gördüm. Pierce onun kedisini almış."

"Demek bir hayvansever," diye hırladı. "Lanet olsun Micki, bu Eve'i bulmamıza yardımcı olmuyor."

"Bir erkek gibi düşünüyorsun, Noah. Bir polis gibi düşün ya da defol. Her şey önemli. Pierce'in bu sabah kovmaya çalıştığı kedi tüyü gibi. "Düşün."

"Haklısın." Düşünmeye çalıştı. "Christy'nin kayıp ayakkabılarını da görmezden geldi."

"Onlara hatıra dedi," dedi. "Ayakkabıların yeterince özel olmadığını söyledi. Bence bir kedi çok özel bir hatıra olurdu. Orosu çocuğu bizimle alay ediyordu. Ana banyoya Luminol uygulayacağız, bakalım amaşıır suyuyla ne saklamaya alışıırmış. Ayrıca Rachel'in evinde kullandığı amaşıır suyuyla bağlantı kurabilecek miyiz ona da bakacağız."

"ünkü her şey çok önemli," diye mırıldandı Noah. "Haklısın. Özüı dilerim."

"Sorun değıil. Git Abbott'u bul. O senin odaklanmanı sağılayacaktır."

Abbott Pierce'in çalışma odasında, masasının arkasında oturuyordu. Noah kendisini boğan kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Sanırım ana banyoda birini öldürdü. amaşıır suyu kokuyor."

Abbott düşündü. "Eve'i buraya getirdiğini sanmıyorum, Web. Komşular Beemer'la gittiğini söylediler ama araba burada değıil. Geri döndüğünü sanmıyorum."

Noah tuttuğı nefesi dışarı bıraktı. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Sorun değıil. Senin yerinde olsam bu kadar iyi dayanacağımı sanmıyorum. Masasında suçlayıcı bir şey bulamadım, sadece bir sürü eski vergi dosyası var."

Noah kâğıt yığınıını itti. "Karısının W-2'lerinin kopyaları var, yani nerede çalıştığını biliyoruz. Karısı burada değıil ve bu gece arabasını almış. Sabah."

"Ve banyo amaşıır suyu kokuyor," dedi Abbott acımasızca. "Ben onun işverenini arayacağım. Sen kullanabileceğimiz bir şeyler aramaya devam et."

Noah ofiste bir tur atıp yersiz bir şey aradı ve bunu, dış hatları neredeyse duvarın içinde kaybolacak kadar ustaca kaplanmış bir kapıda buldu. Bir an için . Gizli bir oda. Eve. Ama kapı kolayca açıldı ve hayal kırıklığı diline acı bir tat verdi.

Kapının arkasında bir gömme dolap vardı. Polis gibi düşün. O düştü gözlerini halıya dikti. Halıda, bir dosya dolabının kenarından bir santim kadar uzakta, sanki yakın zamanda taşınmış gibi derin bir oyuk vardı.

Noah onu bir tarafa doğru kaldırdı ve kolayca hareket etmesine şaşırdı. Duvarın arkasında küçük bir kasa vardı. "İşte şimdi iş başındayız," diye mırıldandı. Tam Abbott telefonu kapatırken yeniden ofise girdi.

Abbott, "Pierce'ın karısı bu sabah işe gelmedi," dedi.

"Eğer onu öldürdüyse," dedi Noah, "neden şimdi? Vergi beyannamelerine göre yirmi yıldır evlilermiş."

"Bilmiyorum ama bu ilginç. Bir hayvan araştırma laboratuvarında biyolog. Ve tahmin edin orada hangi türleri tutuyorlar? Kereste çingiraklıları."

Christy Lewis. "Pierce'ın karısı yılanı almasına yardım etti ya da onun anahtarıyla içeri girdi."

"Patronu bir hayvanı laboratuvarından çıkaracağını düşünmüyor. Kendini çok adadığını söylüyor. Anahtar kart girişini kontrol ediyor. Laboratuvar da yılan 'envanter' şimdi." Abbott istemsizce ürperdi. "Tanrım."

Noah Jack'i ve onun ne kadar korkmuş olduğunu düşündü. "Pierce bu kadar korktuğu için Jack'e gülmüş olmalı," dedi acı acı. "Burada bir kasa buldum. Hadi patlatalım."

Perşembe, 25 Şubat, 13:50

"Nerede o? Lanet olsun Olivia, Eve nerede?"

Olivia başını kaldırdığında masasına doğru koşan üç adam gördü. İki uzun boylu, esmer, biri bastonlu, diğeri de kolunu askıya almış biriydi. Diğeri sırık gibiydi, sarışındı ve yirmi yaşından daha yaşlıydı. Hunter'ın adamları gelmişti. David, ağabeyi Max ve sanki ağlıyormuş gibi görünen Tom. David sorusunu sorarken iki dedektif onu yakalamış ve zapt etmeye çalışıyordu.

"Sorun ," diye seslendi dedektiflere. "Bırak ." Olivia bir dakika boyunca başını eğdi, işini yapmak ve ihtiyaç duydukları arkadaş olmak için derinlere inerek enerji topladı. Ayağa kalktı ve sırayla her bir adamın gözleriyle buluştu. "Ne olduğunu bilmiyoruz. ama onu kimin kaçırdığını biliyoruz. , size her şeyi söyleyeceğim."

Onları Eve'le birlikte bir gün önce Mirror'da Kurt Buckland'ın gerçek patronuyla konuşurken kullandıkları küçük odaya götürdü. "Oturun lütfen. nze bakmaya devam edecek enerjim yok." Bu bir espri ya da şaka değildi. Yorucu bir gerçekti ve adamlar oturdular, Max aralarında.

Max sessiz bir otoriteyle, "Neler olup bittiğini bilmek istiyoruz," dedi. Ağabey ve Tom'un üvey babası olarak, açıkça yönetimi ele almıştı. "şimdi."

"Elbette. Kolun ve başın nasıl?" diye sordu David'e, sorumluluğu geri alarak.

Dişlerinin arasından, "Kırılmış ve darbe almış," dedi. "Kardeşim Max'i tanıyorsun."

Max'in David'inkine benzeyen elik grisi gözleriyle karşılaştı. "Seninle Mia'nın düğününde tanıştım. Pekâlâ, işte bildiklerim. İlk olarak, dün gece Eve'i ve dedektiflerimizden birini öldürmeye çalıştıktan sonra Dell Farmer'ı gözaltına aldık."

"Farmer David'i yoldan çıkardı," dedi Max ama Olivia başını salladı. "Hayır,

daha pek çok kötü şey yaptı ama o Farmer değildi."

David kış bronzluğunun altında bembeyaz kesilmişti. "Eğer Farmer hapisteyse, zaman bu... Shadowland'deki adamdır."

Olivia başıyla onayladı. "Evet. Eve kaçırıldığında onu güvenli bir eve götürüyorduk."

David ayağa fırladı. "Bu nasıl oldu? Webster ona göz kulak olacağına söz vermişti."

"David," emretti Olivia, korku ve öfkeyle titreyen David itaat etti. "Noah başka bir cinayet mahallindeydi."

David hasta görünüyordu. "Altı. Bu altı numaraydı."

Olivia tereddüt etti. "Evet."

"Daha fazlasını öldürdü," dedi Max ince

bir sesle. Olivia başını salladı. "Evet."

"Liza'yı da mı almış?" Tom büyüklerinden daha sakın bir sesle sordu.

Olivia başını salladı. "Evet. Ve neden ya da nasıl bağlantılı olduğunu bilmiyorum, o yüzden sorma ama bağlantılı. Siyah SUV ipucun gerçekten önemli olabilir, Tom."

David ve Max dönüp Tom'a baktılar. "Hangi siyah SUV?" David sordu. "Liza kim?"

Max aynı anda sordu. "Bu da ne?"

Tom'un bakışlarıyla karşılaştı. "Beyaz şövalyeyi oynuyorsan, temize çıkmalısın. Onlara ayrıntıları anlat, ama sonra. Benim gitmem gerekiyor, sizin de öyle. Aramam gereken bir ev var."

Max keskin bakışlarını onun yüzüne geri çevirmişti. "Eve'in kimde olduğunu bildiğini söylemiştin."

"Evet, kim olduğunu söylemeyeceğim, o yüzden sormayın." Dışarıda bir kargaşa oldu ve David'i durduran dedektiflerden biri kafasını kapıdan içeri soktu.

"Burada sizi görmek isteyen biri var, Dedektif Sutherland."

Sal kapıdan içeri daldı. "Duydum. Barın aşağısında duydum." Gözleri kızarmıştı. "Kahretsin Olivia, ne oldu?"

"Sal." Ona iki dakikalık versiyonunu anlattı, sonra ayağa kalktı. "Burada kalamazsınız." Dört muhalif sesi bastırmak için elini kaldırdı. "Sal, onları evine geri götür. Bir haber aldığım da seni arayacağım. Söz veriyorum. Şimdi git. Yapacak işlerim var."

Perşembe, 25 Şubat, 14:20.

"Luminol pozitif çıktı," dedi Micki, Pierce'ın çalışma odasında Noah ve Abbott'a katılarak. "Küvette kan var. Kanalizasyonları kontrol eden bir teknisyenim var." Kafasını gömme dolaba soktu. "Kasa ne durumda, Şeker?"

"Hepiniz sessiz olursanız daha çabuk gelir," dedi Sugar Taub dolaptan test edercesine.

Noah halının içinde volta atıyordu ama gözüne bir başlık takılınca kitapların olduğu bölümde aniden durdu. "Almanca," dedi ve Abbott gelip baktı.

"Orada Fransızca kitaplar buldum. Carleton ne yazık ki çok zeki bir adam."

Ama Noah dinlemiyordu, onun yerine kitap sırtlarına bakıyordu. "Bu Freud'un kitabı. "Das Ich und Das Es." Bulmacanın bir parçasının yerine oturduğunu duydu. "Das Ich. Dasich. Natalie Clooney ve Virginia Fox ile poker oynayan avatar oydu."

"Das Ich ne anlama geliyor?"

Noah cep telefonundan Google'da arattı. "Kitabın adı Ego ve İd. Egonun görevinin idin ilkel dürtüleri ile gerçeklik arasında denge kurmak olduğunu söylüyor."

Abbott, "ldrme güdüsü oldukça ilkel," dedi. "Kendini beğenmiş orospu çocuğu."

Noah, "Eve Dasich'e öyle diyordu," dedi. Gideli üç saat olmuştu. "şu anda onu düşünme," dedi Abbott. "Yaklaşıyoruz."

Sözleri dolaptan gelen tatmin edici bir "Ah" sesiyle noktalandı ve Sugar ile Micki ellerinde bir yığın kalın dosya klasryle ıktılar.

Noah, "Bana klasörleri ver," dedi ve Pierce'ın masasının etrafında toplanarak içindekileri incelediler. "Banka hesap zetleri. Bu onun ailesine benziyor. hesap."

"Karısının da kendi hesabı var," dedi Micki, bir başka hesap özetine bakarak. "Ana hesaptan düzenli transferler, ancak bakkaliye ve benzin için yeterli. Ona harçlık veriyordu. Mutfaktaki düzene bakılırsa kontrolü seviyor."

"Düzen," diye mırıldandı Noah. "Katilin düzeni sevdiğini söylemişti. Haklıydı."

"Kontrol genellikle korkuyu maskeler," dedi Micki. "Olivia'nın onun kadın kurbanlarından korktuğunu söylediğini hatırlıyor musun? Haklıydı."

Yanında Abbott alçak bir ısıklık çaldı. "Şunlara bak. üç çeyrek milyonu var. Tüm hesaplarını donduralım. Kaçmasını zorlaştıralım."

Yapmak için yola çıktığı şeyi bitirdikten sonra. Noah, Carleton'ın sözlerini kurbanlarının görüntüleri kadar acımasızca bir kenara itti ve başka bir klasör açtı. "Özel dedektif raporları. Özel dedektifin adı Hugh Robard. Gözetim altındaki kişi Fargo, Kuzey Dakota'dan John Black."

"John ve Irene Black'i bulmamız gerek," dedi Abbott karanlık bir

sesle. "Ve özel dedektifi," dedi Noah.

"Bilmiyorum Web," dedi Micki şüpheyle. "Son rapor on yıl ait. Ama denemeye değer," diye ekledi, daha iyimser bir ifadeyle ve Web yıkılmışlığının belli olduğunu biliyordu.

Abbott, "Ofise geri dönelim ve görüşmelerimizi orada yapalım," dedi. "Saat üçte bir basın toplantım var. Onlara Carleton Pierce için bir tutuklama emri çıkardığımızı söyleyeceğim."

Perşembe, 25 Şubat, 14:20.

Acı... acı dayanılmazdı. Ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve kemiğe dokundu. Elleri kan içindeydi. Beni kesti. Yüzümü. Yüzüm gitti.

Hayır. Başını geriye attı ve nefes nefese kaldı. Ve kasıldı. Nefes alamıyordu. Bir şey ağzını kapattı. Kaçmaya çalışarak kıvrıldı.

"Dur. Çılgılık atma."

Hırıltılı bir fısıltıydı ve Eve titreyerek geri çekildi. Ağzını kapatan şey deriydi. Bir kol. Eve sertçe başını sallayarak burnundan nefes aldı. Kol hareket etti ve bir beden bacalarının üzerine çökerek uyluğundaki delikten ateş gönderdi.

"Çılgılık atarsan geri gelir."

Eve başını kaldırmakta zorlandı, sonra sersemlemiş bir halde nefesini içine çekti. "Liza."

Liza elleri ve ayakları arkadan bağlıydı. Dudakları büzülmüştü ve burnundan kısa, kesik kesik nefesler alıyordu. "Kim o?"

"Polis psikoloğu. Seni neden götürdü?"

"Kız kardeşimi arıyordum." Liza başını kaldırdı ve gözleri dehşet içindeydi. "O öldü. Ayakkabıları yukarıda. Onları bana o gösterdi."

Zihnindeki sisi dağıtması biraz zaman aldı ama bunu başardığında midesi bulandı. Eve için ayakkabılar Carleton Pierce'ın geçmiş kurbanlarının iğrenç, korkunç hatırlatıcılarıydı. Liza içinse... sevdiği kız kardeşiydi. Yüce Tanrım. "Buradan çıkmamız gerek."

Liza ona sert bir bakış attı. "Nasıl? Bıçağı o aldı." "Henüz

bilmiyorum."

"Beni bagajına koydu." Gözleri yine periliydi. "Orada bir ceset vardı. Karısı olduğunu söyledi. Onu çukura koydu."

Eve'in kanı bu yeni dehşet dondu. "Ne çukuru?"

"Yerde bir kapı var. Bir kolu çekti ve kapı geri kaydı. Onu içeri attı. Kız kardeşimin orada olduğunu söyledi. İki kişilik yer olduğunu söyledi. daha fazla."

Panik yapmayın, panik yapmayın. "Ölmeyeceğiz. Buraya nasıl geldin?"

". Çığlık atmanı istemedim."

"Çok zekiceydi." Eve başını kaldırdı ama yattığı yerden pek bir şey göremiyordu. "Silah olarak kullanabileceğimiz bir şey görebiliyor musun? Keskin bir şey var mı?"

"Arkanda birkaç çekmece var ama kalkamazsam başımın üstünde duracaklar. Ki kalkamam." Başlarının üzerinde bir ses duyuldu ve ikisi de yukarı baktı.

"O geliyor. Olduğun yere geri dön," diye tısladı Eve. "Gerekirse ölü taklidi yap."

"Ölü taklidi yapıyordum. Katatonik olduğumu düşünüyor, dedi. Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum ama ne olursa olsun, uyanık olduğunu bilmesine izin verme. Korkunu görmesine izin verme. O bizim en kötü korkularımızdan beslenir. Şimdi git." Liza itaat etti, Eve ne yapacağını düşünmeye çalışırken beceriksizce köşesine döndü. Nasıl kaçacağını.

Onu anlamak. Onun erkekliğine giden MSP bağlantısını doğrudan vurmuştu ama bunun tekrar çalışacağına güvenemezdi. Ayakkabılara için başını kaldırdı. Çoğu kadın ayakkabısıydı ama kendi ayakkabısından üç çift ötede bir çift erkek Nike vardı. Nike'ların arasından çıkan bir çift tel çerçeveli gözlük görebiliyordu.

Jeremy Lyons'un giydiği gibi. Kane haklıydı, diye düşündü. Jeremy öldü.

Umutsuzlukla savaşıarak gözlerini kapattı. Noah, neredesin? Baktığını biliyordu. Daha dikkatli bak. Başını tekrar kaldırdı, gözlerinin önündekini gerçekten görmeye çalıştı. Jeremy'nin Nike'ları ve en alt raftaki bir çift erkek iş botu dışında, ayakkabıların çoğu... daha iyi bir terim bulamazsa, fuck-me topukluydu.

Onlara toplumun derdi. Fahişeler. Fahişeleri öldürmüştü. İlk rafın en solundaki ilk çifte gelene kadar bakışlarını her çiftin üzerinde gezdirdi.

Eskiydiler, yıpranmışlardı. Hatta kadınsı. İlk kurbanının ayakkabıları mı?

Irene Black. isim aklına geldi ve kadının Shadowland hesabı için sahte bir isimden daha fazlası olup olmadığını merak etti.

Kapı açıldı ve Pierce yine çıplak bir halde merdivenlerden indi. Başını yastığa koydu ve gözlerini kapattı. Zihinsel olarak hazır olmalıydı.

"Çok geç, Dr. Pierce," diye alay etti. "Ben uyandım ve siz gösteriyi kaçırdınız."

"Hayır." Merdivenlerin geri kalanını dev bir adımla çıktı, pantolonunu direğe fırlattı ve saçlarını yakaladı. "Çılgılık atmadın. Onlar hep çılgılık atar."

Teşekkürler, Liza. "Belki de tolerans geliştirmişimdir. Belki de yanlış karıştırmışsındır."

"Belki de seni yine de kesip biçmeliyim," diye alay etti. "Bu seni korkutuyor. Bunu söyleyebilirim. Korktuğunda gözlerin titriyor."

Yeniden şarj olmuştu. Bir kez daha tahrik olmuştu. Tekrar ona sarıldı, Elleri boğazındaydı. Kadın onu savurmak için hamle yaptı ama adam sadece güldü.

"Daha fazla, Eve. Ne kadar çok dövüşürsen, o kadar çok zevk alıyorum."

"Bundan zevk alıyor musun?" diye karşılık verdi. "Kurbanlarından hiçbiriyle seks yapmadın. Bunu yapabilir misin?" MSP. Gözlerinin önünde fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Tekrar yapmasını sağla. "Yoksa o minicik sakin, kurbanlarıyla sevişmeden önce etkinlik?"

"Size tecavüz etmem için bana yalvarıyor musunuz, Bayan Wilson?" diye sordu, ama kız onun gözlerindeki titreşimi görmüştü. Onu sinirlendirmişti.

"İstesen de yapamazsın diyorum."

Yüzü karardı. "Yakında tek söyleyeceğin şey 'dur' olacak. " Ellerini kızın boynuna dolayarak havasını kesti. Kadın onu için mücadele etti ama adam, atı kontrol eden bir binici gibi dizlerini kadının kaburgalarına bastırdı. Elleri

daha da sıkılaştı, yüzü yaklaştı ve kalçaları itmeye başladı. Adamın göğüs kemiğine sertçe dayandığını hissedebiliyordu.

Daha çok mücadele etti, büküldü ve onun kahkahasının uzaklardan gelen sesini duydu. Onun kokusunu alabiliyordu, misk kokusunu, seks kokusunu. Yaptığı şey bu. Neredeyse . Bir güç dalgasıyla ağzından tek bir boğuk hece çıkmasını sağladı. "Kim?" Ama ağzından çıkan tek şey ezilmiş bir Huh'tu.

Durakladı, nefesi sert, sıcak ve hızlı bir şekilde yüzüne çarpıyordu. Tiksinti içinde . Karanlık bir kez daha görüşünün kenarlarını ele geçiriyordu.

Dudakları muzaffer bir gülümsemeyle kıvrıldı, kasları titreyerek serbest kalmaya doğru zorlanırken bile. "Yardım mı?" diye sordu, şimdi kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu duyduğum bir yakarış ?"

Kavrayışını bir parça gevşetti ve tekrar itmeye başladı, daha sert, daha hızlı. "Yalvar, Eve, yardım için bağır ve nefes almana izin vereyim."

İçine çekebildiği kadar çok hava çekti. "Kim... Irene Black?"

Bir kaya gibi durdu, şok yüzünü dümdüz etti. "Ne?" diye sordu uğursuzca, ama ona karşı ereksiyonu aniden büzüşmüş ve elleri gevşemişti.

Evet. "Irene Black." Derin bir nefes aldı. "Irene Black dedim. Kim o?"

Yüzü birkaç santim geri çekildi. Kadın onun boş bir yüzle savaşmasını izledi. "Hiç kimse."

Eve'in kahkahası boğuk ve kısaydı. "Sen berbat bir yalancısın. Kim o?" "Bu ismi nasıl buldun?"

"Bilmek istemiyor musun?"

Ona sertçe vurdu. "Söyle bana."

"Beni çöz, sana anlatacağım."

Ona tekrar, daha sert vurdu. "Söyle yoksa seni öldürürüm."

Eve'in başı dönüyordu. "Nasıl olsa beni öldüreceksin, o yüzden cehenneme git."

Kadının boğazını tuttu ve onu sarstı. "Söyle bana. Başka kim biliyor? Webster sana bu ismi söyledi mi?"

Beyaz ışıklar geri dönmüş, gözlerinin önünde dans ediyordu. Bir eliyle saçlarını tutarken diğeriyle ona vurarak bıraktı. Havayı içine çekti, oda şimdi dönüyordu. Midesinde yağlı bir çalkantı vardı ve kustu.

Her yerinde.

"Kahretsin," diye tısladı. üzerinden atladı ve kafasına bir darbe daha indirdi. Ve dönen oda karanlığa gömüldü.

Perşembe, 25 Şubat, 14:45.

Noah Abbott ofisine döndüğünde Faye, "Kaptan, iki şey var," dedi. "Bayan Ann Pierce'ın uçak rezervasyonunda bir sorun var. Bu sabah Los Angeles'a gerekiyordu ama uçağına hiç binmemiş."

Abbott, "Biletin parasını nasıl ve ne zaman ödediğini öğrenin" dedi.

"Nakit ve dün akşam," diye yanıtladı Faye. "Havaalanı gişesinden satın aldı. Zaten sordum. İkincisi, Fargo Polisi'nden Teğmen Tyndale birinci hatta."

Abbott, Pierce'in evinden ayrılır ayrılmaz John Black'in yerini tespit etmek için Fargo Polisi'yle temasa geçti. Kane, Irene Black'in Wisconsin posta kutusunun izini, şehirden yaklaşık bir saat uzaklıktaki kırsal bir kasaba olan New Germany'deki bir posta kutusu dükkanına kadar sürmüştü.

Çünkü Pierce, Girard'ın mektuplarını üçüncü kez iletmişti ve Düzen konusunda saplantılı olan Kane, postanın oradan nereye yönlendirildiğini belirlemeye çalışıyordu.

Noah, özel dedektif Hugh Robard'ın on yıl önce, raporların sona erdiği sırada iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu keşfetmişti. Ve bir yerlerde, Pierce hâlâ Eve'in elinde.

Tüm kaslarını sıkan Noah, Abbott'un masasının kenarına oturdu. Abbott'un gözleri keskindi. "Bu tanıkla görüşmeyeceksin," dedi Abbott. "Burada değilsin, anlaşıldı mı?"

Abbott onu eve göndermişti ama Noah gururunu bir kenara bırakıp kalmak için yalvarmıştı. Evde yapacak bir şey yoktu ama tempo ve endişe. Ve içki. "Anlıyorum," dedi Noah. "Lütfen, acele edin." Abbott

hoparlör düğmesine bastı. "Ben Yüzbaşı Abbott. Kimsiniz?"

"Teğmen John Tyndale, Fargo Polisi. John Black yanımda. Baştan söyleyeyim, John iyi bir adamdır. Onu yirmi yıldan fazladır tanırım."

"Yardımları için minnettarız. Gönderdiğimiz fotoğraftaki adam hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Onun adı Carleton Pierce değil." Konuşan John Black'ti. "Adı Edward Black. Benim küçük kardeşim. Annemiz öldüğünden beri, yirmi yedi yıldır hiç konuşmadık."

"Annen Irene Black miydi?" Abbott sordu.

"Evet. Ed kendini öldürmüş gibi gösterdi ama ben her zaman onun biliyordum. Ondan nefret ediyordu." Black iç çekti. "İyi bir nedeni vardı. İkimizin de vardı."

"Onun iyi nedeni neydi? Ve neden bunun bir kaza olmadığını düşündünüz?"

"Annem bir ayyaştı," dedi Black, "ve bir kumarbazdı. Ayık olduğu tek zaman elinde kart olduğu zamanlardı. Bazen maçlara götürürdü. Küçük ve ve kimse onu hile yapmak için kullandığını bilmiyordu."

"Kötü muamele var mıydı?"

"Bizi hiç satmadı, eğer sorduğunuz buysa, ama çok fakirdik. Pis, paslı bir karavanda yaşıyorduk. Geceleri ayak parmaklarımızı fareler yerdı. Yemek kuponlarını içkiyle takas ederdi, yani evet, sanırım bizi istismar ettiğini söyleyebilirsiniz."

"Ağabeyin tüm kadınlardan mı nefret ediyordu, yoksa sadece annenden mi?"

"Bütün kadınlar diyebilirim. Eddie randevu almakta zorlanırdı. Bunu hep kısa boylu olmasına bağlardı ama kasabadaki kızların çoğu ondan korkardı. Eddie okula bir bıçak götürdü ve bir çocuğu onunla tehdit etti. Çocuk bir kabadayıydı ama Eddie bir yıl islahevinde kaldı."

"Anneni intihar etmiş gibi gösterdiğini mi söyledin? Nasıl?"

"Onu dışarıda bir ağaca asılı buldum ama bunu asla başaramazdı."

"Dur tahmin edeyim," dedi Abbott sessizce, "üzerinde durduğu şey ulaşamayacağı kadar kısaydı."

"Nereden biliyorsun?" Siyah şüpheyle sordu.

"Aynı şeyi burada da yaptı. Altı kez. Peki hiç soruşturma yapılmadı mı?"

Black uzun bir hiçbir şey söylemedi. "Onu . Kimse şüpheli olduğunu bilmiyordu."

Abbott, Noah'nın sabırsızlığı artarken bekledi. Bunların hiçbiri yardımcı olmuyordu. "Neden?" Abbott sonunda sordu.

"Çünkü bunu hak etti," dedi sert bir şekilde. "Bizi hiç satmadı ama bir sonraki şişesini alacak her erkeği eve getirdi. Bazen geceleri yatağından gizlice kaçarlardı. Ben büyüttüm ve onlarla dövüşebilirdim ama Eddie küçüktü. büyüdüğü için arkadaşlarımla yanında kalıyordum ama Eddie'nin pek arkadaşı . Sıkışık kalmıştı. O adamlardan bazılarının ona zarar verdiğini biliyorum. Özellikle bir erkek arkadaşı.

"Bazen eve geldiğimde Eddie'nin bir hayvan gibi köşeye sinmiş olduğunu görüyordum. Bir keresinde gözlerini gördüm ve anladım. Söylemeliydim. Söylemeliydim.

söyledi," dedi tekrar. "Ama o erkek arkadaş büyük ve acımasızdı ve ben daha on dört . Bu yüzden evden ayrıldım ve annesi içki içmeyen bir arkadaşımın yanına taşındım. Masada yemek ve yatakta temiz çarşaflar vardı. Başka bir deyişle, kendi postumu kurtardım. Onu asılı bulduğumda, onu kestim ve polisler her şeyi unutturmak için duymak istediklerini söyledim. Düşündüm ki doğru şeyi yapıyordu. Neye dönüşeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Neden o gün?" Abbott sordu. "Sizce onu asmak için neden o günü seçti?"

Bir sessizlik daha oldu. "Eddie neredeyse on sekiz , ıslahevinden yeni çıkmıştı. O gün kasabadan bir kızı randevuya götürmüş, kötü çocuk imajı çizmişti. Sanırım kız heyecan istiyordu. Ama sanırım Eddie yapamadı... yapamadı. Kızın ona güldüğünü duydum, herkese o denerken ve yapamazken ona güldüğünü söylüyormuş.

"Bunu duyduğumda annemizi öldürdüğünü anladım. Onu suçladı. Ben de öyle yapardım. Eğer gerçeği söyleseydim, bir yetişkin olarak hapse girecekti ve orada başına neler geleceğini biliyordum. Çoktan cezasını çektiğini düşündüm ve belki de ona hiç yardım etmediğim için kendimi suçlu hissettim. Keşke gerçeği söyleseydim. Keşke bilseydim."

Ben de, diye düşündü Noah odun gibi. Keşke sen de doğruyu söyleseydin.

"Ondan sonra kardeşine ne oldu?" Abbott sordu.

", Fargo'ya geldim, bir hayat kurdum. Eddie'den bir daha haber alamadım."

Abbott, "Burada psikolog olarak bir hayat kurdu," dedi.

Black yine sessiz kaldı. "Demek başardı. On sekiz yaşına kadar ıslahevinde kalması ama erken çıktı. Okul ve yerel polisler onu tutmak için çok uğraştı ama onunla çalışan bir psikiyatrist vardı, iyileştiğini söyledi. Sanırım Eddie onu oldukça kandırmıştı. Duruşma için aile mahkemesine gittiğimi hatırlıyorum. Psikiyatrist süslü kıyafetler giyyordu.

kıyafetler giydi, büyük laflar etti ve hakimın gözünü kamaştırdı. Polisleri aptal gibi gösterdi. Eddie bana gücün burada olduğunu söyledi. Eğer bir polisin silahını alırsan, o sadece bir zorbadır. Sanırım Eddie de ıslahevinde zorbalardan nasibini almıştı. Üniversiteye gideceğini, o zeki adamlardan biri olacağını söyledi. Ona bunun asla olmayacağını söyledim."

"Neden?"

"Çünkü üniversiteler onun gibi insanları kabul etmiyordu. Fakir, sabıkalı. Sanırım beni sandığımdan daha çok dinledi. Sanırım başka biri oldu."

Bunların hiçbirisi Eve'i bulmak için değildi. Noah, "Acele et," diye mırıldandı ve Abbott ona ters ters baktı.

Abbott, "Onu bulmamız gerek," dedi. "En az iki kadını daha kaçırdı."

"Biliyorum. Teğmen Tyndale söyledi. Sana yardım etmek istiyorum ama yapamam. Nereye saklanacağını bilmiyorum. Dediğim gibi, onunla neredeyse otuz yıldır konuşmadım."

"Benimle konuştuğunuz için teşekkürler," dedi Abbott yorgun bir sesle. "Ve arkanızı kollamalısınız Bay Black. Sizin, karınız ve çocuklarınız hakkında raporları var. Sanırım onu teşhis edebilecek tek kişinin siz olduğunuzdan endişeleniyor."

Noah telefonu sonra Abbott'un telefonuna bakakaldı. "Bu işe yaramazdı."

"Faye, Irene hakkında bir emlak araştırması yapıyor ve Şehirlere giren ve çıkan her arterde barikatlar kurduk." Abbott'un gözleri kibardı. "Git bize kahve getir, Noah."

Gerçekten ihtiyacı olan şey bir içkiydi. Sadece bir tane. Sadece sinirlerimi yatıştırmak için. O yalan olduğunu biliyordum. Bir tanesinin asla yeterli olmayacağını biliyordu. Ve eğer onu zamanında bulamazlarsa.

Noah, Abbott'a titrek bir baş selamı verdi ve çalışma odasındaki cezveye doğru yürüdü, uzun dakikalar boyunca orada durdu ve cezveyi kırma isteğıyle savaştı.

cam kap. Lanet olası yerdeki her şeyi parçalayın, sonra dudaklarını ıslatmak için daha güçlü bir şey aramaya gidin. Ona cesaret vermek için. Ya da belki sadece ne kadar korktuğunu unutmak için.

Zihninde kurbanların asıldığını gördü... Pierce her seferinde annesini asıyordu. Ve şimdi Eve elinde. Benim Eve'im. Artık bir polis gibi düşünemiyordu. Ben de düşünemiyorum.

"Noah." Noah başını kaldırdı. Brock hâlâ üniformasıyla koridordan geliyordu. "Duyar duymaz geldim. Bir haber var mı?"

"Hayır," dedi Noah. "Hiçbir şey."

Brock kolunu Noah'nın omuzlarına doladı. "Sana kafeteryada bir kahve ısmarlayacağım."

"Seni aramadığım için özür dilerim."

"Noah." Brock'un sesi nazikçe azarlıyordu. "Eve akıllı ve cesur. Dayanacaktır."

Dosdoğru önüne baktı, hiçbir şey göremedi. "Ya onu bulamazsam? Nasıl tutunacağım?"

Brock iç çekti. "Bazen her seferinde bir dakikanızı ayırmanız gerekir."

Asansörün kapıları açılırken, Noah'nın cep telefonu cebinde vızıldadı. Arayanın kimliğini gördüğünde nabızı hızlandı. "Olivia, ne oldu?"

"Az önce Abbott'la konuştum." Tereddüt etti. "Sana söylemememi emretti. Umarım doğru şeyi yapıyorumdur."

Noah çaresizlik içinde dudaklarını büzdü. "Lanet olsun Olivia, söyle

bana." "Faye az önce Martha Brisbane'in veterinerinden kedisiyle ilgili bir

telefon aldı." Noah nefes nefese kaldı. "O lanet kedi kimin umurunda?"

"Dinle," diye tersledi Olivia. "Veteriner, Martha'nın kedisinin dün New Germany'deki Green Gables Kennel'in kapısının önüne bırakıldığını söylemek için aradı. Dışarıdaki güvenlik kamerası bir kadın ve siyah bir BMW, Pierce'ın karısının üzerine kayıtlı."

Noah hareketsiz kaldı. "Yeni Almanya mı? Irene'in posta kutusu oraya yönlendiriliyor."

"Biliyorum, Kane söyledi."

"Pierce'ın karısı neden kediye bıraksın ki? Ve Martha'nın olduğunu nereden biliyorlar?"

"Karısı bunu neden yaptı bilmiyorum ama Martha kediye çip taktırdı. Veteriner taradı ve Martha'nın adı . Cinayeti okumuş ve ihbar etmiş. Ben oraya gidiyorum."

"Teşekkür ," dedi hararetle, sonra telefonu kapattı ve Brock'un açık tuttuğu asansöre adım attı. "Yeni Almanya'ya gidiyorum."

Brock alaycı bir ifadeyle, "Bunu kendim anladım," dedi. "Bana nedenini söyleyecek misin?" "Duruma göre değişir. Beni ihbar edecek misin?"

Asansör aşağı inerken Brock onu inceledi. "Ben av tüfeği diyorum."

Noah sertçe başını salladı. "Teşekkürler."

Perşembe, 25 Şubat, 15:00.

Mutfağında oturmuş, pencereden ormana bakıyordu, Eve'in pisliğinden duş aldıktan sonra tekrar temizlenmişti. Sallanan ağaçlar onu her zaman sakinleştirirdi ama bugün sakinleştirmiyordu.

Irene Black. Eve nereden biliyordu? Kime söylemişti? Bu beni nasıl incitebilir?

Irene Black yeterince yaygın bir isimdi ve onun adına açtığı posta kutusu eyalet dışındaydı. Bulmaları pek olası değil. Bu şapka

Sonuçta takım. Dünyanın en büyük zekaları değil.

Eve olmasaydı asla bu kadar ileri gidemezlerdi. Yumruğunu mutfak masasına doğru sıktı. Bunu demesi gerekiyordu. Bir dahaki sefere ağzını bantlayacak ve gözlerini yapıştırarak açacaktı. Hayatı için yalvardığını duymak istiyordu ve onu yıpratıktan sonra yalvaracaktı. Onu yıpratıktan sonra bandı çıkaracak ve merhamet için yalvarışları kulaklarına müzik olacaktı.

şimdilik, onun aklına girmesine izin veremezdi. Çok biliyordu. şimdilik, ona korkusunu göstermesini sağlayacaktı. Gözlerini yapıştırarak açacak ve korkusunu ona göstermesini sağlayacaktı.

Gözlerini yapıştırmadığını fark etti. Her zaman yaptığı ilk şey buydu, böylece ketaminin etkisi geçer geçmez yaşadıkları dehşeti görebiliyordu. Ketaminin etkisi geçtiğinde vahşi hayvanlar gibi ırpınıyorlardı. gözlerine yapıştırıcı sürmüşler.

Neden Eve'le birlikte değildi? Çünkü onun sınırsız korkusunu istiyorum. Onun cam gibi gözlerle dehşet içinde kendisine bakmasını istiyordu çünkü başka bir şey yapamazdı.

Değerli bir rakipti ama tüm g onun elindeydi. Ona Irene Black'i nasıl bulduğunu anlatacaktı. Eninde sonunda. O zamana kadar gvendeiydi. Onu Irene'e bağlayacak hiçbir şey yoktu. Irene'i buraya bağlayan hiçbir şey.

Yarım kalan tek işi karısının ortadan kaybolmasıydı ve onu da Ann'in patronuna cep telefonundan ailevi bir acil durum olduğunu bildiren bir mesaj göndererek halletmişti. Mesajı bir saat uzaklıktaki otoyolda bir dinlenme tesisinde otururken göndermişti. Birkaç gün içinde Ann'in patronuna taahhütlü bir mektup eve dönmesi gerektiğini bildirecekti. Patronuyla tanışmıştı, soğuk ve etkili bir adamdı. Başka bir laboratuvar teknisyeni işe alınacak ve Ann kısa sürede unutulacaktı. Bu arada, cesedi onun çukurunda ryecekti.

Televizyondaki hareket gözüne çarptı. Ah. Basın toplantısı. Uzaktan kumandayı kaptı ve sesi açtı. Beklediği şey . Basın polisi çarmıha germek üzereydi. Altı l kadın, şüpheli yok. Kırmızı Elbiseli Katil serbest. Polislerin hiçbir fikri yok. Suçlamaların havada uçuşmasını bekleyemezdi.

Abbott kürsüye çıktı, suratı asıktı. Bu bir eğlenceydi.

"Teşekkür ," dedi Abbott. "Bildiğiniz gibi sadist bir katil son üç haftadır İkiz Şehirlerdeki kadınları avlıyor."

Sadist katil. Başlangıç için iyiydi. Yarın sabahki toplantıda Abbott'a bir sonraki basın toplantısında kullanması için birkaç psikolojik terim daha verecekti.

"Bu sabah altıncı bir kurban daha bulduk," diye etti Abbott. "Adı Virginia Fox'tu. Dün gece sizden Shadowland bilgisayar oyununu içeren bir Marshall Üniversitesi araştırmasına katılan kadınlara uyarılar göndermenizi istemiştik. Bugün bu katilin kurbanlarının oyunla sınırlı olmadığını biliyoruz."

"Yakaladım," diye böbürlendi. "Tüm bahisler kapandı ve kimse kendini güvende hissetmiyor."

Muhabirlerden biri ayağa kalktı. "Çıkardığınız tutuklama emri hakkında yorum yapabilir misiniz?"

Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. Donner ölmüştü. Lyons kayıptı ve Girard aklanmıştı. Abbott kimi tutuklamayı planlıyordu?

"Evet," dedi Abbott. Ekran bölündü ve bir tarafta Abbott, diğer tarafta ise...

Ben.

"Bugün saat 2:30'da Dr. Carleton Pierce için tutuklama emri çıkardık."

Abbott'un yüzünde flaşlar patlarken şaşkınlıkla sadece gözlerini kırptırabilirdi. Sonra sandalyesini geriye iterek ayağa fırladı. "Hayır. Hayır."

Abbott, "Bunu hafife alarak yapmıyoruz," diyordu. "Dr. Pierce bir meslektaş ve arkadaş olarak görülüyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyoruz ama onu bu suçlarla ilişkilendiren kesin kanıtlarımız var. Üç kayıp kadın var ve yardımınızı istiyoruz." Abbott'un yüzü tamamen kayboldu, üç onun yerini alan resimler. "Dr. Ann Pierce, katil olduğu iddia edilen kişinin karısı,

Marshall Üniversitesi'nden Bayan Eve Wilson ve Bayan Liza Barkley." Fotoğraflar ekranda kalırken Abbott konuşmaya devam etti.

"onu," diye bağırdı. "Lanet olası resmimi indir."

Ama herkesin görmesi için kaldı. Bu mümkün değildi. Gerçekleşmiyordu. Ama oluyordu.

"Şüpheli en son geçen yılın modeli olan siyah bir BMW ile görülmüş. Ayrıca siyah bir Lincoln Navigator ile de görülmüş. Kullandığı plakaları web sitemizde ve size verilen basın bülteninde ." The Görüntüler temizlendi ve Abbott sert bir şekilde kameraya bakıyordu. "Bu adam silahlı ve tehlikeli. Onu görürseniz derhal 911'i arayın. Nerede olduğuna dair bilginiz varsa, işte yardım hattımız.

"Kurbanların ailelerine başsağlığı dilemek ve hala kayıp olan kadınlar için dua etmek konusunda bize katıldığınızı biliyoruz. Şimdi sorularınızı alacağım."

Sandalyesine geri oturdu ve titreyen ellerini yüzüne götürdü. Biliyorlardı. Nereden biliyorlardı? Geliyorlar. Benim için geliyorlar.

"Kes şunu," diye tersledi ve yumruklarını masaya vurdu. "Düşün."

Onun bilmiyorlardı, burayı. Onun sığınağı. Bu evin tapusu Irene'in ya da başkasının adına değildi. Beni burada bulamazlar. Kaçmak için hâlâ zaman var. Ama dizüstü bilgisayarını yaklaştıırken elleri hâlâ titriyordu.

"Mali durumunuzu konsolide edin," diye mırıldandı. "Paranı ulaşabileceğin yere koy." Sonra Axel Girard'a tuzak kurmak için aldığı eski kahverengi Civic'e bindi. Artık o arabayı aramıyorlardı. Eve ve kızı rehine olarak alıp arabayı kullanacaktı.

Nereye? Nereye gidebilirim? Herkes adımı biliyor. Yüzümü de. Lanet olsun sana, Abbott.

Ama lanetlemesi gerekenin Abbott ya da hatta Webster olmadığını biliyordu. Alt kattaki kadındı. Gözleri kısıldı. Eve.

Kes . Sakin ol, odaklan. Paranı al. Banka hesabına giriş yaptı ve kalbi durdu. Dondurulmuş. Fonlara ulaşamıyor.

"Hayır. Lanet olsun, hayır." Offshore hesaplarını kontrol ederken parmakları tuşların üzerinde geziniyordu. Dondurulmuş. Fonlara ulaşamıyor.

Hesaplarını dondurmuşlardı. Evine girmişler. Benim eşyalarımda. Hesap bilgileri onun kasasındaydı... John hakkındaki tüm birlikte.

Webster bile John ve Irene Black arasında bağlantı kuracak kadar zekiymiş.

Başını ellerinin arasına aldı. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Hemen. Bıçağını kaptı ve merdivenlerden aşağı indi.

Eve yukarıda onun sesini duydu. Sesi kızgın geliyordu. Küfür ediyordu. Bu iyiye işaretti. Noah yaklaşmıştı. Biraz daha zaman kazanması gerekiyordu.

Gözlerini bir aralık açtığında Pierce'ın merdivenlerden indiğini gördü, tamamen giyinikti, saçları hâlâ ıslaktı, bıçağı elindeydi. Kolunun altında katlanmış battaniyeler vardı. Hâlâ baygın olduğunu düşünmesini umarak gözlerini kapattı. Çok geçmemişti ama Liza ona cevap vermemişti.

Fısıltılar ve o dışarıdayken olanlardan korktu. Sakın ölme.

Pierce onun arkasından yürüdü, sonra battaniyelerden birine sarılmış, kıpırdamadan duran bir Liza'yeniden ortaya çıktı ve onu omzuna aldı. Eve'i görmezden gelerek Liza'yı merdivenlerden yukarı çıkardı. Eğer gitmek için acele ediyorsa, bu Noah ve Polisler yoldaydı. Onu burada, Noah'nın onu tuzağa düşürebileceği bir yerde tutmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Pierce'ın onu dışarı çıkarmak için çözmesi gerekecekti. Onu tekrar sakinleştirmemesi için dua edebilirdi. Sakinleştiriciyle onunla savaşılamazdı. Ve onunla dövüşmek tam olarak yapacağı şeydi. Eğer onu sakinleştirmezse, onu serbest bıraktığında harekete geçmek için bir saniyesi olacaktı.

Üst katta bir kapı sesi duydu ve adam bu kez daha yavaş hareket ederek merdivenlerden indi. Yorgun olduğunu fark etti. Muhtemelen o merdivenlerden yukarıya hiç ceset taşımak zorunda kalmamıştı. Eve gözlerini kapalı tuttu, vücudu gevşekti. İğneyi kullanma. İğneyi kullanma.

yaklaştığını duydu, yanında durduğunu hissetti. ", " dedi ve yüzüne bir tokat attı. Eğildi ve bıçağı boğazına dayadı.
"Ya iyisindir ya da . Bakalım ne kadar ."

Yirmi Beşinci Bölüm

Perşembe, 25 Şubat, 15:15.

Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?" Brock sordu.

Yeni Almanya'ya doğru hızla ilerliyorlardı ve Nuh'un tek düşünebildiği Eve'in orada olabileceğiydi. Yaralı ya da... Oraya gitme. Oraya gidemezsin.

Brock'a doğru baktı. "Kulübenin adı Green Gables'dı."

"Ben biliyorum. Av köpeklerini eğitiyorlar. Çok büyük bir kulübe, Noah. Dönümlerce arazi var."

"Olivia, Ann Pierce'ın BMW'sini kullanan bir kadının kediye bıraktığını söyledi. Ann Pierce olduğunu varsayarsak, o kulübeyi havadan nasıl olabilir? Bir noktada oradan geçmiş olmalı."

"Ya da o bir avcı," dedi Brock. "Ama senin düşüncene göre hareket edelim. Bu yol kilometrelerce devam eder. Evler genellikle uzun araba yollarının sonundadır. Burada Pierce denen adama ait herhangi bir mülk buldunuz mu?"

"Hayır. Onun adına olan tek ev, yaşadığı ev." "Sağ tarafta bir

köpek kulübesi var," dedi Brock.

Noah araba yolunu kontrol etti, sonra Olivia'nın arabasının park ettiğini görünce köpek kulübesinin önünden geçti.

Brock bakmak için döndü. "Görünüşe göre arkadaşın seni burada yenmiş."

"Biliyorum. Olivia'nın başını belaya sokmak istemiyorum."

"Bunu tek başına yapamazsın, Noah. Bu bölge çok uzak. Tüm evlerin nerede olduğunu bilmek için havadan bir görüntüye ihtiyacınız var. Arama ekiplerine ve köpeklere ihtiyacınız olacak."

"Biliyorum," dedi Noah, sonra ileride duran araca odaklandı. "Ya da... bir postacı."

Postacı kamyonetini kenara çekmiş, mektupları posta kutusuna dolduruyordu. Noah inip rozetini gösterdiğinde şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Sakinlerinizden birinin yerini tespit etmeye çalışıyorum. Bir soruşturmada bize yardımcı olabileceğini düşünüyoruz."

"Yüzünüzü daha önce gördüm. Burada pek çok MSP'ye teslimat yaptım."

"Ben Dedektif Webster," dedi Noah. "Pierce adında bir adamı arıyorum."

Yaşlı postacı başını salladı. "Bu ismi bilmiyorum. Üzgünüm, size yardım edemem." Hareket etmeye başladı, ama Noah elini uzattı, çaresizlik boğazını kapat.

"Bekle, lütfen. Eğer kim olduğumu biliyorsanız, bu hafta neler olduğunu da biliyorsunuzdur."

Postacı başını salladı. "Gazeteyi okudum ama Pierce ismini bilmiyorum."

"Tamam." Noah'nın zihni hızla çalışıyordu. Eğer Pierce, Irene Black adına posta gönderdiyse, bu onun buraya geldiği anlamına geliyordu. Karısı köpek kulübesini biliyordu, yani o da buraya gelmişti. Zor bir ihtimaldi ama denemek zorundaydı.

"Peki ya Teslimat mı? MSP dergisini buraya teslim ettiğinizi söylediniz. Peki ya diğer dergiler?"

Postacı kaşlarını sertçe çattı. "Bunu size söyleyemem."

Noah gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, kontrol için savaşıyordu. "Bu adam altı kadını öldürdü, belki daha fazlasını. Hâlâ hayatta olabilecek iki kadını daha kaçırdı. Eğer bana yardım edebilirsen, bu bilgiyi nasıl edindiğimi kimseye söylemem. Söz veriyorum. Lütfen. Lütfen, bana yardım edin."

Postacı uzun bir süre uzaklara baktı, sonra geri döndü. "Ne tür dergiler?"

"Psikoloji, bilgisayar dergileri, oyun dergileri." Noah konsantre oldu. Karısı bir biyologdu. "Hayvan dergileri. Köpekler, kediler. Yılanlar."

Postacı başını salladı. "Ben bir şey görmedim. Bizimkilerin çoğu da dergilerini posta kutularına göndertiyor."

Pierce da öyle yapardı. Lanet olsun. Noah arkasını dönmeye başladı, sonra durdu. Çok ileri gitmişti. Bir şeyler olmalıydı... "Ne tür teslimatların posta kutusuna değil de gerçek bir adrese teslim edilmesi gerekir?"

"Paketler. O posta kutuları o kadar çok tutmaz."

Paketler. Noah nefesini üfledi ve havada asılı kalışını izledi... tıpkı Pazar gecesi Martha Brisbane'e bakarken gibi. Onu dekolteli kırmızı elbisesiyle, ince topuklu ayakkabıları ayaklarının altında yerde asılı dururken hayal etti.

Elbisesi, ayakkabıları... hepsi diğerleriyle aynıydı. Aynı tarz, sadece farklı bedenler. Micki günler önce bir online alışveriş kulübünden sipariş edildiğini söylemişti.

"Peki ya Moda Kulübü'nden gelen paketler? Birkaç hafta önce gelmiş olmalı. Elbiseler ve ayakkabılar vardı."

Postacı hareketsiz kaldı. "Yüksek topuklu ayakkabılar mı?"

Kırmızı mı?" Noah sakın kalmaya çalışarak başını salladı.

"Evet."

"Kutuyu ön verandaya bıraktım. Birkaç gün sonra başka bir kutu teslim ettim. İlki hala oradaydı, alt kısmı verandaya yapışmıştı. Kutu kar yüzünden ıslanmıştı ve parçalanmıştı. İçi ayakkabı doluydu. Aynı kırmızı, kalem topuklu ayakkabılar. Bunun bir oyun ya da dans topluluğu için olduğunu düşündüm, bilirsiniz, hepsinin aynı şekilde giyinmek zorunda olduğu."

Noah'nın kalbi kulaklarında çarpıyordu. "Kutuları nereye teslim ettiniz?" "Yolun yaklaşık iki mil yukarısına. Sana bir harita çizeyim."

İki dakika sonra Noah arabasındaydı ve gaza basarken kapıyı çarptı.

"Buldun o zaman?" Brock sordu.

"Umarım öyledir." Cep telefonunu tekrar aramaya başladı ve ilk Olivia'ya ulaştı.

"Sen..." diye öfkelenildi. "Bana yalan söyledin. Evde kalacağını söylemiştin. istasyonu."

"Onu buldum," dedi Noah, onun çok haklı tiradını görmezden gelerek. Postacının gösterdiği yol görüldüğünde ona adresi verdi. "Ben içeri giriyorum. Bana destek ol."

"Noa-"

Noah telefonunu kapattı ve Brock'a uzattı. "Eğer tekrar ararsa, sen cevap ver."

Brock ona temkinli bir bakış atıyordu. "Bunun için kışına tekme yiyeceksin."

"Ben kazanırsam olmaz." Eve'i, Liza'yı ve Pierce'ın yatak odasının tavanında asılı bıraktığı her kadını düşündü. Virginia'nın boş göz . "Kaybedersem, umurumda olmaz."

Perşembe, 25 Şubat, 15:15.

Korkmayın. Çekinme. Acıtsa bile. Bıçağın metal kokusunu aldı, derisini sıyırdığını duydu. Yanağındaki yara izini fark etti.

Neredeyse altı yıldır hiçbir şey hissetmeyen yanağını. Kendi kanının kokusunu aldı. Onu kestiğini biliyordu.

Paniği kabardı ve onunla savaştı. Ne kadar derin kesmişti? Bunun bir önemi yoktu. Yara izi kaybolmadan önce Noah onu fark etmişti. Ve eğer onun için önemliyse... Eğer bunun için endişelenecek kadar hayattaysam, bu iyi olacak.

Pierce homurdandı, belli ki ikna olmuştu. ". Bilincin yerinde değil."

Adam, bağlı bileklerini yatağa bağlayan ipi keserken düzgün nefes almaya odaklandı. Ama bilekleri hâlâ bağlıydı. Ellerimi serbest bırakmadı. Lanet olsun.

Kadının bileklerini tuttu ve başının üzerine getirerek karnının üzerine koydu. Durakladı. Bana bakıyor. Bekliyor. Nefes almaya devam etti ve gözlerini kapalı tuttu.

Noah arabasını açık garajın çaprazında sessiz bir şekilde durdurdu. İçeride bir Lincoln Navigator, siyah bir BMW ve bagaj kapağı açık kahverengi bir Honda Civic vardı.

Kalbi güm güm atarak, silahını çekmiş halde sessizce hareket eden arabasından indi. Brock arkasını kollayarak onu takip etti. Kamyonetin içinde battaniyeye sarılmış, büzülmüş bir figür vardı. Be Eve. Canlı ol. Battaniyeyi kenara çekti ve bir nefes verdi. Bu, önceki gece Tom Hunter'la birlikte gördüğü kızdı. Çıplaktı, elleri bağlıydı, ağzı bantlanmıştı, gözleri umutsuzca ona bakıyordu. Teni çoktan maviye dönmüştü.

Ağızındaki bandı geri sıyırdı. "Acele et," diye fısıldadı dişleri takırdayarak. "Eve bodrumda. Bıçağı var."

Noah battaniyeyi tekrar onun üzerine çekti ve kendi paltosundan sıyrılarak onu sardı. Maruz kalmaktan birkaç dakika içinde ölebilirdi. "Bodruma kaç kapı var?"

"Bir. Mutfaktan."

Brock'a "Onunla kal," dedi ve Brock'un destek beklemesi için tıslayarak verdiği komutu duymazdan gelerek koşmaya başladı. Ev ürkütücü bir şekilde boştu, televizyon haberlere ayarlanmıştı. Abbott basın toplantısını yeni bitirmişti.

Pierce'ın aranan bir adam olduğunu bildiğini varsaymak güvenliydi. Bu güvenliydi. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için her şeyi yapabileceğini varsayıyordu. Noah bodrumun kapısındaiken duvar yıkılıyormuş gibi bir ses duydu. Koşmaya başladı.

Eve doğruldu, zor nefes alıyordu ve görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırıyordu. Bacağı yanıyordu ama gördüğü şey umduğundan çok daha iyiydi ve çok ironikti. Ayakkabı rafları aşağı inmişti. Adam ayaklarındaki ipi kesmek için eğilene kadar beklemiş, sonra vücudunu karyoladan aşağı itmiş, dizlerini bükmüş ve tekmelemişti.

onu geriye doğru itti. avlandığı için duvara çarparak tüm rafları devirdi.

Ahşap raflardan biri kafasına çarpmıştı ve yatıyordu. Raflar ve ayakkabılar onu bir yığın halinde örtmüştü, böylece sadece ayakları görünüyordu. Eve tuhaf bir şekilde Kötü Cadı'nın kırmızı-beyaz çizgili çoraplarını hatırladı ve yarı yarıya ayak parmaklarının kıvrılmasını bekledi.

"Eve!"

Eve yavaşça merdivenlere baktı ve odanın bir anda dönmesine neden oldu. Noah sırıyordu, her seferinde dört merdiven çıkıyordu. Beti benzi atmış bir halde silahını kılıfına sokarak onun yanına koştu. Yerden Pierce'ın bıçağını kapıp ayaklarını bağlayan ipi keserken, beyaz şövalye, diye düşündü. Sonra arkasında bir hareket gördü ve kısık sesle çığlık attı. "Noah."

Pierce ayakkabılarından kalkmış, merdivenlere doğru koşuyordu. İki adım sonra Noah peşindeydi, silahını çekmişti. Sonra Eve mide bulandırıcı bir çığırta duydu, metal kemiğe çarpıyordu. Noah dizlerinin üzerine çöktü ve Pierce ayakta kaldı, bir küreği sopa gibi tutuyordu.

Pierce tekrar savurdu ama Noah yuvarlandı, kürek kafası onun yerine omzuna çarptı. Bir an sonra Noah onu yakaladı ve Pierce yere düştü.

Elleri ve dizleri üzerinde, Noah gözlerini kırıştırarak görmeye çalıştı. Pierce yerdeydi ve geriye doğru debeleniyordu. Pierce'ın yüzüne bir yumruk indirdi ve Pierce'ın burnundaki kıkırdak yağ gibi eridiğinde tatmin olduğunu hissetti. Fakat Pierce ayağa kalktı ve onun arkasında durdu. Noah iki büklüm oldu ve kendini susturuculu bir 22'liğin namlusuna bakarken buldu.

"Ellerini uzat, Noah," dedi Pierce. "Onları görmek istiyorum."

Noah ellerini uzattı. Kendi silahı bir metre ötedeydi, kürekle vurulduğunda düşmüştü. Tutmak için çok uzaktaydı. Pierce'ı izledi, hareket etmek için zaman kolluyordu.

Pierce burnundan kan fışkırmasına gülümseyerek, "Hep böyle ölmeni istemiştim," dedi. Başında durmuş, aşağıya bakıyordu. "On

dizlerinin üzerinde, bana bakıyorsun."

Noah zor nefes alıyordu, kulakları hâlâ darbeden dolayı çınılıyordu. "Buranın etrafında polisler var. Eğer beni öldürürsen, yine de hapse girersin."

"Ama seni öldürmüş olacağım," dedi Pierce makul bir şekilde. "Ve elimde bir rehine var."

Noah, Pierce'ın yüzünde beliren şaşkınlık ve... kızgınlık karışımı ifadeyi tarif edebileceğini hiç sanmıyordu. Noah sıçrayarak silahı Pierce'ın elinden aldı ama fazla güç harcamasına gerek kalmadı. Pierce dizlerinin üzerine çöktü, sonra yüzüstü düştü, Eve de onunla birlikte düştü. Elleri hâlâ bağlıydı ve yüzünde memnuniyetten başka bir şey yoktu. Sol eli hâlâ Pierce'ın bıçağını tutuyordu, bıçak sırtından çıkmış, kan kahverengi paltosunu ıslatmıştı.

"Hayır, rehineniz yok." Gözlerini kaldırdı. "Sen iyi misin?"

Noah sürünerek ona yaklaştı ve yarası olup olmadığını kontrol etti. "Ben iyiyim. Sana ne yaptı?"

"Bilmiyorum," dedi donuk bir sesle. "Bana ne yaptı?"

"Sana vurdu. Oh, Eve." Brock'un Pazar gecesi olduğu gibi görünüyordu.

Beceriksizce onun kolunu tuttu. "Yüzüm. Yüzümü mü kesti?"

Noah onun yanağındaki kanı sildi. "Fazla değil. Kimse anlayamaz." İşte o zaman ayakkabılar battı. "Aman Tanrım. Micki haklıydı. Ayakkabılar."

Eve yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Bütün bu kadınları öldürdü. Şu anda bizim altımızdalar."

Bununla daha sonra ilgilenecekti. Şoka girecek gibi görünüyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizlerinin üzerine çöktü. Oda dönüyordu, bu yüzden sürünerek yatağın yanındaki yerden bir battaniye aldı. Eve'i battaniyeye sardı, sonra onu kucağına çekti, ona yakın durdu ve sıcaklığını hissettirdi. "Buz gibisin."

Pierce'ın sırtından çıkan bıçağa baktı. "Onu ben mi öldürdüm?" "Umarım öyledir," dedi şiddetle.

Olivia merdivenlerden indi, silahı yanındaydı, sonra kısa bir süre durdu. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Pierce'ın yanına diz çöktü, parmaklarını boğazına dayadı. "Yaşıyor, ama zar zor." Kemerinden telsizini çıkardı, her şeyin yolunda olduğunu üç sedye daha istedi, sonra Nuh'un yanında diz çökerek Eve'e uzandı. "Bırak onu, Web."

Noah başını salladı ve odanın tekrar dönmesine neden oldu. "Hayır."

"Noah," dedi nazikçe, "kafanın arkasında kocaman bir yara var ve oluk oluk kan akıyor. Yaklaşık üç dakika içinde kendini yerde bulacaksın. Onu bırak da şu ipi keseyim."

Noah isteksizce gitmesine izin verdi. Olivia, sağlık görevlileri merdivenlerden inerken Eve'in ellerindeki ipi etkili bir şekilde kesti. Sağlık görevlileri onu sedyeye kaldırırken Eve onun gözleriyle karşılaştı. "Karisını öldürdü. Kadın zeminin altında. Hepsi yerin altında. Jeremy Lyons da."

İkinci bir sağlık görevlisi Noah'ı sedyeye itiyordu. "Bekle." Gözlerini kırıştırarak yere baktı ve bir kol gördü. "Aç şunu."

Olivia çekiştirdi, sonra beton bir levha geri yuvarlanınca öğürdü. "Aman Tanrım." Çukura bakarken ağzını kapattı. "Bu onun karısı, Ann Pierce."

içinden bir adamın eli çıktı. "Jeremy Lyons," diye fısıldadı Noah. "Kane haklıydı. Micki de öyle."

Olivia levhayı çekti. "Dikişlerini sonra onlara kendin söyleyebilirsin. Götürün onu," dedi sağlık görevlilerine. "Tartışmasına izin vermeyin."

Noah doktorun başıyla ilgilenmesi için onu yan yatırmasına izin verdi. "Bana bir

iyilik yap." "Acil servis doktorları dikişlerini atarken sana bir lokal anestezi

verecekler." doktor söyledi.

"Hayır." Noah, Pierce'ın zorlukla nefes alan bedenini işaret etti. "Onun otobüsü mü? Çok yavaş sür."

Perşembe, 25 Şubat, 18:15.

"Oh, Eve."

Eve hastane yatağından döndüğünde Callie'nin yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle kapıda durduğunu gördü. "Diğer adamı görmelisin," dedi, hafiflemeye çalışıyordu ama sesi hâlâ çok boğuktu.

"Denedik," dedi Callie, son derece ciddi bir ifadeyle. "Ama morga girmemize izin vermediler. Sal gerçekten öldüğünden emin olmak istedi ama adli tabip onun sözüne güvenmemiz gerektiğini söyledi. Aferin sana, kızım."

Carleton Pierce, kendisini taşıyan helikopter hastanenin çatısına indiğinde kan kaybindan ölmüştü. "Kendimi kötü hissetmiyorum," diye mırıldandı Eve. "Sanırım hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Oldukça iyi hissediyorum."

Callie dikkatle yatağının kenarına oturdu. "Olması gerektiği gibi. Noah nerede?"

"Telefonda." Nazikçe gülümsedi. Pierce'ın yumrukları yüzünden yüzü hâlâ acıyordu. Ve bıçağı. Titremesine karşı koydu ve iyi şeyler düşündü. "Jack uyandı. İsteddiği ilk kişi Noah'tı. Konuşuyorlar. Şimdi."

Callie onun elini nazikçe sıktı. "Bu iyi bir şey. Belki Jack kendini toparlar. Dinle, seni görmek için bekleyen bir kalabalık var. Ziyaretçi kabul ediyor musun?"

Eve neye benzediğini bildiği için elini boğazına götürdü. Pierce gerdanlığını kesip çıkarmış ve hâlâ kötü duran yara izini ortaya çıkarmıştı. Sonra omuz silkti. "Neyse o," dedi. "Ziyaret başlasın."

"Evine gittim, sana temiz giysiler, bir bornoz ve bunu aldım." Callie elini cebine attı ve başka bir gerdanlık çıkardı.

Eve'in gözleri acıdı. "Teşekkür . Bunun önemli olacağını bildiğiniz için."

"Ağlamaya başlama yoksa beni yine ağlatırsın." Eve'in bornozu giymesine ve deri gerdanlığı boynuna geçirmesine yardım etmekle meşguldü. "Sal sabırsızlanıyor olacak. Buraya ilk gelen o olsun diye barı kapattı. Sadece seni güzelleştirmek için önce beni içeri aldı. Herkesin moralini yüksek tutan, Chicago'nuzla ilgilenen, güçlü biriydi.

arkadaşlar." Sesini alçalttı. "Sonra senin iyi olduğunu, hayatta olduğunu duyunca yıkıldı. Bir bebek gibi ağladı. Jeff Betz de öyle."

Eve burnunu çekti. "Çok tatlısın."

"Ya Chicago'daki arkadaşların? Sen uyandığında burada olmak istediler, bu yüzden Jeff onları arabasıyla gezdirdi, ışıkları yanıp sönüyordu."

"Bacağımı dikmek için yapılan ameliyattan uyandığımda gördüğüm ilk yüz David'inkiydi." Eve yüzünü buruşturdu. "Kötü bir tekrar gibiydi. Cinayete meyilli bir delinin saldırısından uyandığımda ilk gördüğüm hep onun yüzü oluyor." Ama çok rahatlamıştı. Max ve Tom yatağın diğer tarafındaydı. Ailesi toparlanmıştı.

Callie, "Kesinlikle çok daha kötüsüne uyanabilirsin," dedi. "Uyanmak için Her seferinde David'inkini seçerdim. Hazır mısın?"

Eve bir nefes aldı. "Bırak girsinler." Bu sözleri söyler söylemez Sal oradaydı, kollarını ona dolamıştı, sert ve güvenliydi. Titrediğini fark etti. Hayır, ağlıyordu. Gözlerini kırptırdığı gözyaşları serbest kaldı. "Ben iyiyim," dedi sırtını sıvazlayarak. "Tamamen iyiyim."

Başını salladı, yüzü kızın boynunun kıvrımına yaslanmıştı. "Bunu bana bir daha asla yapma," diye homurdandı. Geri çekildi ve utanmadan gözlerini sildi.

Callie ona bir mendil uzattı. "Yoksa seni kovar. Yolda bunu yaklaşık altı kez söyledi."

Sal ona pis bir bakış fırlattı. "Duygusal davrandım."

Eve onun yanağını okşadı. "Bence çok tatlısın," dedi. "Ama mali açıdan sorumsuzsun. Barı kapattığına inanamıyorum. Bu gece maç var."

"Zaten kimse yoktu," dedi Noah kapıdan ve her zamanki gibi kadının nefesini kesti. Ne tür bir kapı aralığında durduğunun bir önemi yok gibiydi, sonuç aynıydı. "Görünüşe göre hepsi aşağıda, seni görmek için bekliyorlar."

Sal dönüp Noah'ya baktı, sonra da memnun bir sırıtışla Eve'e döndü. "Sanırım o şişeyi Pazar günü Trina'ya götüreceksin, öyle mi?"

Noah'nın gözleriyle karşılaştı ve onlarda istediği her şeyi gördü. "I Sanırım yapacağım." için mücadele etti. "Peki ya şu ziyaretçiler? Umarım çiçek getirmişlerdir. En son kaçırıldığımdan beri hiç çiçek almamıştım."

Perşembe, 25 Şubat, 20:30.

Olivia minnetle ellerini Kane'in hastanesinin bekleme salonundaki otomattan aldığı kahve fincanına sardı. "Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı."

"Eve gitmen gerek Liv," dedi nazikçe.

"Bakacağım. Sadece önce Liza ve Eve'i kontrol etmek

istiyorum." "Micki hâlâ olay yerinde mi?"

Pierce'ın bodrum katı, hafızasına kazınan korkunç bir keşif olmuştu. "Evet. Muhtemelen günlerce öyle kalacak. Sakıncası yoksa şimdi bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Gerçek Kane tarzında, kadın tekrar konuşmaya hazır olana kadar sessiz kaldı.

"Sosyal Hizmetleri aradım," dedi sonunda. "Liza için güzel bir yer buldum." "Bu iyi bir şey."

Gözyaşlarına çok yaklaşmış bir halde başka tarafa baktı. "Kane. O çukurdaki cesetler... korkunçtu."

İri elini kızın saçlarında gezdirdi. "Bayanlarla görüş, seni eve götüreyim."

"Sen iyi bir şoförsün. Bugün senin de farların patladı. Bana bir şey . Ama teşekkür ederim." Nefes aldı. "Hadi gidelim."

Liza Barkley'nin hastane odasına girdiler, kız orada yatıyordu, her şey yerli yerindeydi. Olivia her şeyi hatırladığını biliyordu. Liza kollarını kavuşturmuş, dümdüz önüne bakıyordu. O yaşıyordu ama kız kardeşi yaşamıyordu ve bu da kızı uzun ve yalnız bir yola sokuyordu.

Tom onun yanında oturuyordu, sessizce, ona dokunmadan. Olivia ve Kane içeri girince ayağa kalktı. "Eve'le birlikteydim ama onun kalabalığı vardı."

Ve Liza yapayalnızdı. Olivia yatağının yanında durup omzuna dokundu. "Yarın seni bıraktıklarında gitmen için gerçekten güzel bir yer buldum. Evi işleten kadın benim kişisel bir arkadaşım. Sana iyi bakacaktır. Sana iyi bak."

Liza başını kaldırdı, gözleri ölü gibiydi. "Teşekkür ," diye mırıldandı. "Her şey için."

Olivia Tom'un gözlerine baktı, oradaki çaresizliği gördü ve nasıl hissettiğini anladı. "İkinizde de numaram var. İhtiyacınız olursa gece ya da gündüz arayın. Şimdi dinlenmene izin vereceğim. Yarın seni serbest bıraktıklarında geri geleceğim."

Liza tekrar konuştuğunda Olivia kapıdaydı. "Dedektif. Yaşıyor mu?" Bu belki de tek parlak noktaydı. "Hayır."

Liza'nın gözleri çılgınca kırpıştı ama sesi sakindi. "Kız kardeşim. Onu buldun mu?"

"Evet." Ve bunu zihninde görebiliyordu. Muhtemelen hep . Liza başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"Siz ikiniz iyi iş çıkardınız. O plaka olmasaydı onu zamanında bulamayabilirdik. Şimdi uyumaya çalışın. Tom, sonra görüşürüz."

Dışarıda duvara yaslandı ve titredi.

"Kız kardeşinden hiçbir şey kalmamıştı, değil mi?" Kane sordu. "Hayır,"

dedi Olivia boğuk bir sesle. "Sadece kemikler."

"Jennie aşağıda, beni bekliyor." Jennie, Kane'in karısıydı. "Bizimle eve geliyorsun. Bu gece yalnız olmayacaksın Liv," diye sertçe ekledi, kadın karşı çıkmaya çalıştığında, sonra sözlerini yumuşatmak için gülümsedi. "Gerekirse seni buradan taşıyım."

Olivia bitkin bir şekilde başını salladı. "Tamam. Sadece bu gece için." Bu gece yalnız kalabileceğini sanmıyordu. "Eve'in odasına gidelim. Çabucak hallederim."

Perşembe, 25 Şubat, 20:45.

Hepsi gelmişti, diye düşündü Eve, hâlâ biraz şaşkındı. On beş dakika önce Noah'la birlikte hastane odasında oturuyorlardı; Noah'nın başında kalın bir bandaj vardı ve kendisi de bacağını yukarı kaldırmış, kurşun deliği sarılmış ve tedavi edilmişti.

Ve sonra, kalabalık geldi. Ailem. Geldiler. Dana ve Ethan, Caroline ve Max, Mia ve kocası Reed. David onları çağırmıştı ve hiç düşünmeden geldiler. Gürültülü, kahkahalı ve neşeliydiler.

Ve benimkiler. Gözyaşları yine sel gibi akmaya başladı ama sorun değildi, çünkü onlar da ağlıyordu. Dana hamile halini onun yanındaki yatağa yatırmış ve hiç bırakmayacakmış gibi ona sarılırken, herkes Noah'ya uzaydan gelmiş bir uzaylı gibi bakıyordu.

Olivia odaya girdiğinde yeni bir hoş geldin ılgığı yükseldi. "Sadece hastayı kontrol etmeye geldim," dedi, sesi sahte bir şekilde parlaktı, sonra Mia'nın pencerenin yanında, kocasının yanında durduğunu görünce durdu. "Burada olduğunu bilmiyordum." Sonra Olivia beklenmedik bir şekilde gözyaşlarına boğuldu ve kaçmaya çalıştı ama Kane'in duvarına çarptı.

Mia kollarını ona doladı. "Dikkatini dağıtmak istemedim," dedi. Kendisi de bir cinayet masası dedektifi olan Mia baskıyı anlıyordu. Olivia, çok geç olmadan beni ve Liza'yı bulmaya çalışıyordu. Ve Pierce'ın geride bıraktıklarıyla uğraşmak.

"Gel," dedi Mia kız kardeşine. "Reed bizi otelimize geri götürecek ve çikolata yiyeceğiz. Her şey yoluna girecek." Mia ve Kane birbirlerini tanıyan bir bakış attılar. "Teşekkürler, Kane. Onu şimdi yakaladık." Sonra Eve'e baktı. "Beladan uzak durmaya çalış, evlat, tamam mı?"

Eve iç çekerek onların gidişini izledi. Mia'nın kendisi için olduğu kadar Olivia için de geldiğini biliyordu ve olması gereken de buydu.

"Mia ne yapacağını bilir. Hayal bile edemiyorum..." Çukur hakkında düşünmeyeceğim. Bu gece olmaz.

Yanında, Dana ona sıkıca sarıldı. "Buradasın," dedi kararlılıkla. "Ve iyisin."

"Ve sen de ShadowCo'yu hackledin." Ethan gözündeki bir damla yaşı siliyormuş gibi yaptı. "Çok gurur duyuyorum. Pazartesi günü onlarla temasa geçip bir ağ güvenliği sorunu yaşadıklarını söyleyeceğim."

"O zaman tamir için seni tuttuklarında komisyonun yarısını istiyorum," dedi Eve.

"Üçte biri," dedi Ethan. Dana ona dirsek atınca, "Tamam, yarısı," diye düzeltti.

Caroline eğlenerek, "Onu bu hacker suçu hayatına sen sürükledin," dedi.

Max bununla alay etti. "Hepiniz yaptınız, gizli faaliyetlerle ve isteseler de istemeseler de insanlarla ilgilenmekle. Gizli faaliyetlerden bahsetmişken, Tom nerede?"

"Liza'yla oturmaya gitti," dedi Eve ve hepsi yeniden ayıldı. "Zavallı çocuk. Keşke..."

Dana başını Eve'in omzuna yasladı. "Biz sadece onun yanında olacağız." Dana'nın benim için her zaman olduğu gibi. "Biliyorum."

Caroline ayağa kalktı. "Şimdi buradan ama yarın geri geleceğiz. Evinizden yaklaşık üç blok ötede bir otelde kalıyoruz. Çıktığınızda Dana'nın bebek partisini odamızda yapacağız, sonra da geri dönmek zorundayız." Omzunun üzerinden Max'e baktı. "Annen o kadar çocukla saçını başını yolacak."

Caroline ve Dana'nın yeni yürümeye başlayan çocukları, Dana'nın bakıcıları ve Mia'nın evlatlık oğlu derken, Max ve David'in annesinin bakımı altında on çocuk vardı. Sürü, kare şeklinde. Bu Eve'i gülümsetti.

"Annem bayılıyor," dedi Max. "Seni kandırmasına izin verme." Eğildi ve Eve'i alnından öptü. "Üç kere şansın yaver gitti, evlat. Artık kaçırılmak yok, tamam mı?"

Eve güldü. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

26 Şubat Cuma, saat 15:00.

"Gerçek Carleton Pierce Colorado'nun küçük bir kasabasında yaşayan fakir bir çocuktı," dedi Abbott, ertesi gün hep birlikte Abbott'un masasının etrafında toplandıklarında. Olivia ve Kane de oradaydı, Ian ve Micki de. Ve Eve. Noah'nın yanına oturmuş, herkes hikâyenin bir kısmını anlatırken o da dinliyordu.

Burada olmayan tek kişi Jack'ti. İşe ne zaman kimse emin değildi. Ama hayattaydı ve şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Dell Farmer, Katie Dobbs, Harvey Farmer ve Kurt Buckland cinayetlerinin yanı sıra Jack'i öldürmeye teşebbüsle de suçlanmıştı. MSP, herkesin gerçekte neler olduğunu bildiğinden emin olmak için bir takip makalesi hazırlamayı planlıyordu.

Noah bir kopya almayı planlamıyordu.

Pierce son bir ay içinde Kırmızı Elbiseli Katil olarak altı kadının, izini kaybettirmek için de dört kadının canını almıştı: Ann Pierce, Jeremy Lyons ve Bolyard'lar. Sonra çukurundaki tüm kadınlar vardı. Noah onları Abbott'un son yirmi dört saat içinde keşfettiklerini özetlemesine odaklanarak bir an için zihninin kenarına çekildi.

"Gerçek Carleton Pierce, Eddie Black annesini astıktan sonraki bahar liseden mezun olmuştu," diye etti Abbott. "Üniversitenin gönderdiği kabul mektubunun bir kopyasında ev adresi vardı. Gerçek Carleton'ın ailesi bir kazada ölmüştü. Yerel bir aile tarafından evlat edinilmiş ve kasaba ona bakmak için bir araya geldi. Okul birincisi olarak mezun oldu, tam burs kazandı. Kasabası yardım etti, ona ikinci el bir araba aldı, onu uğurlamak için güzel bir yemek düzenledi ve onu bir daha hiç görmedi."

"Kane, Bir teşekkür kartı ve birkaç Noel kartı gönderdi. Ama eve hiç gelmedi. Kasaba kütüphanesinde eski lise yıllıkları vardı ve bize onun resmini faksladılar. Onların Carleton Pierce'ı bizim."

"Peki gerçek Carleton Pierce'a ne oldu?" Ian sordu.

"Asla ," dedi Noah. "Gerçek Eddie Black hakkında bildiklerimize dayanarak, gerçek Carleton Pierce öldü."

"Karısının kafasında 22'lik bir kurşun bulduk," dedi Ian. "Jeremy Lyons ve Bolyard'lara karşı kullandığı silahın aynısı." Eve'e baktı. "Ve seni vurmak için."

Noah bu görüntüyü de bir kenara itti. Eve , ama neredeyse iyi olmayacaktı.

Noah, "Ann Pierce hakkındaki hikâyeyi çözdük," dedi. O sabah işvereniyle konuşmuştu. "Los Angeles'a gitmek için bir arkadaşından borç para almış, hani şu hiç gitmediği uçak. Görünüşe göre Ann Pierce'ın Carleton'ın bilmediği arkadaşları varmış. Kediye yalnız bırakmak istemediği için bıraktığını düşünüyoruz, çünkü Pierce'ı kendisi öldürmeyi planlamış olabilir."

"Micki, Yatak odalarındaki dolapta üzerinde Ann'in parmak izleri olan başka bir silah bulduk. Onun ne yaptığını anladığını ve Pierce'ın önce onu öldürdüğünü tahmin ediyoruz."

"şey," dedi Ian, "kediye neden sakladığı?"

Micki, "Pierce hatıra eşyaları saklıyordu," dedi. Solgundu, gözleri çekilmişti. Pierce'ın bodrumundaki işlemleri bitirmeye yakın değillerdi. "Ayakkabılar, ehliyetler, cüzdanlar, cep telefonları. Sanırım kediye de Kırmızı Elbise cinayetlerinden bir hatıra olarak saklıyordu."

Abbott iç çekti. "Bodrumunda üç düzine çift ayakkabı bulduk. Ehliyetlere bakılırsa, bu kadınları Chicago'ya kadar doğudan ve Omaha'ya kadar güneyden avlamış. Cinayet soruşturmasının bir parçası olarak, yerel fahişelere yönelik kendi işlediği birkaç cinayette danışmanlık yapmıştır. Brian Ramsey saçları döküldü. Masum insanlar hapiste, Pierce'ın tanıklık ettiği her dava temyize gidiyor. Bu iş uzun süre kapanmayacak."

"Kendi faili meçhul davalarımızdan bazılarını kapatabileceğiz," diye mırıldandı Noah. "Roger Eames'in yirmi yıl önce ortadan kaybolması da buna dahil. Bir işçiydi, ufak tefek işler yapıyordu. Ehliyetini Pierce'ın çekmecesinin dibinde bulduk."

"Ve raflardan düşen ayakkabı yığınınındaki iş botları," diye ekledi Olivia kesin bir . "Tabanlarında hâlâ çimento vardı. Görünüşe göre çukuru Roger Eames kazmış."

Abbott, "Evin tapusu onun ," dedi. "Evi bu şekilde asla bulamazdık."

"Çalışmanı nasıl öğrendi Eve?" Ian sordu.

Eve, "Donner'a kanser teşhisi konulduğunda doktoru bir terapist listesi önermişti," dedi. O sabah Donner'ın karısı ve annesiyle konuşmuş, çalışmalarının nasıl bu kadar yanlış gittiğini anlamaya çalışmıştı. "Bunlardan biri Pierce'dı. Terapisi sırasında Donner çalışmadan bahsetti ve bağımsız bir üçüncü taraf danışmana ihtiyacı olduğunu söyledi. Pierce'ın ilgisini çekti ve gönüllü oldu."

"Pierce katılımcı listesinin elimizde olduğunu öğrendiğinde," diyor Noah, "Jeremy Lyons'un gitmesi gerektiğini biliyordu. Donner hastalandıkça Lyons'a daha fazla yetki ve erişim verdi."

"Jeremy'nin dizüstü bilgisayarını Pierce'ın New Germany'deki evinde bulduk," dedi Micki. "Pierce'a ekinde listenin olduğu bir e-posta göndermişti. Aslında tüm Kırmızı Elbise kurbanlarının bilgisayarlarını New Germany'deki evde bulduk."

Abbott, "Martha Ninth Circle'daki taburesini Siren Song için iş istemek için kullandı," dedi. "Telefon seksi işini desteklemek için mi Dünya'yı takıntı haline getirdi yoksa bilgisayarından hiç çıkmamasını sağladığı için mi telefon seksine yöneldi emin değiliz. En yoğun görüşme trafiği diğer kurbanların öldürüldüğü saatlerdeydi, muhtemelen bu yüzden Pierce ile diğerlerinden çok daha önce tanıştı."

Micki kaşlarını kaldırarak, "Bunun önemli olduğu ortaya çıktı," dedi.

"Kedi ve ayakkabılar da öyle," dedi Noah. "Sen haklıydın. Ve Kane, Jeremy konusunda da haklıydın. Pierce, Eve'e mesaj ve sesli mesaj bırakmak için telefonunu kullandı. Bunu yaparken Abbott'un penceresinin hemen dışında oturuyordu. Bir tane daha."

"Das Ich gibi," dedi Eve. "Dasich. Bunu görmediğime inanamıyorum. Tüm avatarlarımın isimlerinin bir anlamı vardı. Onunkine hiç bakmadım."

Abbott kibarca, "Öngörü yirmide birdir, Eve," dedi. "Hepimiz için. Pierce'ın bilgisayarlarını da kontrol ettik. İki bilgisayar vardı ve Shadowland'e her ikisinden de erişiyordu, böylece aynı anda iki avatarı aktif olabiliyordu. herkes onu izliyordu."

"Neden Axel Girard?" Ian sordu. "Onu nasıl seçti?"

Noah iç çekti. "Axel onun göz doktoruydu. Eve, Pierce'ın MSP'nin dikkatini çektiğimiz için bize içerlediğini, hiç itibar görmediğini fark etti ama Axel'in kendisini bu davayla ilişkilendirmek için asla bir nedeni olmayacağına inanarak bu anonimliği kullandı."

"Tetikleyici MSP'ydi," dedi Eve. "Hem Pierce hem de Dell Farmer için."

Abbott, "Daha fazla görüşme yapmadan önce iki kez düşüneceğiz," dedi. "Ve sonra da 'hayatta olmaz' diyeceğiz," diye ekledi Noah.

"Pierce'ın kurbanlarının cesetlerini ne zaman serbest bırakacaksınız?" Eve, Ian'a sordu.

"Bugün," dedi. "Neden?"

"Onların cenazelerine gitmeyi planlıyorum," dedi.

"Eve," dedi Abbott, "onların ölümünden senin sorumlu olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Abbott'a hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ancak Pierce'a karşı savunmasızdılar çünkü sahip oldukları tek şey sanal bir hayattı. Mutluluğu sanal bir hayatta aradılar.

çünkü gerçek dünyada bulamadılar. Tanrı'nın lütfuyla..."

Abbott'un bakışları saygılıydı. "Birinin sizinle gelmesini isterseniz, gelirim."

Eve şaşırmış ve görünüyordu. "Bu hoşuma giderdi. Teşekkür , Kaptan." "Peki ya

sen Eve?" Olivia sordu. "Bir şey duydun mu? Üniversite mi?"

"Evet. Pierce onunla gitmem için yalan söylüyordu. Dekan onunla hiç iletişime geçmedi. Dekan Jacoby bu sabah beni aradı. Bu şartlar altında herhangi bir yaptırım olmayacak. Yeniden toplanacağız, çalışmayı uygun kontrollerle yeniden düzenleyeceğiz ve yeniden başlayacağız."

Abbott bir nefes verdi. "Sanırım her şeyi hallettik. Herkes evine gitsin."

Eve ayağa kalktı ve bacağı iyileşene kadar hastanenin kendisine verdiği bastona yaslandı. "Aslında Sal'in evine gidiyoruz. Orada arkadaşım için bir bebek partisi veriyoruz. Hepiniz davetlisiniz ve Sal bugün içkilerin kendisinden olduğunu söyledi."

Ben hariç, diye düşündü Noah. Gitmemeye karar vermişti ve bunu açıkladıktan sonra Eve'in ailesi mekânı değiştirmeyi teklif etmişti. Ama bu Sal ve dolayısıyla Eve için çok önemliydi, bu yüzden partiyi orada yapmaya devam ettiler. Chicago'ya dönmeden önce Eve'in ailesiyle erken bir akşam yemeği yiyeceklerdi ve alkolsüz bir yemek planlamışlardı.

Noah bunu dört gözle bekliyordu. Şimdi Eve'i duş için Sal'e bırakacak ve Jack'i görmeye gidecekti. Konuşacakları çok şey vardı.

26 Şubat Cuma, :30.

"Çok güzeldi," dedi Noah, ailesinin her üyesi ikisini de kucakladıktan sonra Eve'arabasına binmesine yardım ederken. "Özellikle de gençliğiniz hakkında anlattığınız hikâyeler hoşuma gitti."

"O kadar da kötü değildim. Brock'un seninle ilgili en az senin kadar iyi ya da daha iyi hikâyeleri olduğunu tahmin ediyorum."

"İyi noktaya değindin." Adam kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu ve kız da onu öptü. "Yine de Caroline ve Dana'nın avatar olarak ölümsüzleştirildiklerini bilip bilmediklerini merak ediyorum."

Eve yüzünü buruşturdu. "Bunu yakaladın, değil mi?"

"Ne yani, Pandora'nın yüzü Caroline'ın yüzü ve Gardiyan Greer tıpkı Dana'ya mı benziyor? Hastane odana girdikleri anda gördüm. Ama ben söylemeyeceğim. Sadece bana avatar koleksiyonunda olmadığımı söyle." Bunu bir şaka olarak söylemişti ama kadın tereddüt etti. "Eve?"

"Apartman dairelerinden birine girmek için sanal bir arama emrine ihtiyacınız olup olmadığını sorduğunuzda bağlantılarım olduğunu ve bulabileceğimi söylediğimi hatırlıyor musunuz? Şey..."

Ona alaycı bir bakış attı. "Bana sadece uygun kıyafetler giydiğimi söyle."

Kıs kıs güldü. "Bir şapka var. Gerisi... diyelim ki takım elbiselerinizin altında neler olduğunu çok iyi hayal ettim. Gerçekten iyi. Size daha sonra göstermem gerekecek."

Yüksek sesle güldü ve bu iyi hissettirdi. "Nereye?"

"Benim evime."

"Evimin çatısı akmıyor."

"Ama bir çanta hazırlamam gerekiyor." Noah'ya kemerli bir bakış attı. "Ayrıca, sanırım hâlâ doldurulmuş bir sandalyeyle ilgili bitmemiş bir işimiz var."

Bacağına baktı, kanı çoktan ısınmıştı. "Yapabilir misin?"

"Ben gencim. Hızlı iyileşirim. Çok, çok hızlı." Kaşlarını kaldırdı. "Yapabilir misin?"

Adam bir kahkaha attı. "Ben işlevselim. Çok, çok işlevsel."

"O yüzden kapa çeneni ve sür Web."

Adam itaat etti, rekor bir sürede onun evine gitti, sonra da onu üç kat merdiven çıkarak dairesine taşıdı. Onu romantik bir şekilde başlamıştı ama ilk kattan sonra yüksek sesle gülerken onu omzuna attı.

"Bu tek seferlik bir anlaşmaydı," dedi zorlukla nefes alarak, ama onun mutlu kahkahasının sesi buna değmişti. "Kapıyı aç da çökeyim."

Kadın itaat etti, sonra ikisi de David Hunter'a baktılar, onun doldurulmuş sandalyesinde oturuyordu, kolu alçıdaydı ve sanki buranın sahibiymiş gibi görünüyordu. "Eve gittiğini sanıyordum," dedi kadın.

David'in kara kaşları kalktı. "Ben yaptım."

Noah'nın gözleri kısıldı. "Burada mı yaşayacaksın? Eve ile mi?" David

kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Ben alt katta yaşayacağım."

"O pislik herif Myron Daulton'dan mı kiraliyorsun?" diye sordu.

"Hayır, benden kiraliyorsun. Ve altı ay içinde kira kontratın bitecek. Eğer yenilemeyi seçersen, kiranı yükseltmek zorunda kalacağım." David sırtıttı. "Burayı satın aldım."

Eve'in ağzı açık kaldı. "satın mı aldınız? Burası kınanmalı."

"Hayır, o kadar da kötü durumda değil. Çarşamba sabahı çatıdaydım, sızıntılarınızı onarıyordum, bu arada hepsi insan kaynaklıydı."

Eve gözlerini kıstı. "Biliyordum. Callie de paranoyak olduğumu söyledi."

"Ama sen . Her neyse, bu adam süslü bir arabayla geldi ve aşağı inmem için beni çağırdı, buranın sahibi olduğunu ve izinsiz girdiğimi söyledi."

"Eve'in ev sahibi çatısını onarmanıza izin vermedi mi?" Noah sordu.

"Çünkü o pislik teki," dedi David nazikçe. "Burayı sadece satmak istediğini , ben de satın almaya karar verdim."

"mi?" Eve dedi ki. "eski bir evi satın mı alacaksın?" Gülümsemesi

yumuşadı. "Evet. Bu bir yatırım."

Onun gülümsemesi de yumuşadı. "Bu çok hoş. Kiramı artırma kısmı hariç."

David sırttı. "Evet, ama çok değil. Birkaç dolar. Eğer hâlâ buradaysan."

Eve kanepeye oturdu. "Dur bir dakika. Para için ne kullanıyorsun?"

"İyi bir anlaşma yaptım. Myron çatıyı sabote ettiğini kimseye söylememi istemedi, bu yüzden istenen fiyatta ciddi bir indirim yaptı."

"Ama para için ne kullanıyorsun?" diye tekrarladı. "Zengin değilsin." David

arkasına yaslandı ve onun yüzünü inceledi. "Garajımı sattım."

Eve'in ağzı tekrar açık kaldı. "Chicago'daki kaportacınız mı? Yıllardır sendeydi."

"Evet, biliyorum. İtfaiyeye katıldığımdan beri benim için işleten biri vardı ve o adam burayı satın almak istiyordu. Ben de sattım."

Eve'in aklı karışmıştı. "mi? Aman Tanrım."

"Ve kaptanıma haber verdim," diye ekledi David. Noah ağır bir şekilde onun yanına oturdu. "Neden? O kadar da kötü yaralanmamıştın..."

"Hayır, öyle bir şey değil. Burada ve St. Paul'de itfaiye departmanına başvurdum."

Eve sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı. "David. Yetişemiyorum."

Ona gülümsedi. "Aslında yolu sen açtın. İhtiyacım olan itici gücü bana verdin. Sen haklıydın. Ben de senin gibi Chicago'da saklanıyordum. Tıpkı senin gibi yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldiğine karar verdim." Ona göz kırptı. "Belki ben de büyüdüğümde senin gibi olurum."

"Peki buradaki işi alamazsan?" Eve şaşkınlıkla sordu.

"O zaman onarır, çevirir, yandaki yeri satın alır ve aynısını yaparım. Sen kendini yeniden keşfettin Eve. Benim de aynısını yapmamın zamanı geldi."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Noah. "Gerek var mı?"

Sakin bir şekilde gülümsedi. "Hayır. şey yolunda. Bir çanta hazırlayıp Noah'ya . İstedğim tek mobilya bu sandalye. Gerisi evle birlikte kalabilir."

David başını sallayarak, "Gerisi şenlik ateşine atılabilir," dedi.

"Eğer yeni yönetimle kalmamaya karar verirsem," dedi küstahça, "ben Sandalyemi Noah'ınkine çek." Başını kaldırıp Nuh'a baktı. "Eğer dağı Muhammed'e getiremezsen."

Noah'nın dudakları seğirdi. "Anlıyorum."

Ona gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

David kaşlarını çatarak, "Görmek istemiyorum," dedi.

Eve ayağa kalkarak, "Ben de tam olarak bundan bahsediyorum," dedi. "Ailelerin görmemesi gereken bazı şeyler var."

David düşünceli bir şekilde onun odasına dönmesini izledi. "Onu mutlu et, Noah."

"Benim planım bu." Noah David'e ölçülü bir bakış attı. "Vücut işi mi yapıyorsun?"

Ölçüm bakışına karşılık verildi. "Biraz. Neden?"

"Garajımda parçalar halinde duran 69 model bir Dodge Charger'ım var."

Hunter başını salladı. "Bu konuda yardımcı olabilirim. Ve eğer hemen bir itfaiye bulamazsam, başka bir dükkân açabilirim. Her şeye baştan başlamak o kadar da kötü olmayabilir."

"Bazen hepimizin bir dürtüye ihtiyacı olur." Eve bir omzunda çantasıyla yeniden ortaya çıktığında Noah ayağa kalktı. "Hayat geride durup bir köşeden izlemek için çok kısa kenarda."

Konuşmanın son kısmını duyunca başını eğdi, dudakları onu ilk kez cezbeden o yarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Artık ayak parmaklarımızı daldırmak yok. Bundan sonrası sadece büyük, soğuk bir havuz. Gülleler, büyük sıçramalar. Bebeğim."

David yüzünü buruştururken Noah güldü. "Kulağa acı verici geliyor," dedi David.

Eve, Noah'nın ağzına sert bir öpücük kondurdu. "Aslında su ılık. Hazır mısın?"

Ve Nuh gerçekten de öyle olduğunu gördü.

Yazar Hakkında

KAREN ROSE, okumayı öğrendiği andan itibaren kitaplara aşık olan ödüllü bir yazardır. Kafasındaki karakterler konuşmaya başlayıp bir türlü susmak bilmeyince kendi hikâyelerini yazmaya başladı. Eski bir kimya mühendisi ve lise kimya ve matematik öğretmenidir.

Fizik öğretmeni olan Karen, Florida'da yirmi yıllık kocası, iki çocuğu ve ailenin kedisi Bella ile birlikte yaşıyor. Karen yazmadığı zamanlarda bir sonraki karate kuşak sınavı için pratik yapıyor! Karen e-postanızı karen@karenrosebooks.com adresinden almaktan heyecan duyacaktır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

